

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN OCTAVUM

B I P O N T I
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C I O I O C C X C I

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΩΝΟΥΜΕΝΟΝ.

ΚΑΙ μὴν ἐναντίον ἐστὶν οὗ ἐθέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἶμαι γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναι τις δοῦναι, σπουδῇ συνωνούμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ, καὶ ἔλεγχος γίγνεται τῆς ἀπαιδευσίας πῶς τοῦτο. μάλιστα δὲ οὐδὲ τὰ κάλλιστα ὠνῇ, ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπαινοῦσι, καὶ Ἑρμαῖον εἰ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ θησαυρὸς ἑτοιμος τοῖς καπήλοις αὐτῶν. ἢ πόθεν γὰρ σοι

Ι ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ) Ὡς οὐτως εἰκάσαι βιβλίον, αἰτήσαι τὴν, Λουκιανὸν, καὶ μὴ λαβὼν, καλῶ τούτῳ διεξιόματι δι' αἰῶνος ἡμεῖς 4α αὐτόν. V.

ADVERSUS INDOCTUM ET LIBROS MULTOS EMENTEM.

QUIN contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quosque libros coemtas. At illud nequiter tibi evenit, & ipsum valet quodammodo ad convincendam ignorantiam tuam. Inprimis vero, quod nec emis optimos, sed credis temere laudantibus: & Mercurio immolant te invento, qui talia memuntur de libris, ac thesaurus paratus es eorum mangonibus. Aut

Lucian. Vol. VIII.

A

διαγνῶναι δυνατόν, τίνα μὲν παλαιὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια,
 τίνα δὲ Φαῦλα, καὶ ἄλλας σαπρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβε-
 βρῶσθαι, καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ
 συμβούλους τοὺς σίας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνει-
 νεις; ἐπεὶ τοῦ ἀκριβοῦς, ἢ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐν αὐτοῖς, τίς,
 2 ἢ ποία διάγνωσις; Ἴνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκριμέ-
 ναι, ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ αἰοίδιμος Ἀττικὸς
 σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, σοὶ τί ὄφελος, ὦ
 θαυμάσιε; τοῦ κτήματος, οὔτε εἰδότες τὸ κάλλος αὐτῶν,
 οὔτε χρησαμένῳ ποτὲ οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις
 ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένοις μὲν
 τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾷς τὰ βιβλία, καὶ, νῆ Δία, κατα-
 κέρως, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἓνια πᾶν ἐπιτρέχων, φθά-
 νοντος τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ στόμα. οὐδέπω δὲ τοῦτο μοι ἰκα-
 νον, ἢ μὴ εἰδῆς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν ἐκάστου τῶν ἐγ-

3 Καὶ συμβούλους τοὺς σίας)
 Ἀπὸ οὐθείας τῆς σῆς, σημαίνει καὶ
 τοὺς οὗτας. V.

6 Κεκριμένοι) Κεκριμένα. G.
 7 Ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος)

Καλλιγράφοι οὗτοι γεγύνασιν ἀρ-
 στοί. V.

13 Φθάνοντος) Προλαμβάνοντος.
 V.

unde tu dignoscere posses, qui sint veteres & multi pretii,
 qui autem viles & temere futiles; nisi ex eo, quod exesi
 & pertusi sunt, iudices, & consiliarias ad hanc inquisitionem
 tineas adhibeas? Quandoquidem curae exquisitae, &
 certae fidei, quae aut qualis a te proficiatur diiudicatio?
 Ut autem tibi dem, ipsa illa te iudicare posse, quae Callinus
 pulchre, aut celebris ille Atticus summa cura scripserint:
 quid tibi prodest, mirabilis homo, eorum possessio, qui nec
 pulchritudinem illarum noris, neque unquam illis usus sis,
 non magis, quam caecus forma fruatur amorum suorum?
 Tu vero apertis quidem oculis inspicis libros, & sane ad
 satietatem; alios etiam cursim oculo os praeveniente perle-
 gis. Illud vero mihi nondum satis est, nisi virtutem etiam
 vitiumque uniuscuiusque eorum, quae scripta sunt, agno-

γεγραμμένων, καὶ συνίης ὅστις μὲν ὁ νοῦς σύμπασι, τίς
 δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων, ὅσα τε πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα
 τῶ συγγραφῇ ἀπηκρίβωται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ
 νόθα, καὶ παρακεκομμένα. Τί οὖν Φῆς, καὶ ταῦτα μὴ 3
 μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν, εἰ μὴ ποτε παρὰ τῶν Μου-
 σῶν κλῶνα δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκείνος, λαβὼν;
 Ἐλικῶνα μὲν γὰρ, ἵνα διατρίβειν αἱ θεαὶ λέγονται,
 οὐδὲ ἀκήκοας, οἶμαί, ποτε, οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας
 ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιεῖ· σοὶ καὶ μεμνησθαι Μουσῶν ἀνό-
 σιον. ἐκεῖναι γὰρ τῶ ποιμένι μὲν οὐκ ἂν ὤκησαν Φανῆ-
 ναι σκληρῷ ἀνδρὶ, καὶ δασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ
 τῷ σώματι ἐμφαίνοντι, οἷα δέ σοι, καὶ μοι, πρὸς τῆς
 Λιβανιτίδος, ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμπαντα σα-
 φῶς εἰπεῖν, οὐδὲ ἐγγὺς γενέσθαι ποτ' ἂν εὖ οἶδ' ὅτι
 κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δάφνης μυρρίνην ἂν ἢ καὶ μα-
 λάχης φύλλοις μαστιγοῦσαι, ἀπήλλαξαν ἂν τῶν τοι-

7 Ἐλικῶνα μὲν) Ὅρος ὅπου αἱ καὶ ὁ βιβλιοκάπηλος οὗτος καὶ Δα-
 Μῦσαι διατρίβειν λέγονται. V. μασκηνδς, ὅσον ἀπὸ τῆς Λιβανιτίδος
 13 Λιβανιτίδος) Ἐοικε Σέρος εἶ- εἰκάσαι. V.

scas, atque intelligas, quae sit sententia universis, quis or-
 do verborum, quae ad rectam regulam scriptor exegerit,
 quae sublesta fidei, parum genuina, adulterata. Quid igitur
 ais? haecce etiam, licet non didiceris, tamen nobis
 scire? Unde? nisi forte a Musis lauri ramum, ut ille pastor,
 accepisti. Nam Heliconem, ubi commorari Deae dicuntur,
 nec audisti, puto, unquam, neque ibi puerili aetate moratus
 es. Tibi ne meminisse quidem Musarum fas est. Illae enim
 pastori apparere non sunt dedignatae, duro homini & hir-
 suto, & multum in corpore solem prae se ferenti. Tali
 vero, qualis tu es, homini (& per ego te Libanitidem,
 permitte in praesens, ne diserte dicam omnia) ne prope
 quidem venire, bene novi, unquam dignentur: sed pro
 lauro, murtea virga, aut malvae foliis, flagellarum relin-

εὐτών, ὡς μὴ μιᾶναι μήτε τὸν Ὀλμειὸν, μήτε τὴν τοῦ ἵππου κρήνην, ἅπερ ἡ ποιμνίῳ διψῶσιν, ἢ ποιμένων στόμασι καθαροῖς πότιμα. καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ ἀναίσχυτος εἶ, καὶ ἀνδρείος τὰ τοιαῦτα, τολμήσεις ἂν ποτε εἰπεῖν ὡς ἐπαιδευθῆς, ἢ ἐμέλυσέ σοι πώποτε τῆς ἐν χρῶ πρὸς τὰ βιβλία συνουσίας, ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ 4 δεῖνα, ἢ τῷ δέῖνι ξυνεφάιτας. Ἄλλ' ἐν τούτῳ μόνῳ πάντα ἐκείνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶσθαι πολλὰ βιβλία. κατὰ δὲ ταῦτα ἔχε ξυλλαβὼν ἐκείνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου, ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὁκτάκις μετεγγεγραμμένα εὐρέθῃ καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκείνα κτήσῃ, ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθηνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν ἐκ τούτου πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο; καὶ ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύ-

1 Ὀλμειὸν) Ποταμοὶ εἰσιν οὗτοι πρὸς αὐτῇ τῇ κορυφῇ τοῦ Ἑλικῶνος· ὁ δὲ Ἑλικῶν, ὅρος ἐστὶ Βοιωτίου, οὗ πρὸς ταῦς πρόπιδας Θεσπιαὶ πόλεις κατὰκνται, ἐν ᾗ ὁ Ἑρως, ὃν Ἀλκαμένης ἐξείργασται, θαυμάσιόν τι ἔργον ἰδεῖν. περὶ τὸν Ἑλικῶνα δὲ

φθοὶ καὶ Ἡσίοδος ἔμμεν τὰς Μούσας ἰδεῖν, καὶ τὴν ποιητικὴν σοφίαν λαβεῖν. V.

15 Κἄν ὑποβαλλόμενος αὐτὰ) Οὗτα γὰρ φασὶ τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπικοιμᾶσθαι τοῖς Ὀμήρου ποιήμασιν. V.

quant, ne vel Holmeum, vel Hippocrenen pollutant, fontes gregibus sitientibus alioquin, & puri oris pastoribus opportunos. Verum quantumcunque impudens sis, & eatenus virilis, non tamen audebis unquam dicere, te eruditum esse, aut unquam curae tibi fuisse arctiorem cum libris consuetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse, aut illum condiscipulum. Sed uno hoc solo omnia te illa iam emensurum speras, multis libris comparandis. Haecenus sane habe tibi collecta illa Demosthenis exemplaria, quae sua manu scripsit orator, & illa Thucydidis, quae a Demosthene & ipsa octies descripta pulchre inventa sunt. Si omnia illa habeas, quae Sulla Athenis misit in Italiam, quae tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat accessio? etsi

δης, ἢ συγκολλήσας, καὶ περιβαλλόμενος περινοστής; πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἢ παραιμία Φησί, καὶ χρύσεια ἔχη σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἀναγιγνώσκεις αἰεὶ τῶν δὲ ἀναγιγνωσκόμενων οἶσθα οὐδέν, ἀλλ' ὅνος λύρας ἀκούεις κινῶν τὰ ᾠτα. ὡς εἶγε τὸ κεκτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέφαινε τὸν ἔχοντα, πολλοῦ ἂν ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνων ὑμῶν τῶν πλουσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι, τοὺς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς δὲ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπηλοῖς ἥρισεν ἂν περὶ παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πωλοῦσιν; ἀλλ' εἶγε διελέγχειν ἐθέλοις, ὅψει μὴδ' ἐκείνους πολὺ σου τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲν τὴν Φωνὴν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτους δὲ τῇ γνώσει, οἷους εἰκὸς εἶναι τοὺς μὴδὲν τῶν καλῶν καὶ αἰσχροῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ μὲν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν

substratis tibi indormias, aut ea tibi agglutinata vel vestis instar circumposita circumferas. *Simia enim simia est*, ait proverbium, *etiamsi aurea gestet crepundia*. Etiam tu igitur librum quidem habes in manu, & legis semper: eorum vero, quae legis, scis nihil, sed asinus lyram audis movens auriculas. Nam si eruditum redderet dominum librorum possessio, quantivis certe illa possessio pretii esset, & vestrum solorum, qui estis divites; si nempe velut de foro liceret emere, atque pauperes nos superare. Quis vero cum mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione contenderet, tot libros habentibus vendentibusque? Verum si volueris examinare; videbis, neque illos multum, quam tu es, eruditione praestantiores, sed lingua barbaros, velut te, & quantum ad cognitionem nihil intelligentes; quales esse credibile est, qui nihil vel turpium vel honestorum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut tres libros ab illis ipsis emtos

ἐκείνων πριάμενος ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν
 5 διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά. Τίνος οὖν ἀγαθοῦ ὦν ταῦτα,
 εἰ καὶ μὴ τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἡγῇ πε-
 παιδεῦσθαι, τοσαῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν
 συγγράμματα; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀποκρίναι μᾶλλον
 δὲ ἐπεὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον γούν, ἢ ἀνάνευσον
 πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἰ τις αὐλεῖν μὴ ἐπιστάμενος, κτή-
 σαιτο τοὺς Τιμοθέου αὐλοὺς, ἢ τοὺς Ἰσμηνίου, οὓς ἐπτά
 ταλάντων ὁ Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα διὰ τοῦτο
 καὶ αὐλεῖν δύναιτο; ἢ οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ τοῦ κτήματος,
 οὐκ ἐπισταμένῳ χρῆσασθαι κατὰ τὴν τέχνην; εὐγε ἀνέ-
 νευσας. οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρσίου ἢ Ὀλύμπου κτησά-
 μενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ μαθόν. τί δ' εἰ τις τοῦ Ἡρα-
 κλέους τὰ τόξα κτήσαιο, μὴ Φιλοκτῆτης ὦν, ὡς δύνα-
 σθαι ἐντείνασθαι τε αὐτά, καὶ ἐπὶ σκοποῦ τοξεῦσαι,

2 Ἀγαθοῦ ὦν ταῦτα) Προσπα-
 κουστίον τὸ χάριν ἢ ἔνεκεν, ἢ
 τίνος οὖν ἀγαθοῦ χάριν, ἢ ἔνεκεν. V.

8 Ἰσμηνίου) Ἰσμηνίας οὗτος κα-
 λούμενος καὶ αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ

αὐτὸς ἐλπίσας ἐκ τῆς ὁμανυρίας, εἰ
 καὶ τοὺς αὐλοὺς κτήσαιο. Ἰσμηνίου,
 εὐθὺς αὐτοπρόσωπος ἵσταται Ἰσμη-
 νίας. ἴστανται μὲν, οὐ μόντοι καὶ
 πλέον τοῦ ἐλπίσαι τετύχηκεν. V.

habes: at illi die pariter ac noctu manibus illos trahant.
 Cuius igitur boni causa illos emis, nisi ipfas quoque li-
 brorum captas eruditae esse putas, quae tot veterum viro-
 rum scripta contineant? Ac mihi responde sodes: vel po-
 tius, cum hoc non possis, annue certe aut renue ad ea,
 quae interrogabo. Si quis tibi arum instandarum ignarus,
 Timothei tibiae emat aut Ismeniae, quas hic septem talen-
 tis emit Corinthi; numquid propterea tibiis etiam poterit
 canere? an nihil ipsi possessio profuerit, qui ex arte illis
 uti non possit? Recte tu quidem renuis. Neque enim si vel
 Marfyae aut Olympi tibiae quis possideat, canat, nisi didi-
 cerit. Quid vero, si quis Herculis cum arcu sagittas ha-
 bens, ipse non sit Philoctetes, qui possit contendere, &

τί σοι καὶ οὗτος δοκεῖ; ἄρ' ἂν ἐπιδείξασθαι τι ἔργον το-
ξότου ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τοῦτο. κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ὁ
κυβερνᾶν οὐκ εἰδώς, καὶ ἱππεύειν μὴ μεμελετηκώς, εἰ ὁ
μὲν ναῦν καλλίστην παραλάβοι τοῖς ἅπασιν, καὶ εἰς
κάλλος καὶ εἰς ἀσφάλειαν κάλλιστα ἐξεργασμένην,
ὁ δὲ ἵππον κτήσεται Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππα-
φόρον, ἐλέγχοιτο ἂν, οἶμαι, ἐκάτερος οὐκ εἰδώς ὅ, τι
χρήσεται ἐκατέρῳ. ἐπινεύεις καὶ τοῦτο; πείθου δὴ, καὶ
τοῦτό μοι ἐπινέυσον, εἴ τις ὥσπερ σὺ ἀπαιδευτος ὦν ὠνοῖ-
το. πολλὰ βιβλία, οὐ σκώμματα οὗτος εἰς ἀπαιδευσίαν
καθ' ἑαυτοῦ ἐκφέρει; τί ὀκνεῖς καὶ τοῦτο ἐπινεύειν; ἔλεγ-
χος γάρ, οἶμαι, σαφὴς οὗτος, καὶ τῶν ἀρῶντων ἕκαστος
εὖδως τὸ προχειρότατον ἐκείνου ἐπιφθέγγεται, τί κοινόν

ἵ6 Κενταυρίδην ἢ κοππαφόρον)
Ἐπίσημον τοῦτο τῶν ἵππων ἐπὶ τοῦ
μυροῦ ἐγκαθόμενον παρὰ τῶν πα-
λαιῶν, καὶ ἵσται οὗτοι οἱ ἵπποι τῶν
εὐγενῶν, οἳ ἐπὶ τοῦ μυροῦ τὸ παρά-
σημον κάπκα τὸ στοιχεῖον, ἢ εἶγμα,
ἀφ' ὧν καὶ παρωνομάζοντο ἀπὸ τοῦ
κάπκα κοππαταίαι, ἀπὸ δὲ τοῦ σίγ-

μα συμφοράται. Μῆδης δὲ ἵππος δὲ
Νισαῖος· ἡ Νίσα δὲ πεδίον Μυθίας,
οὗ αἱ βασιλικαὶ ἵπποφορβάδες νο-
μόμεναι τοῖς Μήδων βασιλεῦσιν ἵπ-
πους ἔτρεφον γενναίους· κενταυρίδαι
δὲ ἵπποι, οἳ ἐκ Λαρίσσης τῆς Θρα-
κίας, τάχα ἀπὸ τῶν Κενταύρων
ὀνόμαστοι. V.

collineare ad metam; quid his tibi videtur? an perfecturus
opus sagittatore dignum? Renuis hoc quoque. Eadem ra-
tione qui gubernare nescit, & equestrem rationem non
exercuit, si iste quidem pulcherrimam navem accipiat, re-
bus omnibus ad decus pariter ac firmitatem elaboratam,
pulcherrime; hic vero equum emat. Medicum, aut centau-
ri de stirpe, aut coppa insignem: deprehendatur, puto, uter-
que, qui neutra re recte uti possint. Annuis etiam hoc?
Crede ergo, & hoc etiam mihi annue, si quis, qualis tu,
indoctus homo, multos emat libros; nonne disteria, hic in-
ruditatem suam contra se ipsum *elicit*, & publicat? Quid
annuere hic etiam cupistas? Clarum enim istud est argu-
mentum, videntiumque unusquisque statim illud, quod
maxime in promptu esse solet, subiicit, *Quid commune cari-*

6 κυνὶ καὶ βαλανείῳ; Καὶ ἐγένετό τις οὐ πρὸ πολλοῦ ἐν Ἀσίᾳ πλούσιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας, ἀπὸ κρύους, οἶμαι, ἀποσαπέντας, ἐπειδὴ ποτε διὰ χιόνος ὁδοιπορῆσαι ξυνέβη αὐτῷ· οὗτος τοίνυν τοῦτο μὲν ἐλεεινὸν ἐπεπόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν δυστυχίαν ξυλίνους πόδας πεποίητο, καὶ τούτους ὑποδύμενος, ἐβάδιζεν, ἐπιστηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις· ἐκεῖνο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπίδας γὰρ καλλίστας ἐωνεῖτο νεοτμήτους αἰεὶ, καὶ τὴν πλείστην πραγματείαν περὶ ταύτας εἶχεν, ὡς καλλίστοις ὑποδήμασι κεκοσμημένα εἴη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πόδες δὲ οὐ ταῦτα οὖν καὶ σὺ ποιεῖς; χωλὴν μὲν ἔχων καὶ συκίνην τὴν γνώμην, ὠνούμενος δὲ χρυσοῦς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἂν τις καὶ ἀρτίπαρος ἐμ-
7 περιπατήσειεν. Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὀμηρον ἐπὶ πόδας πολλάκις, ἀναγνώτω σοὶ τις αὐτοῦ λαβὼν τὴν βῆτα τῆς Ἰλιάδος ραψωδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξετά-

& balneo? Et fuit non ita pridem in Asia aliquis vir dives, calamitate quadam utroque pede truncatus, qui ex frigore, puto, sphacelo essent corrupti, cum per nivem iter, ei faciendum fuisset. Huic ergo miserabilis ille casus obvenit: quod infortunium uti consolaretur, ligneos sibi pedes fecerat; iisque subligatis, servis simul innixus, incedebat. At hoc fastidabat ridicule, quod crepidas semper pulcherrimas emebat, recenti opere, & multum sibi negotii circa illas habebat, ut quam pulcherrimis semper calceis ornata haberet ligna illa, hoc est, suos pedes. Non igitur eadem tu facis? mentem qui habeas claudam & ficulneam, aureos vero tibi cothurnos compares, in quibus vix rectis pedibus aliquis incedat. Quandoquidem vero inter alios Homerum etiam emisisti saepe, capiat aliquis & legat tibi secundum Iliadis librum, cuius reliqua examinare noli; ni-

ζειν· οὐδέν γάρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποίηται δέ τις αὐτῶ
 δημηγορῶν παγγέλοιος ἄνθρωπος, διάστροφος τὸ σῶμα
 καὶ λελωθήμενος· ἐκεῖνος τοίνυν ὁ Θερσίτης ὁ τοιοῦτος,
 εἰ λάβοι τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, οἷε ὅτι αὐτίκα διὰ
 τοῦτο καὶ κάλως ἅμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ ὑπερ-
 πηθήσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιθολώσῃ δὲ αὐτοῦ τὸ
 ρεῖθρον τῷ Φόνῳ τῶν Φρυγῶν, ἀποκτενεῖ δὲ τὸν Ἑκτορα,
 καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Λυκάονα, καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον,
 μηδὲ φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν μελίαν δυνάμενος; οὐκ ἂν
 εἴποις. ἀλλὰ καὶ γέλωτα ἂν Ὀφλισκάνοι χωλεῶν ὑπὸ
 τῇ ἀσπίδι, καὶ ἐπὶ στόμα καταπίπτων ὑπὸ τοῦ βάρους,
 καὶ ὑπὸ τῷ κράνει, ὅπταν ἀνανεύσειε, δεικνὺς τοὺς πα-
 ραβλῶπτας ἐκείνους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸν θώρακος
 ἐπαίρων τῷ τοῦ μεταφρένου κυρτάματι, καὶ τὰς κνημῖ-
 δας ἐπισυρόμενος, καὶ ὅλως αἰσχύνας ἀμφοτέρους, καὶ
 τὸν δημουργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ
 σὺ πάσχων, οὐχ ὁρᾷς ὅπταν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ

5 Καὶ ὑπερπηθήσεται μὲν τὸν ποταμὸν) Ταῦτα πάντα λέγει Ὀμηρος
 τὸν Ἀχιλλέα ποιεῖσαι. V.

hil enim eorum ad te. Fingitur autem ab illo concionari
 ridiculus undique homo, distorto corpore atque debili. Il-
 le ergo Therfites, talis, Achillis arma si capiat, putasse
 illum propterea statim & pulchrum simul & fortem futu-
 rum, & traieci saltu fluminis aquas Phrygum caede in-
 fecturum? interfecturumque Hectorem, atque ante illum
 Lycaonem & Asteropaeum, qui neque humeris ferre fra-
 xineam illam *Achillis hastam* possit? Non sane dixeris. Sed
 risum quoque debeat, claudicans sub scuto, & prae gra-
 vitate pronus prolabens, ac sub galea, si quando suspiciat,
 strabos illos oculos ostendens, & illa dorsi curvitate tho-
 racem elevans, trahensque ocreas, qua re pudorem & ar-
 tifici & domino armorum obiiciat. Idem verò tibi quoque
 usque venire non vides, cum librum in manu habes pulcher-

ἔχης πάγκαλον, πορφυρᾶν μὲν ἔχον τὴν διφθεράν, χρυσῶν δὲ τὸν ὀμφαλόν· ἀναγιγνώσκεις δὲ αὐτὸ βαρβαρίζων, καὶ καταισχύων, καὶ διαστρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμένων καταγελάμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ζυγόντων σοι κολάκων ἐπαινούμενος· οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπι-
 8 στρεφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλά; Θέλω δὲ σοι διηγῆσασθαι τι Πυθοῖ γενόμενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τοῦνομα, τῶν οὐκ ἀφανῶν ἐν τῷ Τάραντι, ἐπεθύμησε νικῆσαι Πύθια. τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκα ἐδόκει αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχύν, μήτε πρὸς ῥακύντητα εὖ πεφυκότι· κιθάρα δὲ καὶ ᾠδῇ, ῥαδίως κρατήσῃν ἐπέεισθαι ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτὸν, ἐπαινούντων, καὶ βοῶντων, ὁπότε καὶ τὸ σμικρότατον ἐκεῖνος ἀνακρούσαιτο. ἦκεν οὖν εἰς τοὺς Δελφοὺς τὰ τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ ἰσθῆτα χρυσοπάστον ποιησάμενος, καὶ στέφανον δάφνης χρυστῆς κάλλιστον, ὡς ἀντὶ καρποῦ τῆς δάφνης σμαράγδους εἶναι

rimum, pelle purpurea, aureo umbilico, ornatum; legis autem ita, ut pronuntiatione barbara illum deformes atque distorqueas, deridentibus eruditibus, laudantibus autem, qui tecum sunt, adulatoribus, qui tamen & ipsi ad se invicem conversi frequenter rident? Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone factum. Tarentinus quidam, Evangelus nomine, domi non ignobilis, animum adiecerat ad victoriam Pythiorum. Ac nudorum illud certamen statim supra se esse videbat, qui neque ad robur, neque ad celeritatem natura aptus esset: cithara vero & cantu facile se victurum, persuaderi sibi a facerrimis hominibus, familiaribus suis, passus fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel minimum ille chordas attingeret. Venit ergo Delphos, cum cetera splendidus, tum quod intextam auro vestem sibi fecerat, & coronam ex aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri smaragdi ef-

ἰσομεγέθεις τῷ καρπῷ. τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερ-
 Φυές τι χρῆμα εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειαν χρυσοῦ μὲν
 τοῦ ἀκηράτου πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ καὶ λίθοις ποικίλοις
 κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλλωνος,
 καὶ Ὀρφέως ἐντετορευμένων· θαῦμα μέγα τοῖς ὁρῶσιν.
 Ἐπεὶ δ' οὐν ποτε καὶ ἦκεν ἡ τοῦ ἀγῶνος ἡμέρα, τρεῖς μὲν 9
 ἦσαν· ἔλαχε δὲ μέσος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ἄδειν, καὶ
 μετὰ Θεσπιν τὸν Θεβαῖον οὐ Φαύλως ἀγωνισάμενον.
 εἰσέρχεται οὖν ὅλος περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς
 σμαράγδοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορ-
 φύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος, ἡ μεταξὺ τοῦ χρυσοῦ διε-
 ραίνετο. τούτοις ἅπασι προεκπλήξας τὸ θέατρον, καὶ
 θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλήσας τοὺς θεατάς, ἐπειδὴ
 ποτε καὶ ἄσαι καὶ κιθαρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρούε-
 ται μὲν ἀνάρμοστόν τι, καὶ ἀσύντακτον, ἀπαρρήγνυσσι
 δὲ τρεῖς ἅμα χορδὰς, σφοδρότερον τοῦ δέοντος ἐμπεισὼν

sensit aequali fructus illius magnitudine. Citharam autem ipsam fecerat admirandum opus, pulchritudine & pretio, ex auro totam solido, sigillisque & gemmis variis ornatam, cum Musae inter alia & Apollo & Orpheus insculpti essent: ingens videntibus miraculum. Cum vero tandem aliquando venisset dies certaminis, tres erant, quorum media canendi fors exiit Evangelo, & quidem post Thebanum Thespin, qui non male certaverat. Ingreditur ergo, auro relucens totus, & smaragdis, & beryllis, atque hyacinthis. Decora quoque vestimenti purpura, inter aurum interlucens. His omnibus cum ante perculisset theatrum, & admirabili expectatione spectatores implevisset, ac tandem canere etiam & citharam pulsare omnino oporteret: pulsare incipit inconcinnum quiddam & incongruum; abruptit autem chordas simul tres, vehementius iusto in citharam dum ir-

τῇ κιθάρα, ἄδειν δὲ ἄρχεται ἀπόμουσόν τι, καὶ λεπτὸν ὥστε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν· τοὺς ἀβλοβέτας δὲ ἀγανακτῆσαντας ἐπὶ τῇ τόλμῃ, μαστιγώσαντας αὐτὸν, ἐκβαλεῖν τοῦ θεάτρου. ὅτεπερ καὶ γελοϊότατος ὦφθη δακρύων ὁ χρυσοῦς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μαστιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθηματαίμενος ἐκ τῶν μαστίγων, καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας. (ἐξεπεπτώ-
 10 κεισάν γάρ, καὶ κείνης ζυμμαστιγουμένης αὐτῷ.) Μικρὸν δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτὸν Εὐμηλὸς τις Ἡλείας εἰσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνους δὲ κόλλο-
 πας ἐπικειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ μόγις σὺν τῷ στεφάνῳ δέκα δραχμῶν ἄξιαν· ἀλλ' οὗτός γε ἄσας δεξιῶς, καὶ κιθαρίσας κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνεκηρύττετο, καὶ τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα, μάτην ἐμπομπεύσαντος τῇ κιθάρα, καὶ ταῖς σφραγῖσιν ἐκείναις.

11 Κόλλοπαρ ἐπικειμένην) Κόλλοπις οἱ πασσαλίσκοι τῆς κιθάρας, ἃν ἐκδίδονται αἱ νευραί. V.

rui; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis atque extenuatum, ut risus spectatorum omnium cooriretur, praesides autem certaminis, indigne ferentes hominis audaciam, flagris caesum theatro eiicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Evangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligens sigilla citharae, quae exciderant scilicet, cum vapularet una cum ipso etiam cithara. Parvo autem post illum intervallo, Eumelus aliquis intrat Eliensis, citharam habens veterem, cuius lignei essent verticilli, vestem vero vix cum ipsa corona drachmis decem dignam. At hic, qui dextre cantasset, & lege artis tractasset citharam, vicit, & praeconio ornatus est, & derisit Evangelum, frustra sibi placentem cithara illa sua & sigillis, ac dixisse illi fertur, *Tu quidem*

καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτόν ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσὴν δάφνην περίκεισαι, πλουτεῖς γὰρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικὴν πλὴν τοῦτό γε μόνον ὤνησο τῆς σκευῆς, ἔτι μὴδ' ἐλευόμενος ἐπὶ τῇ ἡττῇ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισούμενος προσέτι διὰ τὴν ἀτεχνόν σου ταύτην καὶ περιττὴν τρυφὴν. περὶ πόδα δὲ σοὶ καὶ Εὐάγγελος οὗτος, παρ' ἔσον σοὶ γε οὐδ' ὀλίγον μέλει τοῦ γέλωτος τῶν θεατῶν. Οὐκ ἄκαιρον δ' ἂν γένοιτο, καὶ Λέσβιον μῦθόν τινα διη- 11 γήσασθαι σοὶ πάλαι γενόμενον. Ὅτε τὸν Ὀρφέα διεσπάσαντο αἱ Θράτται, Φασὶ, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἑβρον ἐμπεσοῦσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τοὺς μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, τὴν μὲν ἄδουσαν θρήνον τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑψηλεῖν τῶν ἀνέμων ἐμπικτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ οὕτω μετ' ὠδῆς προσενηχθῆναι τῇ Λέσβῳ· καὶ κείνους ἀνελομένους τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι.

3 Ὡνήσω) Γραι. Ὡνήσω. G. ἀντὶ καταπιφρονημένως· ἐπὶ καὶ τὰ
6 Περὶ πόδα δὲ σοὶ) Περὶ πόδα, παρ' ἡμῖν εὐκαταφρόνητα περὶ τοὺς
ἐπὶ τοῦ κατὰ πόδα, πολλοῖον, ἔγ- πόδας ῥίπτεται. V. (Ῥιπτεῖται G.
γός. ἢ ἀλγιστερον ἐρεῖν, περὶ πόδα Ῥιπτεῖται V.)

Evangele, aurea lauro cinctus es, quippe dives: ego vero pauperculus Delphica. Ceterum illum solum tui apparatus fructum tibi habe, quod, neque miserie quoquam te victum, hinc discedis, sed exofus omnibus propter artis illam expertem atque super vacuum luxuriam. Apprime tibi Evangelus ille congruit, quatenus plane non curas risum spectatorum. Neque vero in tempestivum fuerit Lesbiam tibi fabulam enarrare antiquam. Cum Orpheum Thressae mulieres discerpssissent, caput illius una cum lyra in Hebrum delapsum in sinum Melana delatum esse, aiunt; atque innataffe caput lyrae, canens, ut ferunt, threnum de Orpheo, cui lyra, ventis chordas impellentibus, succinuerit, & sic cum cantu ap-pulsam Lesbo: illoſque sublatum caput sepeliſſe, ubi nunc

- ἵνα περὶ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἐστί· τὴν λύραν δὲ ἀναβῆ-
 ναι εἰς τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, καὶ ἐπὶ πολὺ γε σώζε-
 12 σθαι αὐτήν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον Νέανθον τὸν τοῦ Πιττα-
 κοῦ τοῦ τυράννου τὰντα ὑπὲρ τῆς λύρας πυνθανόμενον,
 οἷς ἐκῆλει μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ, καὶ λίθους, ἐμελῶ-
 δει δὲ καὶ μετὰ τὴν τοῦ Ὀρφέως συμφορὰν μηδένος
 ἀπτομένου, πρὸς ἔρωτα τοῦ κτήματος ἐμπεσεῖν, καὶ
 διαφθεύραντα τὸν ἱερέα μεγάλους χρήμασι, πείσαι ὑπο-
 θέντα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δοῦναι αὐτῷ τὴν τοῦ Ὀρφέως·
 λαβόντα δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ
 ἄσφαλές οἶεσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλπου ἔχοντα,
 μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάστειον, καὶ προχειρισάμενον
 κρούειν καὶ συνταράττειν τὰς χορδὰς, ἄτεχνον καὶ ἄμου-
 σον νεανίσκον, ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινα θεσπέσια ὑπη-
 χήσειν τὴν λύραν, ὑφ' ὧν πάντας καταβέλξειν, καὶ κη-
 λήσειν, καὶ μακάριον ἔσεσθαι, κληρονομήσαντα τῆς
 Ὀρφέως μουσικῆς· ἄχρ' ὃν ξυνελθόντας τοὺς κύνας πρὸς

16 Κληρονομήσαντα) Κληρονομῶ σου Ἀττικῶς. V.

Baccheum illis est, lyram vero Apollinis in templo dedica-
 se, ubi diu servata sit. Interiecto tempore Neanthum Pittaci
 tyranni filium, qui istaec de lyra audisset, ut animalia, &
 plantas, & saxa demulserit, ac post Orphei mortem, nemine
 illam tractante cecinerit, in cupiditatem illius habendae in-
 cidisse, corruptoque magna vi pecuniae sacerdoti persuasif-
 se, ut subiecta alia simili, Orphei sibi lyram daret. Cum ve-
 ro accepisset, interdiu quidem in urbe ea uti non satis tutum
 putasse; noctu vero illa sinu condita solum progressum esse
 in locum suburbanum, eaque deprompta, pulsasse & pertur-
 basse fides adolescentem artis & Musarum expertem, qui spe-
 raret, carmina quaedam divina reddituram esse lyram, qui-
 bus delinire omnes ac mulcere cum posset, beatum se fore
 Musicae Orphei heredem; donec convenientes ad sonum ca-
 nes, multos autem ibi fuisse, miserum laniaverint. Hactē-

τὸν ἦχον, (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι) διασπάσασθαι αὐ-
 τὸν ὡς τοῦτο γοῦν ὅμοιον τῷ Ὀρφεὶ παθεῖν, καὶ μόνους
 ἐφ' ἑαυτὸν ξυγκαλέσαι τοὺς κύνας. ὅτε περ καὶ σαφέ-
 στατα ὤφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα φέλογουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ
 τέχνη καὶ ἡ ᾠδὴ, ἃ μόναι ἐξαίρετα τῷ Ὀρφεὶ παρὰ τῆς
 μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν οὐδὲν ἄμει-
 νον τῶν ἄλλων βαρβίτων. Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν 13
 Νέανθον λέγω, ὅπου καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις,
 καὶ ἔτι ἐστίν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχνον τοῦ Στωϊ-
 κοῦ, κεραμεύον ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο; ἤλ-
 πιζε γὰρ, οἶμαι, καὶ κείνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ
 λύχῳ ἀναγιγνώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτή-
 του σοφίαν ὄναρ ἐπιστήσεσθαι, καὶ ὅμοιος ἐσεσθαι τῷ
 θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι. Χθὲς δὲ καὶ πρῶτην ἄλλος 14
 τις τὴν Πρωτέως τοῦ Κυνικοῦ βακτηρίαν, ἣν καταβέ-
 μενος ἤλατο εἰς τὸ πῦρ, ταλάντου καὶ κείνος ἐπρίατο, καὶ

1 Διασπάσασθαι αὐτὸν) Ἐπὶ
 κείνους ὑπὸ τῶν κυνῶν διεσπᾶσθαι.
 V.

3 Παρὰ τῆς μητρὸς) Καλλιόπης
 γὰρ τῆς Μούσης μυθεύουσι γενέσθαι
 τούτου. V.

14 Καὶ πρῶτη) Λέγεται καὶ ἄρτι
 πρῶτη, ὡς ἐχρήσατο καὶ Πλούτα-
 ρος. V.

15 Πρωτέως) Περὶ τοῦ Περιγρί-
 του λῆγει. V.

nus ergo Orphei simile fatum habuisse, ut solos in se convo-
 caret canes. Ubi illud quidem manifestissime apparuit, non
 lyram fuisse, quae demulserit, sed artem & cantum, quae
 sola eximia Orpheo a matre contingerant. Ceterum lyra
 supellex erat non melior barbitis aliis. Et quid Orphea ti-
 bi aut Neanthum narro, cum nostra aetate fuerit, & for-
 te adhuc sit, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus
 drachmarum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam,
 si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam
 Epicteti adsituram sibi per quietem, seque similem seni ad-
 mirabili futurum. Heri vero & nudius tertius alius quis
 Cynici Protei baculum, quem deposuerat, cum in ignem
 defiliret, talento ipse quoque emit, & habet pignus illud

ἔχει μὲν τὸ κειμήλιον τοῦτο καὶ δείκνυσιν, ὡς Τεγεάτας τοῦ Καλυδωνίου τὸ δέσμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὀστέα τοῦ Γηρύονος, καὶ Μεμφίται τῆς Ἰσίδος τοὺς πλακάμους. αὐτὸς δὲ ὁ τοῦ Θαυμαστοῦ κτήματος δεσπότης, καὶ αὐτὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδελυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. ὅρας ὅπως κακοδαιμόνως διάκεισαι, βακτηρίας ἐς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀληθῶς δεόμενος. Λέγεται γὰρ καὶ Διονύσιον τραγωδίαν ποιεῖν Φαύλως πάνυ, καὶ γελοίως, ὥστε τὸν Φιλοξενον πολλάκις δι' αὐτὴν ἐς τὰς λατομίας ἐμπεσεῖν, οὐ δυνάμενον κατέχειν τὸν γέλωτα. οὗτος τοίνυν πυθόμενος ὡς ἐγγελάται, τὸ Αἰσχύλου πυξίον, εἰς ὃ ἐκείνος ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κτησάμενος αὐτὸ, ὥστε ἐνθεὸς ἔσσεσθαι, καὶ κάτοχος ἐκ τοῦ πυξίου, ἀλλ' ὅμως ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ μακρῶ γελοιότερα ἔγραφεν αἶον ἀπέκλειστο τὸ Δωρικόν, ἥκεν ἡ Διονυσίου γυνή, καὶ πάλιν οἶμα, γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ πυξίου, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν.

atque ostentat, ut Tegeatae Calydomii apri exuvias, & Geryonis ossa Thebani, & Memphitae cincinnos Ifidis. Ipse vero admirabilis rei dominus, vel ipsum te inscitia atque impuritate vicerit. Vide, quam infelicitate te habeas, baculo in caput [incusso], revera indigens. Dicitur etiam Dionysius tyrannus scripsisse tragoediam, male sane & ridicule, adeo ut saepe propter eam in Lautumias inciderit Philoxenus, qui risum continere non posset. Hic ergo derideri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus ille scribere solitus fuerat, studiose emit, futurum ratus, ut divino quodam ad poeticon studio inde animaretur. Verum enimvero in illis ipsis tabellis longe etiam magis ridicula scripsit, quae illud Doricum, *Advenit Dionysii mulier*: & illud, *Hei coniugem quam commodam amisi*! nam istuc etiam de pugillaribus: & illud, *Stulsi sibi illudum enim mortalium*. Atque

τοῦτο μὲν γε πρὸς σὲ μάλιστα εὐστόχως ἂν εἰρημένον
 εἴη, ἢ τῷ Διονυσίῳ. καὶ διὰ τοῦτο χρυσῶσαι αὐτοῦ ἔδει
 ἐκεῖνο τὸ πυξίον. Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς 16
 τὰ βιβλία, καὶ ἀνελίττεις αἰεὶ, καὶ διακολλᾷς, καὶ
 περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ, καὶ τῇ κέδρῳ, καὶ
 διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλοὺς ἐντίθεις, ὥς ὅη τι
 ἀπολαύσων αὐτῶν; πάνυ γοῦν ἤδη βελτίων γεγένησαι
 διὰ τὴν ὥνην, ὅς τοιαῦτα μὲν θέγγῃ· μᾶλλον δὲ τῶν
 ἰχθύων ἀφωρότερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὥς οὐδ' εἰπεῖν καλόν·
 μῖσος δὲ ἄγριόν, Φασι, παρὰ πάντων ἔχεις ἐπὶ τῇ βοδ-
 λυρίᾳ· ὥς εἰ τοιούτους ἀπειργάζετο τὰ βιβλία, Φυγῇ
 Φευκτίον ἂν ἦν ὅτιπορρώτατ' ἀπ' αὐτῶν. Δυοῖν δὲ ὄν- 17
 των, ἅττ' ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν τις κτήσαιτο, λέγειν
 τε δύνασθαι, καὶ πράττειν τὰ δεόντα ζήλω τῶν ἀρί-
 στων, καὶ Φυγῇ τῶν χειρόνων· ὅταν μῆτε ἐκεῖνα, μῆτε
 ταῦτα φαίνηται τις παρ' αὐτῶν ὠφελούμενος, τί ἄλλα

9 (Ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν) Καινοπειπὶς καὶ τοῦτο, ὥς οὐδ' εἰπεῖν κα-
 λόν· τὸ γὰρ κοινὸν ὥς οὐδὲ καλὸν εἰπεῖν. V.

hoc quidem apte dictum in te videri potest a Dionysio,
 ac propter hoc carmen inaurare decebat illos pugillares.
 Qua enim ipse spe de libris concepta, eos volvis semper,
 & glutinas, & circumcidis, & croco cedroque inungis,
 & pelles circumdas, & apponis umbilicos, tanquam fru-
 ctum aliquem illorum capturus? Nempe melior omnino
 iam ipsa illa emtione factus es, qui sic dicas, ut libri prae-
 cipiunt? Quiri piscibus magis mutus es. Vivis autem, ut
 neque dicere honestum sit, sed immane, ut in proverbio
 est, odium omnium sustines propter impuritatem. Itaque si
 talem libri efficerent, curriculo quam longissime fugien-
 dum ab illis erat. Cum vero duo fere sint, quae a veteri-
 bus parare sibi possit aliquis, ut & dicere possit, & facere,
 quae oportet, optimorum aemulatione, & fuga deterio-
 rum: si neque istuc, neque hoc utilitatis percipisse aliquem

- ἢ τοῖς μυσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκή-
 18 σεις, καὶ πληγὰς ὡς ἀμελοῦσι τοῖς οἰκέταις; Πῶς δὲ
 οὐ καὶ κείνῳ αἰσχρὸν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον
 ἰδὼν, (αἰεὶ δὲ τι πάντως ἔχεις) ἔροιτο οὐ τίνος, ἢ ῥήτορος,
 ἢ ξυγγραφέως, ἢ ποιητοῦ ἐστι; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς
 εἰδὼς, πρῶς εἰποῖς τοῦτό γε· εἴτα ὡς φιλεῖ τὰ τοιαῦτα
 ἐν ξυνουσίᾳ προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ μὲν ἐπαινοῖ τι,
 ἢ αἰτιῶτο τῶν ἐγγεγραμμένων, σὺ δὲ ἀποροίης, καὶ μη-
 δὲν ἔχοις εἰπεῖν, οὐκ εὖξῃ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν κατὰ
 σεαυτοῦ, ὡς ὁ Βελλεροφόντης περιφέρει τὸ βιβλίον;
 19 Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀπαίδευτόν τινα
 βιβλίον καλλίστον ἀναγιγνώσκοντα, τὰς Βάκχας, οἶ-
 μαι, τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγού-
 μενον τὰ τοῦ Πενθέως πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον,

1 Καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις)
 Τίλφη ζωφίον τι τοῖς βιβλίοις ὡς
 ἐπίπαν ἐντίκτισθαι πεφυκός, ἐπι-
 μύκη κίρατα ἔχον, ὡς ἐν μικρῇ
 κατιδεῖν, λευκὸν ἢ πῆλον· εἴ τις

τούτου ἐγχερίσαιο, κοινωρτόν ἀπο-
 βέλλον. V.

9 Οὐκ εὖξῃ τὴν γῆν χανεῖν σοι
 τότε. G.

inde appareat, quid aliud, quam exercitationes muribus;
 parabit, aut habitacula blattis, aut servis plagas, tanquam
 istorum negligentibus? Quomodo vero turpe esse illud ne-
 gabis, si quis te videns in manu librum habere, (semper
 autem omnino habes aliquem) interroget, cuius aut ora-
 toris, aut historici, aut poëtae sit? tu vero, qui ex titulo
 noris, placide illud certe respondeas: deinde vero, ut so-
 lent talia in consuetudine familiari ad longos sermones pro-
 cedere, ille laudet aliquid, aut vituperet de his, quae ibi
 scripta sunt; tu vero consilii inops non habeas, quod dicas:
 non tibi tum dehiscere tellurem optabis, qui librum eo
 modo, ut *litteras* Bellerophontes, circumferas? Cynicus De-
 metrius cum videret Corinthi indoctum quendam, qui li-
 brum legeret pulcherrimum, Bacchas, puto, Euripidis,
 esset autem *in ea parte fabulae*, ubi nuntius Penthei factum

ἀρπάσας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἄμεινόν ἐστι τῷ Πεν-
 βίῃ ἅπαξ σπαραχθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σοῦ πολλάκις.
 ζητῶν δὲ αἰεὶ πρὸς ἑμαυτὸν, οὕτω καὶ τήμερον εὐρεῖν δε-
 οῦνμαι τίνος ἕνεκα τὴν σπουδὴν ταύτην ἐσπούδαμας περὶ
 τὴν αἰὼν τῶν βιβλίων ὠφελείας μὲν γάρ, ἢ χρείας τῶν
 ἀπ' αὐτῶν, οὐδ' ἂν οἴηθείη τις τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστόν σε
 εἰδόντων. οὐ μᾶλλον, ἢ Φαλακρὸς ἂν τις πρίατο κτένιον,
 ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ κωφὸς αὐλητὴν, ἢ παλλα-
 κὴν ὁ εὐνούχος, ἢ ὁ ἡπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄρο-
 τρον. ἀλλὰ μὴ ἐπίδειξιν πλούτου σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει,
 καὶ βούλει τοῦτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μηδέν
 σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας ἀναλί-
 σκεις; καὶ μὴν ὅσα γε καὶ μὲ Σύρον ὄντα εἰδέναι, εἰ μὴ
 σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρ-
 εῖγραιψας, ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν
 πρᾶντιβεις τῶν βιβλίων. Λοιπὸν οὖν δὴ ἐκεῖνο πεπεισμέ- 20

enarrat, & opus Agavae; raptum librum discerpfit, dicens,
 Melius est Pentheco semel a me lacerari, quam a te saepe. Diu
 autem multum apud me quaerens, hodie nondum reperi-
 re possum, cuius rei causa tantum studii in emendis libris
 colloces. Utilitatis enim aut usus cuiusquam ex illis perci-
 piendi causa fieri, nemo putaverit, qui vel minimam tui
 notitiam habuerit; non magis, quam calvus pectinem emer-
 rit, aut speculum caecus, aut surdus tibicinem, aut pel-
 licem castratus, aut mediterraneus remum, aut aratrum
 gubernator. Verum ostentationem forte divitiarum ea res
 habet, & hoc vis declarari omnibus, te in ea etiam, quae
 nullam tibi utilitatem afferant, tamen de multa illa affluen-
 tia aliquid impendere? Verum enimvero, quantum ego
 etiam, Syrus homo, scire potui, nisi te ipse in illas senis
 istius tabulas per fraudem inscripsisses, iam perisses fame,
 & auctionem librorum tuorum proposuisses. Relinquitur

νον ὑπὸ τῶν κολάκων, ὡς οὐ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἐράσμιος, ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς, οἷος οὐχ ἕτερος, ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύεις τοὺς ἐπαίνους αὐτῶν. Φασὶ δέ σε καὶ λόγους ἐπιδείκνυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δεῖπνῳ, καὶ κείνους χερσαίων βατράχων δίκην διψῶντας, ἐκκεκραγένοι, ἢ μὴ πίνειν, ἢ μὴ διαρραγῶσι βοῶντες. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ῥάστος εἰ τῆς ῥινὸς ἐλκεσθαι, καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε καὶ κείνο ἐπίσθης, ὡς βασιλεῖ τινι ὠμοιώθης τὴν ὄψιν, καθάπερ ὁ ψευδαλεξάνδρος, καὶ ψευδοφίλιππος ἐκεῖνος κναφεὺς, καὶ ὁ κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἴ τις

21 ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος τεταγμένων. Καὶ τί θαυμαστόν, εἰ τοῦτο ἐπαίθεις, ἀνόητος καὶ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος, καὶ πράξεις ἐξυπτιάζων, καὶ μιμούμενος βᾶδισμα, καὶ σχῆμα, καὶ βλέμμα ἐκείνου, ὃ σεαυτὸν εἰκάζων

3 Οὐδέτερος ἀνεῖσθαι τὰ βιβλία)

Τὸ οὐδέτερος ἐπὶ δύο λαμβάνεται· πᾶς οὖν τοῦτο; εἰ μήπου ἐσφαλταὶ τὰ τῆς γραφῆς, καὶ ἀντὶ τοῦ οὐχ

ἕτερος, γέγραπται οὐδέτερος, ἢ ἐκτίθεται τὸ Ε τοῦ συνδίσμου. V.

Exstat etiam in C.

nempe illud, te inductum ab adulatoribus, uti credas, non modo pulchrum te esse atque amabilem, sed doctum, atque oratorem, & historicum, qualis nemo alius, libros emere ideo, ut laudes illorum afferas. Aiunt vero, te illis recitare in conviviis, atque illos terrestrium ranarum instar prae siti clamare, aut non bibere, nisi dirumpantur clamoribus. Nescio enim quomodo opportunus es, qui naso ducaris, & credas illis omnia; qui aliquando illud etiam persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam similem vultu esse, sicut commenticius ille Alexander, & fullo ille Pseudo-Philippus, & qui proavorum nostrorum memoria fuit, simulatus Nero, & si quis alius praefixam suo nomini mendacii notam gerit. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit, dementi atque indocto homini, si processisti supina cervice, incessum imitatus, & habitum, & vultum illius, cui as-

ἔχαιρες, ὅπου καὶ Πύρρον Φασὶ τὸν Ἡπειρώτην τὰ ἄλλα θαυμαστὸν ἄνδρα, οὕτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ ποτὲ διαθαρῆναι, ὥς πιστεύειν ὅτι ὅμοιος ἦν Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ τὴν τοῦ Πύρρου εἰκόνα, καὶ ὁμῶς ἐπέπειστο ἐκμεμάχθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν μορφήν. ἀλλ' ἐνεκα μὲν δὴ τούτων ὕβρισταί μοι εἰς τὸν Πύρρον, ὅτι σε εἶκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, καὶ πάνυ σοι πρέπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ οὕτω δέκεται ὁ Πύρρος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπέπειστο, οὐδεὶς ὅστις οὐ ξυνετίθετο, καὶ ξυνέπασχεν αὐτῷ, ἄχρι δὴ τις ἐν Λαρίσση πρεσβύτες ξένη αὐτῷ τάληθες εἰπούσα ἔπαιον αὐτὸν τῆς κορύζης. ἃ μὲν γὰρ Πύρρος ἐπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤρετο τίμη ὅμοιος εἴη.

4 Καίτοι τὸ τῶν Μουσῶν) Ἀπὸ πενούσης χωρὶς τὰ Μουσῶν καὶ Φρυγῶν ὁμοιον τῇ παροιμίᾳ τῇ διαγεγῶν ὁρίσματα. V.

similare te gaudebas; cum etiam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem alioquin virum, adeo quondam ab adulteribus, quantum ad similitudinis iudicium, corruptum, ut Alexandro se illi similem putaret: cum tamen ea res, quantum Musicorum illud summum intervalhum, distaret. Vidi enim Pyrrhi etiam imaginem. Et tamen putabat in se expressam Alexandri formam. Sed hactenus in Pyrrhum fui iniurius, quod te illi, quantum ad hanc rem, comparavi. Quod autem sequitur, etiam tibi maxime conveniret. Cum enim ita animum induxisset Pyrrhus, eaque de se ipse crederet; nemo erat, quin accederet illius sententiae, & in societatem huius morbi veniret, donec quaedam Larissae anus peregrina, verum dicendo, ista ipsum pituita liberavit. Pyrrhus enim, postquam ostendisset illi imaginem Philippi, & Perdiccae, & Alexandri, & Cassandri, aliorumque regum, interrogabat, cui ipse similis esset.

πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον ἔξειν αὐτήν· ἡ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισχοῦσα, Βατραχίῳ, ἔφη, τῷ μαγειρῷ· καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσση, Βατρα-
 22 χίων ὄνομα, μάγειρος τῷ Πυρρῷ ὅμοιος. Καὶ σὺ δὲ ὦ τινι μὲν τῶν τοῖς ὀρχησταῖς συνόντων κιναιδῶν ἔοικας, οὐκ ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ μανίαν ἐρῶμένην ἐτι καὶ νῦν μαίνεσθαι δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς οἶδα. οὐκ οὖν θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανος οὕτω ζωγράφος ὢν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοιοῦσθαι ἐθέλεις, πιστεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινῶσι. καὶ τί ταῦτα ληρῶ; πρόδηλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλία σκευδῆς, εἰ καὶ ὑπὸ νωθείας ἐγὼ μὴ πάλαι κατεῖδον· σοφὸν γὰρ, ὥς γοῦν οἶει, τοῦτ' ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπίδας οὐ μικρὰς ἔχεις περὶ τοῦ πράγματος, εἰ βασιλεὺς μάθοι ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάλιστα τιμῶν· εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκεῖνος ἀκούσειεν, ὥς ὦν βιβλία,

15 Σοφὸς ἀνὴρ) Κατὰ Μάρκον γὰρ οὗτος ὁ Λουκιανὸς ἦν. V.

sci? persuasum omnino habens, venturam ad Alexandrum. At illa diu cunctata, *Batrachioni*, inquit, *coquo*. Etenim erat aliquis in urbe Larissa Batrachion nomine, coquus, Pyrrho similis. Tu sane cui de cinaedis illis, saltatorum libidini fervientibus, similis sis, non equidem dixerim: te vero furorem robustum nunc adhuc furere videri omnibus ista de imagine, illud planè scio. Itaque admirandum est, te malum adeo pictorem eruditus videri velle similem, & his fidem habere, qui eo te nomine laudant. Et quid ista nugor? Manifesta enim causa tui circa tales libros studii, licet ego prae tarditate non olim perspexerim. Sapiens enim, ut quidem putas, hoc tuum commentum est, & spes non parvas ea de re concepisti, si Imperator ista audiat, vir sapiens, & in honore habens eruditionem maximo. Si vero ista de te ille audiat, ut emas libros, & conducas mul-

καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν βραχεῖ παρ' αὐτοῦ ἔσε-
σθαι σοι νομίζεις. Ἄλλ', ὧ καταπύγων, οἶε τοσοῦτον 23
μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ, ὥς ταῦτα μὲν
ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σου ὁ μεθ' ἡμέραν
βίος, οἷοι δὲ σοι πότοι, ὅποῃαι δὲ νύκτες, καὶ οἷοις καὶ
ἡλίκους ξυγκαθεύδεις; οὐκ οἶσθα ὥς ἄτα καὶ ὀφθαλμοὶ
πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ οὕτω περιφανῆ ἔστιν, ὥς
καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γνώριμα· εἰ γὰρ καὶ
Φθέγξαιο μόνον, εἰ γὰρ καὶ λουόμενος ἀποδύσαιο, μᾶλ-
λον δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ, οἱ δ' οἰκέται μόνον ἢ ἀπο-
δύσωνταί σου, τί οἶε, μὴ αὐτίκα ἔσεσθαι πάντα σου
πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόρρητα; εἰπέ γοῦν μοι καὶ τό-
δε, εἰ Βάσσιος ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστῆς, καὶ Βάταλος
ἀαυλητῆς, ἢ ὁ κίναδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς
θαυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὥς χρὴ μαίνε-
σθαι, καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πᾶσχειν, καὶ ποιεῖν
ἐκεῖνα, εἰ τούτων τις νυνὶ λεοντῇν περιβαλλόμενος, καὶ

tos, brevi te tempore ab ipso impetraturum speras omnia.
Sed putasne, impudice, tam copiose illum mandragora per-
fufum, ut haec quidem audiat, nesciat vero idem, qua-
lis sit diurna vita tua, quales tuae potationes, quae no-
ctes, cum qualibus & cuius aetatis hominibus cubes? Ne-
scis, multas esse aures, oculos regis multos? Tua autem
falsa ita sunt aperta, ut caecis etiam atque surdis inno-
tuerint. Si enim vocem modo mittas, si enim exuaris in
balneo; quin, ne exuaris ipse, si videtur, si servi modo
tui exuantur: quid putas? nonne statim manifesta futura
tuarum secreta noctium? Dic igitur mihi hoc etiam, si
vester ille, Bassius, Sophista, & Batalus tibicen, & cinae-
dus Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges vobis
scripsit, quomodo furere, velli, pati & agere ista deceat;
si, inquam, illorum aliquis leonina pelle indutus, cum

ρόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἶε Φαίνεσθαι τοῖς ὁρῶσιν;
 Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν; οὐκ, εἴ γε καὶ χύτραις λημῶντες
 τυγχάνοιεν. μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ
 σχήματι, βάδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ Φωνή, καὶ
 τραχηλὸς ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μαστι-
 χη, καὶ Φύκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, καὶ ὅλως, κατὰ
 τὴν παροιμίαν, θάττον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης
 κρύψειας, ἢ ἓνα κίναιδον. εἴτα ἡ λεοντῇ μὲν τὸν τοιοῦτον
 οὐκ ἂν ἔκρυψε, σὺ δ' οἶε λήσειν σκεπόμενος βιβλίῳ;
 ἀλλ' οὐ δυνατόν. προδώσει γάρ σε, καὶ ἀποκαλύψει τὰ
 24 ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα. Τὸ δ' ὅλον ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς,
 ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας οὐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπῆλων
 δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ, καὶ τοῦ κατ' ἡμέραν βίου
 λαμβάνειν. σὺ δ' οἶε συνήγορον κοινὸν καὶ μάρτυρα ἔσε-
 σθαί σοι τὸν Ἀττικὸν, καὶ Καλλῶνον τοὺς βιβλιογρά-
 Φους; οὐκ, ἀλλ' ὁμῶς τινὰς ἀνθρώπους ἐπιτρίβοντάς σε,

2 Οὐχί γε χύτραις λημῶντες) Χύτραις λημῶντες, ἀπὸ τοῦ χύτραις ἴσας
 περιφέροντες λήμας. V.

fusti ambulet; quid visum iri putas spectantibus? Hercu-
 lemne illum esse? Non, si totas etiam ollas lippiant. Sex-
 centa enim sunt, quae testimonium adversus illum habi-
 tum perhibeant, incessus, coniectus oculorum, & vox, &
 cervix infracta, & cerussa, & mastiche, & fucus, quibus
 vos ornamin. Et omnino facilius, quod est in proverbio,
 quinque sub axilla elephantos tegas, quam unum cinae-
 dum. Tum leonina talem non tegat: tu vero speras futu-
 rum, uti libro tectus delitescas? Sed fieri id quidem non
 potest. Prodent enim te ac detegent reliqua indicia vestra.
 Quod caput est, ignorare mihi videris, bonas spes non a
 bibliopolis esse petendas, sed a se ipso unicuique, atque a
 quotidiana vita sua, sumendas. Tu vero putas, advoca-
 tum tibi communem testemque futurum Atticum, & Calli-
 num librarios? Non, sed crudeles quosdam homines, qui

ἢ οἱ Θεοὶ ἐθέλωσι, καὶ πρὸς ἑσχατον πενίας ξυνελάσονται· δεόν ἔτι νῦν σωφρονήσαντα ἀποδόσθαι μὲν τινι τῶν πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν κέκτιστον ταύτην οἰκίαν· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις μέρος γοῦν ἀπὸ πολλῶν τῶν ὀφειλομένων. Καὶ γὰρ καὶ κεῖνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπούδασας, 25 βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν κτήσιν, καὶ μεираκίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν ὠνῆν, καὶ τὸ πρᾶγμα σοι πάνυ σπουδάζεται, καὶ θηρεύεται. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, πρὸς ἁμῶ διαρκεῖν. σκόπει ταῖνον ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. ἀξιῶ γάρ σε ἀφένον τῶν μηδὲν προσηκόντων, τὴν ἑτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρετάς ἐκείνους ὠνῇ δ' ὅμως, μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἰκοφέν, μεταστέλλοιό τινας τῶν ἐλευθέρων, οἷς οὐδ' ἀκίνδυνον ἀπελθοῦσιν, ἢ μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαγορεῦσαι τὰ πραχθέντα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρώην αἰσχί-

te obtulerent, ubi Dis visum erit, & ad extremum paupertatis adigent: qui debebas vel nunc ad sanitatem revocatus vendere eruditorum alicui libros istos, & cum his recens aedificatam illam domum, ac reddere mangonibus partem certe de multis, quae illis debentur. Etenim in duobus istis studiosissime elaborasti; in libris magni pretii exquirendis, & in adolescentulis exoletis, iamque robustis coëmendis: eamque rem calide admodum tractas & venaris. Fieri autem non potest, ut homo pauper utrique studio par sis. Vide ergo, quam divina res sit consilium. Censeo enim, te, relictis, quae nihil ad te pertinent, alteri tantum morbo vacare, & illius ministros pretio emere; ne, deficientibus servis, liberos homines arceffas, quibus nempe non aequè ac servis periculofum, nisi acceperint, quantum volunt, eliminare omnia, quae post computationem a vobis fiunt.

στα περὶ σοῦ διηγέτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἔτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἔγω γε καὶ μάρτυρας ἂν παρασχοίμην τοὺς τότε παρόντας, ὡς ἡγανάκτησα, καὶ ὀλίγου πληγὰς ἐνέτριψα αὐτῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σοῦ. καὶ μάλιστ' ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων, καὶ ἄλλον, ταῦτα καὶ λόγοις διηγουμένους. πρὸς δὴ ταῦτα, ὦ γὰρ, ταμιεύου τὰργύριον, καὶ φύλαττε, ὡς οἴκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἔχῃς. ὥστε μὲν γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπείσειέ σε; οὐδὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυ-
 26 τοτραγεῖν μαθοῦσα. Τὸ δ' ἕτερον ράδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαίδευσαι, ἄλλις σοι τῆς σοφίας, μόνον οὐκ ἐπ' ἄκρου τοῦ χεῖλους ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶσθα, πάσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν· πᾶν σοφόν τι χρῆμα καὶ ἄκρον

Qualia nuper turpissima de te scortum illud effutiebatur, qui ipsa indicia sceleris ostenderet. Ac possum ego testes etiam praeberere, qui tum aderant, quam indigne tulerim, & tantum non plagis hominem mulcaverim, tuam vicem nimis iratus: praesertim cum alium quoque testem advocaret similiem, & alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec igitur, vir bone, repone tibi pecuniam, & serva, ut domi & secure talia facere & pati possis. Ut enim plane non amplius facias, quis ita in aliam te sententiam transducatur? Nec enim canis desinat temere, corium semel docta rodere. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum nota supremis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nostri omnem: artes omnes dicendi, & elegantias, & vitia, & Atticorum nominum usum. Omnino sapiens quiddam, &

ἐν παιδείᾳ γεγένησαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων κω-
λύει γὰρ οὐδὲν καὶ σοὶ ἐνδιατρίβειν, ἐπειδὴ χαίρεις
ἐξαπατῶμενος. Ἡδῶς δ' ἂν καὶ ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦ- 27
τα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν;
τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένης; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἰπ-
πάνακτος; ἢ τούτων μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορες δὲ μάλι-
στά σοι τούτων διὰ χειρός; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχίνου τὸν
κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάν-
τα οἶσθα, καὶ γινώσκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸν δὲ Ἀρι-
στοφάνην καὶ τὸν Εὐπολιν ὑποδέδουκας; ἀνέγνως καὶ τὰς
Βάπτας τὸ ὄραμα ὅλον; εἴτ' οὐδὲν σου τάκεϊ καθίκετο,
οὐδ' ἠρυθρίασας γνωρίσας αὐτά; τοῦτο γοῦν καὶ μάλι-
στα θαυμάσειεν ἂν τις, τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων ἄπτει
τῶν βιβλίων, ὅποιας αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις; πότε δὲ
ἀναγιγνώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' οὐδεὶς ἐώρακε ποιοῦν-
τα τοῦτο, ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος ἤδη ἐκεί-

summum in eruditione, librorum ista multitudine factus
es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus
in te *illudendo* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes.
Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem
potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis,
Antilochi, an Hipponactis? An hos quidem contemnis,
sed oratores potius, quam illi, in manibus tibi sunt? Dic
mihi, an Aeschiniis etiam contra Timarchum orationem le-
gis? An illa quidem nosti omnia, & unumquodque illorum
agnoscis? Aristophanem & Eupolin egisti? legisti etiam
fabulam totam Baptas? Tum nihil ea, quae ibi sunt, te
movere, neque *in te* agnoscens illa erubuisti? Itaque vel
maxime illud admiretur aliquis, quo tandem animo libros
atingas? quibus illos evolvas manibus? quando illos le-
gas? Interdiu? At nemo te vidit hoc facere. Sed noctu?
Utrum, cum iam istis intentus es? An ante studia, immo

νοίς; ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους, μηκέτι
 28 μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν; Ἄφες δὲ τὰ βιβλία, καὶ
 μόνα ἐργάζου τὰ σαυτοῦ. καίτοι ἐχρῆν μηκέτι μηδ' ἐκεῖ-
 να, αἰδεσθῆναι δὲ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ
 τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσαν, καὶ λέγουσαν,

Οὐδὲ σκότον Φρίσσωσι τὸν συνεργάτην,

Τέρεμνά τ' οἴκων μήποτε Φθογγὴν ἀΦῆ.

εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνωσται, ἴβι,
 ὦντο μὲν βιβλία, καὶ οἴκοι κατακλείσας ἔχε, καὶ καρ-
 ποῦ τὴν δόξαν τῶν κτημάτων. ἰκανόν σοι καὶ τοῦτο.
 προσάψῃ δὲ μηδέπω, μηδὲ ἀναγνῶς, μηδὲ ὑπαγάγῃς
 τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα,
 μηδὲν δεινόν σε εἰργασμένα. οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι
 λελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα σμήχειν
 ἐπιχειρῶ· σὺ γὰρ ὠνήσῃ, καὶ χρήσῃ ἐς οὐδέν, καὶ κατα-
 γελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαυδευμένων, οἷς ἀπόχρη ὥφε-
 λῆσθαι, οὐκ ἐκ τοῦ κάλλους τῶν βιβλίων, οὐδ' ἐκ τῆς

ante tenebras, nihil quidquam istorum audes? Quin tu re-
 linquis libros, & tuam solum rem agis! Quamquam nec
 istuc amplius oportebat, sed Euripidis illam Phaedram re-
 vereri, indignantem pro mulieribus, ac dicentem:

Tenebras nec horret ulla lecti conscias,

Vocemue, si gravis prorumpat, parietum.

Sin omnino perseverare in morbo tibi decretum est, abi-
 me libros, & domi conclusos tibi habe, & frui gloria
 possessionis. Satis tibi hoc quoque. Sed noli unquam illos
 attingere, nec lege, nec linguae istius tuae veterum virorum
 orationes & poemata subiicito, quae nihil tibi mali fece-
 rint. Novi equidem, frustra me ista nugatum esse, meque
 Aethiopem, quod est in proverbio, lavare conatum esse.
 Etenim tu emes, & nihil uteris, & deridebere ab eruditis,
 quibus utilitatem percipere satis est, non e pulchritudine

πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς Φωνῆς καὶ τῆς γνώμης
 τῶν γεγραφότων. Σὺ δὲ οἶε θεραπεύσειν τὴν ἀπαιδευ- 29
 σίαν, καὶ ἐπικαλύψειν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξειν τῷ
 πλήθει τῶν βιβλίων, οὐκ εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι
 τῶν ἰατρῶν τὸ αὐτό σοι ποιοῦσιν, ἐλεφαντίνους νάρθηκας,
 καὶ σικυίας ἀργυρὰς ποιοῦμενοι, καὶ σμίλας χρυσοκολ-
 λήτους· ὅπότεν δὲ καὶ χρήσασθαι τούτοις δέη, οἱ μὲν οὐ-
 δὲ ὅπως χρῆ μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν
 δὲ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, Φλεβοτόμον εὖ
 μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰοῦ τ' ἄλλα μεστόν, ἀπῆλλαξε
 τῆς ὀδύνης τὸν νοσοῦντα. ἵνα δὲ καὶ γελοιοτέρῳ τινὶ τὰ σὰ
 εἰκάσω, τοὺς κουρέας τούτους ἐπίσκεψαι, καὶ ὄψει τοὺς
 μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας, καὶ κάτο-
 πτρον σύμμετρον ἔχοντας· τοὺς δὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιάτας
 πληθὺς μαχαιριδίων προτιθέντας, καὶ κάτοπτρα μεγά-
 λα, σὺ μὲν λήσειν γε διὰ ταῦτα οὐδὲν εἰδότας. ἀλλὰ τὸ

librorum, neque ex magno illorum pretio, sed e sermone
 & sententia auctorum. Tu vero putas curari a te posse
 incitiam, regique ista opinione, percellique *posse homines*
 librorum multitudine; ignarus, idem, quod tu, facere
 etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas medi-
 camentorum capsulas, & cucurbitas argenteas sibi faciunt,
 & scalpria auro ferruminata: cum vero iis utendum est, il-
 li, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus
 in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens
 probe acutum, de cetero rubigine obsitum, dolore aegrum
 liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem com-
 parem, tonsores mihi istos considera, & videbis, eos,
 qui sunt in illo genere artifices, novaculam, & cultellos,
 & speculum modicum habere; imperitos autem atque in-
 doctos multitudinem cultellorum exponere, & specula ma-
 gna: nec tamen propterea obscurum esse, illos nihil scire.

γελοιότατον ἐκείνο πᾶσχεουσιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς γείτοσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κάτο-
 30 πτρα προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι. Καὶ σὺ τοί-
 νυν ἄλλω μὲν δευθέντι χρήσεαι ἂν τὰ βιβλία· χρήσα-
 σθαι δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν δύναιο. καίτοι οὐδὲ ἔχρησας οὐδενὶ
 βιβλίον πώποτε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ
 Φάτῃ κατακειμένης, ἣ οὔτε αὐτὴ τῶν κριθῶν ἐσθίει, οὔ-
 τε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει. ταῦτα, τό γε
 νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων παρρησιάζομαι πρὸς
 σέ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὅσα κατάπτυστα καὶ ἐπονείδι-
 στα ποιεῖς, αὐθις ἀκούσῃ πολλάκις.

3 Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλω μὲν δευθέν-
 τι) Καλῶς ἂν εἶχε τῷ δυστυχιστά-
 τῳ τοῦτο μειραχίον, μὴ καθ' ἐν τῶν
 βιβλίων, ἀλλὰ πᾶσαι τὴν βιβλιοθή-

κὴν προῖκα Λευκιανῷ τῷ παρόντι
 ἐπιδόσθαι, ἢ τοιαύτην σφηκίαν καθ'
 ἑαυτοῦ κινήσαι ἐνὸς ἑγχεατῆσαι βί-
 βλίου. V.

Sed illud ipsis usu venit, quod oppido ridiculum est, ut
 vulgo quidem homines apud vicinos illorum tondendos se-
 curent, ad illorum vero specula accedentes, disponant co-
 mas. Quare tu quoque alii roganti commodare possis li-
 bros: ipse uti illis nequeas. Quamquam librum nemini un-
 quam commodasti, sed facis, quod canis incumbens prae-
 sepio; quae nec ipsa edit de hordeo, neque equum edere,
 qui potest, patitur. Haec in praefens de solis libris libere
 apud te disputo: de aliis, quae despuenda & flagitiosa fa-
 cis, saepe in posterum audies.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ

ΔΙΑΒΟΛΗ.

ΔΕΙΝΟΝ γε ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν ἀνθρώ-
ποις αἰτία, ὥσπερ ἀχλὺν τινα καταχέουσα τῶν πραγ-
μάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα, καὶ τὸν ἐκάστου
βίον ἐπισκιάζουσα. ἐν σκότῳ γοῦν πλανωμένοις πάντες
εἰκάμεν, μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τῷ
μὲν προσπταίοντες ἀλόγως, τὸ δὲ ὑπερβαίνοντες οὐδὲν
θεόν, καὶ τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντες,
τὸ δὲ πόρρω καὶ πάμπολυ διεστηκός, ὡς ἐνοχλαῖν δεδιό-
τες. καὶ ὅλως ἐφ' ἐκάστου τῶν πραττομένων οὐ διαλεί-
πομεν τὰ πολλὰ ἐλίσσαιντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη
τοῖς τραγωδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματ' αὐτῶν

6' Ἐπὶ τῇ ἀγνοίᾳ) Ἀντὶ τοῦ ἐπι- ἐπισκοτίζουσα. ἄλλοι γὰρ ἡ εὐξ
σκιάζουσα καὶ ἐπικρύπτουσα καὶ λήγεται. V.

NON TEMERE CREDENDUM ESSE
DELATIONI.

GRAVE fane malum ignorantia ; & incommodorum plu-
rium causa hominibus , quae velut caliginem quandam re-
bus offundat , & obscurat verum , & umbram vitae uniuf-
cuiusque obiciat. Per tenebras enim oberrantibus similes
sumus omnes ; potius autem caecorum more affecti partim
offendimus praeter rationem , partim ultra , quam par est ,
progredimur , non videntes quod ante pedes est ; quod ve-
ro procul est , & longe distat , tanquam molestum quiddam
metuentes. Atque in univsum , in unoquoque negotio
labi multum non intermittimus ; licet infinita iam tragoe-
diarum scriptoribus scribendarum fabularum argumenta

τοιούτον παρέσχηται, τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν εὐροί τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθάπερ ὑπὸ τραγικοῦ δαίμονός τινος κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ εἰς τὰς οὐκ ἀληθεῖς κατὰ τῶν συνήθων καὶ φίλων διαβολάς. ὕφ' ὧν ἤδη καὶ οἶκοι ἀνάστατοι γεγόνασι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι, πατέρες τε κατὰ παίδων ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελφοὶ κατὰ τῶν ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν γευναμένων, καὶ ἐρασταὶ κατὰ τῶν ἐρωμένων. πολλαὶ δὲ καὶ Φιλίαι συνεκόπησαν, καὶ οἶκοι συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς
 2 διαβολὰς πιθανότητος. Ἴν' οὖν ὡς ἥκιστα περιπίπτωμεν αὐταῖς, ὑποδείξαι βούλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς, ὁποῖόν τί ἐστιν ἡ διαβολή, καὶ πόθεν ἄρχεται, καὶ ὁποῖα ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος πάλαι ταύτην προὔλαβε τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ

haec res praeberit, Labdaci Pelopisque progeniem, & horum similia. Pleraque enim fere, quae in scenam ascendant, mala inveniat aliquis ab ignorantia, velut a tragico quodam daemone, subministrata. Dico autem istuc cum ad alia respiciens, tum maxime ad alienas a vero contra familiares atque amicos delationes: quarum opera iam & everfae domus sunt, & urbes vastatae funditus, patresque in furorem acti contra liberos, & contra fratres germani, & liberi adversus parentes, & contra amatores suos amafii. Multae vero etiam amicitiae rescissae, & confusae domus sunt ab illa calumniarum probabili specie. Ut igitur quam minime in illas incidamus, hoc libello, quasi in tabula quadam, ostendere volo, quale quid sit delatio, unde incipiat, quid efficiat. Quin Apelles Ephesius olim imaginem illam occupavit. Nam ipse quoque delatus fuerat

αὐ καὶ οὗτος διαβληθεὶς πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς μετε-
 σχηκῶς Θεοδότα τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελ-
 λῆς οὐχ ἐωράκει ποτὲ τὴν Τύρον, οὐδὲ τὸν Θεοδόταν,
 ὅστις ἦν, ἐγίγνωσκεν, ἢ καθόσον ἤκουε Πτολεμαίου
 τινὰ ὑπαρχόν εἶναι, τὰ κατὰ τὴν Φοινίκην ἐπιτετραμμέ-
 νον· ἀλλ' ὅμως τῶν ἀντιτέχνων τις Ἀντίφιλος τοῦνομα,
 ὑπὸ Φθόνου τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν
 τέχνην ζηλοτυπίας, κατεῖπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολε-
 μαῖον, ὡς εἴη κακοινωνηκῶς τῶν ὅλων, καὶ ὡς θεάσαιτό
 τις αὐτὸν ἐν Φοινίᾳ συνεστιώμενον Θεοδότα, καὶ παρ'
 ἄλλοι τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον· καὶ τέ-
 λος ἀπέφηνε τὴν Τύρου ἀπόστασιν, καὶ τὴν Πηλουσίου
 κατάληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλοῦ συμβουλῆς γεγονέναι. Ὁ 3
 δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἂν κάρτα, καὶ τᾶλλ' οὐ πάνυ φρενή-
 ρης τις ὢν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τεθραμμένος,

5 Ἐπιτετραμμένος) Ἀντὶ τοῦ
 ἐπιτροπῶν τῶν κατὰ Φοινίκην σχῶν.
 V.

9 Τῶν ὅλων) Δηλοῦσι πραγμά-
 ται τῆς ἐπαισατίαςαι τῇ Θεοδό-

τα. V.

14 Κάρτα) Σημειοῦ πῶς τὸ κάρ-
 τα κεῖται V: (Sed in V. altero:

Κάρτα) λέγεται Ναν, μεγάλως.

ibid. Φρενῆρης) Ὁ φρόνιμος. V.

apud Ptolemaeum, ut qui coniurationis illius, quam Tyri
 conflaverat Theodotas, socius fuisset. At neque Tyrum
 unquam viderat Apelles, neque, quis esset Theodotas,
 noverat, nisi quatenus audierat Ptolemaei quendam Lega-
 tum esse, cui Phoenice commissa esset. Interim tamen ae-
 mulorum aliquis, Antiphilus nomine, qui invideret illi
 honorem, quo apud regem erat, & artis obtrectatione,
 illum Ptolemaeo detulerat, quasi omnium esset confcius,
 & esse qui illum viderit in Phoenice coenantem cum Theo-
 dota, & quam diu duraret convivium, caput cum ipso
 conferentem. Breviter, defecisse Tyrum & Pelusium ca-
 ptam de Apellis consilio, indicavit. Ptolemaeus, vir alio-
 quin etiam non admodum prudens, sed adulationi innu-
 titus tyrannicae, adeo ad absurdam calumniam exarsit

Lucian. Vol. VIII.

C

οὕτως ἐξεκαύθη καὶ συνεταράχθη πρὸς τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς, ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος, μὴδ' ὅτι ἀντίτεχνος ἦν ὁ διαβάλλων, μὴδ' ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ τοιαύτην προδοσίαν ζωγράφος· καὶ ταῦτα, εὖ πεπονθὼς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ παρ' ὀντινοῦν τῶν ὁμοτέχνων τετιμημένος, ἀλλ' οὐδὲ τὸ παράπαν, ὡς εἰ ἐξέπλευσεν Ἀπελλῆς εἰς Τύρον, ἐξετάσας, εὐθύς ἑαδὲ μῆπειν, καὶ βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βασίλεια, τὸν ἀχάριστον κεκραγὼς, καὶ τὸν ἐπίβουλον, καὶ συνωμότην. καὶ εἶγε μὴ τῶν συνειλημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀντιφίλου ἀναισχυντία, καὶ τὸν ἄθλιον Ἀπελλῆν κατελέσας, ἔφη μηδεὶς αὐτοῖς κεκαινωηκέναι τὸν ἄνθρωπον, ἀπετέμμητο ἂν τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολελεύκει τῶν ἐν

4 Τύρῳ κακῶν, οὐδὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς. Ὁ μὲν οὖν Πτολεμαῖος οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγόνουσιν, ὥστε τὸν μὲν Ἀπελλῆν ἑκατὸν ταλάντοις ἐδωρήσατο· τὸν δὲ Ἀντίφιλον δουλεύειν αὐτῷ παραδίδωκεν. *

7*Ἐαδὲ) Ἀντὶ τοῦ ἤρεσκειν. V.

δὲ perturbatus est, ut nihil eorum, quae in mentem venire debebant, reputans, neque, aemulum esse delatorem, neque, minorem esse pistorem, quam qui tantam prodicionem sustinere possit, eum praeferit, qui beneficio illius affectus, & omnibus artis eiusdem hominibus praelatus esset; quin neque explorato ante, navigassetne omnino Tyrum Apelles? furere statim vellet, & clamore impleret regiam, ingratum clamans, & insidiatorem, & coniuratum. Et nisi comprehensorum aliquis, indigne ferens illam Antiphili impudentiam, & miseri Apellis misericordia motus, dixisset, nihil quidquam causae ipsi secum fuisse, capite plexus Tyriorum mala ipse lussit innocens. Ptolemaeus itaque adeo dicitur actorum poenitentia tactus esse, ut centum talentis donaret Apellem, & in servitutem illi Antiphilum traderet. Apelles autem periculi sui

δὲ Ἀπελλῆς, ὡν παρεκινδύνευσε μεμνημένος, τοιαῦδ' ἐτινὶ εἰκόνι ἡμίνατο τὴν διαβολήν. Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, 5 τὰ ὦτα παμμεγέθη ἔχων, μικροῦ δὲ τῷ τοῦ Μίδου προσεοικότα, τὴν χεῖρα προτείνων πόρρωθεν ἐτι προσιούσῃ τῇ Διαβολῇ. περὶ δὲ αὐτὸν ἐστᾷσι δύο γυναῖκες, Ἀγνοία μοι δοκεῖ, καὶ Ὑπόληψις· ἐτέρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ Διαβολή, γύναιον ἐς ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ καὶ παρακεκινημένον, οἷον δὴ τὴν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν φεικνύουσα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ δαῖδα καιομένην ἔχουσα, τῇ ἐτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύρουσα, τὰς χεῖρας ὀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ μαρτυρόμενον τοὺς Θεούς. ἡγεῖται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος, ὅξυ δειδωρμένος, καὶ εἰκὼς τοῖς ἐκ νόσου μακρᾶς κατεσκληκόσι. τοῦτον γοῦν εἶναι τὸν Φθόνον ἂν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλαι τινὲς

2 Ἀνὴρ κάθηται τὰ ὦτα παμμεγέθη ἔχων) Περιεργότερον τοῦ Μίδου τῇ ἀρχῇ καχρημένου, καὶ ὑπὲρ τοῦ πάντα μανθάνειν πεισθῆναι ἔχοντος κατὰ πάσης τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, φιλοβόλοισιν ὅσοι τῶν ἀρχομένων, ὡς οὐοῦ ἔχει ὁ Μίδας ὅσα· ἢ ὅτι μακρὰ ὦτα ἔχει. Διὸ καὶ τὰ μήκιστα γινόμενα ἀκούει. ἢ ὅτι καὶ ὁ ὄνος τὸ ζῶον οὕτως εὐήκοον, ὡς καὶ τῶν λαν-

θανόντων ψόφων αἰσθάνεσθαι. V.

3 Τὰ ὦτα -- τοῦ Μίδου) Mida's aures habuisse aselli dicitur, quod ut longas manus reges habere dicuntur, sic & longas aures. Vel quod &c. Ita habent C. & G. Multas aures oculosque regibus tribuit Xenoph. Cyr. VIII, p. 144 ed. Basf. Reitz.

memor tali pictura delationem illam ultus est. Ad dextram vir sedet, ingentes aures habens, parum abest, quin Midæ auriculis similes, protendens manum e longinquo adhuc accedenti Delationi. Circa illum vero stant mulieres duæ, Ignorantia, ut mihi videtur, & Suspicio. Accedit ab altera parte Delatio, pulcherrima ultra fidem muliercula, sed calidiuscula, & emota, ut quæ furorem atque iram ostendat, sinistra manu accensam facem gestans, altera iuvenem quendam trahens capillis, manus coelo tendentem, testantemque Deos. Præcedit vir pallidus & deformis, acutum cernens, similis eis, qui a magno morbo exaruerunt. Hunc Livorem esse, facile aliquis coniecerit. Verum aliae quo-

δύο παρομαρτοῦσι, προτρέπουσαι, καὶ περιστέλλουσαι,
καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν Διαβολήν. ὥς δέ μοι καὶ ταύ-
τας ἐμήνυσεν ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, ἡ μὲν Ἐπιβουλὴ
τις ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτῃ κατόπιν δὲ ἡκολούθει πάνυ πενθικῶς
τις ἐσκευασμένη, μελανείμων, καὶ κατεσπαραγμένη,
Μετάνοια δὲ καὶ αὕτη ἐλέγετο. ἐπιστρέφετο γοῦν ἐς τοῦ-
πίσω δακρύουσα, καὶ μετ' αἰδοῦς πάνυ τὴν Ἀλθείαν
προσιούσαν ὑπέβλεπεν. οὕτω μὲν οὖν Ἀπελλῆς τὸν ἑαυ-
6 τοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς ἐμιμήσατο. Φέρε δὲ καὶ
ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τοῦ Ἐφεσίου ζωγράφου τέ-
χνην, διέλθωμεν τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε
ὄρω τινὲ περιγράφαντες αὐτήν. οὕτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν
γενήσεται. Ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἔρη-
μίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον λεληθυῖα, ἐκ τοῦ
μονομέρου ἀναντιλέκτως πεπιστευμένη. τοιαύτη μὲν ἡ
ὑπόθεσις τοῦ λόγου. τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ

1 Δύο μαρτυροῦσαι) Γράφεται ἡμπεύς. V.

ἑμαρτοῦσαι. V.

5 Μελανείμων) Ἡ μετάνοια με-

3 Ὁ περιηγητὴς) Ἀπὸ τοῦ ὁ λανείμων. V.

que duae sequuntur hortantes, & componentes, ornantef-
que Delationem. Ut vero mihi illas quoque indicavit My-
flagogus atque interpres imaginis, altera quidem Infidiarum
quaedam erat, altera Fallacia. A tergo sequebatur lugubri
quaedam habitu, pullata, lacera: Poenitentia haec diceba-
tur. Respiciebat enim retrorsum lacrimans, & cum pudore
omnino intuebatur accedentem Veritatem. Atque ita
suum periculum pictura expressit Apelles. Age vero nos
etiam, si videtur, secundum Ephesii pictoris artem ea,
quae insunt delationi, persequamur, cum fine quodam il-
lam ante descripsimus. Est ergo delatio accusatio quae-
dam, absente altera parte facta, ignota accusato, uni par-
ti, nemine contradicente, credita. Hoc argumentum erit
nostrae disputationis. Cum vero tres sint, velut in comoe-

ἐν ταῖς κωμωδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίνεται, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν, οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ γιγνόμενα. Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος, λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. οὗτος δὲ δὴ, ὡς μὲν οὐκ ἀγαθὸς ἄνθρωπός ἐστι, πᾶσιν, οἶμαι, γνώριμον. οὐδεὶς γάρ, ὢν ἀγαθός, κακῶν αἴτιος γένοιτο τῷ πλησίον. ἀλλ' ἔστιν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιοῦσιν αὐτοὶ τοὺς φίλους, οὐκ ἀφ' ὧν τοὺς ἄλλους ἀδικοῦντες αἰτιῶνται, καὶ μισεῖσθαι παρασκευάζουσιν, εὐδοκιμεῖν, δοῖαν εὐνοίας προσλαβόντες. Ἐπειτα δὲ ὡς ἄδικος ὁ τοιοῦτος, καὶ παράνομός ἐστι, 7 καὶ ἀσεβής, καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπικλήμιος, ῥάδιον καταμαθεῖν. τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε τὴν μὲν ἰσότητά ἐν ἅπαντι, καὶ τὸ μηδὲν πλέον, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι· τὰ δὲ ἀνισόν τε καὶ πλεονεκτικόν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ

diis, personae, delatoris, eius, quem defert, & illius, apud quem delatio instituitur; singulatim eas inspiciamus, qualia ab iis fieri verisimile sit. Ac primo quidem, si videtur, inducamus primarum partium actorem, ipsum dico auctorem calumniae. Hunc sane virum bonum non esse, omnibus puto, manifestum est. Neque enim bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At est bonorum virorum, suis in amicos benefactis, non accusandis aliorum iniuriis, conciliandaeque illis invidia, bene audire, & benevolentiae sibi parare opinionem. Tum vero quam iniustus sit talis homo, & iniquus, & impius, & noxius illis, qui se utuntur, discere facile est. Quis enim eat infitias, aequalitatem in unaquaque re, & nihil plus sibi arrogandi moderationem, iustitiae munera esse; sed inaequalitatem, & plus sibi sumendi audaciam iniustitiae? At qui delatione clanculum

κατὰ τῶν ἀπόντων λάβρα χρώμενος, πῶς οὐ πλεονέκτης
 ἐστὶν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετεριζόμενος, καὶ προκατα-
 λαμβάνων αὐτοῦ τὰ ᾧα, καὶ ἀποφράττων, καὶ τῷ
 δευτέρῳ λόγῳ παντελῶς ἄβαρα κατασκευάζων αὐτὰ,
 ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπεπλησμένα; ἐσχάτης ἀδικίας
 τὸ τοιοῦτον, ὡς Φαῖεν ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν νομοθετῶν,
 οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἐνόρκον ποιησάμενοι τοῖς
 δικασταῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, καὶ τὸ τὴν εὐ-
 νοίαν ἴσῃν τοῖς κρινόμενοις ἀπονέμειν, ἄχρις ἂν ὁ τοῦ δευ-
 τέρου λόγος παρατεθεῖς, πατέρου χεῖρων ἢ ἀμείνων Φα-
 νῇ. σπρὶν δὲ γε ἀντεξετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατηγορίᾳ,
 παντελῶς ἀσεβῇ καὶ ἀνόσιον ἠγήσαντο ἔσσεσθαι τὴν
 κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὺς ἀγανακτῆσαι τοὺς θεοὺς
 ἐποίοιμεν, εἰ τῷ μὲν κατηγορῶ μετ' ἀδείας ἃ θέλει λέ-
 γειν ἐπιτρέποισιν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ
 τὰ ᾧα, ἢ τῷ στόματι σιωπῶντες, καταλύοιμεθα
 τῷ προτέρῳ λόγῳ κεχειρωμένοι. ὥστε οὐ κατὰ τὸ δι-

utitur contra absentes, quomodo non plus iusto, totum
 nempe auditorem, sibi vindicat, cuius aures occupet, at-
 que obturet, & alteri orationi plane reddat impervias,
 quippe ante iam a delatione oppletas? Extremae id qui-
 dem iniuriae, ut optimi etiam legislatorum dixerint, uti
 Solon & Dracon, qui iurisiurandi religione obstrinxerint
 iudices, ad similiter utrosque audiendos, aequalemque his,
 qui iudicantur, tribuendam benevolentiam, donec compa-
 rata alterius causa, vel deterior altera vel melior appa-
 reat. Ante vero quam comparata esset crimini defensio,
 impium plane & profanum fore iudicium arbitrati sunt.
 Etenim ipsos quoque indignari Deos dixerimus, si accu-
 satori sine metu dicere permittamus, quae velit, obturatis
 vero defendenti auribus, vel ipso oris silentio calculum
 contra alterum, priore oratione subacti, feramus. Igitur

ἄμιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ὅρκον τὸν δικαστικόν,
Φαίη τις ἂν γίγνεσθαι τὰς διαβολάς. εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιά-
πιστοι δοκοῦσιν οἱ νομοθέται, παραινούντες οὕτω δικαίως
καὶ ἀμερεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν
ἄριστον ἐπαγαγεῖν τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ τούτων
ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. Φησὶ δὲ,
Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης. ἡπί-
στατο γὰρ, οἶμαι, καὶ οὗτος, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ
βίῳ ἀδικημάτων, οὐδὲν ἂν τις εὖροι χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτε-
ρον, ἢ ἀκρίτους τινὰς, καὶ ἀμοίρους λόγων καταδεδικά-
σθαι ὅπερ ἐξ ἅπαντος ὁ διαβάλλων ἐπιχειρεῖ ποιεῖν,

3 Δικαίως καὶ ἀμερεῖς) Ἀντὶ
τοῦ μηδὲν μέρος καταληφύας. V.
Ἦτοι μὴ ἐτεροβόρεις. G.

6 Φησὶ δὲ) Φωκυλίδης. V. Τὸν
Φωκυλίδην ποιητὴν μοι δοκεῖ. C.

7 Ἀμφὶ μῦθον ἀκούσης) Ἀπτι-
χὸς σολοικισμός. V.

Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Στωϊκῶν
ἐταπτιωμάτων (p. m. 1901.) πρὸς
τὸν εἰπόντα, μηδὲν (Plut. μηδὲ)
οἶκον δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον
ἀκούσης, ἀντίλεγει ὁ Ζήνων (Plut.
ποιούτω inferit) τινὲ λόγῳ χροόμενος.
εἴτε ἀπέδειξεν ὁ πρῶτος εἰπὼν, οὐκ
ἀκουστέον τοῦ δευτέρου λέγοντος·
πῶς γὰρ ἔχει τὸ ζητούμενον. εἴτ'

οὐκ ἀπέδειξεν, ὅμοιον γὰρ ὡς [εἰ]
μηδὲ ὑπήκουσε κληθεὶς, ἢ ὑπακού-
σας ἐτερέτισεν. ἦτοι (δὲ Plut.) ἀπέ-
δειξεν ἢ οὐκ (Plut. οὐκ ἀπέδειξεν.)
οὐκ ἀκουστέον ἄρα τοῦ δευτέρου λέ-
γοντος. Τοῦτο δὲ τὸν λόγον ἐρωτή-
σας αὐτὸς ἀντέγραφε (Pl. ἀντέγρα-
φε) μὲν πρὸς τὴν Πλάτωνος πολι-
τείαν, ἔλκε δὲ σοφίσματα, καὶ τὴν
διαλεκτικὴν, ὡς τοῦτο ποιεῖν δυνα-
μὴν, ἐκέλευε παραλαμβάνειν τοὺς
μαθητάς. καίτοι ἀπέδειξε (Pl. ἢ
ἀπέδειξε Πλάτων) ἢ οὐκ ἀπέδειξε
τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ. κατ' οὐδέτερον ἂν
ἀναγκάσειν ἀντεγράψαι, ἀλλὰ πάν-
τως περιττὸν καὶ μάταιον. G.

non ex iusto, neque ex lege, neque ex iudicialis iuris-
iurandi religione, delationes fieri aliquis dixerit. Si cui
vero non satis digni fide videantur legislatores, cum iu-
bent sic iusta & in neutram partem propensa iudicia fa-
cere; poeta optimus inducendus orationi videtur, qui
praeclare de his pronuntiavit, vel legem tulit potius. Ait
autem, *Iudicium cave ferre, prius quam dixit, uterque*. Nove-
rat enim, puto, ille etiam, cum multa sint iniusta in vi-
ta facinora, nullum inveniri posse deterius nec iniustius,
quam si sine iudicio, & indicta causa quidam damnentur:
quod omni studio delator conatur efficere, indemnatum

ἄκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλόμενον τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας
 9 παραιρούμενος. Καὶ γὰρ ἀπαρρησίαστος καὶ δειλὸς ἄ-
 πας ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, οὐδὲν ἐς τὸ ἐμφανὲς ἄγων,
 ἀλλ' ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανοῦς πόθεν τοξεύων, ὥς
 μηδὲ ἀντιτάσσασθαι δυνατόν εἶναι, μηδὲ ἀνταγωνίσασ-
 θαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ πολέμου διαφθεί-
 ρεσθαι. ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον, τοῦ μηδὲν ὑγιὲς τοὺς
 διαβάλλοντας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τις γε τάληθῃ κατηγο-
 ροῦντι ἑαυτῷ συνεπίσταται, οὗτος, οἶμαι, καὶ εἰς τὸ
 φανερόν διελέγχει, καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ
 λόγῳ· ὥσπερ οὐδεὶς ἂν ἐκ τοῦ προφανοῦς νικᾶν δυνάμε-
 νος, ἐνέδρα ποτὲ καὶ ἀπάτῃ χρήσαιτο κατὰ τῶν πολε-
 10 μίων. Ἴδοι δ' ἂν τις τοὺς τοιούτους μάλιστα ἐν τε βασι-
 λέων αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόν-

1 Ὑπάγων) Ὑποφέρων. G. *ibid.* Τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ) Αὐτό που
 τὸ δὲ φάσκει, Λουκιανέ. V.

obiiciens eum, quem petit calumnia, irae audientis, & clandestina accusatione causae dicendae facultatem illi intercipientis. Etenim fiducia in dicendo expers & meticulosus unusquisque huius farinae homo nihil aperte molitur, sed, instar collocatorum in insidiis, ex obscuro alicunde iaculatur, ut neque contra consistendi in acie facultas sit, neque repugnandi; sed inopia consilii & belli ignorantia pereundum: quod quidem maximo est indicio, fani nihil a delatoribus proferri. Si quis enim, vera a se accusari, sibi conscius sit, ille, puto, etiam aperte vincit, & ad rationem dicendam vocat, & oratione contra contendit: quemadmodum nemo, qui aperto Marte se vincere posse speret, insidiis unquam & fraude contra hostes temere utatur. Videas vero tales maxime in regum aulis, & principum atque potentium virorum amicitijs florere, ubi in-

των Φιλίας εὐδοκιμοῦντας, ἔνθα πολὺς μὲν ὁ Φθόνος, μυρίαὶ δὲ ὑπόνοιαι, πάμπollαι δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις. ὅπου γὰρ αἰεὶ μείζους ἐλπίδες, ἐνταῦθα καὶ οἱ Φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίσῃ ἐπισφαλέςτερα, καὶ ζηλοτυπίαὶ κακοτεχνέστεραι. πάντες οὖν ἀλλήλους ὀξύ δεδόρκασι, καὶ ὥσπερ οἱ μονομαχοῦντες ἐπιτηροῦσιν, εἴ που τι γυμνωθὲν μέρος θεάσαιντο τοῦ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος, παρῳθεῖται, καὶ παραγκωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει. ἔνθα ὁ μὴ χρηστὸς ἀτεχνῶς εὐθὺς ἀνατέτραπται, καὶ παρασύρῃται, καὶ τὸ τελευταῖον ἀτίμως ἐξέωσται. ὁ δὲ κελευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώτερος, εὐδοκιμεῖ. καὶ ὅλως ὁ Φθάσας κρατεῖ. τὰ γὰρ τοῦ Ὀμήρου πάνυ ἐπαληθεύουσιν, ὅτι

Ξυγὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα,

τοιγαροῦν ὡς οὐ περὶ μικρῶν τοῦ ἀγῶνος ὄντος, ποικίλας

¹⁰ Ἐνθα ὁ μὴ χρηστὸς) Οἷον τοῦτο εἶπας ἀλυστάτον. V.

vidia multa, suspiciones sexcentae, adulationumque & delationum argumenta quam plurima. Ubi enim spes semper maiores, ibi etiam graviores invidiae, & odia periculosa, & maleficientiores obtrectationes. Quare intentis se invicem speculantur oculis, & tanquam gladiatores observant, si quam nudam corporis partem conspiciant, dumque unusquisque primus esse cupit, detrudit & cubito dimovet alterum, eumque, qui ante se est, si possit, detrahit & supplantat. Hic vir bonus statim videlicet everfus trahitur, expelliturque tandem cum ignominia: floret contra ea, qui plus adulando valet, & ad malas id genus artes est probabilior. In universum vincit, qui alterum occupat, veraqueprehenduntur HomERICA illa:

Nam communis amat caedentem caedere Mavors.

Igitur cum de rebus non parvis certamen sit, varia com-

κατ' ἀλλήλων ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν, ὧν ταχίστη καὶ ἐπὶ σφαλεστάτῃ ἐστὶν ἡ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ φθόνου ἡμισευέλπιδος λαμβάνουσα· οἰκτρότερα δὲ, καὶ τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν

11 ἀνάπλεα. Οὐ μέντοι μικρὸν, οὐδὲ ἀπλὸν ἐστὶ τοῦτο, ὥς ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, οὐκ ὀλίγης δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβοῦς δὲ τινος ἐπιμελείας δεόμενον. οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἔβλαπτεν ἡ διαβολή, εἰ μὴ πιθανόν τινα τρόπον ἐγίγνετο. οὐδ' ἂν κατίσχυσε τὴν πάντων ἰσχυροτέραν ἀλήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγόν, καὶ πιθανόν, καὶ μυρία ἄλλα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν

12 ἀκκυόντων. Διαβάλλεται μὲν οὖν ὡς τὸ πολὺ μάλιστα ὁ τιμώμενος, καὶ διὰ τοῦτο τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτοῦ ἐπὶ φθόνος ἅπαντες γὰρ τῷ δ' ἐπιτοξάζονται, καθάπερ τι κάλυμα καὶ ἐμπόδιον προορώμενοι. καὶ ἕκαστος οἶεται πρῶτος αὐτὸς ἔσεσθαι, τὸν κορυφαῖον ἐκείνων ἐκπο-
9 Κατίσχυς) Κατεδυνάστευι. G.

miniscuntur contra se invicem compendia, quorum celerimum & periculofissimum est delatio, quae initium sumit ab invidia bonae aliquid spei reliquum habente, sed miseriorum longe tragicosque exitus, & multis refertos calamitatibus, inferens. Verum enimvero non parvum, neque simplex quiddam hoc est, ut suspicetur aliquis, sed arte multa, nec ingenio paucio, exquisitaque cura indigens. Neque enim tantum noceret delatio, nisi probabili quadam ratione fieret: neque valeret aliquid, contra valentiorem omnibus veritatem, nisi alleclamenti plurimum, & probabilioris, & sexcenta alia ad audientes machinaretur. Defertur ergo ut plurimum ille, qui maximo in honore est, atque ob id ipsum eorum, quos post se reliquit, invidiae expositus. In hunc enim tela omnes dirigunt, tanquam obstaculum quoddam atque impedimentum ipsum intuentes, dum putat unusquisque, primum sese futurum, expugna-

λιόρκησας, καὶ τῆς Φιλίας ἀποσκευασάμενος. οἶόν τι καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὑπὸ τῶν δρομέων γίγνεται. καὶ κεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, τῆς ὑσπληγγος εὐθύς καταπεσούσης, μόνον τοῦ πρόσω ἐφίεμενος, καὶ τὴν διανοίαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέρμα, καὶ τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῷ πλησίον οὐδὲν κακουργεῖ, οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ κακὸς ἐκεῖνος, καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς, ἀπογνοὺς τὴν ἐκ τοῦ τάχους ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτεχνίαν ἐτράπετο· καὶ τοῦτο μόνον ἐξ ἀπαντος σκοπεῖ, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμποδίσας, ἐπιστομιεῖ, ὥς, εἰ τούτου διαμάρτοι, οὐκ ἂν ποτε νικῆσαι δυνάμενος. ὁμοίως δὲ τούτοις, καὶ ταῖς Φιλίαις τῶν εὐδαιμόνων γίγνεται· ὁ γὰρ προέχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται· καὶ ἀφύλακτος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀνθρωπάζθῃ· οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλους βλάπτειν ἔδοξαν. Τό, τε 13

3 Τῆς ὑσπληγγος) Καὶ ὁ τόπος καὶ φραγέλλιον, καὶ βούκεντρον, καὶ ὁ σ. ο. ο. ν. λ. φ. ἐνταῦθα μὲν καὶ μύαπα. G.
τὴν ἀφετηρίαν σημαίνει. σημαίνει δὲ

to illo principe, & de amicitia regis amoto. Quale quid in gymnico etiam certamine fit in cursoribus. Nam ibi quoque bonus cursor, ubi primum decedit repagulum, solum anteriora petens, & ad metam intendens animum, suisque in pedibus spem victoriae reponens, nihil mali infert alii, neque quidquam adversus certatores machinatur. At ille malus, abiecta spe celeritatis, ad malas artes conversus, illud solum omnino spectat, quomodo retentum impeditumque illum curforem sufflaminet, ut qui, si hoc non succedat, vincere nunquam possit. Simile quid hisce in amicitiiis beatorum solet evenire. Qui enim primas tenet, insidiantibus statim expositus est, & si incautus deprehendatur inter medios inimicos, abripitur. At isti amantur & videntur amici ob id ipsum, quod laedere visi sunt

ἀξιόπιστον τῆς διαβολῆς οὐχ ὥς ἔτυχεν ἐπινοοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστὶν ἔργον, δεδαικόσι τι προσάψαι ἀπαδόν, ἢ καὶ ἀλλότριον. ὥς γοῦν ἐπὶ πολὺ τὰς προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, οὐκ ἀπιθάνους ποιοῦνται τὰς κατηγορίας, οἷον τὸν μὲν ἱατρὸν διαβάλλουσιν ὡς Φαρμακέα, τὸν πλούσιον δὲ ὡς τύραννον, τὸν τυραννικὸν δὲ ὡς προδοτικόν.

14 Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑποβάλλει τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς. καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου τρόπον οὐ κακοήβεις αὐτοῖ ἀρμοζόμενοι, εὐστοχοῦσιν. ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἰδῶσι, Διένευσέ, Φασι, τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δέειπνον, καὶ ἀπιδῶν ἐς αὐτήν, ἀπεστέναξε. καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδῆς, καὶ ὅλως ἐρωτικῇ καὶ τινες καὶ μοιχικαὶ πρὸς αὐτὸν αἰ

13 Καὶ Στρατονίκη) Τὴν Σιλεῦκου Στρατονίχην λίγει, ἥς ὁ υἱὸς Σιλεῦκου Ἀντίοχος ἑρασθεὶς πείθει τὸν πατέρα ταύτης παραχωρῆσαι τῷ υἱῷ· πείθει δὲ νόσον ἄλους καὶ εἰς αὐτὸ γεγονὼς τὸ θαιεῖν διὰ τὴν εἰς τὴν Στρατονίχην ἔρωτα. ἐν ἀμυχανία

γὰρ τοῦ πατρὸς γεγονότος Σιλεῦκου, διὰ τὸν υἱὸν Ἀντίοχον, εἴτα σφία Ἐρασιστράτου τοῦ ἱατροῦ γνωσθέντος τοῦ παραιτίου τῆς νόσου τοῦ ἔρωτος, ὑπεξέστη ταύτης ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ. V.

alios. Fidem autem delationi non temere excogitant, sed in eo omni elaborant studio, veriti, ne quid absonum affingant aut alienum. Quare plerumque iis, quae infunt huic, quem calumniari volunt, in peiorem partem detortis, crimina faciunt non improbabilia: medicum, ut hoc utar, calumniantur veneficum, divitem vero tanquam dominationis appetentem; ministrum denique dominationis suspectum prodicionis faciunt. Interdum vero ipse, qui audit, diversam calumniandi rationem subiicit, ut maligni, ad ipsius se mores dum componunt, scopum feriant. Si enim zelotypum esse videant, In coena, inquit, innuit uxori tuae, & intuitus eam ingemuit: vicissim ad illum Stratonice respexit non sane iniucunde, & vultu omnino amatorio. Ex praesto sunt quaedam etiam aliae de ipsius adulteriis ca-

διαβολαί. ἣν δὲ ποιητικὸς ἦ, καὶ ἐπὶ τούτῳ μέγα Φρονῇ,
 μὰ Δί', ἐχλεύασέ σου Φιλοξένος τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε,
 καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσύνθετα. πρὸς δὲ τὸν
 εἰσεβῆ, καὶ Φιλόθεον, ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ Φίλος δια-
 βάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παραβούμενος, καὶ τὴν πρό-
 νοιαν ἀρνούμενος. ὁ δὲ ἀκούσας, εὐθύς μύωπι διὰ τοῦ
 ὤτος τυπείς, διακέκασται ὡς τὸ εἶκος, καὶ ἀπέστρα-
 πται τὸν Φίλον, οὐ περιμείνας τὸν ἀκριβῆ ἔλεγχον. Ὁ- 15
 λως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοοῦσι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλι-
 στα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀκροώ-
 μενον· καὶ ἐνθα τρωτός ἐστιν ἕκαστος ἐπιστάμενος, ἐπ'
 ἐκείνῳ τοξεύουσι, καὶ ἀκοντίζουσιν ἐς αὐτό, ὥστε τῇ παρ-
 αὐτίκα ὀργῇ τεταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ
 ἐξετάσει τῆς ἀληθείας· ἀλλὰ καὶ θέλη τις ἀπολογεῖ-
 σθαι, μὴ προσέσθαι τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς
 ἀληθεῖ προκατελημμένον. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὃν τὸ εἶ- 16

16 Ἀνυσιμώτατον) Δυνάμειον ἀνῆσαι. G.

lumniae. Si vero valeat poëtica facultate, eaque in re sibi
 placeat, *Per Iovem*, ait, *risit versus tuos Philoxenus*, & *tra-*
duxit, & *immodulatos esse dixit*, & *male compositos*. Apud re-
 ligiosum autem atque pium, pro atheo & profano ami-
 cus defertur, qui Deum respuat, & neget providentiam.
 Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, in-
 cenditur, ut facile est ad intelligendum, & averfatur ami-
 cum, non exspectata accurata demonstratione. Talia enim
 omnino excogitantque & dicunt, quibus maxime norunt
 ad iram provocari audientem. Cumque sciant, ubi quif-
 que vulneri maxime sit opportunus, eo collineant, & fe-
 riunt: adeo ut praesenti ira turbatus, non amplius veri-
 tati inquirendae vacet; sed etiamsi causam dicere velit ali-
 quis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam
 vera, iam ante occupatus sit. Efficacissimum enim profe-

δος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὁπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέβαλε τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μόνος τῶν ἄλλων γυναικεῖα οὐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυσίαις. καὶ εἴ γε μὴ κληθεὶς ἔωθεν ἑπινέ τε πάντων ὁρώντων, καὶ λαβὼν ταραντινίδιον, ἐκυμβάλισέ τε καὶ προσωρχήσατο, ἀπολώλει ἂν, ὥς οὐχ ἡδόμενος τῷ βίῳ τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀντισοφιστὴς ὢν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς Πτολεμαίου τρυφῆς.

- 17 Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ, μεγίστη τότε ἂν ἀπασῶν διαβολῇ λέγοιτο, εἰ ἔλοιτό τις μὴ σέβειν, μηδὲ προσκυνεῖν τὸν Ἡφαιστίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἀπέθανεν Ἡφαιστίων, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Ἀλέξανδρος ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ, καὶ θεὸν χειροτονεῖν τὸν τετελευτηκότα. εὐθύς σὺν νεῶς τε ἀνέστησαν αἱ πόλεις, καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοὶ, καὶ θυεῖαι, καὶ ἑορταὶ

6 Ταραντινίδιον) Θέριστρον λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον οὐ πάντως πορφυρεῖν. V.

Quo genus calumniae, quod contrarium est audientis cupiditati: cum etiam apud Ptolemaeum illum, qui Dionysus appellatus est, fuerit, qui deferret Platonicum Demetrium, quod aquam biberet, & solus muliebrem vestem non indueret Dionysii. Et nisi ille vocatus postridie bibisset in conspectu omnium, & Tarentinula indutus saltasset cum cymbalis; perierat homo, qui non delectaretur vita regis, sed aemulatione quadam ductus, sententiis, vitae, luxuriae, Ptolemaei contradiceret. Apud Alexandrum vero maximum omnium crimen dictum esset, si quis neque colendum sibi neque adorandum sumsisset Hephaestionem. Cum enim decessisset Hephaestion, prae amore illius Alexander reliquae suae hoc etiam adstruere magnificentiae voluit, & Deum suo suffragio facere defunctum. Statim ergo & templa excitare urbes, & loca consecrari & arae,

τῷ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπετελοῦντο, καὶ ὁ μέγιστος ὄρκος ἦν ἅπασιν, Ἡφαιστίων. εἰ δέ τις ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ φαίνοιτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειτο ἢ ζημία. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μειρακιώδη ταύτην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν, προσέξικαιον εὐθὺς, καὶ ἀνεζωπύρουν, ὀνειράτα διηγούμενοι τοῦ Ἡφαιστίωνος, ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰάματα προσάπτοντες αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφημίζοντες. καὶ τέλος ἔθουν παρέδρω, καὶ ἀλεξικάκῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἡδετό τε ἀκούων, καὶ τὰ τελευταῖα ἐπίστευε, καὶ μέγα ἐφρόνει, ὥσαντι οὐ θεοῦ παῖς ὦν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοὺς ποιεῖν δυνάμενος. πόσους τοίνυν οἰόμεθα τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων παρὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θειότητος; διαβληθέντας, ὥς οὐ τιμῶσι τὸν κοι-

4 Ὑπολαμβάνοντες) Ἀντὶ τοῦ προλαμβάνοντες. V.

5 Τὴν Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσέξικαιον) Ὡς ὁ Μάγιστρος Συλοκάκας λέγεται Λέοντα τὸν βασι-

λέα ὅτι ἐξέβαλκεν περὶ Θεοφάνους πολλὰ καὶ τερατάδῃ διξιάν ἐνύπνια, ἅτε καὶ ἄλλῃ, ἵνα μόνον εὐδὲ-κιμοῖν φευδόμενος. V.

atque sacrificia, festique dies novo Deo parari, sanctissimumque omnibus iusiurandum esse Hephæstion. Si quis vero subrideret ad ista, aut non satis religiosus esse videretur; mortis illi poena erat proposita. Excipientes porro puerilem hanc Alexandri cupiditatem adulatores, magis statim eam incenderunt, excitaruntque, qui immissa sibi ab Hephæstione infomnia narrarent, præsentiāque sibi illius oblatam, & sanationes quasdam illi tribuerent, vulgarentque edita ab illo oracula. Tandem sacrificarunt velut Assessori Depulsorique malorum Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tandem credere, & placere sibi, qui non Dei modo filius esset, sed facere etiam posset Deos. Quot ergo amicis Alexandri putamus eo tempore, male expetisse Hephæstionis divinitatem? cum deferrentur, ut

- τὸν ἀπάντων θεὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς
 18 τοῦ βασιλέως εὐνοίας ἐκπεσόντας. Τότε καὶ Ἀγαθο-
 κλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώ-
 μενος παρ' αὐτοῦ, μικροῦ δεῖν συγκαθεύρηθαι λέοντι,
 διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παριὼν τὸν Ἡφαιστίωνος τά-
 Φον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπο-
 μοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν, καὶ κατὰ Ἡφαι-
 στίωνος, ὅτι δὴ κυνηγετοῦντι οἱ, φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν
 ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, Φείσασθαι Ἀγαθο-
 κλέους. οὐ γὰρ ὡς ἀπιστοῦντα, οὐδὲ ὡς ἐπὶ νεκρῷ δα-
 19 κρύσαι, ἀλλὰ τῆς πάλαι συνθηθείας μνημονεύοντα. Ἡ
 γοῦν κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χάραν
 ἔσχε πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθεμένη. κατὰ περ
 γὰρ ἐν πολιορκίᾳ οὐκ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκηρνα,
 καὶ ἀσφαλῆ τοῦ τείχους προσίασιν οἱ πολέμοιοι, ἀλλ'
 ἐν ᾗ ἀφύλακτόν τι μέρος ἢ σαβρὸν αἰσθῶνται, ἢ ταπει-

qui non colerent communem omnium Deum, eiiciendi ea
 causa, atque benevolentia regis excidentibus. Tum etiam
 Agathocles Samius, qui ordines duxerat apud Alexandrum,
 & in honore fuerat, parum abfuit, quin cum leone con-
 cluderetur, delatus nempe, ut qui sepulcrum Hephaestio-
 nis praeteriens flevisset. Verum succurrisset illi dicitur Per-
 diccas, deierans per omnes Deos, ipsumque adeo Hephae-
 stionem, venanti sibi apparuisse manifestum Deum, ac ius-
 sisse dicere Alexandro, parceret Agathocli; neque enim
 quod fidem non haberet, vel tanquam de mortuo, sed ve-
 teris consuetudinis memoria, flevisse. Adulatio igitur at-
 que calumnia tum maxime locum invenere apud Alexan-
 drum, cum ad illius se affectionem animi componerent.
 Quemadmodum enim in obsidione non ad excelsa, & prae-
 rupta, & tuta murorum accedunt hostes, sed si qua in-
 custoditam partem aliquam corruptamve animadvertunt,

ὡν, ἐπὶ τοῦτο πάσῃ δυνάμει χωροῦσιν, ὡς ῥᾶστα παρ-
 εσθύναι καὶ ἐλεῖν δυνάμενοι οὕτω καὶ οἱ διαβάλλοντες,
 ὅ,τι ἂν ἀσθενὲς ἴδωσι τῆς ψυχῆς, καὶ ὑπόσαθρον, καὶ
 ἐπιβᾶτον, τούτῳ προσβάλλουσι, καὶ προσάγουσι
 τὰς μηχανάς· καὶ τέλος ἐκπολιορκοῦσι, μηδενὸς ἀντι-
 τασσομένου, μηδὲ τὴν ἔφοδον αἰσθομένου. εἴτ' ἐπειδὴν
 ἐπὶ ἀπᾶς τειχῶν γένωνται, πυρπολοῦσι πάντα, καὶ
 καίουσι, καὶ σφάττουσι, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα εἰκὸς
 αἰσχομένης ψυχῆς, καὶ ἐξηνθραποδισμένης ἔργα εἶναι.
 Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ ἀπόντος ἢ τῆς ἀπάτης, 20
 καὶ τὸ ψεύδος, καὶ ἡ ἐπιτοκία, καὶ προσλιπάρησις, καὶ
 ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ραδιουργήματα· ἡ δὲ
 μεγίστη πασῶν ἡ κολακεία ἐστὶ, συγγενὴς, μᾶλλον δὲ
 ἀδελφὴ τις οὕσα τῆς διαβολῆς. οὐδεὶς γοῦν οὕτω γεννά-
 δας ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβεβλη-
 μένος, ὃς οὐκ ἂν ἐνδοίῃ πρὸς τὰς τῆς κολακείας διαβο-
 λάς· καὶ ταῦτα ὑπορυττούσης, καὶ τοὺς θεμελίους

aut humilem; hanc viribus omnibus invadunt, ubi nempe
 facillime subire, & capere urbem possint: sic delatores,
 quamcunque imbecillam viderint animi, vitiosamque par-
 tem, & superatu facilem, hanc oppugnant, huic machi-
 nas adhibent, & expugnant denique, cum obiciat se ne-
 mo, quin oppugnationem neque sentiat. Deinde cum se-
 mel sunt intra moenia, igne vastant omnia, urunt, cae-
 duntque, & abigunt, qualia nempe victo animo, & in ser-
 vitutem redacto, fieri probabile est. Machinae autem illis
 contra absentem fraus, & mendacium, & periurium, &
 improba assiduitas, & impudentia, & sexcenta alia malefi-
 cia. Maxima autem omnium adulatio est, cognata vel so-
 ror potius delationis. Nemo enim tam generosus est, &
 adamantino muro sic munitum pectus habet, quin conce-
 dat adulationis calumniis: cum praesertim velut cuniculis

- 21 Ὀφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἐν-
δοθεν δὲ παλλαὶ προδοσίαι συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας
ὀρέγουσαι, καὶ τὰς πύλας ἀναπετῶσαι, καὶ πάντα
τρόπον τῇ ἀλώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμεναι. πρῶ-
τον μὲν τὸ Φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρ-
χει, καὶ τὸ ἀψίκαρον. ἔπειτα δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα
τῶν ἀκουσμάτων ἐπόμενον. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα
πάντες λαβρῶς, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μεστὰς
ὑπονοίας ἀκούοντες. οἶδα γοῦν τινὰς οὕτως ἡδέως γαρ-
λιζομένους τὰ ὅσα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοὺς πτε-
ροῖς κινημένους. Ἐπειδὴν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἀπάντων
συμμαχούμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἰρούσιν, οἶ-
μαι, καὶ οὐδὲ δυσχερὲς ἡ νίκη γένοιτο, μηδὲν ἀντιπα-
ραταττομένου, μηδὲ ἀμυνομένου τὰς προσβολάς· ἀλλὰ
τοῦ μὲν ἀκούοντος ἐκόντος ἑαυτὸν ἐνδιδόντος· τοῦ διαβαλ-

6 Τὸ ἀψίκαρον) Παρὰ ἀψ, ὃ ση-
μαίνει τὸ εὐθείας, καὶ τὸ κίρον, ὃ
εὐθείας κίρον λαμβάνον, καὶ ταχέως
πληρούμενος. καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα·
οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοιτὸν καὶ
καθωμιλλόμενον. V.

7 Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Καινοπρε-
πὲς τὸ σχῆμα. οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ
κοιτὸν καὶ καθωμιλλόμενον. V. al-
ter. (In ed. ad Λαβρῶς relatum,
& post σχῆμα omnia omiffa.)

quibusdam fundamenta subruat delatio. Et extra quidem
sunt ista. Intus vero proditioes multae *hostem* adiuvant,
quae manum praebent, & portas aperiunt, & omni mo-
do expugnationi audientis favent. Primo quidem novitatis
amor, qui natura inest omnibus hominibus; & illud celere
eorum, quae vix attigimus, fastidium; tum quod mirabiles
auditiones sectamur. Gaudemus enim, nescio quomodo,
universi audire, quae clanculum atque ad aurem dicun-
tur, & plena sunt suspitionum. Novi enim quosdam, quo-
rum aures non minus suaviter titillantur a calumniis, quam
si plumis tangerentur. Cum igitur tantis undique auxiliis
nixi ingruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victoria fue-
rit, cum nemo stet in contraria acie, nec impetum repel-
lat; sed ille, qui audit, sua se sponte dedat; qui vero peti-

λομένου δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ
 πόλεως ἀλούσης, καθεύδοντες οἱ διαβαλλόμενοι φονεύ-
 σται. Καὶ τὸ πάντων οἰκτιστον, ὁ μὲν οὐκ εἰδὼς τὰ γε- 23
 γνημένα, προσέρχεται τῷ Φίλῳ Φαιδρὸς, ἅτε μηδὲν
 Φαῦλον ἐαυτῷ συνεπιστάμενος, καὶ τὰ συνήθη λέγει,
 καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄβλιος ἐνηδρευμένος. ὁ δὲ, ἦν
 μὲν ἔχῃ τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παρρησιαστικόν,
 εὐθὺς ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε, καὶ τέ-
 λος, τὴν ἀπολογίαν προαισθόμενος, ἔγνω μάτην κατὰ
 τοῦ Φίλου παρωξυμένος. Ἦν δὲ ἀγεννέστερος καὶ ταπει- 24
 νότερος, προσίεται μὲν καὶ προσμειδᾷ τοῖς χεῖλεσιν
 ἄκροισι, μισεῖ δὲ, καὶ λάβρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει, καὶ
 ὡς ὁ ποιητὴς Φησι, βυσσοδομεῖ τὴν ὀργήν. οὐ δὴ ἐγὼ
 οὐδὲν οἶμαι ἀδικώτερον, οὐδὲ δουλοπρεπέστερον, ἐνδοκόν-
 τα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν χολήν, καὶ τὸ μῦθος ἐν αὐ-
 τῷ κατάκλειστον αὔξειν, ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ φρεσίν,

ἢ τὰ συνήθη) Πίπονθα τοῦτο καὶ μὴ, πρὸς βραχὺ, νικῶσα Ἀλί-
 γὰ, ὃ θεῖα δίκα, καὶ πάντα, εἰ θεῖα. G.

tur, ignoret insidias. Velut enim capta noctu urbe, dor-
 mientes caeduntur, quos petit delatio. Et quod omnium
 miserrimum est, hic quidem, rerum omnium ignarus, ac-
 cedit ad amicum hilaris, ut qui nullius mali sibi sit con-
 sciens, & consueta loquiturque ac facit, undique insidiis
 circumventus miser. Alter vero, si quid generosi pectoris
 habeat, ac liberalitatis; & fiducia, statim erumpit iram,
 & impetum animi effundit, tandemque admissa defensione
 intelligit, se frustra contra amicum incitatum fuisse. Si ve-
 ro minus generosus sit atque humilior, admittit ille qui-
 dem, & summis labris arridet; sed idem odit, & clancu-
 lum frendit dentibus, &, ut ait poëta, iram tenet alra men-
 te repostam. Qua fane re nihil equidem iniustius esse ar-
 bitror, aut servilius, commorso labio, clanculum alere
 bilem, & conclusum intra se augere odium, aliud sub pe-

ἄλλα δὲ λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον ἰλαρῶ καὶ κωμικῶ προσώπῳ, μάλα περιπαθῆ τινα καὶ πένθους γέμουσαν τραγωδίαν. μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν, ἐπεὶ δὲ πάλαι φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ, ποιῆται ὁμοίως. τότε γὰρ οὔτε Φωνὴν ἀκούειν ἐτι θέλουσι τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογουμένων, τὸ ἀξιώπιστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάλαι δοκούσης Φιλίας προειληφότες· οὐδὲ τοῦτο λογιζόμενοι, ὅτι πολλὰι πολλάκις ἐν τοῖς Φιλτάτοις μίσους παραπίπτουσιν αἰτίαι, τοὺς ἄλλους λανθάνουσαι. καὶ ἐνίστε οἷς αὐτὸς τις ἐνοχὸς ἐστί, ταυτὶ φθάσας κατηγορήσῃ τοῦ πλησίον, ἐκφυγεῖν οὕτω πειράμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτοῖσι ἡ κατηγορία, προδήλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς

8 Ὅτι πολλάκις Οἷον ἰδὺ πνεῖς, Λουκιανὲ, κατὰ τῆς καρδίας, ὥσπερ ἀσχετηρίας καὶ μύρου παρὰ πᾶσαν ὑπόνοιαν γυν' ἀλθεύσαν. V.

10 Οἷς αὐτὸς·) Εἰς τὸν Ἰωσήφ αἰνίττεσθαι μοι δοκεῖ. V. Οὐ κακῶς σοι δοκεῖ, ὡ ἐρμηνεύ· οὐ γὰρ εἰς

Ἰωσήφ ὁ λόγος αἰνίττεται, ἀλλ' εἰς Βελλεροφόντην, ὅς καὶ αὐτὸς παρ' αὐτοῦ πέπονθεν εἰς τὴν τοῦ Προΐτου γυναῖκα Ἀντεϊαν. ὡς φησὶν Ὁμηρος ἐν Ζ, καὶ τὴν χίμαιραν ἀντιγράφει αὐτός. οὐ πολὺ δὲ τὸ ἐν μίση διάφορον. V.

store rectum habere, aliud vero dicere, atque simulare, sub hilari & comica persona, tristem plenamque luctus tragœdiam. Maxime vero ita afficiuntur, cum delator, qui olim amicus videtur fuisse eius, quem defert, tamen hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia prae-sumunt, neque hoc cogitant, multas saepe inter amicissimos causas odii incidere, quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, effugere ita criminationem tentans. Atque in universum inimicum criminari nemo aufit. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur ami-

δοκῶσι δὲ μάλιστα Φίλοις ἐπιχειροῦσι, τὴν πρὸς τοὺς
ἀκούοντας εὖνοιαν ἐμφῆναι προαιρούμενοι, ὅτι ἐπὶ τῷ
ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχοντο.
Εἰσὶ δέ τινες, οἱ καὶ μάθωσιν ὕστερον ἀδίκως διαβεβλη- 25
μένους παρ' αὐτοῖς τοὺς Φίλους, ὅμως ὑπ' αἰσχύνης, ὧν
ἐπίστευσαν, οὐδ' ἐτι προσίσθαι, οὐδὲ προσβλέπειν
ταλμῶσιν αὐτοὺς, ὥσπερ ἡδίκημένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικούν-
τας ἐπέγνωσαν. Τοιγαροῦν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐπλή- 26
σθη ὑπὸ τῶν οὕτω ῥαδίως καὶ ἀνεξετάστως πεπιστευ-
μένων διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἀντεια,

Τεθναίης, Φησὶν, ὦ Προῖτε, ἡ κάκτανε Βελλερο-
φόντην,

Ὅς μ' ἔβλεπεν Φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἔβελούση
αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσα. καὶ
μικροῦ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμπλοκῇ διε-
φθάρη, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχών, καὶ τῆς πρὸς
τὸν ξένον αἰδοῦς ὑπὸ μάχλου γυναικὸς ἐπιβεβουλευμέ-

(Κάκτανε) Γραι. κάκτανε. G.

ci, qua re suam adversus audientes benevolentiam osten-
tatum eunt, qui ipsorum utilitatis causa ne familiarissimis
quidem parcant. Sunt vero, qui etiam, cum deinde didice-
runt, iniuria delatos apud se amicos, tamen verecundia
quadam fidei temere habitae, neque admittere quidquam
excusationis, nec adspicere illos audent, tanquam iniuria af-
fecti eo ipso, quod nihil iniuste egisse illos deprehenderunt.
Itaque malis multis impleta est vita, a creditis ita temere
& sine examine delationibus. Antia enim,

Aut morere, inquit, o Proete, aut interfice Bellerophontem,

Qui nostrum invitae voluit conscendere lectum:

cum tamen ipsa prius pudore illius tentato repulsam tu-
lisset. Et parum absuit, quin in certamine cum chimaera
periret iuvenis, qui hanc mercedem retulit suae temperan-
tiae, & pudoris adversus hospitem, ut libidinosae mulie-

- νος. ἡ δὲ Φαῖδρα, καίκεῖν τὰ ὅμοια κατειπούσα τοῦ
προγόνου, ἐπάρατον ἐποίησε τὸν Ἰππόλυτον γενέσθαι,
ὑπὸ τοῦ πατρὸς, οὐδέν, ὧ θεοί, οὐδέν ἀνόσιον εἰργασμέ-
27 νον. Ναὶ, Φήσει τις. ἀλλ' ἀξιοπίστος ἐστὶν ἐνίοτε ὁ δια-
βάλλων ἀνὴρ, τάτε ἄλλα δίκαιος, καὶ συνετὸς εἶναι
δοκῶν, καὶ ἔχρην προσέχειν αὐτῷ, ἅτε μηδὲν ἂν τοιοῦτο
κακουργήσαντι. ἄρ' οὖν τοῦ Ἀριστείδου ἐστὶ τις δικαιο-
τερος; ἀλλ' ὅμως καίκεῖνος συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστο-
κλέα, καὶ συμπαράζυνε τὸν δῆμον, ἧς Φησὶν ἐκεῖνος
πολιτικῆς Φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. δίκαιος μὲν γὰρ
ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης, ἀνθρώπος δὲ καὶ αὐ-
τὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἡγάπα τινας, καὶ ἐμίσει.
28 Καὶ εἶγε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος,
ὁ συνετάτατος τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄριστος,
τὴν ἐπιβουλήν καὶ ἐνέδραν ὑπὸ Φθόου φαίνεται συνε-

10 Φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος)
Τὸ λόγιον τοῦτο ταύτην ὑποκεκνι-
σμένος ἀντὶ τοῦ διὰ ταύτην διαφθο-
ρούμενος αὐτῷ. ἔχθρὸς δὲ ἦν αἰὶ Θε-
μιστοκλέους Ἀριστείδης. διὸ καὶ συν

αὐτῷ προσβρυτὴς πεμφθεὶς Ἀριστεί-
δης, βούλει, φησὶ, ἐπὶ τῶν ὀρίων,
Θεμιστόκλεις, τὴν ἔχθραν ἀπολί-
πωμεν, ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν
ἐπαγιάοντες ἀναληφόμεθα. V.

ris insidiis peteretur. Phaedra autem, ipsa quoque similia
cum detulisset contra suum privignum, effecit, ut execra-
bilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil nefandum cum pa-
trasset. Sane quam! dicet aliquis. Sed fide dignus nonnun-
quam est delator, qui iustus cetera & prudens esse videatur: &
oportebat rationem illius habere, qui nunquam tale maleficium
commiserit. Numquid ergo est aliquis Aristide iustior? Sed
tamen ille etiam coivit contra Themistoclem, & concita-
vit una populum, eodem tempore, aiunt, quo iste, civilis am-
bitionis pruritu sollicitatus. Scilicet iustus, si cum aliis
comparetur, Aristides: at homo erat ipse quoque, & bi-
lem habebat, & amabat quosdam atque oderat. Et, si vera
est illa de Palamede narratio, Graecorum ille prudentissim-
us, & aliis rebus optimus, machinationem illam atque

βικῶς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαίμου, καὶ φίλου, καὶ ἐπὶ τὸν αὐ-
τὸν κίνδυνον ἐκπεπλευκότος· οὕτως ἔμφυτον ἅπασιν ἀν-
θρώποις ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀμαρτία. Τί γὰρ ἂν τις ἢ τὰν 29
Σωκράτην λέγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς τοὺς Ἀθηναίους δια-
βεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβουλον; ἢ τὸν Θεμιστο-
κλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην, τοὺς μετὰ τηλικαύτας νίκας ἐπὶ
προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομένους; μυρία γὰρ
τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη γνῶρι-
μα. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν τὸν γε νοῦν ἔχοντα, ἢ ἀρετῆς, 30
ἢ ἀληθείας ἀμφισβητοῦντα; ὅπερ, οἶμαι, καὶ Ὅμηρος
ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίξατο, παραπλῆειν κελεύ-
σας τὰς ἀλεβρίους ταύτας τῶν ἀκουσμάτων ἡδονὰς, καὶ
ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέδῃν αὐτὰ ἀναπετα-
νύν τοις πάθει προειλημμένοις, ἀλλ' ἐπιστήσαντα ἀκρι-
βῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν. ἅπασιν τοῖς λεγομένοις, τὰ

11 Ἐν τῇ περὶ Σειρήνων μύθῳ οὐ μὴν αἰσθητῶς, ὥς φησιν Ὅμη-
ρος. V. (v. Odyss. M.)
ἀνίξατο) Οὐκοῦν τὸ τοῦ Ὀδυσσεύς
περὶ Σειρήνας ἀλληγορικῶς λέγεται,

insidias invidia composuisse deprehenditur contra virum
confanguineum, & amicum, & qui ad eiusdem societa-
tem periculi una navigaverat. Adeo insitum est hominibus
omnibus in tali re peccare. Quid enim de Socrate dica-
mus, iniuste delato apud Athenienses pro impio atque in-
fidiatore? vel de Themistocle, aut Miltiade, post tantas vi-
ctorias proditionis Graeciae suspectos? Infinita enim nu-
mero sunt exempla, & pleraque fere iam cognita. Quid
ergo facere par est prudentem, cum de *alicuius* virtute aut
veritate disceprat? Quod, puto, Homerus etiam fabula de
Sirenibus obscurte significavit, praeternavigare iubens per-
niciosas illas auditionum voluptates, & obturare aures,
nec ita temere illas pandere iis, qui perturbatione quadam
sunt occupati: sed apponere curiosi ianitoris instar rectam
rationem his, quae dicuntur, omnibus, quae admittat digna

μὲν ἄξια προσέσθαι καὶ παραβάλλεσθαι, τὰ Φαῦλα
 δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπαθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς
 μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι, τὰ ὧτα δὲ καὶ τὴν διά-
 31 νοιαν ἀνεωγμένα εἶναι. Ἐπειδὴν τοίνυν τοιαῦτα προσή τις
 λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ χρή τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν· μήτε
 ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ὁρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον βίον, μήτε
 τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνουσαν. ὅσω γὰρ τις πιθανώτερος,
 τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. οὐ δὲ τοί-
 νυν πιστεῦειν ἀλλοτρία κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει τοῦ
 κατηγοροῦντος, ἀλλ' ἐαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον,
 τῆς ἀληθείας ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν φόβον,
 καὶ ἐν φανερώῳ ποιησάμενον τὸν ἔλεγχον τῆς ἐκατέρου δια-
 νοίας, καὶ μισεῖν οὕτω, καὶ ἀγαπᾶν τὸν δεδοκιμασμέ-
 νον. πρὶν δὲ τοῦτο ποιῆσαι ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κε-
 κινημένον, Ἡράκλεις, ὡς μεираκιῶδες, καὶ ταπεινόν, καὶ
 32 πάντων οὐχ ἥκιστα ἄδικον. Ἀλλὰ τούτων ἀπάντων αἰ-

*admissione, atque assumat, mala autem excludat repellat-
 que. Ridiculum enim fuerit, domus quidem ianitores con-
 stituere, aures autem ac mentem apertas finire. Cum igitur
 dicens talia aliquis accefferit, ipsum per se explorare
 negotium oportet, neque aetate considerata dicentis, ne-
 que vita alia, neque ea, quae in sermonibus illius forte
 ineest, sollertia. Quo enim quis probabilior est, eo curiosiore
 exploratione opus habet. Non oportet igitur credere
 alieno iudicio, vel odio potius accusantis, sed examen ve-
 ritatis sibi servare, suamque sibi invidiam delatori redde-
 re, & qua quisque mente sit, in claram lucem protrahere,
 ac sic demum vel amare vel odisse, prout quemque
 probaveris. Prius autem hoc facere prima permotum de-
 latione, quam puerile est, bone Hercules! & humile, &
 non minime inter omnia inhonestum. At harum rerum*

των, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἀγνοια, καὶ τὸ ἐν σκότῳ
 που εἶναι τὸν ἐκάστου τρόπον. ὥς εἶχε θεῶν τις ἀποκα-
 λύψειεν ἡμῶν τοὺς βίους, οἴχοιτο ἂν φεύγουσα ἐς τὸ
 βάραθρον ἢ διαβολή, χώραν οὐκ ἔχουσα, ὥς ἂν πεφω-
 τισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

omnium causa, quam principio dicebamus, ignorantia, &
 quod mores uniuscuiusque in obscuro sunt. Quae cum ita
 sint, utinam Deorum aliquis vitas nostras aperiat! iret
 sane fuga praeceps in barathrum delatio, locum nempe,
 rebus a veritate collustratis, non iam habitura.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ.

Ἰ **ΑΛΛ'** ὅτι μὲν ἡγνόμενος τοῦνομα τὴν Ἀποφράδα, παντί που δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἡτιῶ βάρβαρον εἶναι μετὰ τὴν Φω-
νὴν ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα ὑπὲρ σοῦ, ὡς ἀποφράδι ὅμοιος
εἶης; (τὸν γὰρ τρόπον σου, νῆ Δία, μέμνημαι, εἰκάσας
τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ παντάπασιν ἀνήκουος ἦσθα
τοῦ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὅ, τι καὶ βού-
λεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ τοῦ Ἀρχι-
λόχου ἐκεῖνο ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τοῦ πτεροῦ συν-
εἴληφας· εἴπερ τινὰ ποιητὴν ἱάμβων ἀκούεις Ἀρχίλο-

2 ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ
ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) Ἀποφρά-
δας ἡμέρας, καὶ ἀποφράδας ἀπλῶς
καλοῦμεν τὰς σσημειωμένας. παρ-
ήχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ ἱστορίας τοιαύ-
της. ἴθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τοὺς κα-
κούργους καταδικαζομένους ἕξαι φέ-

ρει τῆς πόλεως, καὶ διδόναι αὐτοῖς
τὴν ἀνήκουσαν δίκην· ἐξῆγον γοῦν
αὐτοὺς ἀπὸ τινῶν σσημειωμένων πυ-
λῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν συνήθων τοῖς
ἄλλοις πολίταις, ἃς τινες ἐκάλουν
ἀποφράδας. V. Romanis dicebatur
porta scelerata & scelerata via. G.

PSEUDOLOGISTA

SIVE DE DIE NEFASTO, CONTRA TIMARCHUM.

VERUM enimvero ignotum tibi fuisse nomen Apo-
phras, unicuique manifestum. Quī enim accusares me hoc
ipso nomine barbariei circa linguam, qui dixerim, esse
te Apophradi, hoc est, atro diei similem? (Memini enim
profecto, tuos me mores tali diei assimilare) si omnino
nomen illud intelligeres? Ego vero, Apophras quid sibi
velit, paulo post te docebo. Iam vero illud tibi Archilo-
chi dicam, Cicadam alis prehendiſti! si quidem iamborum
quendam poetam noſti Archilochum, Parium genere, vi-

χον, Πάριον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ ἐλεύθερον, καὶ παρ-
 ῥησία συνόντα, μηδὲν ὀκνοῦντα ὀνειδίζειν, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα λυπήσειν ἔμελλε τοὺς περιπετεῖς ἐσομένους τῇ χο-
 λῇ τῶν ἰάμβων αὐτοῦ. ἐκείνος τοίνυν πρὸς τινὸς τῶν τοι-
 οῦτων ἀκούσας κακῶς, Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἴλη-
 φέναι τοῦ πτεροῦ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὃ Ἀρχί-
 λοχος, φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης
 ὀπίσταν δὲ καὶ τοῦ πτεροῦ ληφθῇ, γεγωνότερον βοῶντι.
 καὶ σὺ δὴ, ἔφη, ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί βουλόμενος
 ποιητὴν λάλον παροξύνεις ἐπὶ σεαυτὸν, αἰτίας ζητοῦντα,
 καὶ ὑποθέσεις τοῖς ἰάμβοις; Ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπει- 2
 λῶ, οὐ, μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἑμαυτὸν
 πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δέω σοὶ δὲ μυρία συνειδῶς ἰάμ-
 βων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ οὐδ' ἂν ὁ Ἀρ-
 χίλοχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαρακαλέσας καὶ τὸν
 Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἱππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ
 δ Γεγωνότερον) Τρανώτερον. V.

rum omnino liberum, & fiducia quadam uti solitum, nec
 cunctantem maledicere, si vel maxime laesurus videretur
 eos, qui in bilem iamborum suorum incidissent. Hic igitur,
 cum male ipsi a quodam ex illo genere dictum esset,
 dicebat, alis prehensam ab eo esse cicadam, ipsum se ci-
 cadae comparans Archilochus, strepero natura sua, etiam
 nemine cogente, *animali*, si vero etiam ala prehendatur,
 clamanti sonantius. Sic tu, inquiebat, *infelix*, quid tibi vis,
 cum loquacem in te poetam concitas, occasiones & argumenta iam-
 bis quaerentem? Haec ipse quoque tibi comminor, non pro-
 fecto, quasi Archilochus me comparem: unde enim? mul-
 tum fane ab eo absum: sed quod novi sexcenta tua faci-
 nora iambis digna, quibus ne ipse quidem sufficere mihi
 Archilochus videtur, etiam si Simonidem & Hipponactem
 advocet, ut secum vel unum eorum, quae tibi insunt,

καὶ ἐν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν. οὕτω σύ γε παῖδας
 ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ, τὸν Ὀροδοικίδην, καὶ τὸν
 Λυκάμβην, καὶ τὸν Βούπαλον, τοὺς ἐκείνων ἰάμβους.
 καὶ ἔοικε θεῶν τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σοι τότε τὸν γέ-
 λων ἐπὶ τῇ ἀποφράδι λεχθείσῃ, ὡς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν
 καταφανέστερος γένοιο, κομιδῇ ἀπαιδέυτος ὢν, καὶ τὰ
 κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, ἀρχὴν δὲ εὐλογον
 παράσχοις τῶν κατὰ σοῦ λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἵ-
 κοθὲν σε ἀκριβῶς εἰδοῖ, καὶ μηδὲν ὑποστελουμένῳ τὸ μὴ
 οὐχὶ πάντα ἐξειπεῖν μᾶλλον δὲ κηρύξαι ἃ πράττεται νύ-
 κτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὶν
 3 ἐκείοις. Καίτοι μάταιον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν παιδείας
 νόμῳ παρρησιάζεσθαι πρὸς σέ. οὔτε γὰρ ἂν αὐτὸς ποτε
 βελτίων γένοιο πρὸς τὴν ἐπιτίμησιν, οὐ μᾶλλον ἢ κἀν-
 θαρος μεταπεισθεῖν ἂν, μηκέτι τοιαῦτα κυλινδεῖν, ἀπαξ
 αὐτοῖς συνήθης γενόμενος. οὔτ' εἶναι τινα νομίζω τὸν ἀγνο-

malorum carmine describant: adeo tu pueros in omni im-
 puritate ut videantur effecisti Orodocus, & Lycambus,
 & Bupalus, iamborum illorum argumenta. Ac videtur
 Deorum aliquis in labia tum adduxisse tibi risum de dicta
a me Apophrade, ut ipse quidem manifestius, quam Scy-
 thae, ruditis omnium rerum convinceretur, qui commu-
 nia ista, & quae ante pedes sunt, ignores; occasionemque
 & principium praeberes contra te scribendi viro libero,
 quique te domo inde accurate novit, neque metuat quid-
 quam, quo minus omnia proferat, vel praeconio vulget
 potius, quaecunque, praeter multa illa antiqua, nunc etiam
 noctu atque interdum perpetras. Quamquam vanum for-
 tasse & supervacuum fuerit, libertate illa, quae eruditos
 decet, apud te uti: neque enim ipse unquam a reprehensionem
 fias melior, non magis, quam scarabaeus dediscat
 volvere talia, cum semel iis assueverit; neque puto quem-

ἄντα ἔτι τὰ ὑπὸ σοῦ τολμώμενα, καὶ ἃ γέρων ἄνθρω-
πος ἐς ἑαυτὸν παρανομεῖς. οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς, οὐδὲ
ἀφανὴς βδελυρὸς εἶ· οὐδὲ δεῖ τινος τοῦ ἀποδύσοντος τὴν
λεοντήν, ὥς Φανερὸς γένοιο, καὶ νήλιος ὢν, εἰ μὴ τις ἄρα
ἐξ Ὑπερβορέων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἤκοι, ἢ ἐς τοσοῦτον Κυ-
μαῖος εἴη, ὥς μὴ ἰδὼν, εὐθύς εἰδέναι ὄντων ἀπάντων ὕβρι-
στότατόν σε ὄντα, μὴ περιμείνας ὀγκωμένου προσέτι
ἀκούειν. οὕτω πάλαι καὶ πρὸς ἐμοῦ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ
πολλάκις κεκήρυκται τὰ σά, καὶ δόξαν οὐ μικρὰν ἔχεις
ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην
Μίσθωνα, ὑπὲρ τὸν Χίον ἐκείνον Βάσταν, τὸν ἐπὶ τοῖς
ὁμοίοις σοφόν. ῥήτεον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἔωλα δόξω λέγειν,
ὥς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν. Μᾶλλον δὲ πα- 4

10 Τὸν Ἀριφράδην) Ἀριφράδης
οὗτος λαιδορεῖται αἰ γυναιξὶ συνῶν,
κίθαρις δὲ ἔν. Ἀριστεφάνης· Ἀρι-
φράδης ἐστὶ μὲν ποτηρὸς, ἀλλὰ τοῦτο
μὲν καὶ βούλεται· ἐστὶ δ' οὐ μόνον
ποτηρὸς, οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ἡσθίμην οὐ-
δὲ παπύνηρος, ἀλλὰ καὶ προσέξυ-
ρχέ τι τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰ-
σχρὸς ᾔδον. τοῦτέστι τὸ αἰδοῖον τοῦ

ἀνθρώπου καὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφρά-
δης γὰρ Πολύμητος καὶ Οἰώνυχος
ἀρρήτοποιεῖ. καὶ πολυμνήστεια καὶ
αὐτὴ καμωδείται ἐπ' αἰσχρότητι.
εἰ τις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα καὶ σφόδρα
φυλάττεται, μήποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ
πίηται ποτηρίου, καὶ αὖθις. Ἀρι-
φράδης παῦσαι ληρῶν. V.

quam esse, qui adhuc ignoret, quae audeas, quaeque se-
nex homo in te ipsum designes. Non ita securus, non ita
obscurus impurus es; neque opus est, qui leoninam tibi de-
trahat, ut appareat, te asinum esse, nisi quis forte ab Hy-
perboreis inde modo ad nos venerit, aut adeo sit Cuma-
nus, ut non ad primum statim conspectum cognoscat, asi-
norum te omnium esse insolentissimum, neque expectet,
dum rudentem etiam audiat; adeo olim & a me, & apud
omnes, & saepe, tua vita praecoxio vulgata est; & famam
eo nomine non parvam habes supra Ariphradem, supra
Sybaritam Mithonem, supra Chium illum Bastam, illum
familibus in rebus doctum. Dicendum tamen, licet obso-
leta dicere videar, ne reprehendar, qui solus ea ignorem.

ρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἷς, ὁ Ἐλεγχος, Φίλος ἀληθεία καὶ παρρησία θεός, οὐχ ὁ ἀσημάτωτος τῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδιόσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα καὶ εἰδότης, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὅποσα ὑμῖν σύνοιθε. χάριεν γοῦν τοῦτο γένοιτ' ἂν, εἰ ἐθελήσειεν ἡμῖν προεισελθῶν οὗτος διηγήσασθαι τοῖς θεαταῖς σύμπαντα τοῦ δράματος τὸν λόγον. Ἄγε τοίνυν, ὦ προλόγων καὶ δαιμόνων ἄριστε Ἐλεγχε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τοὺς ἀκούοντας, ὥς οὐ μάτην, οὐδὲ φιλαπεχθιμόνως, οὐδ' ἀνίπτοις ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδίον τι ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισοῦντες τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνον εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιηγησάμενος, ἴλεως ἅπτεσι ἐκποδῶν, τὰ δὲ ἄλλα, ἡμῖν κατάλειπε' μιμησόμεθα

10 Ἀνίπτοις ποσὶ) Ἀνίπτοις ἀμαθῶς ἐπὶ τινὰ ἔργα καὶ πράξεις ποσὶ, ἀντὶ τοῦ ἀνεπαίμοις, καὶ χωρὶς ἀφικνουμένων. V.
 τινὲς παρασκευῆς. παροιμία ἐπὶ τῶν 13 Βδελυρία) Αἰσχροποιῇ. V.

Vel potius advocandus erit Menandri prologorum unus, Elenchus, amicus Veritati & Libertati in dicendo Deus, non obscurissimus eorum, qui in scenam prodeunt, solis vobis inimicus, qui linguam ipsius timetis, qui & novit omnia, & diserte, quae de vobis novit, eloquatur. Lepidum sane fuerit, si velit ille ad nos accedere, & enarrare spectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide, ut diserte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias prono, neque illotis, quod aiunt, pedibus ad hanc disputationem devenerimus, sed cum propriam iniuriam ulciscentes, tum communi quodam odio hominem impuritatis causa persequentes. Haec sola ubi dixeris, & aperte exposueris, propitius e vestigio discedere hinc poteris, & reliqua nobis permittere. Te enim imitabimur, & con-

γάρ σε, καὶ διελέγξομεν τὰ παλλὰ, ὡς παρρησίας τε καὶ ἀληθείας ἕνεκα, μὴδὲνα αἰτιάσασθαι σε. μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτοὺς ἐπαινέσης, ᾧ Φίλτατέ' Ἐλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνω προσόντα προεκχέης αὐτως· οὐ γὰρ ἄξιον θεῶ ὅτι ἐπὶ στόμα σοι ἐλθεῖν τοὺς περὶ τῶν οὕτω καταπτύστων λόγους. Ὁ γὰρ σοφιστὴς οὗτος εἶναι λέγων, ὃ πρόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἦκε, λόγον τινα πρὸ πολλοῦ συγγεγραμμένον ἐπιδειξόμενος τοῖς πατηγυρισταῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι, ὃ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπὸ τινος Ἀθηναίων, οἶμαι, μετέχειν τῆς ἐν Ἐλευσίνι τελετῆς, ὡς βάρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τούτου ποτὲ, καὶ Εὐφορβος γεγονέναι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοῖον, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων ἀλλοτρίων πτερῶν. βουλόμενος δὴ μὴ ἑῷλα δόξαι λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου, δεῖται τῶν συνήθων

4 Αὐτὸς) Ματαίως. V.

16 Σχεδιάζειν) *Ἦτοι σχῆμα

6 Ὁ γὰρ σοφιστὴς) Τίμαρχος.

λέγειν, τὰ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενα. V.

vincemus cum in plerisque, ut libertatis veritatisque negligas nemo te accusare possit. Neque vero me laudaveris apud illos, Elenche carissime, neque, isti quae infunt, temere effundas. Neque enim dignum fuerit, tibi, qui Deus es, in os venire sermones de rebus adeo despuendis. Nimirum iste, qui Sophistam se esse ait, ista iam loquitur Prologus, Olympiam venit aliquando, orationem olim conscriptam habiturus in panegyri. Erat autem argumentum libelli, Pythagoras prohibitus ab aliquo, Atheniensium puto, sacris Eleusiniis interesse, tanquam Barbarus, quod ipse diffitaverat Pythagoras, se quondam Euphorbum fuisse. Erat porro oratio illa ad Aesopicae corniculæ instar confarcinata ex multis pennis alienis. Cum autem vellet non antiqua videri dicere, sed velut ex tempore proponere, quae de libro edidicerat: rogat sodalium aliquem,

τινός, (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ πολλὰ) ἐπειδὴν αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὸν Πυθαγόραν αὐτῷ προελέσθαι. καὶ οὕτως ἀνὴρ ἐποίησε, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τὸν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκεῖνον λόγον. Ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὁ μὲν πάνυ ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνεύρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλοῦ ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἡ ἀναισχυντία οὕσα ἐπήμυνε, καὶ χεῖρα ὥρεγε, καὶ συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκουόντων· καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρεᾶ ἐκεῖνον μεταξὺ ἀποβλέποντες, ὑπεδῆλουν ὥς οὐ λέληθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ραδιοουργίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην τὴν ἀκρόασιν διετέλεσαν, ἐν τούτῳ μόνον ἔργον ἔχοντες ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχωσι πρὸς τὸ διαγιγνώσκειν, ὅτου ἕκαστον ἦν τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμησάντων ἐπὶ ταῖς καλουμέναις μελέταις σοφιστῶν.

7 Ἐν δὲ τούτοις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας

8 Ἐπήμυνε) Ἐπεβόηθει. C. 17 Ὁ τὸν λόγον) Λουκιανός. G.

(erat ille Patrensis, in causis multum versatus homo) cum argumenta posceret dicendi, Pythagoram ut ipse deligeret. Idque facit homo, ac persuadet theatro, ut audire vellent homines illam pro Pythagora orationem. Postea iste in actione valde improbabilis, qui connecteret orationem, qualem videri necesse est a longo inde tempore commentatam & meditatam, etsi quam maxime praefens homini impudentia pro illo pugnaret, & manum illi porrigeret, & certamen illius adiuvaret. Risus interim multus apud auditores, cum alii in Patrensem illum intuentes, subindicarent, auxilium istius imposturae ab illo praestitum non latere: alii vero, qui agnoscerent quae dicebantur, toto, quo audiebant, tempore illud unum agebant, ut alter alterius memoriam tentaret in agnoscendo, cuius esset unumquodque eorum Sophistarum, qui paulo ante nostram aetatem in declamationibus floruerunt. Inter hos autem omnes, qui rident, ipse quoque fuit, qui hunc libellum scri-

ἢ ἐν τοῖς γελῶσι καὶ αὐτός. τί δ' οὐκ ἔμελλε γελᾶν ἐφ' οὕτω περιφανεί, καὶ ἀπιθάνῳ, καὶ ἀναισχύντῳ τολμήματι; καὶ πῶς; (ἔστι δὲ ἀκρατὴς γέλωτος) ὁ μὲν τὴν Φωὴν ἐντρέψας εἰς μέλος, ὡς ᾤετο, Θρήνόν τινα ἐπηύλει τῷ Πυθαγόρᾳ, ὁ δὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ὄνον καθαρίζον πειρώμενον ὀρών, ἀνεκάγχασε μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς οὗτος ὁ ἑμός· ὁ δὲ εἶδεν ἐπιστραφεῖς. τοῦτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτοὺς ἑναγχος. Ἐνθένδε ἦν μὲν ἡ τοῦ ἔτους ἀρχή, 8 μᾶλλον δὲ ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νομηνίας τρίτη, ἐν ἣ οἱ Ῥωμαῖοι, κατὰ τὶ ἀρχαῖον, εὐχονται τε αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ ἔτους εὐχάς τινας, καὶ θύουσι, Νουμᾶ τοῦ βασιλέως καταστησαμένου τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς, καὶ πεπιστεύκασιν τοὺς θεοὺς ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζειν τοῖς εὐχομένοις. ἐν τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ καὶ ἱερομηνίᾳ, ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προσίοντα τὸν κατάπτυστον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λόγων ὑπο-

3 Ἀκρατὴς γέλωτος) Γέλως γὰρ
ἢ ἔστι τὸ σύγγραμμα. G.

7 Ἐξεπολέμησεν) Πολεμῖους ἐπέ-
στην. (ἴσως ἐξεπολέμωσεν) G.

psit. Quí enim non rideret auso tam manifesto, & improbabilí atque imprudenti? Quí, inquam? Est autem alioqui risus impotens. Atque ille quidem inflexa ad modulationem voce, threnum quendam, uti putabat, accinebat Pythagorae: at hic poëta meus, in suaves cachinnos solvi, asinum videns citharam tractare conantem. Verum iste conversus hoc observat. Hoc illos tum nuper inimicos reddidit. Deinde fuit principium anni, vel potius dies a magnis illis Kalendis tertius, quo Romani prisco quodam more, & ipsi vota quaedam pro toto anno, & sacra faciunt, a Numa rege praescripta, creduntque, Deos illo maxime die operam dare precantibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is, qui riserat Olympiae infiticiium illum Pythagoram, cum videret accedere conspuendum istum atque superbum alienae orationis histrionem, cuius.

Lucian. Vol. VIII.

E

κριτήν, (ἐτύγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀκριβῶς εἰδὼς αὐ-
τοῦ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν, καὶ μιαρίαν τοῦ βίου,
καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ ἃ ποιῶν κατείληπτο) Ὡρα
ἡμῖν, ἔφη πρὸς τινὰ τῶν ἐταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσ-
άντητον τοῦτο θῆμα, ὃς Φανεῖς ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέ-
ραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσειν. τεῦτ' ἀκούσας ὁ σοφιστὴς
τὴν ἀποφράδα, ὡς τι ξένον καὶ ἀλλότριον τῶν Ἑλλήνων
ὄνομα, ἐγέλα εὐθύς, καὶ τὸν ἄνδρα τοῦ πάλαι ἐκείνου
γέλωτος ἡμύνετο, ὡς γοῦν ᾤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας
ἔλεγεν, ἀποφράς· τί δὲ τοῦτό ἐστι; καρπὸς τις, ἢ βο-
τάνη τις, ἢ σκεῦος; ἄρα τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομένων τί
ἐστὶν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν οὔτε ἤκουσα πώποτε, οὔτ' ἂν
9 συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει. Ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο κατὰ τού-
του διεξιέναι, καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλων.
ἐλελήθει δὲ καὶ αὐτοῦ τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαιδεύ-

15 Ὑστατον τὸ μίγα) Euripi-
des: οἱ δ' ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστά-

την ὕπα, ἥτοι τὴν ὑπερίχρυσαν, τὴν
βασιλικήν. G.

*etiam mores accurate nosset, & reliquam vitae istius libidinem
atque impuritatem, quaeque facere diceretur, & in quibus depre-
hensus fuerat, Suadeo, inquit ad sodalium quendam, devite-
mus infelicitis occursum hoc spectaculum, qui sua praesentia
iucundissimum nobis diem atrum (Apophrada) videtur fa-
cturus. Hoc ipsum nomen Apophrada audiens Sophista, tan-
quam peregrinum & alienum Graecis nomen statim risit, & prio-
ris illius risus nomine virum ultus est, ut quidem sibi videbatur,
& apud omnes usurpabat hoc ipsum, Apophras! Quid vero
id rei est? fructusne aliquis? an herba quaedam? an vas?
an esculentorum quiddam vel poculentorum est Apophras?
Equidem nec audiivi unquam, neque intelligebam unquam,
quid sibi velit. Talia iste contra hunc meum se disputare opi-
nabatur, multumque Apophradi risum conflagabat, ignarus nem-
pe, ultimum se hoc ruditatis contra se indicium proferre. Hac*

σίας ἐκφέρων. ἐπὶ τούτῳ τόνδε τὸν λόγον συνέγραψεν,
 ἐμὲ προεισπέμφας ὑμῖν, ὥς δείξειε τὸν αἰοῖδιμον σοφι-
 στήν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων ἀγνοοῦντα, καὶ ὅποσα καὶ
 οἱ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ τῶν καπηλείων εἰδεῖεν. ταῦ-
 τα μὲν ὁ Ἐλεγχος. Ἐγὼ δὲ (ἤδη γὰρ αὐτὸς παρείληθα 10
 τοῦ δράματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος ἂν εἴην, τὰ ἐκ τοῦ Δελ-
 φικοῦ τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μὲν σου τὰ ἐν τῇ πατρίδι,
 οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ,
 οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ, εἴτα ἐξῆς τὰ ἐν Ἑλ-
 λάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἑφέσῃ νῦν,
 ἅπερ κεφαλαιωδέστατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς, καὶ κο-
 ρυφῇ, καὶ κορωνίς τοῦ τρόπου. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν παροι-
 μίαν, Ἰλιεύς ὢν, τραγωδοὺς ἐμισθώσω, καιρὸς ἤδη σοι
 ἀκούειν τὰ σαυτοῦ κακά. Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μηδέ- 11
 πώ περὶ δὲ τῆς ἀποφράδος πρότερον. εἰπὲ γάρ μοι πρὸς
 Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβήβης, πῇ σοι

6 Ἐκ τοῦ Δελφικοῦ) Ὡς κα-
 κημένα μὲν, ἀληθῆ δέ. G. (Cor-
 rupte scriptum erat κακημένα.)

16 Καὶ Γενετυλλίδαν) Εἰς ἀφρο-
 δίσια σκᾶψαι βουλόμενος τὸν κακο-
 δέημα τούτου, τοῖς τοιούτοις αἰ-

igitur causa hunc libellum conscripsit ille poëta meus, qui me
 ad vos prae-misit, ut ostendat, nobilem Sophistam communia Grae-
 corum ignorare, quaeque de officinis etiam & cauponis homines
 norunt. Ista quidem Elenchus. Ego vero (iam enim ipse
 suscepi quod reliquum est fabulae) iure meo iam possem
 ista velut e Delphico tripode dicere, quid in patria egeris,
 quid in Palaestina, quid in Aegypto, quid in Phoenicé &
 Syria, quid deinde in Graecia & Italia: ac super omnia,
 quae nunc Ephesi, quae quidem maxime capitalia, & fasti-
 gium amentiae tuae, & imposita moribus tuis coronis. Cum
 enim, quod est in proverbio, *Ilensis ipse tragoados condu-*
xeris; iam decebat tua te mala audire. Sed potius ista non-
 dum: de *Apophrade* autem prius. Nam dic mihi, per ego
 te *Vulgivagam*, & *Genetriculam*, & *Cybeben* oro, qua-

μεμπτὸν, καὶ γέλωτες ἄξιον τοῦνομα εἶναι ἔδοξεν ἡ ἀποφράς; ἢ Δί', οὐ γὰρ ἦν τῶν Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλὰ πρόθεν ἐπεισχωμάσαν αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτοὺς ἢ Θράκας, ἢ Σκύθας, ἐπιμιξίας. σὺ δὲ (ἅπαντα γὰρ οἶσθα σὰ τῶν Ἀθηναίων) ἐξέκλειςας τοῦτο εὐθύς, καὶ ἐξεκέρυξας τοῦ Ἑλληνικοῦ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τούτῳ, ὅτι βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους τοὺς Ἀττικούς. καὶ μὴν τί ἄλλο οὕτως Ἀθηναίοις ἐπιχώριον, ὥς ταυτὶ τοῦνομα. Φαῖνεν ἂν οἷγε σοῦ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες; ὥστε θάττον ἂν τὸν Ἐρεχθέα, καὶ τὸν Κέκροπα, ξένους ἀποφῆναι, καὶ ἐπὶ ἡλυδας εἶναι τῶν Ἀθηναίων, ἢ τὴν ἀποφράδα δειξείας οὐκ οἰκείαν καὶ αὐτόχθονα τῆς Ἀττικῆς. Πολλὰ μὲν γὰρ ἐστίν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ ταῦτα τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν· ἀποφράδα δὲ

τὸν ὀνόμασιν ὀρχᾶσαι διέγνωκεν, ἃ προδίδως τῆς αἰσχρᾶς Ἀφροδίτης εἶσιν ἐπίθετα. V. Γενετυλλίς δαίμων παρὰ τὴν Ἀφροδίτην γενέσεως αἴτιος· ὃν quod & appellata sic. οἱ δὲ περὶ τὴν Ἀρτεμίν φασιν τῶν τοκετῶν ἐφόρους. καὶ πάλιν παρὰ τὴν

γίνεται. Ἀριστοφ. καὶ τὸ μέλος, ἃ πίνονται Γενετυλλίδας, καὶ θηλυὺς ὀρίσθες καὶ κατεγλωτισμένοι, καὶ μαυδαλοὶ. Γενετυλλίς, ἥτοι ἡ Ἀφροδίτη, ὥς γενέσεως αἴτια. G. 11 Ἐπὶ ἡλυδας) Ξένους, ἐποίκους. G.

re tibi reprehensione aut risu dignum *Apophradis* nomen visum est? Ita sane. Nec enim erat Graecorum proprium; sed alicunde quasi commissatum venit illis a Celtarum, aut Thracum, aut Scytharum colluvie. Tu vero (nossti enim Atheniensium omnia) statim hoc exclusisti, & praeconio de Graeco solo eiecisti. Hinc risus, quod barbare loquor, & peregrinum in morem, & terminos Atticos egredior. Verum enimvero quod aliud ita Atheniensibus patrium sit, atque hoc nomen, qui magis, quam tu, norunt talia, dixerint: adeo ut citius Erechtheum & Cecropem peregrinos atque advenas esse Athenis ostendas, quam *Apophrada* demonstrates non domesticam esse indigenamque Atticae. Multa enim sunt, quae ipsi eodem modo, ac reliqui homines, appellant. *Apophrada* autem soli isti, atrum, & abo-

μόνοι ἐκείνοι τὴν μιὰν, καὶ ἀπευκτὴν, καὶ ἀπαίσιον,
καὶ ἀπρακτον, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδοὺ καὶ μεμά-
θηκας ἤδη ὁδοῦ πάρεργον, τί βούλεται αὐτοῖς ἡ ἀποφράς
ἡμέρα, ὅταν μήτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μήτε εἰσα-
γώγιμοι αἱ δίκαι ᾧσι, μήτε τὰ ἱερὰ ἱερουργῇται, μὴδ'
ὅλως τι τῶν αἰσίων τελεῖται, αὕτη ἀποφράς ἡμέρα.
Ἐνομίσθη δὲ τοῦτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις· ἡ γὰρ 13
ἀν' ἡττηθέντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκείνας
τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπρακτοὺς
καὶ ἀκύρους τῶν ἐνόμων πράξεων εἶναι, ἡ καὶ, νῆ Δία,
καίτοι ἀκαιρον ἴσως, καὶ ἐξωρόν γε ἤδη, γέροντα ἄνδρα
μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μὴδὲ τὰ
πρὸ τούτων εἰδότες. πάνυ γοῦν τοῦτ' ἐστὶ τὸ λοιπὸν, καὶ
ἐκμάθης αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔσθ'. πόθεν γὰρ, ὦ οὗτος;
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ ἀγνοῆσαι συγγνώμη, ἐπὶ οἷσα

minandum, & infaustum, & inauspicatum, & similem ti-
bi diem. Ecce iam obiter didicisti, quid sibi velit apud il-
los dies *Apophras*: cum neque magistratus sui copiam fa-
ciunt, neque in iure aliquis conveniri potest, neque sacra
peraguntur, neque omnino rerum, quas faustas esse vo-
lumus, quidquam peragitur: illa dies *Apophras* est. Illud
vero aliis aliisque de causis receptum est. Aut enim ma-
gnis superati proeliis, deinde dies hosce, quibus talia il-
lis evenerant, nefastos esse constituerunt, quibus nihil le-
gitimae actionis, ita quidem ut ratum deinde esset, pos-
set suscipi: aut etiam, per Iovem.... Quamquam intem-
pestivum forte, & serum nimis iam, aliter instituere se-
nem hominem, ac de novo docere talia, qui neque ea,
quae praecedunt, noverit. Nimirum, *dicas forte*, hoc est
solum reliquum: & hoc si discas, futurum ut omnia dein-
de noveris. Unde enim, mi homo? Reliqua enim si igno-
res, condonandum fuerit, quae extra communem *quasi*

- ἔξω τοῦ πολλοῦ πάτου, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις· τὴν ἀποφράδα δὲ, οὐδὲ βουλευθεὶς ἂν, ἄλλως εἴποις. ἐν γὰρ
- 14 τοῦτο καὶ μόνον ἀπάντων τοῦνομα ἔστω, Φησί τις. Ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὲν λεκτέα, τὰ δ' οὐ, ὅποσα αὐτῶν μὴ συνήθη τοῖς πολλοῖς, ὥς μὴ ταράττοιμεν τὰς ἀκοὰς, καὶ τιτρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ ὦτα, ἐγὼ δὲ, ὧ βέλτιστε, πρὸς μὲν σὲ ἴσως ταῦτα περὶ σοῦ εἰπὼν, ἡμάρτον, ἐχρῆν γάρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτρίων πάτρια διαλέγεσθαι σοι, ἕως ἐκμάθης τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκούειν ἡδέα τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλησιν, οἶμαι, καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν συνεῖναι χρή. εἴτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρόνους τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν Φωνῆς, τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τοῦνομα διετελέσεν, οὕτως ἀεὶ, καὶ
- 15 πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον. Εἶπον ἂν καὶ τοὺς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτη σε δια-

viam, & plebeis incognita: sed *apophrada*, ne si velis quidem, aliter dixeris. Unum nempe hoc & solum omnium nomen hoc esto, dicit *forte* aliquis. Sed de veteribus quoque nominibus alia dicenda sunt, alia minus: quae nimirum non usitata vulgo, ne perturbemus audientes, auresque eorum, quibuscum versamur, vulneremus. Ego vero, bone vir, peccaveram, si ad te ista de te dixissem: oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quae dicerentur, & auditu tibi essent iucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua utendum est. Deinde cum Attici etiam diversis temporibus multa in lingua sua mutaverint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, & ab omnibus. Dicerem etiam eos, qui ante nos hoc nomine usi sunt, nisi & ea ratione

ταράξειν ἔμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ
 ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιῶν. μᾶλλον δὲ
 αὐδ' ἐγὼ σοι τοὺς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασι. ἀλ-
 λὰ σύ μοι ἓνα τῶν πάλαι δείξας οὐ κεχρημένον τῷ ὀνό-
 ματι, Χρυσοῦς, Φασίν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάβητι. καίτοι,
 ὅστις γέρων ὢν, καὶ ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ
 μοι ὅτι καὶ Ἀθῆναι πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Κό-
 ρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ,
 μὴ εἰδέναι. Λοιπὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν, ὥς τὸ μὲν ὄνο- 16
 μα ἦδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτοῦ ἄκαιρον ἡτιάσῃ. Φέρε δὴ
 καὶ ὑπὲρ τούτου πρὸς σέ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα, σὺ
 δὲ πρόσεχε τὸν νοῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τοῦ μη-
 δεῖν εἰδέναι. εἰ οἱ πάλαι πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέρ-
 ριψαν ἐς τοὺς σοὶ ὁμοίους ἕκαστοι τοὺς τότε ἦσαν γὰρ
 καὶ τότε, ὥς τὸ εἶκος, βδελυροὶ τινες ἐς τὰ ἥθη, καὶ μισα-

6 Ἀφῆλιξ) Περσέβυτης. V. 10 Ἡτιάσῃ) Ἐμίμφου. V. 15 Βδελυροὶ)
 Αἰσχροποιοί. G.

te perturbaturus essem, peregrina tibi & incognita poë-
 tarum, ac rhetorum, & historicorum nomina recensendo.
 Potius nec ego tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim
 norunt. At tu mihi unum si ostenderis antiquorum non
 usum eo nomine, aureus, atque, stabis Olympiae. Et si,
 quisquam senex & devexa aetate haec talia ignorat, idem
 mihi videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica, &
 in Isthmo Corinthum, & Spartam in Peloponneso. Reli-
 quum illud forte tibi fuerit, uti dicas, nomen quidem te
 scivisse, sed usum intempestivum a te esse reprehensum.
 Age igitur, pro hoc etiam, ut par est, causam dicam: tu
 vero animum adverte, si non nimis parum tua referre pu-
 tas, nihil scire. Si antiqui multa id genus ante nos iece-
 runt in tui similes suae quisque aetatis: (fuerunt enim tum
 quoque, ut verosimile est, ahominandi quidam moribus,

ροὶ, καὶ κακοήβεις τὸν τρόπον. καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν τινος εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄντα τοῖς τοιούτοις ὑποθήμασιν· ἃ δὲ Λυπάην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας θορυβώδης ῥήτωρ ὢν, ἐπετάραττεν· ἃ δὲ Ἐβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμαις, καὶ κείνους ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παιδιὰν ἐποιεῖτο τὴν σπουδὴν τοῦ δήμου· μὴ δῶς οὖν καὶ μοι, πρὸς Ἀδωνίδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντρο-

17 Φον, ἡμέρα δυσφήμεν καὶ ἀπάσιώ· Ἡμεῖς καὶ τοὺς χωλοὺς τῷ δεξιῷ ἐκτρεπόμεθα, καὶ μάλιστα εἰ ἔωθεν ἴδοιμεν αὐτούς. καὶ εἴ τις βάκηλον ἢ εὐνούχον ἴδοι, ἢ πίθηκον, εὐθὺς ἐξῶν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, καὶ ἐπανέρχεται, οὐκ ἀγαθὰς μαντευόμενος τὰς ἐφημέρους ἐκείνας πράξεις ἔσεσθαι αὐτῷ, ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφήμεν κληδονίσματι. ἐν ἀρχῇ δὲ, καὶ ἐν θύραις, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ ἔωθεν τοῦ ἀπαντος ἔτους.

& impuri, & malefica vita) & alius Cothurnum quendam appellavit, vitam illius depingens, quae talibus calceamentis comparari posset; alius Rabiem, quod conciones tumultuosus orator perturbaret; alius Septimum, quod ut pueri septimis cuiusque mensis diebus, sic ille in concionibus luderet, rideretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi haberet: nonne igitur mihi etiam hoc, per Adonidem, dederis, uti comparem hominem undique malum, flagitio omni innutritum, inauspicato diei atque infausto? Nos etiam elaudos dextro pede averfamur, & maxime si mane illos videamus: & si quis aut exsectum videat aut castratum, aut sumiam, ad primum domo egressum, in sua vestigia reversus redit, auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones, post malum illud atque obscenum primum omen. In principio vero, atque in foribus, primoque egressu, summoque velut mane totius anni, si quis videat cinae-

ἢ τις ἴδοι κίναιδεν, καὶ ἀπόρρητα ποιοῦντα, καὶ πάσχον-
 τα, ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἀπερρώγητα, καὶ μονον-
 ουχὶ τούνομα τῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα,
 γόητα, ἐπίορκον, ὀλεθρον, κύφωνα, βάραθρον, μὴ Φύ-
 γη, μηδ' εἰκάσῃ τοῦτον ἀποφράδι ἡμέρας; Ἄλλ' οὐχὶ 18
 σὺ τοιοῦτος; οὐκ ἂν ἔξαρκος γένοιο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶ-
 δα τὴν σὴν, ὅσγε καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτῳ μοι δο-
 κεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλλυταί σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ
 πᾶσι δῆλος εἶ καὶ περιβόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμόσε χωρή-
 σεις, καὶ ἀρνῆσαι μὴ τοιοῦτος εἶναι, τίσι πιστὰ ἐρεῖς;
 τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς; (ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον)
 ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρώτας σου τραφᾶς, καὶ ὡς
 παραδούς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμ-

4 Κύφωνα) Κύφωναί ἔξυλα ἦσαν
 ἐπιτιθέμενα εἰς τοὺς τένοντας τῶν
 καταδίκων, ἵνα μὴ εὐρῶσιν ἀναχύ-
 φαι. Ἀριστοφάνης Πλοῦτα, ὃ τύμ-
 πανα, ὃ κύφωνα, οὐκ ἀρήξετε; κύ-
 φων δέ ἐστι δισμὸς ξύλινος, ὃν οἱ μὲν
 κλοῖον, οἱ δὲ κωλοῖον ὀνομάζουσιν.
 ἦθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος κύφων
 τάσσεται καὶ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν
 καὶ ὀλεθρίων. καὶ κυφανισμὸς ἐπὶ
 τῶν τιμωριῶν. Ἀρχίλοχος δὲ, ἀντὶ

τοῦ κακῶς, καὶ ὀλεθρίου. εἰρηται κύ-
 φων παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δε-
 σμίους κύφειν. ἔαν δέ τις θρασυγέ-
 μινος τὰ ἐκ τοῦ κύμου παρ' οὐδὲ
 ποιήσεται, διδόντων ἐν κύφῳ πρὸς
 τῷ ἀρχεῖ ἡμερῶν κ', ἐπιπρέμνους
 μέλιτι γυμνὸς καὶ γάλακτι, ἵνα ἡ
 μελίτταις καὶ μυῖαις δειπνῶν. τοῦ
 δὲ χρόνου διελθόντος κατὰ χρημάτων
 ὠθεῖσθαι, πολλὰν γυναικείᾳ περι-
 βαλόντα. V.

dum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipsa
 re, ruptumque & vietum, & tantum non nomine suo-
 rum operum appellatum, impostorem, praestigiatores,
 periurum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat?
 non atro hunc diei comparet? Verum nonne talis tu es?
 Non negaveris, si fortitudinem tuam novi, qui etiam mul-
 tum tibi ea in re placere videaris, quod non perit tibi
 fama operum, sed manifestus es omnibus & famosus. Si
 vero manum conferere velis, ac negare, te talem esse: quib-
 us fidem dictorum facies? civibusne tuis? inde enim in-
 cipere aequum est. Sed norunt illi prima tua alimenta, &
 quomodo deditus tua voluntate perditio illi militi cum illo

περιεΦθείρου πάντα ὑπηρετῶν, ἄχρι δὴ σε τὸ τοῦ λόγου
 19 τοῦτο, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἐξέωσε. Καί κεῖ-
 να μέμνηται, ὡς τὸ εἶκος, ἀπὸς τὸ θεάτρον ἐνεανιεύου,
 τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης
 ἀξίων εἶναι. οὐδὲς γοῦν πρὸ σοῦ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θεά-
 τρον, οὐδ' ἂν ἐμήνυσεν, ὃ, τι τοῦνομα τῷ δράματι· ἀλλὰ
 σὺ κοσμίως πάνυ, χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆτα
 τυραννικὴν, προεισεπέμπου, εὐμένειαν αἰτήσων παρὰ τοῦ
 θεάτρον, στεφάνους κομίζων, καὶ κρότῳ ἀπιῶν, ἤδη
 τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ νῦν ῥήτωρ καὶ σοφιστής.
 καὶ διὰ τοῦτο ἦν πύθωνταί ποτε τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ
 ἐκείνοι, τοῦτο δὴ τὸ ἐκ τῆς τραγωδίας, δύο μὲν ἡλίους ὀρεῖν
 δοκοῦσι, δισσᾶς δὲ Θήβας. καὶ πρόχειρον ἅπασιν εὐδὺς
 τὸ, Ἐκείνος, ὃ τότε, καὶ μετ' ἐκείνα. τοιγάρτοι καὶ αὐ-
 τὸς εὖ ποιῶν, οὐκ ἐπιβαίνεις τὸ παράπαν, οὐδ' ἐπιχω-

3 Νεανιεύεται) Νέου ἔργα ποιεῖ, κομπάζεται, κατὰ τολμῆ, ἐγκαυ-
 χᾶται. V.

corruptus fueris, in omnibus ei subserviens, donec te la-
 cerum, quod aiunt, pannum cum effecisset, exegit. Etiam
 illa meminerunt, ut probabile est, quomodo in scena ado-
 lescentem te validum ostenderis, cum saltatoribus accom-
 modares operam tuam, & dux gregis esse postulares. Ne-
 mo enim te prius in theatrum prodibat, neque, quod no-
 men esset fabulae, indicabat. Sed tu decenti habitu, aureis
 indutus calceis, vesteque tyrannica, praemittebare, bene-
 volentiam petiturus a theatro, coronas ferens, discedens
 cum plausu, iam tum honoratus ab illis; sed modo ora-
 tor ac Sophista. Itaque cum audient quondam talia de te
 illi, illud sane, quod est in Tragoedia, duo sibi soles videre
 videbuntur ac Thebas duplices: atque in promptu statim erit
 omnibus, *Istene? qui tum? post ista?* Itaque ipse, prudenti
 sane consilio, omnino non accedis ad illos, neque in ista

μάξεις αὐτοῖς, ἀλλὰ Φεύγεις ἐκὼν πατρίδα, οὔτε χεῖ-
μα κακὴν, οὔτε θέρει ἀργαλέην, ἀλλὰ καλλίστην καὶ
μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν. τὸ γὰρ ἐλέγχεσθαι,
καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῶν πάλαι ἐκείνων συν-
εῖναι, βρόχος ὡς ἀληθῶς ἔστι σοι. καίτοι τί ταῦτα λη-
ρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰδεσθεῖς σύ; τί δ' ἂν αἰσχρὸν ἡγή-
σαιο τῶν ὑστάτων; πυνθάνομαι δὲ καὶ κτήματα εἶναι
σοι μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο πυργίον, ὡς
τὸν τοῦ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐ-
τό. τοὺς μὲν δὴ πολίτας οὐδαμῇ οὐδαμῶς μεταπίσειας
ἂν, μὴ οὐχὶ τῶν ἀπάντων βδελυρώτατόν σε ἡγείσθαι,
ὄνειδος κοινὸν ἀπάσῃ τῇ πόλει. Τάχα δ' ἂν τοὺς ἄλλους 20
τοὺς ἐν τῇ Συρίᾳ προσλάβοις ὁμοψήφους, εἰ λέγοις μη-
δὲν πονηρὸν μηδὲ ἐπαίτιον βεβιωσθαι σοι. Ἡράκλεις, ἡ
μὲν Ἀντιόχεια καὶ τοῦργον αὐτὸ εἶδεν, ὅτε τὸν Ταρσό-
θεν ἦκοντα ἐκεῖνον νεανίσκον ἀπαγαγών. ἀλλὰ καὶ ἀνα-

9 Τοῦ Σινωπίου) Διυγίους. V.

regione versaris, sed sponte exfulas e patria, nec mala per
hiemem, neque gravi per aestatem, sed pulcherrima &
maxima earum, quae in Phoenice sunt, omnium. Nempe
redargui, & versari cum scientibus & recordantibus an-
tiquorum illorum, vere tibi suspendium est. Verum quid
ita deliro? Quem enim tu vereris? Quid ultimorum
turpe putares? Audio vero etiam, possessiones apud illos
magnas tibi esse, miseram illam turriculam adeo, ut Sino-
pensis dolium cum illa comparatum Iovis aula esse videa-
tur. Civibus ergo tuis nulla unquam ratione persuadeas,
quo minus omnium te putent impurissimum, commune
totius civitatis opprobrium. Fortasse autem reliquorum in
Syria suffragia feras, si dicas, nihil tibi malum neque ob-
noxium patratum esse? At Hercule ipsum opus vidit An-
tiochia, cum venientem illum e Tarso adolescentem abdu-

δέρειν αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἔμοι. πλὴν ἀλλὰ ἴσασί γε,
καὶ μέμνηνται οἱ τότε ὑμῖν ἐπιστάντες, καὶ σὲ μὲν ἐς γό-
νυ συγκαθήμενον ἰδόντες, ἐκεῖνον δὲ, οἷσθα ὅ, τι καὶ
21 ποιοῦντα, εἰ μὴ παντάπασιν ἐπιλήσμων τις εἶ. Ἄλλ' οἱ
ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ μετὰ τοὺς ἐν Συρίᾳ
θαυμαστοὺς ἄθλους ἐκείνους ὑποδεξάμενοι Φεύγοντα,
ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν ἱματιοκαπήλων διωκόμενον, παρ'
ῶν ἐσθῆτας πολυτελεῖς πριάμενος, ἐφόδια εἶχες. ἀλλ'
οὐκ ἐλάττω σοι ἢ Ἀλεξάνδρεια σύνοιδεν, οὐδὲ, μὰ Δί',
ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κεκρίσθαι αὐτήν· ἀλλ'
ἢτε ἀκολασία χυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰσχρουργία σοι ἐκεῖ
ἐπιμανεστέρα, καὶ τούνομα ἐπὶ τούτοις μείζον, καὶ ἐπὶ
πᾶσιν ἀκάλυπτος ἢ κεφαλὴ· εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι
ἐξάρνω γιγνομένη μηδεὶ τοιοῦτον ἐργάσασθαι, καὶ βοη-
θὸς ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ ἐν τοῖς ἀρί-
στοῖς Ῥωμαίων. τούνομα δὲ αὐτὸ δῶσεις ἀποσιωπῆσαι

xisti... Verum etiam detegere ista turpe forte mihi fue-
rit. Interim norunt & meminere, qui tum adfuerunt, ac
te conquiescentem viderunt, illum autem, facientem il-
lud, quod tu nosti, nisi omnino obliviosus es. Sed Aegy-
ptii forte te ignorant, qui post praeclara illa in Syria cer-
tamina fugientem ob ea, quae dixi, te receperunt, cum
vestiarii te mercatores persequerentur, a quibus emtas ve-
stes pretiosas habebas pro viatico. Sed nec minorum tibi
Alexandria conscia est, nec oportebat, ita me Iuppiter, il-
lam Antiochia inferiorem iudicari. Verum libido magis nu-
da, & turpitudine flagitiorum furiosa magis, & maior pro-
pter ista celebritas, & super omnia caput apertum. Unus
solum neganti tibi credidit, nihil te tale fecisse; & auxilio
tibi fuit, ultimus, qui te conduxit, vir inter principes Ro-
manorum, Nomen ipsum tacere mihi permittes, idque

μοι, καὶ ταῦτα πρὸς πάντας εἰδότες, ὃν λέγω. ἐκεῖνος
 τοῖνυν τὰ μὲν ἄλλα ὅποσα ἔτλη ἐν τῇ συνουσίᾳ τολμη-
 θήτα ὑπὸ σοῦ, τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἡνίκα σε κατέλαβε
 τοῦ μεираκίου τοῦ οἰνοχόου τοῦ Οἰνοπίωνος ἐν γόνασι κεί-
 μενον, τί οἶει; ἐπίστευσεν ἂν σοι μὴ εἶναι τοιοῦτον, αὐτὸ
 τὸ ἔργον ὁρῶν; οὐκ, εἶγε μὴ παντάπασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ'
 ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐτίκα ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ
 καθάρσιόν γε, ὥς Φασι, περιενεγκὼν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.
 Ἀχαΐα μὲν γάρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπέπλησται τῶν 22
 σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς ὁδοῦ, καὶ ὄνασό γε τῆς
 εὐκλείας. ὥστε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν
 Ἐφέσῳ νῦν πραττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ
 ἀληθέστατον, πῶς οὐκ ἂν ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σου
 ᾔδεισαν; καίτοι καινὸν ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖ-
 κας προσέμαθες. Οὐ περὶ πόδα οὖν τῷ τοιοῦτῳ, εἰπέ μοι, 23
 ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Δίῳ, καὶ Φι-

15 Παρὰ πόδα) Ἐγγύς, πλησίον. G.

cum sciant omnes, quem designem. Ille igitur quot alias
 res sustinuerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid
 attinet dicere? Sed cum deprehendisset te pueri pocillato-
 ris Oenopionis in genibus iacentem, quid putas? crediditne
 tibi, te non esse talem, ipsum opus cum videret? Non:
 nisi caecus omnino fuit. Verum indicavit nempe senten-
 tiam suam, qui statim domo te eiiceret, & purgamina
 quaedam, ut aiunt, post excessum tuum circumferret. Er-
 go Achaia quidem & omnis Italia tuorum plena facino-
 rum, & partae inde famae. Ac fruaris, opto, ista gloria.
 Itaque ad eos, qui mirantur, quae nunc fiunt Ephesi, il-
 lud equidem dico, quod est verissimum, quam non ad-
 miraturi tum essent, si priora tua nossent? Verum etiam
 novum quiddam hic, circa mulieres, addidicisti. Nonne
 ergo tali homini convenit, dic mihi, *Apo-phrada* vocari?
 Sed quid, per Iovem, etiam osculum offerre nobis adhuc

λῆσαι τῷ στόματι προσέτι ἀξιώσεως ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις
 τοῖς ἔργοις; τοῦτο γοῦν τὸ ὑβριστότατον ποιεῖς, καὶ μά-
 λιστα πρὸς οὓς ἥκιστα ἐχρῆν, καὶ τοὺς ὁμιλητάς, οἷς
 ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπο-
 λαύειν, τὸ βάρβαρον τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς Φω-
 νῆς, τὸ ἀκριτον, τὸ ἄτακτον, τὸ πάντῃ ἄμουσον, καὶ τὰ
 τοιαῦτα· Φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ τούτοις μὴ γένοιτο, ὦ ἀλεξί-
 κακε' ἀσπίδα μᾶλλον ἢ ἐχίδναν Φιλῆσαι ἄμεινον, δῆγ-
 μα ἐκεῖ τὸ κινδύνευμα, καὶ ἄλγημα, καὶ ὁ ἱατρὸς εἰσ-
 κληθεὶς, ἐπήμυνεν· ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ Φιλήματος, καὶ τοῦ
 ἰοῦ ἐκείνου, τίς ἂν ἢ ἱεροῖς ἢ βωμῶις προσέλθοι; τίς δ' ἂν
 θεὸς ἐπακούσειεν ἔτι εὐχομένου; πόσων περιβραντηρίων,
 24 πόσων ποταμῶν δεῖ; Καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὢν, κατεγέλας
 τῶν ἄλλων ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα
 καὶ τηλικαῦτα ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα
 μὴ εἰδὼς, ἡσχυρόμην ἂν μᾶλλον, οὐχ ὅπως εἰπὼν ἀρ-
 νηθεῖην ἂν· σε δὲ οὐδεὶς ἡτιάσατο ἡμῶν βρωμολόγους λέ-

audes post isthaec facinora? hoc enim facis contumelio-
 sissime, & illis maxime, quibus minime oportebat, tuis
 sodalibus, quos satis erat illa sola oris tui mala exhaustire,
 nomina barbara, vocem asperam, nihil discretum, nihil
 ordinatum, a Musis aliena omnia, & quae his similia sunt.
 Osculum autem te ferre insuper, absit, Depulsor malo-
 rum! natricem aut viperam osculari potius est. Morsus hic
 periculum, & dolor, quem advocatus depellit medicus.
 A tuo vero osculo, & isto veneno, quis ad templa acce-
 dat vel altaria? Quis Deus amplius precantem exaudiat?
 quot adspersionibus, quot fluminibus opus erit? Ac talis
 ipse cum esses, risisti alios de nominibus ac verbis, faci-
 nora talia ac tanta perpetrans? Verum ego, si nescissem
Apophrada, pudore afficerer potius, tantum abest, ut me
 usum eo nomine, negem: at te nemo nostrum adhuc ac-

γοντα, καὶ τροπομάσθλητας, καὶ ῥησιμετροῦν, καὶ Ἀθηναῖω, τὸ Ἀθηναίων ἐπιθυμῶ, καὶ ἀνθοκρατεῖν, καὶ σφενδικίζειν, καὶ χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρέπειεν αὐτοῖς λόγοις. ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὐρίσκεῖς; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἱαλέμων τινὸς ποιητῶν κατορωρυγμένα, εὐρῶτος καὶ ἀραχίων μεστὰ, ἥπου ἐκ τῶν Φιλαινίδος δέλτων, ἃς διὰ χειρὸς ἔχεις· σοῦ μέντοι, καὶ τοῦ σοῦ στόματος ἄξια. Ἐπεὶ δὲ τοῦ στόματος ἐμνήσθην, τί Φαίης ἂν, εἴ σε ἡ 25 γλῶττα εἰς δικαστήριον προκαλεσαμένη (θῶμεν γὰρ οὕτως) ἀδικήματος, ἢ, τὸ μετρίωτατον, ὕβρεως διώκοι, λέγουσα, Ἐγὼ σε, ὦ ἀχάριστε, πένητα καὶ ἄπορον παραλαβοῦσα, καὶ βίου δεόμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θιάτροις εὐδοκμεῖν ἐποίησα, νῦν μὲν Νῆον, νῦν δὲ Μητιόχον, εἶτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖσα· μετὰ ταῦτα δὲ, παῖδας συλλαβίζειν διδάσκοντα, μακρῶ χρόνῳ ἔβοσκον, ἥδη δὲ καὶ τοὺς ἀλλοτρίους ταύτους λόγους ὑπο-

cufavit, cum verbicrepos diceres, & morefuitiles, & vocimeiri, & Athenurio, h. e. Athenas cupio, & floripotentem esse, & σφενδικίζειν, & χειροβλημᾶσθαι. Male te malum hominem dicendi arbiter Mercurius ipsis tuis cum verbis conterat! Ubi enim librorum ista invenis? In angulo forte Ialemorum poetarum cuiusdam defossa, rubiginis & aranearum plena, aut forte de Philaenidis tabulis, quas prae manu habes; te tamen ac tuo ore dignissima. Cum vero in mentionem oris incidi, quid dicas, si tecum in ius vocato lingua, (ita enim ponamus) iniuriae, aut minimum contumeliae agat, dicens; Ego te, ingrate, pauperem & omnium inopem cum accepissem, & victus indigum, primo in theatris ut floreres effeci, quae modo Ninam te, modo Metiochum, & paulo deinde post Achillem constituerim. Postea syllabas colligere docentem pueros diu alui. Iam vero, alienas agens

κρινόμενον, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν
 προσήκουσαν δόξαν περιῆψα· τί τοῖνυν τηλικούτον ἔχων
 ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάττεις ἐπι-
 τάγματα αἰσχιστά, καὶ ὑπουργίας καταπτύστους;
 οὐχ ἱκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδεσθαι, καὶ
 ἐπιορκεῖν, καὶ τοὺς τοσούτους ὕβλους καὶ λήρους διαν-
 τλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον τῶν λόγων ἐκείνων ἐμεῖν;
 ἀλλ' οὐδὲ νυκτὸς τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγειν ἕως
 ἀλλὰ μόνῃ σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατοῦμαι, καὶ μιαί-
 νομαι, καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέ-
 γνωκας, καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ ἐπικλύζεις
 τοσούτοις κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔργον ἐστὶ μόνον· τὰ δὲ τοι-
 αῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἄλλοις μέρεσι προστέτα-
 κται. ὡς ὦφελε καὶ μέ τις, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας,
 ἐκτεμεῖν. μακαριώτεραι γοῦν μοι αἱ γλῶτται τῶν τὰ
 26 τέκνα κατεδηδοκότων. Πρὸς θεῶν, ἣν λέγῃ ταῦτα ἡ
 γλῶττα, ἰδίαν αὐτῇ Φωνὴν λαβοῦσα, καὶ τὸν πᾶγονα

orationes, Sophista ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae ni-
 hil ad te pertineat, conciliavi. Quid igitur tantum habes, quod
 mihi obücias, quod ita tecum agis, & imperia mihi imperas
 spurcissima, ac despuenda ministeria? Nonne satis mihi erant
 diurna illa opera, mentiri, peierare, tot nugas & deliramenta
 exhaustire, vel potius coenum orationum illarum vomere? At tu
 neque noctibus infelicem me otiosam esse pateris: sed sola tibi fa-
 cio omnia, & conculcor, & insanio. Et pro eo quod lingua nata
 sum, ut manu uti me decrevisi: meque tanquam alienam contu-
 meliose trahas, & tot malis obruis. Loqui meum opus unicum est:
 ista vero talia & facere ac pati, aliis membris a natura iniunctum
 est. Itaque utinam me quoque aliquis, ut illam Philomelae, exse-
 cet! Beati res enim me sunt linguae eorum, qui suos ipsi pueros
 devorarunt. Per Deos! si ista dicat, suum sibi sermonem su-
 mens lingua, & advocatam sibi adsciscat barbam tuam,

συνήγορον ἐπικαλεσαμένη, τί αὖ ἀποκρίναι αὐτῇ; ἐκεῖ-
 να δηλονότι, ἀ καὶ πρὸς τὸν Γλαῦκον ἑαγχεὶς εἴρηταιί
 σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ ἤδη τῷ ἔργῳ αἰτιώμενον, ὡς ἐπὶ
 τούτῳ ἐνδοξος ἐν βραχεῖ, καὶ γνώριμος ἅπασι γεγένη-
 σαι. πόθεν αὖ οὕτω περιβόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμε-
 νας; ἀχαιοπτόν δὲ ὅπως οὖν κλεινὸν καὶ ὀνομαστὸν εἶναι.
 εἴτα καταριθμήσειν αὐτῇ τὰς πολλὰς σου προσηγορίας,
 ἐπὶ ὅσας κατὰ ἔθνη προσείληφας. ὃ καὶ θαυμάζω, ὅτι
 τὴν μὲν ἀποφράδα ἐδυσχέρανας ἀκούσας, ἐπ' ἐκείνοις δὲ
 τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἠγανάκτεις. Ἐν Συρίᾳ μὲν ροδοδάφνη 27
 κληθεῖς, ἐφ' ᾧ δὲ, νῆ τὴν Ἀθηναίαν, αἰσχύνομαι διηγεί-
 σθαι· ὥστε τόγε ἐπ' ἐμοί, ἀσαφές ἐτι ἔστω. ἐν Παλαι-
 στίνῃ δὲ, φραγμὸς ἐς τὰς ἀκάνθας τοῦ πώγωνος, οἶμαι,
 ὅτι ἐνυττε μεταξύ· ἐτι γὰρ ἔξυρες αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ
 συνάγχῃ, πρόδηλον τοῦτο· μικροῦ γοῦν φασιν ἀποπνι-
 γῆναί σε ναύτῃ τινὶ τῶν τριαρμένων ἐντυχόντα, ὃς ἐμπε-

quid illi respondeas? Illa nempe, quae etiam ad Glaucum
 nuper a te dicta sunt, de perpetrato iam facinore expos-
 tulantem, te hac ipsa re nobilem brevi tempore & conspi-
 cuum omnibus factum. Unde enim tantum celebritatis di-
 cendo consecutus esses? Optabile autem est, quaecunque
 demum ratione celebrem esse atque nobilem. Tum enu-
 merares illi multas illas tuas appellationes, quas per gen-
 tes accepisti. Qua in re miror, te Apophrade audita in-
 dignatum esse, illis autem nominibus non fuisse offensum.
 In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero causa, ita
 me Pallas amet! enarrare pudet; itaque, quantum ad me,
 obscurum porro sit: in Palaestina vero sepes, propter bar-
 bae spinas arbitror, quae interea pungeret, tum enim ad-
 huc eam radebas: in Aegypto angina, quod manifestum
 est; parum enim abfuisse aiunt, quin suffocareret, cum in
 nautam quandam, de iis, qui trium velorum naves habent,

σὼν ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλ-
τιστοι, αἰνιγματοῦδες οὐδέν, ἀλλὰ γράμματος ἑνὸς
προσθήκη τιμήσαντές σε, Ἀτίμαρχον ὠνόμαζον· ἔδει
γὰρ καὶ κείνου τι περιττότερον προσεῖναι σοι. ἐν Ἰταλίᾳ
δὲ, βαβαί, ἡρωϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεκλήθης, ὁ Κύκλωψ,
ἐπειδὴ ποτε καὶ πρὸς ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ τὰ
τοῦ Ὀμήρου ραψωδῆσαι, καὶ σὺ τὴν αἰσχρουργίαν ἐπε-
θύμησας. καὶ αὐτὸς μὲν ἔκεισο μεθύων ἤδη, κισσύβιον
ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινητιῶν Πολύφημος, νεανίας δὲ ὑπό-
μισθος, ὀρθὸν ἔχων τὸν μοχλὸν, εὖ μάλα ἠκονημένον,
ἐπὶ σὲ Ὀδυσσεύς τις ἐπῆει, ὡς ἐκκύψων τὸν ὀφθαλμόν·
Καὶ κείνου μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.

Αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νείατον ἀνθεράνα.

καὶ γὰρ οὐδὲν ἄτοπον ὑπὲρ σοῦ λέγοντα ψυχρολογεῖν.
σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ στόμα, καὶ ὡς ἐνι

9 βινητιῶν) συνουσιάζων.

incidisset, qui irruens ipsum tibi os obturaverit. Athenien-
ses quidem, viri optimi, nulla circuitione usi, sed unius
te literae additione honorantes, Atimarchum [*principem in-*
famium] appellabant: oportebat enim illo etiam amplius
quiddam tibi inesse. In Italia autem, vah! Heroicum illud
cognomen adeptus es, Cyclops, cum supra veterem illum
apparatum, ad Homericæ fabulae imitationem peragere
impuritatem velles. Atque ipse quidem iacebas ebrius iam,
poculum illud manu tenens libidinans Polyphemus. Ado-
lescens vero mercede conductus, rectum gestans vestem
probe acutum, te velut Ulysses aliquis invasit, ut exte-
rebraturus oculum:

Hinc at aberravit: aliorum vertitur hasta,

Cuspisque ad menti extremas effunditur oras.

Nec enim absurdum est, de te qui dicat, frigide dicere.
Tu vero Cyclops, aperto ore, & quam poteras latissime

πλατύτατον κεχηνώς, ἡνείχον τυφλούμενος ὑπ' αὐτοῦ
 τὴν γνάβον. μᾶλλον δέ, ὥσπερ ἡ Χαρύβδις, αὐτοῖς ναύ-
 ταις, καὶ πηδαλίοις, καὶ ἰστίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν
 τὸν Οὔτιν. καὶ ταῦτα ἐώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἰτά
 σοὶ ἐς τὴν ὑστεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέθη, καὶ εἰς
 τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες. Τοιούτοις δὲ καὶ τοσούτοις ὀνό- 28
 μασι πλουτῶν, αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἰ-
 πέ μοι τί πάσχεις, ἐπειδὴν καὶ κεῖνα λέγωσιν οἱ πολ-
 λὰ, λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν; ἄρα καὶ ταῦτα ὥσ-
 περ τὴν ἀποφράδα ἀγνοεῖς, καὶ οἶε τάχα που ἐπαινέϊ-
 σθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν διὰ τὸ σύντροφον οἶσθαι,
 τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνώστα μόνῃ ἀτιμάζεις, καὶ ἀπο-
 κλείεις τοῦ καταλόγου τῶν ὀνομάτων; τοιγαροῦν οὐ μεμ-
 ντὰς ἡμῖν τίνεις τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναι-
 κωνίτιδος περιβόητος εἶ. πρῶν γοῦν ἐπειδὴ τινὰ γάμον
 ἐν Κυζίκῳ μνάσθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα ἐκπεπυσμένη
 πάντα ἡ βελτίστη ἐκείνη γυνὴ, Οὐκ ἂν προσείμην, ἔφη.

hians, buccas tibi ab illo excaecari patiebaris, vel potius
 ut Charybdis, ipsis cum nautis & gubernaculis ac velis,
 totum glutire Utin cupiens. Atque haec alii quoque vide-
 bant praesentes. Deinde postridie illius diei sola tibi pro
 defensione ebrietas, confugiebasque ad merum. His ergo
 talibus ac tantis cum nominibus abundes, *Apophradis* te pu-
 der? Per Deos dic mihi, quid tibi est animi, cum etiam illa
 vulgus ait, Lesbio te & Phoenicio morbo laborare? Num-
 quid ista quoque, ut *Apophrada* ignoras, & putas forte
 illis te laudari? An ista quidem, ut familiaria tibi, nosti,
Apophrada autem solam ut ignotam respuis, & tuorum ca-
 talogo nominum excludis? Haec cum ita sint, non leves
 nobis poenas luis, sed ad Gynaeconitidem usque celebra-
 ris. Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzici ambire au-
 deres, bene edocta de omnibus optima illa mulier, *Non ad-*

29 ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἄνδρὸς δεόμενον. Εἶτα ἐν τοιαύτοις ὄντε σοι, ὀνομάτων μέλει, καὶ γελᾷς, καὶ τῶν ἄλλων καταπτύεις; εἰκότως. οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὁμοίᾳ σοι λέγειν δυναίμεθα. πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος, ὥς ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχοὺς, ἀντὶ Ξίφους, τρίαυαυ αἰτεῖν; τοῦ δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρικαράνῳ κρίνοντα Φάνας, τριγλώχινι λόγῳ καθηρηκέναι αὐτὸν τὰς προύχουσας πόλεις; καὶ πάλιν, ἐκτριαινῶσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρῶν γὰρ καὶ λύχρον αἴψας ἐξήτεις ἀδελφόν τινα, οἶμαι, ἀπολωλότα· καὶ ἄλλα μυρία, ὧν οὐδὲ μεμνήσθαι ἄξιον, ἢ μόνου ἐκείνου, ὅπερ οἱ ἀκούσαστες ἀπεμνημόνευον. πλουσιότις, οἶμαι, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχθροί. εἶτα μετὰ ζῦ περὶ τοῦ πλουσίου λέγων, Ἀπέκτεινεν, ἔφη, θάτερον

6 Τρικαράνῳ) Τρικάρανος φρούριόν ἐστὶ τῆς Ἀργείας οὕτω λεγόμενον. V.

7 Τριγλώχινι) Τριγλώχινα τόξα, τρίγωνα. V.

14 Θάτερον) Κακῶς τὸ θάτερον εἶπει. V.

Θάτερον τῶν πενήτων) Κακῶς γὰρ

τὸ θάτερον εἶπει, ἐπεὶ μὲν δὲ εὐθεῖα θάτερος, ἀλλ' ἄτερος· ἀπὸ γὰρ τοῦ ὀττερος συναλειφθὲν ἄτερος λέγεται, καὶ ἄτερον ἡ αἰτιατική. ἀεὶ γὰρ αὐτῇ τῇ εὐθείᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ δὲ τριῶν μνηοῖν, προδήλως βάρβαρον διῶκον τῶν τριῶν ἐπαγόμενον. ὡσαύτως δύσφημον καὶ τὸ ἀνηνέμια. τίς γὰρ

miserim, inquit, virum, qui virum ipse quaerat. Deinde cum hic loci sint res tuae, nomina curas, & rides, & despuis alios? Merito fane. Nec enim, qualia tu; dicere omnes possumus. Unde? Quis ita audax in verbis, ut *contra tres moechos pro gladio tridentem poscat?* aut ut Theopompum de Tricarano iudicantem dicat, *tricuspile oratione destruxisse eminentes urbes:* & rursus, *extridentasse illum* [tridente illo expugnasse] *Graeciam,* & esse in dicendo *Cerberum?* Nuper quidem etiam *accensa lucerna quaerebas fratrem quendam,* puto, *perditum:* & sexcenta alia, quorum neque meminisse operae pretium est, praeterquam istius solius, quod auditores referebant. *Dives aliquis,* puto, & *duo pauperes inimici erant.* Deinde, cum de divite diceres, *Interfecit,* αἰεabas,

τῶν πεινῶντων. γελασάντων δὲ, ὡς τὸ εἰκὸς, τῶν παρόντων, ἐπανορθούμενος δὴ σὺ, καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διημαρτημένον, Οὐμενοῦν, ἔφης, ἀλλὰ ἄτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν. ἔω τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν μνηοῖν, καὶ τὸ ἀννημερία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς 30 σοῖς λόγοις ἐπανθεῖ. Ἀ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πεινίας ἐλαυνόμενος παιεῖς, Ἀδράστεια Φίλη, οὐκ ἂν τινι ὀνειδίσαιμα συγγνωστὰ γούν, εἴ τις λιμῶ πιεζόμενος, παρακαταθήκας παρ' ἐνὸρὸς πολίτου λαβὼν, εἴτα ἐπιώρησεν, ἢ

χρεῖα τοῦ στερητικοῦ, μὴδὲν πλέον τοῦ τὴ δηλοῦντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν, καὶ ἀδιόρθωτον. ἐπεὶ χρεὼ μὴ ἐπίσταται ἢ Ἑλληνικὰ χρῆσις, χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκέκριται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι. οὐ γὰρ ἴσθι πέτημι, ἀλλὰ πέτω βαρύτοιοι, ἀφ' οὗ πέτομαι ἴσως ἂν λεχθῆναι. οὐ καὶ ἡ μετοχὴ πετόμενος, ὡς καὶ Πλάτων Εὐθύφρωνι, τί δας πετόμενον τινὰ διώκεις; πέταμαι δὲ, οὐδαμῶς, ἀλλ' ἢ ἄρα ἵπταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἴσθμι λεχθῆναι ἂν ἴσταμαι. V. alter.

4 Τὸ τριῶν μνηοῖν) Τριῶν μνηοῖν προδήλως βάρβαρον, δοῦκοι τοῦ τριῶν ἐπαγόμενον ὥσπερ πάλιν δύσφρων καὶ τὸ ἀννημερία. τίς γὰρ χρεῖα τοῦ στερητικοῦ μὴδὲν πλέον

τοῦ τὴ δηλοῦντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν καὶ ἀδιόρθωτον, χύνω γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἢ Ἑλληνίζουσα χρῆσις. ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι. οὐ γὰρ ἴσθι πέτημι, ἢ εἴη πέταμαι, ὡς ἴσθμι ἴσταμαι, ἀλλὰ πέτω, ἀφ' οὗ πέτομαι ἴσως ἂν λεχθῆναι, οὐ καὶ ἡ μετοχὴ ὁ πετόμενος, ὡς ἐν Εὐθύφρονι Πλάτων, τί δας; πετόμενον τινὰ διώκεις; οὐ μὴν πέταμαι, ἀλλ' ἢ ἄρα ἵπταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι παραπλησίως τῷ ἴσταμαι. V.

5 Ἐκχύνας) Καὶ ἀδιόρθωτον χύνω (sic scriptum erat) γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἢ Ἑλληνικὰ χρῆσις; χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκέκριται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ. G.

7 Ἀδράστεια) Δαίμονα εἶναι λέγουσι ταύτην τοῖς πάντοι μεγάλα ἐγκαυχόμενοις ὑπονεμισσάν. V.

Σάτερον *pauperum* [akerum, τὸν ἕτερον]. *Ridentibus autem, ut facile est ad credendum, qui aderant, emendaturus peccatum tuum, & repositurus, in quo peccatum erat, Non ita volebam, dicebas, sed interfecit ἄτερον.* Omitto antiqua illa τριῶν μνηοῖν, [*trium duorum mensium*] & ἀννημερία, [*pro ynneμία, tranquillitas a ventis*] & illud πέταμαι, [*volo*] & ἐκχύνειν, [*effundere*] & quae alia pulchra tuis in orationibus efflorescunt. Quae enim paupertate stimulante facis, illa ego, o fave Adrastea! nemini exprobraverim. Ignoscendum enim, si quis fame subactus depositum a cive acceptum, deinde periurio interposito abneget; aut si quis

μὴν μὴ παρειαλφέναι· ἢ εἴ τις ἀναισχύντως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσαιτεῖ, καὶ λαποδυτεῖ, καὶ τελωνεῖ. οὐ δὴ λέγω ταῦτα. Θόβος γὰρ οὐδεὶς ἐξ ἀπαντος ἀμύνασθαι τὴν ἀπορίαν· ἐκεῖνο δὲ εὐκτεῖ Φορητὸν, πένητά σε ὄντα, ἐς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆς ἀναισχυρίας περιγιγνόμενα. πλὴν εἴ γέ τι καὶ ἐπαινέσαι μοι δώσεις πᾶν ἀστείως ὑπὸ σοῦ πεπραγμένον, ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ διακόρακος ἔργον αὐτὸς ἐπαίησας, ἐξαρπάσας τοῦ ἀνοήτου ἐκείνου πρεσβύτου χρυσοῦς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τοῦ βιβλίου, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, καταστοφισθεῖς. Πολλὰ ἐτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν ἀΦίημί σοι· ἐκεῖνο δὲ μόνον προσλέγω, πράττε μὲν ταῦτα, ὅπως σοι Φίλον, καὶ μὴ παύσαιο τὰ τοιαῦτα ἐς ἑαυτὸν παρωνῶν, ἐπεὶν δὲ μηκέτι, ἀπαγε. οὐ γὰρ ὅσιον ἐπὶ

2 Προσαιτεῖ) Πολλὰ αἰτεῖ. G.
8 Τισίου) Τισίου λέγει τοῦ Κόρακος τοῦ Σικελοῦ μαθητοῦ. τάχα γὰρ τι τοιοῦτον καὶ αὐτὸς κατὰ σοφισμένους τινα πρεσβύτεν εἰργάσα-

το. V. Eadem habet V. alter, nisi quod pro λέγει τοῦ Κόρακος, scribat: Τοῦτου λέγει τοῦ Κορ. &c. & pro τάχα, τάχει, (sed cui bono, corrupta repetere?)

impudenter roget, vel mendicet potius, & spoliēt alios vestibus, & telonium *humile* exerceat. Non dico sane talia. Nulla est invidia paupertatem omni ope depellere. At illud iam ferri non potest, pauperem te hominem in solas id genus libidines effundere impudentiae tuae lucra. Verum si quid etiam laudare mihi permittis, illud urbane admodum a te factum est, cum Tisiae artem, nosti quomodo, bis Coracis [*corvi*] opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Tisiam pro libro quinquaginta & septingentas *drachmas* astu circumventus exsolvit. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto lubens. Illud vero solum adiicio: Age istaec, ut lubitum fuerit, nec desine ebrios in te ipsum furores exercere. At illud, *quod dicere nolo*, ne amplius. Apage.

τὴν αὐτὴν ἐστίαν τοὺς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ Φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὄψων τῶν αὐτῶν ἀπτεσθαι. ἀλλὰ μὴδὲ ἐκεῖνο ἔστω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, Φιλήματα· καὶ ταῦτα πρὸς τοὺς οὐ πρὸ πολλοῦ ἀποφράδα σοι ἐργασαμένους τὸ στόμα. καὶ περὶ δὲ ἅπαξ Φιλικῆς παρραίνεσθαις ἡρξάμην, καὶ κεῖνα, εἰ δοκεῖ, ἄΦελε, τὸ μύρω χρίεσθαι τὰς πολίας, καὶ τὸ πιττοῦσθαι μόνα ἐκεῖνα. εἰ μὲν γὰρ νόσος τις ἐπείγει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευτέον· εἰ δὲ μὴδὲν νοσεῖς τοιοῦτον, τί σοι βούλεται καθαρά, καὶ λεῖα, καὶ ὀλισθηρὰ ἐργάζεσθαι, ἢ μὴδὲ ὀρᾶσθαι θέρμις; ἐκεῖνό σοι μόνον σοφὸν, αἱ πολιαί, καὶ τὸ μὴκέτι μελαίνεσθαι, ὥς προκάλυμμα εἶεν τῆς βδελυρίας. Φείδου δὴ αὐτῶν πρὸς Διὸς, καὶ τούτω, καὶ μάλιστα τοῦ πώγωνος αὐτοῦ, μὴδὲ μιάνης ἔτι, μὴδὲ ὑβρίσης· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτί γε, καὶ σὺν σκότῳ. τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν, ἄπαγε, κομιδῇ ἄγριον καὶ θηριῶδες. Ὁρᾶς, 32

Neque enim fas est ad eandem mensam vocare, quæ ita se instituunt, & amicitiae illis poculum propinare, & eodem attingere cibos. Verum nec illud fiat, quod post sermones solet, oscula: eaque apud illos, qui paulo ante ipsum tibi os ut *Apophras* [*obscœnum, detestabile*] fieret, effecere. Et quando semel amice te cohortari coepi, etiam illa, si videtur, aufer, ut unguento ungas canos, ac vellas ista sola. Si quis enim morbus urget, totum corpus curandum est: sin tale nihil aegrotas, quid sibi vult, quod pura, & levia, & lubrica facis, quae nec videri fas est? Illud solum in te sapiens, cani, & quod non amplius niger es. Itaque velum sit, *patere* tuae impuritatis. Parce sane illis, per Iovem, vel haecenus, & inprimis barbae ipsi, nec amplius illam pollue, vel contumeliose tracta. Si vero minus *hoc potes*, certe noctu & in tenebris fac, quae facis: interdiu enim, apage, nimis ferum & belluinum est. Vides,

ὥς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Κάμαρίναν ἔαν, μηδὲ κα-
ταγελᾶν τῆς ἀποφράδος, ἢ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον
ἐργάσεται; ἢ ἔτι προσδεῖ τινος; ὥς τό γε ἐμὸν οὐ ποτ'
ἐλλείψει. οὐδέ περ γοῦν οἶσθα ὥς ὅλην τὴν ἄμαξαν ἐπε-
σπᾶσω, δέον, ὦ παιπάλημα, καὶ κίναϊδος, ὑποπτήσ-
σειν εἴ τις ἀνὴρ δασύς, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον, μελάμ-
πυγος, δριμύ μόνον εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. ἴσως ἤδη καὶ
ταῦτα γελάσῃ, τὸ παιπάλημα, καὶ τὸ κίναϊδας, ὥσπερ
τινὰ αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀκούσας. ἄγνωστα γὰρ
σοι τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥστε ὥρα ἤδη καὶ ταῦ-
τα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τετραπλῇ σοι ἡ ἀπο-
φρὰς ἐκτέτικεν, αἰτιῶ δ' οὖν σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὥς γὰρ

1 Τὴν Κάμαρίναν) Λίμνη φασὶ
τῇ Κάμαριν πόλει περιχειμένη,
ὁμώνυμον αὐτῇ· ἦν βουλομένοις Κα-
μαριναίοις μετοχετεύσαι, ἔχρησεν ὁ
θεός, μὴ κινεῖ Κάμαρίναν. Οἱ δὲ
τοῦ θεοῦ παρακούσαντες ἐβλάβησαν,
ὅθεν ἡ παροιμία εἶρηται ἐπὶ τῶν καθ'
ἐαυτῶν βλαβερώς τι ποιεῖν μελλόν-
των. τινὲς δὲ φασὶ φυτὸν δυσπῶδες εἶ-
ναι τὴν Καμάρην, οὗ τοὺς κλάδους
διασπιομένους ἀνδίστερον ὕζειν. V.

5 Παιπάλημα) Παιπάλημα ὁ

πανούργος ἄνθρωπος κυρίως. ὁ ὥς-
περὶ ἄλευρον τοῖς κακοῖς συναλ-
λεσμένος, καὶ συντετριμμένος. εἴθε
δὲ οὐ τοῦτο βούλεται δηλοῦν, ἀλλὰ
τὴν ὑπὸ ἀνενδύτου μισκτίας ὥσπερ
ἄλευρον διατετριμμένην. Κίναϊδος δὲ
ὁ τε παιδὴν, ὁ τε πάσχον, παρὰ τὴν
αἰδῶ κινεῖν. V. (Eadem in V.
altero; sed ante βούλεται inferit
τῇ γλωσσεῖ, & pro πάσχον ha-
bet παθάν. At πάσχειν etiam in
G. V. & M.)

quanto melius tibi fuisset non movisse Camarinam, nec de-
risisse *Apophrada*, quae tibi, *apophrada*, detestabilemque to-
tam vitam reddet? Aut deest forte adhuc *ad eam rem* ali-
quid? Quantum in me est, nunquam deficiet. Nondum
enim scis, quam totum in te plaustrum attraxeris, qui de-
beres, o pollen, o vulpes, metu trepidare, si quis vir hir-
sutus, & ut veteres dicebant, nigro podice, vel torvum
te intueretur? Forte iam haec etiam ridebis, cum illud *pol-
len* & illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam & griphos
audieris. Incognita enim tibi sunt operum tuorum nomi-
na. Itaque haec etiam licet calumnieris, nisi iam tripli aut
quadupli poenas tibi dedit *Apophras*. Tibi nimirum impu-

ὁ καλὸς Εὐριπίδης λέγειν εἶωθεν, Ἀχαλίνων στομάτων, καὶ ἀφροσύνης, καὶ ἀναμίας τὸ τέλος δυστυχίας γίγνεται.

tabis omnia. Ut enim praeclarus Euripides dicere solet,
Effrenis oris, & stuporis impii solet esse finis infortunium.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ.

1 ΕΙΤΑ Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῇ Κύδνῳ λου-
σασθαι, καλόν τε καὶ διαυγῇ τὸν ποταμὸν ἰδὼν, καὶ
ἀσφαλῶς βαθύν, καὶ προσηνῶς ὄξυν, καὶ νῆξασθαι
ἡδύν, καὶ θέρους ὥρα ψυχρὸν, ὥστε καὶ ἐπὶ προδήλῳ τῇ
νόσῳ, ἣν ἐνόσησεν ἀπ' αὐτοῦ, δοκεῖ μοι οὐκ ἂν τοῦ λου-
τροῦ ἀποσχέσθαι· οἶκον δέ τις ἰδὼν μεγέθει μέγιστον,
καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ φωτὶ φαιδρότατον, καὶ
χρυσῷ στιλπνότατον, καὶ γραφαῖς ἀνθηρότατον, οὐκ ἂν
ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ
τούτους διατρίβων, καὶ ἐνευδοκιμῆσαι, καὶ ἐλλαμπρύ-
νασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλῆσαι, καὶ ὥς ἐνὶ μάλιστα καὶ

1 Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν)
Ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τῇ Κύδνῳ λου-
σάμενος, οὐ μικρὸς ἠρώστησεν, ὥς
φησιν Ἀρριανός. Στράβων δὲ ὁ γεω-
γράφος ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ

Κύδνου, ὅτι διὰ ψυχρότητα τὰ πλα-
τυευροῦντα τῶν ζώων ἱᾶται ἰμβαί-
νοντα τῷ ρεῖθρῳ τούτου καὶ ἐγγρο-
νιζοντα. V. (Sed & tu lege Q. Cur-
tium super hoc. C.)

D E O E C O.

ERGO Alexander lavare in Cydno cupiit, cum pul-
chrum videret & pellucidum amnem, & sine periculo pro-
fundum, & blande celerem, & ad natandum iucundum,
& frigidum aestate; adeo ut videatur mihi ne praesenti
quidem morbi; quem inde nactus est, periculo a lavandi
voluptate revocari potuisse: oecum autem aliquis con-
spicatus magnitudine ingentem, & specie pulcherrimum,
& luce multa hilarem, & fulgentem ab auro, & picturis
floridum, non concupiscat orationem (si haec forte illius
sit professio) in eo habere, & in illo probari, & clari-
tatem sibi in eo parare, & clamoribus eum implere, &

αὐτὸς μέρος τοῦ κάλλους αὐτοῦ γενέσθαι, ἀλλὰ περι-
σκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἅπεισι, κω-
φὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσέιπὼν,
μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἀναυδός, ἢ φθόνῳ σιω-
πᾶν ἐγνωκώς; Ἡράκλεις, οὐ Φιλοκάλου τινός, οὐδὲ 2
περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικοῦ τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ
πολλή, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἀμουσία,
τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιούν, καὶ τῶν καλλίστων ἀπο-
ξενούν, καὶ μὴ συνιέναι ὡς οὐχ ὁ αὐτὸς περὶ τὰ θεάμα-
τα νόμος ἰδιώταις τε καὶ πεπαιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλ-
λὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη τὸ κοινὸν τοῦτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περι-
βλέψαι, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ περιεγεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν
ὄροφὴν ἀνακύψαι, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισείσαι, καὶ καθ’
ἡσυχίαν ἡσθῆναι, δεῖ τοῦ μὴ ἂν δυνηθῆναι ἄξιόν τι τῶν
βλεπομένων εἰπεῖν· ὅστις δὲ μετὰ παιδείας ὁρᾷ τὰ κα-
λὰ, οὐκ ἂν, οἶμαι, ἀγαπήσειεν, ὅψει μόνῃ καρπωσά-

quantum licet, & ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed
perspectis cum cura omnibus, & admiratus solum, abeat,
surdum relinquens & orationis suae expertem, nec allo-
cutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus ali-
quis, aut qui invidia tacere decreverit? Non elegantis
istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fue-
rit, sed rusticitas multa, & stupor quidam circa pulchra,
ipsasque insuper Musas, rebus iucundissimis se indignum
iudicare, & alienum ostendere a rebus pulcherrimis, nec
intelligere, non eandem circa spectacula legem esse impe-
ritis literarum, atque eruditis hominibus: cum illis suffi-
ciat commune illud, videre solum, & circumspicere, &
circumferre oculos, & ad lacunar suspicere, & movere
ab admiratione manum, & tacite oblectari prae metu, ut
quidquam dignum iis, quae spectantur, proferre possint. Qui
vero eruditus pulchrarum rerum spectator est, non, pu-

μενος τὸ τερπνόν, οὐδ' ἂν ὑπομῆναι ἄφρωνος θεατῆς τοῦ
 κάλλους γενέσθαι· πειράσεται δὲ, ὡς οἶόν τε, καὶ ἐν-
 3 διατρίψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θεάν. Ἡ δὲ
 αἰμοιβή, οὐκ ἔπαινος τοῦ οἴκου μόνον, (τοῦτο μὲν γὰρ ἴσως
 ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ μεираκίῳ ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰ-
 κίαν ὑπερεκπεπληχθαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν οὐρανῷ καλὰ,
 τὸν ἐλέφαντα καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μη-
 δὲν ἐν γῇ καλόν τι ἄλλο ἑωρακότι) ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν
 ἐν αὐτῷ, καὶ τοὺς βελτίστους συγκαλέσαντα λόγων
 ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος τοῦ ἐπαίνου καὶ τοῦτο γέ-
 νοιτο ἂν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον, οἶμαι, οἴκων ὁ
 κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένος, καὶ
 ἐπαίνου καὶ εὐφημίας μεστὸς ὢν, ἡρέμα καὶ αὐτὸς ὥσ-
 περ τὰ ἄντρα συνεπηχῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις παρακο-
 λουθῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς Φωνῆς, καὶ
 τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ ὥς ἂν

το, *fatis habeat oculis tantum fructum illius iucunditatis*
percipere, neque sustineat mutus pulchri spectator esse;
sed tentabit, quantum potest, immorari spectaculo, & ora-
tionem illud quasi pensare. Pretium vero illud non laus mo-
do conclavis. Hoc forte insulanum illum adolescentulum
decuerit, ut admiratione domus Menelai percellatur, &
cum coelestium rerum pulchritudine ebur atque aurum il-
lius comparet, ut qui nihil in terra pulchrum aliud vide-
rit. Sed ipsum illud dicere in eo, & convocatis praestantif-
simis hominibus, orationis facultatem ostendere, id ipsum,
inquam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo iudicio iu-
cundissima, pulcherrimus oecus ad accipiendam orationem
apertus, laude & faventium vocibus plenus, placide & ipse
antrorum instar resonans, & subsequens quae dicuntur, &
ultima vocis protendens, extremisque orationis immorans,

τις εὐμαθὴς ἀκροατὴς διαμνημονεύων τὰ εἰρημένα, καὶ τὸν λέγοντα ἐπαινῶν, καὶ ἀντίδοσιν οὐκ ἄμιουσον ποιούμενος πρὸς αὐτά· οἷόν τι πάσχουσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκαπτιὰ ἐπαυλοῦσαι, τῆς Φωνῆς ἐπακρούσης κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀναστρεφούσης· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμβρομένην τοὺς ἄδοντας, ἢ βοῶντας, ἐν μέσοις πού τοις κρημενοῖς κατακοῦσαν, καὶ λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἐνδοθεν. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἴκου πολυ- 4 τελεῖα ἢ τοῦ λέγοντος γνώμη, καὶ πρὸς τοὺς λόγους ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ τι καὶ ὑποβαλλούσης τῆς θεάς. σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἴτα πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν ἐκπέμπει τοὺς λόγους. ἢ τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ πιστεύομεν, τὴν ὄψιν τῶν ὅπλων ἐπιτεῖναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ ἐνέδου αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρβῆναι καὶ πτερωθῆναι πρὸς τὴν

vel potius ut docilis auditor memorans, quae dicta sunt, laudansque dicentem, & aliquid non alienum a Musis reddens. Quale quiddam excelsus rupibus accidit, quae tibiarum pastoriarum cantum resonant, redeunte per percussionem voce, & in se ipsam revertente. Imperiti autem putant, virginem quandam esse, quae canentibus respondeat clamantibusve, in mediis alicubi praeruptis habitantem, & intus loquentem e rupibus. Videtur enim mihi, cum pretioso conclavi efferri etiam animus dicentis, & ad orandum excitari, quasi subiiciente aliquid spectaculo. Ferre enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum etiam animum influit, quod exornatam ad illud *exemplum* orationem deinde emittit. Nisi credimus, Achilli ab ipso conspectu armorum auctum esse impetum contra Phryges, & cum tenandi causa illa induisset, elatum esse & quasi alarum ad

τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν· λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνε-
σθαι πρὸς ἄλλη χωρίων; καίτοι Σωκράτει μὲν ἀπέ-
χρησε πλάτανος εὐφύης, καὶ πόα εὐβαλῆς, καὶ πηγὴ
διαυγής, μικρὸν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ· καὶ ταῦθα καθεζόμε-
νος, Φαίδρου τε τοῦ Μυρρίνουσίου κατειρωνεύετο, καὶ τὸν
Λυσίου τοῦ Κεφάλου λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς Μού-
σας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν ἐρημίαν,
συμπεριληψομένας τῶν περὶ τοῦ ἔρωτος λόγων. καὶ οὐκ
ἡσχύνετο γέρον ἄνθρωπος, παρακαλῶν παρθένους, συνε-
σόμενας τὰ παιδεραστικά. ἐς δὲ οὕτω καλὸν χωρίον, οὐκ
5 ἂν οἰώμεθα καὶ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλθεῖν; Καὶ μὴν οὐ
κατὰ γε σκιὰν μόνην, οὐδὲ κατὰ πλατάνου κάλλος, ἢ
ὑποδοχὴν, οὐδ' ἂν τὴν ἐπὶ τῷ Ἰλισσῷ καταλιπὼν, τὴν
Βασιλέως λέγῃς τὴν χρουσῆν. ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πο-
λυτελείᾳ μόνῃ τὸ θαῦμα τέχνη δὲ, ἢ κάλλος, ἢ τέρψις,
ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὐρυθμον, οὐ συνείργαστο, οὐδὲ

belli cupiditatem; dicendi autem studium non intendi ad
pulchritudines locorum? Verum Socrati satis ad hoc erat
platanus bene nata, & herba florida, & fons pellucidus
parum *distans* ab Ilisso: atque ibi affidens Phaedrum Myr-
rhinusium diffimulatae sermonibus sapientiae lufit, & Ly-
siae, Cephalii filii, orationem redarguit, & Musas voca-
vit, ratus, in illud desertum venturas, adiuturasque il-
lam de amore disputationem. Nec puduit hominem senem
vocare virgines, audituras de puerorum amore sermones:
in locum autem adeo pulchrum non putemus etiam non
vocatas illas venire? Atqui non umbram modo habet,
aut platani pulchritudinem, hoc diversorium, etiam si re-
licta ista ad Ilissum, illam Regis auream dicas. Istius enim
in solo pretio inerat miraculum: ars vero, aut pulchritu-
do, aut delectatio, aut commensurata proportio, non una

κατεμείμικτο τῷ χρυσῷ, ἀλλ' ἦν βαρβαρικὸν τὸ θεῶμα, πλοῦτος μόνον, καὶ φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμός τῶν ἐχόντων. ἔπαινος δὲ οὐδαμοῦ προσῆν' οὐδὲ γὰρ ἔμελε τοῖς Ἀρσακίδαῖς τῶν καλῶν, οὐδὲ πρὸς τὸ τερπνὸν ἐποιοῦντο τὰς ἐπιδείξεις, οὐδὲ ἐφρόντιζον, εἰ ἐπαινέσονται οἱ θεαταί, ἀλλ' ὅπως ἐκπλαγῆσονται. οὐ Φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ Φιλόπλουτοί εἰσιν οἱ βάρβαροι. Τούτου δὲ τοῦ οἴκου τὸ κάλλος, οὐ κατὰ βαρβαρικούς τινας ὀφθαλμούς, οὐδὲ κατὰ Περσικὴν ἀλαζονίαν, ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, οὐδὲ πένητος μόνον, ἀλλὰ εὐφυῶς θεατοῦ δεόμενον, καὶ ὅτῳ μὴ ἐν τῇ ὥφει ἡ κρίσις, ἀλλὰ τις καὶ λογισμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ τῆς τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀποβλέπειν, (κάλλιστον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἡ ἀρχὴ) καὶ τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα εὐθύς ὑποδέχεσθαι, καὶ τοῦ φωτὸς ἐμπίπλασθαι ἐς κόρον, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, καὶ

4 Τοῖς Ἀρσακίδαῖς Ἀρσακίδας ἀπὸ Ἀρσάκου τοῦ παλαιωτάτου τῶν τοῦς τῶν Περσῶν φησὶ βασιλεῖς, γονὰς ἔλκοντας. V.

elaborata aut permixta auro erat: sed barbaricum spectaculum, divitiae solum, quibus inviderent spectantes, beati possidentes iudicarentur. Laus autem inerat nusquam. Neque enim pulchra curabant Arsacidae, neque ad decorationem hominum visui exponere sua solebant, neque curabant, laudaturine essent spectatores; sed id solum, ut percellerentur. Neque enim elegantiarum, sed divitiarum studiosi sunt barbari. Huius autem pulchritudo oeci non ad barbaricos oculos *κατὰ* est, neque ad Persicam superbiam, aut iactationem regiam, neque pauperem solum, sed ingeniosum spectatorem postulat, cui non in solis oculis sit iudicium, sed ratiocinatio etiam dicta consequatur. Quod enim pulcherrimam diei partem spectat, (est autem pulcherrima, & amabilissima pars principium) & tollentem statim caput solem excipit; quod valvis apertis luce ad sa-

ὁ τὰ ἱερὰ βλέποντα ἐποίουν οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ τοῦ μή-
 κους πρὸς τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὐρυθμον,
 καὶ τῶν φωταγωγῶν τὸ ἐλεύθερον, καὶ πρὸς ὥραν ἐκά-
 στην εὐστοχον, πῶς οὐχ ἠδέα ταῦτα πάντα, καὶ ἐπαί-
 7 νων ἄξια; Ἐτι δὲ θαυμάσειεν ἂν τις καὶ τῆς ὀροφῆς ἐν
 τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριτον, καὶ τῷ εὐκόσμῳ τὸ ἀνέπι-
 ληπτον, καὶ τὸ τοῦ χρυσοῦ ἐς τὸ εὐπρεπὲς σύμμετρον,
 ἀλλὰ μὴ περὶ τὰς χρείας ἐπίφθονον, ἀλλ' ὅποσον ἂν καὶ
 γυναικὶ σώφρονι καὶ καλῇ ἀρκέσῃ ἐπισημότερον ἐργά-
 σασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῇ δειρῇ λεπτὸς τις ὄρμος, ἢ
 περὶ τῷ δακτύλῳ σφειδόνῃ εὐφορος, ἢ ἐν τοῖς ὤτοι ἐλ-
 λόβιας, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἄφετον τῆς κόμης συν-
 δέουσα, κοσμοῦτον τῇ εὐμαρφίᾳ προστιθεῖσα, ὅσον τῇ
 ἐσθῆτι ἢ πορφύρᾳ· αἱ δέ γε ἐταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ
 αἰμορφότεραι αὐτῶν, καὶ τὴν ἐσθῆτα ὅλην πορφυρᾶν,
 καὶ τὴν δειρὴν χρυσοῦν πεποιήνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώ-

tietatem repletur; quo posita templa faciebant antiqui:
 quod longitudo latitudini, & utrisque altitudo decora pro-
 portione respondet; quod fenestrae sunt liberae, & ad
 unamquamque partem anni recte dispositae: qui non iu-
 cunda haec omnia & digna laudibus? Insuper admiretur
 aliquis, quod in formoso lacunari nihil superfluum, in or-
 nato nihil, quod reprehendi possit, illa auri decora & com-
 mensurata distinctio, nihil habens in usu invidiosum; sed
 quantum etiam in muliere pudica & pulchra ad formam
 insigniorem reddendam sufficiat, aut tenue circa collum
 monile, aut in digito anulus habilis, aut inaures in auri-
 bus, aut fibula quaedam, aut cohibens comam fluctuan-
 tem taenia, quae tantum addat formae, quantum vesti pur-
 pura. At meretrices, praesertim si qua est deformior, &
 vestem totam purpuream, & collum sibi faciunt aureum,

μεναι τὸ ἐπαγωγὸν, καὶ τὸ ἐνδεὸν τῷ καλῷ, προσθέσει
τοῦ ἔξωθεν τερπνοῦ παραμυθούμεναι. ἡγοῦνται γὰρ καὶ
τὴν ὠλένην αὐτῶν στιλπνοτέραν φαίνεσθαι, συναπο-
λάμπουσιν τῷ χρυσῷ, καὶ τοῦ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγρα-
φον, λήσιν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐ-
τὸ ἐρασμιώτερον γενήσεσθαι, τῷ Φαινεστάτῳ συνορώ-
μενον. ἀλλ' ἐκείναι μὲν οὕτως. ἡ δὲ γε σῶφρων γυνή
χρυσῷ μὲν τὰ ἀρκούντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσ-
χρῆται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, οὐκ ἂν αἰσχύνοιτο, οἴ-
μαι, καὶ γυμνὸν δεικνύουσα. Καὶ τοίνυν ἡ τοῦδε τοῦ οἴ- 8
κου ὀροφῇ, μᾶλλον δὲ κεφαλῇ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ
κατ' ἑαυτήν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσοῦτον κεκόσμηται, ἐς
ὅσον καὶ οὐρανὸς ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστή-
ματος περιλαμπόμενος, καὶ ἐκ διαλείμματος ἀνθῶν τῷ
πῦρ. εἰ δὲ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, οὐ καλὸς ἂν, ἀλλὰ φο-
βερός ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἂν τις οὐδ' ἀργὸν ἐνταῦθα τὸν

2 Ἠγοῦν γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐταῖς στιλπνοτέραν ἴσσεσθαι σ. τ. χ. G.

ipso pretio venantes illecebras, & quod pulchritudini deest,
extra apponendis, quae aliquam suavitatem habent, solan-
tes. Putant enim, & brachium sibi candidius visum iri, au-
rum si una refulgeat; & pes quod minus circumscripte for-
mosus est, illud occultatum iri sub aureo sandalio; ipsam
faciem visum iri amabiliorem, si una cum eo, quod splen-
didissimum est, adspiciatur. Atque istae quidem hoc modo.
Verum modesta mulier auro, quantum satis est, & ad ne-
cessaria tantum utitur: suam vero pulchritudinem neque
nudam ostendere erubescat. Igitur lacunar, oeci huius, vel
caput potius, formosum quidem per se quoque, auro ea-
tenus ornatum est, quatenus etiam coelum noctu a stellis
per intervalla collustratum, & ignibus per interstitia quae-
dam a se remotis floret. Si vero totum esset ignis, non
pulchrum nobis, sed terribile videatur. Videat autem hic
Lucian. Vol. VIII.

χρυσόν, οὐδὲ μόνου τοῦ τέρποντος εἵνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ
 συνεσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αὐγὴν τινα ἡδεῖαν ἀπολάμ-
 πει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρῶννυσι τῷ ἐρυθρήματι. ὅπο-
 ταν γὰρ τὸ Φῶς προσπεσὼν ἐφάψηται, καὶ ἀναμιχθῇ
 τῷ χρυσῷ, κοινόν τι ἀπαστράπτουσι, καὶ διπλασίαν
 9 τοῦ ἐρυθρήματος ἐκφαίνουσι τὴν αἰθρίαν. Τὰ μὲν δὲ ὑψη-
 λὰ καὶ κορυφαῖα τοῦ οἴκου τοιάδε, Ὅμηρου τινὸς δεό-
 μενα ἐπαυέτου, ἵνα αὐτὸν ἢ ὑψόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης
 θάλαμον, ἢ αἰγλήεντα, ὡς τὸν Ὀλυμπόν, εἴποι. τὸν
 δὲ ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα, καὶ
 τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ ἐναργὲς ἐκάστου, καὶ
 τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἀληθές, ἕαρος ὅψει καὶ λειμῶνι δὲ
 εὐανθεῖ καλῶς ἂν ἔχοι παραβαλεῖν· πλὴν παρ' ὅσον ἐκεί-
 να μὲν ἀπαιθεῖ, καὶ μαραίνεται, καὶ ἀλλάττεται, καὶ
 ἀποβάλλει τὸ κάλλος, ταῦτι δὲ τὸ ἕαρ αἰεδόν, καὶ ὁ λει-
 μὼν ἀμάραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἄτε μόνης τῆς

10 Καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμ.) Τὰς γραφὰς φησιν, ἅτοι τὰς ζωγραφίας,
 ὑφ' αἷς ἀνθίαν καὶ φυτῶν μιμήματα εἰργασται, καὶ εἰ τι τοιοῦτο ἄλλο. V.

aliquis neque otiosum aurum, neque folius delectationis
 causa reliquo ornatui adpersum; verum splendore etiam
 quodam iucundo relucet, totique domui rutihum quen-
 dam colorem adicit. Cum enim incidens lumen attingit au-
 rum, permixtumque illi est, commune quiddam refulgent,
 ac duplicem ruboris serenitatem reddunt. Excelsa ergo oe-
 ci & fastigio proxima talia sunt, Homero quodam lauda-
 tore indigentia, qui illam aut alte - fastigiatam, ut Hele-
 nae thalamum, aut splendidam, ut Olympum, forte dictu-
 rus esset. Ornatum vero reliquum, & picturas parietum,
 & colorum pulchritudinem, & evidentiam uniuscuiusque,
 accuratoremque, & veritatem, adspectui veris, & prato
 florido comparare rectum fuerit: nisi quod ista deflorent,
 marcescuntque, & mutantur, ac pulchritudinem amittunt;
 hoc vero perpetuum ver, & nunquam marcescens pra-

ὑψέως ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἥδὺ τῶν δρεπο-
 μένων. Τὰ δὲ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ ἂν ἡσθεῖη 10
 βλέπων, ἢ τίς οὐκ ἂν προθυμηθεῖη καὶ παρὰ τὴν δύναμιν
 ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἰσχιστον οὐκ ἀπολειφθῆναι τῶν
 ὀρωμένων; ἐπαγωγότατον γάρ τι ἢ ὄψις τῶν καλῶν,
 οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος ἥδιον ἂν, οἷ-
 μαι, δράμοι κατὰ πρανοῦς πεδίου, καὶ μαλακοῦ, προσ-
 ηνῶς δεχομένου τὴν βάσιν, καὶ ἡρέμα ὑπείκοντος τῷ
 ποδί, καὶ μὴ ἀντιτυπῶντος τῇ ὀπλῇ. ἅπαντι γοῦν τότε
 χρῆται τῷ δρόμῳ καὶ ὅλον ἐπιδούς ἑαυτὸν τῷ τάχει,
 ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τοῦ πεδίου τὸ κάλλος. Ὁ δὲ ταῦς, 11
 ἥρος ἀρχομένου, πρὸς λειμῶνά τινα ἐλθὼν, ὅποτε καὶ τὰ
 ἄνθη πρόεισιν, οὐ ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν
 εἴποι τις ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βαφὰς καθαρώτερα, τότε
 καὶ οὗτος ἐκπετάσας τὰ πτερά, καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἐπάρας, καὶ πάντοθεν αὐτῷ περιστήσας,

10 Καὶ ὀργίλον ἐπιδούς ἑαυτ.) Γραι. καὶ ὀλίγον. G.

tum, & flos aeternus, quem solus attingat visus, & spe-
 ctaculi illam suavitatem demetat. Haec igitur tanta ac ta-
 lia quis non cum voluptate videat? aut quis non cupiat,
 etiam praeter vires, inter haec verba facere? qui sciat, tur-
 pissimum esse non paria facere his, quae videmus. Est enim
 res illecebrarum plena pulchrarum rerum adspectus, non in
 hominibus modo, sed equus etiam lubentius, puto, de-
 currat per pronum campum ac mollem, placide accipien-
 tem gressus, & molliter pedi cedentem, nec repellentem
 ungulas. Omnibus enim tum utitur viribus ad currendum,
 totumque se celeritati impendit, eaque cum campi pulchri-
 tudine certat. Ac pavo sub veris initia in campum ve-
 niens, cum flores etiam prodeunt non desiderabiliores tan-
 tum, verum etiam, ut dicat aliquis, floridiores, colorib-
 usque purioribus; ipse quoque passis pennis ac soli osten-
 sis, elata cauda & in orbem circa se erecta, suos itidem

ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ, καὶ τὸ ἕαρ τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντες τοῦ λειμῶνος ἐς τὴν ἀμιλλαν. ἐπιστρέφει γοῦν ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπόμευει τῷ κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερος φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττομένων αὐτῷ τῶν χρωμάτων, καὶ μεταβαινόντων ἡρέμα, καὶ πρὸς ἕτερον εὐμορφίας εἶδος τρεπομένων. πάσχει δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύκλων, οὓς ἐπ' ἄκροις ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἱριδός τινος ἑκαστον περιβεούσης. ὁ γὰρ τέως χαλκὸς ἦν, τοῦτο ἐγκλίναντος ὀλίγον, χρυσὸς ὤφθη, καὶ τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κυαναυγές, εἰ σκιάσθῃ, χλοαυγές ἐστίν· οὕτω μετακοσ-
 12 μεῖται πρὸς τὸ Φῶς ἢ πτέρωσις. Ὅτι μὲν γὰρ καὶ ἡ θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσασθαι ἐν γαλήνῃ φανεῖσα, ἴστε, καὶ μὴ εἰπὼ ὥστε, εἰ καὶ παντάπασιν ἡπυρῶτης καὶ ἀπειρό-
 πλους τις εἴη, πάντως ἂν ἐβελήσειε καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι,

flores exponit, suarumque ver pennarum, prato velut ad certamen ipsum provocante. Convertit se itaque & circumagitur, & pulchritudinis suae quandam velut pompam agit: ubi sane admirabilior etiam videtur, mutantibus subinde ad lucem coloribus, & sensim in alios transeuntibus, atque in aliam se pulchritudinis speciem vertentibus. Maxime hoc illi accidit in illis orbibus, quos in extremis habet pennis, quorum unumquemque velut iris quaedam circuegit. Quod enim modo aes erat, hoc, modice illo inclinate, aurum videtur: atque ille caeruleus ad solem splendor si inumbretur, viridem lucem spargit: ita alium atque alium ornatum pennae illius ad lucem induunt. Quin ipsum etiam mare habere, quo nos alliciat, & cupidine quadam, cum tranquillum est, ad se trahat, vel me tacente nostis; cum etiam si aliquis plane mediterraneus sit & navigandi imperitus, tamen & ipse conscendere navim velit, & cir-

καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι,
καὶ μάλιστα εἰ βλέποι τὴν μὲν αὔραν κούφως ἐπουριά-
ζουσαν τὴν ὁδόν, τὴν δὲ ναῦν προσηνῶς τε καὶ λειῶς ἐπ'
ἄκρων ἡρέμα διολισθαίνουσας τῶν κυμάτων. Καὶ τοί- 13
νυν καὶ τοῦδε τοῦ οἴκου τὸ κάλλος ἱκανὸν καὶ παρορμη-
σαι ἐς λόγους, καὶ λέγοντα ἐπεγεῖραι, καὶ πάντα τρό-
πον εὐδοκιμῆσαι παρασκευάσαι. ἐγὼ μὲν δὴ τούτοις πεί-
θομαι, καὶ ἤδη πέπεισμαι, καὶ ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις
παρελήλυθα, ὥσπερ ἀπὸ ἰϋγγος ἢ Σειρήνος τῷ κάλλει
ἐλκόμενος, ἐλπίδα οὐ μικρὰν ἔχων, εἰ καὶ τέως ἡμῖν
ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὺς αὐτοὺς Φανεῖσθαι καθ-
άπερ ἐστὶ καλῇ κεκοσμημένους. Ἔτερος δὲ τις οὐκ 14
ἀγεννῆς λόγος, ἀλλὰ καὶ πάνυ γενναῖος, ὥς Φησι, καὶ
μεταξὺ μου λέγοντος ὑπέκρουε, καὶ διακόπτειν ἐπειράτο
τὴν ῥῆσιν. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, οὐκ ἀληθῆ ταῦτα λέ-
γειν Φησί με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ Φάσκοιμι ἐπιτη-

4 Διολισθαίνουσας τῶν κυμάτων)
Ὡς καιναὶ σου αἱ παραδείξεις,
Λουκιανέ; V.

9. Ἀπὸ ἰϋγγος) Ex Theocrito:
ἰϋγῆ ἔλκε τὸ τῆνον ἔμδν ποτὶ δᾶμα
τὸν ἀνδρα. G.

cumnavigare, & multum discedere de terra, idque inprimis si videat ab aura secunda leniter inflari vela, navim autem blando levique motu per summos labi fluctus. Itaque huius etiam pulchritudo oeci apta est, quae impellat ad dicendum, & dicentem excitet, & plausum illi omni ratione paret. Equidem his ipsis moveor, & iam sum motus, & in oecum dicendi causa ingressus sum, tanquam ab iynge quadam aut Sirene tractus a pulchritudine, spe non parva fretus, etiam si ad hunc diem informis nostra fuit oratio, pulchram visum iri, velut veste honesta ornatam. Verum enimvero etiam alia non ignava oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter dicendum me interpellavit, & abrumperet dictionem conata est, tum postquam desii, non vera, ait, me dixisse, sed mirari se, si aptiorem

δειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκου κάλλος, γρα-
 Φῇ καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γάρ που τὸυναντίον
 ἀποβάνειν. μᾶλλον δέ, εἰ δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λό-
 γος ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καθάπερ ἐν δικασταῖς ὑμῖν, εἰπάτω,
 ὅπῃ λυσιτελέστερον ἡγεῖται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκου,
 καὶ ἀμορφίαν. ἐμοῦ μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος, ὥστε
 οὐδὲν δέομαι δις περὶ τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ δὲ παρελθὼν ἤδη
 λεγέτω, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ με-
 15 ταστήσομαι. Ἄνδρες ταῖνον δικασταί, Φησὶν ὁ λόγος,
 ὁ μὲν προειπὼν ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν οἴ-
 κον ἐπήνεσε, καὶ τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ ἐκόσμησεν· ἐγὼ δὲ
 τοσούτου δέω ψόγον αὐτοῦ διεξελεύσεσθαι, ὥστε καὶ τὰ
 ὑπ' ἐκείνου παραλελειμμένα προσθήσειν μοι δοκῶ. ὅσα
 γὰρ ἂν ὑμῖν καλλίων φαίνεται, τοσῶδε ὑπεναντίως τῇ
 τοῦ λέγοντος χρεία δειχθήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ
 γυναικῶν, καὶ κόσμων, καὶ χρυσῶ ἐκείνος ἐμνημόνευσε,

esse ad edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudinem
 oeci pictura & auro ornatam. Contrarium enim quodam-
 modo evenire. Quin, si videtur, ipsa in medium progres-
 sa oratio pro se apud vos, tanquam iudices, dicat, quare
 commodiorem esse putet dicenti vilitatem loci atque de-
 formitatem. Me quidem orantem iam audistis: ergo non
 opus est, me bis de eadem re verba facere. Ista vero iam
 progressa in medium dicat: tacebo interim ego, & pau-
 lum illi decedam. Sic igitur oratio: Qui modo dixit orator,
 Iudices, multis & magno opere laudavit hunc oecum, suaeque il-
 lum oratione ornavit. Ego vero tantum abest, ut reprehensionem
 illius velim dicere, ut etiam praetermissa ab illo additurus mihi
 videar. Quo enim ille vobis pulchrior videbitur, tanto magis con-
 trarius dicentis usui ostendetur. Ac primum, quandoquidem mu-
 lierum, & mundi, & auri mentionem iste fecit, etiam mihi, ut

καὶ μοι ἐπιτρέψατε χρῆσασθαι τῷ παραδείγματι. Φημὶ γὰρ οὖν καὶ γυναῖξιν καλαῖς οὐχ ὅπως συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι τὸν κόσμον τὸν παλύν, ὅπῃ τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελῶν ἐκπλαγεῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν ἢ χροῖαν, ἢ βλέμμα, ἢ δειρὴν, ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον. ὁ δὲ ταῦτ' ἀφείς, ἐς τὴν σαρδῶν, ἢ τὸν σμάραγδον, ἢ τὸν ὄρμον, ἢ τὸ ψέλλιον ἀποβλέπει, ὥστε ἄχθοιτο ἂν εἰκότως παρορωμένη, διὰ τὸν κόσμον, οὐκ ἀγόντων σχολὴν ἐπαινεῖν αὐτὴν τῶν θεατῶν, ἀλλὰ πάρεργον αὐτῆς ποιουμένων τὴν θέαν. Ὅπερ ἀνάγκη, 16 εἶμαι, παθεῖν καὶ τὸν ἐν οὕτω καλοῖς ἔργοις λόγους δεικνύοντα. λανθάνει γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθῆν, καὶ ἀμαυροῦται, καὶ συναρπάζεται, καθάπερ εἰ λύχρον τις εἰς πυρκαϊᾶν μεγάλην φέρων ἐμβάλοι, ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλου δεικνύοι. τοῦτο γοῦν Φυλακίτεον τῷ λέγοντι. καὶ προσέτι γε μὴν καὶ τὴν Φω-

ea similitudine utar, permittite. Aio enim ego, pulchris etiam mulieribus non modo nihil ad hoc, ut formosiores videantur, conferre, sed contrarium etiam esse mundum copiosum, cum videntium unusquisque ab auro & lapidibus pretiosis percussus, pro eo, quod laudare debebat aut colorem, aut oculorum coniectum, aut collum, aut brachium, aut digitum; relictis hisce ad Sardam aut Smaragdum, aut monile, aut armillam respicit; adeo ut illa habeat, quod indigne ferat, se propter mundum praetervideri, non habentibus otium ad eam laudandam spectatoribus, sed obiter tantum ad ipsam respicientibus. Quod quidem necessario etiam accidere arbitror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi facultatem velit ostendere. Delitescit enim, quicquid dicitur in magna vi rerum pulchrarum, & obscuratur, atque una abripitur, quasi lucernam quis magnum in incendium iniiciat, aut formicam in elephanto vel camelo ostendat. Hoc ergo cavendum dicenti. Ad

νὴν αὐτὴν ἐπιταράττεται, ἐν οὕτως εὐφώνῳ καὶ ἡχήμενῳ
οἰκῷ λέγων. ἀντιφθέγγεται γὰρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ
ἀντιλέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοὴν, οἷόν τι καὶ
σάλπιγγ' ὄρᾳ τὸν αὐλὸν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τοὺς κελευ-
στάς ἢ θάλαττα, ὁπότεν πρὸς κύματος ἤχον ἐπάδειν
τῇ εἰρεσίᾳ θέλωσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία,
17 καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἥττον. Καὶ μὴν κακείνο, ὅπερ ἔφη ὁ
ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπεγεῖρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα,
καὶ προθυμότερον παρασκευάζει ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον
ποιεῖ. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν δια-
ταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμούμενον ὡς ἀ-
πάντων ἐστὶν αἰσχιστον ἐν εὐμόρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίους
φαίνεσθαι τοὺς λόγους. ἐλέγχων γὰρ οὗτός γε ὁ φα-
νερώτατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδύς,
ἔπειτα Φεύγοι πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ἂν δειλὸς
ἀπὸ τῶν ὅπλων. τοῦτο δὲ μοι δοκεῖ λογισάμενος καὶ ὁ
τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ ἐκείνος, εὐμορφίας ἐλάχιστον φρον-

16 Καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ φησὶν Ὀμηρος, Ἀλέξανδρον θεωρεῖ-
σκένος) Εἰς Πάριν Ἀλέξανδρον, ὅς ἐστιν, ὁ λόγος φησὶ. V.

haec vox etiam ipsa confunditur, in vocall adeo & sonoro oeco dicentis. Resonat enim, & reclamationem, & contra dicit, aut potius occultat clamorem, quale quid etiam tuba facit tibiae, si una canant, aut celeusma canentibus mare, si per fluctus illum sonum accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus magnus, & ad silentium illum, qui minor est, redigit. Quin illud ipsum, quod dicebat adversarius, excitari a pulchro oeco dicentem, & alacriorem reddi, illius, mea quidem sententia, fit contrarium. Percellit enim ac terret, & cogitationem perturbat, facitque timidiorum, dum cogitat, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habitare non similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis deprehendatur. Velut si quis armis indutus pulcherrimis deinde fugiat ante alios, cuius nempe ignavia ipsis ab armis fiat apertior. Hoc ipsum perpendens Homericus ille orator videtur minimam curam

τίσαι, μάλλον δὲ καὶ παντελῶς αἰδρεῖ Φωτὶ ἑαυτὸν
 ἀπεικάσαι, ἵνα αὐτῶν παραδοξότερον φαίνεται τῶν λό-
 γων τὸ κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμωρότερον ἐξετάσεως.
 ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τοῦ λέγοντος αὐτοῦ
 διάνοιαν ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θεάν, καὶ τῆς Φροντίδος
 τὸ ἀκριβές ἐκλύειν, τῆς ὀψέως ἐπικρατούσης, καὶ πρὸς
 αὐτὴν καλούσης, καὶ τῷ λόγῳ προσέχειν οὐκ ἐώσης.
 ὥστε τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντως ἔλαττον εἶναι αὐτὸν,
 τῆς ψυχῆς διατριβούσης περὶ τὸν τῶν ἐρωμένων ἔπαινον;
 Ἐγὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοὶ, καὶ πρὸς 18
 τὴν ἀκρόασιν παρελημμένοι, ἐπειδὴν εἰς τὸν τοιοῦτον οἴ-
 κον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεαταὶ καθίστανται.
 καὶ οὐχ οὕτω Δημοδόκος, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμ-
 Φίων, ἢ Ὀρφεύς τις λέγων ἐστίν, ὥστε ἀποσπᾶσαι τὴν
 διάνοιαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς θεας. ἀλλ' οὖν ἕκαστος, ἐπει-
 δὴν μόνον ὑπερβῇ τὸν εὐδὸν, ἀθρόω τῷ κάλλει περιχυ-
 θεὶς, λόγων μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν

13 Δημοδόκος, καὶ Φήμ.) Ὀνόματα μουσικῶν τε καὶ μελετῶν. G.

habuisse pulchritudinis; potius imperito omnium homini se assi-
 milasse, ut ipsius pulchritudo orationis tanto admirabilior ex ipsa
 ad illam deformitatem comparatione appareret. Alioqui necesse est,
 ipsum dicentis animum occupari in spectaculo, & exquisitam il-
 lam curam remittere, cum vincat illa species, & ad se vocet, atque
 attendere ad orationem non patiatur. Quomodo ergo fieri potest,
 ut non omnino dicat deterius, occupato circa laudem eorum, quae
 videntur, animo? Omitto dicere, quod ipsi etiam praesentes &
 ad audiendum assumti, cum intrant in talem oecum, spectatores
 fiunt pro auditoribus. Neque quisquam ita vel Demodocus est,
 vel Phemius in dicendo, vel Thamyris, vel Amphion, vel Or-
 pheus adeo, qui abstrahere mentem illorum a spectaculo possit:
 verum unusquisque transmissio solum limine, conferta illa pulchri-
 tudine circumfusius, orationem illam, sive auditionem, nec omni-

ἀρχὴν αἰόντι ἔοικεν· ὅλος δὲ πρὸς τοῖς ὀρωμένοις ἐστίν, εἰ μὴ τύχοι τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτί, ὥσπερ ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή, ποιῶν τὴν ἀκρόασιν.

- 19 Ὅτι γὰρ οὐκ ἀξιόμαχον λόγων ἰσχύς ὀφείλει ἀνταγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων μῦθος παρατεθεῖς, τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἄν' ἐκείναι μὲν γὰρ ἐκήλουν τοὺς παραπλέοντας, μελωδοῦσαι, καὶ κολακεύουσαι τοῖς ἄσμασι, καὶ καταπλεύσαντας ἐπιπολὺ κατεῖχον, καὶ ἔλως τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτό τινος διατριβῆς· καὶ που τις αὐτὰς καὶ παρέπλευσε, καὶ τοῦ μέλους παρήκουσε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαιότατόν τε ὄν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὀμιλοῦν, εὐθὺς ἐξίστη τοὺς ἰδόντας, καὶ ἀφῶνους ἐποίει· ὥς δὲ ὁ μῦθος βούλεται, καὶ λέγεται, λίθινοι ἐγίγοντο ἀπὸ τοῦ θαύματος, ὥστε καὶ ὃν ὑπὲρ τοῦ τᾶν λόγον εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμπροσθεν, ὑπὲρ ἑμαυτοῦ εἰρησθαι νομίζω. καὶ γὰρ ἐκείνου ἐν τῇ ὀφεί, οὐκ ἐν τῇ Φωνῇ τὸ τερπνόν. καὶ εἰ γέ τις

11. Τῶν Γοργῶν κάλλος) Ὅτι αἱ ἀτῶσαι οἰοῦνται ἀπελίδου τοὺς ἀν-
Γοργῶναι κάλλει καὶ εὐμορφίᾳ ἔξει- Ἐράπους. V.

no audire videtur; sed totus est in his, quae videntur, nisi quis forte plane caecus sit, aut noctu, ut illud Areopagitarum consilium, audiat. Neque enim satis valere vim verborum, quoties cum visu pugnandum est, Sirenium etiam fabula, cum altera Gorgonum composita, doceat. Nam illae quidem praeternavigantes mulcebant, canendo & adulando carminibus, detinebantque appulso, & mora omnino quadam opus illarum indigebat. Et aliquando aliquis praeternavigavit, & inaudita praetermisit illorum carmina. At Gorgonum pulchritudo, quae esset violentissima, & ad principes animae partes pertinere, statim videntes extra se rapiebat, faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur, lapidei prae admiratione facti sunt. Igitur & quae de pavone paulo ante ad vos iste dixit, ea pro me dicta arbitror. Etenim illius quoque quod delectat, in specie inest, non in voce. Et si quis iuxta

παραστησάμενος τὴν ἀηδὸνα ἢ τὸν κύκνον, ἄδειν κελεύ-
 ει, μεταξὺ δὲ ἀδόντων παραδείξειε τὸν ταῶ σιωπῶντα,
 εὖ οἷδ' ὅτι ἐπ' ἐκείνῳ μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χαί-
 ρειν φράσασα τοῖς ἐκείνων ἄσμασιν. οὕτως ἄμαχόν τι
 εἴκεν εἶναι ἢ δι' ὅψεως ἡδονή. Καὶ ἔγωγε, εἰ βούλεσθε, 20
 μάρτυρα ὑμῖν παραστήσομαι σοφὸν ἄνδρα, ὃς αὐτίκα
 μοι μαρτυρήσει, ὥς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι τῶν ἀκου-
 μένων τὰ ὁράμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ, προσκά-
 λει αὐτὸν Ἡρόδοτον τοῦ Λύξου Ἀλικαρνασσόβην κἀπει-
 δὴ καλῶς ποιῶν ὑπήκουσε, μαρτυρεῖτω παρελθών. ἀνα-
 δέξασθε δὲ αὐτὸν, ἴασθι πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὥσπερ
 αὐτῷ ἔθος. Ἀληθέα τὰδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασταί,
 μυθεῖται, καὶ οἱ πείθεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τουτέων πέρι,
 ὅσιν ἀκοῆς προτιμέων. ὧτα γὰρ τυγχάνει ἔοντα ἀπι-
 στότερα ὀφθαλμῶν. ἀκούετε τοῦ μάρτυρος, ἃ φησιν, ὥς
 τὰ πρῶτα τῇ ὅφει ἀποδέδωκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ
 ἔπεα πτερόεντά ἐστι, καὶ οἴχεται ἅμα τῷ προελθεῖν

ta collocatos hinc lusciniā & cygnū canere iubeat, hinc in-
ter ipsum cantum tacentem ostendat pavonem; novi ego, transitu-
ram ad hunc mentem, longum valere iussis illorum cantibus: adeo
invisum quid esse videtur ea, quae per visum voluptas contin-
git. Et ego, si vultis, testem ad vos allegabo virum sapientem,
qui statim testimonium mihi perhibebit, multo, quae videntur, his,
quae auditu percipiuntur, esse validiora. Et mihi tu iam, praeco,
huc voca ipsum Herodotum, Lyxi filium, Halicarnasso. Et quan-
do, praeclare ille quidem, obsecutus est, in medium progressus
iam dicat testimonium. Patiimini autem illum Ionice vobiscum pro-
pore suo loqui: Vera ista haec oratio apud vos, iudices,
loquitur, & credite illi, quae in hanc sententiam dixerit,
visum esse praeferendum auditui: aures enim oculis fere
sunt infideliōres. Auditis testem, quae dicat, ut primas tribuat
visui. Merito sane. Verba enim alata sunt, & abeunt, & simul,

ἀποπτάμεναι· ἡ δὲ τῶν ὁρωμένων τέρψις, αἰὲ παρυστά-
σα, καὶ παραμένουσα, πάντως τὸν θεατὴν ὑπάγεται.

- 21 Πῶς οὖν οὐ χαλεπὸς τῷ λέγοντι ἀνταγωνιστὴς, οἶκος
οὕτω καλὸς, καὶ περίβλεπτος ὢν; μᾶλλον δὲ τὸ μέ-
γιστον οὐδέπω Φημί· ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ δικασταί, καὶ
μεταξὺ λεγόντων ἡμῶν, εἰς τὴν ὄροφὴν ἀπεβλέπετε, καὶ
τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐζητάζετε,
πρὸς ἐκάστην ἀποστρεφόμενοι. καὶ μηδὲν αἰσχυρὴν ἦτε
συγγνώμῃ γὰρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε, ἄλλως τε,
καὶ πρὸς οὕτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς ὑποθέσεις. τῆς
γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβές, καὶ τῆς ἱστορίας μετὰ τοῦ ἀρ-
χαίου τὸ ὠφέλιμον, ἐπαγωγὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαι-
δευμένων θεατῶν δεόμενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκείσθῃ
ἀποβλέπῃτε, ἡμᾶς ἀπολιπόντες, φέρε, ὡς οἷόν τε γρά-
ψωμαι αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γὰρ, οἶμαι,
ἀκούοντες, ἃ καὶ ὁρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως ἂν με
καὶ δι' αὐτὸ ἐπαινέσαιτε, καὶ τοῦ ἀντιδίκου προτιμήσαι-
τε, ὡς καὶ αὐτὸν ἐπιδείξαντα, καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν

dum prodeunt, avolant. Verum delectatio ex his, quae videntur,
adflans semper ac manens, subit omnino spectatorem. Quis igitur
non validus dicenti adversarius sit oculus adeo pulcher, adeo spe-
ctabilis? Quin, quod maximum est, nondum dico. Vos enim ipsi,
iudices, dum nos dicimus, lacunar respiciebatis, muros admira-
bimini, picturas examinabatis, conversi ad singulas. Nec est, quod
vos pudeat. Ignoscendum enim, si quid humani vobis acciderit:
praesertim in argumentis ita pulchris, ita variis. Ars enim exqui-
sita, & historiae cum antiquitate utilitas, illecebras habent vere,
& eruditus spectatorem indigent. Et ne omnino relictis nobis eo
respiciatis, age, quantum eius fieri potest, verbis illa vobis de-
pingam. Delectabimini enim, puto, iis audiendis, quae spectan-
tibus admirationi sunt. Ac forte illo ipso nomine me laudabitis,
& adversario praeponetis, ut qui & ipse ostendam oecum, & vo-

τὴν ἡδονήν. τὸ χαλεπὸν δὲ τοῦ τολμήματος ὁράτε, ἄνευ
 χρωμάτων, καὶ σχημάτων, καὶ τόπου, συστήσασθαι
 τοσαύτας εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἢ γραφὴ τῶν λόγων.
 Ἐν δεξιᾷ μὲν οὖν εἰσιόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ ἀναμέμ- 22
 νται πάθος Αἰθιοπικόν, ὁ Περσεὺς τὸ κῆτος Φονεῦει, καὶ
 τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ, καὶ μετὰ μικρὸν γαμήσει,
 καὶ ἄπεισιν, αὐτὴν ἄγων· πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γορ-
 γόνας πτήσεως· ἐν βραχεὶ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμή-
 σατο, αἰδῶ παρθένου, καὶ φόβον· ἐπισκοπεῖ γὰρ τὴν
 μάχην ἄνωθεν ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου τόλμαν ἐρωτικὴν,
 καὶ θηρίου ὅψιν ἀπρόσμαχον· καὶ τὸ μὲν ἔπεισι πεφρι-
 κὸς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ δεδιττόμενον τῷ χάσματι· καὶ
 ὁ Περσεὺς δὲ τῇ λαίᾳ μὲν προδείκνυσι τὴν Γοργόνα· τῇ
 δεξιᾷ δὲ καθικνεῖται τῷ ξίφει. καὶ τὸ μὲν ὅσον τοῦ κῆ-
 τος εἶδε τὴν Μέδουσαν, ἥδη λίθος ἐστὶ τὸ δ' ὅσον ἐμ-
 ψυχον μένει, τῇ ἄρπῃ κόπτεται. Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε 23
 τὴν εἰκόνα, ἕτερον γράμμα γέγραπται δικαιότατον, οὗ
 τὸ ἀρχέτυπον ὁ γραφεὺς παρ' Εὐκρίτου ἢ Σοφοκλέους

luptatem vobis geminem. Difficultatem autem incepti mei videte;
qui audeam sine coloribus, & figuris, & loco, tot imagines con-
stituere. Tenuis nempe est verborum pictura. Igitur ad dextram
intransi Argolicae fabulae Aethiopicus affectus permixtus est. Per-
seus cetum interficit, & liberat Andromedan, uxorem paulo post
sibi habiturus, abique illam ducens. Agit hoc obiter in suo ad
Gorgonas volatu. In brevi autem tabella multa expressit artifex:
pudorem virginis ac metum; inspicit enim pugnam desuper e sco-
pulo: & ausum iuvenis amatorium, & difficilem oppugnatu spe-
ciem belluae. Atque haec quidem irrui spinis horrens, ac terri-
bilis rictu: Perseus autem laeva Gorgonem obiicit, dextra ferit
gladio; & qua parte vidit Medusam cetus, iam lapis est; qua
adhuc vivit, falce caeditur. Deinde post hanc imaginem, alia ta-
bula picta est plena iustitiae, cuius animale exemplum ab Eurip-

δοκεῖ μοι λαβεῖν. ἐκεῖνοι γὰρ ὁμοίαν ἔγραφαν τὴν εἰ-
 κόνα, τῷ νεανίᾳ τῷ ἑταίρῳ, Πυλάδῃ τε ὁ Φωκεὺς,
 καὶ Ὀρέστῃ, δοκοῦντε ἤδη τεθνάναι, λαβόντε τὰ βα-
 σίλεια, καὶ παρελθόντε, Φονεύουσιν ἄμφω τὸν Αἰγι-
 σθον. ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς
 τινος ἡμίγυμνός πρόκειται, καὶ θεραπεία πᾶσα, ἐκ-
 πεπληγμένοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, οἱ δέ τι-
 νες, ὅπῃ Φύγωσι, περιβλέπουσι. σεμνὸν δέ τι ὁ γρα-
 φεὺς ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχειρήσεως δείξας
 μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον παραδραμὼν, ἐμβρα-
 δύνοντας δὲ τοὺς νεανίσκους ἐργασάμενος τῷ τοῦ μοιχοῦ
 24 Φόνῳ. Μετὰ δὲ τοῦτο Θεὸς ἐστὶν εὐμορφος, καὶ μενι-
 κίον ὠραῖον, ἐρωτικὴ τις παιδιὰ ὁ Βράγχος ἐπὶ πέτρας
 καθήμενος, ἀνέχει λαγῶν, καὶ προσπαίζει τὸν κύνα. ὁ
 δὲ πηδησομένῳ ἔοικεν ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλ-
 λων παρεστὼς μειδιᾷ, τερπόμενος ἄμφοιν, καὶ τῷ παι-
 25 δι παίζοντι, καὶ πειρωμένῳ τῷ κυνί. Ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ

*pide vel Sophocle sumfisse pictor videtur, qui similem & ipsi pin-
 xerunt imaginem: Iuvenes duo sodales, Pylades Phocensis atque
 Orestes, qui iam putabantur esse mortui, atque sic latentes, in
 regiam intrant, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytaemnestra ve-
 ro iam occisa in cubili quodam seminuda iacet, ac ministerium
 omne circumstat, consternati facinore, alii clamant, alii quorsum
 fugiant, circumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor, cum,
 impium quod fuit in hoc facinore, ostendit modo, & tanquam per-
 petratum iam praetercucurrit: sed immorantes pinxit iuvenes in
 caede adulteri. Post haec vero formosus Deus est, & adolescen-
 tulus pulcher, lusus quidam amatorius. Branchus in petra se-
 dens, leporem retinet, & alludit cani: hic vero assilientis ad ipsum
 in altum speciem habet. Atque adstans Apollo subridet, delectatus
 utroque, & puero ludente, & tentante capturam cane. Post ista*

Περσεὺς πάλιν τὰ πρὸ τοῦ κήτους ἐκείνα τολμῶν, καὶ
 ἡ Μέδουσα τεμνομένη τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηνᾶ σκέ-
 πουσα τὸν Περσεά· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἰργασται, τὸ
 δὲ ἔργον οὐχ ἑώρακέ πω, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τῆς
 Γοργόνης τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ πρόστιμον τῆς ἀληθοῦς
 ὄψεως. Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυρος, 26
 Ἀθηνᾶς ναὸς πεποιήται, ἡ θεὸς λίθου λευκοῦ, τὸ σχῆ-
 μα οὐ πολεμιστήριον, ἀλλ' οἷον ἂν γένοιτο εἰρήνην ἀγού-
 σης θεοῦ πολεμικῆς. Εἶτα μετὰ ταύτην ἄλλη Ἀθηνᾶ, 27
 οὐ λίθος αὕτη γε, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν. Ἡφαιστος αὐ-
 τὴν διώκει ἔρων, ἡ δὲ Φεύγει· καὶ τῆς διώξεως Ἐριχθό-
 νιος γίγνεται. Ταύτῃ ἔπεται παλαιὰ τις ἄλλη γραφὴ. 28
 Ὠρίων φέρει τὸν Κηδαλίωνα, τυφλὸς ὢν. ὁ δ' αὐτῷ
 σημαίνει τὴν πρὸς τὸ Φῶς ὁδὸν, ἐποχούμενος. Καὶ ὁ 29
 Ἥλιος Φανείς, ἰάται τὴν πῆρωσιν, καὶ ὁ Ἡφαιστος
 Λημνόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον. Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τοῦ- 30
 το, δῆθεν μεμνηνὼς, ὅτε συστρατεύειν τοῖς Ἀτρεΐδαις μὴ

6 Τῆς ἀντίθυρος) Ὡς ἀπὸ τῆς εὐθείας ἡ ἀντίθυρ. V.

iterum Perseus, ausus illa, quae ante cetum gesta sunt, & Me-
 dusa, cui caput praeciditur, tegensque Perseum Minerva. At illa
 peregit facinus, ut opus ipse suum non videret, praeterquam
 Gorgonis in clypeo suo imaginem: noverat nimirum, quanti con-
 staret directo visu illam adspexisse. In medio pariete, superne, e
 regione ianuae aedicula Minervae facta est. Dea e candido mar-
 more: habitus non bellicus; sed qualis fuerit pacem agente Dea
 bellica. Tum post hanc Minerva alia, non marmor illa quidem,
 sed pictura rursus. Persequitur illam Vulcanus amator: illa se
 subducit, atque ex illa persecutione nascitur Erichthonius. Hanc
 sequitur vetus quaedam alia pictura. Caecus Orion fert Cedalionem:
 hic vero insidens illi viam ad lucem monstrat. Oriensque
 Sol caecitati illius medetur. Ac Vulcanus e Lemno rem inspicit.
 Ulysses post ista, nempe furens, ut qui expeditionem suscipere

θέλων· πάρεισι δὲ οἱ πρέσβεις ἤδη καλοῦντες. καὶ τὰ
 μὲν τῆς ὑποκρίσεως, πιθαγὰ πάντα, ἡ ἀπήνη, τὸ τῶν
 ὑπεξευγμένων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν ὁρωμένων· ἐλέγ-
 χεται δὲ ὁμῶς τῷ βρέφει. Παλαμῆδης γὰρ ὁ τοῦ Ναυ-
 πλίου, συνεῖς τὸ γιγνόμενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον,
 ἀπειλεῖ φονεύσειν, πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς
 τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνε-
 ται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν φόβον τοῦτον σωφρονεῖ,
 31 καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ λύει τὴν ὑπόκρισιν. Ὑστάτῃ
 δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζήλῳ διακαῆς, τῷ παῖ-
 δε ὑποβλέπουσα, καὶ τι δεινὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη
 τὸ ξίφος, τῷ δ' ἀβλίῳ καθῆστον γελῶντε, μηδὲν τῶν
 μελλόντων εἰδότε· καὶ ταῦτα ὁρῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖν
 32 χερσίν. Ταῦτα πάντα, ὧ ἄνδρες δικασταί, οὐχ ὁρατε
 ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκρατὴν, καὶ πρὸς τὴν θεὰν ἀπο-
 στρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἔγωγε
 διεξῆλθον αὐτὰ, οὐχ ἵνα τὸν ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολα-

*cum Atridis polit. Adfunt autem legati iam vocantes. Et simu-
 latio ipsius satis illa quidem probabilis: currus, discrepantia iu-
 mentorum, eorum, quae agerentur, ignorantia. Atprehenditur ta-
 men in puero. Palamedes enim, Nauplii filius, intelligens quid age-
 retur, raptum Telemachum interfecuturum se minatur, stricto iam
 gladio, & adversus furoris simulationem iram & ipse vicissim si-
 mulat. At Ulysses ab hoc metu resipiscit, & fit pater, & simu-
 lationem solvit. Ultima Medea picta est zelotypia inflammata,
 pueros duos torvum adspiciens, & durum quiddam animo agitans.
 Iam enim habet gladium. At miselli sedent ridentes, futurorum
 ignari, idque cum in manu videant gladium. Haec omnia, iu-
 dices, nonne, ut abducant auditorem, videtis, & ad spectaculum
 avertant, solumque eum, qui dicit, relinquunt? Atque ego ista per-
 fectus sum, non ut adversarium meum, audacem rati ac teme-*

βότες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν
 σέρων ἐπέβαλε, καταγνώτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ
 τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ συν-
 αγωνίσθητε, καὶ ὡς οἶόν τε καταμύοντες, ἀκούητε τῶν
 λεγομένων, λογιζόμενοι τοῦ πράγματος τὴν δυσχέρειαν.
 μόλις γὰρ ἂν οὕτω δυνηθεῖν οὐ δικασταῖς, ἀλλὰ συν-
 αγωνισταῖς ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιος
 τῆς τοῦ οἴκου πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ὑπὲρ ἀντι-
 δίκου ταῦτα δέομαι, μὴ θαυμάσητε ὑπὸ γὰρ τοῦ τὸν
 οἶκον φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ λέγοντα, ὅστις ἂν ἧ, βου-
 λοίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

*capitulum, qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, damna-
 tum habeatis odio, atque in ipsa oratione destitueris; sed uti po-
 tius adiuvetis ipsi certamen, & conniventes, quantum eius fieri
 potest, verba illius audiat, perpensa nimirum operis difficulta-
 te. Vix enim vel sic potuerit, etiam si non iudicibus vobis, sed so-
 ciis, utatur, non usquequaque indignus magnifico isto oeco putari.
 Quod vero pro adversario ista peto, nolite mirari: ob amorem
 enim huius oeci, quisquis est, qui in eo dicit, velim probari.*

Μ Α Κ Ρ Ο Β Ι Ο Ι.

1. ΟΝΑΡ τι τούτο, λαμπρότατε Κυϊντίλλε, κελεύεις προσφέρω σοι δῶρον, τοὺς μακροβίους, πάσαι μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἱστορήσας τοῖς Φίλοις, ὅτε ἐτίθεσθαι τῷ δευτέρῳ σου παιδί τούνομα· συμβαλεῖν δὲ οὐκ ἔχων, τίνας ὁ Θεὸς κελεύει μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακροβίους, τότε μὲν ἠξάμην τοῖς Θεοῖς ἐπὶ μήκιστον ὑμᾶς βιάσθαι, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τοὺς σούς· τούτο συμβαλεῖν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων αὐτῷ τε ἐμοὶ, καὶ πᾶσι τοῖς ἐμοῖς. καὶ γὰρ καὶ μοί τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημαίνειν ὁ
 2. Θεός. Σκεπτόμενος δὲ κατ' ἐμαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἦλθον, εἰκὸς εἶναι τοὺς Θεοὺς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα προστάσσοντας, κελεύειν τι προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς

5 Συμβαλεῖν) Διαχρίνας, νοῦσαι. V.

L O N G A E V I.

SOMNIO monitus hoc facere, o Quintille clarissime, munus ad te defero Longaevos: *somnio*, inquam, quod olim vidi, cum nomen poneress filio tuo secundo, ac narravi amicis. Sed quod coniecere non possem, quosnam Longaevos tibi offerri Deus iuberet: tum quidem vota Diis nuncupavi, ut quam longissime & tu vivas, & tui filii; utile id esse ratus cum universo hominum generi, tum praeter ceteros & ipsi mihi & meis omnibus: etenim mihi quoque bonum quiddam praesignificare videbatur Deus. Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, vero esse simile, Deos, cum viro doctrinae studiis operato haec imperent, iubere, de arte tibi *mea* aliquid ut offe-

έρχης. ταύτην οὖν αἰσιωτάτην νομίζων τήν γε τῶν σῶν
γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τοὺς ἱστορημένους εἰς μα-
κρὴν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαυνούσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλο-
κλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὄφελος γένοιτο τί-
σαι ἐκ τοῦ συγγράμματος διπλοῦν. τὸ μὲν εὐθυμία τις,
καὶ ἐλπίς ἀγαθῇ, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκιστον δύνασθαι
βῶναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ
ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἐαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμε-
νοι κατὰ τε σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν, οὗτοι δὲ εἰς μα-
κρότατον γῆρας ἤλθον, σὺν ὑγείᾳ παντελεῖ. Νέστορα 3
μὲν οὖν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τρεῖς παρατεῖ-
ναι γενεάς Ὅμηρος λέγει, ὃν συνίστησιν ἡμῖν γεγυμνα-
σμένοι ἄριστα καὶ ψυχῇ καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ
τὸν μάντιν ἢ τραγωδία μέχρις ἑξ. γενεῶν παρατεῖναι
λέγει. πιθανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ
καθαρωτέρα διαίτη χρώμενον τὸν Τειρεσίαν, ἐπὶ μῆκ-
στον βῶναι. Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἱστορεῖται διὰ 4

ram. Hunc igitur auspiciatissimum ratus natalitiorum tuo-
rum diem, dono tibi eos, qui ad longam senectutem per-
venisse, cum sana mente & corpore integro, memoran-
tur. Etenim duplex quaedam tibi utilitas ex hoc libello
nascatur: hinc animus alacris, & bona spes, fieri posse, ut
ipse quoque vivas quam diutissime; hinc quaedam *peita* ab
exemplis disciplina, si cognoscas, ut quisque maxime &
corporis sui & animi curam gesserit, ita ad longissimam
senectutem, cum valetudine integra, pervenisse. Itaque
Nestorem, Archivorum sapientissimum, ad tria secula ex-
tendisse *aetatem*, Homerus narrat, quem proponit nobis
corpore pariter atque animo exercitatum optime: Tire-
siam vero vatem ad sex usque secula produxisse *vitam*, ait
Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis dicatum,
& puriore usum victu, Tiresiam, vixisse longissime. Com-

τὴν διαίταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμμα-
 ματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύ-
 θων· Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλούμενοι Βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκρι-
 βῶς Φιλοσοφία σχολάζοντες, καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μά-
 γοι, γένος τοῦτο μαντικόν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, πα-
 ρὰ τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χω-
 ρασμίσις, καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ
 παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐρρωμένοι τέ εἰσι, καὶ
 πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν διαιτώμενοι καὶ αὐτοὶ ἀκρι-
 βέστερον. Ἡδὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ
 Σῆρας μὲν ἱστοροῦσι μέχρι τριακοσίων ἔτην, οἱ μὲν
 τῷ αἵερι, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήραος προσ-
 τιθέμεντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ. Ὑδροποτεῖν γάρ Φασι τὸ
 ἔθνος τοῦτο σύμπαν. καὶ Ἀθῶτας δὲ μέχρι τριάκοντα
 καὶ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν ἱστόρηται· καὶ τοὺς Χαλδαίους
 ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος. τούτους μὲν καὶ κριθίνας

memorantur autem genera quoque hominum integra lon-
 gaeva propter victus rationem fuisse, ut Aegyptiorum, qui
 sacri scribe vocantur; Assyriorum autem & Arabum, qui
 interpretes fabularum; Indorumque, qui vocantur Brach-
 manes, viri in solidum vacantes philosophiae; & qui di-
 cuntur magi, genus hominum fatidicum & dicatum Diis,
 apud Persas, & Parthos, & Bactros, Chorasmiosque, &
 Arios, atque Sacas, & Medos, Barbaros denique multos
 alios, valentes sunt ac longaevi, cum ob magiae exerci-
 tium exquisitiore vivendi ratione ipsi quoque utantur. Iam
 vero gentes etiam totae diutissime vivunt, ut Seres refe-
 runt ad trecentos usque annos vitam proferre, cuius lon-
 gae senectutis causam alii aëri, terrae alii imputant, alii
 vero etiam rationi victus: aquam enim bibere universam
 gentem, aiunt. Athotes etiam ad triginta & centum annos
 vivere, literis proditum est; & Chaldaeos supra centum an-

ἄνω χρωμένους, ὡς ὀξυδορκίας τοῦτο Φάρμακον· οἷς γε
 Φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην διαίταν, καὶ τὰς ἄλλας αἰσθή- 6
 σεις ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐρρωμένους εἶναι. Ἀλ-
 λά ταῦτα μὲν περὶ τε τῶν μακροβίων γενῶν, καὶ τῶν
 ἐπῶν, ἃ τινὰ Φασὶν ὡς ἐπὶ πλείστον διαγίγνεσθαι
 χρόνον· οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν, καὶ τὸν αἶρα, οἱ δὲ διὰ τὴν
 διαίταν, οἱ δὲ καὶ δι' ἁμΦω. ἐγὼ δ' ἂν σοι δικαίως τὴν
 ἐλπίδα ῥαδίως παρὰσχοιμι, ἱστορήσας ὅτι καὶ κατὰ
 πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μακρόβιοι γε-
 γόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίῳ τοῖς καθήκουσι, καὶ διαί-
 τη τῇ ἐπιτηδείοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν χρώμενοι. Διαίρεσιν δὲ 7
 τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν πρώτην κατὰ γε τὰ ἐπιτηδεύ-
 ματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ πρῶτον γέ σοι τοὺς βασιλικούς
 καὶ στρατηγικούς ἄνδρας ἱστορήσω, ὧν ἓνα καὶ εὐσεβε-
 στάτῃ μεγάλου Θειοτάτου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν
 τελευτάτῃν ἀγαγοῦσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα
 τὴν οἰκουμένην τὴν ἑαυτοῦ· οὕτω γὰρ ἂν ἀπιδῶν καὶ σὺ,

nos fertur vivere, hos etiam pane hordeaceo uti, acuti vi-
 sus remedio: quibus nempe dicant ob talem victum reli-
 quos etiam sensus supra reliquos homines vigere. Sed haec
 de longaevis & generibus hominum & gentibus, quos lon-
 gissimo durare tempore aiunt, partim propter terram &
 aërem, partim propter rationem victus, partim propter
 utrumque. Aequum autem est, ut facilem tibi spem inii-
 ciam, narrando; in omni solo, in aëre omni, longaevos
 fuisse viros, exercitationibus convenientibus, & aptissima
 ad sanitatem victus ratione usos. Distribuiam vero oratio-
 nem primo pro vitae generibus virorum, & initio quidem
 regii fastigii viros, aut exercituum duces, commemorabo;
 (quorum uno etiam pia magni augustique Imperatoris no-
 stri Fortuna in supremum ordinem evecto, maximum be-
 neficium suo terrarum orbi tribuit.) Sic enim respiciens tu

τῶν μακροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς ἕξως καὶ τῆς
 τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίσεως γῆρας ὑγιεινόν, καὶ μα-
 κρόν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐργάσαιτο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ
 8 μέγιστόν τε ἅμα καὶ ὑγιεινότατον βίον. Πομπίλιος
 Νουμάς ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων,
 καὶ μάλιστα περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς,
 ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἱστορεῖται. Σέρβιος δὲ
 Τούλλιος Ῥωμαίων καὶ οὗτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγ-
 δοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται. Ταρκύνιος δὲ
 ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ
 Κύρης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἔτη λέγεται
 9 στέρρότατα βιώσαι. Οὗτοι μὲν οὖν Ῥωμαίων βασι-
 λεῖς, οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας, τοὺς εἰς
 μακρόν γῆρας ἀφικομένους, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκά-
 στου. ἐπὶ τέλει δέ σοι καὶ τοὺς λοιποὺς Ῥωμαίων, τοὺς
 εἰς μήκιστον γῆρας ἀφικομένους προσαναγράψω, προσ-
 θεὶς ἅμα καὶ τοὺς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλεῖ-

9 Αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται) Ἀπὸ τοῦ βῖωσαι. Participium pro in-
 finitivo. G.

quoque ad longaevorum similes habitus ac fortunas, se-
 nectutem sanam longamque speraveris facilius; simulque
 aemulatus eos, longissimam pariter atque saluberrimam ti-
 bi vitam eadem servata victus ratione paraveris. Pompilius
 Numa, felicissimus Romanorum regum, & maxime circa
 Deorum cultum occupatus, supra octoginta annos vixisse
 memoratur. Servius Tullius, rex & ipse Romanorum, su-
 pra octoginta itidem vixisse refertur. Tarquinius vero, ul-
 timus Romanorum rex, exsul Cumis cum ageret, ultra
 nonagesimum annum firmissima valetudine dicitur perve-
 nisse. Hi Romanorum reges, quibus adiungam reliquos
 etiam reges, longam senectutem adeptos, & uniuscuius-
 que studia. In fine autem Romanos adscribam reliquos,
 qui ad longissimam senectutem pervenere, additis etiam,

στον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἔλεγχος ἡ ἱστορία τῶν
 διαβάλλειν πειρωμένων τὸν ἐνταῦθα αἶρα, ὥστε καὶ
 ἡμᾶς χρηστοτέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τελείους ἡμῖν τὰς
 ἐσχᾶς ἔσεσθαι πρὸς τὸ εἰς μῆκιστόν τε καὶ λιπαρὸν,
 τὴν πάσης γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέ-
 σθαι, τῇ ἑαυτοῦ οἰκουμένη βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέ-
 ροντα. Ἀργανθώνιος μὲν οὖν Ταρτησσιῶν βασιλεὺς, πεν- 10
 τήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ
 λογοποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν
 μῦθος τισὶ δοκεῖ. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος,
 ἐτῶν ἐνενηκονταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ
 Τίμαιος ἱστοροῦσιν· Ἰέρων δὲ ὁ Συρακουσιῶν τύραννος,
 δύο καὶ ἐνενηκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐτελεύτα νοσῶν, βα-
 σιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη, ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Κα-
 λατιανὸς, καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀντέας δὲ Σκυθῶν βα-
 σιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον περὶ τὸν Ἰστρον πο-

qui in reliqua Italia diutissime vixerunt. Digna enim literis
 ratio refutandi eos, qui istum aërem criminantur, histo-
 ria. Quo meliorem nos quoque spem habemus, rata fu-
 tura vota nostra, ut in longissimam & pinguem senectu-
 tem perveniat terrae totius atque maris dominus, qui
 iam senex suum terrarum orbem regit. Arganthonius er-
 go, Tartefferum rex, quinquaginta & centum annos vixisse
 dicitur, ut volunt Herodotus historicus, & poeta Ana-
 creon. Verum ista quibusdam videtur fabula. Agathocles
 autem, Siciliae tyrannus, cum esset annorum quinque & no-
 naginta, mortuus est, sicut Demochares ac Timaeus tra-
 dunt. Hiero, Syracusanorum tyrannus, duo & nonaginta
 annos natus morbo finiit vitam, cum septuaginta annos
 regnasset, ut Calatianus Demetrius & alii perhibent. An-
 teas, Scytharum rex, pugnans contra Philippum circa

ταμόν, ἔπεσεν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυ-
 λης δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μά-
 χεσθαι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα
 τελῶν ἔτη. Τήρης δὲ Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, καθά φησι
 11 Θεόπομπος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτησεν. Ἀν-
 τίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βασιλεύων Μα-
 κεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ καὶ Λυσι-
 μάχῳ, τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἐτῶν
 ἐνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συστρατευόμενος αὐτῷ
 Ἰερώνυμος ἱστορεῖ. καὶ Λυσίμαχος δὲ Μακεδόνων βα-
 σιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ἔτος ὀγδοη-
 κοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτὸς φησὶ Ἰερώνυμος. Ἀντίγονος
 δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίου, υἱωνὸς δὲ Ἀντιγόνου τοῦ μον-
 οφθαλμοῦ, οὗτος τέσσαρα καὶ τεσσαράκοντα Μακεδό-
 νων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσθε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μῆδιός
 τε ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀν-

3 Ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη) Τελεῖ ἀνὴρ ἴσται. τελεῖ δὲ εἰς ἐνενήκοντα
 εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἀντὶ τοῦ Ἕλλην ἔτη, ἀντὶ τοῦ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἴσται.
 ἴσται. τελεῖ εἰς τοὺς ἀνδρας, ἀντὶ τοῦ οὕτως γὰρ φασιν οἱ Ἀπτικοί. V.

Istum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bar-
 dylis, rex Illyriorum, ex equo dicitur pugnasse in bello con-
 tra Philippum, annos natus nonaginta. Teres, Odrysarum
 rex, ut refert Theopompus, duorum & nonaginta anno-
 rum cum esset, obiit. Antigonus, Philippi filius, Cocles, rex
 Macedonum, in Phrygia pugnans cum Seleuco & Lysi-
 macho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum
 esset unius & octoginta, ut narrat, qui expeditionis illius
 socius fuit, Hieronymus. Etiam Lyfimachus, Macedonum
 rex, in proelio contra Seleucum periit, annum agens octo-
 gesimum, ut idem ait Hieronymus. Antigonus, filius De-
 metrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor & quadraginta
 annos imperavit Macedonibus, vixit aurem octoginta, ut
 Medius refert, & scriptores alii. Sic etiam Antipater, Io-

πατριος ὁ Ἰολαίου μέγιστον δυναθεὶς, καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλεῖας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη οὗτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λά- 12 γου, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτου μὲν ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη, ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸς τοὺς ἐτοῖν τῆς τελευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπικλησιν, ὅστις διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν. ἀδελφῶν δὲ Φιλέταυρος, πρῶτος μὲν ἐκτῆσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν, καὶ κατέσχεν, εὐνοῦχος τῶν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον, ὀγδοήκοντα ἑτῶν γενόμενος. Ἀτταλος δὲ ὁ ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ οὗτος βασιλεύων, πρὸς ὃν καὶ Σκηπτίων ὁ τῶν Ρωμαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἑτῶν ἐξέλιπε τὸν 13 βίον. Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασιλεὺς, ὁ προσαγορευθεὶς Κτιστής, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον Φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὀγδοήκον-

10 Κατέστρεψε.) Ἐτελεύτησε. V.

lai filius, potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finiit. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis felicissimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum & octogesimum vitae annum: idque duobus ante mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Philadelphii cognomen habuit, qui *solus* fratrum in paterno regno successit. Philetaerus, eunuchus, primus Pergami imperium peperit pariter ac tenuit, annos natus octoginta vitam cum morte commutavit. Attalus is, qui Philadelphii cognomen habuit, Pergamenorum & ipse rex, ad quem etiam Scipio ille dux Romanus venit, annorum octoginta duorum cum esset, e vita discessit. Mithridates, Ponti rex, cognomine Conditor, Antigonum Coclitem fugiens in Ponto mortuus est, cum vixisset quatuor & octo-

- τα, ὥσπερ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀριαράθης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἱερώνυμος ἱστορεῖ· ἐδυνήθη δὲ ἰσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περ-
 14 δίκαν μάχῃ ζωγρηθεὶς, ἀνεσκολοπίσθη. Κῦρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιός, ὡς δηλοῦσιν οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι, οἷς καὶ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξ-
 ἀνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντούτης γε-
 νόμενος ἐζήτει μὲν ἕνα ἕκαστον τῶν φίλων· μαθὼν δὲ τοὺς πλείστους διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσου τοῦ υἱέος, καὶ Φάσκοντος Καμβύσου κατὰ πρόσταγμα τὸ ἐκείνου ταῦτα πεποικέναι, τὸ μὲν τι πρὸς τὴν ὠμότητα τοῦ υἱοῦ διαβληθεὶς, τὸ δὲ τι, ὡς παρανομοῦντα αὐτὸν αἰτιασά-
 15 μενος, ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον. Ἀρταξέρξης ὁ Μνη-
 μίων ἐπικληθεὶς, ἐφ' ὃν Κῦρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο, βασιλεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νοσῶν, ἐξ καὶ ὀγδοή-
 κοντα ἔτων γενόμενος· ὡς δὲ Δεῖων ἱστορεῖ, τεσσάρων

ginta annos, ut refert Hieronymus, & scriptores alii. Ariarathes, Cappadocum rex, duo & octoginta vixit annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diutius superstes esse: sed captus in proelio contra Perdiccam, & in crucem actus est. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, ut indicant Persarum atque Assyriorum cippi, quibus etiam Onesicritus, vitae Alexandri scriptor, consentire videtur, centum annorum cum esset, amicorum unumquemque requisivit. Comperto autem, plerosque interfectos a Cambyse filio suo, qui ipsius se imperio fecisse diceret, contristatus partim, quod male audiret propter crudelitatem filii, partim, quod facinora ipsius coarguisset, vitam finiit. Artaxerxes, Memoriosi cognomine notus, contra quem Cyrus frater expeditionem moverat, regnans in Persis, morbo finiit annos natus sex & octoginta: ut vero Dino pro-

καὶ ἐνεήκοντα. Ἀρταξέρξης, ἕτερος Περσῶν βασιλεὺς, ὃν Φησιν ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν αὐτοῦ Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν, ἔτη τρία καὶ ἐνεήκοντα βίους, ἐπιβουλῇ τᾶδελφου Γωσίθρου ἐδόλοφονήθη. Σιπαρδοκλῆς δὲ ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἢ ὀγδοήκοντα, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν καταχθείς, βασιλεύειν ἤρξατο, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ. Τιγράτης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ὃν Λούκουλλος ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτα νόσω. Ὑσπασίνης δὲ ὁ Χάρακος, καὶ τῶν κατ' Ἐρυθρὰν τόπων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας ἐτελεύτησε. Τήραιος δὲ ὁ μετὰ Ὑσπασίνην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνεήκοντα βίους, ἐτελεύτα νόσω. Ἀρταβάζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον ἑβδόμος βασιλεύσας Χάρακος, ἕξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καταχθείς ἀπὸ Πάρθων ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκήρης δὲ βασιλεὺς Παρθυαίων ἕξ καὶ ἐνεήκοντα ἔζησεν ἔτη. Μασσινισσᾶς δὲ Μαυρου-

16

17

15 Καταχθείς) Ξενοδοχθείς. V. Καταπλεύσας. C.

didit, quatuor & nonaginta. Artaxerxes, Perfaram rex alius, quem patrum suorum aetate regnasse dicit Isidorus Characenus historicus, tres & nonaginta annos cum vixisset, insidiis fratris sui Gosithris periit. Sinarthocles, Parthorum rex, annum iam agens octogesium, ab Sacauracis Scythis reductus, regnare coepit, regnavitque annos septem. Tigranes, Armeniorum rex, quicum Lucullus bellum gessit, quinque & octoginta annos natus fuit, cum morbo decederet. Hyspasines, Characis, & locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto & octogesimo anno ex morbo decessit. Teraeus, tertius ab Hyspasine rex, duo & nonaginta annos cum vixisset, morbo finiit. Artabazus, a Teraeo septimus, qui Charace regnavit, sexto & octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnascires, rex Parthorum, sex & nonaginta annis vixit. Massinissa, Mauro-

σίῳ βασιλεὺς, ἐνεήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσανδρὸς δὲ ὁ
 ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Σεβαστοῦ ἀντὶ ἐθνάρχου, βασιλεὺς ἀνα-
 γορευθεὶς Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὧν ἐνεήκοντα, ἱππομάχων
 καὶ πεζομάχων οὐδενὸς ἦττων ἐφάνη· ὡς δὲ εἰρά τούς
 ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβανίῳ προστιθεμένους, ἀπασχόμενος
 σιτίῳ, ἐτελεύτησε, βιούς ἔτη τρία καὶ ἐκενήκοντα. Γόαι-
 σος δὲ, ὡς Φησὶν Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ
 ἡλικίας Ὀμανῶν τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεν-
 τεκαίδεκα καὶ ἑκατὸν γεγονώς ἐτῶν, ἐτελεύτησε νόσῳ.
 Βασιλέας μὲν οὖν τοσούτους ἱστορήκασιν μακροβίους οἱ
 18 πρὸ ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ καὶ Φιλόσοφοι, καὶ πάντες οἱ περὶ
 παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειαν πως καὶ οὗτοι ποισάμενοι
 ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθον, ἀναγράφωμεν καὶ τού-
 των τοὺς ἱστορημένους, καὶ πρώτους γε Φιλοσόφους. Δη-
 μόκριτος μὲν ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονώς τισσάρων καὶ
 ἑκατὸν, ἀπασχόμενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενόφιλος δὲ ὁ

rum rex, nonaginta annos implevit. Afander ille, qui a di-
 vo Augusto pro Ethnarcha rex Bospori renuntiatus fue-
 rat, circa annum nonagesimum nullo neque equite neque
 milite deterior visus est. Cum vero videret, suos cives ad
 Scribonii se partes conferre, inedia de vita exiit, quam
 ad tres & nonaginta annos produxerat. Goaesus, auctore
 Isidoro Characeno, ipsius aequali, Omanorum in turifera
 regione rex, quindecim supra centum annos cum habe-
 ret, e morbo obiit. Tot reges longaevos nobis tradide-
 runt, qui ante nos scripsere. Quando vero etiam philoso-
 phi, & omnino literarum cultores, qui curam & ipsi sui
 ipsorum *exquisitiorem* habent, ad longam senectutem per-
 venire; scribamus etiam de his, quotquot in literarum mo-
 numenta relati sunt, & primos quidem philosophos. De-
 mocritus Abderitanus, annos natus quatuor supra centum,
 abstinens a cibo vitam finit. Xenophilus musicus, emi-

μαυτικὰς, ὡς Φησιν Ἀριστόξενος, προσχῶν τῇ Πυθαγόρου Φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιττακὸς, οἱ τινες τῶν κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν ἐγένοντο, ἑκατὸν ἕκαστος ἔζησεν ἔτη. Ζήνων δὲ ὁ τῆς Στωϊκῆς Φιλοσοφίας ἀρχηγός, ὀκτὼ καὶ ἐνενήκοντα, ὃν Φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναφθέγγασθαι, τί με βοᾷς; καὶ ὑποστρέψαντα οἰκαδὲ, καὶ ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος μαθητῆς, καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα οὗτος γεγονώς ἔτη, Φῦμα ἔσχεν ἐπὶ τοῦ χεῖλους, καὶ ἀποκαρτερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἐταίρων τινῶν γραμμάτων, προσενεγκάμενος τροφὴν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἡξίουσι οἱ Φίλοι, ἀποσχόμενος αὖτις τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνου μὲν υἱός, Ἀρχελάου δὲ τοῦ Φυσικοῦ μαθητῆς, ἐβίωσεν ἔτη ἑνὶ καὶ ἐνενήκοντα.

V. Φῦμα) Ψυδράκιον, ψάρα. *ibid.* Καὶ ἀποκαρτερῶν) Ἐαυτὸν λιμῇ ἢ ἀγχόνῃ ἐξάγων. V.

nens, ut ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra quinque & centum annos Athenis vixit. Solon, & Thales, & Pittacus, qui de septem illis, qui sapientes vocantur, fuere, centum quisque annos vixerunt. Zeno, Stoicae philosophiae princeps, octo & nonaginta: quem aiunt, cum in concionem prodiret, & lapsus offenderet, exclamasse, *Quid me vocas?* [o terra!] reversumque domum, inedia vitam finiisse. Cleanthes autem, discipulus Zenonis & successor, novem & nonaginta annos natus, tuber in labio nactus est, iam suscepto moriendi consilio, cum supervenirent ipsi a sodalibus quibusdam literae, cibo assumpto perfecit, quae rogaverant amici, tum denuo a cibis se abstinens de vita exiit. Xenophanes, Dexini filius, Archelai Physici discipulus, annos vixit nonaginta unum, Xenocra-

Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητὴς γενόμενος, τέσσαρα
καὶ ὀγδοήκοντα· Καρνεάδης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδη-
μίας ἀρχηγός, ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος ἔν
καὶ ὀγδοήκοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος.
Στωϊκὸς Φιλόσοφος, ἑκτὰ καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδά-
νιος ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥόδιος, Φιλόσο-
φός τε ἅμα, καὶ ἱστορίας συγγραφεὺς, τέσσαρα καὶ
ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ
21 ὀγδοήκοντα. Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἐν καὶ ὀγδοήκον-
τα. Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσεὺς, Στωϊκὸς, ὃς καὶ
διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ Θεοῦ, ὑφ' οὗ
ἡ Ταρσέων πόλις καὶ Φόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοή-
κοντα ἔτη βιοῦς, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς
ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἑκάστον ἀπονέμει ὡς
ἥρωϊ. Νέστωρ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσοῦ, διδάσκαλος
c Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνεήκοντα. Ξενοφῶν δὲ
22 ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Οὗτοι μὲν

4 Ὁ Σελευκεὺς) Ἐστὶ γὰρ Σελεύχεια καὶ ἐπὶ Τίγριδι τῇ ποταμῷ. V.

tes, Platonis auditor, quatuor & octoginta: Carneades, iu-
nioris Academiae princeps, annos quinque & octoginta:
Chrysippus unum & octoginta: Diogenes Seleucienfis ad
Tigrim, Stoicus philosophus, octo & octoginta: Posidonius
Apameensis Syriae, lege autem Rhodius, philosophus, &
idem historicus, quatuor & octoginta: Critolaus Peripate-
ticus, supra duos & octoginta. Plato divinus, unum &
octoginta. Athenodorus, Sandonis filius, Tarsensis, Stoicus,
qui divi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a quo
etiam tributis levata est Tarsensium civitas, duo & octogin-
ta annos natus in patria mortuus est, cui honorem quotan-
nis habet Tarsensium populus, tanquam Heroi. Nestor Stoi-
cus e Tarso, Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo & no-
naginta: Xenophon, Grylli filius, supra nonaginta vixit an-

Φιλοσόφων οἱ ἑνδοξοί, συγγραφέων δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ. Τερῶνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλοὺς καμμάτους ὑπομείνας καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γε τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις μηδενὸς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίειαν ἑλλπῇ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, ὁμοίως ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενεΐτης, ἕξ καὶ ἐνενήκοντα. Ἀριστόβουλος δὲ ὁ Κασανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι· τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοηκοστὸν ἔτος γεγονὼς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ἵππου κατέ-

nos. Hi philosophi nobiles. Inter historicos Ctesibius centum viginti quatuor annos natus in Peripato obiit, ut auctor est in Chronicis Apollodorus. Hieronymus, in bellis versatus, multos labores perpassus & vulnera, annos vixit quatuor supra centum, ut ait Agatharchides nona historiarum Asiae, atque admiratur virum, qui ad ultimum vitae diem aptus fuerit consuetudini hominum, nec in ulius sensus usu aut sanitate quidquam desideraverit. Hellenicus Lesbicus octoginta & quinque, & Pherecydes Syrus similiter octoginta & quinque. Timaeus Tauromenites sex & nonaginta. Aristobulus Cassandrinus supra nonaginta annos dicitur vixisse; historiam autem quatuor & octoginta annos natus coepit scribere, ut ipse refert in principio operis. Polybius, Lycortae filius, Megalopolitanus, rure rediens ex equo cecidit, unde morbum nactus diem

πεσε, καὶ ἐκ τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἐτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα· Ὑψικράτης δὲ ὁ Ἀμισηνὸς συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενή-
 23 κοντα. Ῥητόρων δὲ Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦ-
 σιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. τροφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύ-
 τησεν ὃν Φασὶν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήραος,
 καὶ ὑγιεινοῦ ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ
 μηδέποτε συμπεριενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσο-
 κράτης ἐνενήκοντα καὶ ἑξ' ἐτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν
 ἔγραφε λόγον· περὶ ἑτῆ δὲ ἐνὸς ἀποδόντα ἑκατὸν γεγο-
 νώς, ὡς ἤσθετο Ἀθηναίους ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ
 Χαιρώνεια μάχῃ νικημένους, ποτνιάμενος, τὸν Εὐρι-
 πίδειον στίχον προσηνέγκατο, εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρον,

Σιδώνιον ποτ' ἄστὺ Κάδμος ἐκλιπών·

καὶ ἐπειπὼν ὡς δουλεύσει ἡ Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον.
 Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, θεοῦ Καίσαρος

12 Πατριάρχης } Ἀντόμος, ποτνιάμαι τὸ δυσφορῶ, καὶ τὸ μετὰ δι-
 τοκαθίστασις ἰκετεύω. V.

obiit, annorum cum esset duorum & octoginta. Hypsicra-
 tes, Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus, vixit
 annos duo & nonaginta. Inter oratores Gorgias, quem So-
 phistam quidam nominant, annos octo & centum. Absti-
 nentia vero cibi finiit: quem aiunt interrogatum de causa
 longae senectutis, & omnibus sensibus sanae, respondisse,
 quod nunquam ab aliorum se conviviiis passus sit auferri.
 Isocrates, sex & nonaginta annorum cum esset, Panegy-
 ricam orationem scripsit: circa annum vero undecentesi-
 mum, audito, Athenienses a Philippo pugna ad Chaero-
 neam victos, lamentabili voce Euripidis versiculum pro-
 tulit, quem ad se referebat,

Quondam Sidonis urbe Cadmus excitus:

cumque subiecisset, servitutam esse Graeciam, e vita dis-
 ccessit. Apollodorus Pergamenus, rhetor, Augusti Caesaris

Σειβαστοῦ διδάτκαλος γενόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ
 τῷ Ταρσεῖ Φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἔζησε ταῦτα
 τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ
 ἄδοξος ῥήτωρ, ἔτη ἐνενήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγωδο- 24
 ποιός, ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ
 ἐνενήκοντα ζήσας ἔτη. οὗτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος ἐπὶ
 τέλει τοῦ βίου παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικα-
 σταῖς Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος διὰ
 τοῦ δράματος, ὅπως τὸν νοῦν ὑγιαίνει ὡς τοὺς δικαστάς,
 τὸν μὲν ὑπερθαυμάσαι, καταΐψηφίσασθαι δὲ τοῦ υἱοῦ
 αὐτοῦ μανίαν. Κρατῖνος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητής, 25
 ἑπτὰ πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς τῷ
 τέλει τοῦ βίου διδάξας τὴν Πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ'
 οὐ πολὺ ἐτελεύτα. καὶ Φιλήμων δὲ ὁ κωμικός, ὁμοίως
 τῷ Κρατίνῳ, ἑπτὰ καὶ ἐνενήκοντα ἔτη βίου, κατέκειτο
 μὲν ἐπὶ κλίνης ἡρεμῶν· Θεασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρε-
 σκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατεσθίωντα, ὥρμησε μὲν εἰς

praeceptor, qui cum Athenodoro Tarsensi philosopho il-
 lum instituerat, sicut Athenodorus annos vixit octoginta
 duos: Potamo rhetor non ignobilis annos nonaginta. So-
 phocles, Tragicus poëta, glutito uvae acino suffocatus est,
 quinque & nonaginta annos cum vixisset. Hic ab Iophon-
 te filio sub finem vitae accusatus dementiae, recitavit iu-
 dicibus Oedipum in Colono, ostendens illa fabula, quam
 sibi mente constaret, adeo ut iudices ipsum quidem vehe-
 menter admirarentur, filii autem furorem damnarent. Cra-
 tinus, Comicus poëta, septem supra nonaginta annis vixit,
 cumque versus finem vitae Pytinen docuisset, vicissetque,
 non ita multo post obiit. Etiam Philemon Comicus, non
 minus, quam Cratinus, septem & nonaginta annos natus,
 decumbebat quiescens in lectulo. Cum vero videret asi-
 num paratas sibi ficus devorantem, in cachinnos effundi.

γέλῳτα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ
 ἀθρόῳ γέλῳτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ ὄνῳ ἀκράτου ῥοφεῖν,
 ἀποπνιγείς ὑπὸ τοῦ γέλῳτος ἀπέθανε. καὶ Ἐπίχαρμος
 δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, καὶ αὐτὸς ἐνενήκοντα καὶ
 26 ἑπτὰ ἔτη λέγεται βιάσθαι. Ἀνακρέων δὲ ὁ τῶν μελῶν
 ποιητῆς, ἔζησεν ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ Στησί-
 χορος δὲ ὁ μελοποιὸς, ταῦτά. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κεῖος, ὑ-
 27 πὲρ τὰ ἐνενήκοντα. Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης μὲν
 ὁ Ἀγλαοῦ Κυρηναῖος, ὃν οὐ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ
 καὶ ποιητὴν ἂν τις ὀνομάσειε, καὶ Φιλόσοφον, καὶ γεω-
 28 μέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα οὗτος ἔζησεν ἔτη. Καὶ Λυ-
 κοῦργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε καὶ
 29 ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἱστορεῖται. Τοσούτους ἐδυνήθημεν
 βασιλέας, καὶ πεπαιδευμένους, ἀθροῖσαι· ἐπεὶ δὲ ὑπε-
 σχόμην καὶ Ῥωμαίων τινάς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκη-
 σάντων μακροβίων ἀναγράψαι, τούτους σοι, θεῶν βου-
 λομένων, ἱερώτατε Κυντίλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώσομεν λόγῳ.

tur; vocatoque servo cum multo *iidem* confertoque rifu
 imperat, ut asino etiam merum sorbendum addat: atque
 ipsum per rifum intercluso spiritu moritur. Etiam Epichar-
 mus Comicus septem & nonaginta annos dicitur vixisse.
 Anacreon, canticorum poëta, vixit annos quinque & octo-
 ginta, & Stesichorus melicus totidem: Simonides autem
 Ceus supra nonaginta. Inter Grammaticos Eratosthenes,
 Aglai filius, Cyrenaeus, quem non Grammaticum solum,
 sed etiam Poëtam aliquis nominaverit, & Philosophum, &
 Geometram; duo & octoginta hic vixit annos. Lycurgus,
 Lacedaemoniorum legislator, quinque & octoginta annos
 vixisse narratur. Tot potuimus reges & eruditos homines
 colligere. Cum vero promiserim etiam Romanorum quos-
 dam, & Italicorum longaeavorum referre, eos tibi, Diis
 volentibus, Quintille sanctissime, alio libello indicabimus.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

ὍΤΙ μὲν οὐδὲν γλύκιον ἢ πατρίδος φθάνει προτε- 1
 θρυλλημένον. ἄρ' οὖν ἡδιον μὲν οὐδὲν, σεμνότερον δέ τι
 καὶ θειότερον ἄλλο; καὶ μὴν ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομί-
 ζουσιν ἄνθρωποι, τούτων πατρίς αἰτία, καὶ διδάσκαλος
 γεννησαμένη, καὶ ἀναθρεψαμένη, καὶ παιδευσαμένη.
 πόλεων μὲν οὖν μεγέθη, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυ-
 τελείας κατασκευῶν, θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας δὲ
 στέργουσι πάντες· καὶ τοσούτον οὐδεὶς ἐξηπατήθη τῶν
 καὶ πάνυ κεκρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν θεῖαν ἡδονῆς,
 ὡς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ' ἄλλοις θαυμάτων λή-
 θην ποιήσασθαι τῆς πατρίδος. Ὅστις μὲν οὖν σεμνύνε- 2
 ται πολίτης ὢν εὐδαίμονος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ

2 Ὅτι μὲν οὐδὲν) Τὸ παρὸν ἀνα- Errat. Nam est pleonasm. notus.
 κούστον ὃν ἐσφάλλαι δοκεῖ. G. V. ad Musc. Enc. c. 1. Reitz.

PATRIAE ENCOMIUM.

*S*U A cuique patria nihil esse dulcius, olim illud quidem
 tritum est. Numquid autem dulcius quidem nihil, sed ta-
 men augustius aliud quid est ac divinius? Quin quaecun-
 que augusta & divina putant homines, eorum causa &
 magistra patria est, quae genuerit ea, nutrit, institue-
 rit. Itaque magnitudines urbium & claritates, & sumtus
 aedificiorum, multi admirantur, patrias vero amant uni-
 versi. Atque in tantum se errorem abduci nemo passus
 est eorum etiam, qui valde spectaculorum voluptatibus
 deliniuntur, ut propter excellentiam spectaculorum apud
 alios, suae patriae oblivionem caperet. Ac si quis beatae
 se civitatis civem esse gloriatur, ille, quis honos haben-

τίνα χρὴ τιμὴν ἀπονέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δῆ-
 λός ἐστιν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετριοτέρας ἔλαχε τῆς πα-
 τρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον αὐτὸ τιμᾶν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.
 πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν πειρωμένῳ, προσήκει μέ-
 γεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ὠνίων ἀφθο-
 νίαν. ὅπου δ' αἰφesis ἐστὶ πόλεων, οὐδεὶς ἂν ἔλοιτο τὴν
 λαμπροτέραν, ἑάσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὕξαιτο μὲν ἂν
 εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι παραπλησίαν,
 3 ἔλοιτο δ' ἂν τὴν ὀποικονοῦν. Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οἱ ὄλ-
 καιοὶ τῶν παίδων πράττουσι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέ-
 ρων. οὔτε γὰρ νέος καλὸς καὶ γαῖος, ἄλλον ἂν προτιμή-
 σαι τοῦ πατρὸς, οὔτε πατὴρ καταμελήσας τοῦ παιδὸς,
 ἕτερον ἂν στερῆσαι νέον, ἢ τὸν τοσούτον γε οἱ πατέρες νι-
 κώμενοι, προσνέμουσι τοῖς παισίν, ὥστε καὶ κάλλιστα,
 καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκο-
 σμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς. ὅστις δὲ μὴ τοιοῦτός ἐστι δι-

dus sit patriae, ignorare mihi videtur; manifestumque est;
 aegre fuisse laturum, si mediocrem magis patriam forti-
 tus esset. At mihi ipsum nomen honorare patriae dulcius
 est. Ipsas enim comparare urbes si quis velit, conveniens
 est, ut magnitudinem exigat, & pulchritudinem, & rerum
 venalium abundantiam: at de optione urbium ubi agitur,
 nemo sane, relicta sua patria, splendidiorem elegerit: sed
 optaverit ille quidem esse suam patriam beatis illis proxi-
 mam; ceterum ipsam, qualiscunque demum sit, praetule-
 rit. Idem nempe liberi faciunt, si sunt iusti, ac boni pa-
 rentes. Neque enim honestus bonusque iuvenis alium quem-
 cunque patri praetulerit; neque, suo neglecto filio, pater
 iuvenem alium complectatur. Sed tantum amore victi pa-
 tres ex se natis tribuunt, ut & pulcherrimi, & maximi,
 & rebus omnibus ornatissimi, sui illis liberi videantur. Si
 quis vero talis non est filii sui iudex, ille non patris mi-

καστῆς πρὸς τὸν υἱὸν, οὐ δοκεῖ μὲν πατὴρ οὐδ' ἀδελφεὸς
 ἔχειν. Πατρίδας τοίνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰκειότατον 4
 πάντων· οὐδὲν γὰρ ὅ, τι τοῦ πατρὸς οἰκειότερον. εἰ δέ τις
 ἀπονέμει τῷ πατρὶ τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νό-
 μος, καὶ ἡ Φύσις κελεύει, πρᾶσινόντως ἀντὶ τὴν πατρίδα
 προτιμῆσαι. καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆ-
 μα, καὶ ὁ τοῦ πατρὸς πατήρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων οἰκεῖοι
 πάντες ἀνωτέρω, καὶ μέχρι θεῶν πατρώων πρόεσιν ἀνα-
 βιβάζομενον τὸ ὄνομα. Χαίρουσι καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ 5
 πάντα μὲν, αἷς εἰκός, ἐφορᾷσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν
 ἡγούμενοι κτήματα πᾶσαν γῆν, καὶ θάλασσαν· ἐφ'
 ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο, προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἀπα-
 σῶν πόλεων. καὶ πόλεις σεμνότεραι θεῶν πατρίδες, καὶ
 ἡσοὶ θεϊότεραι, παρ' αἷς ὑμνεῖται γένεσις θεῶν. ἱερὰ
 γοῦν κεχαρισμένα ταῦτα νομίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὴν
 εἰς τοὺς οἰκεῖους ἕκαστος ἀφικόμενος ἱερούργῃ τέλους. εἰ

hi oculos videtur habere. Ergo nomen patriae primum
 omnium & familiarissimum: neque enim patre quidquam
 familiarius. Si quis vero iustum suo patri honorem habet,
 quod lex pariter ac natura praecipit, convenienter ille pa-
 triam praetulerit: quando ipse quoque pater res patriae
 est, & patris pater, & qui propter hosce ad nos perti-
 nent sursum omnes: atque ad patrios usque Deos retro
 ascendens illud nomen progreditur. Gaudent ipsi quoque
 suis Dii patriis, & cum omnia inspiciant humana, ut cre-
 dere fas est, qui suae ditionis & terram & mare esse arbi-
 trentur; tum in qua quisque illorum natus est, eam urbi-
 bus praefert aliis omnibus. Itaque & urbes augustiores,
 quae Deorum patriae sunt, & diviniore insulae, in qui-
 bus natales celebrantur Deorum. Sacra quippe ea demum
 grata Diis putantur, quae in domestica illis loca delatus

6 δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώ-
 6 ποις πολὺ γε μᾶλλον; Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον
 ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος· ὡς καὶ τοῦτον τὸν θεόν, εἰ
 καὶ κοινός ἐστιν, ἀλλ' οὖν ἐκάστῳ νομίζεσθαι πατρῶν,
 διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θῆαν· καὶ Φωνῆς ἐνταῦθα
 ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν μανθάνων, καὶ θεοὺς
 ἐγνώρισεν, εἰ δέ τις τοιαύτης ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἑτέρας
 δεηθῆναι πρὸς τὴν τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' οὖν ἐχέ-
 7 τω καὶ τούτων τῶν παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν·
 οὐ γὰρ ἂν ἐγνώρισεν οὐδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πα-
 7 τρίδος, πόλιν εἶναι μαθών. Πάντα δέ, οἶμαι, παιδεύ-
 ματα καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμω-
 τέρους αὐτοὺς ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζον-
 τες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα, Φιλοτιμίας ἐνεκεν τῆς εἰς
 τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι·
 δεῖ γὰρ οὐκ ἀχαρίστους εἶναι τοὺς τῶν μεγίστων τυχόν-

quisque peregerit. Si vero Diis carum est nomen patriae,
 quidni multo magis hominibus? Etenim vidit solem pri-
 mum e sua quisque patria: ut hic quoque Deus, licet
 communis sit, patrius ille tamen unicuique videatur ideo,
 quod primum ex illo *sibi* loco conspectus sit. Et vocem
 mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum disce-
 ret, & Deos agnovit. Talem vero si quis patriam forti-
 tus est, ut alia quoque ad maiorum rerum institutionem
 opus habuerit; habeat ille sane huius etiam institutionis
 patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius *alterius* ur-
 bis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem *eiusmodi* esse, di-
 dicisset. Ceterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem
 colligunt homines, ut ea se utiliores praestent *suis* quique
 patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad pu-
 blicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet
 enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt beneficiis,

τας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς καθ' ἕνα τις ἀπονέμοι
 χάριν, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, ἐπειδὴν εὖ πάβη πρὸς τινός,
 πολὺ μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκουσιν
 ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰσὶ νόμοι παρὰ
 ταῖς πόλεσι· κοινὴν δὲ προσήκει πάντων μητέρα τὴν πα-
 τρίδα νομίζειν, καὶ χαριστήρια τροφῶν ἀποδίδοναι, καὶ
 τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως. Ὡς δὲ οὐδεὶς οὕτως 8
 ἀμνήμων τῆς πατρίδος, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει γενόμενος,
 ἀμελεῖν. ἀλλ' οἱ τε κακοπραγούντες ἐν ταῖς ἀποδη-
 μίαις, συνεχῶς ἀνακαλοῦσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἡ
 πατρίς· οἱ τε εὐδαιμονοῦντες, ἂν καὶ τὰ ἄλλα εὖ πράτ-
 τωσι, τοῦτο γοῦν αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι, τὸ
 μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὄνειδος γὰρ τὸ
 τῆς ξενιτείας· καὶ τοὺς κατὰ τὸν τῆς ἀποδημίας χρόνον
 λαμπροὺς γενομένους, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τι-
 μῆς δόξαν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπαι-

Verum si quis singulis etiam gratiam, prout iustum est, refert obligatus beneficio, multo magis patriae rependere iusta convenit. Etenim malae tractationis parentum leges sunt in civitatibus: communem autem parentem putare patriam convenit, & praemia pro alimentis, ipsaeque adeo legum cognitione, rependere. Visus autem est nemo adeo immemor patriae, qui in alia civitate constitutus illius curam abiiciat. Sed cum ii, quibus adversa in peregrinatione obveniunt, perpetuo in animum revocent, maximum bonorum esse patriam, tum quibus secunda sunt omnia, quantumvis reliquis rebus felices, tamen hoc sibi maximum putant deesse, quod patriam non inhabitant, sed peregrinantur. Ipsa enim crimen habet peregrinitas. Ac videre licet ipsos, qui peregrinationis suae tempore, vel bonorum possessione, vel honorum gloria, vel eruditionis testimonio, vel laude fortitudinis, illustrati sunt, in patriam

νον, ἔστιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπείγομένους, ὡς οὐκ ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξομένους τὰ αὐτῶν καλά. καὶ τοσούτῳ γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβεῖσθαι τῆς πατρίδος, ὅσῳ περ ἂν φαίνεται μειζόνων παρ' ἄλλοις ἡζιωμένους. Ποθεινὴ μὲν οὖν καὶ νέοις πατρίς. τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσῳ πλέον τοῦ Φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεστι, τοσούτῳ καὶ πλείων ἐγγίνεται πόθος ὁ τῆς πατρίδος. ἕκαστος γοῦν τῶν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει καὶ εὐχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἵν', ὅθεν ἤρξατο βιοῦν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακαταθήται τῇ θρεψαμένη γῇ, καὶ τῶν πατρῶων κοινωνήσῃ τάφῳ. δεινὸν γὰρ ἑκάστῳ δοκεῖ ξενίας ἀλίσκεσθαι, 9 καὶ μετὰ θάνατον ἐν ἀλλοτρίᾳ κειμένῳ γῇ. Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας μέτεστι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μάθοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπήλυδες, καθάπερ νόθοι, ραδίως παιδῶνται τὰς μεταναστάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μήτε εἰ-

tamen festinare omnes; ut qui inter meliores sua ostendere bona non possint. Ac tanto magis festinat unusquisque ad suam complectendam patriam, quo maioribus rebus dignati ipsum sunt alii. Igitur iunioribus etiam amabilis est patria. His vero, qui pervenire ad senectutem, quanto maior quam iuvenibus prudentiae portio obtigit, tanto etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim unusquisque in patria finire vitam & studet, & operatur, ut, unde coepit vivere, ibi rursus & altrici terrae corpus commendet, & maiorum suorum monumentis inferatur. Durum enim unicuique videtur, peregrinitatis damnari in terra aliena iacenti. Quantum porro benevolentiae in patriam germanis vere civibus insit, ex indigenis aliquis intelligat. Nam advenae, velut spurii, migrationes facile suscipiunt, qui neque intelligant nomen patriae, neque ament; sed,

ὄντες, μήτε στέργοντες ἡγούμενοι δ' ἀπανταχῇ τῶν
 ἐπιτηδείων εὐπορήσειν, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γα-
 στρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατὴρ, ἀγα-
 πᾶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, καὶ ὀλί-
 γην ἔχουσι, καὶ τραχεῖαν, καὶ λεπτόγεων καὶ ἀπο-
 ρῶσι τῆς γῆς ἐπαινεῖσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ τῆς πα-
 τρίδος οὐκ ἀπορήσουσιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ καὶ ἰδῶσιν
 ἑτέρους σεμνυνομένους, πεδίοις ἀνειμένους, καὶ λειμῶσι
 φυτοῖς παντοδαποῖς διελημμένοις, καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς
 πατρίδος ἐγκωμίων οὐκ ἐπιλανθάνονται τὴν δὲ ἱπποτρό-
 φον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινοῦσι. Καὶ σπεύ-
 δει τις ἐς τὴν πατρίδα, καὶ νησιώτης ἢ καὶ παρ' ἄλλοις
 εὐδαιμονεῖν δύνηται, καὶ διδομένην ἀθανασίαν οὐ προσή-
 σεται, προτιμῶν τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάφον· καὶ ὁ τῆς
 πατρίδος αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθήσεται τοῦ παρ'
 ἄλλοις πυρός. Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δοκεῖ παρὰ
 πᾶσιν ἢ πατὴρ, ὥστε καὶ τοὺς πανταχοῦ νομοθέτας ἰδοί

11 Σπύδι) De Ulyss. G.

necessarium rerum copiam praesto sibi ubique futuram
 rati, mensuram voluptatis in ventris voluptatibus collo-
 cent. Quibus vero parens etiam est patria, hi amant in
 qua nati sunt & alibi terram, licet parvam habeant, licet
 asperam, & tenuem: & licet non habeant, quam terrae
 virtutem commendent, laudes certe non defunt illis, qui-
 bus ornent patriam. Verum etsi videant gloriantes alios
 campis laxis, pratisque vario plantarum genere distinctis;
 ipsi tamen patriae laudum non obliviscuntur, despectaque
 equorum altrice terra, laudant suae nutriculam pueritiae.
 Ac festinat in patriam aliquis insulanus etiam, etiam cum
 felicem apud alios vitam licet agere, nec oblatam sibi im-
 mortalitatem admittit, sepeliri praeoptans in patria, fu-
 musque patriae igni apud alios ei clarior videbitur. Adeo
 autem carum super omnia videtur patria, ut, qui ubique

τις ἂν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλεπωτάτην ἐπιβεβληκότας τὴν Φυγὴν τιμωρίαν. καὶ οὐχ οἱ νομοθεῖται μὲν οὕτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πιστευόμενοι τὰς στρατηγίας ἐτέρως, ἀλλ' ἐν ταῖς μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελμάτων τοῖς παραταττομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς ὁ πόλεμος. καὶ οὐδεὶς ὅστις ἂν ἀκούσας τούτου, κακὸς εἶναι θεῖται. ποιεῖ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἀνδρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

fuere legum latores, eos videas maximis quibusque criminibus gravissimam imposuisse poenam, exilium. Nec vero legum modo latores in ea sunt sententia; aliter animatis exercituum ducibus: quin sub ipsa proelia ad eos, qui stant iam in acie, maximum illud adhortamentum est, bellum ipsis esse pro patria: neque quisquam est, qui, hoc audito, ignavus esse velit: virtutem enim timido etiam addit nomen patriae.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ.

ΤΗΣ Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ 1
 διακεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἄκαρπος, πε-
 διὴ ἅπαντα, οὐ χλόην, οὐ πόαν, οὐ φυτὸν, αὐχ ὕδωρ
 ἔχουσα, ἢ εἴ που ἄρα ἐν κοίλοις συνεστηκὸς ὑετοῦ ὀλίγου
 λείψανον, παχὺ καὶ τοῦτο, καὶ δυσῶδες, οὐδὲ πάνυ δι-
 ψῶντι ἀνθρώπων πότιμον. ἀοίκητος γοῦν ἐστὶ διὰ ταῦτα.
 ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος οὕτω, καὶ ξηρὰ, καὶ
 ἄφορος οὔσα, καὶ πολλῶ τῶ αὐχμῶ πιεζομένη; καὶ τὸ
 θάλπος δὲ αὐτὸ, καὶ ὁ ἀήρ, κομιδῇ πυρώδης, καὶ Φλο-
 γερὸς ὢν, καὶ ἡ ψάμμος ὑπερξέουσα, παντελῶς ἄβα-
 τον τὴν χώραν τίθησι. Γαράμαντες μόνοι πρόσοικοι ὄντες, 2
 εὐσταλες καὶ κοῦφον ἔθνος, ἀνθρώποι σκηνίται, ἀπὸ θή-
 ρας τὰ πολλὰ ζῶντες, ἐνίοτε οὗτοι ἐσβάλλουσι, θη-

DE DIPSA DIBUS.

QUAE ad austrum spectant Libyae, arena sunt pro-
 funda, adusta tellus, deserta maiorem partem, infoecunda
 plane, universa campestris, quae non herbam, non gra-
 men, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam
 consistentes locis cavis pluviarum tenues reliquiae, cras-
 sum & hoc atque odoris mali, nec sitienti licet homini
 potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est: aut quomodo
 habitetur, quae immanis adeo atque arida sit & sterilis,
 multoque squalore obsita? cum vapor ipse & aër igneus
 vehementer atque aestuosus sit, & arena fervidissima, in-
 viam omnino regionem reddit. Garamantes foli accolae,
 gens succincta & levis, in tabernaculis vivere soliti homi-
 nes, venatu viventes plerumque; hi igitur per venatus

ρεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὕσαντα
 τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὅποτε τὸ παλὺ τοῦ καύματος σβε-
 σθείη, καὶ ἡ ψάμμος νοτισθείη, καὶ ἀμηνέπη βατὰ
 γένοιτο. ἡ θήρα δέ ἐστιν ὄνων τε τῶν ἀγρίων, καὶ στρου-
 θῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλιστα,
 καὶ ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνᾳ διαρκεῖ πρὸς τὸ
 δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ τάλαιπωρούμενα ὑπὸ
 πολλῶ καὶ ὀξεῖ τῷ ἡλίῳ. καὶ ὁμῶς οἱ Γαραμαντες ἐπει-
 δὲν τὰ σιτία καταναλώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀΦίκοντο,
 ἀπελαύνουσιν εὐθὺς ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἡ ψάμ-
 μος ἀναφλεγείσῃ δύσβατος καὶ ἄπορος γένηται, εἴτ᾽ αὖ
 ὥσπερ ἐντὸς ἀρκύων ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται
 μετὰ τῆς ἄγρας. ἄφυκτα γάρ ἐστιν, ἣν ὁ ἥλιος ἀνα-
 σπᾶσας τὴν ἰκμάδα, καὶ τάχιστα ξηράνας τὴν χώραν,
 ὑπερῆσῃ, ἀκμαιότεραν τὴν ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἅτε
 πρὸς τὴν νοτίδα παρατεθηγμένην τροφὴ γὰρ αὕτη τῷ

16 Τροφῇ) Ὡςπερ γὰρ τῆς τρο- ὑγρόν. ἀλλὰ τῷ ψυχρῷ μὲν ἅτα
 φῇ καὶ τῷ θερμῷ καὶ τῷ ψυχρῷ τὸ συγγεσιότερόν μᾶλλον κρατύνεται

causam irruunt interdum circa ipsam brumam, observato
 tempore maxime pluvio, cum ardoris maior pars extin-
 cta est, & conspersa arena, itineris copia, utcumque con-
 tingit. Venatus autem est asinorum agrestium & marinor-
 um passerum, ingentium illorum, qui humo tollere se
 non possunt, & finiorum maxime, & interdum elephan-
 torum. Haec enim sola durant ad sitim, & vexationem a
 multo acutoque sole sustinent. Et tamen Garamantes, con-
 sumtis cibariis, quibuscum venerant, celeriter revertuntur,
 veriti, ne sibi accensa rursus arena transitum, vel diffici-
 lem reddat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia
 deprehenfi cum captura ipsi sua pereant. Neque enim ulla
 superest effugiendi ratio, ubi sol, sursum tracto humore,
 exsiccataque celeriter regione, vehementer exarsit, radios
 iaculatus fortiores, tanquam ab ipso humore acutos, qui

πυρί. Καίτοι ταῦτα πάντα ὅποσα εἶπον, τὸ θάλλπος, 3
τὸ δῖψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν,
ἦτον ὑμῖν δυσχερῆ εἶναι δοῖται τοῦ λεχθησομένου· καὶ διὰ
τοῦτο Φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἐρπετὰ γὰρ ποι-
κίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα,
καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ἐπι-
μέταται τὴν γῆν. τὰ μὲν ὑποβρύχια, Φωλεύοντα ἐν μυ-
χῇ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, Φύσαλλοι,
καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι; καὶ κεράσται, καὶ βουπρή-
στες, καὶ ἀκοντίαι, καὶ ἀμφίσβαιναι, καὶ δράκοντες,
καὶ σκορπίων γένος διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ἐπίγειόν τε καὶ
πεζόν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον, θάτερον δὲ ἐν-
αέριον, καὶ πτηνόν, ὑμένόπτερον δὲ οἷα ταῖς ἀκρίσι, καὶ
τέττιξι, καὶ νυκτερίσι τὰ πτερὰ. τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ

καὶ ἐπιδίδωσιν· τῇ δὲ θερμῇ μα-
ρίνεται τε καὶ ἀφανίζεται συναναι-
ροῦσα τὸ ὡς ἐφ' ἑαυτῇ σὲ θερμόν.
αἱ γὰρ πρὸς ὀλίγον αὐτὴ μὲν ἡ
ὕγρως ὀλιγουμένη ἀκμάζειν ὑπερ-
δίδωσιν, ὡς οἰατρίφουσα τῇ θερμῇ.

τέλος δὲ ἔκχμαζομένη καὶ πρὸς τὸ
μὴ εἶναι χωροῦσα, ὥσπερ παρα-
θραύει καὶ παρακμάζειν ποιεῖ καὶ
αὐτὴ τὸ θερμόν. εἰ καὶ μὴ τοῦτο πά-
σχειν δοκεῖ. ἀτοπον τ' ἦν κεκρατη-
κῆναι τῶν τῶς ἐνέκμων τόπων. Μ.

alimentum igni praestet. Quamquam ista, quae adhuc com-
memoravi, omnia, vapor, sitis, solitudo, inopia copiarum
terrestrium, minus vobis difficilia videbuntur eo, quod iam
dicam: & propter hoc fugienda omnino ista regio. Serpen-
tes nempe varii, magnitudine ingentes, plurimi numero,
formis peregrini, veneno *armati* invicto, terram pascun-
tur; partim submersi, nido in arenae recessibus defosso;
alii in summo versantur, bufones, & aspidēs, & viperae,
& ceraftae, & buprestae, & iaculi, & amphisbaenae, &
dracones, & scorpionum genus duplex, terrestre alterum,
pedestre, ingens, vertebrae [*in cauda*] habens plures; aë-
rium alterum & volucre, membranaceis quidem alis, qua-
les sunt locustis, & cicadis, & vespertilionibus alae. Id ge-

ἐπιτετόμενα, οὐκ εὐπρόσιτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην
 4 ἐκείνην. Τὸ δὲ δὴ πάντων ἐρπετῶν δεινότατον, ὃν ἡ ψάμ-
 μος τρέφει, ἡ διψάς ἐστιν, ὅφει οὐ πᾶν μέγας, ἐχίδνη
 ὅμοιος, τὸ δῆγμα βίαιος, τὸν ἰὸν παχὺς, ὀδύνας μὲν ἀλή-
 κτους ἐπάγων εὐθύς· ἐκκαίει τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ
 πίμπρασθαι ποιεῖ, καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κεί-
 μενοι. τὸ δὲ μάλιστα καταπονοῦν, καὶ κατατρύχον αὐ-
 τοὺς, ἐκεῖνό ἐστιν, ὁμώνυμον πάθος τῷ ἐρπετῷ. διψῶσι
 γὰρ εἰς ὑπερβολήν· καὶ τὸ παραδοξότατον, ὅσῳ περ ἂν
 πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγονται τοῦ ποτοῦ. καὶ ἡ ἐπι-
 θυμία πολὺ πλεον ἐπιτείνεται αὐτοῖς. οὐδ' ἂν σβέσειάς
 ποτε τὸ δίψος, οὐδ' ἦν τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἰστρον
 ὅλον ἐκπιεῖν παράσχης, ἀλλὰ προσεκκαύσεις ἐπάρδων
 τὴν νόσον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ κατασβεννύοι.
 5 Λέγουσιν ἱατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν αἰτίαν εἶναι, παχὺν
 τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ, ὀξύκνητον γί-

nus volucres oberrantes multae difficilem accessu reddunt
 illam Libyam. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena, im-
 portunissima est dipsas, serpens non ita magnus, viperae
 similis, morfu violento, veneno crasso, immedicabiles sta-
 tim dolores afferens. Nam exurit, & putredinem inducit,
 &, ut ardeant *morsi*, efficit. Itaque clamant, ut qui in igni
 iaceant. Quae autem maxime illos conficit atque atterit,
 illa est affectio, a qua nomen accepit bestia. Sitiunt nem-
 pe supra modum: quodque maxime mirum est, quo plus
 biberint, tanto magis porum appetunt, multoque magis in-
 tenditur eorum bibendi cupiditas: nec unquam sitim ex-
 stinxeris, neque si Nilum ipsum, totumve Istrum ebiben-
 dum iis praebeas; sed ipsa illa irrigatione morbum accen-
 das; velut si quis oleo extinguere ignem tentet. Aiunt
 medicorum filii, istam esse causam, Venenum illud crassum

γνεσθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἰκὸς, καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ
 πλεῖστον διαχεόμενον. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐδένα τοῦτο πε- 6
 ποιήτα εἶδον. μηδὲ, ὦ θεοὶ, ἴδοιμι οὕτω κολαζόμενον ἄν-
 θρωπον, ἀλλ' οὐδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τὸ παράπαν, εὖ
 ποιῶν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ὃ μοι τῶν ἐταίρων τις
 ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ στήλης ἀνεγνωκέναι, ἀνδρὸς οὕτως ἀπο-
 θανόντος, ὃς ἐκ Λιβύης, ἔφη, ἀπὼν ἐς Αἴγυπτον, παρὰ
 τὴν μεγάλην Σύρτιν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν· οὐ γὰρ εἶναι
 ἄλλως. ἔνθα δὴ τάφῳ ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἡϊόνα, ἐπ' αὐ-
 τῷ τῷ κλύσματι, καὶ στήλην ἐφεστάναι, δηλοῦσαν τοῦ
 ὀλέθρου τὸν τρόπον. κεκαλάσθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον
 μὲν τινα, οἷον τὸν Τάνταλον γράφουσιν ἐν λίμνῃ ἐστῶ-
 τα, καὶ ἀρπύμενον τοῦ ὕδατος, ὡς πίοι δῆθεν· τὸ θηρίον
 δὲ, τὴν διψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περισπειράσθαι τῷ
 ποδὶ, καὶ τινὰς γυναῖκας ὕδροφορούσας ἅμα πολλὰς
 καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. πλησίον δὲ ὡς κείσθαι οἷα

potu deinde dilutum, moveri celerius, quippe quod liqui-
 dius sic fiat, & diffundatur maxime. Equidem neminem
 vidi, cui hoc acciderit, neque, Di boni! videam homi-
 nem talibus cruciatum suppliciis. Sed, bono consilio, pe-
 dem nunquam omnino intuli in Libyam. Sed Epigramma
 audiavi, quod in ipso se legisse cippo viri hoc modo de-
 functi sodalium aliquis mihi dixit, qui e Libya, sic nar-
 rabat, dum Aegyptum transit, iterque facit ad Syrtim ma-
 iorem, (neque enim posse aliter) ibi in monumentum in-
 cidit, ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait, co-
 lumellam, quae rationem interitus declaret. Insculptum
 enim in illa hominem, qualem pingunt Tantalum stantem
 in litore, haurientemque de aqua, bibendi nempe gratia.
 Bestiam vero dipsada adhaerescens, ac pedi implexam,
 & mulieres quasdam, aquam afferentes simul multas, ea
 hominem perfundere. In proximo autem ova iacere, qua-

τῶν στρουθῶν ἐκείνων, οὓς ἔφην θηρᾶν τοὺς Γαράμαντας.
γεγράφθαι δὲ πρὸς τοῦτίγραμμα, οὐ χεῖρον δὲ καὶ
αὐτὸ εἰπεῖν,

Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἰσῶπος ἰοῦ

Μηδαμὰ κοιμίσαι διψαλέην ὁδύνην.

Καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πῖθον οὐκ ἀναπλῆσαι,

Αἰὲν ἐπαντλούσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔφη τέτταρά ἐστι περὶ τῶν ὠᾶν, καὶ ὡς
ἀναιρούμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' οὐκ ἔτι μέμνημαι ἐκεί-
7 νων. Συλλέγουσι δὲ ἄρα τὰ ὠᾶ, καὶ ἐσπουδάκασιν περὶ
αὐτὰ οἱ περίοικοι, οὐχ ὡς φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ
σκεύεσιν χρῶνται κενάσσαντες, καὶ ἐκπώματα ποιοῦνται
ἀπ' αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχουσι κεραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμον
εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὐρεθείη, καὶ πῖλοι γί-
γνονται δύο ἐκ τοῦ ὠσὺ ἐκάστου· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἐκά-
8 τερον ἀποχρῶν τῇ κεφαλῇ, πῖλός ἐστιν. Ἐκεῖ τοίνυν λο-

14 Πῖλοι) Εἶδον τοιαῦτα. καὶ οὐ ψευδὲς τὸ λεγόμενον. M.

lia illorum struthiocamelorum, quos venantur, ut dixi,
Garamantes. Adscriptum autem esse Epigramma. . . nihil
vero prohibet ipsum recitare,

Fallor, an haec talis de nigro accensa veneno,

Tantale, vexavit te sine fine sitis.

Tale olim, proles Danaï numerosa, replere

Frustrato te haustu vas voluisse, reor.

Adhuc alii versiculi quatuor sunt de ovis, & ut, dum tol-
lit illa, morsus sit; sed eorum non amplius memini. Col-
ligunt nimirum ova illa accolae non cibi modo causa, sed
evacuatis etiam utuntur in supellestile, & pocula sibi in-
de faciunt, cum fingere de luto non possint, quod mera
arena illorum solum est. Si vero fatis magna inveniuntur,
etiam pilei ex unoquoque ovo bini parantur. Dimidiatum
enim ovum unumquodque capiti cum sufficiat, pileus est.

χῶσιν αἱ διψάδες παρὰ τὰ ὕδα, καὶ ἐπειδὴν προσέλθῃ
ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξερπύσασαι, δάκνουσι τὸν
κακοδαίμονα· ὁ δὲ πάσχει ἐκεῖνα τὰ μικρὸν ἐμπροσθεν
ἐρημμένα, πίνων αἰεὶ, καὶ μᾶλλον διψῶν, καὶ πιμπλά-
μενος οὐδέποτε. Ταῦτα οὐ, μὰ Δία, πρὸς Νικάνδρον τὸν 9
ποιητὴν Φιλοτιμούμενος διεξῆλθον, οὐδ' ὅπως ὑμεῖς μά-
θοιτε ὡς οὐκ ἀμελὲς γεγένηται μοι, φύσεις τῶν Λιβυ-
κῶν ἐρπετῶν εἰδέναι, ἰατρῶν γὰρ ἂν μᾶλλον ὁ ἔπαινος
ᾤη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦτα, ὡς καὶ ἀμύνασθαι αὐ-
τὰ μετὰ τῆς τέχνης ἔχοιεν· ἀλλὰ μοι δοκῶ (καὶ πρὸς
Φιλίου μὴ δυσχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὖσαν) ὁμοίον
τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχουσιν
πρὸς τὸ ποτόν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψάδος. ὅσω γὰρ ἂν
ἐπὶ πλέον παρίω ἐς ὑμᾶς, τοσούτω μᾶλλον ὀρέγομαι
τοῦ πράγματος, καὶ τὸ δίψος ἄσχετον ὑπεκκαίεται μοι,

7 φύσεις) Δύναται καὶ οὕτως εἶ-
ναι, ἢ ὅπως] ὡς οὐκ ἀμελὲς πρὸς
τὸ εἰδέναι ἢ φύσεις τῶν Λιβυκῶν ἐρ-
πετῶν γεγίνηται μοι. δυσχερῆστε-

ρον δέ. M.

13 Ἄσχετον) Ἄσχετον habent C.
Γραι. ἄσχετον. G.

Ibi ergo infidiantur apud ova dipsades: & cum accedit
homo, prorepentes de arena, mordent miserum: at illi
eveniunt illa, quae paulo ante dicta sunt, ut bibat semper,
& magis sitiat, & nunquam fatietur. Haec, ita me Iup-
piter, non contendendi quodam adversus Nicandrum poē-
tam studio a me dicta sunt, neque uti vos cognosceretis;
nonnihil me curae in discendis serpentium Libycorum in-
geniis posuisse. Ista enim Medicorum magis laus fuerit,
quibus scire talia necesse est, ut etiam depellere illa ex ar-
te possint. Verum ego mihi videor, ac, per ego vos ami-
citiae praesidem Iovem rogo, nolite offendi transumta a be-
stiiis imagine, similiter erga vos affectus, atque illi a di-
psade morsu ad potum affecti sunt. Quo frequentius enim
prodeo in conspectum vestrum, tanto magis eius rei sum
cupido, sitisque me urit, quae reprimi nullo modo potest,

καὶ ἔοικα οὐδ' ἐμπλήσεσθαι ποτε τοῦ τοιούτου ποτοῦ,
καὶ μάλα εἰκότως. πού γάρ ἂν οὕτω διειδῇ τε καὶ
καθαρῶ ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥστε σύγγνωτε, εἰ δηχθεῖς
καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἡδίστῳ τούτῳ καὶ ὑγιεινοτάτῳ τῷ
θήγματι, ἐμφοροῦμαι χανδόν, ὑποθεῖς τῷ κρουνῷ τὴν
κεφαλὴν· εἰ μόνον μὴ ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἐπιρ-
ρέοντα, μηδὲ χυθεῖσαν τὴν σπουδὴν τῆς ἀκροάσεως, κε-
χρηνότες ἐτι καὶ διψῶντα καταλείπειν· ὥς διψοὺς γε ἔνε-
κα τοῦ μοῦ πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν ἐκάλυε πίνειν αἰεί. κατὰ
γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρος οὐδεὶς τῶν καλῶν.

nec unquam illo satiari potu mihi posse videor. Nec in-
iuria. Ubi enim in aquam pellucidam adeo & puram in-
cidam? Itaque ignoscite, si morsus & ipse in animo meo
morsum istum suavissimum saluberrimumque, pleno me
haustu, caput salienti supponens, ingurgitem. Modo illud
mihi contingat, ne, quae a vobis affluunt, deficient, nec
exhaustum vestrum audiendi studium hiantem me & sitien-
tem destituat. Quantum quidem ad meam vestri sitim at-
tinet, nihil obstat, quo minus semper bibam. Platone enim
auctore sapientissimo, Pulchrorum nulla satietas.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ ΗΣΙΟΔΟΝ.

ΛΥΚ. **Α**ΛΛΑ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναι σε, Ἡσίοδε, καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς δάφνης αὐτός τε δεικνύεις ἐν οἷς ποιεῖς, ἐνθεα γὰρ, καὶ σεμνὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν οὕτως ἔχειν· ἐκεῖνο δὲ ἀπορῆσαι ἄξιον, τί δῆποτε προειπὼν ὑπὲρ σαυτοῦ, ὥς διὰ τοῦτο λάβοις τὴν θεσπέσιον ἐκείνην ὥδην παρὰ τῶν θεῶν, ὅπως κλείεις καὶ ὕμνοίς τὰ παρεληλυθότα, καὶ θεσπίζεις τὰ ἐσθλὰ, θάτερον μὲν καὶ πάνυ ἐντελῶς ἐξηγήνοχας· θεῶν τε γενέσεις διηγούμενος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκείνων, χάους, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἔρωτος· ἐτι δὲ γυναικῶν ἀρετὰς, καὶ παραινέσεις γεωργικὰς· καὶ ὅσα περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότου, καὶ ἀμῆ-

(ΗΣΙΟΔΟΝ) Οὗτος ὁ λόγος ἰνδεῖ τῆς τοῦ Λουκιανοῦ ἰδίᾳς καὶ ἀρχαίας. G. 4 Ἐνθεα) Θεῶν πνεύματι χιούμενα. V.

DISPUTATIO CUM HESIODO.

ΛΥΚ. **V**ERUM enimvero poetam quidem optimum esse te, Hesiode, idque a Musis te una cum lauro accepisse, ipse quoque tuis in carminibus ostendis: divina enim omnia atque augusta: & nos, ita rem se habere, credimus. De illo vero disceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum de te ipso praedixisses, hanc te ob causam divinum illud a Dis carmen accepisse, uti celebrares cantaresque prae-
terita, ac divinae futura; alterum quidem, idque perfec-
te omnino perfecisti, Deorum generationibus enarrandis, usque ad prima illa, Chaos, Tellurem, Coelum, & Amor-
rem; insuper etiam mulierum commemorandis virtutibus, &
praeceptis agriculturae, & quas de Pleiadibus, ac de tem-

του, καὶ πλοῦ, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἀπάντων. θάτερον δὲ, καὶ ὁ χρησιμώτερον ἦν τῷ βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν δωρεαῖς μᾶλλον εἰκός, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο πᾶν λήθῃ παραδέδωκας, οὐδαμῶς τῆς ποιήσεως ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τηλέφον, ἢ τὸν Πολυίδον, ἢ καὶ Φινέα μιμησάμενος, οἱ μὲν παρὰ Μουσῶν τούτου τυγχόντες, ὅμως προεθέσπιζον, καὶ οὐκ ὤκνουσιν χρᾶν τοῖς
 2 θεομένοις. Ὡστε ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τούτων αἰτιῶν μίαν γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ ἐψεύσω, εἰ καὶ πικρὸν εἰπεῖν, [οὐχ] ὥς ὑποσχομένῃ σοι τῶν Μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προλέγειν δύνασθαι· ἢ αἱ μὲν ἔδοσαν ὥσπερ ὑπέσχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ Φθόνου ἀποκρίπτεις, καὶ ὑπὸ κέλτον Φυλάττης τὴν δωρεάν, οὐ μεταδίδους αὐτῆς τοῖς θεομένοις· ἢ γέγραπται μὲν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα πολλὰ, οὐδέπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδέδωκας, οὐκ οἶδα

poribus arandi, messis, navigationis, reliquarumque rerum omnium, dici possunt: alterum vero, quod multo utilius futurum erat vitae, & Deorum muneribus magis simile, dico autem futurarum rerum praedictionem, plane non ostendisti, sed parte illa simpliciter oblivioni tradita, nusquam tua in poësi vel Calchantem, vel Telephum, vel Polyidum, vel Phineum adeo imitatus es, qui non consecuti illud a Musis, tamen divinarunt, nec oracula reddere consulentibus dedignati sunt. Itaque trium horum criminum in uno adhaere scas omnino necesse est. Aut enim, quantumvis id dictu amarum sit, mentitus es, cum non promiserim tibi Musae futura praedicendi facultatem: aut illae dederunt, sicut fuere pollicitae, at tu prae invidia occultas, in sinuque absconditum servas munus, non impertiens illud indigentibus: aut scripta quidem tibi sunt etiam in hoc genere multa; tu vero nondum ea seculo tra-

εἰς δὲν καιρὸν τινα ἄλλον ταμειυόμενος τὴν χρῆσιν αὐτῶν.
ἐκῆνο μὲν γὰρ οὐδὲ τολμήσαιμ' ἂν εἰπεῖν, ὥς αἱ Μοῦ-
σαι δύο σοι παρέξουσιν ὑποσχόμεναι, τὸ μὲν ἔδωσαν, ἐξ
ἡμισείας δὲ ἀνεκαλέσσαντο τὴν ὑπόσχεσιν· λέγω δὲ τὴν
τῶν μελλόντων γνῶσιν. καὶ ταῦτα προτέρων αὐτὴν ἐν τῷ
ἔπει ὑποσχημέναι. Ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου, Ἡ- 3
σίοδε, ἢ παρ' αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἂν; πρέπον γὰρ ἂν,
ὥσπερ οἱ θεοὶ δοτῆρες ἑάων εἰσὶν, οὕτω δὲ καὶ ὑμῖν τοῖς
φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ πάσης ἀληθείας ἐξ-
ηγήσθαι περὶ ὧν ἴστε, καὶ λύνειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

ΗΣΙΟΔ. Ἐγὼ μὲν μοι, ὦ βέλτιστε, ραδίαν ἀποκρι- 4
σιν ἀποκρίνεσθαι σοι περὶ πάντων, ὅτι μηδὲν ἐστὶ τῶν
ἐρραψωδημένων ὑπ' ἑμοῦ, ἴδιον ἑμὸν, ἀλλὰ τῶν Μου-
σῶν. καὶ ἔχρην σε παρ' ἐκείνων τοὺς λογισμοὺς τῶν τε
εἰρημένων καὶ τῶν παραλελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ

1 Εἰς δὲν καιρὸν τινα) Ὑπέρθεσις
τοῦ εἰς ὅτινα ἄλλον καιρὸν, ἵνα
πικραλῇ τὸν λόγον ποιῇσθ, ὡς ἐν
τῇ, εἰ καὶ διὰ μηδὲν ἄλλο, ὁπόταν

οἱ ῥήτορες· εἰ καὶ μὴ δι' ἄν ἄλλο
ὑπερβέντες εἴπωσιν, εἴτε χρὴ Ἑρμο-
γίνει πιστεύειν. V.

11. Ἐγὼ μὲν μοι) Δυστατέειν. V.

didisti, cum usum eorum ad nescio quod aliud tempus re-
ponas. Illud enim neque ausim dicere, Musas, das tibi
præstare pollicitas, alterum quidem dedisse, ex dimidia ve-
ro parte promissionem suam, de futurorum cognitione lo-
quor, revocasse, cum tamen prius illam in verba pollici-
tae essent. Ista ergo numquid ab alio, Hesiode, quam ab
ipso te, aliquis potest discere? Decuerit enim, quemadmo-
dum ipsi. Dii bonorum sunt auctores, ita etiam vos illorum
amicos, atque discipulos, cum veritate omni, quae vestis
enarrare, & si qua nobis videntur dubia, ea resolvere.

Hes. Licebat mihi, vir optime, facili responsione desum-
gi de omnibus, nihil esse eorum carminum, quae a me
confuta sunt, mihi proprium, sed Musarum: ab his proinde
de rationem dictorum pariter & praetermissorum esse po-

ὑπὲρ μὲν ὧν ἰδία ἠπιστάμην, λέγω δὲ τοῦ νέμειν, καὶ
 ποιμαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν ἄλ-
 λων, ὅσα ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δίκαιος ἀπ-
 εἶην ἀπολογεῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς αὐτῶν δωρεάς, οἷα
 τε ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον ἂν οἴωνται καλῶς ἔχειν,
 5 μεταδιδόασιν. Ὅμως δὲ εὐκ ἀπορήσω πρὸς σὲ καὶ ποιη-
 τικῆς ἀπολογίας· οὐ γὰρ, οἶμαι, χρή παρὰ τῶν ποιη-
 τῶν ἐς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογουμένους, ἀπατεῖν κα-
 τὰ τὴν συλλαβὴν ἐκάστην ἐντελῇ πάντως τὰ εἰρημένα,
 καὶ εἴ τι ἐν τῷ τῆς ποιήσεως ὁρῶμῳ παραρρύνει λάβη, πι-
 κρῶς τοῦτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἶδέναι ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ
 τῶν μέτρων ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβαλλομεν,
 τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος αὐτὸ πολλάκις λείπα ὄντα εὐκ οἶδ'
 ὅπως παρεδέξατο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν αἰγαθῶν,
 ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῇ
 ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν ἄλλα, οὐχ ἑρᾶς ὅσα τῆς

2 Καὶ βδάλλειν) Ἀμύλγειν, καὶ βδάλλειν τὸ ἀμολγεῖον. V.

scendam : me vero de his, quae per me sciebam, de pascen-
 do, inquam, curandoque grege, & exigendo, & mulgen-
 do, reliquisque, quae pastorum opera sunt ac disciplina,
 causam dicere merito: Deas quidem sua munera, quibus-
 cunque voluerint, & in quantum decere putent, impertiri.
 Interim tamen neque poetica mihi apud te defensio defue-
 rit. Neque enim, puto, decet, a poetis tenuiter nimis &
 minuto studio reposcere, syllabarum tenuis omnium, per-
 fecta omnino, quae dixere, & si quid in ipso poëseos cur-
 su non animadversum effluat, acerbè illud exigere; verum
 scire, multa nos & modulorum causa & soni inculcare.
 Quaedam autem carmen ipsum saepe, utpote laevia ac po-
 òeta, nescio quomodo assumit. At tu maximo nos nostro
 bono is privatum, libertatem dico, & in fingendo pote-
 statem. Ex reliqua in poësi pulchra non vides; sed ramenta

ποιήσεως καλά. σκινδαλάμους δέ, καὶ ἀκάνθας τινὰς
ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς. ἀλλ' οὐ
μόνος ταῦτα σὺ, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ μόνου, ἀλλὰ πολλοὶ
καὶ ἄλλοι τὰ τοῦ ὁμοτέχου τοῦ ἐμοῦ Ὀμήρου κατακνί-
ζουσι, λεπτὰ οὕτω κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ ἄττα
διεξίόντες. Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμόσε χωρήσαντά τῇ αἰτίᾳ τὴν 6
ὀρθοτάτην ἀπολογία ἀπολογήσασθαι, ἀνάγνωθι, ὦ
οὔτος, τὰ ἔργα μου, καὶ τὰς ἡμέρας. εἴσῃ γὰρ ὅσα ἐν
τῷ ποιήματι τούτῳ, μαντικῶς ἅμα καὶ προφητικῶς
προτεῖνέσπισται μοι, τὰς ἀποβάσεις προδηλοῦντα τῶν
γε ὀρθῶς καὶ κατὰ καιρὸν πραττομένων, καὶ τῶν παρα-
λελειμμένων τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἴσεις δ' ἐν Φορμῷ, παῦροι δὲ σε θήσονται,

1 Σκινδαλάμους) Σκινδάλαμοι
τὰ τῶν καλάμων ἀκνέσματα ἢ
σκίλοις, ἢ ἐπεξεργασία τῶν ἀκρι-
βῶν. σκινδάλαμος. τοῦτο δὲ ἐπὶ μὲν
εὐθείας ἱκνέται. σκινδαλάμους οὖν
λεπτολογίας. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέ-
λαις, λόγων ἀκριβῶν σκινδαλάμους
μαθήσομαι. V.

4 Κατακνίζουσι) Κεντῶσι. V.
Κατατίμνουσι, καταλιποῦσι. C.

5 Ἄττα) Τινὰ. ἢ ἄτινα. ἢ παρα-
πλήσια. ἢ ὀλίγα. G.

13 Φορμῷ) Φορμὸς, προκαλυμ-
μένος ἢ πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ,
ἐν ᾧ εἰσθεῖσαν ἰσχάδας κομίζε-
σθαι. G.

quaedam & spinas eligis, anfasque quaeris calumniae. Ne-
que vero solus tu talia, neque contra me solum, sed mul-
ti etiam alii sunt, qui Homeri, eandem artem professi, car-
mina vellicant, ita minuta omnino & valde exigua dispu-
tantes. Si vero opus est cominus congregi cum crimine,
& eam dicere causam, quae verissima est, lege, tu homo,
Opera mea ac dies. Intelliges enim, quot res in illo car-
mine, divine & tanquam a vate praedictae a me sint, quae
exitus praesignificent cum eorum, quae recte & suo tem-
pore peraguntur, tum illorum, quae praetermissa sunt, no-
xas. Iam illud:

Corbe ferēs raro, rarus tibi & accola plaudet:

K 4

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσται τοῖς ὀρθῶς γεωργοῦσι, χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζεται.

7 ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὖν, ὦ Φαυμαστὲ Ἡσίοδε, καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἴρηται σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔοικας τὴν τῶν Μουσῶν ἐπίπνοιαν, αὐτὸς οὐδ' ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δυνάμενος· ἡμεῖς δέ, οὐ ταύτην τὴν μαντικὴν παρὰ σοῦ καὶ τῶν Μουσῶν περιεμένομεν. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοί, καὶ ἄριστα μαντεύσαιντ' ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος μὲν τοῦ Θεοῦ, εὐθαλῆ ἔσται τὰ δράγματα· ἣν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ, καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρουραι, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθῆσαι τῷ διψεῖν αὐτῶν. καὶ ὅτι οὐ μεσοῦντος Θέρους χρὴ ἀροῦν, ἢ οὐκ ἂν τι ὄφελος γένοιτο, εἰκὴ ἐκχυθέντων τῶν σπερμάτων· οὐδὲ ἀμῶν χλωρὸν ἔτι τὸν σταχυν, ἢ κενὸν εὐρεθήσεται τὸν καρπὸν. οὐ μὴν οὐδ' ἐκεῖνο μαντείας δεῖται, ὥς ἦν μὴ καλύψῃς τὰ σπέρ-

3 Καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἴρηται σοι) Ἀπὸ τοῦ ἀπλευστάτου καὶ κατὰ ποιμενικὴν εὐδοκίαν. V.

& rursus, quae bona recte colentibus agrum superfutura sint, utilissima vitae divinatione iure habeatur.

Lyc. Istuc quidem, vir admirabilis Hesiodē, plane pro pastore a te dictum est, viderisque confirmare illum Musarum afflatum, qui neque causam dicere pro versibus possis. At non istam nos quidem divinationem a te ac Musis exspectabamus: cum ad talia multo vobis diviniore sint rustici, & optime nobis de illis rebus vaticinentur, si pluat Deus, florentes futuros esse manipulos; [*messet copiosam*] si vero aestus invalescat, sitiantque arva, fieri non posse, quin fames sitim illorum consequatur; nec oportere media aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exoriturum, fusis frustra seminibus; neque metendum spicam adhuc viridem, alioquin vanum inventum iri fructum. Neque sane divinatione ad illud opus est, nisi obruas semina, &

ματα, καὶ θεράπων μακέλλην ἔχων ἐπιφοροίῃ τῆς γῆς
αὐτοῖς, καταπτήσεται τὰ ὄρνεα, καὶ προκατεδίδται τὴν
ἅπασαν τοῦ θεοῦ ἐλπίδα. Τὰ γὰρ τοιαῦτα παραι- 8
ήσεις μὲν, καὶ ὑποθήκας λέγων, οὐκ ἂν τις ἀμαρτάνοι.
μαντικῆς δὲ πάμπλου ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἥς τὸ ἔργον τὰ
ἀδῆλα, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς φανερά προγιγνώσκειν·
ὥσπερ τὸ τῷ Μίνωϊ προειπεῖν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ μέλιτος πί-
θῳ ὁ παῖς ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος, καὶ τὸ τοῖς
Ἀχαιοῖς προμηνύσαι τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς τὴν αἰτίαν,
καὶ τῷ δεκάτῳ εἶτε ἀλώσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ
μαντικῇ. ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη,
οὐκ ἂν φθάνοι καί μιν μάντιν λέγων. προεῶ γὰρ, καὶ
προθεσπίῳ, καὶ ἀνευ Κασταλίας, καὶ δάφνης, καὶ τρί-
ποδος Δελφικοῦ, ὅτι ἂν γυμνὸς τοῦ κρύους περινοστή-
τις, ὕοντος προσέτι ἢ χαλαζῶντος τοῦ θεοῦ, ἡπιάλος οὐ
μικρὸς ἐπιπεσεῖται τῷ τοιούτῳ· καὶ τὸ ἔτι γε τούτου

15 Ἠπιάλος) Ῥιγοπέριτος. V.

ligone armatus fervus terram his inducat, devolaturas aves,
omnemque spem aestatis interceptam devoraturas. Talia
enim si quis praecepta dicat aut monita, non peccaverit;
a divinatione autem multum abesse mihi hoc opus vide-
tur, cuius sit obscura & nusquam nullo modo manifesta
ante cognoscere. Quale est illud, cum Minoi praedictum
est, in dolio mellis suffocatum iri illius filium, & cum
prae significata Achivis causa irarum Apollinis, itemque
anno decimo captum iri Ilium. Haec enim sunt divinatio.
Alioqui si ista quoque superiora ad divinationem aliquis re-
ferat, effugere non poterit, quin me quoque vatem dicat.
Praedicam enim ac divinabo, idque sine Castalia, & lauru,
& tripode Delphico, si quis nudus in frigore obambulet,
pluvias insuper aut grandines fundente Deo, hunc talem
igor cum tremore non parvus invadet: &, quod magis

μαντικώτερον, ὅτι καὶ θέρμῃ μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἶκος,
ἐπιγενήσεται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον
9 αὖ εἶη μεμνησθαι. Ὡστε τὰς μὲν ταιαύτας ἀπολογίας
καὶ μαντείας ἄφες· ἐκείνο δὲ ὃ εἶρηκας ἐν ἀρχῇ, ὅτως
παραδέχεσθαι ἄξιον, ὡς οὐδὲν ἤδεις τῶν λεγομένων,
ἀλλὰ τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνεποίει σοι τὰ μέτρα, οὐ
πάνυ οὐδὲ ἐκείνη βέβαιος οὔσα. οὐ γὰρ αὖ τὰ μὲν ἐπέ-
τέλει τῶν ὑπεσχημένων, τὰ δ' ἀτελῆ ἀπελίμπανεν.

adhuc divinum est, etiam calor postea, ut probabile est,
superveniet, & multa in hoc genere, quorum meminisse
ridiculum fuerit. Itaque hoc genus defensionis & divina-
tionum omitte. Illud vero, quod initio dicebas, forte di-
gnum fuerit, quod recipiatur, nihil te scivisse eorum, quae
diceres, sed afflatu quodam divino subiecta tibi carmina,
quamquam ne illud quidem satis firmum est: neque enim
ille alia quidem promissorum impleturus erat, alia vero
imperfecta relicturus.

ΠΛΟΙΟΝ ΗΕΥΧΑΙ.

ΛΥΚΙΝΟΣ, ΤΙΜΟΛΑΟΣ, ΣΑΜΙΠΠΟΣ,
ΚΑΙ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ.

ΛΥΚ. **Ο**ΥΚ ἐγὼ ἄλεγον ὅτι θᾶπτον τοὺς γύπας ἑώλος ἱ
νεκρὸς ἐν Φανερώ κείμενος, ἢ θείαμά τι τῶν παραδόξων
Τιμόλαον διαλάβοι, καὶ εἰς Κόρινθον δέοι ἀπνευστὶ
θεῶντος ἀπιέναι διὰ τοῦτο; οὕτω Φιλοθεάμων σύ γε καὶ
ἄσκηος τὰ τοιαῦτα.

ΤΙΜ. Τί γὰρ ἔδει καὶ ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν
ἄγοντα, πυθόμενον οὕτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρα
τοῦ μέτρου ἐς τὸν Πειραιᾶ καταπεπλευκέναι, μίαν τῶν
ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ
σφῶ, σέ τε καὶ Σάμιππον τουτονί, μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ
ἄστεος ἤκειν, ἢ ὀψομένους τὸ πλοῖον.

⁴ Οὐκ ἐγὼ ἄλεγον) Κράσις τοῦ α καὶ τοῦ ε εἰς τὸ α τοῦ ἐγὼ καὶ τοῦ
ἡγοῦν. V,

NAVIGIUM SEU VOTA.

LYCINUS, TIMOLAUS, SAMIPPUS, ET ADIMANTUS.

Lyc. **N**ONNE dicebam ego, facilius posse fieri, ut vul-
tures effugiat iacens in proparulo antiquum cadaver, quam
Timolao mirabilis spectaculi aliquid subducatur, etsi uno
spiritu Corinthum abire curriculo propter illud oporteat;
adeo tu spectaculorum avidus, & impiger ad talia.

Tim. Quid enim agendum erat, Lycine, homini otio-
so, qui audisset, ingentem adeo, vel immensam potius na-
vem in Piraeo appulsam, de illarum numero unam, quae
annonam ex Aegypto in Italia mavehant? Puto autem, vos
quoque, te, *inquam*, & Samippum hunc, non alia, quam
spectandae huius navis causa ex urbe venire.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Μυρρινούσιος εἶπετο μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπου νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν. ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεῶς ἅμα ἤλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτήν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμππε, προήεις· μετὰ σὲ δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἦν· εἴτ' ἐγὼ μετ' ἐκεῖνον ἐρχόμενος αὐτοῦ ἀμφοτέrais. καὶ με διὰ τῆς ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδεδεμένον, ἀνυπόδητος αὐτὸς ὢν. τὸ ἀπὸ τούτου δὲ οὐκ ἔτι αὐτὸν εἶδον, αὔτε ἔνδον αὔτε ἐπεὶ κατεληλύθειμεν.

- 2 ΣΑΜ. Οἶσθα, ὦ Λυκῖνε, ὅπου ἡμᾶς ἀπέλειπεν, ἐπότε, οἶμαι, τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο μειράκιον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν ὁδὸν ἐνδεδυκὸς, ἀναδεδεμένον ἐς τοῦπίσω τὴν κόμην, ἐπ' ἀμφοτέρα τοῦ μετώπου ἀπηγμένην. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, οἶμαι, γλαφυρὸν οὕτω ἐκεῖνος θεῖαμα ἰδὼν, μακρὰ χαίρειν

12. Θαλάμης) Θαλάμη καὶ δάλαμος, οἶκος ἢ κοιτάν. V.

13. Ἐνδεδεδμένος) Σημαῖον τὸ ἐνδεδεδμένος, ἀπὸ τοῦ ἐνδεδεμένον. V.

Lyc. Sic est, per Iovem. Etiam Adimantus nos sequebatur Myrrhinusius. Verum ubi ille nunc sit, nescio, in spectantium turba errore quodam a nobis distractus: ad navim quidem usque una venimus: cumque in illam ascenderemus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: post te erat Adimantus, tum ego post illum utraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehensum ducebat calceatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum non vidi, neque intus, neque postquam descendimus.

Sam. Nosti, Lycine, ubi nos reliquerit: puto ego ibi, ubi formosus ille puer de diaeta progrediebatur, ille puro linteo indutus, retro comam revinctus, utrinque a fronte abductam. Si ergo Adimantum ego novi, puto, hominem, eleganti adeo spectaculo viso, longum valere iussu naupego

Φράσας τῷ Ἀἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, περιηγουμένῳ τὸ πλοῖον, παρέστηκε δακρύων, ὥσπερ εἰώθε' ταχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ μειρακίσκος ἐδοξέ μοι, ὡς ἂν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλῆξαι, ὥ τοσοῦτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἔπονται, πάντες ἐλεύθεροι, στωμίλοι τὸ φθέγμα, παλαιόστρας ἀποπνέοντες, οἷς καὶ παραδακρύσαι οὐκ ἀγεννές· οὗτος δὲ πρὸς τῷ μελάγχρους εἶναι, καὶ πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτὸς ἄγαν τοῖν σκελοῖν, καὶ ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον τι, καὶ συνεχές, καὶ ἐπίτροχον, Ἑλληνιστὶ μὲν, ἐς τὸ πάτριον δὲ τῷ ψόφῳ, καὶ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ. ἡ κόμη δὲ, καὶ ἐς τοῦπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπειραμένος, οὐκ ἐλευθέριον φησιν αὐτὸν εἶναι.

ΤΙΜ. Τοῦτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκίνε, σημειῖόν ἐστιν 3
Ἀἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι

13 Συνεσπειραμένος) Συνεστρημμένος. G.

Aegyptio, qui monstrabat navim, adstitisse lacrimantem; ut solet. Facilis enim vir est, ubi amat, ad lacrimas.

Lyc. Quin non admodum pulcher mihi, Samippe, puer videbatur, ut Adimantum etiam percelleret, quem tot Athenis formosi sectantur, liberi omnes, iucundi fermonis, olentes palaestram, apud quos forte lacrimari etiam non ignavum fuerit. At iste, praeterquam quod niger, labiosus etiam est, & tenui nimis crure, & traetum quiddam de imo gutture, continuatumque nimis & volubile loquitur, Graece ille quidem, sed ita, ut patrium quiddam sibilo atque tenore vocis prodatur. Coma vero, & actus ille retro tortusque in spiram cincinnus, non liberalem esse indicat.

Tim. Quin illud nobilitatis Aegyptiae signum est, coma, Lycine. Omnes quippe apud illos ingenui eas implectunt,

παῖδες ἀναπλέκονται, ἕς τε πρὸς τὸ ἐφηβικόν ἔμπαινον
ἢ οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾶν τοὺς
γέροντας, ἀναδουμένους κρώβυλον ὑπὸ τέττιγι χρυσοῦ
ἀνειλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόλαι, ὅτι ἡμᾶς ἀναμνησκέεις
τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοιμίῳ περὶ
τῆς ἀρχαίας ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἰώσιν, ὅποτε οὐ
τότε συναπωκίσθησαν.

4 ΛΤΚ. Ἄταρ, ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην ὁπάθει
ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε παρὰ τὸν ἰστὸν ἐπι-
πολὺ ἔστημεν ἀναβλέποντες, ἀριθμοῦντες τῶν βορῶν
τὰς ἐπιβολὰς, καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναῦτην διὰ
τῶν κάλων, εἶτα ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς δια-
θέντα, τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε λέγεις. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐν-

3 Κρώβυλον) Κρώβυλος εἶδος
πνεύματος τῶν τριχῶν, ἀπὸ ἐκατέ-
ρων εἰς ὅξυ καταλήγον. V. (Εἶδος
ἡμπλαῆς. Thucyd. in l. Suidas. C.)

14 Τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον)
Τὰ νῦν κάρια λεγόμενα παρὰ τοῖς
ναυτικοῖς, ἃ καὶ κρίκους καλοῦσιν
οἱ παλαιοί. V.

usque dum pubertatem attigerint. Contra ea maiores no-
stri: quibus pulchrum visum est, comam alere seniores,
revinctam in cinctum aurea cicada comprehensum.

Sam. Bene facis, Timolæ, quod Thucydidis nos scri-
ptorum admones, quae in prooemio dixit de veteri luxu
nostro, ubi & de Ionibus, quando, qui tum erant, una
inde deducti sunt.

Lyc. Verum, Samippe, iam recordor, ubi relictus no-
bis sit Adimantus, cum ad malum staremus multum su-
spicientes numerantesque coniectus telorum in coriis, atque
admirantes ascendentem per rudentes nautam, deinde per
antennam in alto prehenfis ceruchis transcurrentem.

Sam. Recte istuc dicis. Quid ergo hic nobis faciendum

ταῦθ' αὖ καραδοκεῖν αὐτὸν, ἢ ἐβέλεις ἐγὼ αὖθις ἐπ' ἀνέμι
ἐς τὸ πλοῖον;

TIM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐωμεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη
παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ
μηκέθ' ἡμᾶς εὐρεῖν ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν
Ἀδείμαντος, καὶ δέος οὐδέν, μὴ ἀπολειφθεῖς ἡμῶν
ἀποβουκοληθῇ.

ΛΥΚ. Ὅρατε μὴ σκαιὸν ἦ, Φίλον ἀπολιπόντας αὐ-
τοὺς ἀπιέναι· βαδίζωμεν δ' ὅμως, εἰ καὶ Σαμίππω
τοῦτο δοκεῖ.

SAM. Καὶ μάλα δοκεῖ, ἣν πῶς ἀνεωγνύειαν τὴν πα-
λαίστραν ἐτι καταλάβωμεν. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν λό- 5
γων, ἡλικὴ ναῦς, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ
ναυπηγὸς τὸ μῆκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα
τούτου· καὶ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ἐς τὸν πυθμένα, ἢ
βαθύτατον κατὰ τὸν ἀντλον, ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσι. τὰ
δ' ἄλλα ἡλικὸς μὲν ὁ ἴστος, ὅσην δὲ ἀνέχρει τὴν κεραίαν,

est? exspectandusne est, an vis, in navem ego redeam?

Tim. Nequaquam: sed pergamus. Credibile enim est, il-
lum per tumultuariam festinationem praeteriisse iam nos
in urbem, cum non amplius invenire non posset. Sin mi-
mus; at novit certe viam Adimantus, nec metus est, ne re-
lictus a nobis in devium errorem incidat.

Lyc. Videte, ne sinistrum sit, nos relicto amico abire.
Abeamus tamen, si idem etiam Samippo videatur.

Sam. Omnino ita videtur, si qua apertam adhuc palae-
stram inveniamus. Verum, ut interim aliquid loquamur,
quanta haec navis! centum & viginti cubitorum longi-
tudinem esse dicebat naupegus, latitudinem autem supra
quartam huius partem; ac de constrato navis in fundum,
ubi profundissima est, ad sentinam, undetriginta. Ceterum
quantus est malus! quantam vero sustinet antennam, quan-

εἰώ δὲ προτόνω συνέχεται, ὡς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστη-
κεν ἡρέμα καμπύλῃ, χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη, κατ-
αντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἡ πρῶρα ὑπερβέβηκεν, ἐς τὸ πρόσω
ἀπομηκυνομένη, τὴν ἐπάνυμον τῆς νεῆς θεὸν ἔχουσα τὴν
Ἰσιν ἐκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαί,
καὶ τοῦ ἰστίου τὸ παράσειον πυραυγές, καὶ πρὸ τούτων
αἱ ἄγκυραι, καὶ στροφεῖα, καὶ περιαγωγεῖς, καὶ αἱ
μετὰ τὴν πρύμναν οἰκῆσεις, θαυμάσια πάντα μοι ἔδοξε.

6 Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος στρατοπέδῳ ἂν τις εἰκάσειεν.
ἐλέγετο δὲ καὶ τοσούτον ἄγειν σῖτον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι
τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιαύσιον πρὸς τροφήν. καὶ κείνα πάντα
μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἤδη ἔσωζεν, ὑπὸ λεπτῇ κά-
μακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. ἐδείχθη γάρ
μοι ἀναφαλάντίας τις, οὗλος, Ἡρων, οἶμαι, τοῦνομα.

TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην, ὡς ἔφασκον οἱ ἐμ-

6 Τοῦ ἰστού τὸ παράσειον) Τὸ 12 Κάμακι) Κάμαξ, χάραξ· ὁρ-
καρχήσιον. V. θὸν ξύλον. λέγεται θηλυκῶς. V.

to opus habet & continetur protoño! Ut vero puppis af-
furgit sensim incurva, cui cheniscus impositus est aureus;
ab altera parte iusta proportionē prora extollitur in adver-
sum porrecta, habens ab utraque parte cognominem na-
vis Deam Isidem. Ornatus enim reliquus, picturae, & sup-
parum veli colore flammeo, & ante istaec anchorae, &
versoria, & circumastoria, & illae ad puppim habitatio-
nes, admirabilia mihi videbantur omnia. Et nautarum mul-
titudinem exercitui aliquis comparaverit. Dicebatur vero
tantam etiam frumenti vim vehere, quae omnibus Atticae
incolis ad annua alimenta sufficeret. Atque haec omnia
parvus aliquis homuncio, iam senex, servabat, parva per-
tica tantae molis gubernacula torquens. Ostensus enim mi-
hi est recalvaster aliquis, cetera crispus, Heron nomine,
arbitror.

Tim. Admirabilis artis nomine, ut vectores dicebant, &

πλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα.
Ἦκούσατε δὲ ὅπως δεῦρο κατήγαγε τὸ πλοῖον, οἷα ἔπα- 7
θον πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτοὺς ἔσωσεν;

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἠδέως δ' αἶ
ἀκούσασιν.

ΤΙΜ. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς δηγεῖτό μοι, χρηστὸς
ἄνθρωπος, καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. Ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου
ἀπάραντας οὐ πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἐβδομαίους ἰδεῖν
τὸν Ἀκάμαντα· εἶτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος, ἀπενε-
χθῆναι πλαγίους ἄχρι Σιδῶνος· ἐκεῖθεν δὲ χειμῶνι με-
γάλῳ δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τοῦ Αὐλῶνος ἐλθεῖν·
ἐνθα δὴ παρὰ μικρὸν ὑποβρυχίους δύναι ἅπαντας. Οἶδα 8
δὲ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελιδονέας, ἡλίκον ἐν
τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κύμα, καὶ μάλιστα περὶ τὸν Λί-
βα, ὁπότεν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ Νότου. κατ' ἐκείνο γὰρ
ᾧ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τῆς Λυ-
κιακῆς θαλάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἄτε ἀπὸ πολλῶν ρευ-

*doctus circa maritima supra Proteum. Audistis autem, quo-
modo huc deduxerit navem, quae illis inter navigandum
acciderint, & quomodo stella ipsos servarit?*

Lyc. Non, Timolaë, fed iam libenter ex te audiverimus.

*Tim. Nauclerus ipse mihi narrabat, vir bonus, & con-
suetudini aptus. Dicebat autem, cum solvissent e Pharo
vento non valde vehementi, septimo die vidisse Acaman-
tem: tum reflante Zephyro obliquos Sidonem usque esse
delatos. Inde autem magna tempestate die decimo per Au-
lonem venisse ad Chelidoneas. Hic vero parum abfuisse,
quin submersi omnes perirent. Novi autem, cum ipse ali-
quando Chelidoneas circumnavigaverim, quantus ibi lo-
corum fluctus surgat, & maxime spirante Africo, cum
Notum etiam assumfit. Post hoc enim evenire solet, ut a
Lycio mari dividatur Pamphylium: fluctusque, utpote ab*

μάτων περὶ τῶ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυροι δὲ εἰσι πέτραι, καὶ ὀξεῖαι, παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι,) καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγὴν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν· καὶ τὸ κύμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκοπέλῳ. Τοιαῦτα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν ἔφασκεν ὁ ναύκληρος, ἔτι καὶ νυκτὸς οὔσης, καὶ ζόφου ἀκριβοῦς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμωγὴν αὐτῶν ἐπικλασθέντας τοὺς θεοὺς, πῦρ τε ἀναδείξαι ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ τινα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, καὶ κατευθύναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ ἐς τὸ πέλαγος, ἥδη τῷ κρημενῷ προσφερομένην. τούντεῦθεν δὲ ἅπαξ τῆς ὁρῆς ἐκπεσόντας, διὰ τοῦ Αἰγαίου πλεύσαντας, ἐβδομηκοστῇ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίους τοὺς Ἑτησίας πλαγιάζοντας, ἐς Πειραιᾶ χθὲς καθορμίσασθαι, τοσοῦτον ἀποσυρέντας ἐς τὸ κάτω, οὓς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιᾶν λαβόντας, ὑπὲρ τὸν Μαλέαν πλεύσαντας, ἥδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ.

3 Κυματωγὴν) Γραι. κυμαγωγὴν. G.

undis pluribus circa ipsum scissus promontorium, (sunt autem petrae abruptae & ab alludentibus aquis acutae) terribili cum sonitu frangitur: atque ipsi saepe scopulo magnitudine aequalis est. Ab his se etiam deprehensos nauclerus dicebat, cum nox adhuc esset & merae tenebrae. Sed ad ipsorum ploratum fractos *miseriordia* Deos, cum ignem ostendisse de Lycia, ut oram illam agnoscerent, lucidamque stellam quandam, Dioscurorum alterum, insedisse carchesio, ac direxisset navim sinistrorsum in mare, cum iam iam ferretur ad scopulum. Inde, cum recta via semel excidissent, transnavigato Aegeo, septuagesimo ab Aegypto die, obliquo ad tenentes sibi adversum Etesias cursu, in Piraeum heri appulisse, tantum ad inferiora detractos, quos oportuerit dextram legentes Creram, Malea superato, iam esse in Italia.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, θαυμάσιόν τινα Φῆς κυβερνήτην τὸν Ἡρώνα, ἡ τοῦ Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς τοσοῦτον ἀπεσφάλη τῆς ὁδοῦ. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐκ Ἀδείμαντος ἐκεῖ- 10
νός ἐστι;

TIM. Πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοήσωμεν οὖν. Ἀδείμαντε, σέ Φημι τὸν Μυρρινούσιον, τὸν Στροβίχου.

ΛΥΚ. Δυσὶν θάτερον, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφεται Ἀδείμαντος γάρ, οὐκ ἄλλος τίς ἐστι, πάνυ ἤδη σαφῶς ὁρῶ, καὶ θοιμάτιον αὐτοῦ, καὶ τὸ βάδισμα ἐκείνου, καὶ ἐν χρῶ ἡ κουρά. ἐπιτείνωμεν δὲ ὅμως τὸν περίπατον, ὥς καταλάβωμεν αὐτόν. Ἦν μὲν 11
τοῦ ἱματίου λαβόμενοι σε ἐπιστρέψωμεν, ὧ Ἀδείμαντε, οὐχ ὑπακούσεις ἡμῖν ἐμβοῶσιν; ἀλλὰ καὶ Φροντίζοντι ἔοικας ἐπὶ συννοίας τινός, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα, ὥς δοκεῖς, ἀνακυκλῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὧ Λυκίε, χαλεπὸν, ἀλλά με

Lyc. Admirabilem, ita me Iuppiter, mihi gubernatorem narras Heronem, aut aequalem Nerei, qui tantum de via aberraverit. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus est?

Tim. Omnino ipse est Adimantus, inclamemus igitur. Adimante, te volo, Myrrhinusium, Strobichi filium.

Lyc. Alterutrum horum, aut iratus nobis est, aut aurium usum amisit. Adimantus enim est, non alius. Satis iam clare video: & vestimentum ipsius est, & incessus, & brevis ad ipsam cutem tonsura. Acceleremus tamen gradum, ut ipsum assequamur. Nisi veste te prehensum advertamus, Adimante, non exaudies nos inclamantes; sed videris etiam profundae cogitationi immersus, non parvum neque contemnitibile negotium animo agitare ac revolvere.

Adim. Nihil, Lycine, finistrum: sed nova me inter eun-

καινή τις ἔννοια μεταξὺ βαδίζοντα ὑπελθούσα, παρα-
κοῦσαι ὑμῶν ἐποίησεν, ἀτενὲς πρὸς αὐτὴν ἀπαντὶ τῷ
λογισμῷ ἀπαβλέποντα.

ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν, εἰ μή τις
ἐστὶ τῶν πάνυ ἀπορήτων. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὥς οἴ-
σθα, καὶ στέγην μεμαθήκαμεν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς
οὕτω γὰρ μεираκιῶδες ὑμῖν δοῖται τὸ Φρόντισμα.

ΛΥΚ. Μῶν ἐρωτικόν τί ἐστίν; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο
ἀμυήτοις ἡμεῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ δα-
δί καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις.

12 ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον, ἀλλὰ τινα
πλούτον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμεν, ἣν κενὴν μακαρίαν οἱ

5 Ἑταλίοισι μὲν) Ὡς μόνον ἀπορ-
ρήτου ὄντος τῷ τὰ μυστήρια ἀμυήτῳ
ἐξεῖπεν. τοῦτο οὖν αὐτοῦ ἀπο-
κλείοντος, φησὶν ὡς οὐκ ἐξόν σοι
οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἀπορήτον,
εἴγε καὶ οὐδεὶς τοῖς ἄλλοις ἀποκρύ-
πτειν, ἐν ἀκινδύνῳ σοι τὰ πρὸς ἡμᾶς
ἐκφέρειν καθίσταται, μεμυήμεθα

γὰρ καὶ αὐτοὶ, καὶ τοῦτο δὲ τὸ τῶν
τραγῳδῶν πρὸς οἰκεῖον χορὸν ἐρεῖς.
V.

13 Κενὴν μακαρίαν) Τὰ πρὸς βα-
στάνην καὶ ευημερίαν ταίνοντα, εἴτε
ἐργηγορούντων εὐθυμία, εἴτε καὶ
καθευδόντων ἐνύπνια, κενὴν μακα-
ρίαν οἱ παλαιὸι κατεφύμισαν. V.

dum cogitatio subiens, ut inauditam praetermitterem ve-
stram vocem effecit, qui defixum totum in illa animam
haberem.

Lyc. Quanam est illa? Ne enim cuncteris dicere, nisi
est de valde secretis. Quamquam initiati, ut nosti, sumus,
ac celare *commissa* didicimus.

Adim. Sed pudet me nimirum apud vos dicere: adeo
puerilis vobis videbitur cogitatio.

Lyc. Numquid amatorium quid est? neque enim hoc
etiam profanis nobis enarraveris, sed *hominibus* ad claram
facem ipsis quoque initiatis.

Adim. Nihil tale, o noster. Sed divitias mihi quasdam ipse
fingebam animo, quam fictitiam Beatam *insulam* omnes

πολλοὶ καλοῦσι· καί μοι ἐν ἀκμῇ τῆς περιουσίας καὶ
τρυφῆς ἐπέστητε.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὸ προχειρότατον τοῦτο, κοινὸς Ἑρ-
μῆς, Φασι καὶ ἐς μέσον κατατίθει· Φέρων τὸν πλοῦτον·
ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος Φίλους ὄντας, τῆς Ἀδει-
μάντου τρυφῆς.

ΑΔΕΙΜ. Ἀπελείφθην μὲν ὑμῶν εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς
τὴν ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεὶ σε, ὦ Λυκίην, κατέστησα ἐς τὸ
ἀσφαλές. περιμετροῦντος γὰρ μου τῆς ἀγκύρας τὸ μέ-
γος, οὐκ οἶδ' ὅπου ὑμεῖς ἀπέστητε. Ἰδὼν δ' ὅμως τὰ 12
πάντα, ἡρόμην τινὰ τῶν ναυτῶν ὁπόσῃ ἀποφέρει ἡ ναῦς
τῷ δεσπότῃ ὡς ἐπιτεπολὺ κατ' ἔτος ἕκαστον τὴν μισθο-
φορίαν. ὃ δέ μοι, Δώδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλαντα, εἰ
πρὸς τοῦλάχιστον τις λογίζοιτο. τούντεῦθεν οὖν ἐπανιῶν,
ἐλογιζόμην, εἰ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν
εἶναι, οἷον ἂν ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τοῦς

14 Πρὸς τοῦλάχιστον τις λογίζοιτο) Ναυτικά. V.

vocant; vosque in ipso mihi divitiarum & voluptatis fa-
stigio supervenistis.

ΛΥC. Itaque illud hic valeat expeditissimum, communis
esto Mercurius! aiunt: atque in medium allatas deponere di-
vitiis: aequum enim est, in partem venire nos, qui ami-
ci sumus, voluptatum Adimanti.

ΑΔΙΜ. A vobis quidem relictus sum in primo statim in
navim ingressu, cum te, Lycine, in tuto collocassem. Di-
metiente enim me ancoræ magnitudinem, vos nescio quo
discefferatis. Tamen visis omnibus, quaerebam ex nauta-
rum aliquo, Quantum plerumque mercedis domino singulis an-
nis ea navis referat? At ille, Duodecim, inquit, talenta Atti-
ca, si quis, quod minimum est, computet. Hinc ergo rediens ita
cogitabam, Si quis Deorum hanc navem subito, ut mea sit,
faciat; quam ego, quam felicem vitam agam! bene faciens ami-

Φίλους, καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτὸς, ἐνίοτε δὲ οἰκέτας ἐκπέμπων· εἴτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκεῖνών ταλάντων, οἰκίαν τε ἤδη ὠκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποικίλην, τὴν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐκείνην τὴν πατρώαν ἀΦεῖς, καὶ οἰκέτας ὠνούμην καὶ ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους. νυνὶ δὲ ἤδη καὶ ἔπλεον, ὃφ' ἀπάντων εὐδαιμονιζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, Φοβερὸς τοῖς ναύταις, καὶ μονοουχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δέ μοι τὰ κατὰ τὴν ναῦν εὐθετίζοντι, καὶ ἐς λιμένα πόρρωθεν ἀποβλέποντι, ἐπιστάς, ὦ Λυκῖνέ, κατέδυσας τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνέτρεψας εὖ Φερόμενον τὸ σκάφος οὐρίῳ τῆς εὐχῆς τῷ πνεύματι.

- 14 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου, ἄπαγε πρὸς τὸν στρατηγόν, ὥς τινα πειρατὴν, ἢ καταποντιστὴν, ὃς τηλικούτον νανάγιον εἰργασμαι, καὶ ταῦτα ἐν γῇ κατὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως παρὰ μυθήσομαι σὺ τὸ πταῖσμα. πέντε γάρ, εἰ βούλει,

cis, interdum ipse navigans, emittens nonnunquam servos. Deinde de duodecim illis talentis domum iam aedificabam loco opportuno, paulo supra Poecilen, relicta illa ad Hissum paterna: & servos emebam, & vestes, currusque, & equos. Iamque & navigabam, felixque praedicabar a vectoribus omnibus, metuendus nautis, ac tantum non rex ab illis habitus. Verum adhuc componenti mihi rem navalem, & in portum prospectanti e longinquo, tuó, Lycine, adventu demersisti divitias, evertisti, dum bene & secundo votorum flatu fertur, navigium.

Lyc. Igitur, vir fortis, prehensum me ad Imperatorem abducito, ut piratam aliquem, aut perniciem navium, qui tanti tibi naufragii causa fuerim, idque in terra, ipsaque inter Piraeae atque urbem via. Sed vide, quomodo casum tuum solaturus sim. Habe enim tibi, ecce, quinque, si vo-

καλλίῳ καὶ μείζῳ τοῦ Αἰγυπτίου πλοῖα ἤδη ἔχε, καὶ τὸ μέγιστον, οὐδὲ καταδύναι δυνάμενα. καὶ τάχα σοι πεντάκις ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος ἕκαστον σιταγωγείτω σιταγωγίαν, εἰ καὶ, ὦ ναυκλήρων ἄριστε, δῆλος εἶ ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενησόμενος. ὥς γὰρ ἔτι ἐνὸς πλοίου τουτουὶ δεσπότης ὢν, παρήκουες βοῶντων, εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τούτῳ τριάρμενα πάντα, καὶ ἀνώλεθρα, οὐδὲ ὄψει δηλαδὴ τοὺς Φίλους. σὺ μὲν οὖν εὐπλόει, ὦ βέλτιστε· ἡμεῖς δὲ ἐν Πειραιεῖ καθεδούμεθα· καὶ τοὺς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰταλίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἴ που τὸ μέγα Ἀδεμάνται πλοῖαν, τὴν Ἰσιν, τις οἶδεν.

ΑΔΕΙΜ. Ὅρας, διὰ τούτο ὥκνουν εἰπεῖν ἂ ἐνενοούν, 15 εἰδὼς ὅτι ἐν γέλῳ καὶ σκώμματι ποιήσεις. Θέ μου τὴν εὐχὴν. ὥστε ἐπιστάς μικρὸν, ἔστ' ἂν ὑμεῖς προχωρήσητε, ἀποπλευσεῦμαι πάλιν ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ

lueris, pulchriora maioraque Aegyptio illo, navigia, & quod maximum est, quae mergi non possint: ac celeriter tibi, quinque singulis annis, frumenta unumquodque advehat: te vero, nauclerorum praestantissime, intolerabilem nobis tum futurum apparet. Qui enim modo unius huiusce navigii dominus cum esses, inclamantes non audieris, si quinque possideas, praeter hanc, trium omnes velorum, quae perire non possint, nec respicies nimirum amicos. Itaque feliciter, amice, naviga. Nos in Piraeo sedebimus, rogantes, qui ex Aegypto aut Italia appellent, Num forte magnum Adimanti navigium, Idem, aliquis viderit.

Adim. Vides? Propterea dicere, quae cogitabam, cunctabar, qui scirem, risui vos & ludibrio votum meum habituros. Itaque resistam paululum, dum vos processeritis,

ἄμεινον τοῖς ναύταις προσλαλεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελάσθαι.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθά σοι καὶ αὐτοὶ ὑποστάντες.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν, προεισελθών.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἡμεῖς γε προσνηξόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἷός σοι μὲν εἶναι ῥάδιον τηλικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε πριαμένῳ μήτε ναυπηγησαμένῳ ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκμῆτες δύνασθαι νεῖν. καίτοι πρῶτον καὶ ἐς Αἰγίναν ἐπὶ τὴν τῆς ἐνοδίας τελευτῇ, οἶσθαι ἐν ἡλικῷ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ φίλοι τεττάρων ἕκαστος ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ οὐδὲν ἐδυσχέραινες ἡμᾶς συμπλέαντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ συνεμβησόμεθά σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν προεισελθὼν ἀφαιρεῖς. ὑπερμαζῶς γε, ὦ Ἀδείμαντε, καὶ

11 Καὶ ἐς Αἰγίαν) Ἐορτὴ ἐν Αἰγίνῃ. V.

16 Ὑπερμαζῶς γὰρ) Λέγεται τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἀγαν πνίας

ac navim deinde rurfus solvam. Praestat enim cum nautis agere, quam a vobis derideri.

Lyc. Nequaquam, resistemus & ipsi, ut conscendere tecum possimus.

Adim. At ego praegressus tollam ponticulum.

Lyc. Nos itaque ad vos annatabimus. Numquid enim putas, facile tibi esse tot ac tantas possidere naves, quas nec emeris, neque aedificaveris: nos vero votis non impetratos a Diis, ut multa stadia nihil fatigati natare possimus? Quamquam nuper etiam Aeginam ad Hecates caerimonias, nosti, quam parva in scaphula omnes simul amici quaternis quisque obolis traiecerimus, nec molestum tibi tum erat nobiscum navigare: nunc autem fers graviter, si tecum inscendamus, & praegressus auferre vis ponticulum: nimis enim intumescis, Adimante, & in finem

ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις, οὐδὲ οἶσθαι ὅστις ὦν ναυκλη-
ρεῖς. οὕτως ἐπῆρέ σε καὶ ἡ οἰκία, ἐν καλῷ τῆς πόλεως
οικοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀκολουθῶν τὸ πλήθος. ἀλλ', ὦ
ἄγαθε, πρὸς τῆς Ἰσιδος, καὶ τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη
τὰ λεπτά μέμνησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μύρον
ἀπὸ τοῦ Κανώπου, ἢ Ἴβιν ἐκ Μέρφιδος· εἰ δὲ καὶ ἡ
ναὺς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM. Ἄλις παιδιάς, ὦ Λυκῖνε· ὅρᾳς ὡς ἐρυθρίαν 16
Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλῷ τῷ γέλωτι ἐπικλύσας τὸ
πλοῖον, ὡς ὑπέραντλον εἶναι, καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς
τὸ ἐπιρρέον· καὶ ἐπεὶ περ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ἔστι
πρὸς τὸ ἄστυ, διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τοὺς
ἐπιβάλλοντας ἕκαστος σταδίους, αἰτῶμεν ἅπερ ἂν δο-
κῇ παρὰ τῶν θεῶν· οὕτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὁ, τε κάματος
λάβοι, καὶ ἅμα εὐφρανόμεθα, ὥσπερ ἡδίστῳ ὀνεύρατι

ἀρχαμίων πλουτεῖν, ἵππειτα σοβαρόν
τι τοῖς συνήθεισι τίως ἰσχυρόντων καὶ
ὑπερπτικόν, ὅθεν καὶ ὑπερμαζῶν
λέγεται, ὡς μὴ πλέον μάζης πρὸ τοῦ
εὐπορικότες. Ταῦτα καὶ τὸ ἐπιφέρει-

μενον ἵταξε λόγιοι καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῶν
κούφως φερομένων, καὶ ἀλαζόνων
φιστὶ τὸ μὴ εἰς τὸν κόλπον πτύειν,
οὐς καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνήθεια μακρο-
πτύστας σκαπτικῶς ὀνομάζει. V.

tuum non despuis, neque, quis homo sis, tantus iam nau-
clerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam domus pulcherri-
mo urbis loco aedificata, & multitudo pedissequorum. Sed
per Isidem, amice, certe Nilotica illa fassamenta, illa te-
nuia afferre nobis ex Aegypto memento, aut unguentum
de Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero navis possit,
unam etiam pyramidum.

Tim. Satis ioci, Lycine. Vides, ut ruborem Adimanto in-
ieceris; multo risu ita perfudisti navigium, ut exhauriri
iam non possit, nec undarum vim sustinere. Et quando
adhuc multum nobis viae ad urbem superest, divisa in
quatuor partes via, per stadia quisque sibi assignata, quod
cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic enim & laborem
fefellerimus, & oblectaverimus animum, tanquam in sua-

ἐκουσίῳ περιπεσόντες, ἐφ' ὅσον βουλόμεθα εὖ ποιήσονται ἡμᾶς. παρ' αὐτῶ γὰρ ἐκάστῳ τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα ὑπακείσθωσαν παρέχοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπίθανά ἔσται, τὸ δὲ μέγιστον, ἐπίδειξις ἔσται τὸ πρᾶγμα, ὅστις ἂν ἄριστα χρήσαιο τῷ πλούτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει γὰρ οἷος ἂν καὶ πλουτήσας ἐγένετο.

17 ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαι σοι, καὶ ἔταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὐξομαι ἅπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βούλεται, οὐδὲ ἐρωτᾶν αἶμαι, ὅς γε δὴ ἐν τῇ νηὶ τὸν ἕτερον πόδα ἔχει· χρή δὲ καὶ Λυκίνῳ δοκεῖν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ πλουτῶμεν, εἰ ταῦτο ἄμεινον, μὴ καὶ βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ.

ΑΔΕΙΜ. Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται;

ΛΥΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἴτα μετὰ σέ, οὐτοσὶ Σάμιππος, εἴτα Τιμέλαος, ἔχῃ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον

vissimum voluntate nostra somnium delapsi, quod, quamdiu voluerimus, voluptatem nobis afferat. Penes unumquemque enim votorum erit mensura, ponemusque praebituros omnia Deos, licet natura sua ab omni veri similitudine abhorreant. Quod vero maximum est, documentum ipsum hoc fuerit, equis optime usus sit divitiis, atque voto: ostendet enim, qualis homo esset, si dives esset.

Sam. Praeclare istuc, Timolaë: equidem tibi obtempero, & cum tempus me vocaverit, quae videbuntur optabo. Utrum enim velit Adimantus, ne quaerendum quidem puto, qui iam alterum in navi pedem habeat. Oportet vero Lycino etiam idem videri.

Lyc. Divites ergo sumus, si hoc videtur melius, ne invidere etiam communi felicitati videar.

Adim. Quis ergo primus incipiet?

Lyc. Tu, Adimante, deinde post te hic Samippus, deinde Timolaus; ego vero parvi semistadii spatium ante portam

τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ τοῦτο ὡς οἷόν τε παραδραμῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν οὐδὲ νῦν ἀποστήσομαι τῆς 18
νεώς. ἀλλ', εἴπερ ἔξεστιν, ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρ-
μῆς ὁ κερδῶος ἐπινευσάτω ἅπασιν. ἔστω γὰρ τὸ πλοῖον,
καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ Φόρτος, οἱ ἔμποροι,
αἱ γυναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι ἡδίστον κτημέ-
των ἀπάντων.

ΣΑΜ. Λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηί.

ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα Φῆς, ὦ Σάμιππε, τὸν κομή-
την; καὶ κείνος οὖν ἔστω ἐμός· ὁπόσος δὲ ὁ πυρὸς ἐνδον
ἐστίν, οὗτος ὁ ἀριθμὸς ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέ-
σθω, τοσοῦτοι Δαρεικοί.

ΛΥΚ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀδείμαντε; καταδύσεται σοι τὸ 19
πλοῖον, οὐ γὰρ ἴσον βάρος πυροῦ, καὶ τοῦ ἰσαρίθμου
χρυσίου.

ΑΔΕΙΜ. Μὴ φθόνει, ὦ Λυκῆνε, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σέ

geminam votum aggressus, quantum potero, percurram.

Adim. Proinde ego ne nunc quidem a nave discedam:
verum quandoquidem licet, corollarium voto meo adii-
ciam. Mercurius autem lucrificus ille omnibus annuat. Sit
ergo navis mea, & quidquid in illa est, sarcinae, vecto-
res, mulieres, nautae, & si qua ibi alia possessionum
omnium suavissima.

Sam. Oblivisceris, te in navi esse.

Adim. De puero, Samippe, loqueris, comato illo. Et
ille ergo meus esto. Quantum vero est tritici, universus
ille numerus, aurum signatum fiat, Darici totidem.

Lyc. Quid hoc, Adimante? mergetur tibi navigium,
nec enim idem pondus tritici, & pari numero auri.

Adim. Noli invidere mihi, Lycine: sed cum ad te optan-

παρέλθῃ ἡ εὐχή, τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλοις, ὅλην χρυσὴν ποιήσας ἔχει, καὶ γὰρ σιωπήσομαί σοι.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τοῦτο ἔγωγε τῆς σῆς ἐποιησάμην, ὥς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ χρυσίου· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα, μέτρια, τὸ μεράκιόν δὲ τὰ ἑωραῖον, ἀποπνιγῆσεται ἄθλιον, κῆν οὐκ ἐπιστάμενον.

ΤΙΜ. Θάρρει, ὦ Λυκῆ· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑπὸ δύντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἢ νομίζεις καθαρωδὸν μὲν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν αὐτὴ τῆς ὥδης, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνος ὁμοίως προκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδεϊμάντου οἰκέτην τὸν νεώνητον, ἀπορήσειν δελφῖνος ἐρωτικοῦ;

ΑΔΕΙΜ. Καὶ σὺ γὰρ, Τιμόλαε, μιμῆ Λυκῶν, καὶ ἐπιμετρέεις τῶν σκωμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητὴς αὐτὸς γενόμενος.

20. ΤΙΜ. Ἀμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιῆν, καὶ

10. Καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον). Ὡς, ἐπιεικότερος τοῦ Ἀδάμαντος Μελιχέρτη φησὶ τὸν τῆς Ἰούς παιδὸς αὐτῶν V.

di fors delata fuerit, Parnetha illum totum aureum factum tibi habe, & ego tibi praestabo silentium.

Lyc. Verum pro tua ego hoc securitate feci, ne cum auro pereamus omnes. Ac quantum ad nos attinet, mediocre illud *periculum* fuerit: at formosus ille adolescentulus periret, qui nare nesciat.

Tim. Bono es animo, Lycine. Delphini enim subeuntes illum in terram deportabunt. Aut putas, citharoedum quendam ab iis servatum cantus sui mercedem percepisse; & mortuum adolescentulum alium in Isthmum Delphini tergo similiter exportatum., Adimanti autem servulo recens empro, amatorium Delphinum esse defuturum?

Adim. Tu etiam, Timolaë, Lycinum imitaris, & adii-
cis ludibria, ipse auctor huius sermonis cum fueris.

Tim. Nempe melius erat, maiori cum probabilitate hoc

τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνευρεῖν, ὡς μὴ πράγματα
ἔχοις ἐκ τοῦ πλοίου, μετατιθεῖς χρυσίον ἐς τὸ ἄστυ.

ΑΔΕΙΜ. Εὖ λέγεις. ἀνορύξω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν
Ἑρμῆν τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι χί-
λιοι ἐπισήμου χρυσίου. εὐθύς οὖν, κατὰ τὸν Ἡσίοδον,
οἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημώτατα οἰκοίην· καὶ τὰ
περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμην ἤδη, πλὴν ὅσα Ἰσθμοῖ,
καὶ Πυθοῖ, καὶ ἐν Ἐλευσίνι· ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ
περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα, τῶν ἀγώνων εἵνεκα, εἴ ποτε δὴ
τὰ Ἰσθμια ἐπιδημήσαιοι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδίον,
καὶ ὅπως εἴπου τι ἢ συνηρεΦές, ἢ ἑνυδρον, ἢ εὐκαρπον ἐν
τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδειμάντου ἔστω. ὁ χρυ-
σὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφαγεῖν· τὰ δὲ ἐκπώματα οὐ κοῦ-
φα, ὡς τὰ Ἐχεκράτους, ἀλλὰ δαπάναν ἑκάστον τῆς
ἐλπίης.

ΛΥΚ. Εἴτα πᾶς ὁ οἰνοχόος ὀρέξει πλήρης οὕτω βαρὺ 21

facere, ac thesaurum quendam invenire sub lecto, ne tan-
tum negotii tibi facessat transferendus e navi in urbem
thesaurus.

Adim. Recte mones. Effossus esto thesaurus sub Mercu-
rio lapideo, quem in aula habemus, medimni mille auri
signati. Statim ergo de sententia Hesiodi, *Prima domus*, ut
splendidissime habitem: iam, quae circa urbem sunt, emam
omnia: quin etiam quae Isthmi, & Pythone; & Eleusi-
nes maritima, & pauca circa Isthmum, ludorum causa, si
quando ad Isthmia spectanda ibi commorer; & campum
Sicyonium, & in universum, si quid usquam aut opacum,
aut irriguum, aut foecundum in Graecia, brevi tempore
Adimanti sunto omnia. Aurum nobis esto factum, in quo
edamus: pocula non levia, qualia Echecratis, sed talento-
rum duorum unumquodque pondere.

Lyc. Tum quomodo pincerna tibi praebebit plenum gra-

ἐκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτοῦ ἀμογητὶ οὐ σκύφον,
ἀλλὰ Σισύφιον τι βάρος ἀναδιδόντος;

ΑΔΕΙΜ. Ἀνθρώπε, μὴ μὲ ἀνάλυσεν τὴν εὐχὴν. ἐγὼ δὲ
καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι, καὶ τὰς κλῖνας
χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ σκωπήσῃ, καὶ τοὺς διακόνους αὐτοὺς.

ΛΥΚ. Ὅρα μόνον, μὴ ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄρτος
σοι, καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται, καὶ πλουτῶν ἄβυσσος
ἀπόλη, λιμῶν διαφθαρεῖς πολυτελεῖ.

ΑΔΕΙΜ. Τὰ σὰ ρυθμιεῖς πῶς πλεονέκτητον, ὦ Λυκῖνε,
22 μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς. Ἐσθῆς ἐπὶ τούτοις
ἀλουργίς, καὶ ὁ βίος οἷος ἀβρότατος· ὕπνος, ἐφ' ὅσον
ἡδιστος· Φίλων πρόσοδοι, καὶ δέσεις, καὶ τὸ ἅπαντας
ὑποπτήσσειν, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς
θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσουσιν, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ
Κλεαίνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάνυ, καὶ προσελθοῦσιν

ἢ ὁ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιον τι βάρος) Τῷ γὰρ Σισύφῳ πῆχυν ἐν
ἐξούῳ ἀποχλίζειν ὁ μῦθος ποιεῖ. V.

ve adeo poculum? aut tu quomodo ab illo capies sine mo-
lestia non scyphum, sed Sisyphium quoddam onus tibi
praebente?

Adim. Heus tu! noli mihi turbare votum meum. Ego
vero mensas etiam ex auro solidas mihi faciam, & lectos
aureos, ac, nisi tacueris, ipsos quoque famulos.

Lyc. Vide modo, ne velut Midae etiam panis tibi & po-
tus aurum fiant, atque inter divitias pereas miser, fame
sumtuosa enectus.

Adim. Tua paulo post probabilius ordinare, Lycine, li-
cebit, cum optabis ipse. Vestis posthaec mihi erit purpurea,
& victus quam mollissimus, somnus, quamdiu erit iucun-
dus; salutationes amicorum & preces, atque illud, ut re-
vereantur omnes ac supplicent. Atque alii a summo mane
ad ianuas inambulabunt sursum deorsum, inter illosque Cle-
aenetus & Democrates, summi viri: & accedendibus illis,

γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχθῆναι ἀξιούσι,
 θυρωροὶ ἐπὶ τὰ ἐφεστῶτες, εὐμεγέθεις βάρβαροι προσ-
 αραξάτωσαν εἰς τὸ μέτωπον εὐθὺ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐ-
 τοὶ ποιοῦσιν. ἐγὼ δὲ, ὅπταν δόξη, προκίψας ὥσπερ ὁ
 ἥλιος, ἐκεῖνων μὲν οὐδ' ἐπιβλέψοιμι ἐνίους· εἰ δέ τις πέ-
 νης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τοῦ θησαυροῦ, φιλοφρονήσομαι
 τοῦτον, καὶ λουδάμενον ἥκειν πελεύσω τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ
 δεῖπνον. οἱ δὲ ἀποπνιγῆσονται οἱ πλούσιοι, ἑρῶντες ὀχή-
 ματα, ἵππους, καὶ παῖδας ὠραίους, ὅσον δισχιλίους ἐξ
 ἀπάσης ἡλικίας, ὃ, τι περ τὸ ἀνθρώπαιον. Εἶπα δὲῖπνα 23
 ἐπὶ χρυσοῦ, (εὐτελὲς γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ οὐ κατ' ἐμὲ)
 τάριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας, οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ
 ἐξ Ἰβηρίας καὶ τοῦτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ
 ὅσα πανταχόθεν, καὶ σῦες, καὶ λαγῶς, καὶ ὅσα πτη-
 να, ὄρνις ἐκ Φάσιδος, καὶ ταῦς ἐξ Ἰνδίας, καὶ ἀλε-

12 Οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας) Ὅν Φά-
 λην φασι. τῆς κατὰ δὲ Ἰβηρίας
 τῆς πρὸς τὰ Γάδιρα λέγει, πολλὰ
 γὰρ ἐκεῖθεν ἰχθύηρα τάριχη ἰκομί-

ζοτο, ἰχθύας φερούσης οὐ κατὰ τὴν
 ἑλλην θάλασσαν, ἀλλὰ πολλῶ καὶ
 τῶ μεγίθει καὶ τῶ λίπει τοὺς ἄλ-
 λους παρευδοκίμοῦντας. V.

intromittique ante alios volentibus, adstantes ianitores fe-
 ptem bene magni, barbari, in ipsam frontem iam impin-
 gant ianuam, ut nunc ipsi faciunt. Ego vero, ubi visum
 fuerit, solis instar exorians quosdam illorum neque adspi-
 ciam. Si quis vero pauper *adset*, qualis ego ante thesau-
 rum fueram, hunc tractabo humaniter, & post balneum
 iusto tempore venire ad coenam iubebo. Isti vero rumpen-
 tur divites, cum videbunt currus, equos, pueros formo-
 sos bis mille circiter, quod ex omni aetate erit florentis-
 simum. Tum coenae in auro; vile enim nimis argen-
 tum, nec me dignum: salgama ex Iberia; ex Italia vinum;
 oleum ipsum quoque ex Iberia; mel autem nostras illud
 sine igne depuratum; & opsonia undique, & apri, & le-
 pores; & quod ad volucra, gallina ePhaside, & ex India

κτρυὼν Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα, σοφίσται
 τινες, περὶ πέμματα καὶ χυμούς ἔχοντες. εἰ δέ τινα πρὸς
 πίοιμι, σκύφον ἢ Φιάλην αἰτήσας, ὃ ἐκπιὼν ἀποφέρειται
 24 καὶ τὸ ἔκπωμα. Οἱ δὲ νῦν πλούσιοι πρὸς ἐμὲ Ἴροι καὶ
 προσαίται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ οὐκ ἔτι τὸ ἀργυροῦν
 σινάκιον, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διόνικος ἐν τῇ πομπῇ,
 καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὅρᾳ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμούς
 ἀργύρῳ τοσούτῳ χρωμένους. τῇ πόλει δὲ ταῦτα παρ'
 ἐμοῦ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν ἂν, αἱ μὲν διανομαί, κατὰ μῆνα
 ἕκαστον δραχμαί τῷ μὲν ἀστῶ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ
 ἡμισυ τούτων· δημόσια δὲ ἐς κάλλος θεάτρα, καὶ βα-
 λανεία· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον ἤκειν,
 καὶ ταῦτά που λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος ὀρύγματι με-
 γάλῳ τοῦ ὕδατος, ὥς τὸ πλοῖόν μου πλησίον ὀρμεῖν,
 25 καταφανὲς ὃν ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ. Τοῖς φίλοις δὲ ὑμῖν,
 Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι μεδίμνους ἐπιστήμου χρυσίου πα-

pavo, gallus autem Numidicus: qui vero parent singula,
 sophistae quidem *sunt* in coquendo & succis parandis oc-
 cupati. Si cui vero propinam scypho postulato aut phia-
 la, qui exhibet, poculum quoque ipsum auferat. Qui ve-
 ro iam sunt divites, Iri ad me & mendici nimirum *sunt*
 omnes: nec amplius parvulam illam lancem argenteam,
 aut poculum, in pompa ostentabit Dionicus; praesertim
 ubi viderit, servos meos tanto uti argento. Civitati vero
 haec a me insignia *munera* contigerint. Divisiones men-
 struae, drachmae civi unicuique centum; inquilino harum
 dimidium: publica ad pulchritudinem *culta* theatra, & ba-
 lineae, & ut mare ad Dipylum [*geminam portam*] usque
 perveniat, atque hic circiter portus sit, adducta per ma-
 gnam fossam aqua, ut prope appellere navis mea possit,
 ab ipso inde Ceramico iam conspicua. Amicis autem meis,
 Samippo quidem viginti medimnos auri signati dispensato-

ραμετρῆσαι τὸν οἰκονόμον ἐκέλευσα ἂν, Τιμολάῳ δὲ πέν-
τε χοίνικας, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀπομεμαγμένην καὶ
ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκάπτει μου τὴν εὐχήν.
τοῦτον ἐβουλόμην βιάσθαι τὸν βίαν, πλουτῶν ἐς ὑπερβο-
λήν, καὶ ἑρῦθῶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφθόνως χρώ-
μενος. εἴρηκα. καὶ μοι ὁ Ἑρμῆς τελεσιουργήσειεν αὐτά.

ΛΥΚ. Οἷσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὥς πάνυ σοι ἀπὸ 26
λεπτῆς πρόκης ὁ πᾶς οὗτος πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ ἦν
ἐκεῖνη ἀπορραγῇ, πάντα οἴχεται, καὶ ἀνδρακὲς σοι ὁ
θησαυρὸς ἐσται;

ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἄριστε, ἄδηλον ὅπόσον χρόνον βιώσεις
πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἐτι παρακειμένης σοι τῆς χρυ-
σῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύ-
σασθαι τοῦ ταῶ, ἢ τοῦ Νομάδος ἀλεκτρυόνος, ἀποφυ-
σῆσας τὸ ψυχίδιον ἄπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκείνα

rem meum admetiri iubeam; Timolao choenices quinque;
Lycino autem choenicem, abrasam ipsam quoque, quod
garrulus est, meumque votum irridet. Hanc ego vellem
vitam vivere, divitiis supra modum affluens, & deliciis
voluptatibusque omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perfici-
giat ista mihi Mercurius.

Lyc. Nosti ergo, Adimante, quam a tenui tibi filo uni-
versae istae divitiae suspensae sint, quo rupto, perierint
omnia, & carbonem tibi pro thesauro relinquantur?

Adim. Quid ais, Lycine?

Lyc. Quod obscurum est, vir bone, quamdiu sis in istis
divitiis victurus. Quis enim novit, an non apposita adhuc
mensa illa aurea, ante etiam quam manum iniicias, ac
gustes de pavone, vel de gallo Numidico, efflata animula
hinc abeas, vulturibus & corvis relinquens ista omnia?

Lucian. Vol. VIII.

M

καταλιπών; ἢ ἐβέλεις καταριθμήσομαί σοι τοὺς μὲν αὐ-
τίκα πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου ἀποθανόντας, ἐνίους
δὲ καὶ ζῶντας ἀποστερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινὸς βα-
σκάου πρὸς τὰ τριαῦτα δαίμονος; ἀκούεις γάρ που τὸν
Κροῖσον καὶ τὸν Πολυκράτην, παλὺ σοῦ πλουσιωτέρους
γενομένους, ἐκπεσόντας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀπάν-
27 των; Ἴνα δέ σοι καὶ τούτους ἀΦῶ, τό, τε ὑγιαίνειν ἐχέγ-
γυεν οἷε σοι γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὅρᾳς
πολλοὺς τῶν πλουσιῶν κακοδαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν
ἀλγυθόνων, τοὺς μὲν οὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίους δὲ
τυφλοὺς, ἢ τῶν ἐντοσθίων τι ἀλγούντας; ὅτι μὲν γὰρ
οὐκ ἂν ἔλοιε, πλουτῶν δις τασοῦτον πλοῦτον, ὅμοια πά-
σχειν Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ, καὶ θηλύνεσθαι ὡς
ἐκεῖνος, εὖ οἶδα καὶ μὴ εἴπης. ἐγὼ λέγειν ὅσας ἐπιβουλάς
οἶδα μετὰ τοῦ πλούτου, καὶ ληστὰς, καὶ Φθόρον, καὶ
μῖσος παρὰ τῶν πολλῶν. ὅρᾳς οἶων σοι πραγμάτων αἰ-
τίας ὁ θησαυρὸς γίγνεται;

An vis, ut eos tibi recenseam, qui statim, ante quam
fruerentur divitiis, mortui sunt; quosdam vero, dum vi-
verent, iis, quae habebant, ab invido quodam ad talia dae-
mone privatos? Audis enim forte, Croesum & Polycratem,
multum te ditiores, bonis omnibus brevi tempore excidis-
se? Ut autem hos etiam tibi remittam, an valetudinem ti-
bi tanquam sponfore quodam certam firmamque futuram
arbitraris? aut non vides, multos divitum misere a dolori-
bus habere, quosdam ne incedere quidem valentes, ali-
quos caecos, aut intestino quodam dolore laborantes? Te
enim nec cum altero tanto divitiarum optatum esse ea pati,
quae dives ille Phanomachus, atque ita, ut iste, effeminari;
etiam te tacente bene novi. Mitto dicere, quot insidias no-
vi cum divitiis coniunctas, & latrones, & invidiam, & odium
multitudinis. Vides, quot tibi negotia facessat thesaurus?

ΑΔΕΙΜ. Ἀεὶ σὺ μοι, ὦ Λυκίνε, ὑπεναντίος· ὥστε οὔτε τὴν χωνικίδα ἐτι λήψῃ, ἐς τέλος μου τῆς εὐχῆς ἐπηρεάζων.

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν ἤδη κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν πλουσίων ἀναδύη, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ σὺ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὐχου.

ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἡπειρώτης γάρ εἰμι, Ἀρκας, ἐκ 28 Μαντινείας, ὡς ἴστε) ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσομαι γενέσθαι, ἣν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀδύνατον, οὐδὲ μικρολογήσομαι πρὸς τοὺς θεοὺς, θησαυρὸν αἰτῶν, καὶ ρεμετροημένον χρυσίον· ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαντα οἱ θεοὶ, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ νόμος τῆς εὐχῆς, ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, Φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν, ὡς ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀνανευόντων) αἰτῶ δὴ βασιλεὺς γενέσθαι, οὐχ οἷος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, ἢ Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις ἄλλος ἐκδεχάμενος τὴν βασιλείαν παρὰ πατρός, ἥρξεν· ἀλλὰ μοι τὸ πρῶτον

Adim. Semper tu mihi, Lycine, adversaris. Itaque nec choenicem iam accipies, qui perpetuo votum meum calumniaris.

Lyc. Istuc iam pro more vulgi divitum facis, quod retractas & revocas promissum. Sed tu iam, Samippe, opta.

Sam. Ego autem, (quippe mediterraneus homo, Arcas, ut nostis, ex Mantinea) navem mihi obtingere non optabo, quippe quam ostendere civibus meis nequeam: neque ita minute cum Dis rationes putabo, uti thesaurum optem ac dimensum aurum. Verum, (possunt enim omnia Dii, etiam quae maxima videntur, & lex optandi haec est, quam Timolaus posuit, cum dixit, ne quid verecundemur optare, tanquam nihil illis renuentibus:) opto igitur rex fieri, non qualis Alexander Philippi, aut Ptolemaeus, aut Mithridates, aut si quis alius acceptum a patre regnum te-

ἀπὸ ληστείας ἀρξαμένῳ, ἑταῖροι καὶ συνωμόται ὅσων
 τριάκοντα, πιστοὶ μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἴ-
 τα κατ' ὀλίγον, τριακόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλοι ἐπ'
 ἄλλους· εἴτα χίλιοι, καὶ μετ' οὐ πολὺ, μύριοι· καὶ τὸ
 πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὀπλιτικόν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὶ
 29 τοὺς πεντακισχιλίους. Ἐγὼ δὲ χειροτονητὸς ὑφ' ἀπάν-
 των προκριθεὶς ἄρχων, ἄριστος εἶναι δοξᾶς ἀνθρώπων
 ἡγεῖσθαι, καὶ πράγμασι χρῆσθαι. ὥς τοῦτό γε αὐτὸ
 ἤδη μεῖζον εἶναι τῶν ἄλλων βασιλείων, ἅτε ἀρετῇ προ-
 χειρισθέντα τῆς στρατιᾶς ἄρχειν, οὐ κληρονόμον γενό-
 μενον, ἄλλου πονήσαντος εἰς τὴν βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ
 Ἀδεϊμάντου θησαυρῷ παραπλήσιον τὸ τοιοῦτο, καὶ τὸ
 πρᾶγμα οὐχ ὅμοιον ἡδὺ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι'
 αὐτοῦ κτησάμενος τὴν δυναστείαν.

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Σάμιππε, οὐδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ
 κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων σύγχε ἤτησας,

nuit. Sed mihi primum a latrociniiis auspicanti fodales con-
 tingant & coniurati circiter triginta, fideles maxime atque
 alacres. Tum accedentes paulatim trecenti alii post alios;
 tum mille, & non ita multo post, decies mille. Et in uni-
 versum ad quinquaginta millia armatorum, equites vero
 circiter quinquies mille. Ego vero suffragiis omnium prae-
 latus imperator, qui optime videar hominibus praeesse,
 & tractare negotia: ut eo ipso iam maior sim regibus ce-
 teris, tanquam virtute praelatus ad regendum exercitum,
 non heres factus alterius, qui in regno *parando* elaborarit:
 quando hoc thesauro Adimanti valde simile est, neque res
 aequae iucunda, quam si quis per se sibi partum impe-
 rium videat.

Lyc. Papae, Samippe, nihil parvum, sed ipsum caput
 bonorum tu quidem petiisti, tantae multitudini armatorum

ἄρχειν ἀσπίδος τσαύτης, ἄριστος δὲ προκριθεὶς ὑπὸ τῶν πεντακισμυρίων. τοιοῦτον ἡμῖν ἡ Μαντίνεια θαυμαστὸν βασιλέα καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει ἀνατρέφουσα. πλην ἀλλὰ βασίλευε, καὶ ἡγαυὶ τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόσμει τό, τε ἵππικόν, καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γὰρ εἶδέναι οἱ βαδιεῖσθε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκαδίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀθλίους πρῶτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ. Ἄκουε, ὦ Λυκῖνε, μᾶλλον δὲ, εἴ σοι φίλον, 30 ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, ἵππαρχον γὰρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ ὑπεκύψας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περι-αγαγὼν ἐς τοῦπίσω τῷ χεῖρε, τιμῶν τὴν τιάραν ἐρῆην οὔσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐρρωμένων τούτων τινὰ ποιήσον ἵππαρχον. ἐγὼ γὰρ σοι δεινῶς ἄφιππός εἰμι, καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ. δέδωκα τῶν μὴ τοῦ σαλπικτοῦ ἐποτρύναντος, καταπεσὼν

imperare, praestantissimum iudicatum a quinquaginta millibus. Talem nobis, tam admirabilem regem a Mantinea enutritum, nesciebamus. Verum regna iam, & duc milites, adorna equitatum, & viros scutatos. Volo enim scire, quo ituri sis tot homines ex Arcadia, aut ad quos miseros primum accessuri.

Sam. Audi, Lycine, vel potius nos, si volueris, comitare. Quinque enim te millibus equitum praeficiam.

Lyc. Verum ego honoris tibi, Rex, gratiam facio, inclinatusque Perfarum in morem te adoro, reductis in tergum manibus, tiaram illam tuam rectam veneratus ac diadema: at tu de robustis hisce unum fac praefectum equitum. Ego enim vehementer a re equestri abhorreo, neq. omnino equum sup. iori tempore conscendi. Metuo igitur, ne, classicum canente tubicine, delapsus ego in turba

ἔγωγε, συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσαύταις ὀπλαῖς,
ἢ καὶ θυμοειδὴς ὁ ἵππος ὢν, ἐξενέγκῃ με, τὸν χαλινὸν
ἐνδακῶν, ἐς μέσους τοὺς πολεμίους, ἢ δεήσει καταδεθῆ-
ναί με πρὸς τὸ ἐφίππειον, εἰ μέλλω μένειν τε ἄνω, καὶ
ἔξεσθαι τοῦ χαλινοῦ.

31 **ΑΔΕΙΜ.** Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἵπ-
πέων· Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρασ ἐχέτω. δίκαιος δ' ὢν
εἴη τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε μεδί-
μνοις δωρησάμενος ἐπιστήμου χρυσίου.

ΣΑΜ. Καὶ αὐτοὺς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς ἵπ-
πέας, εἰ δεξονται σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτῳ δο-
κεῖ, ὦ ἵππεῖς, Ἀδείμαντον ἵππαρχεῖν, ἀνατεινάτω τὴν
χεῖρα πάντες, ὡς ὁρᾷς, ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν.
ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππου, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δε-
ξιόν· οὐτοσὶ δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάσσεται.
ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος βασιλεῦσι τῶν Περσῶν,
ἐπειδὴν αὐτοὶ συμπαραδρένουν αὐτοῖς βούλονται τινας.

4 Πρὸς τὸ ἐφίππειον) Τὴν ἀστράβην φησὶν, ἔται τὰ ἐφιστρίδα, ἢ τῶν
σίλλαν καλοῦσι. V.

conculcer a tot ungulis, aut etiam ne acer equus frena
mordens in medios me hostes inferat, aut ne ad ephippium
deligandus sim, ut supra manere ac retinere frena possim.

Adim. Ego tibi, o Samippe, equitatum ducam, dextrum
vero cornu Lycinus teneat: dignus autem esse videor, qui
maxima a te consequar, tot tibi auri signati largitus modios.

Sam. Ipsos etiam interrogemus, Adimanté, equites,
utrum te recipiant suum praefectum futurum. *Qui censetis,*
equites, Adimantum equitatu praefici, manum tollite. Omnes,
ut vides, Adimante, sustulerunt. Verum habe tibi eque-
stre imperium. Lycinus vero dextrum cornu habeat. At
hic Timolaus sinistro praeficietur. Ego ero in media acie,
ut mos est Persarum regibus, cum sibi legatos adesse, fa-
tigio fere aequato, volunt aliquos. Iam vero progredia-

Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὀρεινῆς, ἔπει- 32.
 ξάμενοι τῷ βασιλείῳ Διί. καίπειδ' αὖ τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι
 πάντα χειρωσώμεθα, (οὐδεὶς γάρ ὁ ἐναντιωθῆσόμενος
 ἡμῖν τὰ ὄπλα τοσούτοις οὖσιν, ἀλλ' ἀκονιτὴ κρατήσο-
 μεν) ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις, καὶ τοὺς ἵππους εἰς
 τὰς ἵππαγωγούς ἐμβιβάσαντες (παρεσκευάσται δ' ἐν
 Κεγχρεαῖς καὶ σῖτος ἱκανὸς, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῆ, καὶ
 τὰλλα πάντα) διαβάλλωμεν τὸν Αἰγαῖον εἰς τὴν Ἰω-
 νίαν. εἴτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις
 ἀτειχίστους λαβόντες ῥαδίως, ἄρχοντας ἀπολιπόντες,
 προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας διὰ Καρίας, εἴτα Λυκίας, καὶ
 Παμφυλίας, καὶ Πισίδων, καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρε-
 ῖς Κιλικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα.

ΛΥΚ. Ἐγὼ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατράπην τῆς 33
 Ἑλλάδος καταλίπε. θεῖλος γάρ εἰμι, καὶ τῶν οἴκοι πο-
 λὺ ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἠδέως ὑπομείναιμι· σὺ δὲ εὐκας ἐπὶ

mur Corinthum versus per montana, votis antea Iovi re-
 gum custodi nuncupatis. Cumque Graeciam omnem fube-
 gerimus, (neque enim quisquam nobis armatus, qui tan-
 to numero sumus, occurret, sed citra pulveris iactum su-
 perabimus) conscensis triremibus, impositisque in hippa-
 gines equis, (paratum autem est Cenchreis frumenti mul-
 tum, & navium quod satis est, & reliqua omnia,) per Ae-
 geum navigemus in Ioniam. Deinde ibi sacro Dianae fa-
 cto, capitisque facile urbibus non munitis, relictisque ea-
 rum praefectis, in Syriam tendemus per Cariam, tum Ly-
 ciam, & Pamphyliam, & Pisidas, & maritimam monta-
 namque Ciliciam, donec perveniamus, ad Euphratem.

Lyc. Με, Rex, si videtur, Satrapam relinque Graeciae.
 Meticulosus enim sum, & longe discedere domo non fa-
 cile sustinuerim. At tu videris ducturus in Armenios atque

Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχῃμα Φῦλα,
καὶ τὴν τοξικὴν εὐστοχᾶ, ὥστε ἄλλω παραδοῦς τὸ δε-
ξιόν, ἐμὲ Ἀντίπατρον τινα ἔασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μὴ
με καὶ διαπεῖρῃ τις οἷστῶ, ἄβλιαν βαλὼν ἐς τὰ γυμνά,
περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα ἡγούμενόν σοι τῆς Φάλαγγος.

ΣΑΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκῖνε, τὸν κατάλογον,
δειλὸς ὢν. ὁ δὲ νόμος ἀποτετμῆσθαι τὴν κεφαλὴν, εἰ τις
λιπὼν φαίνοιτο τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφρά-
την ἤδη ἐσμέν, καὶ ὁ ποταμὸς ἐξευκταί, καὶ κατόπιν
ὅποσα διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ πάντας
ὑπαρχοὶ κατέχουσιν, ὑπ' ἐμοῦ ἐκάστῳ ἔθνει ἐπεισα-
χθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασιν, τὴν Φοινίκην ἡμῖν ἐν τοσού-
τῳ, καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἴτα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσ-
αξόμενοι. σὺ πρῶτος, ὦ Λυκῖνε, διάβαινε, τὸ δεξιὸν
ἄγων, εἴτα ἐγὼ, καὶ μετ' ἐμὲ οὗτος Τιμόλαος. ἐπὶ
34 πᾶσι δὲ τὸ ἵππικόν ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε. Καὶ διὰ μὲν

3 Ἀντίπατρον τινα ἔασον) Ἀλεξάνδρου τοῦτο τῆς ἱστορίας κακῆτος
γὰρ περαιούμενος τὸν Ἑλλήσποντον, ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἀντίπατρον ἀντ'
αὐτοῦ καταλείπει. V.

Parthos, gentes pugnaces, & sagittis bene collineantes.
Igitur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum quen-
dam relinque in Graecia, ne me, dum phalangem tibi du-
co, sagitta aliquis miserum, circa Susa aut Bactra, qua
parte intectus sum, traiciat.

Sam. Fugis delectum, Lycine, metu. At lex est, capite
plecti, si quis ordines deferuisse deprehendatur. Sed quan-
do iam fumus ad Euphratem, & iunctus est *ρονκε* fluvius,
& a tergo quae reliquimus, tuta sunt omnia: atque omnia
tenent praefecti, unicuique populo a me dati: alii vero
discefferunt, qui Phoenicem nobis interea, & Palaestinam,
deinde etiam Aegyptum reducant. Ac tu primus, Lycine,
dextro cornu inducto, transiice: tum ego: & post me hic
Timolaus: post omnes autem tu equitatum, Adimante,

τῆς Μεσοποταμίας οὐδείς ἀπήντηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτούς τε καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρισαν, καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήλθομεν εἰς τὸ εἶσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχαμεν τὴν πόλιν. ὁ βασιλεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων, ἤκουσε τὴν ἔφοδον· εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρασκευάζεται ἰππέας τε ὅτι πλείστους μεταπεμπόμενος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλουσι δ' οὖν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἐκατὸν ἤδη μυριάδας τοῦ μαχίμου συνειλέχθαι, καὶ τούτων εἰκοσιν ἰπποτοξότας· καίτοι οὐπω ὁ Ἀρμένιος πάρεστιν, οὔτε οἱ κατὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκοῦντες, οὔτε οἱ ἀπὸ Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίον καὶ προαστείων τῆς ἀρχῆς· οὕτω ραδίαις τοσαύτας μυριάδας κατέλεξε. καιρὸς οὖν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ, Ἄλλ' ἐγὼ μὲν Φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ περὶ 39

ducito. Atque per Mesopotamiam nullus nobis obviam venit hostis, sed sponte se cum arcibus viri nobis dediderunt: progressique ad Babylonem, ex improvise intra muros delati urbem habemus. Rex autem, qui circa Ctesiphontem haeret, audita impressione progressus ad Seleuciam parat se, equitatu arcessito quam plurimo, & sagittariis funditoribusque. Renuntiant ergo exploratores, circa millies mille iam viros pugnae aptos collectos esse, in his ducenta millia iaculantium ex equis, quamquam Armenius nondum adest, neque qui Caspium mare accolunt, neque Bactriani, sed de partibus modo vicinis & suburbanis quasi imperii: adeo facile tot millia coëgit. Itaque tempus est, ut nos etiam, quid nobis agendum sit, circumspiciamus.

Adim. Nimirum ego aio, oportere vos pedites Ctesiphon:

ἀπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ τὸ ἱππικὸν αὐ-
τῷ μένειν, τὴν Βαβυλῶνα διαφυλάσσοντας.

ΣΑΜ. Ἀποδείλιās καὶ σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, πλησίον
τῷ κινδύνου γεγόμενος. σοὶ δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλαι;

ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολε-
μίους, μηδὲ περιμένειν ἕστ' ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται,
πανταχόθεν αὐταῖς συμμαχῶν προσγενομένων, ἀλλ' ἕως
ἔτι καθ' ὁδὸν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ Λυκῖνε, δοκιμάζεις;

ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι Φράσω. ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνας
ὁδεύοντες, ὅποτε κατήμεν ἔωθεν ἐς τὸν Πειραῖα, καὶ
νῦν δὲ ἤδη τριάκοντά που σταδίους προεχωρήκαμεν,
καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλα-
στα, ἐνταῦθά που ἐπὶ τὰς ἐλαίας ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμ-
μένης στήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι, εἴτα οὕτως
ἀναστάντας πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ λοιπὸν ἐς τὸ
ἄστυ.

sem petere; nos autem, equitatum, hic manere ad Baby-
lonem tuendam.

Sam. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus prope pe-
riculum. Tibi vero, Timolaë, quid videtur?

Tim. Omni cum exercitu hostes aggredi, nec expecta-
re, donec parent se melius, affluentibus undique auxiliis.
Sed dum adhuc in via sunt hostes, illos aggrediamur.

Sam. Bene mones. Tu vero, Lycine, quid censēs?

Lyc. Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione iti-
neris fatigati sumus, qui hodie mane descenderimus in Pi-
raeeum, nunc vero iam triginta circiter stadia progressi si-
mus, & sol [ardor] multus: (circa meridiem enim est) ut
hic alicubi sub oleis, in eversa illa columella affidentes,
requiescamus, ac deinde surgentes, studiose redeamus in
urbem.

ΣΑΜ. Ἐτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὅς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν ταποῦταις στρατιώταις κάθησαι περὶ τοῦ πολέμου διασκοπούμενος.

ΛΥΚ. Ὑπέμνησας ἐγὼ δὲ νήφειν ὤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ Φανείσθαι τὴν γνώμην.

ΣΑΜ. Πρόσειμεν δὴ, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες 36 ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μηδὲ προδώσετε τὸ πάτριον Φρόνημα· ἥδη γάρ που καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥστε τὸ μὲν σύνθημα ἔστω, Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὴν σημάνῃ ὁ σαλπικτῆς, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ δόρατα κρούσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμίζειν τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν τοξευμάτων, ὥς μηδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολίζεσθαι αὐτοῖς δίδόντες· καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἥδη συνελήλυθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο τοὺς καθ' αὐτοὺς, Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπα-

Sam. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros sedeas tot inter milites, disputans de bello.

Lyc. Reposuisti me in memoriam. At ego putabam me sobrium esse. Iam tuum est dicere sententiam.

Sam. Aggredimur fane, si tibi videtur. Et mementote, ut viri fortes sitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrium: iam enim alicubi invadunt hostes. Itaque ressera erit *Mars*! Vos vero, cum classicum cecinerit tubicen, clamore sublatο, incussis in clypeos hastis, urgete manus conferere cum hostibus, & intra teli iactum venire, ut nec excipiamus ictus, iaculandi facultate illis data: & cum ad manus iam venerimus, sinistrum cornu & Timolaeus iam in fugam verterunt sibi oppositos Medos, sed meum agmen

λον ἔτι. Πέρσαι γάρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἵππος ἅπαντα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν, ὥστε, ὦ Λυκίне, αὐτός τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνου, καὶ τοῖς μετὰ σπαντοῦ παρακελεύου δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

- 37 ΛΥΚ. ὦ τῆς τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἵππεῖς ἅπαντες, καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἐδοξάεπελαύνεσθαι· καὶ μοι δοκῶ, ἣν βιάζονται αὐτομολήσεν, προσδραμὼν ἐς τὴν παλαιόστραν, ἔτι πολεμοῦντας ὑμᾶς καταλιπών.

ΣΑΜ. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος· ἐγὼ δὲ ὡς ὅρας, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα, προκαλεῖται γὰρ με, καὶ ἀναδύναμι πάντως ἀσχύρόν.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτοῦ, βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τραυθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μαχόμενον.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιτόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα,

aequo adhuc Marte pugnat: sunt enim Perfae & rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum univrsus in dextram aciem nostram invehitur: itaque, Lycine, & ipse vir fortis esto, & tuis, ut imperum excipiant, impera.

Lyc. Vah fortunam! In me enim equites univrsi: & solus idoneus sum visus, in quem irruant. Videor mihi, si vim faciant, fugere curriculo in palaestram, & adhuc pugnantes vos deferturus.

Sam. Nequaquam. Vincis enim iam tu quoque tua in parte. Ego autem, ut vides, iam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me provocat, & retrocedere omnino turpe est.

Lyc. Per Iovem, etiam mox ab illo vulneraberis: regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio.

Sam. Bene mones. Leve quidem mihi vulnus, minime-

καὶ οὐκ εἰς τὰ Φανερὰ τοῦ σώματος ὡς μηδὲ τὴν οὐλὴν
 ὕστερον ἄμορφον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὁρᾷς ὅπως ἐπε-
 λάσας, μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα,
 τὴν λόγχην ἀφείς; εἴτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, καὶ
 ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἤδη γέγονα, προσκυ-
 νούμενος ὑφ' ἀπάντων. Οἱ βάρβαροι προσκυνεῖτωσαν· 38
 ὑμῶν κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς
 ὀνομαζόμενος. ἐπὶ τούτοις ἄρα ἐννοεῖτε ὅσας μὲν πόλεις
 ἐπωνύμους ἑμαυτοῦ οἰκίῳ, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω ἐλὼν
 κατὰ κράτος, αἱ ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς τὴν ἀρχήν· ἀπάντων
 δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν πλούσιον μετελεύσομαι, ὃς ὁμο-
 ρος ἦδη ὦν μοι, ἐξέωσε τοῦ ἀγροῦ, ἐπιβαίνων κατ' ἐλίγον
 ἐς τὸ εἶσω τῶν ὄρων.

ΛΥΚ. Πέπαυσο ἤδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γάρ σε 39
 ἤδη μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην, ἐν Βαβυλῶνι
 εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια, (ἐκσταδῖος γὰρ, οἶμαί, σοι ἢ

16 Ἐκσταδῖος γὰρ, οἶμαί, σοι) ὁ πόσις σταδίων ἀπέχει ἂν ἀφικα-
 ῖν Ἐκσταδίων, εἰρητο γὰρ ἤδη αὐτοῖς μίνου ἢ κενὴ μαχαρία. V.

que aperto corporis loco, adeo ut neque cicatrix in po-
 sterum deformis futura sit. Verum vides, ut invehens ego
 ictu uno ipsum cum equo emissâ hastâ traieci, ac deinde
 capite abscisso, ablatoque diademate, rex iam factus sum.
 Ac barbari quidem nos adorent: vobis autem Graeco mo-
 re unci Praetoris nomine imperabo. Post haec igitur co-
 gitare, quot urbes de meo nomine appellatas conditurus
 sim, quot contra vi captas sim vastaturus, si qua iniuria
 imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydiam
 divitem mulcabo, qui, vicinus meus cum esset, agro me,
 ingressus paulatim intra fines, expulit.

Lyc. Desine iam, Samippe. Tempus enim est, te iam,
 qui talem pugnam viceris, Babylone epulari victoriae causâ,

ἀρχῇ) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὐχεσθαι ὅπερ ἂν ἐβέλη.

ΣΑΜ. Τί δ' οὖν, ὦ Λυκῖνε, οἷά σοι ἡτῆσθαι δοκῶ;

ΛΥΚ. Παραπολὺ, ὦ θαυμασιώτατε βασιλέων, ἐπι-
πονώτερα καὶ βιαίτερα τῶν Ἀδείμαντου, παρ' ὅσον
ἐκείνος μὲν ἐτρώφα, διτάλαντα χρύσεια ἐκπάματα προ-
τείνων τοῖς συμπόταις, σὺ δέ, καὶ ἐτιτρώσκου μονομα-
χῶν, καὶ ἐδεδίεις, καὶ ἐφρόντιζες νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέ-
ραν· οὐ μόνον γάρ σοι τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερά
ἦν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρίαί, καὶ Θόβος παρὰ τῶν
συνόντων, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, φίλος δὲ οὐδεὶς
ἀληθής, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα
εὖνοι δοκοῦντες εἶναι. ἀπόλαυσις μὲν γε, οὐδὲ ὄναρ τῶν
ἡδυν, ἀλλὰ δόξα μόνον, καὶ πορφυρὶς χρυσῶ ποικίλῃ,
καὶ ταινία λευκὴ περὶ τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι προΐόν-
τες. τὰ δ' ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή·
καὶ ἡ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἤκουσι δεῖ

(ultra stadia enim tua decem, puto, tibi iam proceffit impe-
rium) ac Timolaum iam suo loco optare, quidquid voluerit.

Sam. Quid ergo, Lycine, qualia optasse tibi videor?

Lyc. Multum, maxime admirabilis regum, laboriosiora &
magis violenta votis Adimanti, quatenus ille quidem luxu-
riose vivebat, aurea binorum talentorum pocula propinans
convivis: at tu & vulneratus es in pugna solitaria, & me-
tuisti, & sollicitus noctes diesque fuisti. Neque enim ab hoste
tibi solo meruendum erat, sed insidiae sexcentae, & invidia
a familiaribus, & odium, & adulatio: amicus autem nemo
verus, sed ad merum omnes aut ad spem benevoli qui ef-
fe videantur. Fructus rerum suavium ne per somnum qui-
dem, sed gloria sola, & distincta auro purpura, & taenia
circa frontem alba, & praecedentes satellites: ceterum la-
bor intolerabilis, & multum iniucunditatis; cum aut ope-
ra danda sit his, qui ab hostibus veniunt, aut ius dicen-

ἡδικάζειν, ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάγματα.
καὶ ἦτοι ἀφ' ἑστέῃ τι ἔθνος, ἢ ἐπελαύνουσί τινες τῶν ἔξω
τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι οὖν δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι. καὶ
ἄλως ὑπὸ πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτοῦ εὐδαιμονίζε-
σθαι. Καὶ γὰρ οὖν καὶ τότε πῶς οὐ ταπεινὸν, ὅτι καὶ 40
νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ιδιώταις, καὶ ὁ πυρετὸς οὐ διαγι-
γνώσκει σε βασιλέα ὄντα, οὐδὲ ὁ θάνατος δέδωκε τοὺς
θαρσύνους, ἀλλ' ἐπιστὰς ὁπότεν αὐτῷ δοκῇ, ἄγει οἰ-
μῶζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψη-
λὸς καταπεσών, ἀνάσπαστος ἐκ τοῦ βασιλείου θρόνου
τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄπει, τοῖς πολλοῖς ισότιμος, ἐλαυνόμενος
ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ
στήλην μακρὰν, ἢ πυραμίδα εὐγραμμὸν τὰς γωνίας
ἀπολιπών, ἐκπρόβλημα καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμή-
ματα εἰκόνες δὲ ἐκείναι, καὶ νεῖς, οὓς ἀνιστᾶσιν αἱ πό-
λεις θεραπεύουσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα κατ'

dum, aut mittenda civibus imperia. Et aut defecit gens aliqua, aut externi quidam imperium invadunt. Metuere ergo oportet omnia, & suspicari, atque in universum omnibus potius, quam tibi ipsi, videri beatum. Etenim illud etiam qui non humile, quod aegrotabis non minus, quam privati, nec febris te regem esse internoscit, neque metuit mors satellites; sed, cum ipsi visum fuerit, superveniens, plorantem nihil diadema reverita abducit? Tu vero de loco ita excelsus delapsus, detractusque de throno regio, eandem abis viam, aequatus vulgo, abactus cum gregem mortuorum, tumulum in terra relinquens excelsum, & columnam longam, aut accurate descriptam angulis pyramidem, in quibus sero homines, cum nihil iam inde ad sensum ipsorum perveniat, superbiunt. Statuae autem illae & templa, quae excitant colendi causa civitates, & magnificum illud nomen, paulatim defluunt omnia, & negle-

ὀλίγον ἀπορρεῖ, καὶ ἄπεισιν ἀμελούμενα. ἦν δὲ καὶ ὅτε
 μάλιστα ἐπὶ πλεῖστον παραμένη, τίς ἔτι ἀπόλαυσις
 ἀναισθητῶ αὐτῶν γενομένῳ; ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἔτι ἔξεις
 πράγματα δεδιώς, καὶ Φροντίζων, καὶ κάμνων, οἷα δὲ
 41 καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσται. Ἄλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν,
 ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλῃ τούτους, ὥσπερ εἰκὸς
 ἀνδρᾶ συνετὸν, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα.

ΤΙΜ. Σκόπει γοῦν, ὦ Λυκίνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὖ-
 ξομαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὐθύναι τίς δυνηθεῖη. χρυσὸν μὲν οὖν,
 καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδίμνους νομίσματος, ἢ βασι-
 λείας, καὶ πολέμους, καὶ δείματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἃ
 εἰκότως διέβαλες, οὐκ αἰτήσομαι, ἀβέβαια γὰρ ταῦ-
 τὰ γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλὰς ἔχοντα, καὶ πλέον
 42 τοῦ ἡδέος τὸ ἀνιαρὸν ἐν αὐτοῖς ἦν. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὸν
 Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δοῦναι τινὰς δακτυλίους τωαύτους
 τὴν δύναμιν, ἕνα μὲν, ὥστε αἰεὶ ἐρῶσθαι καὶ υἰαίνειν

ita abeunt. Si vero vel maxime ad longissimum tempus
 permaneant, quis adhuc fructus ad eum pervenire potest,
 qui nihil sentiat? Vides, quas molestias vivus adhuc sis
 habiturus, metuens, sollicitus, laborans; & quis post mor-
 tem status futurus sit? Sed iam optare tuum est, Timo-
 laë, & ut illos superes, ut *facturum* probabile est virum
 prudentem, & uti rebus scientem.

Tim. Vide igitur, Lycine, si quid reprehensione dignum
 optaturus sim, & quod corrigere aliquis possit. Aurum
 proinde ac thesauros, & modicos nummum, aut regna, &
 bella, & metus pro imperio, quae merito reprehendisti,
 non poscam. Nam ista quidem infirma, & insidiis expo-
 sita multis, & plus, quam suavitatis, in iis molestiarum in-
 est. Ego autem optem, ab occurrente mihi Mercurio anu-
 los dari quosdam, qui virtutem habeant huiusmodi: unum,

τὸ σῶμα, καὶ αἰτρώτον εἶναι, καὶ ἀπάβῃ ἕτερον δέ, ὡς
μὴ ὁρᾶσθαι τὸν περιβέμενον, οἷος ἦν ὁ τοῦ Γύγου· τὸν δὲ
τίνα, ὡς ἰσχύειν ὑπὲρ ἀνδρας μηρίους, καὶ ὃ, τι ἂν ἄχθος
ἅμα μυριοί κινήσαι μόλις δύναιντο, τοῦτό με ῥαδίως
μόνον ἀνατίθεσθαι· ἔτι δὲ καὶ πέτεσθαι, πολὺ ἀπὸ
τῆς γῆς ἀρβέντα· καὶ πρὸς τοῦτό μοι εἶναι δακτύλιόν τι-
να, καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον κατὰσπᾶν, ὅποσους ἂν ἐβέλω,
καὶ ἅπασαν θύραν προσιόντι μοι ἀνοίγεσθαι, χαλω-
μένου τοῦ κλείδρου, καὶ τοῦ μοχλοῦ ἀφαιρουμένου. ταῦ-
τα ἀρμότερα εἰς δακτύλτος δυνάσθω. Τὸ δὲ μέγιστον, 43
ἄλλος τις ἔστω ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἡδίστος, ὡς ἐράσμιον εἶναι
με, περιβέμενον παισὶ τοῖς ὠραίοις, καὶ γυναῖξι, καὶ δῆ-
μοις ὅλοις, καὶ μηδένα εἶναι ἀνέραστον, καὶ ὅτῳ μὴ πο-
θεινότερος ἐγὼ, καὶ ἀνὰ στόμα· ὥστε πολλὰς γυναῖ-
κας οὐ φερούσας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτάς, καὶ
τὰ μεράμικτα ἐπιμεμενηναί μοι, καὶ εὐδαίμονα εἶναι δο-

ut valeat semper corpus & salubre sit, & vulneri nulli,
aut morbo penetrabile; alterum, cuius auxilio non vi-
deatur, qui induit, qualis erat ille Gygis: alium rursus, ut
plus decies mille hominum robur habeam, & quod onus
vix decies mille homines moliri simul queant, hoc ut faci-
le solus transferre possim: insuper volare ut possim, mul-
tum elatus de terra, ad hoc quoque sit mihi anulus. Ve-
rum somno sopire ut queam, quoscunque voluero, & ianuam
mihi unaquaque accedenti sua sponte ut aperiat, laxa-
to claustro, remoto pessulo; ad hoc utrumque unus idem-
que valeat anulus. Quod vero caput est, sit etiam alius
omnium ille iucundissimus, quo induto amabilis sim for-
mosis pueris, & mulieribus, & totis populis, ut nemo sit,
quin me amet, desideret, in ore habeat; adeo ut multae
mulieres amoris impatientia se suspendant, & prae amore
mei insaniant adolescentuli, beatusque videatur, si quem

κεῖν, εἴ τινα καὶ μόνον προσβλέψαιμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑπεροράην, καὶ κεῖνα ὑπὸ λύπης ἀπολλύσθω. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸν Ὑάκινθον, ἢ Ὑλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χίον εἶναί
 44 με. Καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα, μὴδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρωπίνης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου γιγνόμενον διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰς ἑπτακαίδεκα ἔτη αἰεὶ ἀποδύόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα· πάντα γὰρ ἐμὰ ἢν ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν τοὺς Φύλακας, καὶ ἀθέατος εἶναι εἰσιών. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς ἢ Ὑπερβορείοις θέαμα παρὰ δόξον, ἢ κτῆμα τίμιον, ἢ ὅσα ἐμΦαγεῖν ἢ πιεῖν ἠδέα, οὐ μεταστειλόμενος, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυον ἀπάντων ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ γρύψ, ὑπόπτερον θηρίον, ἢ Φοῖνιξ, ὄρνειν ἐν Ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο εἰρων ἂν, καὶ τὰς πηγὰς δὲ τὰς Νεῖλου

illorum modo adspiciam; si vero negligentius tractem, in quoque prae dolore pereant: atque in universum supra Hyacinthum, aut Hylan, aut Chium Phaonem ego sum. Et omnia haec habeam, non parvae aetatis homo, neque ad mensuram vitae humanae vivens; sed annos mille iuventutem unam post alteram vivam, interiectis septemdecim quibusque annis exuens senectutem instar serpentum. Haec si habeam, nihil mihi defuerit. Mea enim fuerint, quae aliorum sunt omnia, in quantum aperire possem ianuas, & custodes sopire, & oculos omnium effugere, dum intro. Si quod vero apud Indos aut Hyperboreos spectaculum nobile, aut pretiosa possessio, aut quaecunque in cibo vel potu iucunda sunt, ea non afferri demum curarem, sed advolans ipse ad satietatem illis fruerer. Et quando Gryps alata belua, aut Phoenix avis apud Indos spectata nemini; ego etiam ista viderem: & fontes Nili vide-

μόνος ἀν' ἡπιστάμην, καὶ ὅσον τῆς γῆς ἀοίκητον, καὶ εἴ τινες ἀντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι, τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον ἔχοντες. ἔτι δὲ καὶ ἀστέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐτοῦ ἡλίου, ῥαδίως ἀν' ἔγνων, ἀπαθὴς ἀν' τῷ πυρί. καὶ τὸ πάντων ἡδίστον, αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια· καὶ ἀριστήσαντα, εἰ τύχοιμι ἐν Συρία, δειπνῆσαι ἐν Ἰταλία. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνασθαι καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, πέτρον ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὥς ἐπιτετρίφθαι τὸ κρανίον. τοὺς τε αὖ φίλους εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα κοιμωμένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἴ τις ὑπερόπτης εἴη, ἢ τύραννος πλούσιος ὑβριστής, ἀράμενος αὐτὸν ὅσον ἐπὶ σταδίους εἴκοσιν, ἀφῆκα φέρσθαι κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς παιδικοῖς δὲ ὀμιλεῖν ἀκωλύτως ἀν' ἐξῇ, εἰσιόντα ἀθέατον, κοιμίσαντα ἅπαντας, ἄνευ ἐκεῖνων μόνων. οἷον δὲ καὶ κεῖνο ἦν, τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους ὑπεραιωρούμενον; καὶ εἰ

rem solus, & quantum telluris inhabitabile est; & si qui conversis ad nos vestigiis australe telluris hemisphaerium habitant. Insuper vero stellarum naturam & Lunae, ipsiusque adeo Solis facile cognoscerem, in quem nihil ignis valeat. Quodque omnium suavissimum, eodem die nuntiare possem Babylonem, Olympia quis vicerit; & pransus forte in Syria, in Italia coenare. Si quis vero inimicus sit, ulcisci eum quoque ex occulto liceret, impacto in caput illius saxo, quo conteratur ipsi cranium; contra benefacere amicis, affuso dormientibus auro. Quin si quis contemptor sit, aut tyrannus, dives, contumeliosus, sublatum ad viginti stadia, dmitterem casurum per praeceps. Amoribus autem meis frui nemine prohibente liceret: ingressus quippe nemine vidente sopirem omnes, praeter illos solos. Quale autem illud fuerit, inspectare proeliantes ultra iactum teli sublatum? Et, si videretur mihi, accedens

δόξειέ μοι προσθέντος ἀν τοῖς ἡττημένοις, κοιμίσας τοὺς κρατούντας, νικᾶν παρείχων τοῖς Φεύγουσιν, ἀναστρέψασιν ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐποιούμην ἀν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἄλλοις. τοῦτο ἡ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσθαι, μήτε ἐπιβουλευθῆναι δυναμένη; καὶ μά-
 45 λιστα μεθ' ὑγείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ. Τί ἀν αἰτιάσαιτο, ὦ Λυκίε, τῆς εὐχῆς;

ΛΥΚ. Οὐδέν, ὦ Τιμόλαε· οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναντιοῦσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίους τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐρήσομαί σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερέπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, οὕτω παρακεκνηκότες τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίου μικροῦ ὀχρούμενον, ὅρη ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον, ἐπέραστον πᾶσι, καὶ ταῦτα Φαλακρὸν ὄντα, καὶ τὴν ῥῖνα σιμόν; ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτε οὐχ εἰς δακτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναταί σοι, ἀλλὰ τοσούτους

19 Παρακεκνηκότες τὴν γνώμην) Οἷον ματαιότατα. V.

ad victos, sopitis victoribus, victoriam fugientibus tribuerem de fuga reversis. Atque in universum, lufum mihi haberem vitam hominum, mea essent omnia, & Deus reliquis viderer. Haec summa est felicitas, quae perire, quae insidiis peri nequeat, cum valetudine praesertim in vita adeo longa. Quid habes, Lycine, in quo votum hoc reprehendas?

Lyc. Nihil quidquam, Timolae: neque enim tutum fuerit adversari volucris viro, & supra decies mille alios robusto. Verum illud tamen ex te quaeram, Numquid alium vidisti in tot, quas supervolasti, gentibus, senem hominem adeo mente non constantem, qui veheretur parvo anulo, totos qui montes extremo movere digito posset, amabilem omnibus, idque calvus cum sit & simo naso? Verum hoc quoque mihi dicas. Quid tandem est, quod non unus anulus haec tibi potest omnia? sed tot in-

περιημμένος βαδίῃ, τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένος κατὰ δάκτυλον ἓνα; μᾶλλον δὲ ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν δεξιὰν συνεπιλαβεῖν. καίτοι ἐνὸς ταῦ ἀναγκαιοτάτου προσθεῖ, ὅς περιβέμενόν σε παύσει μωραίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας. ἢ τοῦτα μὲν καὶ ὁ ἐλλέβορος ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωράτερος ποθείς.

TIM. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκίω, καὶ αὐτὸς εὖξῃ τί 46.
ἤδη ποτὲ, ὡς ἂν μάθωμεν οἷα αἰτήσεις ἀνεπίληπτα καὶ ἀνέγκλητα, ὁ συνοφαντῶν τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐ δέομαι εὐχῆς ἐγώ. ἤκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίπτυλον, καὶ ὁ βέλτιστος οὐτοσὶ Σάμιππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀρισταῶν μὲν ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ ἐπιβάλλουσι καὶ σταδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς ποιοῦντες ἄλλως τε οὐκ ἂν δεξαίμεν πλουτήσας ἐπ' ὀλίγον, ὑπνέμων τινα πλούτον, ἀνισθῆναι μετ' ὀλίγον

1 Τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένος) φοροῦσι. V. (δάκτυλον φοροῦσι
'Επὶ γὰρ αὐτῆς ἀριστερᾷ δακτυλίδιο- C. D. M.)

dutus ambulabis, oneratae sinistrae unoquoque digito? quin excedit numerus, ut dextram subvenire oporteat. Quamquam tamen unus deest maxime necessarius, quo induto ineptire, deterfa illa multa coryza, definas. An hoc idem praestabit potus meracior hellebori?

Tim. Sed omnino, Lycine, ipse quoque iam tandem aliquando optabis aliquid, ut videamus, quam tu irreprehensibilia, & crimine omni vacantia, petiturus sis, calumniator reliquorum.

Lyc. Quin nihil voto mihi opus est. Venimus enim iam ad portam geminam: & optimus hic Samippus, dum circa Babylonem depugnat, & tu, Timolae, dum pransus in Syria, in Italia coenas, his etiam, quae mihi assignata erant, stadiis, quod gaudeo, abusi estis. Alioqui nolim ego post brevem fructum irritarum inanumque divitiarum

ψιλὴν τὴν μάζαν ἐσθίων, οἳ ὑμεῖς πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν ἡ εὐδαιμονία μὲν ὑμῖν, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος οἷχεται ἀποπτάμενος· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τε καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ὀνείρατος ἀνεγρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὐρίσκητε· ὥσπερ οἱ τοὺς βασιλεῖς ὑπακρινόμενοι τραγωδοί, ἐξελθόντες ἀπὸ τοῦ θεάτρου, λιμώττοντες αἱ πολλοί, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέμνονες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε οὖν, ὡς τὸ εἶκος, καὶ δυσάρεστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Τιμόλαε, ὅποταν δέῃ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς πτερώσεως διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χαμαὶ βαδίζειν, ἀπολέσαντα τοὺς δακτυλίους ἐκείνους ἅπαντας ἀπορρένοντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο ἱκανόν, ἀντὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἠτήσατε, τοιαύτοις οὔσι, καὶ ταῦτα Φιλοσοφίαν ἐπαινοῦντες.

molestæ ferre paulo post, cum misera puls devoranda est : quale quid vobis paulo post eveniet, cum illa vobis felicitas & multæ divitiæ avolaverint, vos autem a thesauris illis diadematisque delapsi, & tanquam e suavissimo somnio excitati, dissimilia omnia domi inveneritis, ut illi, qui reges egerant, Tragoedi, egressi de theatro plerumque esuriunt, idque cum Agamemnones paulo ante aut Creontes fuerint. Dolebitis ergo, ut credibile est, & displicebunt vobis domestica, tibi praeferim, Timolaë, cum idem tibi, quod Icaro, eventurum sit, ut solutis alis de coelo delapsus humi incedas, perditis illis omnibus, qui de digitis defluerint, anulis. Mihi vero hoc etiam pro thesauris omnibus, ipsæque Babylone, satis est, quod suaviter ridere possum, quæ vos petiistis, cum sint talia ! eaque homines, qui philosophiam laudatis.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

ΓΛΥΚ. ΤΟΝ στρατιάτην, Θαί, τὸν Ἀκαρνᾶνα, ὃς
 πάλαι μὲν Ἀβρότονον εἶχε, μετὰ ταῦτα δὲ ἠράσθη
 ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα
 αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλυσαι τὸν ἄνθρωπον;

ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα, ὦ Γλυκέρμον, καὶ συνέπιε
 μεθ' ἡμῶν πέρυσιν ἐν τοῖς Ἀλώαις. τί δὲ τοῦτο; ἐώκεις
 γάρ τι περὶ αὐτοῦ διηγέισθαι.

ΓΛΥΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἢ παμπόνηρος, Φίλη δοκούσας
 εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμοῦ ὑπαγαγούσα.

DIALOGI MERETRICII,

GLYCERA ET THAIS.

Glyc. MILITEMNE istum, Thais, Acarnanem, qui Abro-
 tonum quondam habuit, postea autem me amavit, purpu-
 ratum illum dico, cum chlamyde, illum ergo nosti, an
 hominis oblita es?

Thais. Quin novi, Glycerium, & potavit nobiscum su-
 periore anno, sacris arealibus. Quorsum autem hoc? Vi-
 deris enim aliquid de illo narratura.

Glyc. Gorgona illum scelestissima, quae amica tum vi-
 debatur esse, dolo subductum a me abstraxit.

ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν ἐκεῖνος οὐ πρόσσεστι, Γοργόνα δὲ ἐταῖραν πεποιήται;

ΓΛΥΚ. Ναί, ὦ Θαί, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐ μετρίως μου ἦψατο.

ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδόκητον δέ, ἀλλὰ εἰωθὸς γίγνεσθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἐταירῶν. οὐκοῦν χρὴ οὔτε ἀνιάσθαι ἄγαν, οὔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόνῃ. οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο, καίτοι φίλαι ἦτε. ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμάζω, τί καὶ ἐπήνεσεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης οὗτος, ἐκτός ἐι μὴ παντάπαστι τυφλὸς ἐστίν, ὃς οὐχ ἐωράκει, τὰς μὲν τρίχας αὐτὴν ἀραιὰς ἔχουσας, καὶ ἐπιπολὺ τοῦ μετώπου ἀπηγμέναι· τὰ χεῖλη δὲ πελιδνὰ, καὶ νεκρὰ, καὶ τράχηλος λεπτὸς, καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ ρῖς μακρά. ἐν μόνον εὐμηκής ἐστὶ, καὶ ὀρθή, καὶ μειδίᾳ πάννυπαγωγόν.

ΓΛΥΚ. Οἶμαι γὰρ, ὦ Θαί, τῷ κάλλει ἠρῆσθαι τὸν

Thais. Nunc igitur tecum non est, sed amicam sibi adscivit Gorgonam?

Glyc. Ita fane, *Thais*, nec mediocriter illa me res movit.

Thais. Malum istuc quidem, *Glycerium*, at nihil praeter opinionem: sed quod fieri a nobis meretricibus soleat. Quare nec aegre nimis ferre par est, nec accusanda Gorgona; quippe nec te Abrotonum illius causa accusavit olim, quamvis essetis amicae. Verum illud miror, quod probaverit in illa hic miles, nisi plane caecus est, qui non viderit, capillos illam raros habere, & multum a fronte abductos. Labia autem livida ei sunt atque cadaverosa, cervix tenuis, eminentibus in ea venis, & nasus longus. Unum modo habet, quod procera est, & recta, & illecebrosum quiddam ridet.

Glyc. Nempe putas, *Thais*, forma captum Acaernanem?

Ἀκαρῶνα, οὐκ αἶσα, ὡς Φαρμακίς ἢ Χρυσάριον ἢ μήτηρ αὐτῆς. Θεσσαλάς τινος ὠδὰς ἐπιδοταμένη, καὶ τὴν σελήνην κατὰγουσα; Φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτεσθαι τῆς νυκτός· ἐκεῖνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον, πιεῖν τῶν Φαρμάκων ἐγχεάσα, καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν.

ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέριον, ἄλλον τρυγήσεις, τοῦτον δὲ χαίρειν ἔα.

Non nosti, veneficam esse Chrysfarium illius matrem, Thesfalas quasdam incantationes quae sciat, ac deducat Lunam? Aiunt vero, illam etiam volare noctu. Ista in furorem vertit hominem, temperatis, quae biberet, venenis. At nunc ipsam sibi habent vindemiam.

Thais. Nempe tu, Glycerium, ipsa quoque alium vindemiabis. Hunc quidem valere iube.

II.

ΜΥΡΤΙΟΝ, ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

ΜΥΡΤ. ΓΑΜΕΙΣ, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φίλωνος τοῦ ναυκλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε γεγαμηκέσαι Φασίν. οἱ τοσούτοι δὲ ὅρκοι, οὓς ὤμωσας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀκαρεῖ πάντα εἶχεται, καὶ ἐπιτέλησαι Μυρτίου νῦν, καὶ ταῦτα, ὦ Πάμφιλε, ὅποτε κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη. τοῦτα γοῦν

MYRTIUM, PAMPHILUS ET DORIS.

ΜΥΝ. **D**UCIS, Pamphile, Philonis naucleri filiam: & iam duxisse te aiunt: repetitum autem toties iusiurandum, & laerimae, momento temporis abierunt omnia, & Myrtii nunc oblitus es, idque eo tempore, cum octavum iam mensem fero uterum. Hoc nempe solum amoris tui pre-

καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι μου τηλικαύτην πεποιήκας τὴν γαστέρα, καὶ μετὰ μικρὸν παιδοτροφεῖν δέησει, πρᾶγμα ἐταίρα βαρύντατον. οὐ γὰρ ἐκδήσω τὸ τεχθέν, καὶ μάλιστα εἰ ἄρρεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνομάσασσα, ἐγὼ μὲν ἔξω παραμύθιον τοῦ ἔρωτος· σοὶ δὲ ὀνειδιεῖ ποτε προσελθὼν ἐκεῖνος, ὡς ἄπιστος γεγένησαι περὶ τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ μητέρα. γαμῆς δ' οὐ καλὴν παρθένον. εἶδον γὰρ αὐτὴν ἑναγχος ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρὸς, οὐδέπω εἰδυῖα ὅτι δι' αὐτὴν οὐκ ἔτι ὄψομαι Πάμφιλον. καὶ σὺ δ' οὖν πρότερον ἴδου αὐτὴν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἴδε, μή σε ἀνιάτω, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτοὺς, μηδὲ ὅτι διάστροφοί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὁρῶσι· μᾶλλον δὲ τὸν Φίλωνα ἑώρακας τὸν πατέρα τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οἶσθα, ὥστε οὐδὲν ἔτι δέησει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν.

ΠΑΜΦ. Ἐτι σου ληραύσης, ὦ Μύρτιον, ἀκούσομαι,

tium habeo, quod tantum mihi ventrem conceiisti, & paulo post alendus erit infans, negotium meretrici molestissimum. Neque enim, quod natum erit, exponam, imprimis si virile secus erit: sed Pamphilium nominabo, habitura illum amoris mei solatium: tibi vero aliquando ad te accedens obiciet, quam perfidus in miseram ipsius matrem fueris. Duces autem non pulchram tu quidem virginem. Vidi enim illam nuper Thesmophoriis cum matre, cum nondum scirem, illius me opera non amplius visuram Pamphilum. Igitur tu quoque prius illam contemplare, & faciem, & oculos adspice; nec aegre ferto, si plane caefios habet, neque quod strabi sunt, & se invicem respiciunt. Quin Philonem vidisti, patrem sponfae: faciem illius nosti: itaque nihil opus erit videre filiam.

Pamph. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, audiam,

παρθένους καὶ γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης. ἐγὼ δὲ ἢ σιμὴν τινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀλωπικῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκεῖνον λέγειν σε) θυγατέρα ὅλως εἶχεν ὡραίαν ἤδη γάμος; ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί. μέμνημαι γὰρ ὡς πρῶν ἐδιδάσκατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. τάλαντον γὰρ, οἶμαι, ὀφείλων τῷ πατρί, οὐκ ἤθελεν ἐκτίνειν· ὁ δὲ παρὰ τοὺς ναυτοδίκας ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ, οὐδ' ὅλον, ὡς ὁ πατὴρ ἔφασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμεῖν ἐδέδοκτό μοι, τὴν τοῦ Δημέου θυγατέρα τὴν τοῦ πέρυσιν ἐστρατηγηκότος ἀφείς, καὶ ταῦτα πρὸς μητρὸς ἀνεψίαν οὔσαν, τὴν Φίλωνος ἐγάμουν ἂν; σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκουσας; ἢ συντέθηκας αὐτῇ, ὦ Μύρτιον, καινὰς τινας ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα;

ΜΥΡΤ. Οὐκοῦν οὐ γαμεῖς, ὦ Πάμφιλε;

2 Ὁ Ἀλωπικῆθεν) Δῆμος τῆς Ἀπτιοχίδος φυλῆς. δῆμος Ἀπτικὸς ἢ Ἀλωπικίς, V.

virgines mihi & nauclicas nuptias narrantem? Ego vero simamne an pulchram sponsam novi? aut Philoni Alopecia, (illum enim puto te dicere) filiam esse maturam nuptiis scio? Sed neque amicus est patri. Memini enim, nuper illum de nautico negotio litem cum ipso habere. Cum enim talentum, credo, deberet patri, solvere noluit. At ille ad eos, qui nautis ius dicunt, traxit hominem, & aegre solvit; ac ne sic quidem totum, ut pater dicebat. Si vero uxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe Demeae filia, eius, qui superiore anno duxit exercitum, eaque consobrina mea, Philonis *puellam* ducerem? Tu vero unde ista audisti? an ipsa tibi, Myrtium, finxisti novas, quibuscum zelotypia tua deinde pugnet, larvas?

Myrt. Igitur uxorem non ducis, Pamphile?

ΠΑΜΦ. Μέμνηας, ὦ Μύρτιον, ἡ κραυπαλᾶς. καίτοι χθές οὐ πάνυ ἐμεθύσθην.

ΜΥΡΤ. Ἡ Δωρίς αὐτὴ ἐλύπησέ με. πεμφθεῖσα γὰρ ὡς ἔρια ὠνήσαιτό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα, καὶ εὖξαιτο τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, Λεσβίαν ἔφη ἐντυχούσαν αὐτῇ. . . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐτῷ, ὦ Δωρί, λέγε, ἅπερ ἀκήκοας, εἴ γε μὴ ἐπλάσω αὐτά.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐπιτριβεῖν, ὦ δέσποινα, εἴ τι ἐψευσάμην· ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἔγενόμην, ἐνέτυχέ μοι ἡ Λεσβία μειδῶσα, καὶ Φῆσιν, ὁ ἔραστής ὑμῶν ὁ Πάμφιλος γαμῆν τὴν Φίλωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπιοίην, ἡξίου με παρακύψασαν ἐς τὸν στενωπὸν ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεστειμμένα, καὶ αὐλητρίδας, καὶ θόρυβον, καὶ Ὑμέναιον ἄδοντάς τινας.

ΠΑΜΦ. Τί οὖν; παρέκλυψας, ὦ Δωρί;

ΔΩΡ. Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη.

ΠΑΜΦ. Μανθάνω τὴν ἀπάτην. οὔτε πάντα ἡ Λεσβία.

Pamph. Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non plane fuimus ebrii.

Myrt. Doris me ista in dolorem coniecit. Miffa enim, ut lanas mihi emeret ad ventrem, & votum pro me Lucinae nuncuparet, Lesbiam ait sibi obviam factam... Quin tute huic, Doris, quae audiisti, dicito, nisi ea confinxisti.

Dor. At ego dispeream, hera, si quid mentita sum. Cum enim prope Prytaneum essem, obviam mihi fuit Lesbia, quae subridens dicebat, Amator vester Pamphilus Philonis ducit filiam. Si vero non crederem, iubebat me vestrum in angiportum inspicere, ac videre fertis exornata omnia, & tibicinas, ac tumultum, & Hymenaeum canentes aliquos.

Pamph. Quid ergo? Num inspexisti, Doris?

Dor. Omnino, & vidi omnia, ut praedixerat.

Pamph. Disco, quid erraveritis. Non omnia apud te,

Δωρί, πρὸς σὲ ἐψεύσατο, καὶ σὺ τάληθ' ἀπήγγελκας Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε· οὔτε γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνήσθην ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὅποτε χθρὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γὰρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ τοῦ γείτονος Ἀρισταινέτου υἱὸς, γαμεῖ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἐταίρα σύνοι; τοιαῦτα παρακούων αὐτῆς, εἰς ὕπνον κατηνέχθην· εἴτα ἔωθεν προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥστε οὐδὲν εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, αὐθις ἀπελθοῦσα, ὦ Δωρί, ἀκριβῶς ἰδὲ, μὴ τὸν στενωπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτέρα ἐστὶν ἡ κατεσπεμμένη· εὐρήσεις γὰρ τὴν τῶν γειτόνων.

ΜΥΡΤ. Ἀπέσωσας, ὦ Πάμφιλε· ἀπηγξάμην γὰρ αἶν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο.

ΠΑΜΦ. Ἀλλ' οὐκ αἶν ἐγένετο, μηδ' οὕτω μανείην, ὥς ἐκλαβεσθαι Μυρτίου· καὶ ταῦτα ἤδη μοι κυούσης παιδίου.

Dori, mentita est Lesbia: & tu vera narraſti Myrtio. Verum turbatae frustra estis. Neque enim apud nos nuptiae. Verum iam recordor, quod heri e matre audiui, cum a vobis domum rediſſem. Dicebat enim, Tuus, Pamphile, aequalis, Charmidas, vicini nostri Aristaei filius, uxorem iam ducit, & frugi est. Tu vero quamdiu es cum meretrice? Haec aure parum attenta cum ex illa audiſſem, obdormivi: deinde mane domo egreſſus ſum: itaque nihil eorum vidi, quae Doris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes, rursus abi, Dori, & accurate inſpice, non angiportum, ſed ianuam, utra coronata ſit. Invenies enim, eſſe vicinorum.

Myrt. Servaſti me, Pamphile. Suspendere enim me, ſi quid tale fieret.

Pamph. Sed nihil factum eſt. Neque ita ego infaniam; ut obliſcar Myrtii, idque ferentis ex me uterum.

III.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

ΜΗΤ. ΕΜΑΝΗΣ, ὦ Φίλινα, ἡ τί ἔπαβες ἐν τῷ ξυμποσίῳ χθές; ἦκε γὰρ παρ' ἐμὲ Δίφιλος ἔωθε δακρύων, καὶ διηγῆσατό μοι ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σοῦ. μεμεθύσθαι γὰρ σε, καὶ ἐς τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτοῦ διακωλύοντος, καὶ μετὰ ταῦτα Φιλήσαι Λαμπρίαν τὸν ἐταῖρον αὐτοῦ, καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καταλιποῦσαν αὐτόν, ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκείνον, ἑαυτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι, τούτων γιγνομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτός, οἶμαι, συνεκάβευδες. καταλιποῦσα δὲ δακρύοντα, μόνῃ ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος κατέκεισο ἄδουσα, καὶ λυποῦσα ἐκείνον.

ΦΙΛ. Τὰ γὰρ αὐτοῦ σοι, ὦ μήτηρ, οὐ διηγῆσατο. οὐ γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὑβριστῇ γε ὄντι, ὃς ἐμοῦ γε

7 Καταλιποῦσαν αὐτὸν ἐπελθεῖν
ἐς τὸν Λαμπρίαν καὶ περιβαλεῖν
ἐκείνον. αὐτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι τού-
των γιγνομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτός,

οἶμαι, συνεκάβευδες (μετ' αὐτοῦ)
καταλιποῦσα. V.

14 Συνηγόρευες) Γραι. συνηγό-
ρει. G.

MATER ET PHILINNA.

Mat. **F**UREBASNE, Philinna, aut quid tibi erat heri in convivio? Venit enim ad me Diphilus mane plorans, &, quae perpeffus a te esset, narravit. Ebriam te fuisse, progressamque in medium, se licet prohibente, saltasse: ac deinde osculum dedisse sodali ipsius Lampriae: cumque graviter id ferret, se relicto, abiisse ad Lamprian, eumque amplexatam esse: se vero hisce factis enecari. Verum neque noctu, puto, cum ipso cubuisti, sed plorantem relinquens sola iacuisti in proximo lectulo, canens, molestia illum afficiens.

Phil. Nimirum quae ipse fecerit, mater, non enarravit. Neque enim causam illius, contumeliosi hominis, ageres,

ἀφ' ἑμένου ἐκοινολογεῖτο Θαΐδι τῇ Λαμπρίου ἑταίρα, μηδέπω ἐκείνου παρόντος· ἐπεὶ δὲ χαλεπαίνουσιν εἶδέν με, καὶ διένευσαν αὐτῷ οἷα ποιεῖ, τοῦ ὠτὸς ἄκρου ἐφαψάμενος, ἀνακλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν οὕτω προσφυῶς, ὥστε μόλις ἀπέσπασε τὰ χεῖλη, εἴτ' ἐγὼ μὲν ἐδάκρυον, ὃ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολλά πρὸς τὸ οὖς ἔλεγε, κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ ἡ Θαῖς ἐμειδίᾳ, βλέπουσα πρὸς ἐμέ· ὡς δὲ προσιόντα ἤσθοντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκορέσθησαν ποτὲ φιλοῦντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὅμως παρ' αὐτὸν κατεκλίβην, ὡς μὴ καὶ τοῦτο προφασίζοιτο ὕστερον· ἡ Θαῖς δὲ ἀναστὰσα, ὠρχήσατο πρώτη ἀπογυμνοῦσα ἐπιπολὺ τὰ σφυρὰ, ὡς μόνῃ καλὰ ἔχουσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ Λαμπρίας μὲν ἐσίγα, καὶ εἶπεν οὐδέν· Δίφιλος δὲ ὑπερέπῃνει τὸ εὐρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγημένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν κιθάραν ὁ πούς, καὶ τὸ σφυρὸν, ὡς καλόν, καὶ ἄλλα μυρία, καθάπερ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν

(Ἄφ' ἑμένου) Ἀποστὰς. G.

qui me relicta sermones misceret cum Thaide, amica Lampriae, cum ille pondum adesset. Cum vero aegre me ferre videret, nutu, quid ageret, significantem; extrema Thaidis aure prehensa, reflexaque cervice, ita arcte illam osculatus est, vix ut labia retraheret. Tum plorare ego; at iste ridere, & multa in aurem dicere Thaidi, contra me scilicet. Ac subridebat Thais, ad me respiciens. Cum vero advenientem sentirent Lamprian, & satiati tandem essent oculis mutuis; ego tamen apud ipsum accubui, ne quid deinde haberet obtentui. Surgens vero Thais saltabat prima, nudatis multum talis, quasi pulchros sola habear; cumque desisset, tacente Lampria, & nihil dicente, Diphilus laudare numerosam saltationem & accommodatam choro, quamque bene ad citharam pes congrueret, quam pulcher talus, & sexcenta alia, quasi qui Sosandram lau-

ἐπαινῶν, ἀλλ' οὐχὶ Θαΐδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλογόμενῃν ἡμῖν, οἷά ἐστι. Θαῖς δὲ οἷα καὶ ἔσκαψεν εὐθύς ἐς ἐμέ; εἰ γάρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχουσα τὰ σκέλη, ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἐξαναστᾶσα. τί ἂν λέγοιμι, ὦ μήτηρ; ἀνέστην γάρ, καὶ ὠρχησάμην. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν; ἀνασχέσθαι, καὶ ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα, καὶ τὴν Θαΐδα ἑᾶν τυραννεῖν τὸ συμπόσιον;

ΜΗΤ. Φιλοτιμότερον μὲν, ὦ θυγάτερ, οὐδὲ φροντίζειν γὰρ ἐχρῆν· λέγε δ' ὁμῶς τὰ μετὰ ταῦτα.

ΦΙΛ. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐπήνουν, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος ὑπτίον καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἐς τὴν ὀροφὴν ἀνέβλεπεν, ἄχρι δὴ καμῶσα ἐπαιυσάμην.

ΜΗΤ. Τὸ φιλῆσαι δὲ τὸν Λαμπριάν ἀληθὲς ἦν, καὶ τὸ μεταβᾶσαν περιπλέκεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾶς; οὐκ ἔτι γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια.

ΦΙΛ. Ἀντιλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν.

4 Αὐτὴ ἀναστᾶσα) Γραι. ἔξαγα-
στάσα. G.

6 Ἐπαληθεύειν) Ἀληθινὸν ποιεῖν. G.

daret Calamidis, non Thaida, quam tu quoque, qualis sit, nosti, cum lavet nobiscum. Thais vero qualia statim in me iecit? *Si quam*, inquit, *non pudet crurum exilitatis, saltatum & ipsa surgat!* Quid dicerem, mater? Surrexi nimirum, & saltavi. Quid enim facerem? ferrem, & confirmarem illius dictum, Thaida tyrannidem habere convivii pateret?

Mat. Ambitiosius quidem istuc, filia; nec enim curare oportebat: sed dic tamen, quid postea factum sit.

Phil. Alii laudabant. Solus Diphilus supinum se abiacerat, lacunar respiciens, dum fatigata definerem.

Mat. Illud autem verum erat, quod Lamprian osculata es, &, transiens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec iam venia indigna sunt.

Phil. Vicissim, quod illum morderet, volebam facere.

ΜΗΤ. Εἴτ' αὖ οὐδὲ συνεκάθευδες, ἀλλὰ καὶ ἦδες, ἐκείνου δακρύοντας; οὐκ αἰσθάνη, ὦ θυγάτερ, ὅτι πτωχαὶ ἐσμεν, οὐδὲ μέμνησαι ὅσα παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν, ἢ οἷον δὴ τὸν πέρυσιν χειμῶνα διηγάζομεν ἂν, εἰ μὴ τοῦτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτῃ ἐπέμιψε;

ΦΙΛ. Τί οὖν; ἀνέχωμαι διὰ τοῦτο, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ;

ΜΗΤ. Ὀργίζου μὲν, μὴ ἀνθύβριζε δέ. οὐκ οἶσθα ὅτι ὑβριζόμενοι παύονται οἱ ἐρώντες, καὶ ἐπιτιμῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάντῃ χαλεπὴ αἰεὶ τῷ ἀνθρώπῳ γεγένησαι, καὶ ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἀπορρήξωμεν πάντῃ τείνουσαι τὸ καλῶδιον.

Mat. Deinde neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam cecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse pauperes; neque, quantum ab illo acceperimus, meministi, aut quomodo hiemem superiorem acturae fueramus, nisi hunc nobis Venus misisset?

Phil. Quid ergo, patiarne propter hoc, me contumeliose ab illo tractari?

Mat. Irascere, sed noli contra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant, eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos reprehendere? Tu vero aspera nimis semper in hominem fuisti. Et vide, ne, quod est in proverbio, nimium contendendo funem rumpamus.

IV.

ΜΕΛΙΤΤΑ ΚΑΙ ΒΑΚΧΙΣ.

ΜΕΛ. Εἰ τινα οἶσθα, Βακχί, γραῦν, οἷαι πολλὰ

MELISSA ET BACCHIS.

Mel. Sⁱ quam nosti, mea Bacchis, anum, quales esse in
Lucian. Vol. VIII. O

Θετταλαὶ λέγονται ἐπάδουσαι, καὶ ἐρασμίους ποιούσαι, εἰ καὶ πάντῃ μισούμενῃ γυνὴ τυγχάνοι, (οὕτως ὄναι) παραλαβοῦσα ἤκέ μοι. Θοιμάτια γὰρ ὅλα, καὶ τὰ χρυσία ταυτὶ προεῖμην ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμὲ αὖθις ἀναστρέψαντα Χαρίνον, μισήσαντα Σιμμίχην, ὥς νῦν ἐμέ.

ΒΑΚΧ. Τί Φῆς; οὐκ ἔτι σύνεστιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν Σιμμίχην, ὦ Μέλितτα, οἴχεται Χαρίνος, δι' ἣν τοσαύτας ὀργὰς τῶν γονέων ἠνέσχето, οὐ βουληθεὶς τὴν πλουσίαν ἐκείνην γῆμαι, πέντε προικὸς τάλαντα, ὥς ἔλεγον, ἐπιφερομένην; μέμνημαι γὰρ ταῦτά σου ἀκούσασα.

ΜΕΛ. Ἀπαντα ἐκεῖνα οἴχεται, ὦ Βακχί, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν οὐδ' εἴωρακα ὅλως αὐτόν, ἀλλὰ πίνουσι παρὰ τῷ συνεφίβῳ Παμμένει αὐτός τε καὶ Σιμμίχη.

ΒΑΚΧ. Δεινὰ, ὦ Μέλितτα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ ὑμᾶς διέστησεν; ἔοικε γὰρ οὐ μικρὸν τοῦτ' εἶναι.

Theffalia multae dicuntur, quae incantent & amabiles praestent, si qua etiam valde exosa sit mulier; illa assumpta, ita beata sis! ad me venito. Vestes enim integras & hoc aurum lubens abiiciam, modo videam redeuntem ad me Charinum odio Simmichen, uti nunc me, habere.

Bacch. Quid ais? Non amplius tecum est, sed ad Simmichen, mea Melissa, transiit Charinus, propter quam tantas parentum iras sustinuit, divitem illam recusans ducere, quinque dotis talenta, uti dicebant, afferentem? Ista enim ex te audire memini.

Mel. Abierunt ista, Bacchis, omnia: & quintus hic dies est, quod omnino illum non vidi: sed apud sodalem ipsius Pammenen bibunt ipse pariter ac Simmiche.

Bacch. Indigna perpeteris, Melissa. Sed quid vos disiunxit? videtur enim non parvum quiddam illud esse.

ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ εἰπεῖν ἔχω. πρῶν δὲ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι, χρέος τι ἀπαίτησιν πέμψαντος τοῦ πατρὸς) οὔτε με προσέβλεψεν ἐσελθὼν, οὔτε προσήκατο ὡς ἔθος προσδραμούσαν, ἀποσεισάμενος δὲ περιπλακῆναι θέλουσαν, Ἄπιθι, Φησὶ, πρὸς τὴν ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμειῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλείταιται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. Τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφη, ἢ ποίαν στήλην λέγεις; ὁ δὲ οὐδὲν ἀπακρινάμενος, οὐδὲ δειπνήσας, ἐκάθευδεν ἀποστραφεῖς. πῶσα οἶε ἐπὶ τοῦτον μεμηχανῆσθαι με περιβάλλανσαν, ἐπιστρέφουσαν, φιλοῦσαν ἀπεστραμμένου τὸ μετάφρενον; ὁ δ' οὐδ' ὀπωστιῶν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἰ μοι, Φησὶν, ἐπὶ πλεονόχλησείας, ἄπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύκτες εἰσίν.

ΒΑΚΧ. Ὅμως ἦδεις τὸν Ἑρμότιμον.

ΜΕΛ. Ἀλλά με ἴδεις, ὦ Βακχι, ἀθλιώτερον διά-

Mel. Totum, nec ipsa habeo dicere. Sed nuper reversus ex Piraeo, (descenderat enim missu patris, debiti puto cuiusdam exigendi causa) nec adspexit me intrans, nec admisit meo more accurrentem, sed amplecti volentem repellens, *Abi*, inquit, *ad nauclerum Hermotimum, aut scripta in parietibus in Ceramico lege, ubi nomina vestra ignominiae causa in pila proscripta sunt. Quem tu mihi*, inquam, *Hermotimum, aut quam pilam narras?* At ille nihil respondens, nec coenatus, averfus iacuit. Quas tu me putas admovisse illi machinas? amplexa sum illum, convertere ad me studui, dorsum averfi osculata sum. Ille vero ne qualitercunque quidem emolliiri se passus, *At si mihi*, inquit, *diutius molesta fueris, iam statim, media licet nocte, abeo.*

Bacch. Tamen nosti Hermotimum.

Mel. At miserius me viventem, quam nunc habeo, vi-

γουςαν ἢ νῦν ἔχω, εἴ τινα ἐγὼ ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶδα, πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔωθεν ἀπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρυόνος εὐθὺς ἄσαντος ἀνεγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμεμνήμην ὅτι κατὰ τοίχου τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τούνομα ἐν Κεραμεικῷ· ἐπεμψα οὖν Ἀκίδα κατασκευομένην· ἥδ' ἄλλο μὲν οὐδὲν εὔρε, τοῦτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἐσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιά πρὸς τῷ Διπύλῳ, Μελίττα Φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὐθις ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος Φιλεῖ Μελίτταν.

ΒΑΚΧ. ὦ τῶν περιέργων νεανίσκων. συνήμι γάρ. λυπηῖσθαι τις θέλων τὸν Χαρίνον, ἐπέγραψε ζηλότυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα ἐπίστευσεν. εἰ δὲ που ἴδοιμι αὐτὸν, διαλέξομαι. ἄπειρός ἐστι, καὶ πᾶς ἔτι.

ΜΕΛ. Πού δ' ἂν ἴδοις ἐκείνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυτὸν, σύνεστι τῇ Συμμίχῃ; οἱ γονεῖς δὲ ἔτι παρ' ἐμοὶ ζητοῦσιν αὐτόν. ἀλλ' εἴ τινα εὔροίμι, ὦ Βακχί, γραῦν, ὡς ἔφη, ἀποσώσοι γὰρ ἂν φανείσα.

deas, si quem ego nauclerum novi Hermotimum. Verum ille sub galli cantum surgens mane abiit. Ego memineram, illum dicere in pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi ergo visuram Acidem. At illa nihil invenit aliud, praeterquam hoc solum scriptum ad dextram introeuntium versus portam geminam, *Melissa amat Hermotimum*, & paulo inferius iterum, *Nauclerus Hermotimus amat Melissam*.

Bacch. Male sedulos istos adolefcentulos! Intellego enim. Aegre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar. Puer adhuc est atque imperitus,

Mel. Ubi autem illum tu videas, qui se cum Simmiche incluserit? Parentes vero illum apud me adhuc quaerunt. Sed utinam, Bacchis, anum aliquam inveniam, uri dixi. Illa enim sua me praesentia servaret.

ΒΑΚΧ. Ἔστιν, ὦ Φιλτάτη, ὅτι χρησίμη Φαρμακίς, Σύρα τὸ γένος, ὧμῃ ἐτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἥ μοι ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα καὶ κείνων εἰκῇ, ὥσπερ Χαρίνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ὅλους τέσσαρας, ὅτε ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειν· ὁ δὲ ὑπὸ τῶν ἐπωδῶν ἦκεν αὐθις ἐπ' ἐμέ.

ΜΕΛ. Τί δὲ ἔπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἐτι μέμνησαι;

ΒΑΚΧ. Λαμβάνει μὲν οὐδὲ πολὺν, ὦ Μελίττα, τὸν μισθόν, ἀλλὰ δραχμὴν καὶ ἄρτον, καὶ ἐπικεῖσθαι δὲ θεῖ μετὰ τῶν ἀλῶν, καὶ ὀβόλους ἑπτὰ, καὶ θεῖον, καὶ δᾶδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβάνει, καὶ κρατῆρα κερμάσθαι θεῖ, καὶ πίνειν ἐκείνην μόνην. δεήσει δὲ τι αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ἀλίγας τῶν τριχῶν, ἢ τι τῶν τοιούτων.

ΜΕΛ. Ἔχω τὰς κρηπίδας αὐτοῦ.

ΒΑΚΧ. Ταύτας κερμάσασα ἐκ παττάλου ὑποδυμῶ τῷ θεῖῳ, πάττουσα καὶ τῶν ἀλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ ἐπιλέγει

Bacch. Est, carissima, praestantissima venefica, Syra genus, cruda adhuc & compacta, quae mihi Phanium, cum asperum se & ipse, ut nunc tibi Charinus, temere mihi praeberet, reconcillavit post quatuor integros menses, ubi ille incantationum beneficio ad me iam desperatam rediit.

Mel. Quid vero fecit anus, si adhuc meministi?

Bacch. Capit mercedem non multam, Melissa, sed drachmam & panem. Et appositos esse oportet cum salibus etiam septem obolos, & odores sacros, & facem. Haec quoque anus sibi aufert. Et poculum temperatum esse oportet, eamque solam illud ebibere. Oportet autem ipsius viri praesto esse aliquid, velut vestes, aut soleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo genere.

Mel. Habeo illius soleas.

Bacch. Has de clavo suspensas suffitu ex odoribus facto imbuit, de sale etiam allquid in ignem coniicit, pronun-

δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνου, καὶ τὸ σόν. εἴτα ἐκ τοῦ κόλπου προκομίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει ἐπαδὴν τινα λέγουσα, ἐπιτρέχω τῇ γλώσσει, βαρβαρικά καὶ Φρικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε τότε. καὶ μετ' οὐ πολὺ Φανίας ἄμα, καὶ τῶν συνεφύζων ἐπιτιμησάντων αὐτῷ, καὶ τῆς Φοιβίδος, ἥ συνῆν, πολλὰ αἰτούσης, ἥκέ μοι τὸ πλεον ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς ἀγόμενος. ἐτι δὲ καὶ τοῦτό με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσσηθρον ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸ ἵχνος ἐπ' αὐτὴν ἀπολίπει ἀμαυρώσασαν ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀριστερῷ ἐκείνης τὸν ἑρμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀριστερόν ἐμπάλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι, καὶ ὑπεράνω εἰμί, καὶ ἐποίησα ὡς προσέταξε.

ΜΕΛΑ Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχί, κάλει ἤδη τὴν Σύραν. σὺ δὲ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄρταν καὶ τὸ θεῖον, καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπωδὴν εὐτρέπιζε.

tians simul nomina utriusque, & ipsius, & tuum. Tum prolatum de sinu rhombum intorquet, carmen simul volubili lingua dicens, barbarica horribiliaque nomina. Haec tum fecerat, cum non ita multo post Phantias, sodalibus licet illum reprehendentibus, & multum rogante, quicum adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit ab illo maxime incantamento adductus. Insuper vero illud mihi valde odii contra Phoebidem excitandi remedium commendavit, ut observatum illius vestigium, cum primum illud reliquisset, ipsa delerem, ita ut sinistro illius meus dexter pes, sinister autem contra dextro vestigio insisteret, diceremque, *conscendi te, & superior sum!* ac feci, quod praeceperat.

Mel. Noli, noli cunctari, Bacchis. Voca mihi iam Syram. Tu vero, Acis, panem & odores, & reliqua omnia ad incantationem compara.

V.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ.

ΚΛΩΝ. **Κ**ΑΙΝΑ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὦ Λέαινα, τὴν Λεσβίαν Μέγιλλαν τὴν πλουσίαν, ἑρᾶν σοῦ ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποιούσας μετ' ἀλλήλων. τί τοῦτο; ἠρυθρίασας; ἀλλ' εἰπέ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν.

ΛΕΑΙ. Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνεμαι δέ, ἀλλόκοτον γὰρ τί ἐστι.

ΚΛΩΝ. Πρὸς τῆς καιροτρόφου τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βούλεται ἡ γυνή; τί δὲ καὶ πράττετε ὅταν συνήτε; ὁρᾷς; οὐ φιλεῖς με, οὐ γὰρ ἂν ἀπεκρύπτου τὰ τοιαῦτα.

ΛΕΑΙ. Φιλῶ μὲν, εἰ καὶ τίνα ἄλλην· ἡ γυνὴ δὲ δεικνῶς ἀνδρική ἐστιν.

ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰ μή τις ἐταιρίστρια τυγχάνει οὔσα· τοιαύτας γὰρ ἐν Λεσβῷ λέγου-

CLONARIUM ET LEAENA.

Clon. **N**OVA de te, Leaena, audimus, Lesbiam Megillam, divitem, cui ut virum amore incensam, & coire vos, nescio quid inter vos peragentes. Quid hoc? erubui-
sti? verum dic, an vera sint ista?

Leae. Vera, Clonarion, sed pudet me: est enim absurdum quiddam.

Clon. Per matrem Liberae, quid negotii est, aut quid sibi vult mulier? Quid vero facitis, cum una estis? Vides? non amas me: neque enim talia celares.

Leae. Amo equidem, si quam aliam. Illa verò mulier vehementer mascula est.

Clon. Nondum, quid dicas, intelligo, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales enim Lesbi esse aiunt mulieres,

σι γυναῖκας, ὑπὸ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐβελούσας αὐτὸ πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἀνδρας.

ΛΕΑΙ. Τοιοῦτό τι.

ΚΛΩΝ. Οὐκοῦν, ὦ Λέαίνα, τοῦτο αὐτὸ καὶ διήγησαι, ὅπως μὲν ἐπέπρα τὸ πρῶτον, ὅπως δὲ καὶ συνεπέσθης, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα.

ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ συγκροτοῦσα αὐτὴ, καὶ Δημόνασσα ἡ Κορινθία, πλουσία δὲ καὶ αὐτὴ, καὶ ὁμότεχνος τῇ Μεγίλλῃ, παρειλήθασί με κιθαρίζειν αὐταῖς· ἐπεὶ δὲ ἐκίθαρσα, καὶ αὐρὶ ἦν, καὶ ἔδει καθεύδειν, καὶ ἐμέθυον, Ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ Λέαίνα, ἡ Μεγίλλα, κοιμῶσθαι γὰρ ἤδη καλὸν, ἐνταῦθα κάθευθε μεθ' ἡμῶν μέσῃ ἀμφοτέρων.

ΚΛΩΝ. Ἐκάθευδες; τὸ μετὰ ταῦτα τί ἐγένετο;

ΛΕΑΙ. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον ὥσπερ οἱ ἄνδρες, οὐκ αὐτὰ μόνον προσαρμόζουσαι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπανοί-

quae viros quidem pati recusent, ipsae vero mulieribus fruuntur, ut viri.

Leae. Tale quid est.

Clon. Ergo, mea Leaena, illud ipsum quoque narra, quomodo tentaverit primum, quomodo tibi persuasum sit, & quae sequuntur.

Leae. Convivium instituerat cum Corinthia Demonassa, divite & ipsa, atque eandem artem, quam Megilla, exercente: assumferant autem me, quae cithara ipsas oblectarem. Cum autem cecinissem, & ferum esset, atque tempus eundi cubitum, essentque bene potae, *Age sano, mea Leaena*, inquit Megilla, *dormiendi iam tempus est, hic apud nos cuba utrarumque media.*

Clon. Accubuisti ergo: deinde quid actum est?

Leae. Osculabantur me primum ut viri, non ipsa modo applicantes labia, sed os etiam aliquantum aperientes:

γυναι τὸ στόμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τοὺς μαστοὺς
 ἔλιβον· ἡ Δημώνασσα δὲ καὶ ἔδακνε μεταξύ καταφι-
 λῶσα· ἐγὼ δὲ οὐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶγμα εἴη.
 χρόνῳ δὲ ἡ Μέγιλλα ὑπόθερμος ἦδη οὔσα, τὴν μὲν πη-
 νήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς, ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία,
 καὶ προσφύης, καὶ ἐν χρῶ ὄφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ
 σφόδρα ἀνδράδεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη· καὶ ἐγὼ
 ἱταράχθην ἰδοῦσα. ἡ δὲ, ὦ Λέαινά, φησιν, εἰώρακας
 ἦδη οὕτω καλὸν νεανίσκον; Ἀλλ' οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐνταῦ-
 θα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ καταβήλυνέ με, ἔφη,
 Μέγιλλος γὰρ ἐγὼ λέγομαι, καὶ γεγάμηκα πρόπαλα
 ταύτην τὴν Δημώνασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλα-
 σα, ὦ Κλωνάριον, ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔφη, Οὐκοῦν σὺ,
 ὦ Μέγιλλε, ἀνὴρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸν
 Ἀχιλλέα φασὶ κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρθένοις· καὶ τὸ
 ἀνάρξειον ἐκεῖνο ἔχεις, καὶ ποιεῖς τὴν Δημώνασσαν ὅπερ
 οἱ ἀνδρες. Ἐκεῖνο μὲν, ἔφη, ὦ Λέαινα, οὐκ ἔχω· δέομαι

amplexabantur, opprimebant papillas: Demonassa autem
 inter osculandum etiam mordere. Ego vero, quid res sibi
 vellet, nondum coniicere. Tandem Megilla, quae iam inca-
 luisse, ficticiam de capite comam aufert; impositam autem
 habebat valde similem & bene applicitam; atque apparet
 accurate ad ipsamque cutem, ut viriliores athletae, deton-
 sa; ut ego ipso adspectu perturbarer. At illa, *Mea Leaena*,
 inquit, *vidistine iam pulchrum adeo iuvenem?* Ego vero, in-
 quam, *non video hic iuvenem, Megilla.* Noli me, inquit, *fa-
 cere feminam.* Megillus enim vocor, & olim duxi hanc Demo-
 nassam, & mea uxor est. Risi ego hoc, Clonarium, & Tu
 igitur, Megille, inquam, cum vir sis, imprudentibus nobis, sic-
 ut de Achille dicunt, inter virgines delituisse? & illud habes, quo
 viri censentur, & Demonassae facis, quod viri? Illud equidem,
 inquit, *Leaena*, non habeo: sed neque omnino illo indigeo: sed

δὲ οὐδὲ πάνυ αὐτοῦ. ἴδιον δέ τινα τρόπον ἡδῶ παραπολὺ ὁμιλοῦντα ὄψει με. Ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἶ, ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφοτέρωθεν ἔχοντες; ἔτι γὰρ ἡγνῶν, ὦ Κλωνάριον, τὸ πρᾶγμα. Οὐ, φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι. ἤκουσα, ἔφην ἐγὼ, τῆς Βοιωτίας αὐλητρίδος Ἰσμηνοδώρας, διηγουμένης τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς, ὡς γέναιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ· ὃ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι, Τειρεσίας τοῦνομα. μὴ οὖν τι καὶ σὺ τοιοῦτο πέπονθας; Οὐκ οὖν, ὦ Λέαινα, ἔφην, ἀλλὰ ἐγενήθη μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν· ἡ γνώμη δὲ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τᾶλλα πάντα, ἀνδρὸς ἐστὶ μοι. Καὶ ἱκανὴ γοῦν σαι, ἔφην, ἐπιθυμία. Πάρεχε γοῦν, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφην, καὶ γνώσῃ οὐδὲν ἐνδούσαν με τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀπὸ τοῦ ἀνδρείου, ἀλλὰ παρέχε, ὄψει γάρ. παρέσχον, ὦ Κλωνάριον, ἱκετευούσης πολλὰ, καὶ ὄρμον τινά μοι δούσης τῶν πο-

proprio quodam modo & multum iucundiore coeuntem me videbis. Ego, Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, quales multi esse dicuntur, habens utraque? Nempe adhuc, mea Clonarium, quid rei esset, ignorabam. Non, inquit, sed omnino vir sum. Hic ego, Audivi, inquam, Boeotiam tibicinam, Ismenodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret, fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse eundem etiam vabem optimum: puto, Tiresiam nomen illi fuisse. Numquid ergo tibi simile quid usu venit? Neutiquam, ait, mea Leaena: sed ita nata sum, ut vos reliquae: sed animus, & libido, & reliqua omnia in me viri sunt. Egitur satis tibi est, inquam, libido? Quin tu praebe, inquit, Leaena, si fidem mihi non habes, & nihil me inferiorem esse viris, intelliges. Habeo enim pro illo virili aliquid: sed praebe: videbis enim. Praebui, Clonarium, multum supplicanti, & monile mihi donanti pretiosum, atque lintea te-

πυτελών, καὶ ὀνόμας τῶν λεπτῶν. εἶτα ἐγὼ μὲν, ὥσπερ ἄνδρα περιελάμβανον· ἡ δὲ ἐποίει τε, καὶ ἐφίλει, καὶ ἡσθμαίνει, καὶ ἐδόκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἡδεσθαι.

ΚΛΩΝ. Τί ἐποίει, ὦ Λέαινα; ἢ τίνα τρόπον; τοῦτο γὰρ μάλιστα εἶπέ.

ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάκρινε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥστε μὰ τὴν Οὐρανίαν, οὐκ ἂν εἴποιμι.

nuiſſima. Tum ego illam uti virum complexa ſum: illa fecit, baſiavit, anhelavit, atque ſupra modum delectari mihi viſa eſt.

Clon. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime.

Leae. Noli curioſe exquirere: turpicula enim. Quare, ita me Coeleſtis Venus, non dixerim.

VI.

ΚΡΩΒΤΛΗ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ.

ΚΡΩΒ. Ω ΚΟΡΙΝΝΑ, ὥς μὲν οὐ πάνυ δεινὸν ἦν ὃ ἐνόμιζες, τὸ γυναῖκα γενέσθαι ἐκ παρθένου, μεμάρθηκας ἤδη, μετὰ μεираκίου μὲν ὠραίου γενομένη, μὲν δὲ τὰ πρῶτον μίσθωμα κομισαμένη, ἐξ ἧς ὄρμον αὐτίκα ὠνήσονται σοι.

CROBYLE ET CORINNA.

Crob. I G I T U R, mea Corinna, quam non valde formidandum fuerit, quod putabas, mulierem fieri ex virgine, iam didicisti: quae cum pulchro adolescentulo fueris, & minam mercedem primam abstuleris, de qua monile iam statim tibi emam.

ΚΟΡ. Ναί, μαννάριον. ἐχέτω δὲ καὶ ψήφους τινὰς πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαίνιδός ἐστιν.

ΚΡΩΒ. Ἔσται τοιοῦτος· ἄκουε δὲ καὶ τὰλλα παρ' ἐμοῦ, ἃ σε χρὴ ποιῆν, καὶ ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀνδράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποστροφὴ τοῦ βίου οὐκ ἔστιν, ὧ θύγατερ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ οὗ τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σου πατήρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεζήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. ἐχάλκευε γὰρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτοῦ ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἔστιν ἀκούσαι διομνυμένων, ἢ μὴν μετὰ Φιλῶνον μηκέτι ἔσεσθαι ἄλλον χαλκία. μετὰ δὲ τὴν τελευταίην τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἄκμονα, καὶ σφύραν δύο μνῶν, ἀπὸ τούτων διετράφημεν. εἶτα νῦν μὲν ὑφαίνουσα, νῦν δὲ κρίκην κατὰγουσα, ἢ στήμονα κλώθουσα, ἐποριζόμεν τὰ σιτία μόλις ἔβοσκον δὲ σε, ὧ θύγατερ, τὴν ἐλπίδα περιμένουσα.

Cor. Ita sane, mea matercula. Habeat vero etiam lapillos aliquot ignei coloris, quale est Philaenidis.

Crob. Erit tale. Audi vero ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, & quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim nobis est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos iam duos annos, ex quo pater tuus, iam felix, obiit, non nosti, quam tenuiter ac misere vixerimus? cum autem ille viveret, omnium rerum nobis erat copia: aerariam enim officinam exercebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen: estque audire deierantes omnes, non futurum post Philinum fabrum alium. At post mortem illius, primo quidem forcipes, & incudem, & malleum, duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi nobis cibaria. Te autem, filia mea, alui, spem expectans.

ΚΟΡ. Τὴν μὲν λέγεις;

ΚΡΩΒ. Οὐκ' ἀλλὰ ἐλογιζόμενη ὡς τηλικαύτη γενομένη, θρέψεις μὲν ἐμὲ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥαδίας, καὶ πλουτήσεις, καὶ ἐσθῆτας ἕξεις ἀλουργεῖς, καὶ θεραπαινάς.

ΚΟΡ. Πῶς, ἔφης, μήτερ, ἢ τί λέγεις;

ΚΡΩΒ. Συνούσα μὲν τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθεύδουσα ἐπὶ μισθῷ.

ΚΟΡ. Καθάπερ ἡ Δάφνιδος θυγάτηρ Λύρα;

ΚΡΩΒ. Ναί.

ΚΟΡ. Ἀλλὰ ἐκείνη ἐταῖρά ἐστιν.

ΚΡΩΒ. Οὐδὲν τοῦτο δεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλουτήσεις ὡς ἐκείνη, καὶ πολλοὺς ἐραστὰς ἕξεις. τί ἐδάκρυσας, ὦ Κόριννα; οὐχ ὅρᾳς ὀπόσαι, καὶ ὡς περισπούδαστοὶ εἰσιν αἱ ἐταῖραι; καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν Δάφνιδα γοῦν ἐγὼ οἶδα, ὥς φίλη Ἀδράστεια, ῥάκη, πρὶν αὐ-

Cor. De mina dicis?

Crob. Non. Sed ita rationes subducebam, te, ubi ad hanc aetatulam pervenisses, me quidem alituram esse, te ipsam vero exornaturam facile, & futuram divitem, & vestimenta habituram purpurea, atque ancillas.

Cor. Quomodo dicebas, mater? aut quid tibi vis?

Crob. Si cum adolescentulis una sis, & bibas cum illis; & mercede concumbas.

Cor. Ut Lyra illa, filia Daphnidis?

Crob. Ita sane.

Cor. At illa meretrix est.

Crob. Nihil istoc mali, Nam tu quoque dives eris, ut ista, & multos amatores habebis. Quid ploras, Corinna? Non vides, quot, & quanto in honore sint meretrices, & quas opes accipiant? Daphnidem enim ego novi, o bona Adra-

τὴν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλημένην, ἀλλὰ νῦν ὄρας οἷα πρόεισι, χρυσοῦς, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ θεράπαινοι τέσσαρες.

ΚΟΡ. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτήσατο ἡ Λύρα;

ΚΡΩΒ. Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμοῦσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς, καὶ εὐσταλῆς οὔσα, καὶ Φαιδρὰ πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄχρι τοῦ καυχᾶσθαι ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἴωθας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγὸν, εἴτα προσομιλοῦσα δεξιῶς, καὶ μῆτε φενακίζουσα εἴ τις προσέλθοι ἢ προπέμψῃε, μῆτε αὐτὴ ἐπιλαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἦν δέ ποτε καὶ ἀπέλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβοῦσα μίσθωμα, οὔτε μεθύσκειται, (καταγέλαστον γὰρ, καὶ μισοῦσιν οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας) οὔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄκροις τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάβους, πίνει δὲ ἡρέμα, οὐ χανθὼν, ἀλλ' ἀναπαυομένη.

stea! pannis ante vestitam, quam ad maturam viris aetatem pervenisset. Sed nunc vides, qualis prodeat; aurum, vestis florida, ancillae quatuor.

Cor. Quomodo vero illa sibi Lyra paravit?

Crob. Primò quidem decenter se ornavit, bene composita, & iucunda ad omnes, non eo usque, ut in cachinnos facile solveretur, quod tu soles, sed suave quiddam & illecebrosus subridens: deinde dextre versata est cum hominibus, ut nec illuderet planò, si quis adiret ipsam vel deduceret, nec vero ipsa viros invaderet. Si quando autem mercede conducta eat in convivium, nec inebriatur, (derisui enim illud opportunum, & oderunt viri, si qua talis sit) neque cibus, tanquam insueta bonarum rerum, se ingurgitat; sed extremis modo digitis attingit, ac silentio sumit buccas, non in utramque malam infercit: bibit autem placide, non uno haustu, sed interquiescens.

ΚΟΡ. Κὰν εἰ διψῶσα, ὦ μήτηρ, τύχοι;

ΚΡΩΒ. Τότε μάλιστα, ὦ Κόριννα, καὶ οὔτε πλέον τοῦ δέοντος φθέγγεται, οὔτε ἀποσκώπτει ἔς τινα τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον βλέπει· καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖνοι φιλοῦσιν αὐτήν. καὶ ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θεοί, ἀσελγὲς οὐδέν, οὐδὲ ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιτο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαντος ἐν τούτῳ θηρᾶται, ὡς ὑπαγάγῃτο, καὶ ἐραστὴν ποιήσειεν ἐκείνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαντες ἐπαυνοῦσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις, μακάριαι καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα. ἐπεὶ τά γε ἄλλα παραπολὺ αὐτῆς. ἄλλο οὐδέν, ὦ φίλη Ἀδράστειά, φημι, ζῶης μόνον.

ΚΟΡ. Εἰπέ μοι, ὦ μήτηρ, οἱ μισθούμενοι πάντες τοιοῦτοί εἰσιν, οἷος ὁ Εὐκρίτης, μεθ' οὗ χθὲς ἐκάβευδον;

ΚΡΩΒ. Οὐ πάντες, ἀλλ' ἐνίοι μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ ἤδη ἀνδρώδεις· οἱ δὲ καὶ οὐ πᾶν μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες.

II Ἀδράστεια) Ἀδράστειαν λέγουσι δαίμονα εἶναι τοῖς πᾶν μεγάλα ἐγκαυχασμένοις ὑπομεμῶσται. V.

Cor. Etiam si forte sitiat, mater?

Crob. Tum vel maxime, mea Corinna. Neque plus, quam opus est, loquitur, neque in praesentium quemquam dicta iacit, sed solum illum, qui se conduxit, adspicit. Et ob haec illi amant ipsam. Et cum cubitum eundum est, nihil illa lascivum, nihil indecens egerit, sed unum illud venatur undique, ut in potestatem illum redigat, & suum faciat amatorem. Propter haec enim omnes illam laudant. Si ergo tu etiam ista discas, beatæ nos quoque erimus: quandoquidem, quod ad reliqua, multum tu ista.... Verum nihil, cara Adrastea! dico: vivas solum!

Cor. Dic mihi, mater, qui nos conducunt, omnesne tales sunt, qualis Eucritus, quicum heri cubui?

Crob. Non omnes, sed alii quidem meliores, alii vero iam viriles; alii forma non satis a natura felici.

KOP. Καὶ τούτοις συγκαθεύδειν δεήσει;

KPΩB. Μάλιστα, ὦ θυγατερ' οὔτοι μέντοι καὶ πλείονα διδῶσιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον, καλοὶ θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέτω αἰεὶ τοῦ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεὶ λέγειν ἀπάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, οὐχ ὁρᾷς τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς ὑπερπλουτεῖ, καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν μητέρα; τί Φῆς; ποιήσεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶδα ἐγὼ, καὶ προέξεις ἀπασῶν ραδίως. νῦν δ' ἄπιθι λουσομένη, εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμερον τὸ μενράκιον ὁ Εὐκριτος· ὑπισχεῖτο γάρ.

8 Πράξεις ἅπαντα ραδίως. G.

Cor. Etiam cum his cubare oportebit?

Crob. Ac maxime, filia: hi quidem plura etiam largiuntur. Formosi vero solum illud, formosi volunt esse. Tibi vero semper sit cura maioris lucri, si vis, brevi tempore mulieres omnes dicere, digito te monstrata, *Nonne vides Crobyles Corinnam filiam? Quam supra fidem dives est, ut ter beatam matrem praeferat!* Quid ais? facies ista? facies, novi ego; & facile principatum tenebis omnium. Nunc vero lotum abi, si forte hodie quoque venerit adolescentulus Eucritus: certe promissit.

VII.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ.

ΜΗΤ. ^ΑΑΝ ἔτι τοιοῦτον ἔραστήν εὐρωμεν, ὦ Μουσάριον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστὶ, θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δεή-

MATER ET MUSARIUM.

Mat. ^SSI talem adhuc unum amatorem inveniamus, Musarium, qualis est Chaereas, immolare oportebit Popula-

σει λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐρανία δέ, καὶ τῇ ἐν κήποις
δάμαλιν ἐκατέρα, στεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλουτοδότει-
ραν, καὶ ὅλως μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα.
νῦν ὁρᾷς γοῦν παρὰ τοῦ νεανίσκου ἡλίκα λαμβάνομεν,
ὅς ὀβολὸν μὲν οὐδὲ πώποτε σοι δέδωκεν, αὐκ ἐσθῆτα,
εὖχ ὑποδήματα, οὐ μῦρον, ἀλλὰ προφάσεις αἰεὶ, καὶ
ὑποσχέσεις, καὶ μακραὶ ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ εἶναι ὁ πα-
τὴρ, καὶ εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρώων, καὶ πάντα
σά. σὺ δὲ καὶ ὁμωμοκέναι αὐτὸν φῆς, ὅτι νόμῳ σε γα-
μετὴν ποιήσεται.

ΜΟΥΣ. Ὡμοσε γάρ, ὦ μήτερ, κατὰ ταῖν θεαῖν,
καὶ τῆς Πολιάδος.

ΜΗΤ. Καὶ πιστεύεις δηλαδὴ; καὶ διὰ τοῦτο πρῶην
οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταβεῖναι συμβολήν, τὸν δακτύλιον
δέδωκας ἀγνοούσης ἐμοῦ· ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέπιε, καὶ
πάλιν τὰ δύο περιδέραια τὰ Ἰωνικὰ, ἔλκοντα ἐκάτερον

2 Πλουτοδότειραν) Γῆν. G. 14 Συμβολήν) Ὁ ἔρατος. V.

ri *Veneri albam capellam, Coelesti vero & Horrensi buc-
ellam unicuique, & coronare divitiarum donatricem Iuno-
nem: atque in universum beatae ac ter felices erimus. Nunc
enim vides, quantum accipiamus ab hoc iuvene, qui obo-
lum nondum unum tibi dederit, non vestem, non calceos,
non unguentum; sed apud illum excusationes semper, &
promissiones, & longae spes, & multum illud, Si pater, &
Si dominus paternorum fuero! & Tua erunt omnia! Tu vero
etiam iurasse illum tibi dicis, se legitimam sibi uxorem te
ducturum.*

Mus. Iuravit enim, mater, per Liberas & Custodem urbis.

Mat. Tu credis nimirum! & propterea nuper, symbo-
lam, quam daret, non habenti, anulum, imprudente me,
dedisti? quem ille venditum abliguriit; & rursus duo illa
monilia Ionica, Daricos unumquodque duo pendentia, quae

Lucian. Vol. VIII.

P

δύο Δαρεικοὺς, ἃ σοι ὁ Χῖος Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος ἐν Ἐφέσῳ. ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας ἔρανον σὺν ἐφήβοις ἀπενεγκεῖν. ὀνόνας γὰρ καὶ χιτωνίσκους, τί ἂν λέγοιμι; καὶ ὅλως Ἑρμαιόν τι ἡμῖν, καὶ μέγα ὄφελος συμπέπτῳκεν οὗτος.

ΜΟΥΣ. Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ Φησὶν ἐραῖν, καὶ δαικρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχης υἱὸς ἐστὶ τοῦ Ἀρεοπαγίτου, καὶ Φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτοῦ, ἣν ὁ γέρον μόνον καταμύσῃ.

ΜΗΤ. Οὐκοῦν, ὦ Μουσάριον, ἐὰν ὑποθήσασθαι δέῃ, καὶ ὁ σκυτοτόμος αἰτῇ τὸ δίδραχμον, ἐροῦμεν πρὸς αὐτὸν, Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας παρ' ἡμῶν λάβε· καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτά· καὶ ἦν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Περίμεινον, Φήσομεν, ἐστ' ἂν Λάχης ὁ Κολυττεὺς ἀποθάνῃ· ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τοὺς γάμους. οὐκ αἰσχρὴν μόνη τῶν ἐται-

tibi Chius ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri eā Ephesi curasset: oportebat enim Chaeream eranum conferre cum sodalibus. Vela enim & tunicas quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus, & magnum lucrum hic nobis homo oblatum est.

Mus. Sed pulcher est, & imberbis, & amare se dicit, & lacrimatur, & Dinomaches Lachenisque Areopagitae filius est: & se ducturum nos promittit, & magnas ab eo spes habemus, modo senex *moriens* conniveat.

Mat. Ergo, Musarium, cum opus erit soleis, & postulat futor didrachmum, dicemus illi, *Pecuniam quidem non habemus, habe tibi vero aliquantum spei a nobis*: & ad pistorem eadem: & cum mercedem habitationis exigemur, *Exspecta*, dicemus, dum *Laches Colytteae* [tribu] moriatur: *solve-rius enim tibi post nuptias*. Nonne te pudet, quae sola mere-

ρῶν οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὄρμον, οὐ Ταραντινίδιον ἔχουσα;

ΜΟΥΣ. Τί οὖν, ὦ μήτερ, ἐκεῖναι εὐτυχέστεραί μου, καὶ καλλίους εἰσίν;

ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτεραι, καὶ ἴσασιν ἑταιρίζειν. οὐδὲ πιστεύουσι ῥηματίοις, καὶ νεανίσκοις ἐπ' ἄκρο τοῦ χεῖλους τοὺς ὅρκους ἔχουσι· σὺ δὲ εἴ πιστὴ, καὶ Φίλανδρος, οὐδὲ προσίη ἄλλον τινὰ, ὅτι μὴ μόνον Χαιρέαν· καὶ πρῶν ὅτε ὁ γέωργός ὁ Ἀκαρνανεὺς ἦκε δύο μῦθας κομίζων, ἀγένειος καὶ αὐτὸς (οἴνου δὲ τιμὴν ἀπειλήφει τοῦ πατρὸς πέμψαντος) σὺ δὲ ἐκεῖνον μὲν ἀπεμύκτισας, καθεύδεις δὲ μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος Χαιρέου.

ΜΟΥΣ. Τί οὖν; ἐχρῆν Χαιρέαν καταλείψασαν παραδέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκεῖνον κινάβρας ἀπόζοντα; λείος μοι, Φασί, Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀκαρνάνιος.

ΜΗΤ. Ἔστω. ἐκεῖνος ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποσπνέι.

tricum nec inaurem, nec monile, nec Tarentinulam habeas?

Mus. Quid ergo, mater, num illae feliciores me aut pulchriores sunt?

M. tr. Non: sed prudentiores, & norunt artem meretriciam; neque verbulis credunt, & adolescentulis, in extremis labris iusiurandum habentibus. Tu vero fidelis es, & viri amans, neque admittis quemquam, solum praeter Chaerean: & nuper ille ex Acarnania rusticus cum veniret, imberbis & ipse, minas ferens duas, (vini enim pretium patris missu acceperat) tu illum quidem superbe reiecisti, cubas autem cum tuo Chaerea Adonide.

Mus. Quid ergo? oportebat, relicto Chaerea, recipere operarium istum, hircum olentem? Laevis mihi Chaereas, & porcellus, quod est in proverbio, Acarnanios.

Mat. Est. Agrestis iste, & male olet. Cur etiam Anti-

τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτους μνᾶν ὑπισχνούμενον, οὐδὲ τοῦτον ἐδέξω; οὐ καλὸς ἦν, καὶ ἀστεῖος, ἡλικιώτης Χαιρέου;

ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἠπειλήσε Χαιρέας ἀποσφάξιν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτοῦ.

ΜΗΤ. Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσιν; οὐκ οὖν ἀνέραστος σὺ μενεῖς διὰ τοῦτο, καὶ σωφρονήσεις, καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱερείᾳ τις οὔσα; ἔω τᾶλλα, σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ· τί δέ σοι δίδωκεν ἐς τὴν ἑορτήν;

ΜΟΥΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαννάριον.

ΜΗΤ. Μόνος οὗτος σὺ τέχνην εὗρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, οὐκ οἰκέτην καθῆκεν ἐξαπατήσοντα, οὐκ ἀπὸ τῆς μητρὸς ἦτησεν ἀπειλήσας ἀποπλευσεῖσθαι στρατευσόμενος, εἰ

9 Σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ) Ἀλῶα, ἑορτὴ ἐστὶν Ἀθηναίων, μυστήρια περιίχουσα, Δήμητρος καὶ Κόρης καὶ Διονύσου, ἐπὶ τῇ τομῇ τῆς ἀμπέλου, καὶ τῇ γίνασι τοῦ οἴνου, καὶ

τῶν ἄλλων καρπῶν. Φιλόχορος δὲ φησὶν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἄλως ποιεῖσθαι. V.

phontem, Menecratis filium, qui minam pollicebatur, neque hunc recepisti? non pulcher erat, & urbanus, aequalis Chaeraeae?

Muf. At minatus erat Chaereas, se interfecturum utrumque, si quando me cum illo deprehendisset.

Mat. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum expers manebis propterea, & pudica eris, quasi non meretrix esses, sed legiferae Cereris sacerdos. Mitto reliqua: sunt arealia hodie: quid vero dedit tibi diei festi causa?

Muf. Non habet, quod dei, matercula.

Mat. Solus ille non invenit aliquam ad patrem machinam? non servum immisit deceptorem? non a matre petiit, minatus, se militatum enavigaturum, nisi accipiat? Sed

μὴ λάβοι; ἀλλὰ κάθηται ἡμᾶς ἐπιτρίβων, μήτε αὐτὸς διδοὺς, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἑῶν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἶε, ὦ Μουσάριον, ὀκτωκαίδεκα ἑτῶν αἰεὶ ἕσσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ Φρονήσῃν Χαιρέαν, ὅταν πλουτῇ μὲν αὐτὸς, ἢ δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρῃ αὐτῷ; μνησθήσεται οἶε τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν Φιλημάτων, ἢ τῶν ὀρκῶν, πέντε ἴσως τάλαντα προικὸς βλέπων;

ΜΟΥΣ. Μνησθήσεται ἐκεῖνος· δεῖγμα δὲ, ὡς οὐδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλλὰ καταναγκαζόμενος καὶ βιαζόμενος ἠρνήσατο.

ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι, ἀναμνήσω δέ σε, ὦ Μουσάριον, τότε.

desidet, nos atterit, neque dans ipse quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeviginti annorum te semper futuram? aut eundem animum fore Chaereae, cum dives ipse erit, mater autem multorum illi talentorum nuptias inveniet? Memor erit tum, putas, lacrimarum, & basiorum, & iurisiurandi, quinque forte dotis talenta ubi viderit?

Mus. Memor sane erit. Argumentum eius rei hoc est, quod nondum duxit uxorem, sed urgentibus, vim quasi parantibus, negavit.

Mat. Utinam non mentiat! Sed tum te, Musarium, admonebo.

VIII.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ.

ΑΜΠ. Εἰ τις δὲ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀρ-

AMPELIS ET CHRYSIS.

Amp. Si quis vero, mea Chrysis, neque zolotypus est,

γίσκεται, μήτε ἐρράπισέ ποτε, ἢ περιέκειρεν ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐραστῆς ἐκεῖνός ἐστιν;

ΧΡΥΣ. Οὐκοῦν ταῦτα μόνα ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελὶ, δείγματα;

ΑΜΠ. Ναὶ, ταῦτ' ἀνδρὸς Θερμοῦ. ἐπεὶ τᾶλλα, Φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὅρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἥκειν, ἀρχομένου ἔρωτος σημεῖον, καὶ Φυομένου ἔτι τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε εἰ καὶ σέ, ὡς Φῆς, ὁ Γοργίας ραπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἔλπιζε, καὶ εὐχου αἰεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτά; τί λέγεις; αἰεὶ ραπίζειν με;

ΑΜΠ. Οὐχί, ἀλλ' ἀνιάσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε, τί αὖ ἔτι ὀργίζεται, εἰ σὺ τινα ἕτερον ἐραστὴν ἔχοις;

ΧΡΥΣ. Ἄλλ' οὐδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ μάτην ὑπέλαβε

neque irascitur, neque alapam inflixit unquam, aut comam abscidit, aut discidit vestem; illene adhuc amator est?

Chryf. Numquid ergo, Ampelis, haec sola amantis argumenta?

Amp. Sane quam calidi viri haec sunt. Nam reliqua, oscula & lacrimae, & iusiurandum frequens, & adventus creber, incipientis amoris signum & adhuc nascentis: at ignis torus a zelotypia est. Itaque si te quoque, ut ais, colaphis mulcat Gorgias, & zelotypus est, bona spera, & semper eadem facere illum, opta.

Chryf. Eadem? Quid ais? semper eum mihi dare alapas?

Amp. Non istuc: sed indigne eum ferre, nisi ad ipsum solum respicias. Quandoquidem si non amaret, quid tandem, alium te amatorem habente, irasceretur?

Chryf. Sed neque habeo equidem alium. At ille temere

τὸν πλούσιόν μου ἔρα, διότι ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτοῦ.

ΑΜΠ. Καὶ τοῦτο ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλουσίων οἶσθαι σπουδάξασθαι σε. οὕτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ φιλοτιμήσεται, ὥς μὴ ὑπερβάλονται αὐτὸν οἱ ἀντερασταί.

ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε μόνον ὀργίζεται, καὶ ραπίζει· δίδωσι δὲ οὐδέν.

ΑΜΠ. Ἀλλὰ δώσει· ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα λυπηθήσονται.

ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅπως ραπίσματα λαμβάνειν βούλει με, ὦ Ἀμπελίδιον.

ΑΜΠ. Οὐκ' ἄλλ', ὥς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίνονται, καὶ εἰ πύθοιτο ἀμελεῖσθαι· εἰ δὲ πιστεῦσαι μόνος ἔχειν, ἀπομαραίνεται πῶς ἢ ἐπιθυμία. ταῦτα λέγω πρὸς σέ, ἕκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἐταιρίσασα· σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτης, οἶμαι, ἢ ἑλαττον, οὔσα τυγχάνεις. εἰ

suspiciatus est, amari me a divite, eo quod casu quodam illius aliquando mentionem inieci.

Amp. Etiam hoc iucundum, si a divitibus coli te suspicetur: ita enim magis etiam aegre feret, & honorem suum in eo putabit agi, ne rivales ipsum superent.

Chryf. Verum enimvero hic solum irascitur, & infligit alapas, ceterum dat nihil.

Amp. At dabit. Zelotypis enim vel maxime dolet.

Chryf. Nescio, cur alapas accipere me velis, mea Ampelidium.

Amp. Non. Sed, ut arbitror, magni amores etiam sic fiunt, si se putet amator negligi. Si vero solus potiri se credat, marcescit quodam modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti totos annos meretriciam vitam colui, tu vero duodeviginti annos, aut minus etiam vixisti. Si vis, narrabo.

βούλει δέ, καὶ διηγῆσομαι ἃ ἔπαθόν ποτε, οὐ πάνυ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. ἦρα μου Δημόφαντος ὁ δανειστής, ὃ κατόπιν οἰκῶν τῆς Ποικίλης. οὗτος οὐδὲ πώποτε πλεόν πεντε δραχμῶν δέδωκε, καὶ ἡξίου δεσπότης εἶναι. ἦρα δέ, ὦ Χρυσί, ἐπιτόλαιόν τινα ἔρωτα, οὔτε ὑποστένων, οὔτε θακρύων, οὔτε ἁωρὶ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐτὸ μόνον συνεκάθειδέ μοι ἐνίστε, καὶ τοῦτο διὰ μακροῦ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα, (Καλλιᾶδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμας πεπομφῶς) τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λοιδορησάμενος. ἐπεὶ δὲ πολλαὶ μὲν διῆλθον ἡμέραι, ἐγὼ δὲ οὐ προσέπεμπεν, ὁ Καλλιᾶδης δὲ ἔνδον ἦν αὐθις, ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐπιστάς ποτε, ἀνεωγμένην τηρήσας τὴν θύραν, ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπείλει φονεύσειν, περιεῖρήγνυε τὴν ἑσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέλος τάλαντον δοῦς, μό-

tibi, quae quondam mihi ante annos non ita multos acciderunt. Amabat me Demophantus danista, qui post Poecilen habitat. Hic neque unquam plus quinque drachmis dederat, & herus esse postulabat. Amabat autem, Chrysis, amorem quendam in summo tantum innatantem, nec ingemiscens, neque lacrimans, neque intempesta nocte veniens ad fores; sed solum hoc agebat, ut interdum mecum cubaret, idque sat longis intervallis. Cum vero advenientem aliquando exclusissem, (Calliades enim pictor-intus erat, qui drachmas decem miserat) primo quidem conviciatus mihi abiit. Cum vero multis interiectis diebus non mitterem ego; Calliades autem intus esset rursus: tum demum incallescens Demophantus & ipse ad eam rem inflammatur: & cum adstans aliquando apertam observasset ianuam, ploravit, pulsavit, interfecturum se minatus est, vestem discidit, fecit omnia: ac tandem talento dato, so-

νης εἶχεν ὀκτὼ ὅλους μῆνας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ὡς ὑπὸ Φαρμάκων ἐκμῆναιμι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα ζηλοτυπία, τὸ Φάρμακον. ὥστε, ὦ Χρυσί, καὶ σὺ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ Φαρμάκῳ. πλούσιος δὲ ὁ νεανίσκος ἔσται, ἢν τι ὁ πατὴρ αὐτοῦ πάθῃ.

Ius me habuit menses octo integros. Uxor autem ipsius didicare omnibus, me venenis in furorem illum egisse: nempe venenum illud zelotypia fuit. Itaque tu etiam, Chrysis, utere eodem in Gorgiam veneno: dives enim erit adolescentulus, si quid patri illius acciderit.

IX.

ΔΟΡΚΑΣ, ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ,
ΠΟΛΕΜΩΝ.

ΔΟΡΚ. ΑΠΟΛΩΛΑΜΕΝ, ὦ κεκτημένη, ἀπολώλαμεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρατείας ἀνέστρεψε πλουτῶν, ὡς Φασιν· ἐώρακα δὲ καὶ γὰρ αὐτόν, ἐΦεστρίδα περιπόρφυρον ἐμπεπορπημένον, καὶ ἀκολούθους ἅμα πολλούς. καὶ οἱ Φίλοι, ὡς εἶδον, συνέθεον ἐπ' αὐτόν ἀσπασόμενοι. ἐν τοσούτῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδοῦσα κατόπιν ἐπόμενον, ὅς συναποδεδημήκει μετ' αὐτοῦ, ἡρόμην, καὶ,

DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATUS,
POLEMO.

Dorc. **P**ERIIMUS, hera, periimus! E bello rediit Polemo, dives, ut aiunt. Vidi autem illum ipsa quoque: fagum purpura praetextum fibula confixum habet, & pedissequos simul multos. Et amici ut viderunt, salutandi causa ad ipsum concurrere: interea famulum conspicata a tergo sequentem, qui cum illo peregre abfuerat, interroga-

εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ Παρμείων, ἀσπασαμένη πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπράξατε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανεληλύθετε;

ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τοῦτο εὐθύς, ἀλλ' ἐκεῖνα, 'Ὅτι μὲν ἐσώθητε, πολλὴ χάρις ταῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ, καὶ Ἀθηναίᾳ στρατείᾳ· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο αἰεὶ, τί πράττοτε; καὶ ἔνθα εἶητε; εἰ δὲ καὶ τοῦτο προσέβηκας, ὥς καὶ ἐδάκρυε, καὶ αἰεὶ ἐμέμνητο Παλέμανος, ἄμεινον ἦν παραπολύ.

ΔΟΡΚ. Προεῖπον εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δέ σε οὐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἃ ἤκουσα, ἐβουλόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ πρὸς γε Παρμεῖωνα οὕτως ἠρξάμην. ἦ που, ὦ Παρμείων, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κακτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλιστα εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνάναι ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας, καὶ τὰ στέρνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἐκάστην.

vi, &, cum salutassem prius, *Dic mihi, inquam, Parmeno, ut existis nobis, & utrum dignum quidpiam bellis habentes reversi estis?*

Pan. Non oportebat hoc statim: sed ista, *Cum salvi rediistis, multas gratias agimus Diis, & hospitati praesertim Iovi, & Minervae bellicae. Hera autem semper interrogavit, ut ageretur? & ubi essetis? Si vero illud etiam addidisset, Lacrimavit etiam, & semper memoriam usurpavit Polemonis, multo fuerat melius.*

Dorc. Praedixi initio statim haec omnia: apud te vero volebam iterum dicere, sed ea solum, quae audivi. Nempe apud Parmenonem sic inceperam, *Numquid, Parmeno, tinniebat vobis auris? Semper enim cum lacrimis hera mea meminerat, & maxime si quis redisset e proelio, ubi caesi esse multi dicerentur, tum illa comas lacerare, & pectus plangere, & ad unumquemque nuntium lugere.*

ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δορκὰς, οὕτως ἐχρῆν.

ΔΟΡΚ. Εἴτα ἐξῆς μετ' οὐ πολὺ ἡρόμην ἐκεῖνα, ὃ δὲ πάνυ λαμπρῶς, Φησιν, ἀνεστρέψαμεν.

ΠΑΝ. Οὕτω καὶ κείνος οὐδὲν προειπὼν, ὥς ἐμέμνητό μου ὁ Πολέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ἡύχετο ζῶσαν καταλαβεῖν;

ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γοῦν κεφάλαιον ἐξήγγειλε, πλοῦτον πολὺν, χρυσὸν, ἐσθῆτα, ἀκολούθους, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνω, ἀπομεμετρημένον πολλοὺς μεδίμνους. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμένων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρώμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἶασα δ' οὖν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι διηγέεισθαι ὥς τὸν Ἄλυν διέβησαν, καὶ ὥς ἀπέκτειναν Τηριδάταν τινὰ, καὶ ὥς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ· καὶ ἀπέδραμόν σοι ταῦτα προσαγγελοῦσα, ὥς περὶ τῶν

Pan. Euge, Dorcas, ita oportebat.

Dorc. Tum deinde non ita multo post ista rogavi. At ille, *Magnifice omnino*, inquit, *redimus*.

Pan. Itane ille quoque sine prooemio, quam meminisset mei Polemo, aut desiderasset, aut vivam invenire optasset?

Dorc. Omnino multa id genus dixit. Verum caput rei hoc mihi renunciavit, divitias multas, aurum, vestem, pedissequos, ebur; argentum enim nec numero illum advehere, sed dimensum modio, modios multos. Habebat autem ipse quoque Parmeno anulum parvo in digito, maximum, multiangulum, & gemma in eo de tricoloribus illis, suprema quidem facies rubicunda. Passa ergo sum volentem mihi enarrare, ut, Halye traiecto, Teridatem quenquam interfecerint, & ut in proelio contra Pisidas se gesserit Polemo, & haec tibi nuntiatura transcucurri, uti de

παρόντων σκέψαια. εἰ γὰρ ἐλθὼν ὁ Πολέμων (ἥξει γὰρ πάντως ἀποσεισάμενος τοὺς γνωρίμους) ἀναπυθόμενος, εὖροι τὸν Φιλόστρατον ἐνδὸν παρ' ἡμῖν, τί οἶε ποιήσειν αὐτόν;

ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν, ὦ Δορκᾶς, ἐκ τῶν παρόντων σωτήριον· οὔτε γὰρ τοῦτον ἀποπέμψαι καλὸν, τάλαντον ἐναγχος δεδωκότα, καὶ τᾶλλα ἐμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπισχνούμενον· οὔτε Πολέμονα τοιοῦτον ἐπανήκοντα, χρήσιμον μὴ παραδέχασθαι· προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπός ἐστιν, ὃς καὶ πενόμενος ἔτι, πολὺ ἀφόρητος ἦν· νῦν δὲ τί οὐκ ἂν ἐκεῖνος ποιήσειεν;

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ προσέρχεται.

ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορκᾶς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω.

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται.

ΠΑΝ. Τίς γένωμαι; πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπίῃ;

ΦΙΛ. Τί οὐ πίνομεν, ὦ Παννυχί;

omnibus deliberes. Si enim adveniens Polemo, (omnino equidem dimotis familiaribus veniet) resciverit, & intus apud nos esse Philostratum invenerit; quid facturum esse existimas?

Pan. Inveniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Neque enim dimittere hunc honestum est, qui nuper admodum talentum dederit, mercatorem alioquin & multa pollicitum: neque utile non recipere redeuntem hunc Polemonem. Insuper zelotypus est, qui, cum egeret adhuc, plane erat intolerabilis. Iam vero quid non iste audeat?

Dorc. Sed accedit.

Pan. Deficio animi, Dorcas, prae consilii inopia, & tremo.

Dorc. Verum etiam accedit Philostratus.

Pan. Quid me fiet? Quid si terra mihi dehiscat!

Phil. Cur non potamus, mea Pannychis?

ΠΑΝ. Ἀνθρώπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε, Πολέμων, χρόνιος Φανείς.

ΠΟΛ. Οὗτος οὖν τίς ἐστίν ὁ προσίων ὑμῖν; σιωπᾶς; εὖγε, οἴχου, ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτην, ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα. καὶ δίκαια μέντοι πέπονθα, καὶ σοι χάριν ἔχω, οὐκ ἐτι γὰρ ἀρπασθήσομαι ὑπὸ σοῦ.

ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε;

ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στειριεὺς, Πανδίωνος Φυλῆς, ἀκούεις; χιλιαρχήσας τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξαναστήσας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα, ἐραστὴς Παννυχίδος, ὅτε ὥμην ἐτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν.

ΦΙΛ. Ἀλλὰ τὰ νῦν, ὦ ξεναγέ, Παννυχὶς ἐμή ἐστι, καὶ τάλαντον εἴληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, ἐπειδὴν τὰ φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολουθεῖ μοι, ὦ Παννυχί. τοῦτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχεῖν ἔα.

Pan. Perdidisti me, homo. Tu vero salve, Polemo. Tarde advenis!

Pol. Iste ergo quis est, qui ad vos accessit? Taces? Euge! periisti, Pannychis! At ego quinto die e Pylis huc advolavi ad talem festinans mulierem. Verum merito hoc mihi accidit. Et gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor.

Phil. Tu vero quis es, mi homo?

Pol. Polemo Stirienfis, tribu Pandionia, audin'? qui primum mille armatos duxi, iam quinquies mille hominum agmen ago, amator Pannychidis, cum putarem, illam adhuc humanum sapere.

Phil. Sed ut nunc habet, o dux mercenariorum, mea est Pannychis, & talentum accepit: accipiet autem iam etiam alterum, cum sarcinas disposuerimus. Et iam sequere me, Pannychis: hunc vero mille hominibus praeesse apud Odryfas iube.

ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μὲν ἔστι, καὶ ἀκολουθήσει, ἢν ἐθέλῃ.

ΠΑΝ. Τί ποιῶ, Δορκᾶς;

ΔΟΡΚ. Ἐσιέναι ἄμεινον, ὀργιζομένῳ οὐκ οἶόν τε παρ-
εῖναι Πολέμωνι, καὶ μᾶλλον ἐπιταθῆσεται ζηλοτυπῶν.

ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσώμεν.

ΠΟΛ. Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πῖεσθε
τήμερον, ἢ μάτην ἐγὼ τοσούτοις Φόνοις ἐγγεγυμνασμένος
πάρειμι. τοὺς Θραῦκας, ὧ Παρμένων.

ΠΑΡΜ. Ὀπλισμένοι ἦκον, ἐμφράξαντες τὸν στενω-
πὸν τῇ Φάλαγγι ἐπὶ μετώπου μὲν τὸ ὀπλιτικόν, παρ'
ἐκάτερα δὲ οἱ σφενδονῇται, καὶ τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι
κατόπιν.

ΦΙΛ. Ὡς βρεφυλλίοις ταῦτα, ὧ μισθοφόρε, ἡμῖν
λέγεις, καὶ μορμολύττεις; σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πῶποτε
ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρούρεις, τά-

Dorc. Libera quidem est, & sequetur, si voluerit.

Pan. Quid agam, Dorcas?

Dorc. Intrasse melius erit. Irato enim adesse Polemoni
non convenit: & magis ipsa zelotypia intendetur.

Pan. [ad Philostratum] Si vis, intremus.

Pol. Sed praedico vobis, vos ultimum hodie potaturos,
aut frustra ego tot caedibus exercitatus adsum. Heus, Par-
meno, Thraces adduc.

Par. Armati venerunt, phalange obsepsere angiportum:
in fronte gravis armatura, in utroque cornu funditores &
fagittarii, reliqui in ultima acie.

Phil. Tanquam parvis infantibus ista, mercenarie, dicis?
& larva quasi terrere nos postulas? Tu enim gallum gal-
linaceum an interfecisti unquam? aut bellum vidisti? ca-

χα διμοιρίτης ἂν, ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαί σοι.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἴσῃ μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν προσιόντας ἡμᾶς ἐπὶ ὄρῳ θεάσῃ, στίλβοντας τοῖς ὅπλοις.

ΦΙΛ. Ἦκετε μόνον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δὲ, καὶ Τίβιος οὗτος (μόνος γὰρ οὗτος ἔπεταιί μοι) βάλλοντες ὑμᾶς λίθοις τε, καὶ ὀστράκοις, οὕτω διασκεδάσομεν, ὥς μηδὲ ὅποι οἴχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

Ἰ Διμοιρίτης ἂν) Διμοιρίτης, τούτῳ ἐνίστοι τὸ τρίβολον ἀποδιδάκασιν, ἐπειδὴ τούτῳ διμοιρον ἐστὶ τῆς δραχμῆς. ὁ οὖν τούτῳ λαμβάνων στρατιώτης διμοιρίτης ἐλέγγοτο. ἔστι δὲ τις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχὴ ὁ λοχα-

γός, διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν ταῦτό φασιν. καὶ διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τῆς διμοιρίας, καὶ ἡμιλοχίας. V.

stellum forte infedisti, dimidiū dux manipuli, ut etiam hoc tibi largiar.

Pol. Quin scies paulo post, ubi accedentes nos protensis hastis videbis, armis fulgentibus.

Phil. Venite modo instructi. Ego autem & Tibys iste (solus enim hic me sequitur) lapidibus vos ac testis ita dispergemus, ut neque, quorsum effugiendum sit, reperiatis.

X.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

ΧΕΛ. ΟΥΚ ἔτι φοιτᾷ παρὰ σέ, ὦ Δροσῇ, τὸ μεϊράκιον ὁ Κλεινίας; οὐ γὰρ εἰώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῖν.

CHELIDONIUM ET DROSE.

Chel. NON amplius ad te ventitat, mea Drose, adolescentulus ille Clinias? Diu enim est, cum illum apud vos non vidi.

ΔΡΟΣ. Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐτὸν εἴρξε μηκέτι μοι προσιέναι.

ΧΕΛ. Τίς οὗτος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον λέγεις; ἐπεὶ ἐκεῖνός γε φίλος μοι.

ΔΡΟΣ. Οὐκ· ἀλλ' ὁ κάκιστα φιλοσόφων ἀπολούμενος Ἀρισταίνετος.

ΧΕΛ. Τὸν σκυθραπὸν λέγεις; τὸν δασύν; τὸν βαθυπώγωνα; ὃς εἶωθε μετὰ τῶν μεираκίων περιπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ;

ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν Φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιστα ἐπίδοιμι ἀπολούμενον, ἐλκόμενον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίου.

ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπεισε τὸν Κλεινίαν;

ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον. ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός μου γενόμενος, ἀφ' οὗ γυναικὶ ὀμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ ὠμίλησέ μοι) τριῶν τούτων ἑξῆς ἡμερῶν,

Drof. Non amplius, mea Chelidonium: magister enim interdixit, ne amplius ad me accedat.

Chel. Quis est iste? Diotimumne dicis, ludi gymnici magistrum? nam ille quidem mihi amicus.

Drof. Non: sed est perditissimus ille philosophorum Aristænetus.

Chel. Tristem illum dicis, hirsutum, barba prolixa, qui cum adolescentibus inambulare solet in Poecile?

Drof. Illum dico impostorem, quem utinam videam pessime perire, barba tractum a carnifice.

Chel. Sed quid in mentem illi venit, quod istuc persuasit Cliniae?

Drof. Nescio, Chelidonium. Sed qui nondum a me abnotaverit, a quo tempore usum habere mulieris coepit, (primum autem fuit mecum) tribus hisce deinceps diebus

οὐδὲ προσῆλθε τῷ στενώπῳ· ἐπεὶ δὲ ἠνιώμην, (οὐκ οἶδα δὲ ὅπως τὶ ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ) ἔπεμψα τὴν Νεβρίδα περισκειψομένην αὐτὸν, ἢ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἢ ἐν Ποικίλῃ· ἡ δὲ περιπατοῦντα ἔφη ἰδοῦσα μετὰ τοῦ Ἀρισταινέτου, νύσσαι πόρῳ, ἐκεῖνον δὲ ἐρυθρίασαντα κάτω ὄραν, καὶ μηκέτι παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἴτ' ἐβάδιζον ἅμα ἐς τὴν πόλιν· ἡ δὲ ἄχρι τοῦ Διπύλου ἀκολουθήσασα, ἐπεὶ μὴδ' ὅλως ἐπεστράφη, ἐπανῆκεν, οὐδὲν σαφές ἀπαγγεῖλαι ἔχουσα. πῶς με εἴει διάγειν τὸ μετὰ ταῦτα, οὐκ ἔχουσαν εἰκάσαι ὅ, τι μοι πέπονθεν ὁ μειρακίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά τι αὐτὸν, ἔλεγον, ἢ τινὸς ἄλλης ἠράσθη, μισήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατὴρ διεκάλυψεν αὐτόν; πολλὰ τοιαῦτα ἔστρεφον. ἦδη δὲ περὶ δέλην ὀψίαν ἦκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμμάτιον τοῦτι παρ' αὐτοῦ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβοῦσα, ὦ Χελιδόνιον, αἶσθα γὰρ δήπου γράμματα.

7 Τὴν Ἀκαδημίαν) Γραι. τὴν πόλιν. G.

neque accessit ad angiportum. Cum vero aegre ferrem;
(nescio vero quid de illo mihi praesagiebat animus) misi
Nebriam, quae circumspiceret illum in foro versantem,
vel in porticu. Illa vero inambulanti ait se vidisse cum
Aristaeneto, & innuisse ei e longinquo. Ipsum vero cum
rubore deiecisse vultum, nec amplius eo oculum adiecisse.
Deinde una in urbem iisse. Illa ad portam usque geminam
prosecuta, cum nec omnino se converteret, rediit nihil
certi habens, quod renuntlaret. Quid animi mihi putas ab
eo inde tempore fuisse, quae coniectare non possem, quid
factum esset adolescentulo? Sed, numquid aliqua in te ipsum
offendi? dicebam; an alterius amore captus me odit? At pater
prohibuit? Multa talia versabam in animo. Iam vero sero
vespere venit Dromo, hanc ab illo epistolam ferens. Su-
me, lege, Chelidonium: nosti enim fane literas.

Lucian. Vol. VIII.

Q

ΧΕΛ. Φέρ', ἰδῶμεν τὰ γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλ' ἐπισυσυρμένα, δηλοῦντα ἐπειξίν τινα τοῦ γεγραμμένου. λέγει δέ, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσὴ, τοὺς θεοὺς ποιῶμαι μάρτυρας.

ΔΡΟΣ. Αἱ αὖ τάλαν, οὐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε.

ΧΕΛ. Καὶ νῦν δὲ οὐ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ἀφίσταμαι σου. ὁ πατήρ γάρ Ἀρισταίνετ' παρέδωκέ με φιλοσοφεῖν αὐτῷ. καὶ κείνος (ἔμαθε γὰρ τὰ κατ' ἡμᾶς ἅπαντα) πάνυ πολλὰ ἐπετίμησέ μοι, ἀπρεπὲς εἶναι λέγων ἐταῖρα συνεῖναι, Ἀρχιτέλους καὶ Ἐρασικλείας υἱὸν ὄντα· παλὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν προτιμᾶν τῆς ἡδονῆς.

ΔΡΟΣ. Μὴ ὤραισιν ἔκοιτο ὁ λῆρος ἐκείνος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μειράκιον.

ΧΕΛ. Ὡστε ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολούθει γὰρ ἀκριβῶς παραφυλάσσω, καὶ ὅλως οὐδὲ προσβλέπειν ἄλλω οὐδενὶ ἔξεστιν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ εἰ δέ

Chel. Age, videamus literas, non valde diferras, sed sibi implicitas, festinationem quandam scribentis indicantes. Dicunt autem, Quam te amaverim, mea Drose, Deos facio testes.

Dros. Hei, hei! miser ne salutem quidem adscripsit.

Chel. Et nunc non odio, sed necessitate, discidium a te facio. Pater enim Aristaineto me commendavit, apud quem philosophiae dem operam. Et ille (comperit enim nostra omnia) multum sane me increpuit, indignum esse dicens, cum meretrice me vivere Architelis & Erasicleae filium: multo enim melius esse, virtutem praeferre voluptati.

Dros. Male pereat nugator ille, qui talia doceat adolescentulum!

Chel. Itaque necesse est illi parere. Accurate enim me sequitur & custodit: nec adspicere licet quidquam, praeter ipsum. Si

σωφρονῶμι, καὶ πάντα πεισθεῖν αὐτῶ, ὑπισχνεῖται
πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαι με, καὶ ἐνάρετον καταστήσε-
σθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις
ἔγραψα, ὑποκλείψας ἑμαυτόν. σὺ δέ μοι εὐτύχει, καὶ
μέμνησο Κλεινίου.

ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ ἡ ἐπιστολὴ, ὦ Χελιδόνιον;

ΧΕΛ. Τὰ μὲν ἄλλα ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, τὸ δὲ μέ-
μνησο Κλεινίου, ἔχει τινὰ ὑπόλοιπον ἐλπίδα.

ΔΡΟΣ. Καί μοι οὕτως ἔδοξεν ἀπὸλλυμαι δ' οὐκ ὑπὸ
τοῦ ἔρωτος. ὁ μέντοι Δρόμων ἔφασκε παιδευαστὴν τινὰ
εἶναι τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημά-
των, συνεῖναι τοῖς ὠραιωτάτοις τῶν νέων, καὶ ἰδιὰ λο-
γοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς ὑπ-
εσχνοῦμενον, ὥς ἰσόθεον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀνα-
γιγνώσκει μετ' αὐτοῦ ἐρωτικούς τινας λόγους τῶν πα-
λαιῶν φιλοσόφων πρὸς τοὺς μαθητάς, καὶ ὅλως περὶ τὸ

*vero modestus sim, & per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum
me futurum, & virtutis compotem, laboribus ante exercitum. Haec
aegre tibi ut scriberem, me subduxi. Tu vero felix mihi esto, ac
memento Cliniae.*

Δρσ. Quid tibi videtur haec epistola, Chelidonium?

Chel. Cetera velut Scytharum dictio: at illud, *Memento
Cliniae!* habet spei aliquid reliquum.

Δρσ. Etiam mihi ita videbatur. Pereo igitur prae amo-
re. Verum dixit mihi Dromo, paediconem esse Aristae-
tum, & disciplinae obtentu rem habere cum formosissimis
adolescentulis, & privatim sermones habere cum Clinia;
promissa quaedam illi pollicentem, quasi Dis parem factu-
rus sit. Verum etiam legit cum illo amatorios quosdam
antiquorum philosophorum suis cum discipulis sermones,

μειράκιόν ἐστιν ἡπέιλει δὲ καὶ τῷ πατρὶ τοῦ Κλεινίου κατερεῖν ταῦτα.

ΧΕΛ. Ἐχρῆν, ὦ Δροσῇ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα.

ΔΡΟΣ. Ἐγάστρισα, καὶ ἄνευ δὲ τούτου ἐμός ἐστι. κέννισται γὰρ καὶ κείνος τῆς Νεβρίδος.

ΧΕΛ. Θάρρει, πάντα ἔσται καλῶς. ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψω μοι δοκῶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐν Κεραμεικῷ, ἔνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἴωθε περιπατεῖν, Ἀρισταινέτος διαφθείρει Κλεινίαν, ὥστε καὶ ἐκ τούτου τι συνδραμεῖν τῇ παρὰ τοῦ Δρόμωνος διαβολῇ.

ΔΡΟΣ. Πῶς δ' ἂν λάβοις ἐπιγράψασα;

ΧΕΛ. Τῆς νυκτὸς, ὦ Δροσῇ, ἀνθρακα ποθεν λαβοῦσα.

ΔΡΟΣ. Εὐγε. συστράτευε μόνον, ὦ Χελιδόνιον, κατὰ τοῦ ἀλαζόνοῦ Ἀρισταινέτου.

3 Γαστρίσαι) Λαμπρότερον τρέφει. G.

& totus est in hoc adolescentulo. Minatus autem est *Dromo*, se patri Cliniae denuntiaturum ista.

Chel. Oportebat, *Drose*, cibo corruptum impellere *Dromonem*.

Drof. Feci: & praeterea meus est; prurit enim & ille in *Nebri*dem.

Chel. Bono animo esto. Bene succedent omnia. Ego vero etiam inscribere cogito in pariete in *Ceramico*, ubi inambulare solet *Architeles*, *Aristaenetus* corrumpit *Cliniam* ut etiam ex hac parte adiuvem *Dromonis* delationem.

Drof. Quomodo vero satis occulte poteris scribere?

Chel. Noctu, *Drose*, sumto alicunde carbone.

Drof. Euge, iuva modo, *Chelidonium*, pugnam adversus impostorem *Aristaenetus*.

XI.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ΤΡΥΦ. **Ε**ΤΑΙΡΑΝ δέ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμὰς τὸ μίσθωμα δοὺς, καθεύδει ἀποστραφείς, δακρύων καὶ στένων; ἀλλ' οὔτε πέπωκας ἡδέως, οἶμαι, οὔτε δειπνήσαι μόνος ἠθέλησας, ἔκλαες δὲ καὶ παρὰ τὸ δειπνόν, ἐώρων γάρ. καὶ νῦν δὲ οὐ διαλέλοιπας ὀλολύζων, ὥσπερ βρέφος. τὰντα οὖν, ὦ Χαρμίδη, τίνος ἕνεκα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὡς ἂν καὶ τοῦτο ἀπολαύσω τῆς νυκτος ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.

ΧΑΡΜ. Ἐρως με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα, καὶ οὐκέτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν.

ΤΡΥΦ. Ἀλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἐμοῦ ἔρως, δῆλον. οὐ γὰρ ἂν ἔχων με ἡμέλεις, καὶ ἀπωθοῦ με περιπλέκεσθαι θέλουσαν, καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δεδιὼς μὴ ψεύσαιμί σου. τίς δὲ ὅμως ἐκείνη

TRYPHAENA ET CHARMIDES.

Tryph. **M**ERETRICEM autem aliquis quinque drachmarum mercede conductam ubi habet, aversus deinde iacet lacrimans & ingemiscens? Sed neque bibisti, puto, iucunde, neque coenare solus voluisti. Plorasti autem in coena etiam, vidi enim: & nunc non definis pueruli instar eiulare. Ista ergo, Charmides, cur facis? Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vigilarum tecum noctis capiam.

Charm. Perdit me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad vim illius possum.

Tryph. Sed me non esse, quam amas, illud quidem factis apparet: nec enim, quam habes, negligeres, & amplexari te volentem repelleres, & tandem quasi murum inter nos quandam vestem interposita fecisses, metu, ne forte

ἐστίν, εἰπέ. τάχα γὰρ ἂν τι καὶ συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι.

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν οἶσθα καὶ πάνυ ἀκριβῶς αὐτὴν καὶ κείνη σε. οὐ γὰρ ἀφάνης ἐταῖρά ἐστιν.

ΤΡΥΦ. Εἰπέ τούνομα, ὦ Χαρμίδη.

ΧΑΡΜ. Φιλημάτιον, ὦ Τρύφαινα.

ΤΡΥΦ. Ὅποτέραν λέγεις; δύο γὰρ εἰσὶ τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμένην, ἧς ἐρᾷ Δάμυλλος ὁ τοῦ νῦν στρατηγούντος υἱός; ἢ τὴν ἑτέραν, ἣν Παγίδα ἐπικαλῶσιν;

ΧΑΡΜ. Ἐκείνην, καὶ ἐάλωκα ὁ κακαδαίμων, καὶ συνείλημμαι πρὸς αὐτῆς.

ΤΡΥΦ. Οὐκοῦν δι' ἐκείνην ἐκλάες;

ΧΑΡΜ. Καὶ μάλα.

ΤΡΥΦ. Πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοὶ ἐρῶντι, ἢ νεοτελής τις εἶ;

te attingam, Quae tamen est illa? dic mihi, Forte enim aliquid illum tibi amorem adiuvero: certe, ut ministranda sint talia, novi.

Charm. Quin nosti illam, & accurate quidem, & illa te. Nec enim obscura est meretrix.

Tryph. Dic nomen, Charmides.

Charm. Philematium, mea Tryphaena.

Tryph. Utram dicis? Duae enim sunt: illam ex Piraeo, quae nuper demum devirginata est, quam Damyllus amat, eius, qui nunc Praetor est, filius: an illam alteram, cui Pagidis [*Laquei*] nomen est?

Charm. Hanc ipsam. Equidem captus ab illa atque irritus sum.

Tryph. Propter hanc ergo plorasti?

Charm. Omnino.

Tryph. Multumne tempus est, ex quo amas, an nuper demum initiatus es?

ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελής, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ σχεδὸν ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτήν.

ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον, καὶ ὅσα τοῦ σώματος φανέρα, ἃ εἶδες, Φιληματίου, καὶ ὡς ἔχρην γυναῖκα πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη γεγονυῖαν ἤδη;

ΧΑΡΜ. Καὶ μὲν ἐπόμενται δύο καὶ εἴκοσιν εἰς τὸν ἐπόμενον Ἐλαφιβολιῶνα τελέσειν.

ΤΡΥΦ. Σὺ δὲ ποτέροις πιστεύσεις ἂν, τοῖς ἐκείνης ὄφθαλμοις, ἢ τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκειται γὰρ ἀκριβῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τοὺς κροτάφους αὐτῆς, εἶναι μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλλα φενακὴ βαθεῖα· περὶ δὲ τοὺς κροτάφους ὁπόταν ἀσθενήσῃ τὸ φάρμακον, ὧ βάπτεται, ὑπολευκαίνεται τὰ πολλὰ καὶ τοι τί τοῦτο; βιάσαι ποτε καὶ γυμνὴν ἰδεῖν.

ΧΑΡΜ. Οὐδὲ πώποτε μοι πρὸς τοῦτο ἐνέδωκεν.

Charm. Non nuper initiatus; sed menses fere septem sunt a Bacchanalibus inde, cum primum illam vidi.

Tryph. Verum vidistine totam accurate; an facies sola est, & partes corporis apertae, quae vidisti in Philematio, ut nempe conveniebat mulieri quinque & quadraginta annos iam natae?

Charm. At illa deierat, duo & viginti se Februario proximo annos impleturam.

Tryph. Tu vero utri credendum putas, illine deieranti, an tuis oculis? Accurate enim adverte oculos considerandis illius temporibus, ubi solum suos ipsius capillos habet, reliqua omnis coma proluxa adscititia. Circa tempora autem, ubi medicamentum defecit, quo tingitur, multum cana est. Quamquam quid hoc est? Urge aliquando, ut nudam videas.

Charm. Nunquam eo usque mihi indulsit.

ΤΡΥΦ. Εἰκότως· ἠπίσταντο γὰρ μυσαχθῆσόμενά σε τὰς αὐτῆς λευκάς· ὅλη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἐς τὰ γόνατα παρδάλει ἔοικεν, ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες, ταιαύτη μὴ συνών; ἤπου τάχα καὶ ἐλύπει σε, καὶ ὑπερεώρα;

ΧΑΡΜ. Ναί, ὦ Τρύφαινα, καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον διδόναι ῥαδίως, ἅτε ὑπὸ πατρὶ Φειδομένῳ τρεφόμενος, Μοσχίωνα ἐσδεξαμένη, ἀπέκλεισέ με, ἀνθ' ὧν λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτήν, σὲ παρείληθα.

ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἤκον, εἴ μοι προεῖπέ τις, ὡς ἐπὶ τούτοις παραλαμβαοίμην λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν σορόν. ἀλλ' ἄπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τοῦτο ἤσεν ἀλεκτρυών.

ΧΑΡΜ. Μὴ σύγε οὕτω ταχέως, ὦ Τρύφαινα. εἰ γὰρ ἀληθὴ ἐστὶν ἡ Φῆς περὶ Φιληματίου, τὴν Φενάκην.

Tryph. Merito illa quidem. Sciebat enim, nauseaturum te illius vitilignes. Tota autem a cervice inde ad genua pardali similis est. Sed tu lacrimatus es, quod cum hac tibi esse non licuit? Numquid fortasse etiam male te tractavit, & contemtim habuit?

Charm. Ita sane, mea Tryphaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc, quando mille poscenti non facile, unde darem, inveniebam, quem parcus pater alat; Moschione recepto, me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut regeram, re assumpsi.

Tryph. Ita me Venus, non venissem, si quis mihi prae-dixisset, ideo me arceffi, uti aegre alii fieret: idque Philematio illi capulari. Sed discedo. Iam enim tertium hoc gal-lus cecinit.

Charm. Ne ita celeriter, mea Tryphaena. Si enim vera sunt, quae narras de Philematio, de coma adscita, & quod

καὶ ὅτι βάπτεται, καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν, οὐδὲ προσβλέ-
πειν ἂν ἔτι δυναίμην αὐτῇ.

ΤΡΥΦ. Ἐροῦ τὴν μητέρα, εἴ ποτε λέλονται μετ' αὐ-
τῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν, καὶ ὁ πάππος διηγῆσεται σοι,
εἴγε ζῇ ἔτι.

ΧΑΡΜ. Οὐκ εὖν ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀφηρήσθω
μὲν ἤδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλήλους,
καὶ Φιλῶμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φιλημάτιον δὲ
πολλὰ χαιρέτω.

tingitur, & illud de vitiliginibus, nec adspicere illam pos-
sim amplius,

Tryph. Matrem interroga, si quando cum illa laverit: de
annis enim vel tuus tibi avus narrabit, si adhuc vivit.

Charm. Cum igitur illa talis sit, auferatur iam murus,
completeamur nos invicem, & amemus, & bona fide una
simus: longum vero valeat Philematium!

XII.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.

ΙΟΕΣ. **Θ**ΡΥΠΤΗ, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς,
ὅτι μῆτε ἀργύριον πώποτε ἤτησά σε, μὴτ' ἀπέκλεισα
ἐλθόντα, ἔνδον ἕτερος, εἰπούσα· μῆτε παραλογισάμενον
τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς, ἠνάγκασα ἐμοί
τι κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρ-

IOESSA, PYTHIAS ET LYSIAS.

Ioēs. **D**ELICATUS es, Lysia, adversus me? & iure qui-
dem, quae neque argentum unquam te poposcerim, ne-
que excluderim venientem, dicens, *intus iam alius!* neque
te subegerim, quod faciunt aliae, ut, patre circumscripto,
aut spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; sed sta-

χῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην. οἷσθα ὅσους
 ἐραστὰς παρεπεμψάμην; Ἡθοκλέα τὸν πρυτανεύοντα
 νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναύκληρον, καὶ τὸν συνέΦηβόν
 σου Μέλισσον, καίτοι ἑναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ
 πατρὸς, καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς οὐσίας· ἐγὼ δὲ σέ τὸν
 Φάωνα μόνον εἶχον, οὔτε τινα προσβλέπουσα ἕτερον,
 οὔτε προσιεμένη, ὅτι μὴ σέ ὤμην γὰρ ἡ ἀνότης ἀληθῆ
 εἶναι ἂ ὤμνες, καὶ διὰ τοῦτό σοι προσέχουσα, ὥσπερ
 ἡ Πηνελόπη, ἐσωφρόνουν, ἐπιβοωμένης τῆς μητρὸς, καὶ
 πρὸς τὰς Φίλας ἐγκαλούσης· σὺ δὲ ἐπεῖτερ ἔμαθες ὑπο-
 χεῖριον ἔχων με τετηκυῖαν ἐπὶ σοί, ἄρτι μὲν Λυκαῖνῃ
 προσέπαιζες, ἐμοῦ ὀρώσης, ὡς λυποίης ἐμέ, ἄρτι δὲ σὺν
 ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπὶ νῆεις Μαγίδιον τὴν ψάλτριαν
 ἐγὼ δ' ἐπὶ τούτοις δακρύω, καὶ συνίημι ὑβριζομένη.
 πρῶν δὲ ὁπότε συνεπίνετε, Θράσων, καὶ σὺ καὶ Δίφι-
 λος, παρῆσαν καὶ ἡ αὐλητρίς Κυμβάλιον, καὶ Πυραλ-

tim ab initio sine mercede te, sine symbola receperim. No-
 sti, quot amatores reiecerim, Ethoclen, qui nunc in ma-
 gistratu est, & Passionem nauclerum, & aequalem tuum
 Melissum, licet, mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum
 potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phaonem so-
 lum habui, nec adspiciens quemquam, neque admittens
 praeter te: putabam enim demens ego, vera esse, quae iu-
 rabas, atque ideo tibi dedita, velut Penelope, frugi eram,
 increpante matre, & apud amicas me accusante. Tu vero
 ubi sensisti, me tibi obnoxiam, tibi intabescere, modo Ly-
 caenae alludebas, me vidente, ut aegre mihi faceres; mo-
 do apud me iacens laudabas psaltriam Magidium. Ego au-
 tem ob ista ploro, & contumelia me affici intelligo. Nuper
 autem cum una biberetis, Thraso, tu, & Diphilus, ade-
 rant quoque Cymbalum tibicina, & Pyrallis mihi inimica.

λῆς, ἐχθρὰ οὔσα ἐμοί. σὺ δὲ τοῦτ' εἰδὼς, τὴν Κυμβάλιον μὲν οὐ μοι πάνυ ἐμέλησεν ὅτι πεντάκις ἐφίλησας, σεαυτὸν γὰρ ὕβριζες τοιαύτην Φιλῶν. Πυραλλίδα δὲ ὅσον ἐνευες, καὶ πίων ἂν ἐκείῃ μὲν ὑπέδειξας τὸ ποτήριον, ἀποδοῦς δὲ τῷ παιδί πρὸς τὸ οὐς ἐκέλευες, εἰ μὴ Πυραλλίς αἰτήσῃ, μὴ ἂν ἄλλω ἐγχείαι τέλος δὲ τοῦ μήλου ἀποδαικῶν, ὅποτε τὸν Δίφιλον εἰδὼς ἀσχολούμενον, (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προκύψας πως, εὐστόχως προσηκόντισας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς, οὐδὲ λαβεῖν γε πειρώμενος ἐμέ. ἡ δὲ Φιλήσασα μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύστατο. ταῦτα οὖν τίνος ἕνεκα ποιεῖς; τί σε ἢ μέγα ἢ μικρὸν ἠδίκησα; ἢ λελύπηκα ἐγώ; τίνα ἕτερον εἶδαν; οὐ πρὸς μόνον σε ζῶ; οὐ μέγα, ὦ Λυσία, τοῦτο ποιεῖς, γύναιον ἄβλιον λυπῶν, μεμνηνὸς ἐπὶ σοί; ἔστι τις θεὸς ἢ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁρᾷ; σὺ δὲ ποτε λυπήσῃ, τάχα ἂν ἀκούσῃς τί περὶ ἐμοῦ

Tu vero haec cum scires, Cymbalium quidem quod quinquies osculatus es, non vehementer curavi, tibi enim fecisti hac osculanda contumeliam: Pyralidi vero quoties innuebas? & cum biberes, illi occulte monstrabas poculum, tradens autem servulo, ad aurem illi imperabas, nisi Pyralis postulat, alii ne infunderet. Tandem vero pomum a te demorsum, observato, Diphilum aliud agere, qui cum Thrasone loqueretur, antrorsum inclinatus, accurateque collineans, in ipsius sinum coniciebas, ita ut ne stunderes quidem meum conspectum effugere; quod illa osculata intra papillas sub strophio abscondidit. Haec igitur quae causa facis? quae vel parva ego te vel magna iniuria affici? quem tibi obieci dolorem? quem adspexi alium? nonne soli tibi vivo? Non magnum est, quod facis, Lysia, miseram mulierculam dolore cum afficis, insano tui amore flagrantem. Est aliqua ultrix Dea, & videt talia. Forte

κειμένην με, ἢ τοι βρόχῳ ἐμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἢ ἐς τὸ Φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν ἐμπεσοῦσαν· ἢ ἕνα γέ τινα τρόπον εὐρήσω θανάτου, ὥς μηκέτ' ἐνοχλοῖν βλεπομένη. πομπεύσεις τότε, ὥς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρὶν τοὺς ὀδόντας; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἰπέ, Πυθίας ἡμῖν αὕτη δικάσεται. τί τοῦτο, οὐδὲ ἀποκρινάμενος ἀπέρχῃ καταλιπὼν με; ὁρᾷς, ὦ Πυθίας, οἷα πάσχω ὑπὸ Λυσίου;

ΠΥΘ. ὦ τῆς ἀγριότητος, τὸ δὲ μὴ ἐπικλασθῆναι δακρυούσης, λίθος οὐκ ἀνθρωπός ἐστι· πλὴν ἀλλ' εἴγε χρὴ τάληδες εἰπεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθεις αὐτὸν ὑπεραγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρὴν δὲ μὴ πάνυ αὐτὸν ζηλοῦν, ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίγνονται, παύου, ὦ τάλαινα, δακρύουσα, καὶ ἦν μοι πείθῃ, ἅπαρ ἢ δις ἀπόκλειςον ἐλθόντα. ὅψει γὰρ ἀνακαίόμενον αὐτὸν πάνυ, καὶ ἀντιμέμνηντά αὐληθῶς.

audies de me aliquid, iacere me, vel laqueo gula elisa, aut praecipitem defiliisse in puteum, aut unam certe mortis viam invenisse, ne meo tibi conspectu amplius molesta sim. Triumphabis nempe tum, tanquam magno claroque patrato facinore. Quid furtim ad me respicis, & dentibus infrendes? si quid enim me accusas, dicito. Pythias haec nobis litem iudicabit. Quid hoc? ne respondens quidem me relicta discedis? Vides, Pythias, quomodo tractet me Lysias?

Pyth. Hem feritatem! Ne lacrimis quidem illum fractum esse? Lapis, non homo est. Verum, si, quod res est, dicendum est, tute ipsum, Ioëssa, corrupisti, quae nimis illum amaris, idque ipsum ostenderis. Oportebat vero non nimis illum studiose colere. Superbi enim, eo animadverso, fiunt. Define plorare, misella, &, si me audis, semel aut bis venientem exclude. Videbis enim, illum plane accendi, & mutatis vicibus in te furere.

ΙΟΕΣ. Ἀλλὰ μὴδ' εἵπης, ἄπαγε· ἀποκλείσω Λυσίαν; εἴθε μὴ αὐτὸς ἀποσταίῃ Φθάσας.

ΠΥΘ. Ἄλλ' ἐπανερχεται αὖθις.

ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ Πυθιάς, ἡκρόαται σου ἴσως, ἀπὸ κλείσον, λεγούσης.

ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἕνεκεν, ὦ Πυθιάς, ἐπανελήλυθα, ἣν οὐδὲ προσβλέψαιμι ἔτι τοιαύτην οὔσαν, ἀλλὰ διὰ σέ, ὡς μὴ κατατηγνώσκης ἐμοῦ, καὶ λέγης ἂν, ἄτεγκτος ὁ Λυσίας ἐστίν.

ΠΥΘ. Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία.

ΛΥΣ. Φέρειν οὖν ἐθέλεις, ὦ Πυθιάς, ἴδεσσαν τὴν νῦν δακρύουσαν, αὐτὸν ἐπιστάντα αὐτῇ ποτε μετὰ νεανίου καθευδούσῃ, ἐμοῦ ἀποστάσῃ;

ΠΥΘ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον ἐταῖρά ἐστι. πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς συγκαθεύδοντας;

ΛΥΣ. Ἐκτὴν σχεδὸν ταύτην ἡμέραν, νῆ Δί', ἕκτην

14 Πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς) Γραι. πῶς. G.

Ioëf. Tu vero ne quid tale dicas: apage! ego Lysiam excludam? utinam ne ille prior discessionem faciat.

Pyth. Sed redit iterum.

Ioëf. Perdidisti nos, Pythias: audivit forte, de exclusionem cum diceres.

Lys. Non propter istam redii, Pythias, quam nec adspicere amplius, talem mulierem, digner: sed propter te, ne me condemnes, aut dicas, nimium iracundus homo est Lysias.

Pyth. Quin hoc ipsum modo dicebam, Lysia.

Lys. Ferre igitur me iubes, Pythias, istam plorantem modo Ioëssam, qui iuxta adstiterim aliquando ipsi dormienti cum adolescentulo, me deferenti?

Pyth. Lysia, ut in summa dicam, meretrix est! quando vero illos una cubantes deprehendisti?

Lys. Sextus fere hic dies est. Recte, sextus ipse, secun-

γε, δευτέρα ἵσταμένου· τὸ τήμερον δὲ ἐβδόμη ἐστίν. ὁ πατήρ εἰδὼς ὡς πάλαι ἐρώην ταυτησὶ τῆς χρηστῆς, ἐνέκλεισέ με, παραγγείλας τῷ θυρώρῳ μὴ ἀνοίγειν· ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἔφερον μὴ οὐχὶ συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα παρακύψαντα τῷ θριγκῷ τῆς αὐλῆς, ἥ ταπεινότατον ἦν, ἀναδέξασθαι με ἐπὶ τῶν νῶτων· ῥᾶον γὰρ οὕτως ἀναβήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβην, ἤκον, τὴν αὐλίον εὐρὺ ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. οὐκ ἔκοψα δ' οὖν, ἀλλ' ἐπ' ἀρας ἡρέμα τὴν θύραν, ἥδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν στροφέα παρῆλθον αἰψοφῆτι, ἐκάθεδον δὲ πάντες, εἴτα ἐπαφώμενος τοῦ τοίχου, ἐφίσταμαι τῇ κλίνῃ.

ΙΟΕΣ. Τί ἔρεῖς, ὦ Δάματρε; ἀγωνιῶ γάρ.

ΛΥΣ. Ἐπειδὴ δὲ οὐχ ἐώρων τὸ ἄσθμα ἐν, τὸ μὲν πρῶτον ἄμην τὴν Λυδὴν αὐτῇ συγκαθεύδειν, τόδ' οὐκ ἦν,

ἢ τῷ θριγκῷ) θριγκοὶ λέγονται οἱ ἐπικείμενοι ταῖς τῶν οἰκῶν ἐξοχαῖς λίθοι. τὰ αὐτὰ καὶ γῆσ-
σα. G. θρίγκον) θρίγκος ἐπικείμενος λίθος ταῖς ἐξοχαῖς τῶν οἰκῶν. V.

do mensis die: hodie autem est septimus. Pater cum sciret, me olim amore bonae istius captum, me incluserat, & ne aperiret, ianitori interdixerat. Ego vero, qui ferre non possem, nisi cum illa essem, Dromonem iussi ad consecutum aulae, qua parte humillimum est, acclinarum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendere mihi licebat. Quid multa dicam? Transcendi, veni: ianuam atrii cum cura clausam reperi: media enim nox erat. Non pulsavi igitur, sed sublata silentio ianua, quod alias iam feceram, supra cardinem, intravi sine strepitu. Dormiebant omnes: tum palpalando murum ad lectum adsto.

Ιοῦς. Quid dices, sancta Ceres! vehementer enim laboro!

Λύς. Cum autem simplicem spiritum non duci sentirem, primo putabam equidem, dormire cum ista Lyden. At hoc

ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαψάμενος εὖρον ἀγενεῖόν τινα πάνυ ἀπαλόν, ἐν χροῷ κεκαρμένον, μύρων καὶ αὐτὸν ἀποπνέοντα· τοῦτο ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, οὐκ ἂν ὤκνησα, εὖ ἴστε. τί γελαῖτε, ὦ Πυθιάς; γέλωτος ἄξια δοκῶ σοι διηγέισθαι;

ΙΟΕΣ. Τοῦτό σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιάς αὕτη μοι συνεκάθευδε.

ΠΥΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς αὐτόν.

ΙΟΕΣ. Τί μὴ λέγω; Πυθιάς ἦν, φίλτατε, μετακληθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ, ὡς ἅμα καθεύδομεν. ἐλυτούμην γὰρ σὲ μὴ ἔχουσα.

ΛΥΣ. Πυθιάς, ὃ ἐν χροῷ κεκαρμένος; εἴτα δι' ἑκτῆς ἡμέρας ἀνεκόμησε τὸσαύτην κόμην;

ΙΟΕΣ. Ἀπὸ τῆς νόσου ἐξυρῆσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρρεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηνήκην ἐπέθετο.

15 Τὴν πηνήκην) Πηνήκη, τὸ κεφαλοδέσιμον καὶ ἡ περιθετος κόμη ἀπατῶσα τοὺς πολλούς. V.

non erat, Pythias. Sed palpando prehendi imberbē quendam, molliculum, ad cutem detonsum, unguenta redolentem & ipsum. Hoc videns, si quidem cum gladio venissem, non cunctatus essem.... iam scitis... Quid rideatis, Pythias? Ridiculane tibi narrare videor?

Ioēs. Hoc igitur te, Lysia, male habuit? Haec ipsa me cum dormiebat Pythias.

Pyth. Noli hoc illi, Ioēssa, dicere.

Ioēs. Quidni dicam? Pythias erat, carissime, vocata a me, ut una dormiremus. Tristis enim eram, quae te non haberem.

Lys. Pythias; ille ad cutem detonsus? tum deinde intra sex dies tanta illi coma renata est?

Ioēs. Ob morbum radi se curavit, mi Lysia: defluebant enim illi comae. Iam vero etiam capillamentum imposuit,

δείξον, ὦ Πυθίας, δείξον οὕτως ὄν, πείσον αὐτόν. ἰδοὺ τὸ μειράκιον ὁ μοιχὸς, ὃν ἐζηλοτύπεις.

ΛΥΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὖν, ὦ Ἰόεσσα, καὶ ταῦτα ἐρῶντα, ἐφαιψόμενον αὐτόν;

ΙΟΕΣ. Οὐκοῦν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι, βούλει δὲ ἀντιλυπήσω σε καὶ αὐτὴ ὀργιζομένη δικαίως ἐν τῷ μέρει;

ΛΥΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθίας μεθ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι ταῖς σπονδαῖς.

ΙΟΕΣ. Παρέσται. οἷα πέπονθα διὰ σέ, ὦ γενναῖότατε νεανίσκων Πυθίας.

ΠΥΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστε μή μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα ὅρα, ὦ Λυσία, μή τινε εἴπῃς τὸ περὶ τῆς κόμης.

Ostende, Pythias, ostende, rem ita se habere: fidem fac viro: en tibi adolescentulum, moechum illum, propter quem eras zelotypus!

Lys. Nonne vero oportebat, Ioëssa, idque amantem, qui suis ipse manibus illum palpasset?

Ioëf. Ergo tibi quidem iam satisfactum est... Visne autem, ut vicissim ego tibi dolorem obiiciam, iuste ipsa vicissim tibi irascens?

Lys. Minime vero; sed bibamus iam, & nobiscum Pythias: æquum enim est, illam nostro foederi interesse.

Ioëf. Aderit. Quid ego propter te perpeffa sum, generosissime iuvenum, Pythias?

Pyth. Verum etiam idem ego vos conciliavi. Itaque noli mihi irata esse. Verum illud... vide, Lysia, ne cui dicas, illud de coma!

XIII.

ΛΕΟΝΤΙΚΟΣ, ΧΗΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΤΥΜΝΙΣ.

ΛΕΟΝΤ. ΕΝ δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ εἶπε, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προεξήλασα τῶν ἄλλων ἱππέων ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καίτοι ἄλκιμοι ὄντες, ἔτρεσαν εὐθύς ὡς εἶδόν με, καὶ οὐδεὶς ἐτι ὑπέστη. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγχην ἀκοντίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεστηκὸς ἐτι αὐτῶν (ἦσαν γάρ τινες, οἱ ἔμενον διαλύσαντες μὲν τὴν Φάλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτοὺς) ἐπὶ τούτους ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἐπτα τοὺς προεστῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν, διέτεμον τῶν λοχαγῶν ἕνός ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει· ὑμεῖς δὲ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη Φευγόντων.

ΧΗΝ. Ὅτε γὰρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν

LEONTICHUS, CHENIDAS ET HYMNIS.

Leont. **I**N pugna vero contra Gallograecos dic, Chenida, quomodo ante reliquos equites eruperim in equo albo, & quomodo Gallograeci, fortes licet, statim ad meum conspectum pertimuerint, & nemo amplius resistit. Tum igitur emissa hasta ducem equitatus illorum ipso cum equo traieci. In reliquos autem, qui constiterant adhuc, (erant enim quidam, qui manerent, soluta quidem phalange, sed contracti in quadratum oblongum) in hos igitur stricto gladio animose invadens, ipsa equi impressione septem duces everto; tum gladio impacto, unius decurionis cum ipso cranio caput dissecuri: vos autem, Chenida, paulo post aderatis, illis iam fugientibus.

Chen. Cum autem, Leontiche, apud Paphlagoniam so-

ἑμονομάχησας τῷ Σατράπῃ, οὐ μεγάλη ἐπεδείξω καὶ τότε;

ΛΕΟΝΤ. Καλῶς ὑπέμνησας οὐκ ἀγεννοῦς οὐδ' ἐκείνης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ Σατράπης μέγιστος ὢν, ὀπλομάχων ἄριστος δοκῶν εἶναι, καταφρονήσας τοῦ Ἑλληνικοῦ, προπηδήσας ἐς τὸ μέσον, προῦκαλεῖτο εἴ τις ἐθέλοι αὐτῷ μονομαχήσαι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κατεπεπλήγυσαν, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καίτοι οὐκ ἀγεννὴς ἄνθρωπος ὢν. Ἀρίσταιχος γὰρ ἡγεμὼν ἡγεῖτο Αἰτωλὸς, ἀκοντιστὴς ἄριστος, ἐγὼ δὲ ἐχλιάρχουν ἔτι, τολμήσας δ' ὅμως, καὶ τοὺς ἐταίρους ἐπιλαμβανομένους ἀποσεισάμενος, ἐδεδόικεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμοῦ ὁρῶντες ἀποστίλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον ἐπιχρύσοις τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ φοβερὸν ὄντα τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην.

ΧΗΝ. Καίγῃ ἐδείσα τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ οἶσθα

litaria pugna depugnare cum Satrapa, nonne magnificentum quoque opera edidisti?

Leont. Bene admones me actionis & ipsius non ignavae. Satrapa enim, vir maximus, qui armatorum videretur esse praestantissimus, Graeci nominis contemtor, in medium progressus provocabat, si quis pugnare secum vellet. Reliqui ergo perturbari, decuriones, & ductores ordinum, & ipse adeo imperator, quamquam vir minime ignavus. Aristaechnus enim ducebat imperator Aetolus, iaculator optimus, ego tum tribunatu adhucungebar: audacia tamen summa, dimotis, qui me retinere vellent, sodalibus; timebant mihi nimirum, videntes fulgentem aureis in armis barbarum, magnum, cristaque & vibrata hasta terribilem...

Chen. Ego quoque tum, Leontiche, timebam, & nosti,

ὡς εἰχόμεν σου δεόμενος, μὴ προκινδυνεύειν ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος.

ΛΕΟΝΤ. Ἄλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρῆλθον ἐς τὸ μέσον, οὐ χεῖρον τοῦ Παφλαγόνος ὠπλισμένος, ἀλλὰ πάγχρυσος καὶ αὐτός. ὥστε βοή εὐθύς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ καὶ κεῖνοι ἰδόντες ἀπὸ τῆς πέλτης μάλιστα, καὶ τῶν Φαλάρων, καὶ τοῦ λόφου. εἶπε, ὦ Χηνίδα, τίني με πάντες τότε εἰκάζον;

ΧΗΝ. Τίني δὲ ἄλλω, ἢ Ἀχιλλεῖ, νῆ Δία, τῷ Θέτιδος καὶ Πηλέως; οὕτως ἔπρεπε μέν σοι ἡ κόρυς, ἡ Φοινικὶς δὲ ἐπὶ νῆβει, καὶ ἡ πέλτη ἐμάρμαιρεν.

ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ συνέστημεν, ὁ βάρβαρος πρότερος τιτρώσκει με, ὀλίγον ὅσον ἐπιψάυσας τῷ δόρατι, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσση, παῖά διαμπάξ εις τὸ στέρνον, εἴτ' ἐπιδραμὼν ἀπεδειροτόμησα τῇ σπάθῃ ραδίως, καὶ τὰ ὅπλα ἔχων ἐπαν-

quam retinuerim te, rogans, ne periculum pro aliis subires: neque enim, te mortuo, vivendum mihi putabam.

Leont. Sed ego, audacia sumpta, in medium progredior, non deterius Paphlagone armatus, sed totus ipse etiam aureus: Itaque clamor statim elatus a nostris pariter atque a barbaris. Nam hi quoque ad primum me conspectum noverant a pelta maxime, & phaleris, & cincta. Dic, Chénida, cui me omnes tum affimilabant?

Chen. Cui vero alii, quam Achilli, per Iovem, Thetidis illi atque Pelei filio? adeo decebat te galea, adeo floridum colore spargebat paludamentum, adeo pelta splendebat.

Leont. Cum verò congressi essemus, leviter primo vulnerat me barbarus, aliquantum hasta perstringens paulum supra genu. Ego verò, clypeo illius sarissa mea perfosso, mediam pectoris compagem traieci, tum accurrens facile

ἦλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης πεπηγυῖαν κομίζων, λελουμένος τῷ Φόνῳ.

ΤΜΝ. Ἀπαγε, ὦ Λεόντιχε, μισὰ ταῦτα καὶ Φοβερά περὶ σαυτοῦ διηγῇ, καὶ οὐκ ἂν ἔτι σε οὐδὲ προσβλέψῃ τις, οὕτω χαίροντα τῷ λύθρῳ, οὐχ ὅπως συμπίοι, ἢ συγκοιμηθῇ. ἔγωγε οὖν ἄπειμι.

ΛΕΟΝΤ. Διπλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα.

ΤΜΝ. Οὐκ ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδῃν.

ΛΕΟΝΤ. Μὴ δέδιδι, ὦ Ὑμνί' ἐν Παφλαγόσιν ἐκείνα πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω.

ΤΜΝ. Ἄλλ' ἐναγὴς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέσταξέ σου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ βαρβάρου, ἣν ἔφερες ἐπὶ τῇ σαρίσσει. εἴτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλῶ, καὶ Φιλήσω; μὴ, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδὲν γὰρ οὗτος ἀμείνων τοῦ δημίου.

ΛΕΟΝΤ. Καὶ μὴν εἰ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα, ἡράσθης ἄν.

caput gladio amputavi: sic cum armis viri redeo, caput simul sarissa fixum gerens, caede illius madidus.

Hymn. Apage, Leontiche, foeda istaec & terribilia de te narras, nec te ulla amplius adspicere sustineat, adeo gaudentem cruore, nedum ut bibat una aut cubet: equidem hinc discedo.

Leont. Duplam tibi mercedem habe.

Hymn. Non sustineo ego iacere cum homicida.

Leont. Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlagoes ista acta sunt: iam quidem pacem ago.

Hymn. At impiatus tamen homo es, stillavitque in te sanguis de capite barbari, quod ferebas in sarissa. Deinde talem ego hominem complectar, & osculer? Absit hoc, o Gratiae! Nihil enim hic homo carnifice melior.

Leont. Quin si in armis me videres, bene novi, me amares.

TMN. Ἀκούουσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ, καὶ Φρίττω, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ ὄραν, καὶ τὰ εἶδωλα τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστα τοῦ ἀθλίου λοχαγοῦ, ἔς δύο τὴν κεφαλὴν διηρημένου· τί οἶμι τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ θρασυαίμην, καὶ κειμένους τοὺς νεκρούς; ἐκθανεῖν γάρ μοι δοκῶ, οὐδ' ἀλεκτρυόνα πώποτε φονευόμενον εἶδον.

ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγεννής, ὦ Ὑμνί, καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ὥμην ἡσθήσεσθαι σε ἀκούουσιν.

TMN. Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι τούτοις, εἴ τινας Λημνιάδας ἢ Δαναΐδας εὖροῖς· ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἐτι ἡμέρα ἐστίν. ἔπου καὶ σὺ, ὦ Γραμμή· σὺ δὲ ἔρρωσο, χιλιάρχων ἀριστεί, καὶ Φονεῦ, ὅπως ἂν ἐβέλῃς.

ΛΕΟΝΤ. Μῦνον, ὦ Ὑμνί, μεῖνον. ἀπελήλυθε.

XHN. Σὺ γάρ, ὦ Λεόντιχε, ἀφελῇ παιδίσκῃ κατε-

Hymn. Cum audierim modo, Leontiche, nauseo, & horreo, & umbras mihi videre videor ac spectra interfectorum, & miseri praesertim decurionis, cui in duas partes caput a te dissectum est: quid putas, ipsum opus & sanguinem si viderem, & iacentes mortuos? moritura enim mihi videor, quae neque gallinaceum gallum necari viderim.

Leont. Adeo ignava, Hymnis, & pusilli es animi? Ego autem auditu te delectatum iri sperabam.

Hymn. At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas Lemniadas inveneris aut Danaidas. Ego autem ad matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere tu quoque, Gramme. Tu vero vale, tribunorum fortissime, & interfector, quotcunque hominum volueris.

Leont. Mane, Hymnis, mane... Discessit.

Chen. Tu enim, Leontiche, puellam simplicem perter-

Φάβησας, ἐπισηίων λόφους, καὶ ἀπιθάνους ἀριστείας διεξιόν· ἐγὼ δὲ εὐρων εὐθὺς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, ἔτι σου τὰ κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκεῖνα διηγουμένου, καὶ συνέστειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ διακόψαι τὴν κεφαλὴν ἔΦης.

ΛΕΟΝΤ. Ὡμην ἐρασμιώτερος αὐτῇ Φανείσθαι. ἀλλὰ καὶ σύ με προσαπολώλεκας, ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον ὑποβαλὼν.

ΧΗΝ. Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιψεύδεσθαί σοι, ὁρῶντά τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας; σὺ δὲ πολὺ φοβερὸν αὐτὸ ἐποίησας. ἔστω γὰρ, ἀπέτεμες τοῦ κακοδαίμονος Παφλαγόνος τὴν κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης, ὥστε σου καταρρεῖν τὸ αἷμα;

ΛΕΟΝΤ. Τοῦτο μισρὸν, ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα οὐ κακῶς συνετέπλαστο. ἀπίθι δ' οὖν, καὶ πείσον αὐτὴν συγκαθευδήσουσιν.

ruisti, quatienda crista, & incredibilibus facinoribus enar-
randis. Ego vero statim videbam, quomodo expallesceret,
te adhuc illa de decurione narrante, & vultum mutaret,
& perhorresceret, cum diffidisse te caput diceres.

Leont. Putabam, me amabiliorem illi visum iri. At tu in-
super me, Chenida, perdidisti, subiicienda mihi illa pu-
gna solitaria.

Chen. Nonne igitur oportebat tua adiuvare mendacia,
cum tuae illius gloriationis causam viderem? Tu vero ita
terribile illud fecisti. Esto enim. Abscideris caput misero
Paphlagoni, quid etiam opus fuit hasta illud figere, ut
sanguis in te deflueret?

Leont. Hoc re vera foedum, Chenida: nam reliqua non
male erant conficta. Abi ergo, & illi persuade, mecum
ut cubet.

XHN. Λέγω οὖν ὡς εἰπεῖσαι ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ δοῖται βουλόμενος;

ΛΕΟΝΤ. Αἰσχρὸν, ὦ Χηνίδα.

XHN. Καὶ μὴν οὐκ ἄλλως ἀφίκοιτο. ἐλοῦ τοίνυν θάτερον, ἢ μωσιῖσθαι ἀριστεύς εἶναι δοκῶν, ἢ καθεύδειν μετὰ Ὑμνίδος, εἰπεῖσθαι ὁμολογῶν.

ΛΕΟΝΤ. Χαλεπὰ μὲν ἄμω' αἰρούμαι δ' ἄρα τὴν Ὑμνίδα. ἄπιθι οὖν, καὶ λέγε, ὦ Χηνίδα, εἰπεῖσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ.

Chen. Dicam ergo, te mentitum esse omnia, cum fortis ipsi velles videri?

Leont. Turpe hoc, Chenida.

Chen. Verum aliter non venerit. Elige ergo alterutrum, ut aut odio illi sis cum viri fortis opinione, aut cum Hymnide cubes, mentitum te fassus.

Leont. Ambo quidem difficilia. Præopto tamen Hymnidem. Abi ergo, & me mentitum esse, Chenida, dicito, non tamen omnia.

XIV.

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ.

ΔΩΡ. ΝΥΝ με ἀπακλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν, ὅτε πένης ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμιζον, ἐρώμενος, ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὖτος ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθύνον ἔμπορον εὖρη-

DORIO ET MYRTALE.

Dor. NUNC me excludis, Myrtale, nunc, postquam pauper per te factus sum? Cum vero tot tibi res afferrem, amasius, vir, dominus, omnia ego fui. Postquam vero ego iam plane exhaustus, tu vero amatorem Bithynum illum

κας ἐραστήν, ἀποκλείομαι μὲν ἐγὼ, καὶ πρὸ τῶν Θουρῶν
ἔστηκα δακρύων, ὁ δὲ τῶν νυκτῶν Φιλεῖται, καὶ μόνος
ἐνδον ἐστὶ, καὶ παννυχίζεται, καὶ κυεῖν Φῆς ἀπ' αὐτοῦ.

ΜΥΡΤ. Ταῦτά με ἀποπνίγει, Δωρίαν, καὶ μάλι-
στα ὅποτεν λέγῃς ὡς πολλὰ ἔδωκας, καὶ πένης γε-
γένησαι δι' ἐμέ. λογισαὶ γαῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅπα-
σα μοι ἐκόμισας.

ΔΩΡ. Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα. ὑποδήμα-
τα ἐκ Σικυῶνος τὸ πρῶτον δύο δραχμῶν· τίθει δύο
δραχμάς.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο.

ΔΩΡ. Καὶ ὅποτε ἦκον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύ-
ρου ἐκ Φοινίκης, δύο καὶ τοῦτο δραχμῶν, καὶ τὸν Ποσειδῶ.

ΜΥΡΤ. Ἐγὼ δὲ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χι-
τῶνιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχοις ἐρέττων, Ἐπιού-
ρου τοῦ πρωρέως ἐκλαβομένου αὐτὸ παρ' ἡμῶν, ὅποτε
ἐκάθευδὲ παρ' ἐμοί. . . .

mercatores invenisti: ego excludor, & ad fores sto lacri-
mans; ille vero noctibus amatur, & solus intus est, &
pervigilia agit, & ex illo ferre te dicis utrum.

Myrt. Ista me, Dorio, enecant, & maxime cum multa
te dedisse dicis, & pauperem propter me factum esse. Com-
puta enim ab initio inde omnia, quaecunque mihi attulisti,

Dor. Recte, Myrtale, computemus. Calceos e Sicyone
primum duarum drachmarum. Pone drachmas duas.

Myrt. Sed cubuisti apud me noctes duas.

Dor. Et cum venirem ex Syria, unguenti alabastrum e
Phoenice, duarum & hunc, ita me Neptunus, drachmarum.

Myrt. At ego tibi naviganti parvum illud amiculum, ad
femora modo pertinens, ut, dum remigas, haberes, quod
oblitus fuerat apud me Epiurus proreta, cum mecum cu-
buisset.

ΔΩΡ. Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνῶρίσας ὁ Ἐπίουρος πρῶην ἐν Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὧ θεοὶ, τῆς μάχης. κρόμυα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπέρδας πέντε, καὶ πέρκας τέσσαρας ὅποτε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμισά σοι. τί οὖν; καὶ ἄρτους ὀκτὼ ναυτικούς ἐν γυργάθῳ ξηρὸς, καὶ ἰσχάδων βίκον ἐκ Καρίας, καὶ ὕστερον ἐκ Πατάρων σανδάλια ἐπὶ χρυσά, ὧ ἀχάριστε. καὶ τυρόν ποτε μέμνημαι τὸν μέγαν ἐκ Γυθίου.

ΜΥΡΤ. Πέντε ἴσως δραχμῶν, ὧ Δωρίων, ταῦτα πάντα.

ΔΩΡ. ὦ Μυρτάλη; ὅσα ναύτης ἄνθρωπος ἐδυνάμην, μισθοῦ ἐπιπλέων νῦν. γὰρ ἤδη τοίχῳ ἄρχω τοῦ δεξιῦ, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπερορᾷς; πρῶην δὲ ὅποτε Ἀφροδισία ἦν, οὐχὶ δραχμὴν ἔθηκα πρὸς τοῖν ποδοῖν Ἀφροδίτης σεῦ ἔνεκεν ἀργυρᾶν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑποδήματα δύο δραχμάς, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς

1 Ἐπίουρος) Proprium nomen. G.

Dor. Abstulit illud agnitum Epiurus nuper in Samo, post multam, o Dii, rixam. Cepas autem ex Cypro & saperdas quinque, & percas quatuor, cum e Bosporo appelleremus, tibi attuli. Quid ergo? & panes octo nauticos, in reticulo ficos, & ficuum orcam e Caria, & nuper e Pataris inaurata fandalia, ingrata mulier. Casei tandem recorder magni e Gythio.

Myrt. Quinque forte drachmarum ista, Dorio, omnia.

Dor. Quantum nempe, Myrtale, vir nauta potui, mercede conductus navigans. Nunc enim demum lateri remigum dextro praefectus sum: & tu nos contemnis? Nuper vero Aphrodisiis, nonne drachmam posui tua causa ad pedes Veneris argenteam? & iterum matri tuae ad calceos drachmas duas: & huic Lydæ saepe in manum nunc duo,

τὴν χεῖρα νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συντεθέντα, οὐσία ναύτου ἀνδρὸς ἦν.

ΜΥΡΤ. Τὰ κρόμμνα, καὶ οἱ σαπέροι, ᾧ Δωρίων;

ΔΩΡ. Ναί· οὐ γὰρ εἶχον πλείω κομίζειν, οὐ γὰρ ἄν ἤρεττον, εἶγε πλουτῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ οὐδὲ Κεφαλίδα μίαν σκορόδου ἐκόμισα πώποτε· ἡδέως δ' ἂν ἔμαθον ἅ τινά σοι παρὰ τοῦ Βιθυνοῦ τὰ δῶρα.

ΜΥΡΤ. Τοῦτ' ἰπρῶτον ὄρας τὸ χιτῶνιον; ἐκεῖνος ἐπρίατο, καὶ τὸν ὄρμον τὸν παχύτερον.

ΔΩΡ. Ἐκεῖνος; ἦδειν γάρ σε πάλαι ἔχουσιν.

ΜΥΡΤ. Ἀλλ' ὃν ἦδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν, καὶ σμαράγδους οὐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτὶ, καὶ δάπιδά· καὶ πρῶτῃν δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, οὐ σάνδαλα Παταρικὰ, καὶ τυρὸν Γυθιακόν, καὶ Φληνάφους.

ΔΩΡ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο οὐ λέγεις, οἶα ὅτι συγκαθεύ-

nunc autem tres obolos. Haec omnia in summam collecta, substantia nautae erat.

Myrt. Cepae & saperdae, Dorio?

Dor. Omnino: nec enim plura, quae afferrem, habui: nempe nec navigarem, si dives essem. Matri vero neque caput alii unquam attuli. Lubenter autem sciam, quaenam tibi a Bithyno munera venerint.

Myrt. Hanc primum vides tunicam? Ille emit, & monile hoc crassius.

Dor. Ille? Quin olim te habuisse, novi.

Myrt. Quin, quod tu vidisti, multo erat tenuius, & Smaragdus non habuit: tum emit in aures hasce, & tapetum: & nuper minas duas, & domus mercedem solvit pro nobis; non sandalia de Pataris, & caseum Gythiacum, & id genus nugas.

Dor. Sed illud non dicis, quali cum homine cubes? uxore

δεις αὐτῶ; ἔτη μὲν ὑπὲρ τὰ πενήκοντα πάντως ἀνα-
 Φαλαντίας, καὶ τὴν χοροῖαν οἷος κάραβος· οὐδὲ τοὺς
 ὀδόντας αὐτοῦ ὀράς; αἱ μὲν γὰρ χάριτες, ὦ Διοσκόρω,
 πολλαὶ, καὶ μάλιστα ὁπότεν ἄδῃ, καὶ ἀβρός εἶναι θέ-
 λῃ, ὅνος αὐτολυρίζων Φασίν. ἀλλὰ ὄναιο αὐτοῦ, ἀξία
 γε οὔσα, καὶ γένοιτο ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ,
 ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιον τινα
 τῶν κατ' ἐμέ, ἢ τὴν γείτονα ἡμῶν τὴν αὐλητρίδα, ἢ
 πάντως τινά. δάπιδας δὲ, καὶ ὄρμους, καὶ διμναῖα μι-
 σθώματα, οὐ πάντες ἔχομεν.

MYRT. ὦ μακαρία ἐκείνη, ἢ τις ἐραστὴν σε, ὦ
 Δωρίων. ἔξει. κρόμμυα γὰρ αὐτῇ οἴσεις ἐκ Κύπρου,
 καὶ τυρὸν, ὅταν ἐκ Γυθίου καταπλέης.

3 ὦ Διοσκόρω) Ὡς ταύτης τοῦ 2 Δάπιδας) Τάπητες. παρὰ τὸ
 Διοσκόρους καλεῖ. οὗτοι γὰρ σα- ἐν δαπιδῇ στρώσσονται. V.
 τήρες ἐλέγοντο τοῖς πλείουσι. V.

rem duxit: supra quinquaginta omnino natus est, recal-
 vasser, & colore instar scarabæi. Neque dentes illius vi-
 des? Nam gratiae, boni Dioscuri! illius multae, praefer-
 tim cum canit & bellus esse vult, asinus ad lyram, aiunt.
 Sed fruaris illo; digna quidem es: & nascatur vobis puer
 patri similis. Ego vero & ipse inveniam Delphidem, aut
 Cymbalum quandam, mei ordinis *mulierculam*, aut vici-
 nam nostram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes ve-
 ro, & monilia, & binarum minarum mercedes, non omnes
 habemus.

Myrt. Beatam illam, quae amatorem te habebit, Do-
 rio! Cepas enim illi afferes ex Cypro, & caseum, cum
 redibis e Gythio.

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ.

ΚΟΧΛ. **Τ**Ι δακρύεις, ὦ Παρβενί, ἢ πόθεν κατεαγώτας τοὺς αὐλοὺς φέρεις;

ΠΑΡΘ. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κροκάλης ἐρῶν, ἐρράπισέ με, αὐλήσασαν εὐρὼν παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὑπὲρ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τοὺς τε αὐλοὺς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτριψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπάσας· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖκον ἐκείνῳ τὸν Γόργον ἀπὸ τοῦ συμποσίου κατασπάσας τῶν τριχῶν, ἔπειον περιστάντες αὐτός τε ὁ στρατιώτης, (Δεινόμαχος, οἶμαι, καλεῖται) καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτοῦ. ὥστε οὐκ οἶδα εἰ βιάσεται ὁ ἄνθρωπος, ὦ Κοχλὶ, αἱμά

9 Ἐπεισπῶν) Γραι. ἐπεισπίσας. G. Lege ἐπεισπαίσας. Hoc addiderat Solan. continuo, adeo-

que dubie, num a fe, an id in G. invenerit.

COCHLIS ET PARTHENIS.

Cochl. **Q**UID ploras, Parthenis, aut unde fractas fers tibias?

Parth. Miles Aetolus, ille magnus amator Crocalae pulsavit me, cum deprehendisset tibiis canentem apud Crocalen, conductam a rivali ipsius Gorgo, & tibias mihi fregit, & mensam inter coenandum evertit, & craterem irruens effudit. Et rusticum illum Gorgon de convivio detractum crinibus, pulsarunt circumstantes tum ipse miles, Dinomachus, puto, vocatur, tum illius commilito, ut nesciam, viverene homo possit, mea Cochlis. Nam copiosus

τε γὰρ ἑρρύη πολὺ ἀπὸ τῶν ρινῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξώδηκεν αὐτοῦ, καὶ πελιθόν ἐστιν.

ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος, ἡ μέθη τίς ἦν καὶ παρ-
οινία τὸ πρᾶγμα;

ΠΑΡΘ. Ζηλοτυπία τις, ὦ Κοχλὶ, καὶ ἔρως ἔκτο-
πος· ἡ Κροκάλη δέ, οἶμαι, δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ
Βούλεται μόνος ἔχειν αὐτήν· ἐπεὶ μὴ εἰδίδου ὁ Δεινόμα-
χος, ἐκεῖνον μὲν ἀπέκλεισεν ἡκοντα, προσαρράξασά γε
αὐτῷ τὰς θύρας, ὡς ἐλέγετο· τὸν Γόργον δὲ Οἰνοέα
τινὰ γεωργὸν εὐπορον ἐκ πολλοῦ ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν
ἄνθρωπον προσιεμένη, ἔπινε μετ' αὐτοῦ, καὶ μετὰ παρέλα-
βεν αὐλήσουσαν παρ' αὐτοῖς. ἤδη δὲ προχωροῦντος τοῦ
πότου, ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων, ὁ γεωργὸς
δὲ ἤδη ἀνίστατο ὀρχησόμενος· ἡ Κροκάλη δὲ ἐκρότει, καὶ
πάντα ἦν ἡδέα· ἐν τούτῳ δὲ κτύπος ἠκούετο, καὶ βοή,
καὶ ἡ αὐλὸς ἠράσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπείσέπαισαν

de naribus profluxit sanguis, & facies illius tota intumuit
& livida est.

Cochl. Furitne homo, an ebrietas erat & vinolenta in-
fania?

Parth. Zelotypia quaedam, Cochlis, & amor immode-
ratus. Crocale autem duo, puto, talenta cum postulasset,
si solus habere ipsam vellet, non dante Dinomacho, il-
lum exclusit venientem, impacta, uti dicebatur, illi ianua.
Gorgum vero, Oenoënfem quendam rusticum divitem,
suum olim amatorem, & bonum virum, admisit, quicum
biberet, me quoque ad canendum adhibita. Iam vero pro-
cesserat compotatio: ego Lydium quoddam sonabam: sal-
tandi causa iam surgere parabat, plaudente Crocale, rusti-
cus: laeta erant omnia; cum tibi subito exauditur tumultus
& clamor, & aulae porta effringitur. Et paulo post

ἄσαν ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καρτεροί· καὶ ὁ Μεγαρεὺς ἐν αὐτοῖς· εὐθὺς οὖν ἀνετέτραπτο πάντα, καὶ ὁ Γόργος, ὥσπερ ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπατεῖτο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλῃ δέ, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγοῦσα παρὰ τὴν γείτονα Θεσπιάδα. ἐμὲ δὲ ραπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκφθείρου, Φησὶ, κατεωγότας μοι τοὺς αὐλοὺς προσρίψας. καὶ νῦν ἀποτρέχω· φράσουσα ταῦτα τῷ δεσπότῃ· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς ὀφόμενός τινας φίλους τῶν ἀστικῶν, οἱ παραδώσουσι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα.

ΚΟΧΛ. Ταῦτ' ἐστὶν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τούτων ἐρώτων, πληγὰς καὶ δίνας· τὰ δὲ ἄλλα ἡγεμόνες εἶναι καὶ χιλίαρχοι λέγοντες, ἣν τι δοῦναι δεή, Περίμενον, Φασὶ, τὴν σύνταξιν, ἔστ' ἂν ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς, καὶ ποιήσω πάντα. ἐπιτριβεῖεν δ' οὖν ἀλαζόνες ὄντες· ἐγὼ γ' οὖν εὖ ποιῶ, μὴ προσιεμένη αὐτοὺς τὸ παράπαν· ἀλιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ

irruunt octo iuvenes fane robusti, & inter illos iste Megarensis. Statim ergo everfa omnia, Gorgos ipse, uti dixi, pulsatus; & humi iacens conculcatus est. Crocale, nescio quomodo, fuga se ad vicinam Thespiadem subduxerat. Me vero colaphis caesam Dinomachus iubet in malam rem abire, & cum dicto impingit mihi fractas tibias: & nunc aufugio, nuntiatura haec meo herō. Abit vero etiam rusticus, urbanos quosdam amicos visurus, qui tradant Megarensem magistratibus.

Cochl. Isti fructus amorum istorum militarium, plagae & lites. Ceterum duces se ac tribunos cum dicant, si quid dandum sit, *Exspecta*, aiunt, *collectionem tributi militaris, dum stipendium percipiam, & faciam omnia*. Male pereant igitur superbi impostores. Recte fane ego istos omnino non admitto. Piscator mihi aliquis obtingat, aut nauta, aut ru-

γεωργὸς ἰσότημος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων πολλά· οἱ δὲ τοὺς λόφους ἐπισείοντες οὗτοι, καὶ μάχας διηγούμενοι, ψόφοι, ὦ Παρθενί.

sticus, aequus homo, parum adulandi gnarus, & multum afferens. At isti, qui suas cristas quatiunt, & enarrant pugnas, *inanis sunt*, Parthenis mea, strepitus.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

Ι **Ο** ΚΑΚΟΔΑΙΜΩΝ Περεγρίνος, ἡ (ὡς αὐτὸς ἔχαιρεν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ ἐκείνο τὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ Πρωτέως ἔπαθεν· ἅπαντα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος, καὶ μυρίας τροπὰς τραπόμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ ἐγένετο· τοσούτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἶχετο. καὶ νῦν ἐκείνος ἀπηνθράκωται σοι ὁ βέλτιστος κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν καὶ διαλαβεῖν ἐπειράθη ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδας οὗτος τὴν πολυανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν

Ι ΠΕΡΕΓΡ.) Peregrini meminit in *Demonastis vita*, & in sequenti sermone. In hoc Dialogo Christianum nomen taxatur, quemadmodum etiam in *Philoparis*. Sed ille sermo alterius, quam Luciani, esse videtur. *Peregrinum* Gellius se Athenis vidisse ait, qui postea cognominatus est *Proteus*.

L. XII, c. 11, *virum gravem & constantem* vocat. Immo meminit & *Ammianus Marcellinus* L. XXIX, de qua eius morte ait, eum Olympiis quinquennali spectaculo, pyra, quam sibi substruxerat, incensa, interiisse. Vocat ter *Protea*. G.

DE MORTE PEREGRINI.

LUCIANUS CRONIO SALUTEM.

ΙNFELIX ille Peregrinus, aut, ut ipse nominare se gaudebat, Proteus, ipsum illud Homericum Protei fatum subiit: gloriae enim causa cum fuisset omnia, & in mille se formas vertisset, denique etiam in ignem abiit; tanto nempe gloriae amore tenebatur. Iamque in carbones tibi vir optimus versus est Empedoclis exemplo, nisi quod ille effugere hominum oculos voluit, cum in crateras ipse se iniiceret; at hic generosus homo, observata celebritatum

πανηγύρεων τηρήσας, πυρὰν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπή-
 θησεν, ἐπὶ τασούτων μαρτύρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ
 τούτου εἰπὼν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμε-
 ρῶν τοῦ τολμήματος. Πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὄρᾶν σε ²
 γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύζῃ τοῦ γέροντος· μᾶλλον δὲ καὶ
 ἀκούω βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν, ὡς τῆς ἀβελτηρίας,
 ὡς τῆς δοξοκοπίας, ὡς τῶν ἄλλων, ἀλέγειν εἰώθαμεν περὶ
 αὐτῶν. σὺ μὲν οὖν πόρρω ταῦτα, καὶ μακρῶ ἀσφαλέ-
 στερον. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν
 πολλῷ πλήθει τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά· ἐνίῳ μὲν ἀχθο-
 μένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τοῦ γέροντος. ἦσαν
 δὲ τινες, οἱ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ' αὐτῷ, ἀλλ' ὀλίγου
 δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγὼ σοι διεσπᾶσθην, ὥσπερ ὁ
 Ἀκταίων ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁ Πενθεύς
 ὑπὸ τῶν Μαινάδων. Ἡ δὲ πᾶσα τοῦ δράματος δια- ³
 σκευή, τοιαύδε ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός γε ἦν, καὶ

1 Νήσας) Σπριύσας. G.

16 Τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα) Οὐχ
 ὅτι ποιητὴς ἦν Περὲγρινος, διὰ τοῦτο

ποιητὴν τῶν αὐτῶν καλεῖ. ἀλλ' ἐπει-
 δὴ τραγικόν τι πρᾶγμα διέπρυγε-
 σται μεγάλῃς συμφορᾷς αἰτίον ἐαυ-

Graecarum frequentissima, rogo exstructo maximo, tot
 testibus infiliit, cum rationem consilii sui non multis ante
 ipsum factum diebus apud Graecos reddidisset. Quare te
 videre mihi videor multum ridentem obefas viri senis na-
 res: vel potius audire clamantem, vah ineptias! vah ae-
 rumnosam gloriae cupiditatem! vah reliqua, quae dicere
 de talibus solemus. Ac tu quidem e longinquo ista & mul-
 to securius: at ego apud ipsum ignem, & prius adhuc in
 magnā audientium multitudine ista dixi, graviter ferenti-
 bus quibusdam, quotquot amentiam senis admirarentur.
 Erant autem, qui & ipsi illum riderent. Sed parum ab-
 fuit, quin discerptus tibi fuisset a Cynicis, ut a canibus
 Aethaeon, aut ipsius Pentheus consobrinus a Maenadibus.
 Totus autem actionis apparatus hic fuit. Ipsum auctorem

ἡλικά ἐτραγῳδεῖ παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ τὸν Σοφοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τάχιστα εἰς τὴν Ἥλιν ἀφικόμεν, διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν ἐπήκουον ἅμα Κυνικοῦ τινος, μεγάλη καὶ τραχεία τῇ Φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐπιβωμμένου, καὶ ἅπασιν ἀπαξ ἀπλῶς λοιδορουμένου, εἴτα κατέληξεν αὐτῷ ἡ βοή ἐς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς αὖν οἷός τε ὦ, πειράσομαί σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεύσαι, ὡς ἐλέγετο. σὺ δὲ γνωριεῖς δηλαδὴ, πολλάκις αὐτοῖς παρα-
 4 στας βοῶσι. Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέγειν, ὦ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοὶ, καὶ θάλαττα, καὶ πατρῷε Ἡράκλεις; Πρωτέα, τὸν ἐν Συρίᾳ δεθέντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντακισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πόλεως ἐκβληθέντα, τὸν τοῦ Ἥλιου ἐπισημότερον, τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τοῦ βίου

τῶ, καὶ οἷα οἱ τραγωδιοποιοὶ γράφουσιν· διὰ τοῦτο καὶ διασκευῆς τραγωδίας εἰσαγωγή. V.
 ἐμνημόνευσε σκηνικοῦ πράγματος,

fabulae nosti, qualis fuerit, quasque tota vita dederit Tragoedias, supra Sophoclem & Aeschylum. Ego vero cum primum veni in Elidem, statim audiebam per Gymnasium illorum Cynicum quendam, magna atque aspera voce, consueta illa, & istam de trivio virtutem inclamantem, maledicentemque simpliciter omnibus. Tum exibat illi clamor in Proteum: & quantum potero, studebo ipsa tibi illa, uti prolata sunt, referre. Tu vero agnosces nimirum, qui saepe clamantibus adstiteris. Proteum ergo, inquit, vanae cupidum gloriae dicere quisquam audet? o terra, & sol, & flumina, & mare, & familiaris Hercules! Proteum illum vinctum in Syria, illum condonantem patriae suae quinquies mille talenta? illum Romanorum urbe eiectum, sole illum insigniorem, illum, qui cum ipso certare possit Olympio. Sed quod

διεγνώκεν ἑαυτὸν, εἰς κενοδοξίαν τινὲς τοῦτο ἀναφέρει-
σιν. οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως; οὐ γὰρ Ἀσκληπιὸς καὶ
Διόνυσος κεραυνῶ; οὐ γὰρ τὰ τελευταῖα Ἐμπεδοκλῆς
εἰς τοὺς κρατῆρας; Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης, 5
(τοῦτο γὰρ ὁ κεκραγὼς ἐκείνος ἐκαλεῖτο) ἠρόμην τινὰ
τῶν παρεστώτων, τί βούλεται τὸ περὶ τοῦ πυρὸς, ἢ τί
Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα; ὁ δὲ,
Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεὺς Ὀ-
λυμπιάσι. Πῶς, ἔφη, ἢ τίνος ἕνεκα; εἶτα ὁ μὲν ἐπει-
ράτο λέγειν ἑβόα δὲ ὁ Κυνικός, ὥστε ἀμήχανον ἦν ἄλ-
λου ἀκούειν. ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ, ἐπαντλοῦντος αὐ-
τοῦ, καὶ θαυμαστάς τινας ὑπερβολὰς διεξιόντος κατὰ
τοῦ Πρωτέως· τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον
αὐτοῦ Ἀντισθένη, οὐδὲ παραβάλλειν ἡξίου αὐτῶ, ἀλλ'
οὐδὲ τὸν Σωκράτη αὐτόν· ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν
ἀμιλλαν. εἶτα μέντοι ἔδοξεν αὐτῶ ἴσους πῶς φυλάξαι

*per ignem educere se de vita decrevit, ad vanam gloriam non-
nulli hoc referunt. Nonne enim sic Hercules? Non enim Aescu-
lapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima aetate in crate-
ras Empedocles? Cum vero dixisset ista Theagenes, (hoc
enim clamoso illi nomen erat) interrogò adstantium ali-
quem, Quid vellet sibi illud de igne, aut quid ad Proteum Her-
cules atque Empedocles? Ille, Non ita multo post, inquit, cre-
mabit se ipse Proteus Olympius. Quomodo, inquam, aut, quae
de causa? Tum ille responderè parabat: clamabat autem
Cynicus, ut alium exaudire non posses. Audivi igitur pro-
fundentem reliqua, & admirabiles quosdam dicendi exces-
sus de Proteo proferentem. Nam Sinopensem illum, aut
illius magistrum Antisthenem, ne comparare quidem illi di-
gnabatur, sed nec ipsum Socratem: Iovem potius ad cer-
tamen illum provocabat. Deinde tamen visum illi est ae-
quo aliquatenus fastigio utrumque servare, atque ita ora-*

- 6 αὐτοὺς, καὶ οὕτω κατέπαυσε τὸν λόγον· Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δημιουργήματα ἐθεάσατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα· πλάσται δὲ καὶ τεχνίται, τοῦ μὲν Φειδίας, τοῦ δὲ ἡ Φύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεοὺς τὸ ἄγαλμα τοῦτο οἰχίσεται, ὀχούμενον ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ὀρφανούς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτα ξὺν πολλῶ ἰδράτι διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γελοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πᾶν ἔλκειν, καὶ τέλος ἀπήγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν.
- 7 Κυνικῶν τινες, παραμυθούμενοι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος εὐθύς ἀναβαίνει, οὐ περιμείνας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἐπ' αἰδομένοις τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῶν σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ δῆλος ἦν νεύειν αὐτὸ δρῶν· εἴτα ἤρξατο ὥδε πως· ἐπεὶ ὁ κατάρματος Θεαγένους τέλος τῶν μιαρατάτων αὐτοῦ λόγων τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα ἐποίησατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπὸ τοῦ Δημοκρίτου γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὖθις ἐγέ-

tionem finit: *Haec nempe duo*, inquit, *opera praestantissima spectavi orbis, Olympium Iovem & Proteum. Fictores & artifices alterius Phidias, alterius vero natura. At nunc de hominibus ad Deos hoc simulacrum abibit, investum igni, nobis relictis orphanis. Ista multo cum sudore ubi pronuntiasset, ploravit ridicule, & crines sibi vellit, aliquantum tamen parcens, ne nimis traheret. Tandem gannientem adhuc Cynicum quidam velut consolantes abducunt. Post hunc vero alius statim escendit, dilabi multitudinem non passus, sed ardentibus adhuc prioribus extis infundens, libamina. Ac primo quidem multum risit, quod ex imis illum praecordiis facere, appareret. Tum ita fere exorsus est: Quandoquidem execrabilis ille iste Theagenes finem impurissimae orationis suae Heracliti fecit lacrimas; ego e contrario a Democriti risu incipiam, & denuo risit tantum, ut etiam nostrum plu-*

λα ἐπιπολὺ, ὥστε καὶ ἡμῶν τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ὅμοιον
ἐπισπάσατο. Εἵτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, Ἦ τί γὰρ ἄλ- 8
λο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκούοντας μὲν οὕτω γε-
λοίων ῥήσεων, ὁρῶντας δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίου
καταπτύστου ἕνεκα, μονονουχὶ κυβιστῶντας ἐν τῷ μέ-
σῳ; ὡς δὲ εἰδείητε οἷόν τι τὸ ἀγαλμῖά ἐστι τὸ καυθησό-
μενον, ἀκούσατέ μου, ἐξ αρχῆς παραφυλάξαντος τὴν
γνώμην αὐτοῦ, καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος ἕνια δὲ παρὰ
τῶν πολιτῶν αὐτοῦ ἐπυνθανόμενην, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν
ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτόν. Τὰ γὰρ τῆς Φύσεως τοῦτο πλά- 9
σμα καὶ δημιούργημα, ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ
εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων αἰλούς,
μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέ-
γους ἀλόμενος διέφυγε, ραφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμέ-
νος· εἵτα μειράκιόν τι ὠραῖον διαφθεύρας, τρισχιλίων
ἐξῶνήσατο παρὰ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς, πενήτων ὄντων,

5 Κυβιστῶντας) Κυβιούτας. G.
Lege κολυμβῶντας.

14 Διέφυγε, ραφανίδι) Τοὺς μοι-
χοὺς γὰρ τοιαύτην ἀποτίνειν τοῖς

παλαιῶς ἔθος ποιῆν. ἐπὶ γὰρ ἄλλοις
μετὰ πολλὰς τὰς ἄλλας, τελευτῶν-
τες, ραφανίδα τῇ πυγῇ τοῦ μοιχοῦ
πάνυ ἄδραν ἐγειρον. V.

res ad risus societatem pertraheret. Dein se convertens,
Aut quid enim aliud, inquit, viri, faciendum est, ubi audimus
dictiones adeo ridiculas, videmus autem viros senes despuendae
cuiusdam gloriae causa tantum non saltare in caput in publi-
co? Ut autem sciatis, quale simulacrum sit iam comburendum,
me audite, qui diligenter observavi illius animum, & vitam ex-
ploravi: quaedam vero de civibus istius exquirendo cognovi, iis-
que, qui necessitate quadam recte istum nosse debebant. Hoc enim
fictum naturae manibus simulacrum, hic Polyclei canon, cum
ad virilem aetatem pervenisset, in Armenia deprehensus in adul-
terio plagas accepit sane multas, ac tandem saltu de tegulis ef-
fugit, obturatum raphano podicem auferens. Deinde adolescen-
tulum formosum cum corrupisset, tribus millibus redemit se a

10 μὴ ἐπὶ τὸν ἀρμωστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἔασειν μοι δοκῶ· πηλὸς γὰρ ἔτι ἀπλαστός ἦν, καὶ οὐδέπω ἐντελὲς ἄγαλμα ἡμῶν ἐδεδημιούργητο. ἂ δὲ τὸν πατέρα ἑώρασε, καὶ πάνυ ἀκούσαι ἄξιον, καί-
τοι πάντες ἴστε, καὶ ἀκηκόατε ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέρον-
τα, οὐκ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἤδη γη-
ρῶντα. εἴτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, Φυγὴν ἐαυ-
τοῦ καταδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων.

11 Ὅτεπερ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμ-
ματεῦσιν αὐτῶν ζυγγενόμενος. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ
παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφῆτης, καὶ διασάρχης,
καὶ ξυναγωγεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τῶν
βίβλων τὰς μὲν ἐξηγεῖτο, καὶ διεσάφει, πολλὰς δὲ αὐ-
τὸς καὶ ξυνέγραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνοι ἡγοῦντο,

9 Θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χρι-
στιαν.) Θαυμαστὴ μὲν οὖν, ὡς μισρὴ,
καὶ παντὶ ἐπὶ κείναις δαύματος· εἰ

καὶ σοὶ τυφλῷ ὄντι καὶ ἀλαζύνῃ τὸ
κάλλος αὐτῆς ἀνεπίσκητον καὶ
ἀθέατον. V.

parenibus pueri pauperculis, ne ad Praesidem Asiae deduceretur. Haec, & quae sunt in hoc genere, placet omittere: argilla enim adhuc erat informis, nondum inde perfectum nobis simulacrum effictum fuerat. Quae autem patri fecerit, audire omnino operae pretium est. Quamquam nostis omnes & audistis, ut senem suffocaverit, non passus illum ultra sexaginta annos iam senescere. Deinde cum pervulgatum esset facinus, exilio a se damnatus oberavit aliam alia terra permutans. Quo quidem tempore etiam admirabilem Christianorum sapientiam edidicit, in Palaestina cum sacerdotibus illorum & scribis versatus. Et, quid multa? Brevis tempore, ut pueri iuxta se viderentur omnes, effecit, Propheta ipse, & chori illorum praeful, & concionator, & solus omnia. Ac librorum alios interpretatus est, ac declaravit, multos ipse conscripsit: itaque Dei insur ipsum habebant, & utebantur legis-

καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο, καὶ προστάτην ἐπέγραφον. τὸν μέγαν γοῦν ἐκεῖνον ἐτι σέβουσιν ἄνθρωπον, τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸν βίον. Τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς 12 ἐπὶ τούτῳ ὁ Πρωτεύς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμοκτήριον. ὅπερ καὶ αὐτὸ οὐ μικρὸν αὐτῷ ἄξιωμα περιεποίησε πρὸς τὸν ἑξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξοκοπίαν, ὧν ἑρῶν ἐτύγχανεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐδόδετο, οἱ Χριστιανοὶ συρροῶν ποιοῦμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκίνουν, ἑξαρκάσαι πειρώμενοι αὐτόν. εἴτ' ἐπεὶ τοῦτο ἦν ἀδύνατον, ἤγε ἄλλη θεραπεία πᾶσα οὐ παρέργως ἀλλὰ ξὺν σπουδῇ ἐγίγνετο· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἦν ὁρᾶν παρὰ τῷ δεσμοκτήριῳ περιμένοντα γραῖδια, χήρας τινὰς, καὶ παῖδια ὀρφανά· οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάθευδον ἕνδον μετ' αὐτοῦ, διαφθείροντες τοὺς δεσμοφύλακας· εἴτα δειπνὰ ποικίλα εἰσεκομίζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο, καὶ ὁ

2 Σέβουσι τὸν ἄνθρωπον) Τὸν ἀληθῆ θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ παντός, ὃ λόγος, ποιητήν. V.

latore, & suum scribebant antistitem. Nempe magnum illum adhuc venerantur hominem, illum cruci in Palaestina, ob introducta in vitam haec mysteria, affixum. Tum quidem deprehensus eo in crimine Proteus in vincula coniectus est: quae ipsa res non parvam illi futurae vitae dignitatem conciliavit, & praestigiarum gloriaeque studium, quae iam ante amabat. Cum igitur in vinculis esset, communem eam calamitatem rati Christiani, nihil inmentatum relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fieri non poterat, ministerium omne reliquum non obiter, sed summo studio peragebatur. Et mane quidem statim videres praesto esse ad carcerem vetulas, viduas quasdam & orphanos. Qui vero honoratiores illorum, ii etiam, corruptis carceris custodibus, intra apud istum pernoctabant. Deinde coenae inferebantur collaticiae, & sacri illorum libri recitabantur, & praeclarus ille Peregrinus

- 13 βέλτιστος Περεγρίνος (ἔτι γὰρ τοῦτο ἑκαλεῖτο) καινὸς Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομάζετο. Καὶ μὴν καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἐστὶν, ὧν ἥκόν τινες τῶν Χριστιανῶν στελλόντων ἀπὸ τοῦ καινοῦ, βοηθήσαντες, καὶ ξυναγορεύσοντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμύχανον δέ τι τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδὴν τι τοιοῦτον γένηται, δημόσιον. ἐν βραχεὶ γὰρ, ἀφειδοῦσι πάντων. καὶ δὴ καὶ τῷ Περεγρίνῳ πολλὰ τότε ἤκε χρήματα παρ' αὐτῶν ἐπὶ προφάσει τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσδοον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποίησατο. πεπείκασι γὰρ αὐτοὺς οἱ κακοδαίμονες, τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν αἰὲ χρόνον. παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου, καὶ ἐκόντες αὐτοὺς ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν ἀλλήλων' ἐπειδὴν ἅπαξ παραβάντες, θεοὺς μὲν τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσωνται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον

15 Τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσανται) Μικρὰ κεφαλὴ, οὗς πρὸ βραχείας αὐτοὺς καὶ ταύρους καὶ χρυσοὺς θυσιῶν καὶ ὄρμων ἀξίους, καὶ μὲν καὶ τὸν ἄλλον ὃν κατέχευε λῆρον

περὶ τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν, νῦν τοὺς τοιοῦτους οὐκ ἀξίους φησὶ παραβάσεως. V.

16 Τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον) Οἷα ληρεῖς, ὃ κατάρτε, κατὰ τοῦ σω-

(hoc enim adhuc tum nomine censebatur) novus ab illis dicebatur Socrates. Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus, Christianorum missu publica, venere quidam, adiuturi virum, & advocati eius futuri, consolaturique. Incredibilem enim alacritatem ostendunt, si quid tale fiat publice. Ut enim breviter dicam, nulli rei parcunt. Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis venere vinculorum causa pecuniae, eumque redditum habuit sibi non mediocrem. Persuaserunt enim sibi miseri, in universum quidem se futuros esse immortales, & perpetuo tempore victuros: unde etiam contemnunt mortem vulgo, suaeque se sponte occidendos praebent. Deinde vero primus illis legislator persuasit, omnes esse invicem fratres, postquam semel transgressi, Graecos Deos abnegaverint, adoraverint autem affixum illum cruci suum Sophistam, at-

ἐκεῖνον σοφιστὴν αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τοὺς ἐκεῖνου νόμους βιωσι. καταφρονοῦσιν οὖν ἀπάντων ἐξίσης, καὶ κοῦδ' ἡγούνται, ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεξάμενοι. ἦν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτοὺς γόης, καὶ τεχνίτης ἄνθρωπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐν βραχεὶ ἐγένετο, ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών. Πλὴν ἀλλ' ὁ 14 Περειγρίνος ἀφείθη ὑπὸ τοῦ τότε τῆς Συρίας ἄρχοντος, ἀνδρὸς Φιλοσοφία χαίροντος, ὃς συνεῖς τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ, καὶ ὅτι δεῖξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς δόξαν ἐπὶ τούτῳ ἀπολίποι, ἀφῆκεν αὐτὸν, οὐδὲ τῆς κολάσεως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανελθὼν, καταλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρώου Φόνου ἔτι Φλεγμαῖνον, καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπανατεινομένους τὴν κατηγορίαν. διήρπαστο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν αὐτοῦ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἀγροὶ ὅσον εἰς πεντεκαί-

τηρος Χριστοῦ; ὅς σε καὶ τούτου ἐνεκεν, ἀθανάτω πασιδύσει κολάσει, ὡς παραβάτην, καὶ τὰ ἡμέτερα διασύροντα. ὦ τῆς ἀπεράντου συγχύσεως

καὶ βδελυρίας πάσης γεμούσης εὐτραπείας, μιᾶς, καὶ ἀκάθαρτε, ἀλλότριας τῆς ζωῆς, καὶ μέτοχε τῆς αἰωνίου κολάσεως. V.

que ex ipsius legibus vivant. Quare omnia reliqua aequae contemnunt, & arbitrantur communia, quae quidem nullo idoneo argumento receperunt. Si quis ergo ad illos veniat impossitor, & callidus homo, & uti rebus qui sciat, ilicet brevi statim tempore dives factus homines imperitos albis dentibus deridet. Verum Peregrinus ab eo, qui tum praesidebat Syriae, dimissus est, viro, qui philosophiam amaret, quique, intellecta istius amenia, eumque mortem optaturum, uti famam eo nomine relinqueret, hominem, ne dignum quidem poena ratus, dimisit. At ille in patriam reversus deprehendit flagrantem adhuc illam de patre interfecto famam, & multos accusationem intentantes. Verum etiam pleraeque ipsius opes per illam peregrinationem direptae fuerant, solis relictis agris

δεκα τάλαντα ἦν γὰρ ἡ πᾶσα οὐσία τριάκοντά που
 ταλάντων ἀξία, ἣν ὁ γέρον κατέλειπεν, οὐχ ὥσπερ ὁ
 παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίων. τοσού-
 του γὰρ οὐδὲ ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν
 αὐτῇ τὰς γειτνιώσας παραλαβοῦσα, πρᾶξις ἂν, αὐ-
 τοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρα-
 15 σκευῇ. Ἄλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἔγκλημα θερ-
 μὸν ἦν, καὶ εἴκει οὐκ εἰς μακρὰν ἐπαναστήσεσθαι τις
 αὐτῷ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἡγανάκτει, χρηστὸν,
 ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πενθοῦντες, οὕτως ἀσε-
 βῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος Πρωτεύς πρὸς ἅπαν-
 τα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸν κίν-
 δυνον διέσσυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν
 Παριανῶν, (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πιναρὸν ἡμπεί-
 χετο, καὶ πῆραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ
 ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς ἐσκεύαστο.) τοιοῦτος οὗ

4 Τῶν Παριανῶν πόλις) Παριανὸς ὡς ἔειπεν Περικλῆς, ἀπὸ Πάρου
 τῆς νήσου. V.

quindecim circiter talentorum. Tota enim, quam reliquerat senex,
 substantia, triginta forte talentorum fuerit; non quinquies mille,
 ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim nec universa Pa-
 rianorum urbs, si vicinas sibi quinque alias assumat, forte ven-
 datur, ipsis cum hominibus, & pecudibus, & apparatu reliquo.
 Verumtamen accusatio illa & crimen adhuc calebat, videbatur-
 que futurum, ut non ita multo post aliquis contra illum confur-
 geret. Et maxime ipse indigne ferebat populus, bonum senem,
 uti dicebant, qui viderant, impie adeo perisse lugentes. At sa-
 piens iste Proteus ad haec omnia videte quid invenerit, & qua
 ratione effugerit periculum. Progressus nempe in Parianorum con-
 cionem, (iam autem comam aluerat, & pallium induerat sordi-
 dum, & suspenderat peram, & in manu fustis erat, & tragicum
 omnino habitum sumserat.) Sic ergo in conspectum illorum prod-

ἐπιφανείς αὐτοῖς, ἀθεῖναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακα-
ρίτης πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τοῦ-
το ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς δια-
νομίᾳς κεχηγότες, ἀνέκραγον εὐθὺς ἕνα Φιλόσοφον, ἕνα
Φιλόπατριν, ἕνα Διογένους καὶ Κράτητος ζήλωτήν. εἰ δὲ
ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο. καὶ εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνησθαι
τοῦ Φόνου, λίθοις εὐθὺς ἐβάλλετο. Ἐξήκει οὖν τὸ δεύτερον 16
πλανησόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια τοὺς Χριστιανούς ἔχων,
ὕφ' ὧν δορυφορούμενος, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. καὶ χρό-
νον μὲν τινα οὕτως ἐβόσκετο. εἶτα παρανομήσας τι καὶ
ἐς ἐκεῖνους, (ᾧφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορ-
ρήτων αὐτοῖς) οὐκ ἔτι προσιεμένων αὐτῶν ἀπορούμενος,
ἐκ παλινωδίας ᾤετο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ
κτῆματα, καὶ γραμματεῖον ἐπιδόυς, ἡξίου ταῦτα κο-
μίσασθαι, κελεύσαντος βασιλέως. εἶτα τῆς πόλεως

15 Εἶτα τῆς πόλεως ἀντιπροσβου-
σαμένης) Καὶ πῶς, εἰ πατρολογίας
Περεγρίνος, οὐκ ἀντεκλήθη παρὰ
τῶν Παριανῶν τῆς πατροκτονίας,
ἀπαιτουμένων τῶν διὰ τὴν πατρο-

κτονίαν, ὡς ἔφη, ἀφαιμένῃν τούτοις
ἀγρῶν; ἀλλ' εἰς πάντας συκοφαν-
τεῖς, πάσης ἀρετῆς σκώπτα, καὶ
διαβολεῦ. V.

iens, permittere se ait, ut universa patris sui felicitis memoriae
substantia sit publica. Hoc ut populus audivit, homines paupe-
res & inhiantes largitionibus, statim exclamant, Unum sapien-
tiae, unum patriae amatorem! unum Diogenis & Crate-
tis aemulum! Inimicis autem os iam obturatum erat, & si quis
caedis iniicere mentionem conaretur, lapidibus statim petebatur.
Iterum ergo in aliud exsilium atque errorem egressus est, satis
luculenti viatici instar habens Christianos, quorum satellitio in-
strutus copiis omnibus abundabat. Atque aliquamdiu ita aleba-
tur. Deinde migratis etiam illorum legibus, visus enim, puto,
fuerat prohibito illis cibo uti; cum non amplius eum admitterent,
ad indigentiam redactus aequum censebat, retractata donatione,
a civitate repetere bona sua: datoque libello, recipere illa Impe-
ratoris iussu postulabat. Deinde, missis contra ipsum a civitate

- ἀντιπροβευσαμένης, οὐδὲν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ διέγνω, μηδενὸς καταναγκάσαν-
 17 τος. Τρίτῃ ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον παρὰ τὸν Ἀγαθόβουλον, ὡς περ τὴν θαυμαστὴν ἀσκήσιν διήσκη-
 το, ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περιστάτων δῆ-
 μῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο κα-
 λούμενον ἐπιδεικνύμενος. εἶτα πακὼν, καὶ παϊόμενος
 18 θάυματοποιῶν. Ἐκεῖθεν δὲ οὕτω παρεσκευασμένος, ἐπὶ Ἰταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβάς τῆς νεῆς, εὐθὺς ἐλοιδο-
 ρεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πραϊότατον αὐ-
 τὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς· ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα.
 ἐκείνῳ γὰρ, ὡς εἰκὸς, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν,
 καὶ οὐκ ἤξιον φιλοσοφίαν ὑποδύμενόν τινα κολάζειν ἐπὶ
 ῥήμασι, καὶ μάλιστα τέχνην τινὰ τὸ λοιδορεῖσθαι πε-

7 Ἀναφλῶν) Ἀναφλῶν λέγεται
 μαλάττειν τὸ αἰδοῖον, καὶ ὑποσύρειν
 τὸ καλύπτον τὴν βάλατον δέρμα.
 i. e. masturbari. G.

12 Καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ)
 Βῆρον ἢ Μάρκον Ἀντωνῖνον, οἶμαι,
 λίγυι. V.

legatis, frustra fuit, iussusque in his, quae nemine cogente con-
 stituisse, manere. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum
 peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitatio-
 nem suscepit, ut rafa dimidia capitis parte, oblita luto facie,
 in multo circumstantium populo, fricando pudenda, illud quod in-
 differens ab istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse,
 vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque vehementiora
 etiam spectacula ederet. Hinc autem sic instructus navigavit in
 Italiam, & egressus navi maledicere statim coepit omnibus, Im-
 peratori maxime, quem mitissimum sciret mansuetissimumque: quo
 maiori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, cu-
 rabat maledicta, neque dignum se censebat, hominem philosophiae
 larvam indutum propter verba punire, eum praeferim, qui sibi

ποιημένον. τούτῳ δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τὰ τῆς δόξης ἠὲ ἡ-
νετο, παρὰ γοῦν τοῖς ἰδιώταις καὶ περιβλεπτοῖς ἦν ἐπὶ
τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὲ ὃ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ
σοφὸς ἀπέπεμψε αὐτὸν ἀμέτρως ἐντροφῶντα τῷ πράγ-
ματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιοῦτου φιλοσόφου.
πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο κλεινὸν αὐτοῦ, καὶ διὰ στόματος
ἦν ἅπασιν, ὁ φιλόσοφος διὰ τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν
ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθείς, καὶ προσήλαυε κατὰ τοῦτο
τῷ Μουσωνίῳ, καὶ Δίωνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἴ τις
ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο. Οὕτῳ δὲ ἐπὶ τὴν 19
Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἠλείοις ἐλοιδρεῖτο, ἄρτι δὲ
τοὺς Ἕλληνας ἐπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις,
ἄρτι δὲ ἄνδρα παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι προύχοντα, διότι
καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδαρ
ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψῃ ἀπολλυ-

8 Τούτω τῷ Μουσωνίῳ) Κυ-
ναι καὶ οὗτοι, ἢ καὶ ἄλλως φιλό-
σοφοι ἐλέγχειν ἔργον πεποιημένοι.
Ἐπίχτητον μὲν οὖν Στοῖχόν οἶδα,
Δίονα δὲ τὸν Προυσίαα, ὃ καὶ

ἐπάνυτον ὁ Χρυσόστομος, ὅς καὶ λόγους ἐκδίδωκε ἱκανοὺς, σπουδαίους τῷ ὄντι καὶ παντοίας ἀφελείας μεστούς. V.

artem ipsum illud maledicere fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit. Apud imperitos enim propter ipsam hanc amentiam erat conspicuus, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petulanter ea in re gerentem eiecit, praefatus, non indigere urbem tali philosopho. Verum enimvero hoc ipsum celebriorem reddidit, cum in ore esset omnium philosophus propter dicendi fiduciam & nimiam libertatem urbe exactus: idque ipsum admovit hominem ad Musonium, & Dionem, & Epictetum, & si quis alius simili conditione fuit. Ita certe in Graeciam cum venisset, iam Eliensibus maledicebat: iam suadebat Graecis, uti arma contra Romanos caperent: iam virum doctrina pariter & dignitate eminentem, quod praeter cetera hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut aquam perduceret Olympiam, & prohiberet, ne porro siti perirent

μένους τοὺς πανηγυριστάς, κακῶς ἡγόρευεν ὡς κατα-
 θηλύναντα τοὺς Ἕλληνας, δεόν τοὺς θεατὰς τῶν Ὀλυμ-
 πίων διακαρτερεῖν διψῶντας, καὶ νῆ Δία γε καὶ ἀπο-
 θνήσκειν πολλοὺς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἱ τέως
 διὰ τὸ ξηρὸν τοῦ χωρίου, ἐν πολλῶ τῷ πλήθει ἐπεπόλα-
 ζον· καὶ ταῦτα ἔλεγε, πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος. ὡς δὲ
 μικροῦ κατέλευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε
 20 ἀποθανεῖν. Ἐς δὲ τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινὰ διὰ
 τεττάρων ἐτῶν συνθεῖς τῶν διὰ μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς
 Ἕλληνας ἑπαινον ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ
 ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς τότε Φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος
 ὑφ' ἀπάντων, καὶ μηκέδ' ὁμοίως περιβλεπτος ὢν, ἔω-
 λα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν εἶδυατο,
 ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν,
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει, οὔπερ ἐξαρχῆς
 δριμύν τινα ἔρατα ἐρῶν ἐτύγχανε, τὸ τελευταῖον τοῦτο

*spectatores, maledictis incessabat, velut qui effeminaret Graecos ; cum deceret sitim ferre spectatores Olympiorum, quin, ita me Iup-
 piter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui tum pro-
 pter regionis siccitatem, in magna multitudine frequentes erant.
 Et haec dicebat bibens ipse de eadem aqua. Cum vero parum abes-
 sent, quin lapidibus illum, concursu omnium facto, obruerent :
 tum ad Iovem confugiens vir fortis, mortem evitavit. Olympia-
 de proxima, orationem quatuor interiectis annis a se compositam
 ad Graecos attulit, laudem eius, qui aquam perduxit, & fugae
 superioris excusationem. Sed cum iam negligetur ab omnibus,
 nec amplius ita conspicuus esset ; obsoleta quippé erant omnia,
 nec novum quidquam poterat proferre, quo percelleret audientes,
 atque admirandum se conspiciendumque praebere, cuius rei ab
 initio inde vehementer cupidus fuerat : ultimum hoc de rogo faci-*

τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τῆς πυρᾶς, καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθὺς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἔμπροσθεν, ὡς ἐς τοῦτον καύσων ἑαυτόν. Καὶ νῦν αὐτὰ 21 ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὡς Φασι, βόθρον οὔρτων, καὶ ξύλα συγκομίζων, καὶ δεινὴν τινα τὴν καρτερίαν ὑπὶ σχνούμενος. ἐχρῆν δέ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν τὸν θάνατον, καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ τοῦ βίου. εἰ δὲ καὶ πάντως διέγνωστό οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μηδὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγωδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἑτερόν τινα θανάτου τρόπον, μυρίων ὄντων, ἐλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζεται, τί δήποτε οὐχὶ κατὰ σιγὴν ἐλόμενος ὅρος εὐδένδρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε μόνος, ἕνα τινὰ, οἷον Θεαγένῃ τοῦτον, Φιλοκτήτην παραλαβών; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς πανηγύρεως πληθούσης, μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσει ἑαυτόν, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἡρακλέα, εἶγε χρὴ καὶ τοὺς πατραλοίας, καὶ τοὺς ἀθέους, δίκας δίδοναι τῶν τολμημάτων καὶ κατὰ τοῦτο πάνυ οἶψέ δρᾶν αὐτὸ εἰ-

nus meditari coepit: sparsitque famam inter Graecos a superioribus statim Olympiis, se futuro tempore se crematurum. Et nunc eadem portenta agitat, fodienda, ut aiunt, fossa, comportandis lignis, & mirifica quadam fortitudine pollicenda. Oportebat autem, arbitror, primum quidem exspectare mortem, non aufugere de vita: sin vero omnino mori illi decretum sit, non igne uti; neque tragico illo apparatu, sed alio mortis genere, cum sexcenta sint, delecto, discedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum quidam amat, quid tandem non silentio eligens silvofum montem, in illo se cremat solus, uno quodam Philoctete, verbi causa hoc Theagene, assumpto? At ille Olympiae, plena celebritate, tantum non in scena se affabit, non indignus, Mehercule! siquidem patricidas atque atheos poenas dare facinorum fas est, & hoc quident

- κεν, ὃν ἐχρῆν πάλαι ἐς τὸν τοῦ Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλλὰ μὴ ἅπαξ χανόντα πρὸς τὴν Φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθάναι. καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ τὸδε οἱ πολλοὶ μοι λέγουσιν, ὡς οὐδείς ὀξύτερος ἄλλος θανάτου τρόπος τοῦ δια πυρός· ἀνοῖξαι γὰρ δεῖ μόνον
 22 τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα τεθάναι. Τὸ μέντοι θέαμα ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς σεμνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καιόμενος ἄνθρωπος, ἐνθα μὴδὲ θάπτειν ὅσιον τοὺς ἄλλους ἀποθνήσκοντας. ἀκούετε δέ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων τις ἐνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον οὐκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τούτου, ἐνέπρησε τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν νεῶν. τοιοῦτόν τι καὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ, τοσούτος ἔρωσ τῆς
 23 ὁδοῦ ἐντέτηκεν αὐτῷ. Καίτοι, Φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων αὐτὸ δρᾷ, ὡς διδάξειεν αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ ἡδέως ἂν ἐροίμην οὐκ ἐκείνον, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ τοὺς κακούργους βούλοισθε ἂν μαθητὰς αὐτοῦ γενέσθαι τῆς καρτερίας

2 Ἄπαξ χανόντα) Γραι. χανόντα. G.

respectu tarde sane illud facere videtur, quem olim oportebat Phalaridis tauro inclusum digna dedisse supplicia, non semel hausta ore flamma, momento uno mori. Nam rursus hoc quoque multi mihi dicunt, non esse aliud celerius igni genus mortis. Licet enim os aperire, & statim mori. Verum ideo, puto, hoc excogitat spectaculum, quasi magnificum sit homo in loco sacro combustus, ubi neque sepelire alios mortuos per religionem licet. Sed nostis, puto, etiam olim aliquem, qui nobilis cuperet fieri, cum aliam eius rei consequendae rationem non haberet, Ephesiae Dianae aedem incendisse. Tale quid & iste excogitat: tantus illi famae amor insedit. Quamquam dicit, se hominum gratia hoc facere, ut mortem contemnere illos doceat, & terribilia sustinere. Ego vero lubens interrogaverim non illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imitatores illius fortitudinis fieri, & mortis con-

ταύτης, καὶ καταφρονεῖν θανάτου, καὶ καύσεως, καὶ τῶν τοιούτων δειμάτων. ἀλλ' οὐκ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βουλευθείητε. πῶς οὖν ὁ Πρωτεύς τοῦτο διακρίνει, καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσει, τοὺς δὲ πονηροὺς οὐ φιλοκινδυνωτέρους καὶ τολμηροτέρους ἀποθανεῖ; Καίτοι δυνατόν 24 ἔστω ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσεσθαι τοὺς πρὸς τὸ ὠφέλιμον ὀφισομένους τὸ πρᾶγμα· ὑμᾶς δ' οὖν αὐθις ἐρήσομαι, δεξασθ' ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἴποιτε. καὶ τί τοῦτο ἡρόμην, ὅπου μὴδ' αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειεν ἄν; τὸν οὖν Θεαγένη τοῦτο μάλιστα αἰτιάσασατο ἄν τις, ὅτι τάλλα ζηλῶν τάνορός, οὐχ ἔπεται τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς Φησιν, ἀπιόντι, δυνάμενος ἐν βραχεῖ πανευδαίμων γενέσθαι, συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς ἐς τὸ πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πήρᾳ, καὶ βάκτρῳ, καὶ τρίβωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῇ καὶ ῥάδιᾳ, καὶ παντὸς ἂν εἴη· τὸ τέλος δὲ, καὶ τὸ κεφάλαιον

temnendae, & vivicomburii, & terrorum similibus? Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo ergo discernit illud Proteus, ut bonos iuvet, malos non amantiores periculorum & audaciores faciat? Quamquam ponamus, fieri posse, huc ut soli veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint. At ego vos rursus interrogabo, Velitisne, vestros liberos imitatores huiusmodi actionis fieri? Non sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit? At Theagenem istum merito quis accuset, quod cetera viri imitatus, non sequitur hac parte magistrum, & ad Herculem, ut ait, abeunti se adiungit comitem, cum possit brevi tempore beatus undique fieri, modo praeceptis in ignem se deiiciat. Neque enim in pera, & baculo, & pallio aemulatio inest: securus ista, facilia, & uniuscuiusque fuerint. At finem & caput aemu-

Lucian. Vol. VIII. T

λαιον χρήζηλουν, καὶ πυρὰν συνθέντα κορμῶν σύκινων,
ὡς ἐνὶ μάλιστα χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ
πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλέους, καὶ Ἀσκληπιοῦ,
ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὄραν
ἐστίν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥστε ἄμεινον τὸ
διὰ τοῦ καπνοῦ ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν μόνων ἀν γένοιτο.

- 25 Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἶπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι
τοιοῦτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου
αἵματος, ὡς Φησιν ἡ τραγωδία, κατεσθιόμενος. οὗτος
δὲ, τίνος αἰτίας ἕνεκεν ἐμβάλλει Φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ
πῦρ; νῆ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξεται, καθάπερ
οἱ Βραχμᾶνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἡξίου Θεαγένης εἰκά-
ζειν, ὥσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναι τινὰς μωροὺς καὶ
κενοδόξους ἀνθρώπους. ὁμῶς δ' οὖν καὶ ἐκείνους μιμεί-
σθω. ἐκείνοι γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησί-
κριτος ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καόμε-
νόν, Φησιν, ἀλλ' ἐπειδὴν νήσωσι, πλησίον παραστάγ-

*lari oportet, & rogo e ficulneis codicibus, quantum potest viridi-
bus, composito, suffocandum se fumo praebeere. Nam ignis ipse
non Herculis modo est & Aesculapii, sed sacrilegorum etiam &
homicidarum, quos videre licet iudicio damnatos istuc pati. Qua-
re fumo melius est: proprium enim vestrum fuerit. Alioquin ipse
Hercules, siquidem tale quiddam ausus est, a morbo impulsus
fecit, cum a Centauri sanguine, ut ait Tragoedia, exederetur. At
hic cuius rei causa in ignem se coniicit? Per Iovem! ut patien-
tiam suam ostendat, sicuti Brachmanes: illis comparandum Thea-
genes iudicavit, quasi non possent in India etiam esse stulti qui-
dam & inanis gloriae cupidi homines. Attamen vel hosce ae-
muletur. Illi enim non insiliunt in ignem, ut Onesicritus narrat
Alexandri gubernator, qui ardentem vidit Calanum, sed rogo ex-
strecto prope adstantes immoti ustulari se patiuntur: tum conscen-*

τες ἀκίνητοι, ἀνέχονται παροπτώμενοι, εἴτ' ἐπιβάντες
κατὰ σχῆμα, καίονται, οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες
τῆς κατακλίσεως. οὗτος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν τεθνή-
ξεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος
μὴ ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ ὅπερ
Φασὶ, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ ἐν βόθρῳ
τὴν πυράν. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαι Φασιν αὐ- 26
τὸν, καὶ τινα δνείρατα διηγείσθαι, ὡς τοῦ Διὸς οὐκ ἑῶν-
τος μιαίνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαρρείτω τούτου γε ἔνε-
κα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν, ἥ μὴν μηδένα τῶν θεῶν
ἀγανακτήσειν, εἰ Περεγρῖνος κακῶς ἀποθάνοι. οὐ μὴν
οὐδὲ ράδιον αὐτῷ ἔτ' ἀναδύναι. οἱ γὰρ συνόντες κύνες παρ-
ορμῶσι, καὶ συναβοῦσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ ὑπεκκαίουσι τὴν
γνώμην, οὐκ ἑῶντες ἀποδειλιᾶν ὧν εἰ δύο συγκατασπά-
σας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυράν, τοῦτο μόνον χάριεν ἐργάσαι-
το. Ἦκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεύς ἐτι καλεῖσθαι ἀξιόϊ, 27

so rogo, servato eodem habitu, cremantur, ne paulum quidem im-
mutantes de suo decubitu. Iste vero, quid magnum, si iniectus
statim moriatur, ubi correptus ab igne fuerit? Nec illud non li-
cet sperare, futurum, ut resiliat vel semiustulatus, nisi illud ma-
chineetur, quod facere illum aiunt, ut profundus fiat atque in
fossa rogos. Sunt autem, qui dicant, illum mutare velle senten-
tiam, & somnia enarrare quaedam, quasi non sinat Iuppiter lo-
cum sacrum pollui. Sed bono potest esse animo, ad hoc quidem
quod attinet. Ego enim sacramentum dare paratus sum, Deo-
rum indignaturum esse neminem, si mala morte Peregrinus mo-
riatur. Quin nec facile est illi retractare. Nam qui cum illo sunt
canes, incitant hominem, & una in ignem contrudunt, & ani-
mum illius subinde incendunt, nec metu resiliere illum patiuntur.
Quorum si duobus secum detractis in ignem incidat, hoc solum
lepidum opus fecerit. Audio vero, illum nec Protea vocari velle

ἀλλὰ Φαίνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι καὶ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται, πρῶτάτῳ γήρως προβεβηκώς. ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμούς τινας διέξεισι παλαιούς δὴ, ὡς χρεῶν εἶναι δαίμονα νυκτοΦύλακα γενέσθαι αὐτόν. καὶ δῆλός ἐστι βωμῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων.

- 28 Καὶ, μὰ Δία, οὐδὲν ἀπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις εὐρεθήσεσθαι τινὰς τοὺς καὶ τεταρταίων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτοῦ Φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐντετυχηκέναι τῷ δαίμονι τῷ νυκτοΦύλακι· οἱ κατάρατοι δὲ οὔτοι μαβηταὶ αὐτοῦ καὶ χρηστήριον, οἶμαι, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται. διότι καὶ Πρωτεύς ἐκεῖνος ὁ Διὸς, ὁ προπάτῳ τοῦ ὀνόματος, μαντικὸς ἦν. μαρτύρομαι δὲ, ἥ μὴν καὶ ἱερέας αὐτοῦ ἀποδειχθήσεσθαι, μαστίγων, ἢ καυτηρίων, ἢ τινος τοιαύτης τερατουργίας, ἢ καὶ, νῆ Δία, τελετὴν τινὰ ἐπ' αὐτῷ στήσεσθαι νυκτέριον, καὶ
- 29 θαλάσσιον ἐπὶ τῇ πυρᾷ. Θεαγένης δὲ ἑναγχος, ὡς μοί

amplius, sed Phoenicis nomen pro suo sibi adscivisse, quod etiam Phoenix, Indica avis, ingredi rogam dicitur, ubi ad extremam senectutem provecta est. Verum etiam rumores spargit, & oracula quaedam vestuta refert, in fatiis esse, ut noctis custos genius ipse evadat: ac manifestum est, altaria illum concupiscere, & futurum sperare, uti stet aureus. Neque vero, per Iovem, abhorret, in magna dementium multitudine inventum iri, qui quartana se per ipsum liberatq; dicant, & noctu sibi occurrisse noctis illum custodem genius. Exsecrabiles autem isti illius discipuli, etiam oraculum, puto, & adytum in rogo illius machinabuntur, propterea quod Proteus ille Iovis filius primus huius nominis auctor vates fuit. Testor autem, sacerdotes etiam illius constitutum iri, flagrorum, aut ustulationum, aut prodigiosarum id genus actionum: vel, per Iovem, mysteria quaedam institutum iri nocturna, & sacrum gestationem circa rogam. Theagenes autem nuper, ut

τις τῶν ἑταίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη προει-
ρηκέναι περὶ τούτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευεν

Ἄλλ' ὅπῃ Πρωτεὺς Κυρκῶν ὄχ' ἄριστος ἀπάν-
των,

Ζητὸς ἐριγδούπου τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύσας,

Ἐς Φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, αἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι.

Νυκτιπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,

Σύνθρονον Ἡφαίστω καὶ Ἡρακλῇ ἀνακτι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι Φησὶν. ἐγὼ 30
δὲ Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τούτων ἔρω. Φησὶ δὲ ὁ
Βάκισ οὕτω σφόδρα αὖ ἐπειπὼν,

Ἄλλ' ὅπῃ Κυρκὸς πολυάνυμος ἐς Φλόγα πολλὴν

Πηδήσῃ δόξης ὑπ' ἐρινυῖ θυμὸν ὀρινθεῖς,

Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπτεας, οἱ οἱ ἔπονται,

Μιμῆϊσθαι χρὴ πότμον ἀποιοχομένοιο λύκοιο.

Ἔ Καὶ Σιβύλλας. Ε.

*renuntiavit mihi aliquis sodalium, etiam Sibyllam dixit de hisce
rebus aliquid praedixisse. Nempe versus recitavit illos:*

Ast ubi iam Proteus, Cynicorum maximus unus,

Ad Iovis altitoni succensis ignibus aedem

In flammam infiliens, altum conscendet Olympum;

Tunc una, quotquot vescuntur munere terrae,

Noctigavum iubeo venerari Heroa, potentem,

Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, sedentem.

*Haec a Sibylla se accepisse, ait Theagenes. At ego Bacidis illi
de hisce rebus oraculum dicam. Ait autem Bacis ita praeclare
adiiciens ceteris:*

Ast ubi iam vario Cynicus cum nomine flammam

Infiliet, furiis agitatus pectore Famae:

Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata magistrum,

Fata lupi, edico, iam discedentis obibunt.

Ὃς δὲ κε δειλὸς ἔων, Φεύγει μένος Ἡφαίστοιο,
 Λάεσσι βαλέειν τούτον τάχα πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ὡς μὴ ψυχρὸς ἔων, Θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ.
 Χρυσῷ σαζάμενος πῆρην, μάλα πολλὰ δανείζων,
 Ἐν καλαῖς Πάτραισιν ἔχων τρεῖς πέντε τάλαντα.
 τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες; ἄρα Φαυλότερος χρησμολόγος ὁ
 Βάκισ τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὦρα τοῖς θαυμαστοῖς
 τούτοις ἀμιληταῖς τοῦ Πρωτέως, περισκοπεῖν ἔνθα ἑαυ-
 31 τὸς ἐξαερώσουσι τούτο γὰρ τὴν καύσιν καλοῦσι. Ταῦτ'
 εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιστῶτες ἅπαντες, Ἡδὴ και-
 ἐσθωσαν, ἄξιοι τοῦ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν,
 Νέστορα δ' οὐκ ἔλαβεν ἰαχὴν τὸν Θεαγένη' ἀλλ' ὥς
 ἤκουσε τῆς βοῆς, ἤκεν εὐθύς, καὶ ἀναβὰς, ἐκεκράγει,
 καὶ μυρία κακὰ διεξέειπε περὶ τοῦ καταβεβηκότος· οὐ
 γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ
 ἀφ' αὐτὸν διαρρηγνύμενον, ἀπῆγειν ὀψόμενος τοὺς ἀθλη-

Sed quicumque metu Vulcani fugerit aestus,
 Iactis confestim hunc saxis petat omnis Achivus,
 Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,
 Distendens auro peram de foenore capto,
 Patris condita habens pulchris ter quinque talenta.

*Quid vobis videtur, auditores? Numquid deterior Sibylla vates
 esse Bacis? Itaque auctor sim admirabilibus illis Protei sodalibus,
 ut ipsi quoque circumspiciant locum, ubi in aëra se dissolvant:
 isto enim verbo combustionem vocant. Haec illo dicente, exclamant,
 qui circumstabant, omnes, Iam comburantur digni igne!
 Atque hic quidem cum risu descendit. Sed non fugerunt Nestora
 voces, Theagenem puto: verum audito clamore venit statim,
 descendensque clamavit, & sexcenta mala protulit contra eum,
 qui descenderat; nec enim novi, quomodo vir ille optimus
 vocatus sit. Ego vero, relinquens hominem dirumpentem se,
 abii visurus athletas. Iam enim esse*

τάς ἤδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδίκαί ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλε-
 θρίῳ. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἑλίδι. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀ- 32
 λυμπίαν ἀφικόμεθα, μεστὸς ἦν ὁ ὀπίσθροδος τῶν
 κατηγορούντων Πρωτέως, ἡ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν
 αὐτοῦ, ὥστε καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοί,
 ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεὺς μυρίῳ τῷ πλήθει
 παραπεμπόμενος, κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος,
 λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ, τὸν βίον τε ὡς ἐβίω,
 καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς ἐκινδύνευσε διηγούμενος, καὶ ὅσα
 πράγματα φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρη-
 μένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκουσα ὑπὸ πλήθους τῶν
 περιστάτων. εἶτα φοβηθεὶς μὴ συντριβεῖν ἐν τῇ αὐτῇ
 τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολλοὺς τοῦτο πάσχοντας εἶρων,
 ἀπῆλθον, μακρὰ χαίρειν φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ,
 τὸν ἐπιτάφιον ἑαυτοῦ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι. Πλὴν τότε 33
 τοσοῦτον ἐπήκουσα· ἔφη γὰρ βούλεσθαι χρυσῷ βίῳ
 χρυσῇ κορῶνῃ ἐπιθεῖναι· χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείῳ

dicebantur in Plethrio iudices certaminum. Haec tibi Eli-
 de. Ipsam vero Olympiam cum venissemus, plenum erat
 posticum templi vel accusantium Protea, vel propositum
 illius laudantium: adeo ut etiam ad manus multi illorum
 venirent, donec ipse progressus innumerabili eomitante
 multitudine Proteus, post praeconum agonem verba fecit
 de se, quam vitam vixerit, pericula quae subierit, enar-
 rans, & quas philosophiae causa sustinuerit molestias. Mul-
 ta quidem fuere, quae dixit: ego vero, prae circumstan-
 tium multitudine, pauca audiui. Deinde, ne tanta in turba
 eliderer, metuens, quod accidere videbam pluribus, abii,
 longum valere iussu affectante mortem Sophista, ipso sibi
 ante mortem parentante. Illud tamen audiui, cum diceret,
Velle se auream vitae aureas coronidem imponere: oportere enim

βεβιωκότα, Ἡρακλείως ἀποθανεῖν, καὶ ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βούλομαι τοὺς ἀνθρώπους, δείξας αὐτοῖς ὃν χρὴ τρόπον θανάτου καταφρονεῖν. πάντας οὖν δεῖ μοι τοὺς ἀνθρώπους Φιλοκτῆτας γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἐδάκρυον, καὶ ἐβόων, Σώζου τοῖς Ἑλλησιν· οἱ δὲ ἀνδρωδέστεροι ἐκεκραγείσαν, Τέλει τὰ δεδογμένα· ὅψ' ὧν ὁ πρεσβύτερος οὐ μετρίως ἐθορυβήθη, ἐλπίζων πάντας ἔξεσθαι αὐτοῦ, καὶ μὴ προήσεσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἄκοντα δὴ καθεζεῖν ἐν τῷ βίῳ. τὸ δὲ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πάντῳ ἀδόκητον αὐτῷ προσπεσόν, ὡχρίαν ἔτι μᾶλλον ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροίαν ἔχοντι, καὶ, νῆ

34 Δία, καὶ ὑποτρέμειν, ὥστε κατέπαυσε τὸν λόγον. Ἐγὼ δὲ, εἰπάζεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ ἐλεεῖν ἄξιον ἦν, οὕτω δυσέρωτα τῆς δόξης ἀνθρώπων ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποιῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὁμοῦς

qui Herculeo more vixerit, eum mori quoque more Herculeo, & remisceri aetheri. Ac prodesse, inquit, volo hominibus, ostendendo illis, quemadmodum mortem oporteat contemnere. Itaque Philoctetas mihi fieri omnes homines, aequum est. Qui ergo stupidiore erant hominum, lacrimari & clamare, Serva te Graecis! Qui autem fortiores, ii clamarunt, decreta perage! a quibus non mediocriter perturbatus est senex, qui sperasset futurum, uti omnes retinerent se, neque igni permitterent, sed invitum in vita manere cogerent. Cum ergo plane praeter opinionem illi accideret, ut decreta perficienda essent, ea res magis etiam expallefcere illum fecit, (quamquam cadaveroso iam ante colore esset) & tremere etiam, medius fidius! Itaque orationem finiit. Ego vero quam riserim, puto, coniciis. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita invenustus supra omnes, qui iisdem furis aguntur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, & in-

ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς
 τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, οὐκ εἰδὼς ὁ ἄβλιος ὅτι καὶ
 τοῖς ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου
 ἐχομένοις, πολλῶν πλείους ἔπονται. Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀ- 35
 λυμπία τέλος εἶχε, κάλλιστα Ὀλυμπίων γενόμενα,
 ὧν ἐγὼ εἶδον, τετράκις ἤδη ὁρῶν. ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἦν εὐ-
 πορῆσαι ὁχήματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπε-
 λιπόμην. ὁ δὲ αἰὲ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευταῖον
 προειρήκει ἐπιδείξασθαι τὴν καῦσιν καὶ με τῶν ἑταίρων
 τινὸς παραλαβόντος περὶ μέσας νύκτας, ἐξαιαστὰς,
 ἀπῆειν εὐθὺ τῆς Ἀρπίνης, ἔνθα ἦ ἡ πυρά. στάδιοι πάν-
 τες οὗτοι εἴκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἱππό-
 δρομον ἀπιόντων πρὸς ἑώ καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικί-
 μεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νενησμένην ἐν βάθει,
 ὅσον ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος. δάδες ἦσαν τὰ πολλὰ, καὶ
 παρεβέβυστο τῶν φρυγάνων, ὡς ἀναφθεῖν τάχιστα.

gurgitabat se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se
 admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui
 ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plu-
 res sequi. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima,
 quae ego vidi Olympiorum, qui quater iam viderim. Ego
 vero, neque enim vehiculi copia erat, multis mul disce-
 dentibus, invitus ibi relictus sum. At iste subinde differens,
 tandem praedicat noctem, qua spectaculum sui cremandi
 editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis assumsisset, fur-
 gens circa mediam noctem recta Harpinam petii, ubi ro-
 gus erat. Stadia haec sunt viginti, Olympia iuxta Hippo-
 dromum orientem versus euntibus. Cum primum eo ve-
 nissemus, roguum deprehendimus in fossa ad passus unius
 profunditatem structum. Faces multae aderant, & fermen-
 ta ubique interposita, ignem celerrime uti conciperet. Exo-

36 Καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν, (ἔδει γὰρ καὶ κείνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τοῦτο ἔργον) πρόεισιν ἐκείνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰεὶ τρόπον, καὶ ξὺν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾶδα ἔχων, οὐ Φαῦλος δευτεραγωνιστής. ἔδαδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἅτε ἀπὸ δάδων, καὶ Φρυγῶν ὁ δὲ, καὶ μοι πάνυ ἤδη πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀποβέμενος τὴν πῆραν, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκεῖνο ῥόπαλον, ἔστη ἐν ὀθόνῃ ρυπώσῃ ἀκριβῶς. εἶτα ἤτει λιβανωτὸν ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ καὶ ἀναδόντος τινός, ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων, (καὶ γὰρ καὶ τῆς πρὸς τὴν τραγωδίαν ἦν ἡ μεσημβρία). Δαίμονες μητρῶοι καὶ πατρῶοι, δεξασθε με εὐμενείς, ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, οὐ μὴν ἑωρᾶτό γε, ἀλλὰ περιεσχέσθη ὑπὸ τῆς Φλογός, πολ-

4 Ὁ ἐκ Πατρῶν δᾶδα ἔχων) Τὸν Θεαγένη λέγει. ἐκ Πατρῶν δὲ τῆς Πελοποννήσου. V.

riente luna, (oportebat enim hanc quoque videre pulcherrimum facinus) procedit iste quotidiano more indutus, & cum illo Cynicorum principes, praefertim generosus ille Patrensis, facem gestans, non malus secundarum partium certator. Facem gestabat vero etiam Proteus. Accedentes autem alter ab altera parte ignem incenderunt maximum, quippe a facibus ac sarmentis. Iste vero, & iam mihi diligenter attende, deposita pera, pallio, & Herculeia illa clava, adstabat in linteo plane sordido. Tum tus petiit, quod in ignem iniiceret, datumque ab aliquo, iniecit, dixitque conversus ad meridiem, (nam hoc quoque ad Tragediam pertinet, meridiem) *Materni paternique Daemones, volentes propisii me recipite!* Haec ubi dixisset, in ignem insiluit. Verum non videbatur, circumfusum a multa, quae sur-

λῆς ἡρμένης. Αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, 37.
 τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. ἐγὼ δὲ τοὺς μητρώους
 μὲν δαίμονας ἐπιβοῶμενον, μὰ τὸν Δί', οὐ σφόδρα
 ἡτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τοὺς πατρώους ἐπεκαλέσατο, ἀνα-
 μνησθεὶς τῶν περὶ τοῦ Φόνου εἰρημένων, οὐδὲ κατέχειν
 ἡδυνάμην τὸν γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες τὴν
 πυρὰν, οὐκ ἐδάκρυον μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδεύκνυντο λύπην
 τινὰ, εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες, ἄχρι δὴ ἀποπνιγεῖς ἐπ' αὐ-
 τοῖς, Ἀπίωμεν, Φημί, ὦ μάταιοι. οὐ γὰρ ἡδὺ τὸ θέα-
 μα ἀπτημένον γέροντα ὁρᾶν, κνίσσης ἀναπιμπλαμένους
 πονηρᾶς. ἢ περιμένετε ἔστ' ἂν γραφεύς τις ἐπελθὼν,
 ἀπεικάσῃ ὑμᾶς, οἷους τοὺς ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἐταίρους
 τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν; ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἡγανά-
 κτουν, καὶ ἐλοιδοροῦντό μοι, ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βα-
 κτηρίας ἤξαν. εἶτα ἐπειδὴ ἠπείλησα ξυναρπάσας τινὰς
 ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἔποιντο τῷ διδασκάλῳ,

gebat, flamma. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie;
 fabulae conversionem. Equidem maternos daemones invo-
 cantem non valde, ita me Iuppiter, reprehendi: sed cum
 paternos etiam advocaret, recordatus eorum, quae de cae-
 de illius dicta sunt, neque risum tenere tum poteram. Cy-
 nici autem rogi circumstantes non illi quidem flebant,
 sed silentio ignem adspicientes moestitiam quandam prae se
 ferebant: donec ego, quem ea res paene enecaret, *Abea-*
mus, dicerem, *vani homines!* Neque enim iucundum spectaculum,
 senem affari videre, & malo nidore oppleri. An expecta-
 tis, dum pictor aliquis superveniens depingat vos, uti sodales in
 carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari & male mihi
 dicere, quidam vero ruere etiam ad baculos. Deinde cum
 interminatus essem, me quosdam illorum correptos in
 ignem esse detrusurum, magistrum uti sequerentur, quie-

- 38 ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἤγον. Ἐγὼ δὲ ἐπανιών, ποικίλως, ἑταῖρε, πρὸς ἑμαυτὸν ἐνεόουν τὸ Φιλόδοξον οἷόν τέ ἐστιν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ἔρωσ ἄφυκτος, καὶ ταῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ ὅπως ἐκείνῳ τάνορι, καὶ τᾶλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπονενοη-
- 39 μένως βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός. Εἴτα ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπιοῦσιν, ὡς θεάσαντο καὶ αὐτοί. ὥντο γὰρ ἔτι καταλήψεσθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τότε τῇ προτεραίᾳ διεδέδοτα, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοὺς Βραχμᾶνας Φασὶ ποιεῖν) ἐπιβήσεσθαι τῆς πυρᾶς. ἀπέστρεφον δ' οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἤδη τετελεσθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ τοῦτ' αὐτὸ περισπούδαστον ἦν, καὶ αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τόπον, καὶ τι λείψανον καταλαμβάνειν τοῦ πυρός. ἔνθα δὴ, ὦ ἑταῖρε, μυρία πράγματα εἶχον, ἅπασι διηγούμενος καὶ ἀνακρίνουσι, καὶ

tem pacemque egere. In reditu autem, varie mecum, mi sodalis, cogitabam de cupiditate gloriae, vim illius perpendens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, nedum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementerque, & ut igne dignus esset, vixisset. Tum incidi in multos ad spectaculum abeuntes ipsos quoque, qui putarent nempe, se vivum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quoque pridie eius diei divulgatum fuerat, illum ita, ut exorientem solem salutareret, quod scilicet Brachmanas facere dictitant, rogum conscensurum esse. Multos igitur illorum averti, cum iam perfectum esse opus dicerem, quibus quidem non id ipsum curae esset, etiam locum inspicere, & aliquid de igni reliquum secum auferre. Hic sane, mi sodalis, sexcenta negotia habui, dum omnibus enarro interrogantibus,

ἀκριβῶς ἐκπυνθανομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τινὰ χαρίεν-
 τα, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοὶ, τὰ πραχθέντα διηγούμενη.
 πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεχηνότας,
 ἐτραγώδουν τὶ παρ' ἑμαυτοῦ, ὡς ἐπειδὴ ἀνῆΦθῃ μὲν ἡ
 πυρὰ, ἐνέβαλε δὲ Φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς, σεισμοῦ
 πρότερον μεγάλου γενομένου, σὺν μυκηθμῷ τῆς γῆς,
 γυψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς Φλογός, οἴχοιτο ἐς τὸν
 οὐρανόν, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ Φωνῇ λέγων, Ἐλιπον
 γὰν, βαίνω δ' ἐς Ὀλυμπον. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐτεθήπε-
 σαν, καὶ προσεκύνουν, ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με
 λέγοντες πότερον πρὸς ἔω, ἢ πρὸς δυσμὰς ἐνεχθεῖη ὁ
 γυψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς. Ἀπελθὼν 40
 δὲ ἐς τὴν πανήγυριν, ἐπέστην τινὶ πολιῷ ἀνδρὶ, καὶ, νῆ
 τὸν Δί', ἀξιοπίστῳ τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῷ πῶγωνι, καὶ
 τῇ λοιπῇ σεμνότητι, τάτε ἄλλα διηγουμένῳ περὶ τοῦ
 Πρωτέως, καὶ ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι, θεάσασαίτο αὐτὸν

& accurate singula exquirentibus. Si quem igitur viderem
 politum doctrina hominem, nuda illi acta, velut tibi mo-
 do, enarrabam. Apud stipites vero, & inhiantes narrationi,
 tragicæ quiddam gravitatis de meo adiciebam; ut hoc,
 Cum accensus esset rogos, & iam iniecisset se Proteus,
 motu telluris magno cum mugitu ante facto, evolantem
 media de flamma vulturem, coelum versus abiisse, humana
 magna voce clamantem, *Reliqui terram, abeo in Olympum!*
 Hi ergo obstupescentes cum horrore quodam adorare, &
 ex me quaerere, *Utrum versus orientem, an ad occidentem vo-*
lasset vultur? quibus ego, quidquid in buccam veniret, re-
 spondi. Tum in concionem delatus adfuit cano cuidam vi-
 ro, & fide digno, medius fidius, si vultum spectares cum
 barba & gravitate reliqua, cum & reliqua narraret de Pro-
 teo, & ut vidisset ipsum paulo ante, post combustionem,

ἐν λευκῇ ἐσθῆτι μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίποι περιπατοῦντα Φαιδρὸν ἐν τῇ ἑπταφώνῳ στοᾷ, κοτίνῳ τε ἐστεμμένον· εἴτ' ἐπὶ πᾶσι προσέθηκε τὸν γύπα, διομνύμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἑωρακέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς· ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι, καταγελῶν τὰ τῶν ἀνοήτων καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον.

- 41 Ἐννόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι, ποίας μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι, τίνας δὲ κορώνας οὐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον· καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰκόνας μὲν γὰρ παρά τε Ἡλείων αὐτῶν, παρά τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεσταλκέναι ἔλεγον, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀνασπασομένας. Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπιστολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τινάς, καὶ παραινέσεις, καὶ νόμους. καὶ τινὰς ἐπὶ τούτῳ πρεσβευτὰς τῶν ἐταίρων ἐχειροτόνησε, νεκραγγέλους καὶ νεκροδρομοὺς

in veste candida, & modo inambulantem laetum atque hilarem in septem vorum porticu reliquisset, coronatum olea. Deinde post omnia etiam vulturem illum adiecit, iuratus, ipsum se vidisse de rogo evolantem, quem ego paulo ante dimiseram, ut ridiculos faceret amentes homines & moribus stupidos. Ceterum cogita, quae in illo postea futura esse credibile sit: quas non apes in illo loco conventuras? quas non congregaturas se cicadas? quas non cornices involaturas, ut in sepulcrum Hesiodi: & id genus alia? Statuas quidem cum apud ipsos Elienses, tum apud Graecos reliquos, quibus etiam scripsisse dicebant, statim multas staturas ei novi. Aiunt vero, nobilibus oppidis fere omnibus missas ab eo epistolas in praeceptionibus, & adhortationibus, atque legibus. Eriam sodalium nonnullos eius rei causa legatos constituerat, quos mortis nuntios &

προσαγορεύσας. Τοῦτο τέλος τοῦ κακοδαίμονος Πρω- 42
 τεως ἐγένετο ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς
 ἀλήθειαν μὲν οὐδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ δόξῃ δέ,
 καὶ τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ, ἅπαντα εἰπόντος
 αἰεὶ, καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ ἀλέσθαι, ὅτε μὴδ'
 ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν
 γενόμενος. Ἐν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς 43
 ἔχης ἐπιπολὺ γελᾶν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλαι οἶσθα εὐ-
 θύς ἀκούσας μου, ὅτε ἦκον ἀπὸ Συρίας διηγουμένου,
 ὡς ἀπὸ Τρωάδος συμπλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τήν τε ἄλ-
 λην τὴν ἐν τῷ πλῶ τρυφὴν, καὶ τὸ μεῖράκιον τὸ ὠραῖον,
 ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ αὐτός τινα Ἀλκιβιάδην
 καὶ ὡς ἐπιταραχθεῖν μὲν τῆς νυκτὸς, ἐν μέσῳ τῷ Αἰ-
 γαίῳ γνόφου καταβάντος, καὶ κῦμα παμμέγεδες
 ἐγειράντος, ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυμαστός,

1 Τοῦ κακοδαίμονος Πρωτίως
 ἐγένετο) Πρωτεύς μὲν τάχα καὶ
 συγγνωστός, εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγ-
 γράμῃ, οὕτω τὸν βίον ἀπολιπόν· σὶ

δὲ τίς τοῦ τρόπου ἀγασταί, λόγον
 μὲν ἐμπορευσάμενος, οὕτω προχείρως
 ἐκγεγονότα, τοῖς ὕλοις δὲ καὶ με-
 ρολογίαις τούτου ἐσπαθηκότα; V.

inferorum cursores appellabat. Hic finis fuit infelicis Pro-
 tei, viri, qui, ut brevi sermone complectar, ad verum
 quidem respexerat nunquam, gloriae autem & laudis po-
 pularis causa dixerat semper feceratque omnia, adeo ut
 in ignem etiam insiliret, cum neque frui iam posset laudi-
 bus, quippe quarum sensus pervenire ad ipsum non posset.
 Desinam, cum unum adhuc tibi narravero, ut ridere pos-
 sis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum
 e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso naviga-
 verim, & cum reliquum hominis in illa navigatione lu-
 xum, tum formosum illum adolescentulum, quem ad ca-
 ninam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipse
 quoque aliquem Alcibiadem, & ut perturbatus fuerit, no-
 ctu, medio in Aegeo, descendente turbine & fluctum ex-
 citante maximum, ploraveritque cum mulierculis vir ad-

- 44 καὶ Θανάτου κρείττων εἶναι δοκῶν. Ἀλλὰ μικρὸν πρὸ
 τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα σχεδὸν ποι ἡμερῶν, πλείον, οἶ-
 μαι, τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγῶν, ἡμεσέ τε τῆς νυκτός, καὶ
 ἑάλω πυρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξανδρος
 ὁ ἰατρὸς διηγήσατο, μετακληθεὶς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐ-
 τόν· ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον, καὶ
 τὸν Φλογμὸν οὐ Φέροντα, καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα πάνυ
 ἐρωτικῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δοῦναι. καίτοι εἰπεῖν, ἔφη, πρὸς
 αὐτὸν, ὡς εἰ πάντως Θανάτου δέοιτο, ἤκειν αὐτὸν ἐπὶ
 τὰς θύρας αὐτόματον. ὥστε καλῶς ἔχειν ἔπεσθαι,
 μηδὲν τοῦ πυρὸς δεόμενον· τόνδ' αὖ Φάναι· Ἀλλ' οὐχ
 ὁμοίως ἔνδοξος ὁ τρόπος γένοιτ' ἂν, πᾶσι κοινὸς ὦν.
- 45 Ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολ-
 λῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρύ-
 σσειε τῷ δριμυεῖ Φαρμάκῳ. ὁρᾷς; οὐ πάνυ τοὺς ἀμβλυω-
 ποῦντας ὁ Αἰακὸς παραδέχεται. ὁμοῖον ὡς εἴ τις ἐπὶ

mirabilis, & qui superior mortis metu esse videretur. Ve-
 rum paulo ante mortem, novem circiter diebus ante, cum
 plus quam oportebat, puto, ingurgitasset, & vomuit no-
 ctu, & febris correptus est satis vehementi. Haec vero
 Alexander mihi medicus narravit, qui vocatus erat, ut il-
 lum inviseret. Aiebat ergo, se invenisse hominem humi se
 volutantem, impatientemque aestus, & amatorii velut
 blanditiis petentem frigidam: se autem non dedisse: ve-
 rum illud dixisse, Si omnino morte opus haberet, ipsam
 sponte iam venire ad ianuam, itaque bene facere, si illam sequeretur,
 nec ignem expeteret. Istum contra dixisse: At non ae-
 que gloriosum futurum mortis genus, quod omnibus commune es-
 set. Haec Alexander. Ego vero, & ipse non multis ante
 mortem diebus inunctum vidi, ut lacrimis moris oculos
 purgaret acerbis medicamento. Vides? Non sane recipit,
 qui hebetes oculos habent, Aeacus. Simile hoc est, ut si

σταυρὸν ἀναβήσεσθαι μέλλων, τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ
 πρόσπταισμα θεραπεύοι. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ
 ταῦτά εἶδε; κατ' ἄξιαν γελάσαι αὐτὸν ἐπὶ τῷ ἀνδρί. καί-
 τοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα; σύ δ' οὖν, ὦ
 Φιλότης, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλιστα ὅποτεν τῶν
 ἄλλων ἀκούσης θαυμαζόντων αὐτόν.

quis in crucem mox agendus digiti offensionem curet. Quid
 tibi viderur *facturus fuisse*, si vidisset ista, Democritus? Ri-
 sissetne, prout dignum est, virum? Quamquam unde tan-
 tum illi risus suppetiisset? Tu ergo, amice, ride ipse quo-
 que, & maxime cum alios admirari istum audieris!

Δ Ρ Α Π Ε Τ Α Ι.

ΑΠΟΛΛΩΝ, ΖΕΥΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΗΡΑΚΛΗΣ,
ΕΡΜΗΣ, ΑΝΔΡΕΣ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΟΡΦΕΥΣ,
ΔΡΑΠΕΤΗΣ, ΚΑΙ ΥΠΟΔΙΚΟΣ.

Ι ΑΠΟΛ. **Α**ΛΗΘΗ ταῦτά, Φασι, πάτερ, ὡς ἐμβάλοι-
τις αὐτὸν φέρον εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμπίων, ἥδη
πρεσβύτης ἄνθρωπος, οὐκ ἀγεννὴς θαυματοποιὸς τὰ
τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγείτο, αὐτὴ ἐωρακέναι
καίόμενον λέγουσα.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἀπολλον, ὡς μήποτε
γενέσθαι ὤφελεν.

ΑΠΟΛ. Οὕτω χρηστὸς ὁ γέρων ἦν, καὶ ἀνάξιος ἐν
πυρὶ ἀπολωλέναι;

8 Ἡ Σελήνη) Bene Apollo in-
ducitur non vidisse spectaculum
hoc, quia Sol est Apollo: & hoc
circiter noctem mediam [ἡ σελήνη

γὰρ ἡμῖν.] Nam in praecedenti ser-
mone est, (c. 36) καὶ ἐπειδὴ ἡ σε-
λήνη ἀνέτειλεν. ἴδαι γὰρ καί κείνην
θεάσασθαι. G.

F U G I T I V I.

APOLLO, IUPPITER, PHILOSOPHIA, MERCÛLES,
MERCURIUS, VIRI, DOMINUS, ORPHEUS,
FUGITIVUS, HOSPEs.

VERANE narrant ista, pater, fuisse, qui in ignem
se coniceret in celebritate Olympiorum, iam senem ho-
minem, nec ignavum ad talia portentorum artificem? Lu-
na enim nobis narravit, quae ardentem se vidisse diceret.

Iup. Vera omnino sunt, Apollo: quae utinam facta nun-
quam essent!

Apol. Adeone bonus erat senex, atque indignus, qui
igni periret?

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως· ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν μὲν τὴν ἀηδίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος τότε ὑπὸ κνίσσης πονηρᾶς, οἷαν εἰκὸς ἀποφέρεισθαι ἐπταμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον εὐθύς ἀπὼν ὠχόμεν, ἀπολώλειν αὐν, εὖ ἴσθι, ἀποπρία τοῦ καπνοῦ· καὶ ὅμως ἐν τοσαύτῃ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβανωτῶ παμπόλλῳ, μόλις αἱ ῥῖνες ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκείνην τῆς ὀσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγου δέω ναυτιᾶν, ὑπομνησθεῖς αὐτῆς.

ΑΠΟΛ. Τί δὲ βουλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἶργασται ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθόν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσὼν εἰς τὴν πυράν;

ΖΕΥΣ. Τοῦτο μὲν οὐκ αὖν, ὦ παῖ, φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν, ὃς ἐς τοὺς κρατῆρας ἤλατο καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.

Iup. Etiam illud forte ita se habuerit. At ego multam me tum-perferre iniucunditatem memini a malo illo nidore, qualem sursum ferri naturale est ab affatis corporibus humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut habebam, abiissem, perieram, bene noris, a fumo teterrimo. Et tamen in tanta suaveolentia, & copia aromatum, in ture adeo multo, vix mihi oblivisci nares ac dediscere voluerunt illam odoris labem. Sed nunc etiam parum abest, quin nau-seem ad illius memoriam.

Apol. Quid vero voluit, Iuppiter, quod haec in se designavit? aut quid boni in eo inest, si quis in rogam defiliens mutetur in carbones?

Iup. Hac in evitare non potes, quin ante ipsum Empedocli crimen intentes, qui in crateras ipse quoque in Sicilia defiliit.

ΑΠΟΛ. Μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ οὗτός γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας;

ΖΕΥΣ. Αὐτοῦ σοι λόγον ἔρῳ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς τε-
3 λευτῆς. ἔφη γάρ, εἴγε μέμνημαι. Ἀλλὰ τίς αὕτη σπουδῇ πρόσσεισι τεταραγμένη καὶ δακρύουσα, πάνυ ἀδικουμένη εἰκυῖα; μᾶλλον δὲ Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τοῦνομά γε τοῦμὸν ἐπιβοᾶται σχετλιάζουσα. τί, ὦ Δύγατερ, δακρύεις; ἢ τί ἀπολιποῦσα τὸν βίον ἐλήλυ-
θας; ἄρα μὴ οἱ ἰδιῶται αὖθις ἐπιβεβουλευκασί σοι ὡς τὸ πρόσθεν, ὅτε τὸν Σωκράτη ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀνύτου κατηγορηθέντα, εἴτα Φεύγεις διὰ τοῦτο αὐτούς;

ΦΙΛ. Οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὃ πολὺς λεῶς, ἐπήνουν, καὶ διὰ τιμῆς ἦγον αἰδούμενοι, καὶ θαυμάζοντές με, καὶ μονονουχὶ προσκυνῶντες, εἰ καὶ μὴ σφόδρα ξυνέσαν ὧν λέγοιμι. οἱ δὲ, πῶς ἂν εἴ-

Apol. Terribilem mihi melancholiam narras. Verum hic quam tandem illius cupiditatis causam habuit?

Iup. Ipsius tibi orationem referam, quam in conventu habuit, cum causam apud illos mortis suae diceret. Dixit enim, si bene memini... Sed quanam ista contente ad nos accedens perturbata & lacrimans, iniuriam magnam passae similis? Quin Philosophia est, & nomen meum miserabili voce inclamat. Quid, mea filia, ploras? aut quid relicto seculo huc venisti? Numquid denuo contra te machinati aliquid sunt imperiti, ut olim, cum accusatum ab Anyto Socratem interfecere? tum tu propterea illos fugis?

Phil. Nihil tale, pater. Sed illi quidem, vulgus promiscuum, laudarunt & in honore me cum veneratione atque admiratione habuerunt, ac tantum non adorarunt, etsi non valde, quae dicerem, intelligerent. Verum isti, quo-

παιρῖ ; οἱ ξυνήθεις καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ τῶνομα τοῦμὸν ὑποδύμενοι, ἐκεῖνοί με τὰ δεινότατα ἐργάσαντο.

ΖΕΥΣ. Οἱ Φιλόσοφοι ἐπιβουλὴν τινα ἐπιβεβου- 4
λεύκασί σοι;

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ, αἴγε ξυνήδικηται μοι καὶ αὐτοί.

ΖΕΥΣ. Πρὸς τίνων οὖν ἠδίκησαι, εἰ μήτε τοὺς ιδιώ-
τας, μήτε τοὺς Φιλοσόφους αἰτιά;

ΦΙΛ. Εἰσὶ τινες, ὦ Ζεῦ, ἐν μεταγμίῳ τῶν τε πολ-
λῶν, καὶ τῶν Φιλοσοφούντων, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ
βλέμμα, καὶ βάδισμα, ἡμῖν ὅμοιοι, καὶ κατὰ ταῦτα
ἐσταλμένοι ἀξιούσι γαῶν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι, καὶ τῶ-
νομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται, μαθηταί, καὶ ὁμιλη-
ταί, καὶ διασῶνται ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ αὐ-
τῶν παρμῆαρος, ἀμαθίας, καὶ θράσους, καὶ ἀστελ-

modo illos vocem? qui se familiares meos & amicos esse
aiunt, & nominis mei larvam induunt, illi ergo pessime
me tractarunt.

Iup. Philosophi igitur contra te aliquid machinati sunt?

Phil. Non, pater. Hi enim & ipsi iniuria mecum affe-
cti sunt.

Iup. A quibus ergo iniuriam accepisti, si neque indoctos
accusas, neque philosophos?

Phil. Sunt quidam, Iuppiter, interiecti, velut inter utram-
que aciem, inter vulgus & philosophos, habitu, oculorum
coniectu, incessu, nobis similes, & eadem ratione compo-
siti. Postulant enim meis in castris militare, & nostrum sibi
nomen inscribunt, discipulos se, & familiares, & sodales
nostros dicunt: at vita illorum impurissima, inscitia, au-

γείας ἀνάπλευας, ὕβρις οὐ μικρά καθ' ἡμῶν ὑπὸ τούτων, ὦ πάτερ, ἡδίκημένη πέφυγα.

5 ΖΕΥΣ. Δεινὰ ταῦτα, ὦ θύγατερ. ἀλλὰ τί μάλιστα ἡδίκησάς σε;

ΦΙΛ. Σκόπει, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μεστὸν, ἅτε ἀμαθίας καὶ ὕβρις ξυνόντα, καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν, κατελέσας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντειλόμενος ἐπιμεληθῆναι, ὡς παύσαιντο μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιοῦντες· ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, εἰρηνικώτερον συμπολιτεύοιντο. ἔφης γοῦν πρὸς μὲ καταπέμπων, ἃ μὲν πράττουσιν ἄνθρωποι, καὶ ὡς διακείνται ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὦ θύγατερ, καὶ αὐτὴ ὁρᾷς· ἐγὼ δὲ, ἐλεῶ γὰρ αὐτοὺς, σὲ, ἣν μόνην ἰάσασθαι ἀν-

dacia, libidine, plena: quae non parva est in nos contumelia. Ab hisce, pater, laesa profugi.

Iup. Dura haec sane, filia. Sed qua in re maxime te laeserunt?

Phil. Vide, pater, parvane sint? Tu enim cum videres seculum iniustitia & iniquitate plenum, quod cum inscitia & contumelia versaretur, & ab iis perturbaretur; miseratus humanum genus, ab ignorantia agitaturn, me demissisti, cui praeceperas, uti curam agerem, quo desinerent mutuis se iniuriis afficere, & vim facere, & similem feris bestiis vitam agere; sed oculis ad verum conversis, magis pacatam inter se civitatem haberent. Dicebas enim, me cum demitteres, *Quae agant homines, & quomodo ab inscitia affecti sint, ipsa vides, mea filia! Ego autem, qui illorum misericordia tangor, te, quam solam mederi posse his, quae fiunt,*

τὰ γιγνόμενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἀπάντων ἡμῶν, πέμπω ἰασομένην.

ΖΕΥΣ. Οἶδα πολλὰ καὶ τοιαῦτα εἰπὼν τότε· σὺ δὲ 6
τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπεδέξαντό σε
καταπαταμένην τὸ πρῶτον, ἃ τινὰ δὲ νῦν ὑπ' αὐτῶν πέ-
πονθας.

ΦΙΛ. Ἡῖσα μὲν, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας
εὐθύς, ἀλλ' ὅπερ ἐδόκει μοι χαλεπώτερον τοῦ ἔργου εἶ-
ναι, τὸ βαρβάρους παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶ-
τον ἡξίου ἐργάσασθαι· τὸ Ἑλληνικὸν δὲ εἶων ὡς ῥᾶστον
ὑποβαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὥς γε ἄμην, ἐνδεξόμενον
τὸν χαλινὸν οἶόν τε, καὶ ὑπαχθησόμενον τῷ ζυγῷ, ὀρ-
μήσασα εἰς Ἰνδοὺς τὸ πρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῷ
βίῳ, οὐ χαλεπῶς ἔπεισα καταβάνας ἀπὸ τῶν ἐλε-
φάντων ἐμοὶ συνεῖναι ὥστε καὶ γένος ὄλβιον οἱ Βραχ-
μᾶνες τοῖς Νεχραίοις καὶ Ὀξυδράκαις ὁμοροί, οὗτοι
πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται, καὶ βιοῦσί γε κατὰ τὰ

arbitrer, ex omni nostro numero delectam demitto, ut sanes.

Iur. Scio, multa me & talia tum dixisse. Tu iam dic,
quomodo te receperint primum advolantem, & quae nunc
ab illis patiaris.

Phil. Properabam, pater, non statim ad Graecos; sed,
quae videbatur mihi difficilior operis pars esse, instituere
ac docere barbaros, illam primum volebam perficere. Omis-
sis ergo interim Graecis, quos faciles ad subigendum puta-
bam, & celerrime recepturos frena, & iugo submittendos:
ad Indos primum excurri, maximam orbis gentem, nec
difficuler iis persuasi, ut descendentes suis ab elephantis
mecum versarentur; adeo ut beata illa gens Brachmanes,
qui in Nechraeorum & Oxydracarum confiniis colunt,
omnes iam mihi militent, & meis ex praeceptis vivant,

ἡμῖν δοκεῖντα, τιμώμενοι πρὸς τῶν περιόικων ἀπάντων, καὶ ἀποθνήσκουσι παράδοξόν τινα τοῦ θανάτου τρόπον.

- 7 ΖΕΥΣ. Τοὺς γυμνοσοφιστὰς λέγεις. ἀκούω γοῦν τάτε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καίόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. ἀλλ' οὐ μέγα τοῦτο ἔναγχος γοῦν καὶ Ὀλυμπιάσι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γενόμενον. εἰκὸς δὲ καὶ σε παρεῖναι, καιομένου τότε τοῦ γέροντος.

ΦΙΛ. Οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέει τῶν καταράτων ἐκείνων, οὓς ἔφην, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν εἰρων ἀπιόντας, ὡς λαιδορῆσαιντο τοῖς ξυνηλυθόσι, καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες.

- 8 ὥστε οὐδὲ εἶδον ἐκείνον ὅπως ἀπέθανε. Μετὰ γοῦν τοὺς Βραχμᾶνας, εἰς Αἰθιοπίαν εὐθὺς, εἶτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ συγγενομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφῆταις

12 Τὸν ὀπισθόδομον) Ὀπισθόδομος μέρος τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων, ἵνα ὅτε τὰ ταμίειον ὀπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ, ἐν ᾧ ἀπαιθίσαντο τὰ χρήματα. V.

qua de causa magno in honore sunt apud omnes vicinos. Hi miro quodam mortis genere moriuntur.

Iup. Gymnosophistas dicis. Audio enim & reliqua de illis, & hoc quoque, maximo illos rogo consensio, urendos se praeberē, neque quidquam de habitu aut positum membrorum mutare. Sed nihil hoc magnum: nuper enim Olympiae simile quid fieri ego vidi: credibile autem, te quoque affuisse tum, cum senex arderet.

Phil. Neque accessi, pater, Olympiam, metu facerrimorum hominum, quos dixi, quod multos illorum viderem eo ire, uti maledicerent ibi congregatis, clamorū quoque suo latratu posticum templi implerent: igitur neque vidi illum, quomodo sit mortuus. Post Brachmanes ergo statim in Aethiopiam, ac deinde in Aegyptum descendendi, & veritata ibi cum sacerdotibus illorum ac Prophetis, cum divi-

αὐτῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασα, ἐς Βαβυλῶνα ἀπῆ-
 ρα, Χαλδαίους καὶ μάγους μύησους, εἴτα ἐς Σκυ-
 θίαν ἐκείθεν, εἴτα ἐς Θράκην, ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τε
 καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, οὓς καὶ προαποστείλασα
 ἐς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὥς τελέσειεν αὐτοὺς, τὸν Εὐ-
 μολπον, (ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἀπάν-
 τα) τὸν δὲ, ὥς ἐπαδὼν προσβιάζοι τῇ μουσικῇ, κατὰ
 πόδας εὐθύς εἰκόμην. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς ἐλθοῦ- 9
 σαν, οὔτε πᾶν ἡσπάσαντο οἱ Ἕλληνες, οὔτε ὅλως
 ἀπέκλεισαν· κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλοῦσα, ἐπτά ἐκ
 τῶν ἀπάντων ἐταίρους καὶ μαθητὰς προσηγαγόμεν,
 καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέσου, καὶ
 Ἀβδηρόθεν ἄλλον, ὀλίγους παντάπασι. Μεθ' οὓς τὸ 10
 σοφιστῶν φῦλον οὐκ οἶδ' ὅπως μοι παρενεφύετο, οὔτε

10 Ἐπτά ἐκ τῶν ἀπάντων) Τοὺς
 ἐπτά λεγομένους σοφούς· Πιττα-
 χόν, Βίαντα, Θάλητα, Περίανδρον,
 Κλειόβουλον, Χίλωνα, Σόλωνα. V.
 In altero Vossiano maiore idem
 Scholion sic: Οἱ ἐπτά οὗτοι, Πιτ-
 ταχὺς, Βίας, Θαλῆς, Περίανδρος,
 Κλειόβουλος, Χίλων, Σόλων.

12 Καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου) Ἐκ
 Σάμου, Πυθαγόρας τὸν Μινυσάρχου.

ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτον. ἐξ Ἀβδη-
 ρων Δημόκριτον. ἄμφω δὲ φυσικὰ
 φιλοσόφῳ ἦσιν. V. In Voss. alte-
 ro sic: Ἐκ Σάμου Πυθαγόρας, ἐξ
 Ἐφέσου Ἡράκλειτος. ἐξ Ἀβδηρῶν,
 [καὶ ἄλλον] Ἡράκλειτον. [ἄλλον]
 Δημόκριτον.

ibid. Ἐκ Σάμου) Πυθαγόρας.
 V. alter.

13 Ἀβδηρόθεν) Ἐξ Ἀβδηρῶν. G.

na eos docuiffem, Babylonem perrexi, ut Chaldaeos &
 Magos iniziarem: tum inde in Scythiam; deinde in Thra-
 cen, ubi Eumolpus & Orpheus mecum fuere. Quos etiam
 praemissos in Graeciam, alterum ut illos initiaret, Eumol-
 pum, (didicerat enim a me divina omnia) alterum ut ca-
 nendo musices ope vim afferret animis, e vestigio statim
 consecuta sum. Ac primum quidem advenientem neque
 vehementer amplexi sunt Graeci, neque plane excluderunt.
 Paulatim vero alloquio meo septem ex omnibus sodales ac
 discipulos mihi conciliaui, & ex Samo alium, & alium
 Epheso, & Abdera alium, paucos omnino. Post quos So-
 phistarum mihi populus, nescio quomodo, adhaesit, neque

ζηλοῦν τὰ μὰ ἑς βάθος, οὔτε κορυδῇ ἀπάδον, ἀλλ' οἷον τὸ Ἱπποκένταυρων γένος, σύνβητόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον, οὔτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλεον προσεχόμενον, οὔτε ἡμᾶς ἀτενεῖσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττειν ἀσαφές τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἶδωλον, ἢ σκιάν ἐνίοτε ἰδόντες ἄν. οἱ δὲ ὥοντο ἀκριβῶς πάντα κατανενοηκέναι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἢ ἀχρεῖος ἐκείνη, καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὡς αὐτοὶ ὥοντο, ἀπρόσμαχος ἀνεφλέγετο, αἱ κομψαὶ, καὶ ἀποροι, καὶ ἄτοποι ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι, καὶ λα-
 II βυρινθῶδεις ἐρωτήσεις. Εἴτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, ἡγανάκτουν, καὶ συνίσταντο ἐπ' αὐτοὺς, καὶ τέλος, δικαστηρίου ὑπῆγον, καὶ παραδίδουσιν πιομένους τοῦ κωνείου. ἐχρῆν μὲν οὖν ἴσως τότε φυγεῖν εὐθύς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι

6 Ἀμυδρὸν) Ἀφανίς, σκοτεινόν. V.

10 Ἀπρόσμαχος) Ἀκαταγώνιστος. V.

aemulatus profunde mea placita, neque omnino ab iis abhorrens; sed, velut Hippocentaurorum genus, compositum quiddam & mixtum, inter imposturam & philosophiam medium oberrans, neque ignorantiae plane adhaerens, neque in nos defigere intentos oculos ausum; sed velut lip-pientes, prae hebetudine visus obscurum quoddam & evanidum nostri simulacrum aut umbram forte nonnunquam videntes. At isti accurate omnia se nosse arbitrabantur. Unde apud illos inutilis illa ac superflua sapientia, &, ut ipsi putabant, invicta, accendebatur: contulae illae, & dubitabiles, & inexpectatae responsiones, & exitum non habentes labyrinthisque similes responsiones. Deinde prohibiti ac reprehensi a meis sodalibus, indigne ferre & adversus illos coire, ac tandem in ius cogere, & eo dare, ubi cicutam biberent. Oportebat forte tum statim fugere,

τὴν συνουσίαν αὐτῶν· νῦν δὲ Ἀντισθένης με, καὶ Διογένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιππος, οὗτοι ἔπεισαν ὀλίγον ἐπιμετρήσai τῆς μονῆς· ὥς μή ποτε ᾤφελον· οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον.

ΖΕΥΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ᾧ Φιλοσοφία, τίνα ἰδύκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄκουε, ᾧ Ζεῦ, ἡλίκα ἐστὶ μιὰρὸν γάρ τι Φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὥς τὸ πολὺ δουλικόν, καὶ θητικόν, οὐ συγγενόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' ἀσχολίας· ἐδούλευε γὰρ, ἢ ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας, οἷας εἰκὸς τοὺς τοιούτους, ἐμάνθανε, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ περὶ πλυνοὺς ἔχειν, ἢ ἔρια ξαίνειν, ὥς εὐεργὰ εἶη ταῖς γυναιξὶ, καὶ εὐμήρυτα, καὶ καταγάγοιτο εὐμαρῶς, ὅποτε ἢ κρόκην ἐκεῖναι στρέφοιεν, ἢ μίτον κλώθοιεν. τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ μελετῶντες, οὐδὲ ὄνο-

nec amplius illorum ferre consuetudinem. Iam vero Antisthenes & Diogenes, & paulo post Crates, & Menippus, hi, inquam, mihi persuasere, ut paulum adhuc morae quasi corollarium adiicerem: quod utinam non fecissem! Neque enim tot deinde mala subiissem.

Iup. Nondum mihi dicis, Philosophia, quam iniuriam passa sis, sed indignaris tantum.

Phil. Quin tu audi, Iuppiter, quid sit. Impurum enim quoddam genus hominum, & plerumque servile atque mercenarium, non otiose nobiscum a pueritia inde versatum: servitutum enim serviit, aut mercede opus fecit, aut artes alias, quales cadunt in tales, didicit, cerdoniam, fabrillem, fulloniam, quae in lanis carpendis versatur, ut facilius deinde eae tractentur a feminis, finisque ad nendum & deducendum commodiores, quoties vel tramam illae torquere, vel nere licium volunt. Haec ergo isti puerili

μα τὸ ἡμέτερον ἤδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαντο, καὶ κατείδον τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν πολλῶν ἐστὶ τοῖς ἐταίροις ταῖς ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρωποι τὴν παρρησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπευόμενοι, καὶ συμβουλευούσι πείθονται, καὶ ἐπιτιμῶντων ὑποπτήσσουσι, ταῦτα πάντα τυραννίδα οὐ μικρὰν ἡγοῦντο εἶναι. Τὸ μὲν δὴ μαρβάνειν ὅσα τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει πρόσφορα, μακρὸν ἦν μᾶλλον δὲ κομιδῇ ἀδύνατον. αἱ τέχναι δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν πόνῳ, καὶ μόγις ἱκανὰ παρέχειν ἐδύναντο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺ, καὶ ὥσπερ οὖν ἐστίν, ἀφόρητον ἐφαίνετο. ἔδοξεν οὖν σκοποῦμένοις, τὴν ὑστάτην ἀγκύραν, ἣν ἱερὰν οἱ ναυτιλλόμενοι φασὶ, καθίεναι καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν ὁρμίσαντες, ἔτι τε καὶ τόλμαν, καὶ ἀραδίαν, καὶ ἀνασχυντίαν προσκαλέσαντες, αἶπερ

8 Πρόσφορα) Πρόσφορα, χρήσιμα, οἰκῆα, ἀρμόδια, ἐπιτήδεια. V.
9 Γλίσχραι) Ταπεινά. V.

aetate meditati, neque nomen nostrum noverant. Cum vero ad virilem aetatem pervenissent, animadversa, quae meis sodalibus a multitudine habetur, reverentia, & ut sustinent homines illorum in dicendo fiduciam, & curari se gaudent, & consulentibus obsequuntur, & reprehendentibus timide concedunt, regnum non parvum arbitrabantur esse haec omnia. Ac discere quaecunque huic instituto vitae conveniunt, longum fuerit, aut potius plane illis negatum est. Artes parcae, & cum labore, & vix tamen vel sic praestare, quod satis esset, poterant. Quibusdam etiam grave servitutis onus, & ut est, intolerabile visum. Considerantibus ergo placuit, ultimam ancoram, quam sacram appellant nautae, demittere: firmantesque navim in praeclara illa amentia, advocatis insuper audacia, infcitia, atque impudentia, quae maxime hoc illis cer-

αὐτοῖς μάλιστα συναγανίζονται, καὶ λοιδορίας καινὰς ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶναι, καὶ ἀνὰ στόμα ταύτας μόνας συμβολὰς ἔχοντες. ὁρᾷς ὅποια πρὸς Φιλοσοφίαν ἐφόδια; σχηματίζουσι, καὶ μετακοσμοῦσιν αὐτοὺς εὖ μάλα εἰκότως, καὶ πρὸς ἐμὲ οἶόν τι ἀμέλει ὁ Αἰσωπὸς Φησι ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος, ἡξίου λέειν καὶ αὐτὸς εἶναι, καὶ πού τινες καὶ ἦσαν ἴσως οἱ πιστεύοντες αὐτῷ. Τὰ δ' ἡμέτερα πάνυ ῥᾶστα, ὡς οἶσθα, 14 καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα, (τὰ προθαῖν λέγω) καὶ οὐ πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ τριβώνιον περιβαλέσθαι, καὶ πῆραν ἐξαρτήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν, καὶ βοᾶν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοιδορεῖσθαι ἅπασιν. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τοῦ μηδὲν ἐπὶ τούτῳ παθεῖν, ἢ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδῶς παρέξειν ἐμελλεν. ἡ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος, ἄκοντος τοῦ δεσπότου, καὶ εἰ βούλοιτο ἀπάγειν, παταχθήσομένου τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ

tamen adiuvant, novisque excogitatis conviciis, ut praesto statim & in ore sint: has ergo symbolas solas cum habeant, (viden' qualia ad philosophiam viatica?) figuram sumunt ornatumque decentem, mihi que quam simillimum: nimirum quale quid fecisse ait Aesopus illum Cumis asinum, qui leonina circumposita asperum rudens, leo & ipse esse postulabat. Ac forte erant alicubi, qui fidem illi haberent. Nostra vero facilia omnino, ut nosti, & ad imitandum expedita; de manifestis illis dico: nec multum negotii est palliolo amictiri, & peram gestare suspensam, & clavam in manu habere, & clamare, vel rudere potius aut latrare, & maledicere omnibus. Quippe securitatem illis nihil ob eam rem patiendi ipsa habitus praestitura videbatur reverentia: porro in promptu est, invito etiam domino, libertas, qui si asserere audeat, fusti percutiatur. Cibus au-

- ἄλφειτα οὐκ ἔτ' ὀλίγα, οὐδὲ ὡς πρὸ τοῦ μάζα ψιλῇ. τὸ δὲ οὐψώνιον, οὐ τάριχος, ἢ θυμόν, ἀλλὰ κρέα πανταδαπᾶ, καὶ οἶνος, οἷος ἡδιστος, καὶ χρυσίον παρ' ἑτοῦ ἀν' ἐβέλωσι· δασμολογοῦσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες, ἢ, ὡς αὐτοὶ φασιν, ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα, δάσειν τε πολλοὺς οἰόνται, ἢ αἰδοὶ τοῦ σχήματος, ἢ δέει τοῦ μὴ ἀκοῦσαι.
- 15 κακῶς. Καὶ γὰρ αὖ κακῆϊνὸ ἐώρων, οἶμαι, ὡς ἐξίσου καταστήσονται τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν. οὐδέ τις ὁ δικάσων, καὶ διακρινῶν τὰ τοιαῦτα, ἔσται, ἢν μόνον τὰ ἕξω ἢ ὅμοια. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἑλεγχον δέχονται, ἢν ἔρηταί τις οὕτως κοσμίως, καὶ κατὰ βραχὺ, ἀλλ' εὐθύς βοῶσι, καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν ἀναφεύγουσι τὴν λαιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον. καὶ ἢν μὲν τὰ ἔργα ζητῆς, οἱ λόγοι πολλοὶ ἢν δὲ ἀπὸ τῶν λόγων κρίνειν ἐβέλῃς, τὸν βίον ἀξιοῦσι σκοπεῖν.
- 16 Τοιγαροῦν ἐμπέπλησται πᾶσα ἡ πόλις τῆς τοιαύτης

tem non iam tenuis, neque, ut ante, nuda puls; opsonium non falsamentum, aut thymus; sed carnes omnis generis, & vinum quodque suavissimum; & aurum a quocunque voluerint. Nempe tributum quoddam crebro accessu suo colligunt; vel, ut ipsi loquuntur, tondent oviculas, datorosque sperant plures, vel habitus pudore, vel metu, ne male audiant. Nam illud quoque observarunt, opinor, se aequo fastigio staturos cum his, qui recte philosophantur. Neque enim quisquam erit, qui iudicer ista vel discernat, modo externa sint similia. Neque enim omnino illud probationis genus admittunt, si quis illos sic placide & sensim interroget: sed clamant statim, & ad arcem suam, convicia, confugiunt, & expediunt fustem: ac, si opera illorum requiras, multa in ore est doctrina; sin ex doctrina illos iudicare velis, vitam te considerare postulant. Itaque plena fraudibus istis civitas, illorum praesertim, qui Dio-

ραδιουργίας, καὶ μάλιστα τὸν Διογένη, καὶ Ἀντισθέ-
νη, καὶ Κράτητα ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῶ κυνέ
ταττομένων, οἱ τὸ μὲν χρήσιμον ὅπόσον ἔνεστι τῇ φύ-
σει τῶν κυνῶν, οἷον τὸ φυλακτικόν, ἢ τὸ οἰκουρικόν, ἢ
τὸ φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικόν, οὐδαμῶς ἐξηλώκασιν·
ὑλακὴν δὲ καὶ λιχνείαν, καὶ ἀρπαγὴν, καὶ Ἀφροδίσια
συχρά, καὶ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν διδόντα, καὶ
περὶ τραπέζας ἔχειν, ταῦτα ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν.
Ὅψι τοίνυν μετὰ μικρὸν οἶα ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐρ- 17
γαστηρίων ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας
ἑάσουσιν, ὅταν ὀρῶσιν σφᾶς μὲν πονοῦντας, καὶ κάμνον-
τας, ἔωθεν εἰς ἐσπέραν ἐπικεκυφότας τοῖς ἔργοις, καὶ
μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας· ἀργοὺς
δὲ καὶ γόητας ἀνθρώπους, ἐν ἅτασιν ἀφθόνοις βιοῦν-
τας, αἰτοῦντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνοντας δὲ προ-
χείρως, ἀγανακτοῦντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαι-

geni se & Antistheni, & Crateti adscriptos, sub Canis il-
lius signis militare aiunt: qui, quod utile inest in natura
canum, ut cautionem illam, illam domus custodiam, do-
minorum illum amorem, memoriam, nullo modo imitan-
tur; latratum vero, & ligurritionem, & rapacitatem, &
Venerem crebram, & adulationem, & illa versus dantem
blandimenta, & mensarum affectationem, haec omnia ad
unguem exprimere laborant. Videbis ergo paulo post,
quid futurum sit. Exfilientes enim de officinis universi de-
fertas relinquent artes, ubi videbunt, se quidem, opus
cum faciant & laborent a mane inde ad vesperam, ope-
ribus intenti suis, vix tamen sibi victum ex illa mercena-
ria ratione parare: otiosos autem homines atque imposto-
res in omnium rerum affluentia vivere, cum petant, quasi
tyranni essent, promte accipiant, si nihil ferant, indignen-

- λούοντας δὲ, σὺδ' εἰ λάβουεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος
 δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτεχνῶς τὸ μέλι αὐτὸ εἰς τὰ στό-
 18 ματα ἐσρέειν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἦττον αὖθις δεινὸν τὸ
 πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιοῦτοι ὄντες, μηδὲν εἰς ἡμᾶς ἄλλο
 ἐξυβρίζον. οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ τὰ ἔξω,
 καὶ τὰ δημόσια Φαινόμενοι, ἦν παιδὸς ὠραίου ἢ γυ-
 ναικὸς λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι, σιωπᾶν ἄξιον,
 οἷα ποιοῦσιν. ἔτι οἱ καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναῖ-
 κας ἀπάγουσι μοιχεύοντες, κατὰ τὸν Ἰλίου ἐκείνου
 νεανίσκον, ὡς Φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ αὐταί. εἴτα κοινὰς
 ταύτας ἅπασιν τοῖς ξυνοῦσι προβέμενοι, Πλάτωνός τι
 δόγμα οἶονται ποιεῖν, οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκείνος
 19 ἡξίου κοινὰς ἡγεῖσθαι τὰς γυναῖκας. Ἄ μὲν γὰρ ἐν
 τοῖς συμποσίοις δρῶσι, καὶ ἂ μεθύσκονται, μακρὸν
 αὖθις λέγειν. καὶ ταῦτα ποιοῦσι, πῶς οἶε κατηγο-
 ρούντες αὐτοὶ μέθης, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, καὶ

9 Ἐκείνου νεανίσκου) Τὸν Πάριδα. G.

tur, non laudent, etiam si acceperint. Haec vita, qualis
 sub Saturno fuit, illis videtur, & coelitus in ora mel in-
 fluere. Ac minus in ea re mali esset, si tales cum sint,
 nulla nos alia contumelia afficerent. At isti, vehementer
 graves & tristes quantum ad externa & publica qui vi-
 deantur, si puerum formosum, aut mulierem pulchram, vel
 nanciscantur, vel sperent, quid faciant, silere melius est.
 Quidam etiam suorum hospitum mulieres abducunt cor-
 rumpendas adulterio, ut Troianus ille iuvenis, nimirum
 ut ipsae etiam philosophentur: tum communes illas omni-
 bus suis familiaribus prostituunt, Platonis quoddam se pla-
 citum perficere rati, ignari, quo sensu divinus ille com-
 munes esse mulieres voluerit. Quae quidem faciant in con-
 viviiis, & quomodo per ebrietatem se gerant, commemo-
 rare longum fuerit. Et haec faciunt, quid putas? accu-
 santes ipsi ebrietatem, & adulterium, & lasciviam, & ava-

Φιλάργυρίας; οὐδὲν γοῦν οὕτως εὖροις ἄλλο ἄλλω ἐναντίον, ὥς τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα³ οἶον, κολακίαν μισεῖν Φασι, κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην ἢ τὸν Στρουθίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. ἀληθεύειν τοὺς ἄλλους προτρέποντες, οὐκ ἂν οὐδὲ κιῆῃσαι τὴν γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τοῦ ψεύσασθαι δύναντο. ἡδονὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος, ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα πράττουσι. τὸ δ' ὀξύχολον, καὶ μικραίτιον, καὶ πρὸς ὀργὴν ῥαδίον, ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τὰ νεογνά. γέλωτα γοῦν οὐ μικρὸν παρέχουσι τοῖς θεωμένοις, ὅποτεν ὑπὸ τῆς τυχεύσης αἰτίας ἐπιξέσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολή, πελιδνοὶ δὲ τὴν χροιάν βλέπωνται, ἰταμόν τι καὶ παράφορον δεδορκότες, καὶ ἀφροῦ, μᾶλλον δὲ ἰοῦ μεστὸν αὐτοῖς ἢ τὸ στόμα. Μὴ εἴδῃς γε ἐκεῖθι τύχοις, ὅτε ὁ μιαρὸς ἐκεῖνος ἐκχεῖται βόρβορος· χρυσίον μὲν, ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις, οὐδὲ κε-

³ Τὸν Γναθωνίδην) Κολάων οἱ περιφανίστατοι οὗτοι. V. 13 Ἰταμόν) Ἀνατοχοντοί. V.

ritiam. Nihil enim ita adversum alteri alterum invenies, ut sunt sermones illorum & facta. Verbi gratia adulationi se inimicos aiunt, cum adulationis causa Gnathonidem aut Struthiam superare possint: veracitatem commendantes aliis, nec movere linguam queant ipsi sine mendacio. Voluptas inimica omnibus in sermone, hostis Epicurus: re vera autem faciunt propter illam omnia. Acuta bilis, querelae de rebus minutis, proclivitas ad irascendum, supra parvulos infantes. Quare risum praebent non mediocre spectantibus, cum a quacunque causa exarsit illis bilis, luridus pallor apparet in facie, cum torvum quiddam & furiosum vident, & spuma, vel veneno potius plenum os habent. Nolis tu ibi esse, cum impurum illud coenum effunditur! *Aurum, inquit, aut argentum, Mehercules, nec*

κτῆσθαι ἀξιῶ, ὀβολὸς ἱκανὸς, ὡς Θέρμους πριαίμην. ποτὸν γὰρ, ἢ κρήνη ἢ ποταμὸς παρέξει. καὶ μετ' ὀλίγον αἰτούσιν οὐκ ὀβολοὺς, οὐδὲ δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πλοῦτους ὅλους. ὥστε τίς ἔμπορος τοσούτον ἀπὸ τοῦ Φόρτου πλήσειεν ἂν, ὅσον τούτοις Φιλοσοφία ἐς χρηματισμὸν συντελεῖ; εἴτ' ἐπειδὴν ἱκανῶς συλλέξωνται, καὶ ἐπισιτισῶνται, ἀπορρέψαντες ἐκείνο τὸ δύστηνον τριβώνιον, ἀγροὺς ἐνίοτε καὶ ἐσθῆτας τῶν μαλακῶν ἐπρίαντο, καὶ παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας ὅλας, μακρὰ χαίρειν φράσαντες τῇ πύρᾳ τῇ Κράτητος, καὶ τῷ τρίβωνι τοῦ Ἀντισθένης, καὶ τῷ πίθῳ τοῦ Διογέ-
 21 νους. Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὁρῶντες, καταπτύουσιν ἤδη Φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας εἶναι τοιούτους οἴονται, καὶ μὲ τῆς διδασκαλίας αἰτιῶνται. ὥστε πολλοῦ ἤδη τοῦ χρόνου, ἀδύνατόν μοι γεγένηται καὶ ἓνα τινα προσ-
 αγαγέσθαι αὐτῶν· ἀλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκείνο πά-

5 Ἐς χρηματισμὸν) Ἐς τὴν τῶν χρημάτων συλλογὴν. χρηματίζεσθαι, χρήματα συλλέγειν. V.

possidere digner; obolus mihi sufficit, unde lupinos emam; potum enim fons praebebit, aut fluvius. Paulo post non obolos petunt, aut drachmas paucas, sed totas divitias. Quis ergo mercator tantum a navium commeatu affluat divitiis, quantum hisce ad quaestum philosophia confert? Deinde ubi, quantum satis est, collegerint, & viaticum sibi paraverint, abiecto illo infelici palliolo, agros interdum & vestimenta mollia emunt, & pueros comatos, & totos vicos, longum valere iussa Cratetis pera, & Antisthenis pallio, doliisque Diogenis. Vulgus vero ista cum videt, despuunt iam philosophiam, & omnes ex eo genere esse arbitrantur, & me disciplinae istius nomine accusant. Igitur diu iam est, cum ne unum quidem istorum potui allicere, sed illud mihi

ἔχω. ὅπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφίηνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὐ-
θις ἀναλύεται. ἡ Ἀμαθία δέ, καὶ ἡ Ἀδικία, ἐπιγε-
λῶσιν, ὁρῶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνή-
νυτον πόνον.

ΖΕΥΣ. Οἶα, ὦ θεοὶ, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία 22
πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων; ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὃ, τι
καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτοὺς μετελευστέον. ὁ μὲν γὰρ
κεραυνὸς ἀπάγει μιᾷ πληγῇ, καὶ ὁ Θάνατος ταχύς.

ΑΠΟΛ. Ἐγὼ τοι, ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι· μισῶ γὰρ
καὶ αὐτὸς ἤδη τοὺς ἀλαζόνας, ἀμούσους ὄντας, ὑπὲρ
τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνοῦ μὲν γὰρ, ἢ τῆς σῆς
δεξιᾶς, οὐδαμῶς ἐκείνοι ἄξιοι· τὸν Ἑρμῆ δέ, εἰ δοκεῖ,
αὐτοκράτορα τῆς κολάσεως καταπέμψωμεν ἐπ' αὐ-
τούς. ὃς ἅτε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχιστα
εἴσεται τοὺς τε ὀρθῶς Φιλοσοφοῦντας, καὶ τοὺς μῆ.

7 Μετελευστέον.) G. Κολαστέον. Τιμωρητέον. V. 13 Αὐτοκράτορα.)
Βασιλία. V.

Penelopes *consilium* usu venit. Quantumcunque ego texo,
illud momento temporis rursus resolvitur, ridentibus In-
scitia atque Iniquitate, cum videant, opus nostrum non
procedere, nihil proficere laborem.

Iur. Quantum, o Dii, malorum perpeffa nobis est a fa-
cerrimis illis mortalibus Philosophia! Itaque videndum,
quid facto sit opus, aut quomodo isti tractandi sint. Ful-
men enim uno ictu educit e vita, mors ista celeris.

Apol. Ego tibi, pater, subiiciam. Odi enim & ipse iam
istos impostores, Musarum vicem indignatus, a quibus
averfi sunt. Fulmine aut tua dextra minime digni sunt. Sed
Mercurium, si placet, arbitrum poenae in illos demitta-
mus, qui ut in doctrinae studiis ipse quoque versatus, ce-
lerrime tum recte philosophantes agnoscet, tum minus:

εἴτα τοὺς μὲν ἐπαινέσεται, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ κολασθήσονται, ὅπως ἀν' ἐκείνῳ παρὰ τὸν καιρὸν δοκεῖ.

- 23 ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, ὦ Ἀπολλων. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλεις, ἅμα καὶ τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες, ἅπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον. τρισκαίδεκατον γοῦν ἄθλον οἶον τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν, ἣν ἐκκόψῃς μισρὰ οὕτω καὶ ἀναίσχυντα θηρία.

ΗΡΑΚ. Καὶ μὴν ἄμεινον ἦν, ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθάραι αὐθις τοῦ Αὐγείου, ἢ τούτοις συμπλέκεσθαι. ἀπώμεν δ' ὅμως.

ΦΙΛ. Ἀκουσα μὲν, ἀκολουθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί.

- 24 ΕΡΜ. Κατίωμεν, ὡς καὶ ὀλίγους αὐτῶν ἐπιτρέψαμεν σήμερον. ποίαν δὲ χρὴ τραπέσθαι, ὦ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσὶν, ἢ πρόδηλον ἔτι ἐν τῇ Ἑλλάδι.

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς. ἢ πάνυ ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς Φιλοσο-

deinde illos quidem, prout merentur, laudabit; hi vero, ut pro temporis ratione illi videbitur, punientur.

Iup. Bene mones, Apollo. Sed tu quoque, Hercules, assumpta ipsa Philosophia, quam celerrime ad homines abite: tertium enim decimum te puta hunc laborem perfecturum, extirpandis impuris adeo atque impudentibus bestiis.

Herc. Sane malim ego, pater, Augiae fimum expurgare denuo, quam hisce implicari. Abeamus tamen.

Phil. Invita equidem eo: sequendum tamen, prout parenti nostro visum est.

Merc. Descendamus, ut paucos certe obteramus hodie. Quo vero eundum est, Philosophia? Tu enim, ubi sint, nosti. Aut porius, in Graecia illos esse, manifestum est.

Phil. Nequaquam: aut oppido paucos, qui recte philo-

Φῶσιν, ὦ Ἑρμῆ. οὗτοι δὲ οὐδὲν Ἀττικῆς πενίας δέονται, ἀλλ' ἔνθα πολὺς χρυσὸς, ἢ ἄργυρος ὀρύττεται, ἐκεῖ που ζητητέοι εἰσὶν ἡμῖν.

ERM. Οὐκοῦν εὐθὺ τῆς Θρακῆς ἀπιτέον.

HPAK. Εὖ λέγεις, καὶ ἡγήσομαί γε ὑμῖν τῆς ὁδοῦ· οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅπαντα, συχνάκις ἐπελθών. καί μοι τήν δὲ ἤδη τραπώμεθα.

ERM. Ποίαν λέγεις;

HPAK. Ὅρατε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν 25 ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ὄρων ἀπάντων; Αἶμός ἐστι τὸ μείζον, ἡ καταντικρὺ δὲ Ῥοδόπη, πεδίον δὲ ὑποπεπταμένον, πᾶμφoron, ἀπὸ τῶν προπόδων ἐκατέρων εὐθὺς ἀρξάμενον· καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, οὐκ ἀμόρφους τὴν τραχύτητα, οἷον ἀκροπόλεις πολλὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται.

sophantur, Mercuri. Isti vero, quos quaerimus, nihil Attica paupertate opus habent, sed ubi auri multum & argenti effoditur, ibi nobis quaerendi sunt.

Merc. Recta igitur pergendum in Thraciam.

Herc. Bene mones, & viae ego dux vobis ero. Novi enim Thracum omnia, qui saepe eam regionem obierim; & hac iam ingrediamur.

Merc. Qua dicis?

Herc. Videtis, Mercuri & Philosophia, duos montes maximos omnium montium & pulcherrimos? (Haemus est maior, alter ex adverso est Rhodope) camposque infra patentēs fertilissimos, a radicibus utrinque incipientes: & colles aliquot, tres quidem pulcherrimos, affurgentes, non deformes asperitate, tanquam plures subiectae urbis arces. Et iam ipsa urbs apparet.

ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὦ Ἡράκλεις, μεγίστη, καὶ καλλίστη ἀπάσῶν, πόρρωθεν οὖν ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καὶ τις ποταμὸς μεγίστος παραμείβεται, πᾶν ἐν χροῶν ψαύων αὐτῆς.

ΗΡΑΚ. Ἐβρος μὲν οὗτος· ἡ δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου, καὶ ἡμεῖς ἤδη πρόσγειοι, καὶ ὑπονέφελοι, ὥστε ἐπιβαίνωμεν ἀγαθῇ τύχῃ.

26 ΕΡΜ. Οὕτω γιγνέσθω, τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν, ὅπως τὰ θηρία ἐξιχνεύεον;

ΗΡΑΚ. Τοῦτο μὲν σὸν ἤδη ἔργον, ὦ Ἑρμῆ, κῆρυξ γὰρ εἶ, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων.

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο χαλεπὸν. ἀλλὰ τὰ γε ὀνόματα οὐκ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ οὖν, ὦ Φιλοσοφία, λέγε, οὓς τινες ἀνομαστέον, καὶ τὰ σημεῖα προσέτι.

ΦΙΛ. Οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ σαφές, οἱ τιwes ὀνομάζονται, διὰ τὸ μὴ συγγενέσθαι αὐτοῖς· ἀπὸ δ' οὖν τῆς

*Merc. Maxima per Iovem, mi Hercules, & pulcherri-
ma omnium. E longinquo igitur iam pulchritudo illius ex-
splendescit. Et fluvijs aliquis praeterfluit maximus, plane
moenibus illius alludens. [Gr. in cute eam tangens.]*

*Herc. Hebrus hic est: urbs autem Philippi illius opus:
& nos iam terrae vicini, atque infra nubes; inscendamus
ergo, quod felix faustumque sit.*

*Merc. Sic fiat! Quid vero iam faciendum? quomodo ve-
stigandae sunt illae bestiae?*

*Herc. Illae tuae iam, Mercuri, partes sunt. Praeco es,
praeconium tibi faciendum est.*

*Merc. Hic nihil difficultatis. Verum nomina illorum non
novi. Tu igitur, Philosophia, dic, qui nominandi sunt, &
signa insuper.*

*Phil. Ne ego quidem satis certo, quomodo nominentur,
scio, quod cum illis minime versata sum. Sed ob habendi*

ἐπιθυμίας ἣν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, οὐκ ἂν ἀμάρτοις
προσκαλῶν Κτήσωνας, ἢ Κτησίππους, ἢ Κτησικλέας,
ἢ Εὐκτήμονας, ἢ Πολυκτήτους.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες οὗτοί εἰσιν, ἢ τί καὶ 27
περισκοποῦσι καὶ αὐτοί; μᾶλλον δὲ καὶ προσίασι, καί
τι καὶ ἔρεσθαι θέλουσιν.

ΑΝΔ. Ἄρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν, ἢ σὺ,
ὦ βελτίστη, εἴ τινος τρεῖς γόητας ἅμα εἶδετε, καὶ τινὰ
γυναῖκα ἐν χρῶ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακωνικόν, ἄρρενω-
πὴν, καὶ κομιδῇ ἀνδρικήν;

ΦΙΛ. Παπαί, τὰ ἡμέτερα οὗτοι ζητοῦσι.

ΑΝΔ. Πῶς τὰ ἡμέτερα; δραπεταὶ γὰρ ἐκεῖνοι
ἅπαντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτιμεν, ἡν-
δραποδισμένην πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἴσεσθε δὲ καθότι καὶ ζητοῦμεν αὐτούς. τοῦν
δὲ ἅμα κηρύττωμεν· εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικόν,
13 Μίτιμιν) Ζητοῦμεν. V.

eorum libidinem non peccaveris, si Ctesones [*Habeones*] &
Ctesippos [*Habiequos*], aut Ctesicles [*Habiglorios*], aut Eu-
ctemonas [*Bonihabios*], aut Polyctetos [*Multihabios*] advocates.

Merc. Bene mones. Verum qui sunt isti? aut quid ipsi
quoque circumspiciunt? Quin accedunt etiam, & interro-
gare aliquid volunt.

Vir. Numquid nobis, viri, dicere potestis, aut tu, opti-
ma, si quos praeftigiatōres tres una vidistis, & mulierem
ad cutem Laconico more detonsam, virili vultu & plane
viraginem.

Phil. Hem! Eadem, quae nos, isti quaerunt.

Vir. Quomodo eadem, quae vos? Fugitivi enim isti
omnes. Nos vero mulierem maxime persequimur, plagio
ab istis abductam.

Merc. Scietis, cur illos quaeramus: iam vero simul fa-
ciamus praeconium: Si quis mancipium Paphlagonicum, de

τῶν ἀπὸ Σινώπης βαρβάρων, ὄνομα τοιοῦτον, οἷον ἀπὸ κτημάτων, ὑπώχρον, ἐν χρῶ κουρίαν, ἐν γενεῖᾳ βαθεῖ, πῆραν ἐξημμένον, καὶ τριβάσιον ἀμπεχόμενον, ὀργήλον, ἄμουσον, τραχύφωνον, λείδωρον, μηνύειν ἐπὶ ῥητῶ αὐτονόμῳ.

28 ΔΕΣΠ. Νοῶ, ὦ οὗτος, ὃν κηρύττεις ὡς ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοῖ, Κάνθαρος. καὶ ἐκόμα δέ, καὶ τὰ γένειον ἐτίλλετο, καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἠπίστατο. ἀπέκειρε γὰρ ἐν τῷ γναφείᾳ καθήμενος, ὁπόσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπανθεῖ.

ΦΙΛ. Ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας.

ΔΕΣΠ. Ὡ τῆς τόλμης, ὁ Κάνθαρος φιλοσοφεῖν φησιν, ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος.

ΑΝΔ. Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν, ξυνήσι γὰρ, ὡς φησιν, αὕτη.

Sinopensibus Barbaris, nomine tali, quod ab habendo ductum est, suppalidum, ad cutem detonsum, barba proluxa, peram suspensam gerens, & palliolo indutum, iracundum, indocum, aspera voce, maledicum, indicare conditione, quam ipse dixerit, voluerit, accedat!

Dom. Non intelligo equidem, mi homo, quid sibi velit tuum praeconium. Nam isti nomen apud me fuit Cantharo, & comam alebat, & vellebat mentum, meamque artem sciebat, qui desidens in fullonia officina detonderet, quidquid superfluum foccorum eminet in vestibus.

Phil. Ille ipse tuus est servus: at nunc philosopho similis, cum ipse fullonia se arte concinnaverit.

Dom. Vah audaciam! Cantharus philosophari se ait! nostri autem nulla habetur ratio.

Vir. Noli curare, inveniemus omnes: intelligit enim ista, quantum dicit,

ΦΙΛ. Τίς δ' οὗτος ἄλλος ὁ προσιών ἐστιν, ᾧ Ἡρα- 29
κλες, ὁ καλὸς, ὁ τὴν κιθάραν;

ΗΡΑΚ. Ὁρφεύς ἐστι, σύμπλους ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς
ἔμδος, ἡδίστος κελευστῶν ἀπάντων. πρὸς γοῦν τὴν ὁδὸν
αὐτοῦ ἡκιστα ἐκάμνομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ᾧ ἄριστε
καὶ μουσικώτατε Ὁρφεῦ, οὐκ ἐπιλέλῃσαι γάρ που
Ἡρακλέους.

ΟΡΦ. Νῆ καὶ ὑμεῖς γε, ᾧ Φιλοσοφία, καὶ Ἡρα-
κλες, καὶ Ἑρμῇ. ἀλλὰ καιρὸς ἀποδίδοναι τὰ μήνυτρα,
ὡς ἔγωγε πάνυ σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν δεῖξον, ᾧ παῖ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστὶ,
χρυσίου γὰρ οὐδέν, οἶμαι, δέη, σοφὸς ὢν.

ΟΡΦ. Εὖ ἔφης· ἐγὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δείξαιμι· ἂν
ὑμῶν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ οὐκ ἂν, ὡς μὴ κακῶς ἀκούοι-
μι πρὸς αὐτοῦ, μιὰρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον
τοῦτο ἐκμεμελέτηκε.

Phil. Sed quis est, Hercules, ille alter accedens, pulcher
ille cum lyra?

Herc. Orpheus est, qui mecum navigavit in Argo, hor-
tator omnium optimus; ad cuius cantum omnium mini-
me fatigabamur remigio. Salve, Orpheu optime & cantus
peritissime; nempe non oblitus es Herculis.

Orph. Sane vos quoque, Philosophia, & Hercules, &
Mercuri. Sed debetis mihi indicium, quippe praeclare ego,
quem quaeritis, novi.

Merc. Ergo ostende nobis, fili Calliopes, ubi sit: auro
enim, puto, nihil opus habes, qui sis vir sapiens.

Orph. Recte istuc dicis. At ego domum quidem vobis,
ubi habitat, ostendero; non ipsum, ne male ab illo au-
diam: impurus enim ultra modum est, & in hoc solum
se exercuit.

ΕΡΜ. Δείζον μόνον.

ΟΡΦ. Αὕτη πλησίον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδῶν,
ὥς μηδ' ἴδοιμι αὐτόν.

30 ΕΡΜ. Ἐπίσχες. οὐ γυναικίος ἐστὶ Φαῖνῃ, ραψωδού-
σης τὶ τῶν Ὀμήρου;

ΦΙΛ. Νῆ Δία. ἀλλ' ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ λέγει.

ΔΡΑΠ. Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος [ἀνὴρ] ὁμῶς αἰδέσθαι
πύλῃσιν,

Ὅς χρυσὸν φιλέει μὲν ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴποι.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητέον, ὅς

Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξεν, ὅκεν Φιλότητα παρέσχε.

ΥΠΟΔ. Περὶ ἐμοῦ τοῦτο τὸ ἔπος, οὗ τὴν γυναῖκα
ᾧχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην.

ΔΡΑΠ. Οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ'
ἐλάφοιο,

Οὗτ' εἰνὶ πτολέμῳ ἐναρίθμιος, οὗτ' ἐνὶ βουλῇ,

Merc. Ostende modo.

Orph. Haec proxima! Verum ego e vestigio abeo, ut illum nec videam.

Merc. Attende! nonne mulieris haec vox est, Homeri versiculos recitantis?

Phil. Sic est, per Iovem. Sed audiamus, quid dicat.

Fug. Hostis enim ille mihi velut atri limina Ditis,

Pectore quisquis amat nummos, sed idem negat ore.

Merc. Ergo Cantharum odisse debes,

Cui hospes laesus, qui se praestabat amicum.

Hosp. De me hic versus, cuius muliere abducta fugit, quod ipsum domum meam receperam.

Fug. Vah vinose, canisque oculos, & pectora cerge,

Expers consilii, numeri nullius in armis.

Θεοσίτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστος κολοιῶν
 Μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.
 ΔΕΣΠ. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη.
 ΔΡΑΠ. Πρόσθε κύων, ὅπιθεν δὲ λέων, μέσση δὲ
 χίμαιρα,

Δεινὸν ἀποπνέουσά, τρίτου κυνὸς ἀγρίου ὁρμῇν.
 ΥΠΟΔ. Οἶμοι, γυναῖ, ὅσα πέπονθας ὑπὸ κυνῶν 31
 τοσούτων. Φασὶ δ' αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ' αὐτῶν.

ΕΡΜ. Θάρρει, Κέρβερόν τινα τέξεταί σοι, ἡ Γηρυό-
 νην, ὡς ἔχοι ὁ Ἡρακλῆς οὗτος αὖθις πόνον. ἀλλὰ καὶ
 προσίασιν, ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν.

ΔΕΣΠ. Ἐχω σε, ὦ Κάνθαρε. νῦν σιωπᾶς; Φέ-
 ρωμεν ἂν τίνα σοι ἡ πήρα ἔχει, θερμούς ἴσως, ἡ ἄρται
 τρυφός;

ΕΡΜ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσίου.

ΗΡΑΚ. Μὴ θαυμάσης. Κυνικὸς γὰρ ἔφασκεν εἶναι.

Thersites nugax, in pravis optima pica,

Regibus infestus temere sine more modoque.

Dom. Verisimiliter exsecrandi hominis versus cadunt.

Fug. Prima canis, media at capra, atque in fine leaena,

Horridum olens, triplicisque canis silvestris odorem.

Hosp. Hei mihi, mulier, quantum a tot canibus perpe-
 sa es! Aiunt illam etiam uterum ab istis ferre.

Merc. Bono animo esto. Cerberum tibi quendam pariet
 vel Geryonem, novum ut laborem rursus habeat hic Her-
 cules. Verum accedunt etiam, itaque nihil opus est, ut
 pulsetur ianua.

Dom. Teneo te, Canthare! Nunc taces? Age, videamus,
 quid habeat tibi pera? lupinos forte aut panis frustum?

Merc. Non, ita me Iuppiter; sed zonam auri.

Herc. Noli admirari. Cynicum enim ante se ferebat in

τὸ πρόσθεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίππειος ἀκριβῶς ἐστὶ. τοιγαροῦν Κλεάνθην οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρεμῆσεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πάγωνος, αὐτῷ μιὰρὸς ὢν.

- 32 ΔΕΣΠ. Σὺ δὲ, ὦ κακὲ, οὐ Ληκυθίων οὐμὸς δραπέτης τυγχάνεις ὢν; οὔμενον ἄλλος. ἂ τοῦ γέλωτος. εἴτα τί οὐκ ἂν γένοιτο; καὶ Ληκυθίων Φιλοσοφεῖ;

ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ οὗτος ἀδέσποτος ὑμῖν ἐστίν;

ΔΕΣΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΔΕΣΠ. Ὅτι δεινῶς τῶν ὑποσάβρων ἐστὶ. τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνου αὐτὸν ἐκαλοῦμεν.

ΕΡΜ. Ἡρακλὲς ἀλεξίκακε, ἀκούεις; ἔπειτα πῆρα, καὶ βάκτρον καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναῖκα σύ.

Graecia, hic vero Chrysippeus [*auri famelicus*] ex asse est. Itaque Cleanthen non ita multo post videbis. Pendebit enim a barba homo ita impurus.

Dom. Tu vero, pessime, nonne Lecythio es, meus fugitivus? Non sane alius. Hem risum! Quid postea non fiet? etiam philosophatur Lecythio?

Merc. At tertius ille dominum non habet.

Dom. Minime vero: sed ego dominus lubens illum manu, ut pereat, emitto.

Merc. Quid sic?

Dom. Quia de genere plane suppurato est. Nomen autem ipsi dixeramus Myropnum [*Unguentolens*].

Merc. Depulsor malorum Hercules, audin'? Deinde pera sumpta, & baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem recipe.

ΤΠΟΔ. Μηδαμῶς, οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον
μοι τῶν παλαιῶν κύουσιν.

ΕΡΜ. Πῶς βιβλίον;

ΤΠΟΔ. Ἔστι τι, ᾧ γὰρ, τρικάρανος βιβλίον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλης τῶν κωμικῶν εἰς.

ΔΡΑΠ. Σὸν, ᾧ Ἑρμῇ, δικάζειν τὸ μετὰ τοῦτο. 33

ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ. ταύτην μὲν ἵνα μηδὲν τέρας,
μηδὲ πολυκέφαλον τέκη, οἴχεσθαι παρὰ τὸν ἄνδρα
ἐπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα· τὰ δὲ δύο δὲ τούτῳ τῷ δραπετί-
σκῳ, παραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μανθάνειν ἅ πρό τοῦ
τὸν μὲν ἀποπλύνειν τὰς ρυτίδας τῶν ὀφθαλμῶν, τὸν Λη-
κυθίωνα· τὸν Μυρόπνουν δὲ αὖθις ἀκεῖσθαι τῶν ἱματίων
τὰ διεῖρωγότα, μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα·
ἔπειτα καὶ τοῦτον παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς, ὡς ἀπό-
λοιτο παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα, ρυτίσῃ προσέτι καὶ

Hosp. Minime vero! Non sane receperim, quae librum
mihi de antiquis unum ferre utero videatur.

Merc. Quomodo librum?

Hosp. Est liber aliquis, optime Mercuri, Tricaranus
[*Triceps*].

Merc. Non est mirum, cum etiam Triphales sit comico-
rum libellorum unus.

Fug. Tuum est, Mercuri, iudicare, quod superest.

Merc. Sic mihi placet, Istam, ne quod prodigium aut
multiceps pariat, abire retro ad virum in Graeciam. Duos
autem hosce minutos fugitivos dominis suis redditos, di-
scere, quae olim, alterum fordida linthea eluere, Lecythio-
nem; Myropnum vero, malva prius verberatum, farcire
rursus vestes laceras; deinde istum quoque tradi depilato-
ribus, ut pereat primum vellendus, insuper vero pice for-

γυναικεία τῇ πίττῃ, εἶτα ἐς τὸν Αἷμον ἀναχθέντα γυμνὸν, ἐπὶ τῆς χιόνης μένειν συμπεπεδημένον τῷ πόδε.

ΔΡΑΠ. Φεῦ τῶν κακῶν, ὅττοτοῖ, παπαιπαίαξ.

ΔΕΣΠ. Τί τοῦτο παρεντίθης τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων; ἀλλ' ἀκολουθεῖ παρὰ τοὺς πιττωτὰς ἤδη, ἀποδυσάμενος πρότερόν γε τὴν λεοντὴν, ὡς γνωστῆς ἔνος ὢν.

6 Λεοντὴν) Τριβώνιον λέγει. V.

dida ac feminea: tum nudus abducatur in Haemum, ibique constrictis pedibus manear in nive.

Fug. Hei malorum, vae, vae, hei, hei, oh, oh, oh!

Dom. Quid? hocne interponis de Tragicis tuis sermonibus? sed sequere iam ad depilatores, leonina prius pelle detracta, ut pro asino agnoscaris.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN. ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 1. l. 1. ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.) πρὸς τὸν ἀπ — Schol. Non habent artic. *Fl. Fr. l. H. P. B. &c. l. 12. ἡμείψω*) Ita emendarat Solan. non addens unde, cum editum esset ἀμείψω. Obsecundavi tamen, ut fieret secund. perf. ab ἡμείψαμεν. *Reitz. Pag. 2. l. 4. Σέας)* Conf. Th. Mag. h. v. *Σης marg. A. 1 W. ead. Παραλαμβάνεις)* Et sic Th. Mag. cum edd. *l. 18. col. 1. Σῆτας)* ζῆτας misere edita. *ead. col. 2. Προλαμβ.)* προσλαμβ. edita. Bene correxit Solan. *Pag. 3. l. 4. Παρασκευμένα)* Et sic Coll. cum edd. *l. 8. Τοιαύτας)* Nil mut. *Fl. Fr. l. P. &c. τὰς αὐτὰς* Marcil. *l. 9. ἡμῖν)* ἢ μὴν Menag. Nihil abita vulg. *Fl. l. 19. col. 1. Λιβαν.)* Huc retulit hoc Schol. Solan. cum ante ad alia verba referretur. *ead. col. 2. Εικάσαι)* εἰκασε ante vulgatum fuit. *Pag. 4. l. 1. Ὀλμειδὸν)* Spir. leni *l. Fl. & Hesiod. Sine spir. Ald. P. S. &c. Adspirare* Gefn. & Strab. *l. 2. Ποιμένων)* Rescripsi ex *L. V. 2. S. Πομαίνων* enim cert. male. *l. 7. Ἡ τῶ)* ἢ σὺ τῶ Th. Mag. melius. *ead. τοῦτο* male *Fl. l. 8. τῶ)* τὸ male *Fl. l. 9. Κατὰ καὶ* Graev. *Κᾶτα Fl.* In vulgato conspirant cert. *Μοχ ἔχε* recte *Fl. l. H. S. Εἷχε P. l. 13. Κτήση)* Omisit *Fl. l. 16. col. 1. Ὀλμειδὸν)* Μυρίνη ἄν. ed. Cler. Et mox ἐξήργασται, item τοῦ Ἐλικῶνα. Quae, monente Solano, facile correxi, nec librorum fidem exspectare necesse habui. *Reitz. Pag. 5. l. 6. Τὰ)* Abest a *Fl. l. 12. Ἐθέλοις)* ἐθέλεις *Fl.* minus recte. *Pag. 6. l. 15. Ἐπίσκοπου)* ἐπίσκοπα *marg. A. 1. l. 19. col. 1. Ἰσμηνίου)* Ad Lucian. accommodavi, cum ante ederetur ὁ Ἰσμηνίας. *Reitz. l. 20. col. 2. Ἐλπίσαι)* Ita ex C. rescripsit Solan. In editis erat ἀπελπίσαι. In V. ἐπελπίσαι. *Pag. 7. l. 1. Ἐπιδείξασθαι)* Constanter ita legi addit Solan. *l. 6. Κοπποφόρον)* Ex emend. Solan. *Κοπποφόρον Fl. P. H. marg. A. 1. Καπποφόρον l. B. 1. S. &c. l. 8. Ἐπινεύεις)* Sic *Fl. Fr. B. 1. P. H. S. Ἐπινεύσεις l. & marg. A. 1. l. 14. col. 1. Κενταυρ.)* Et hoc ad alia verba relatum erat. *ibid. l. 19. Κάππα)* Lege κίππα, utroque loco. *Solan. ibid. Σίγμα)* Lege σάμπι. *Solan. ead. Lucian. Vol. VIII.*

col. 2. Λαρίσσης) Λαρίσσου V. l. 21. col. 1. Σίγμα σαμπφώραι) Pro σίγμα iterum σάμπι legendum monet Solan. nil tamen mutavit; sed σαμπφώραι in textum recepit ex C. cum σαπφώραι tantum editum esset. In V. vero π. (pro γ) mox etiam Νησαίος pro Νισαίος, item Νῆσα pro Νισα, ac Μηδίας pro Μηδίας legebatur, quod eodem dūce mutavi. Reitz. Pag. 8. l. 1. Καὶ ἐγένετο) Nil mut. edd. Καίτοι ἐγ. vult Marcil. l. 13. Χρυσούς ἐμβάτας) Legend. χρυσᾶς ἐμβάδας addit Solanus. Pag. 9. l. 3. Ὁ Θεορίτης) Non compareret in Fl. l. 13. Αὐτοῦ) αὐτῷ marg. A. 1. l. 18. Ὑπερπηδῆσται) ὑπερπηδῆσεως edita, mutavit Solan. Pag. 10. l. 1. Πορφυρᾶν) Sic emendavit Solan. Πορφυρὰν edd. vulgo. Pag. 11. l. 3. Καὶ) Omisit Fl. l. 9. Ὅλος) ὅλος I. & V. 2. Prius reliquae. Pag. 12. l. 9. Συμμαστιγουμένης) Συμμαστιγουμ. male B. 1. l. 11. Κόλλωπας) Recte edd. praeter I. & V. 2. quae κόλλωπας. Pag. 13. l. 6. Περὶ) Ita bene Ald. l. H. P. B. 1. S. Παρὰ Fl. L. & marg. A. 1. l. 11. Εἰς τὸν Ἐβρον) Haec & seqq. a λύρα ad λύρα defunt in Fl. l. 13. Ἐπὶ τῷ Ὀρφεί, ὡς λόγος) ἐπὶ τῷ Ὀρφείῳ λόγῳ marg. A. 1. l. 17. col. 2. Καταπεφρονημένως) Sic dedit Solanus pro vulg. καταπεφρονημένος, & παρ' ἡμῖν, pro edito παρ' ἡμῶν. Pag. 14. l. 4. Πυθθαγόρεον) Ita Fl. B. 1. H. &c. Πυθαγόρ. I. & Fr. Forſan πυθθαμένον voluere. Pag. 15. l. 3. Ἐφ') ὑφ' male Fl. l. 18. col. 1. Κυνῶν) Ita merito emendarat Solan. cum legeretur Καῶν. ibid. l. 20. Παρὰ τῆς μητ.) Ante ad verba & μόνᾳ ἐξαίρετα male referebatur hoc Schol. & Schol. sequens, ad ἐκείνῳ γέροντι. Pag. 16. l. 3. Γηρυόνου) Sic Fl. Fr. Ald. I. H. 1. & 2. B. 1. P. S. Amfl. l. 11. Ἐγγελάται) Hoc pertinaciter servant edd. Ἐγγέλται adscript. marg. l. Pag. 17. l. 2. Ἡ) ἢ delet Gefn. l. 4. Ἀνελίττεις) Et hoc edd. constanter. Ἀνατυλίττεις Graev. & marg. A. 1 W. l. 6. Ἐντίθεις) ἐντίθης vult Guyet. l. 10. Φασί) Sic I. P. aliaque. Φασὶ Fl. Pag. 18. l. 9. Τότε &c.) τὴν γῆν χαθεῖν σοι τότε Coll. l. 12. Βάκχας) Βάπτας Fl. male, quod tamen & adscriptum marg. A. 1. Pag. 19. l. 7. Κτένιον) κτένας Fl. l. 13. Κάμῃ) Non habet Fl. l. 16. Δὴ) Restitui ex L. & Fl. Δεῖ edd. cett. male. Pag. 20. l. 1. Εἶ) εἶναι Fl. & marg. A. 1. l. 3. Οὐχ ἕτερος) Sic pleraeque recte. Οὐδέτερος Schol. Οὐδ' ἕτερος Fl. ead. Ὡς ἀληθεύοις) ὡς εἰ ἀληθεύοις marg. A. 1. l. 6. Ἐκκεκραγέναι) κεκραγέναι Fl. l. 9. Ὀμοιωθῆς) ὁμοιωθεῖς Fl. Pag. 21. l. 4. Το τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πάντων) Sic redditum Luciano ex L. & V. 2. quae δις tantum omisit. Cett. male, τῶν Μουσῶν τοῦτο, διὰ πάντων. l. 16. col. 1. Μουσῶν) Ex interpretatione

falsa vides corruptum etiam fuisse Luciani Codicem, quo Scholiasta utebatur. Ideoque ad Luciani textum nunc emendatum id accommodare non licuit. Vid. notas. *Reitz. Pag. 22. l. 4. Ὀνομα*) Abest a *Fl.* Adest in cett. Forsan τοῦνομα, adscript, marg. *l. 1. 11. Τοιαῦτα*) Et hoc omittit *Fl. l. 17. Σοφὸς ἀνὴρ*) σοφὸν γὰρ edebatur, quod ad Lucian. apravit Solan. *ead. Μάρκον*) Μικρὸν edita ridicule; sed & sic V. Recte Μάρκον C. & G. *Pag. 23. l. 9. Καὶ*) Neglexit *Fl. l. 10. Δοκεῖ*) δοκοῖ *l. sola. Pag. 24. l. 9. Σκεπόμενος*) σκεπτόμενος male *Fl. l. 16. Οὐκ*) Omittit *Fl. ead. Ἐπιτρίψοντας*) ἐπιτρίψοντα *Fl. Pag. 25. l. 2. Σωφρονήσαντα*) Ita dedit Solan. ex *Fl. Habebet & S. Σωφρονίσαντα B. 1. I. P. Σωφρονίσαντα H. l. 4. Νεμπτιστος*) νεόκτιστος *Fl. sola. l. 14. Οὐδ'*) Deest in *Fl. Pag. 26. l. 1. Δείγματα*) Constans lect. Δείγματα Marcil. *l. 6. Λόγους*) Sic edd. omn. Λογοῖς Marcil. *Pag. 27. l. 13. Ἄπται*) ἄπει *Fl. & L. male. Prius Ald. l. &c. Ἄπτη* vult Solan. *l. 16. Ἐπιτεταμένος*) ἐπιτεταγμένος *Fl. sola*, quod & adscivit marg. *A. 1. Pag. 28. l. 2. Δὲ*) Sic edd. omn. Δὴ vult Marcil. *l. 8. Ὅτι*) Bene *Fl. Fr. H. P.* aliaque. Ὅτι male *l. l. 9. Οἰκοὶ*) οἶκον *Fl. Pag. 29. l. 13. Μαχαίριδας*) μαχαίριδων marg. *A. 1 W. Pag. 30. l. 7. Κατακειμένης*) κείμενης *Fl. l. 14. col. 2. Ἐγκρατῆσαι*) V. Codicis compendium obscurum est. Forsan ἐγκρατῆσαντα. Solan.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗ) Bene sic *Fl. Διαβολῇ* etiam *B. 1. S. ΔΙΑΒΟΛΗ* male *l. P. H. Ald. Fr. l. 8. Τὸ δὲ*) Ita *l. V. 2. L. & Mf. Bar. Τῶδε* edd. cett. *l. 9. Καὶ παρὰ*) καὶ abest in *B. l. 10. Καὶ*) Iterum abest in *B. ead. Ἐνοχλοῦν*) ἐνοχλοῦντες *B. male. l. 13. Τραγωδία*) τραγωδιδασκάλοις *B. male. l. 14. col. 1. Ἐππλυγάζουσα*) In V. referebatur ad verba ἐν σκότῳ. Ex C. vero ἐπισκιάζουσα reposuerat Solan. Sed addidit legendum ἐππλυγάζουσα. Nam C. ἐπισκιάζουσα] γράφεται ἐππλυγάζουσα. Deinde ex Cod. D. Marci, qui fuit Georgii Anton. Vespucii, huic Scholio praemittitur vox ἐππλυγάζουσα. Unde etiam ἡλύγη reposuimus, pro eo, quod legebatur in V. & impr. ἄγνοια. Ego recepi illud ἐππλ— etsi cum textu Luciani non convenit; sed sensus Scholii necessario sic postulabat: quid enim esset, ἐπισκιάζουσα ponitur pro ἐπισκιάζουσα; *Reitz. Pag. 32. l. 1. Τοιούτον*) τοιούτο *B. l. 3. Εὐροὶ*) εὐρὴ *Fl. l. 4. Δαίμονες τινος*) τινος δαίμονος *B. l. 11. Καὶ*) Omittit *B. &*

mox iterum. *l. 13.* Περιπίπτωμεν) Admisi ex *Fl. I.* Περιπίπτωμεν vulgo cum CB. *l. 15.* Ἀρχεται) ἔρχεται male B. & marg. *A. 1 W.* *Pag. 33. l. 1.* Πτολεμαίων) Πτολεμαίου B. *l. 4.* Πτολεμαίων) Πτολεμαίων B. *l. 10.* Καὶ παρ') Haec & seqq. octo verba a καὶ ad καὶ omisit B. Sed margini inferiori adscripta sunt. *l. 14.* Κάρτα, καὶ τὰλλ' οὐ πᾶν) κατὰ ἄλλ' οὐ πᾶν Cod. B. Κάρτα ἄλλ' οὐ πάντα Graev. In vulgato consentiunt edd. *l. 19. col. 1.* Τῶν ὅλων) Antea ad κεκοινωνηκώς relatum legebatur, & seq. Scholion κάρτα ad οὐ πᾶν φρενῆρης τις ὄν' utrumque absurde. Quare id sequi, detecto errore, non potui. In V. altero prius referretur ad Θεοδότῃ. *Reitz. Pag. 34. l. 2.* Λογισάμενος) συλλογισάμενος B. *l. 4.* Τοιαύτην) τηλικαύτην idem Cod. B. *l. 5.* Παρ' ὄντινόν) παρὰ τιν ὄν B. *l. 6.* Ὡς εἰ) Nil variat *Fl. &c. l. 7.* Ἐαδε) ἑαδε adspirat Schol. Non edd. nostrae. *l. 15.* Λέγεται) Ἄν ἤρχετο; Coll. *ead.* Μεταγνώμαι) αἰσχυνθῆναι G. B. & marg. *A. 1. l. 17.* Παραδέδωκεν) παρέδωκεν B. *l. 18.* Ἦρεσκεν) ἤρεσε edita. Ἦρεσκε C. & V. unde ἤρεσκεν dedit Solan. *Pag. 35. l. 8.* Δὴ) διὰ B. *l. 13.* Γούν) Abest a B. *Pag. 36. l. 1.* Παρομαρτούσαι) παρομαρτούσαι male B. *l. 4.* Τις) Adett in *Fl. Fr. l. P. &c. l. 6.* Δέ) Non habet CB. *l. 13.* Γενήσεται) γένηται B. In vulgato consentiunt edd. *l. 14.* Τὸν κατηγορούμενον) τοῦ κατηγορουμένου B. *l. 18. col. 1.* Ὀμαρτούσαι) ὁ καρτούσαι misere edita, & pro δύο μαρτυρούσαι etiam δύο καρτούσαι utrumque emendante Solano. *Pag. 37. l. 10.* Ἀδικούντες) Recepi ex B. Cod. & *Fl.* Ἀδικούντας editiones cett. *l. 11.* Προσλαβόντες) Et hoc ex B. & *Fl.* restitutum, pro vulgato προσλαβόντας. *Pag. 38. l. 14.* Μὲν) Non habet B. *Pag. 39. l. 5.* Ἐπαγαγεῖν) ἐπαγεῖν B. *l. 7.* Ἀμφοῖν) ἄμφω B. Cod. Schol. & *Fl. ead.* Ἀκούσης) ἀκούσεις. *Fl. l. 10.* Ἀκρίτους) ἀμύήτους B. *Pag. 40. l. 4.* Τὸ ἐμφανές) τοῦμφανές B. magis Attice. *l. 11.* Διελέγχκει) ἐλέγχει B. *Pag. 41. l. 3.* Ἐλπίδες) Deest in B. *l. 9.* Πλησίον) πόλεμον marg. *A. 1. l. 10.* Αὐτοῦ) ἑαυτοῦ B. *l. 14.* Ὁ) Artic. addunt *I. & V. 2.* Omittunt B. Cod. & edd. *Fl. Fr. P. S. &c. l. 16.* Τὸν) τε Homer. *Pag. 42. l. 3.* Ἡμισευέλπιδος) Nil mut. edd. neque Cod. B. Ἡ μίσιος ἢ ἐλπίδος forf. legend. appinxit aliquis margini. *l. 9.* Κατίσχυσε) κατίσχυσε Coll. & Schol. *Pag. 43. l. 2.* Ὑπὸ) ἐπὶ edd. priores, & B. *l. 5.* Κᾶν) Recte *I. S.* Κᾶν male *P.* Καὶ etiam male Cod. B. *l. 11.* Ἡ) καὶ B. *l. 12.* Ὁμοίως) ὁμοίος male *Fl. l. 13.* Εὐδαιμ. γίγνεται) εὐδαιμόνων τούτων γίγν. B. *l. 15.* Φίλοι) φίλον B. cetera de-

sunt usque ad ἀξιόπιστον, ex quo πιστον tantum adscivir. Pag. 44. l. 2. Προσάψαι) προσάψεται B. l. 3. Ἡ καὶ) Recepi ex marg. A. 1. & V. 2. & l. Mndè P. S. Amf. Mh δὲ Fl. Ald. Fr. H. aequè male. Mnd' B. l. 11. Φασι) Sic restituit Solan. Vulgo φησι. In B. erat φῆ per compend. pro φα. l. 12. Ἀπιστέναξε) Sic edd. Ἐστέναξε B. Forſan ὑπεστέναξε. l. 13. Ἀνδῆς) Sic B. Cod. ut Toll. voluit. Ἀνδῶς edd. l. 17. col. 1. Σελεύκου) καὶ Σελεύκου C. Sed errat Scholiaſtes; mater enim non erat. Pro καὶ ergo legendum τοῦ. Solan. ead. Ἐρασδεῖς) In C. ἡράσθη... ὡς νοσῆσαι καὶ θανεῖν ἀπειλεῖν τῷ πατρί. ead. col. 2. Ἐρασιστρ.) Omissum erat in editis: addidit Solan. l. 18. col. 1. Ταύτης παραχωρησαι) C. D. male αὐτοῦ παραχωρησαι. Solanus. In editis male etiam legebatur παραχωρησάσαι. Reitz. ibid. l. 19. Eis αὐτὸ γεγονῶς —) C. D. malè πρὸς αὐτῷ γ. τῷ θανάτῳ διὰ τὸν πρὸς. Solanus. Pag. 45. l. 1. Τούτῳ) τοῦτο per compend. B. l. 11. Τρωτὸς) Ex emendatione Toll. quam recepit etiam A. Πρώτος edd. vulgo male. l. 12. Ἐκείνο) Recte sic ed. Toll. & A. Ἐκείνον male cett. ead. Αὐτὸ) Bene sic Pell. Αὐτὸν edd. male, ne Tolliana quidem excepta. l. 16. Ἀληθεῖ) ἀληθῆ Fl. Ἀληθεία Toll. ead. Ὅν) Omittit B. Ὅντως vult Ienſ. Pag. 46. l. 1. Τὸ ὑπεναντιόν) τῷ ὑπεναντιῳ B. l. 2. Ὅποτε) ὡς ποτε vult Toll. Sed nil mut. edd. nec B. l. 5. Κληθεῖς) Recte BC. Fl. Fr. P. &c. Κληδεῖς male l. cum V. 2. l. 6. Ταραντινίδιον) τυραντινίδιον male B. l. 7. Τε) Omittit B. l. 10. Τότε ἀν ἄπ.) ποτὲ πασῶν ἀν B. Ἀν ποτὲ ἀπ. Fl. Vulgarum tenent cett. l. 15. Ἀνέστησαν) ἀνίστασαν marg. A. 1. Pag. 47. l. 1. Ὁρκος ἦν ἅπασιν) ἅπασιν ἦν ὁ ὅρκος B. l. 5. Προσεξέκαιον) ἐξέκαιον male B. l. 11. Ἐφρόνει) εὐφρόνει male P. l. 12. Πόσους) ὅσους B. ead. Οἰόμε-
σα) οἶει B. l. 13. Παρὰ) Et sic Fl. cum cett. l. 16. col. 1. Προ-
λαμβάνοντες) Recepi ex C. Προσλαμβ— V. l. 17. col. 2. Ἄτε καὶ ἄκῃ) Exc. G. ἄτε καὶ ἄκῃ, barbare. Sed tamen genuinam puto esse scripturam. In C. ἄτε καὶ ἄκῃ, ut in V. Solan. l. 18. col. 1. Συλοκάκας) C. D. male Σελοκάκας λ. ὄντα τ. β. διακ-
βάκχευε. Solan. Pag. 48. l. 2. Τότε) ὅτε B. recte, ait Solan. l. 7. Τῶν) Sine articulo B. l. 11. Μνημονεύοντα) μνημονεύσαν-
τα B. & Fl. l. 16. Ἐν) Etiam adest in Fl. ead. Αἰσθονται) αἰσθονται B. Pag. 49. l. 6. Mndè) μὴ δὲ edd. vet. ut semper. ead. Αἰσθόμενου) Et sic Fl. B. 1. P. &c. Ἀν αἰσθανομένου; ad-
scripsit Solanus. l. 10. Ἀπόντος) Sic Fl. Fr. H. P. &c. &c. B. Ἀκούοντος l. & V. 2. l. 16. Διαβολὰς) Sic B. cum Fl. Fr. H. V. 2. &c. Διατριβὰς l. sola, & marg. A. 1. Pag. 50. l. 6.

'Αλίκορον) Sic *I. Ald. Fr. H. S.* Adspirare *Fl. B. P.* *l. 8.* Λα-
 σπιδά) Constans lectio, ait Solan. *Ald. 2.* tamen aliter; v.
 not. Gesn. *ead.* Πρὸς τὰς &c.) Sic edd. omn. & B. Πρὸς τὰ
 οὐς λεγόμενα καὶ μαστὰ, vult Solan. ac Gesn. optime. *l. 9.*
 'Ακούοντες) ἀκούας *Ald. 2. l. 10.* Τους) τοῖς B. *l. 20. col. 1.* Οὐκ
 οἶδα) In C. hic novum Scholion constitutum, quod iam su-
 pra alicubi habuimus. In editis vero οὐκ omissum: implevit
 aliaque menda correxit Solan. *Pag. 51. l. 5.* Συνεπιστάμε-
 νος) ἐπιστάμενος B. *l. 6.* 'Ενδρευμένος) Ita edd. & B. 'Ενε-
 δρευμένος *V. 2. l. 7.* 'Εχρη) ἔχει B. *l. 8.* 'Εξέρρηξε) διέρρηξε
 Coll. *l. 9.* Προαισθόμενος) Nil mut. edd. nec B. Αν προαισθό-
 μενος; marg. *l. 10.* Παρωξυμένος) παρωξυμένος B. Nil
 mut. edd. *l. 15.* 'Εν αὐτῷ) αὐτῷ fine in *Fl. Pag. 52. l. 1.*
 'Υποκρινόμενος) Recepi ex *V. 2. & B. & marg. A. 1.* 'Υποκ-
 ρινόμενον edd. cett. *l. 2.* Πέρους) Restitui ex *I.* Omissum enim
 in cett. & B. *l. 5.* Οὔτε) οὐδὲ marg. *A. 1. l. 14.* Αὐτόθι) Sic
 edd. fere omnes & B. Αὐτόθεν *I. & V. 2.* ac marg. *A. 1. l. 17.*
col. 1. 'Ασπαρτίας καὶ) In editis fuit ἀλαβάστρου, quod emen-
 davit Solan. addens: C. D. ἀσπαρτίας καὶ, & sic V. quo no-
 mine unguentum aliquod haud dubie designare voluit. Certe
 sic tacite mutare, & ἀλαβάστρου edere, ut in impr. factum
 est, non decet. *l. 19. col. 2. Z)* V. male. (vid. II. Z, 164.) So-
 lan. *l. 21. col. 1.* 'Ερμηνεῦ) ὁρμηνεῦ edita, ad quae haec nota
 addita: Sic clare legitur in Mf. Videtur hoc Scholion alterius
 esse Grammatici, qui auctori praecedentis Scholii contradi-
 cat. Quid sit ὁρμηνεῦ plane ignoro; nisi forte legendum sit
 ἑρμηνεῦ, i. *interpres*, quo nomine praecedentem Scholiastam
 appellaret huius Scholii auctor. *Cler.* Immo ἑρμηνεῦ legitur,
 & & ρ ita coniunctis, ut facile ὅς credas, non ἑρ. expressum.
Solan. Pag. 53. l. 6. Οὐδ' ἔτι) Ex emendat. Solan. Οὐδέ τι
 edd. priores. *ead.* Προσβλέπειν τοιμῶσιν) Ita Solan. rescripsit
 ex B. Vulgo inverſe, τοιμῶσι προσβλέπειν. *l. 7.* Αὐτοὺς) αὐ-
 τοῖς male *Fl. l. 11.* Κάκτανε) Al. male κάτθανε, Coll. *l. 17.*
 Μάχλου) μάχλης Th. Mag. *Pag. 54. l. 6.* 'Εχρη) χρῆν B.
ead. Τοιούτο) τοιούτον B. *l. 9.* Φησιν) Vulgo male φασιν, sed
 φ, per compend. B. *Fl. Fr. l. 12.* Χολῶν) Bene sic *P. A.* Χο-
 λῶν male *S. Fl. B. 1. & 2.* Χολῶν *Ald. Fr. & H.* sine puncto
 subscripso, item B. *ead.* Τινὰς) τινὰ *Fl. & B. l. 14.* 'Ο) Si-
 ne artic. B. *l. 17. col. 2.* 'Ορέων) Nullo sensu hic antea legeba-
 tur ἐχθρῶν. Vox, quam reposui, ex C. est, & V. ipso. *Solan.*
Fors ὄρων. l. 19. col. 1. 'Αεὶ Θεμιστ.) C. Θεμιστοκλῆς αἰεὶ 'Α-
 ριστείδου διό. At in C. D. M. eodem quo in ed. A. modo le-

gatur, nisi quod δὲ recte habet, non διὰ, ut illa. *Solanus.* l. 20. col. 2. Ἀναληψόμεθα) ἀναλεῖ. editum antea. Emendavit Solan. *Pag.* 55. l. 9. Ἐχοντα) Et hoc, & ἀμφισβητοῦντα, esse in omn. edd. ac B. adlevit Solan. l. 14. Πάθει) πάθει male *Fl.* *Pag.* 56. l. 3. Καθιστάται) καθιστάται *Fl.* & B. l. 4. Τοῖνυν) Omisit B. l. 5. Αὐτοῦ) ἐαυτοῦ B. l. 8. Ἐπιμελεστέρας) ἐπιμελεστέρον B. l. 9. Πιστεύειν) Neglexit B. *ead.* Μίσσει) μίσους B. l. 13. Μισεῖν) μίσους iterum B. l. 16. Οὐχ) Non camparet in B. *Pag.* 57. l. 3. Ἐς) καὶ ἐς B.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. l. 2. ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) l. & V. 2. solae & Schol. hoc addunt. Cett. non habent, nec M. l. 5. Ὑπὲρ) περὶ *Fl.* Et marg. A. i. ex eadem, credo. l. 6. Τὸν γὰρ τρόπον) Restitui ex W. *Fl.* B. i. Τὸν γὰρ τρόπον enim *Ald.* H. P. S. &c. minus recte. l. 14. col. 1. Ἀπλῶς καλοῦμεν τὰς σ.) Exc. G. ἀνθρώπους κ. τοὺς σεσημειωμένους. Etiam C. nisi quod ἀνδρας habet. *Solan.* *ead.* col. 2. Αὐτοῦς) αὐτῶν edita. Emendavit Solan. *Pag.* 59. l. 2. Ὅτι μάλιστα) Sic P. l. Ὅτι μάλιστα iun-ctim *Fl.* H. S. l. 3. Περιπετεῖς) περιπαθεῖς Menag. & Guyet. coniiciunt. Nihil mut. edd. nec M. *ead.* Χολῇ) Recte W. & Schol. ut voluit Palm. ac res ipsa clamat. Σχολῇ edd. misere. l. 10. Ἐπὶ σεαυτὸν) ἐαυτῷ sine ἐπὶ *Fl.* quod etiam adscivit marg. A. i. l. 11. Ταῦτα) ταῦτα edd. priores. l. 13. Πόθεν;) Nihil mut. edd. nec M. *Pag.* 60. l. 2. Ὀροδοκίδην) Ὀροκίδην *Fl.* Ὀροδοκίδην W. Vulgatum tenent edd. l. 3. Βούπαλον) Βουκάλον male *Fl.* l. 9. Ὑποστελουμένῳ) ὑποστελομένῳ *Fl.* l. 12. Καίτοι) χαίτοι male l. *Pag.* 61. l. 2. Ἐαυτὸν) Et sic *Fl.* cum cett. *ead.* Οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς) Nihil mut. edd. nec M. l. 11. Μίσθωνα) Sic edd. & M. Forf. Ἡμιθέονα. *ead.* Βάσσαν) Et hoc edd. atque M. Βάσσαν adscripsit Solanus. l. 16. col. 2. Ἀρήντοισι) Lege ἀ—οί. *Solan.* l. 20. col. 1. Πανπύνης) Exc. G. Πανπύνης. *ead.* col. 2. Πίνται) Exc. G. πίεται. l. 21. col. 1. Αἰσχρῶς ἰδόν) Exc. G. αἰσχρὸς ἰδόν. *Pag.* 62. l. 15. Κατάλειπε) Recepi ex W. Κατάλειπε edd. priores. l. 17. col. 1. Ἀνετοίμοις) Lege ἀνετοίμως. *Solan.* *Pag.* 63. l. 2. Μηδένα αἰτίας. σ) Nil mutare edd. nec M. addit Solan. l. 5. Στόμα) Recte sic M. *Fl.* H. P. S. &c. Στόματος l. & marg. A. i. l. 11. Ἐν) Neglexit praeopf. W. l. 13. Αὐτῷ) Sic W. l. & marg. A. i. Αὐτοῦ H. P. S. *Fl.* B. i. *Ald.* Fr. l. 14. Ποικίλων) ποικίλλων l. & *Ald.* l. 16. Αὐτοσχεδιάζειν) σχεδιάζειν Schol.

& Coll. l. 18. col. 1. Τίμαρχος) Lege Ἀτίμαρχος, quamvis etiam in C. reperiatur T—. Solan. Pag. 64. l. 4. Τὸν) Receptum ex W. Τῶν edd. pessime, cum tamen λόγον mox haberent. Τῶν — ἐκείνου λόγων Fl. Ἐκεῖνον edd. cert. & M. l. 14. ἔχουσι) ἔχουσι Fl. Nihil a vulgata abit M. l. 18. Ἐπεβοήθει) Recepti ex C. Ἐπιβοήται V. & edita: Ἐπεβοήται Exc: G. quod propius accedit ad C. Pag. 65. l. 3. Ἀκρατὴς) ἀκρατὴς male Coll. Vulgatum tuetur M. l. 6. Πειρώμενον) Recte M. Fl. P. & c. Πειρῶμενον male l. Ald. l. 7. Ἐξεπολέμωσε) ἐξεπολέμωσε male Coll. Vulgatum fervant M. & Fl. l. 11. Θύουσι Νουμῶ) θύουσιν ἅμα W. male. l. 15. Ἐπὶ) Ita dedit Solan. ex Graev. Ἐπὶ etiam marg. A. 1. Ὑπὸ edd. & M. Pag. 66. l. 6. Τοῦτ') ταῦτ' marg. A. 1. l. 10. Δέ) δαί W. solus. l. 13. Λέγει) Ita dedit Solan. ex W. Λέγει edd. priores. l. 14. Γέλων) Constare lectionem notat Solan. l. 15. Καθ' αὐτοῦ) Sic dedit ex P. Κατ' αὐτοῦ cert. & M. Pag. 67. l. 1. Τούδε τὸν λόγον) τὸν λόγον τόνδε W. l. 16. Πανδημου) τῆς addit Solan. non dicens unde. ead. Γενετυλλίδος) Γενετυλλίδος male l. & marg. A. 1. ead. Κυβήβης) Recte sic l. Κυβίβης male edd. cert. & M. Pag. 68. l. 3. Ἐπισκομήσαν) Nil mut. edd. & M. Pag. 69. l. 15. Κἄν) καὶ Fl. Pag. 70. l. 31. Φησι) Nil mut. edd. & M. Leg. φήσει. l. 10. Ἔως) Sic edd. & M. Ὡς emendat Solan. Pag. 71. l. 2. Διεξιὼν) Bene sic plurimae, Διεξιὼν l. l. 5. Στάθῃτι) στάχυσιν W. male. l. 13. Εἰ) Deest in Fl. & W. Pag. 72. l. 7. Μῆ) Delet Marcil. adest in edd. & M. Pag. 73. l. 2. Τούτω) τούτου W. l. 12. Τροφᾶς) Nil mut. edd. nec M. Τρυφᾶς C. l. 13. Σεαυτὸν) σεαυτὸν W. l. 16. col. 1. Ἀνακύψαι) Erat in Mf. prima dumtaxat huius vocis syllaba, sed reliquas ex Suida supplevimus, indidemque quaedam in sequentibus manifesto corrupta emendavimus: utrobique enim res iisdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis; ut ex collatione satis liquebit. Superiora etiam de Ariphradæ ex Suida emendata. Cler. l. 18. col. 2. Ποιήσεται) ποιήσεσθαι edita, mutavit Hemst. l. 20. col. 1. Καλαῖον) Exc. G. κλαῖον, αἱ δὲ καλιόν. C. κλειόν, αἱ δὲ καλιόν. l. 21. col. 2. Τοῦ δὲ χρόνου) In Exc. G. τὸν δὲ χρόνον διε — καὶ κρημνῶν, nisi quod pro voce ultima legit κρημνὸν, mendose. T. δ. χ. διελθάντος, κ. κ. C. l. 23. col. 1. Κυφανισμός) Exc. G. κυθαισμός. Lege κυφανισμός. C. κιφανισμός. ead. col. 2. Περιβαλόντες) περιβαλόντες edita. Mutavit Solan. Περιβάλλοντες emendarat Hemst. l. 24. col. 1. Ἀρχ. δὲ, ἀντὶ τοῦ κακός, καὶ ὄλ.) Κύφων δυσχερὲς καὶ ἀλῆθριος καὶ πονηρός. Pag. 74. l. 3. Μέμνηνται) Bene edd.

longe plurimae & M. Μέμνται male V. 2. ait Solan. sed fluctuante scriptura. l. 16. Νεανιούεται) νεανεύεται edita; sed ex mendosa Codicis scriptura. ead. Τολμᾷ) Ita dedit Solan. pro vulgato τολμᾷν. Pag. 75. l. 2. Ἀργαλέην) ἀργαλέαν W. Nil abit a vulgato Fl. l. 9. Σινωπέως) Consentiant edd. & M. l. 16. Ἀγαδέρειν) Sic edd. & M. Pag. 76. l. 3. Ὁ, τι) Recte sic W. P. Ὅτι male pleraeque. l. 14. Ἐργάσασθαι) εἰργασθαι marg. A. 1. ead. Καὶ βοηθός) τῆς male Amst. sola. Καὶ cum cett. etiam M. Pag. 77. l. 4. Οἰνοπίανος) Οἰνοπίωνος penultima brevi W. l. 13. Πῶς) ὥς L. & Fl. Nil mut. cett. & Exc. l. 15. Περὶ) παρὰ Schol. Fl. & Coll. Vulgatum ruetur M. qui & mox οὖν cum cett. Pag. 78. l. 1. Ἀξιώσεις) ἀξιώσεις W. Fl. & marg. A. 1. Pag. 79. l. 2. Τὸ Ἀθηῶν ἐπὶ) Absunt a Fl. ead. Ἀρβοκρατεῖν) Sic l. B. 1. P. H. S. & c. Ἀνδοκροτεῖν Fl. ex qua se id quoque adscivisse notat marg. A. 1. Ἀρβοκρατεῖν W. ead. Σφενδικίζειν) σφενδακίζειν Fl. Vulgato favet M. l. 9. Ἐπεὶ) Bene M. & edd. plurimae. Ἐπὶ male l. l. 10. Εἰς) ἐς W. l. 14. Μητίσχον) Sic M. & edd. excepta Fl. quae Μητίσχον, cum marg. A. 1. Pag. 80. l. 9. Μαινομαι) Bene S. & A. solae. Μαινόμεαι male l. H. P. B. 1. Fr. Fl. Ald. l. 10. Ἀπὶ) Nil mut. edd. nec M. Ἀν τί; vult Gron. Pag. 82. l. 1. Καὶ στόμα) τὸ στόμα S. & B. 4. l. 12. Παρεῖ) Sic dedi ex M. & Homer. Παρὰ edd. Luciani. l. 13. Ἐξελεύθη) Sic edd. & M. Ἐξεχύθη Hom. v. not. Ἐξεσσύθη marg. A. 1. male duplicato σ. Pag. 83. l. 8. Λέγουσιν) λέγουσιν W. quod verum credo. Pag. 84. l. 17. col. 2. Συναλειφθὲν) συλληφθὲν C. Pag. 85. l. 5. Ἐκχύνειν) ἐκχύναι Coll. Vulgatum tenet Fl. & M. l. 10. col. 2. Νῆ) μὴ edita. Νῆ C. recte. Vid. Schol. praecedens. Solan. l. 11. col. 1. Νῆ) In Schol. seq. legitur μὴ in impr. & V. Sed legendum νῆ, quod in compositione privationem notat. Immo sic ibi C. & G. Cod. V. ν tantum habebat, ex quo νῆν in impr. factum est. Solan. ead. col. 2. Χύνω γὰρ οὐκ) ἐπεὶ χέω μὲν M. ut Scholio praecedenti editum est. ibid. l. 12. Ἐλλνίζουσα) Ita dedit Solan. pro vulgato Ἐλληνική. Reitz. l. 18. col. 1. Μετοχὴ) μυτοχὴ V. quod in impr. recte mutatum est ex Scholio sequenti. Solan. ead. col. 2. Τί δαί;) Sic rescriptum ex M. Τί δὲ edita. Pag. 86. l. 2. Οὐ δὴ) Sic edd. & M. Forf. οὐδὲ, adlevit Solan. l. 6. Ἐπαινέσαι μοι) marg. A. 1. Ven. 2. & l. ἐπαινέσαιμι, fine μοι sed reliquae quod edidimus, cum M. l. 8. Δισκόρακος) δυσκόρακος W. Fl. B. 1. & 2. Δισκ. cett. Pag. 88. l. 5. Κίναϊδος) Sic & M. cum edd. l. 13. col. 2. Ὁ ὡσπερ) ὥς παρὰ edita; ex Voff. utro-

que mutavit Solan. *ibid.* l. 14. συναλλησμένους) Sic V. & M. συναλληλευμένους Exc. G. *ibid.* l. 18. διατετριμμένον) διατε-
 ρυμμένον Exc. G. V. M.

I N D E D O M O.

Pag. 90. l. 13. col. 2. Πλατυνευρούντα) Sic V. C. & G. In
 impress. erat παχυνευρούντα, uti apud Strab. XIV, pag. 693
 C. in ed. Casauboni editum est; cuius vide notas pag. 241,
 emendationem suam firmantes. Solan. *ibid.* l. 15. Τείθρω) ῥή-
 θρω male edita, quod emendare non dubitavi. Reitz. Pag. 93.
 l. 9. Ἐμοι) Rescripti ex Fl. L. marg. A. 1. & V. 2. Ὁμοι edd.
 vulgo. Ὁμοίως Pell. Pag. 94. l. 9. Συνεσομένους) Sic Fl. Fr. P.
 H. S. B. 1. & 2. Συνε-φομένους I. & V. 2. Συνησομένους Pell.
 Forf. συνο- — adlevit Solan. Pag. 95. l. 3. Οὐδὲ) οὐδὲν Pell.
 l. 4. Ἐμελε) Sic S. & A. Ἐμελλας cert. l. 9. Ἀλαζονίαν) Et sic
 Fl. cum cert. l. 15. Ὑπερκύφαντα) ὑπεκύφαντα Fl. l. 17.
 col. 2. Παλαιστάτου) παλαιτάτου. V. Pag. 96. l. 3. Ἐλευθε-
 ρον) Forfan αἶθριον, adscriptum margini I. l. 4. Εὐστοχόν) Re-
 cepti ex I. marg. A. 1. & L. Εὐ ἔχον edd. vulgo. l. 6. Καί τῳ)
 Nihil variant edd. l. 8. Περὶ) Et sic Fl. cum reliquis. Pag. 97.
 l. 2. Ἡγοῦνται) ἡγοῦν male Coll. l. 3. Αὐτῶν) αὐταῖς Fl. ead.
 φαίνεσθαι) ἔσεσθαι Coll. Vulgatum firmant Fl. Fr. I. P. &c.
 Pag. 98. l. 17. Ἦτοι) In editis αἱ τι. Correx. Solan. Pag. 99.
 l. 1. Δρεπομένων) δερκομένων Marcil. Nil mut. edd. nec Codd.
 Leg. tamen βλεπομένων. l. 5. Τι) τοι Fl. & marg. A. 1. l. 6.
 Ἠδίων) Recepi ex L. & S. Ἰδίων edd. cert. l. 10. Καὶ ὅλον) ὀλί-
 γον δούς Fl. Al. ὀργίλον al. ὀλίγον. Coll. Sed nostrae edd. in
 vulgato consentiunt. Pag. 100. l. 3. Ἐμπομπεύει) ἐμπομ-
 πεύει Fl. & marg. A. 1. l. 15. Ὡστε) Ex emendatione Solan.
 Ὡτε edd. priores. Pag. 101. l. 8. Πέπυσμαι) πέπυσμαι male
 Fl. l. 13. Ὡς) ὥς vult Marc. Nil mut. edd. l. 17. col. 1. Διολι-
 σθαίνουσιν) Sic erat in editis Schol. at in textu Luciani Διολι-
 σθαίνουσαν. Sed ita variatur & alias in hoc verbo. Conf. Gy-
 mnas. c. 28. Verum recte esse in textu Luciani, nemo dubi-
 tet. Vid. Contempl. c. 1. Reitz. Pag. 102. l. 14. Ὑπεναντίως)
 ὑπεναντίος Pell. Pag. 103. l. 6. Χρᾶν) χρᾶ male Fl. l. 7.
 Τὸν) τὴν L. & Fl. l. 17. Γς) Omittit Fl. Pag. 104. l. 10.
 Ποιεῖ) Rescripti ex B. 2. ac Pell. cum edd. cert. ποιεῖν habe-
 rent. Pag. 105. l. 11. Τὸν) Omittit art. Fl. Pag. 106. l. 1.
 Ὀλας) ὅλας marg. A. 1. l. 6. Ἐκήλουν) ἐσύλουν marg. A. 1.
 & Fl. Pag. 107. l. 3. Μακρὰ) Sic I. P. H. &c. Μακρὰν Fl.

l. 9. Λύξον) Et sic Fl. cum cett. Εύλου vult Gron. Pag. 108. l. 6. Ἡμῶν) Restitui ex I. S. Fr. nam ὑμῶν B. 1. Fl. P. H. aliaeque male. l. 7. Ἐθαυμάζετε) Sic edd. omn. recte. ead. Ἐξετάζετε) Ita erat in Fr. Fl. P. B. 1. H. S. Ἐξετάζετε I. l. 12. Ὁφέλιμον) Bene Fl. Fr. P. S. Amst. Ὁφέλημον male I. H. &c. l. 14. Γράψομαι) Et sic Fl. l. 17. Ἐπαινέσασθε) ἐπαινεύετε Fl. & προτιμήσασθε. l. 18. Ὡς καὶ) ὡς μὴ καὶ Fl. Pag. 109. l. 3. Λόγον) λόγον Ald. male. l. 9. Τὴν) Articulo caret Fl. l. 17. Γράμμα) δῖαμα Fl. quod verum credo. Pag. 110. l. 1. Ἐκεῖνοι) Sic edd. Ἐκείνω vult Solan. ead. Ἐγραψαν τὴν) Sic dedi ex Fl. Ἐγραψάτην cett. l. 3. Δοκούντες) δοκῶντες edd. priores male. Pag. 111. l. 4. Ἄλλ') Inferui ex Fl. omissum erat in cett. Sed pro εἰράκε πω eadem Fl. habet εἰρά σκέπων, quod etiam adscivit marg. A. 1. At nihil est. Pro πω B. 1. & 2. ποτε. l. 6. Τῆς ἀντίθυρος) Nihil mut. edd. & Coll. l. 10. Πάλιν) Interpunctio Gefneri. Ante edebatur: ἀλλὰ γραφή. πάλιν ἦο —. l. 17. Ὅτε — δέλων) ὅτι — δέλει Pell. In vulgato consentiunt I. Ald. B. 1. Fl. Fr. H. P. S. Πότε B. 2. l. 18. Τῆς ἀντίθυρος) ἀντίθυρες male V. ead. Ἡ ἀντίθυρ) In impressis ἡ ἀντίθυρος, quod plane absurdum. Sed in V. C. & G. ἀντίθυρ, quod rem totam aperit. Τῆς ἀντίθυρος, inquit, a nominativo ἡ ἀντίθυρ, ut πυρὸς α πῦρ. Solan.

IN MACROBIOS.

Pag. 114. l. 2. Κελευθεῖς) κελευθεῖς Fl. l. 3. Προσφέρω σοι) Bene P. B. I. &c. Προσφέρωσι H. l. 7. Ἡὺξάμην) Sic pleraeque. Εὺξάμην Fl. ead. Ἐπὶ μήκιστον) Sic Fl. & B. 1. 2. 3. Ἐπὶ μήκιστον I. Ἐπιμήκιστον iunctim aliae. l. 10. Πᾶσι) Nil mut. edd. neque Codd. Pag. 115. l. 6. Ἐπιμήκιστον) Sic pleraeque. Ἐπὶ μήκιστον Fl. B. 1. ac 2. l. 15. Καὶ) Omittit Fl. & punctum post ἀνακείμενον ponit. l. 16. Ἐπὶ μήκιστον) Fl. & B. 1. dispescunt. Pag. 116. l. 14. Ἔθνος) Sic Fl. &c. praeter I. quae γένος cum Graev. Γένος etiam marg. A. 1 W. Pag. 117. l. 10. Καθήκουσι) προσήκουσι marg. A. 1. l. 14. Στρατηγικούς) στρατιωτικούς Marcil. Nil mut. edd. ead. Καὶ) ἡ Marc. καὶ postea posito. Non addicunt libri. Pag. 118. l. 14. Ἀφικομένους) καὶ μετ' αὐτοὺς inferit Fl. Pag. 119. l. 7. Ταρτησιῶν) Ταρτησιῶν edd. priores. l. 14. Καλλιστιανός) Ex emendat. Solani & Guyeti. Καλλιστιανός edd. priores. l. 15. Ἀντίας) Ἀτίας I. sola, & marg. A. 1. quod verum credo.

Pag. 120. l. 1. Βάρδυλις) Sic omnes, praeter I. quae Βαρδύλιος quod etiam adscript. marg. A. 1. V. 2. Βάρδυλος. l. 4. Ὀδρυσῶν) Ita marg. A. 1. G. V. 2. & I. Ὁ Δρυσῶν reliquae. l. 11. Ἔτος) eis ἔτος Pell. l. 15. Μήδιος) Sic omnes libri nostri. l. 17. col. 2. Δὲ) Non aderat in editis. Addidit Solanus. Pag. 121. l. 6. Δυοῖν) δύο Fl. l. 8. Δεδέξατο) δεδέξατο male P. (διεδέξατο S. & B. 4.) l. 9. Φιλέταιρος) Ex emend. necessaria; nam edd. priores, βασιλείαν ἀδελφῶν. Φιλαντέρος δὲ, πρ. Pag. 122. l. 13. Παρανομούντα) παρανοοῦντα Fl. Pag. 123. l. 4. Γασίθρου) Γασίθρου I. cum V. 2. l. 8. Λούκουλος) Λεύκολλος Fl. Λούκολλος Fr. Nil mut. cett. l. 10. Ὑπασίνης) Σπασίνης, & paulo post Σπασίνην rursus P. Recte cett. Ὑπ— l. 12. Τήραιος) Τέραιος male Amfl. ead. Μετὰ) μεθ' S. & B. 4. l. 14. Τήραιον) Sic Amfl. Fr. B. 1. P. S. H. Τείραιον Fl. Γείραιον I. Ald. V. 2. Pag. 124. l. 5. Ὑπὸ τῇ μάχῃ) Et sic Fl. l. 8. Ὁμανῶν) Ex emendat. Kuft. Ὁ Μάνων edd. priores. l. 13. Ἀναγράφωμεν) ἀναγράφωμεν marg. A. 1. W. Pag. 125. l. 11. Φύμα) φύμα edd. vulgo. l. 15. Δεξίνου) Δεξιίου Diog. Laërt. & Clem. Alex. l. 17. col. 1. Ψώρα) ψώρα edita. Emendavit Solan. l. 18. col. 2. Ἡ ἀγχιόνῃ) Absurde hoc additur. Exstat tamen etiam in C. Pag. 126. l. 7. Ἱστορίας) ἱστοριῶν S. Pag. 127. l. 11. Σύρος) Σύριος vult Davis. & Guyet. in nott. Msl. Nihil mut. libri nostri. Λέριος Maius. Pag. 128. l. 2. Ἀμισινός) Ἐμισ— coniicit Bochart. Nil a vulgato abit Fl. l. 6. Γήρος) γήρους Fl. Pag. 129. l. 2. Ταῦτὰ) Sic Fl. Ταῦτὰ I. P. aliaeque. l. 12. Ἐπτὰ) τέσσαρα Fl. l. 15. Ἐπτὰ) τέσσαρα Fl. l. 16. Παρασκευασμένα) Sic B. 1. & 2. Παρασκευασμ— ceterae. Pag. 130. l. 7. Ταῦτὰ) Bene Fl. Ταῦτὰ cett.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. l. 4. Καὶ μὴν) ἀλλὰ μὴν Marcil. Non addieunt edd. l. 6. Ἀναθρεφάμεν) Sic Fl. & pleraeque. Ἀνατρ— I. l. 7. Πόλεων) Et hoc est in Fl. H. P. B. S. Πόλεως I. l. 8. Πατρίδας) πατρίδος I. sola. l. 10. Καὶ) Omittit Fl. Pag. 132. l. 4. Πειρωμένοι) πειρωμένον Fl. Pag. 133. l. 2. Πατρίδος) πατρίδος male I. Pag. 134. l. 6. Πρώτα) πρῶτον Fl. l. 10. Τῆς πατρίδος) τὴν πατρίδα Fl. Pag. 135. l. 1. Ἀπονέμοι) ἀπονέμει Fl. Pag. 136. l. 17. Εἰδότες) ἰδόντες Fl. Pag. 137. l. 1. Ἀπανταχῇ) ἀπανταχοῦ marg. A. 1. l. 9. Διειλημμένοις)

Nihil variant edd. l. 16. Παρὰ) Restitui ex *Fl.* & *Ven.* utraque. Περὶ male cett. Ἐπὶ *S.* & *Amst.* Pag. 138. l. 6. Αὐτοῖς) Bene sic *Fl.* *P.* aliaque. Αὐτῆς male *I.* *ead.* Ἀκούσας) ἀκούσῃ *Fl.* Forſan melius, eſſi vulgatum non malum. l. 7. Θέλη) Δέλει *Fl.*

IN DE DIPSAIDIBUS.

Pag. 139. l. 3. Πεδινὴ) πεδεινὴ *W.* Cod. l. 10. Δὲ) Additum ex *W.* & *Fl.* Aberat ab cett. edd. l. 14. Θηρεύοντες) θηράσοντες *Fl.* Pag. 140. l. 1. Ὑσαντα) Sic *Fl.* cum cett. Ὑοντα *I.* & marg. *A.* l. 1. 3. Βατὰ) Forſan βατός. At nil mut. edd. nec *M.* Βατὴ coniiicit Guyet. l. 5. Χαμαιπετῶν) χαμαὶ τούτων *W.* & *Fl.* l. 6. Διαρκεῖ) διαρκῇ *Fl.* l. 10. Σφίσιν) σφὴν *W.* l. 13. Ἀφυκτα) Nil mut. edd. & *M.* Pag. 141. l. 3. Διὰ τοῦτο) διὰ τὸ *Fl.* l. 10. Ἀμφίσβαιναι) ἀμφίσβηναι *W.* l. 11. Τε) τι *W.* l. 13. Ἀκρίσι) Ex emendatione Solani. Ἰκτίσι edd. & *M.* Pag. 142. l. 1. Ἐπιπετόμενα) Bene *S.* Ἐπιπετόμενα edd. illa priores. l. 4. Παχὺς) Sic edd. omn. & *M.* Ταχὺς Solan. *ead.* Ἀλήκτους) ἀλέκτους *W.* ſed ſupra eſt ἡ. l. 6. Πυρὶ) πυρᾷ *W.* L. Ἐν πυρᾷ *Fl.* l. 16. Ἐπειτα δευόμενον) ἐπιδαφιδεόμενον marg. *A.* l. 1. L. & *G.* Vulgatum ſervant edd. & *M.* Pag. 143. l. 7. Ὅς) Sic edd. omn. In *M.* omiſſ. ſed δε ſupra ſcriptum a recentiore manu. l. 8. Ἐποιεῖτο) ποιεῖσθαι *W.* & *Fl.* idque etiam adſcriptum marg. *A.* l. 1. l. 13. Δῆθεν) δὴ marg. *A.* l. 1. l. 14. Δὲ) δὴ *W.* *ead.* Περιεσπειρᾶσθαι) Sic *I.* *Ald.* *Fr.* *B.* *H.* *P.* *S.* Περιεσπάρθαι *Fl.* l. 16. Ὡὰ) *W.* φὰ cum puncto ſubſcripto, & ſic ſemper. Pag. 144. l. 5. Κοιμίſαι) κοιμήſαι *W.* Vulgatae favent *I.* *Fl.* l. 6. Τοῖον πίθον) *W.* aliter; vid. notas. Pag. 145. l. 7. Φύσεις) φύſιν *W.* Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. l. 11. Φιλίου) Reſtitui ex *L.* *G.* & *V.* 2. Φειδίου edd. cett. & *M.* male. *ead.* Δυſχεράνντε) Sic edd. recte cum *M.* Δυſχέρντε male *V.* 1. & 2. l. 15. Ἀσχετον) Bene *M.* *Fl.* &c. Alii ἄσπετον, aiunt Coll. Pag. 146. l. 6. Ὑμῶν) Sic *Fl.* *H.* *P.* *B.* &c. Ἡμῶν male *I.* & *V.* 2. l. 8. Καταλείπειν) Reſcriptum ex *W.* Καταλιπεῖν edd.

IN DISPUTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 147. l. 1. ΔΙΑΛΕΞΙΣ) Διάλογος *Fl.* & Schol. Vulgatum tenent ceterae & Coll. l. 10. Γενέσεις) γένεſιν *W.* Vul-

gatae assentitur *Fl.* *Pag.* 148. *l.* 6. Πολύιδον) Πολύειδον *W.* male. *l.* 11. Οὐχ ὥς) Sic edd. Οὐκ reius *P. H.* In *W.* abest οὐχ. *Pag.* 149. *l.* 6. Ὑπεσχημέναι) Nil mut. *Fl. Ald.* Ὑποσχομέναι *Pell.* *l.* 7. Πρέπον) πρέποι *W.* *l.* 8. Ὑμῖν) Sic *S. A.* *M.* Cett. ἡμῖν, male. *l.* 10. ἴσσε) ἴσσε *B.* *l.* 1. ἴσσε adpictum eius margini. *Pag.* 150. *l.* 7. Ἀπολογίας) Restitui ex *W.* marg. *A.* *l.* 1. & *Fl.* Ἀστυλογίας male *G.* & edd. vulgo. *l.* 9. Τὴν) Omittit *Fl.* *l.* 17. Ἀμολγῆσιν) ἀμοργεῖον *C.* *Pag.* 151. *l.* 1. Σκινδαλάμους) Sic edd. omnes & *M.* Σκινδάλμους corrigit *Solan.* alique. *l.* 18. col. 1. Σκινδαλάμους) *Exc. G.* σκινδαλμούς. In *C.* vero uti & hic scribitur. *Pag.* 152. *l.* 2. Χρησιμ. — ΔΥΚ. Τοῦτο) Sic etiam *M.* cum edd. *Gronovius* ΔΥΚ. transponit. *l.* 4. Εἰρηται) εἰρήσεται *Fl.* Sed vulgatum praestat. *l.* 5. Ἐπίπνοϊαν) ἐπίνοϊαν *Fl.* male. Id tamen & adscriptum marg. *A.* *l.* *W.* *l.* 7. Περιμένομεν) περιμένομεν *Fl.* male. *l.* 8. Ὑμῶν) Recte *M. Fl. H. Fr. P.* ἡμῶν male *l.* *l.* 10. Ἐπιλάβη) λάβη *W.* *l.* 11. Διψήσωσιν) Sic & *Fl.* cum cett. Διψήσουσιν *W.* *Pag.* 153. *l.* 8. Ἔσται) Recepi ex *L.* & *W.* in quo ἔσται tamen ab altera manu, cum ἔστιν ante legeretur, quod & edd. obsidet. *ead.* Αὐτῷ) αὐτοῦ *Fl.* *ead.* Ἀποπεπνιγμένος) Sic rescriptum ex *W.* & *Fl.* Ἀποπνιγμένος edd. ceterae. *Pag.* 154. *l.* 5. Ἥδεις) ἡδειςσα *W.* & *Fl.* *l.* 8. Ὑπεσχημένων) ὑπισχημένων *W.*

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. *l.* 4. Ἐγὼ λέγον) Sic etiam *Fl.* cum *I. B. P. H.* *l.* 6. Εἰς) εἰς *O.* *l.* 7. Ἀπέναι) Sic *Fl. B.* *l.* 1. *P.* & *c.* Παρίναι *I.* cum *V.* *l.* 9. Καί) Omittit *I.* *l.* 13. Σέ τε) σφᾶς ἐτι *O.* *l.* 14. Πλοῖον) πλεῖον male *l.* sola. *Pag.* 156. *l.* 1. Ὁ) Abest artic. in *O.* *l.* 2. Ὁπου) ὅποι *Fl.* *l.* 5. Ὁ) Sine artic. *O.* & *Fl.* *l.* 8. Ἀνυπόδητος) Nil mut. edd. nec *O.* *l.* 9. Κατεληλύθειμεν) κατεληλύθαμεν *O.* *l.* 11. Οἶσθα) οἶσθ' οὖν *O.* *l.* 16. Ἐκείνος δάμα) δάμα ἐκείνος *O.* *ead.* Μακρὰ) μακρὰν *Fl.* *Pag.* 157. *l.* 1. Τῷ Αἰγυπτίῳ) τῶν Αἰγυπτίων *O.* *ead.* Περιηγούμενῳ) περιηγμένῳ male *O.* *l.* 16. Αἰγυπτίας) Αἰγυπτιακῆς *O.* *Pag.* 158. *l.* 1. Παιῖδες) Non est in *Fl.* *ead.* Ἐμπαλιν ἢ) Recepi ex *I. V.* *l.* 2. & marg. *A.* *l.* 1. Ἐν Παλλήνῃ οἱ cett. misere. *l.* 3. Κρόβυλον) Recte *O.* *Schol. Fl. V.* *l.* 2. Κρόβυλλον cett. *l.* 9. ΔΥΚ.) Sic *Solan.* dedit, cum *TIM.* ante ederetur. *l.* 14. Ἐπειλημμένον) Recte sic *B. S.* & marg. *A.* *l.* 1. Ἐπιλημμένον male

cett. Ἀπίλημ— *Fl.* *Pag.* 159. *l.* 12. *Τῶν*) Sine artic. *O.* & *Fl.* *l.* 16. *Τὸν ἄντλον*) Recte *Fl. P.* aliaeque. *Τὸ ἄντλον I.* *Pag.* 160. *l.* 1. *Προτόνω συνέχεται*) Vulgo *προτόνω κέχρηται, καὶ συνέχεται*. Nos medias duas voces cum Solan. duce *O.* & *Fl.* delevimus. *l.* 2. *Χνίσκον*) Sic *O.* *Χοινίσκον* edd. hac priores. *l.* 3. Ἡ *πρώα*) Omiffa in *O.* *l.* 6. *Παράσειον*) Sic *Fl.* & Schol. *Παράσιον* edd. *O.* & *Ex.* *Πράσιον B.* 2. Ἴσως παρὰσημον adscript. *B.* 1. *Καρχῆσιον L.* *ead.* *Καὶ πρὸ*) Abest καὶ ab *O.* *l.* 7. *Καλαί) αἱ* om. *S.* *l.* 14. Ἡρών) In *O.* ἥρων. *l.* 16. *col.* 1. *Παράσειον*) Sic etiam legitur in *Exc. G.* *Pag.* 161. *l.* 2. *Κατήγαγε) κατηγαγον Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 3. Ἔσωσεν) ἔπλασεν *O.* Ἔσωζεν *B.* 1. & 2. *l.* 4. Δ') Abest ab *O.* *l.* 12. *Παρά*) Recepi ex *O. Fl. I.* & *V.* 2. *Περὶ* cett. male, quod Guyet. etiam correxit. *l.* 15. *Κατ')* Et hoc receptum ex *Fl.* & *L.* pro *μετ'*, quod est in edd. cett. Restituta lectio etiam est in marg. *A.* 1. *Pag.* 162. *l.* 1. Ἀπόξυροι) ἀπόξηροι *O.* & *Fl.* solemni scribarum errore. *l.* 3. *Κυματωγὴν*) *Al.* *κυμαγωγὴν* Coll. At Nostrae edd. in vulgato conspirant. *l.* 11. Ἐς τὸ πέλαγος) Omiffa in *O.* *l.* 14. Ἐτησίαις) Sic *I. P. H. S.* Ἐτησίους *O.* & *Fl.* *l.* 17. *Μαλίαν*) Sic *O. Fl. P.* & marg. *A.* 1. *Μαλίαι* *I. Ald. H. Fr. B.* 1. *S.* In articulo autem masc. *Fl.* consentit. *Pag.* 163. *l.* 1. *Τίνα) τι O.* *l.* 5. Ἐμβοήσωμεν) Recepi ex *O.* Ἐξβ— edd. *l.* 6. *Μυρβινούσιον*) *Μυρνούσιον O.* *ead.* *Στρομβίχου*) *Στρομμίχου O.* *Στροβίχου Fl.* & *Fr.* *l.* 8. *Δυσὶν*) *δυσεῖν Fl.* magis Attice. Sed parvi refert. *l.* 11. Ἡ) Omittit *H.* 2. *l.* 14. Ἐμβοῶσιν) *βοῶσιν sola I.* *Pag.* 164. *l.* 2. *Τῷ*) Omittit *O.* *l.* 6. *Στέγειν*) *σέγ' ἂν* male *O.* pro *σεγᾶν*. In vulgato consentiunt edd. *l.* 8. *Δόξει) δόξη O.* *l.* 9. *Μῶν ἐρωτικῶν) τῶν ἐρωτικῶν O.* *l.* 13. *Οἱ πολλοί) οἱ παλαιοὶ* marg. *A.* 1 *W.* Idque placet. *l.* 14. *col.* 1. *Μόνον) μόνου* antea edebatur, & mox *μυστήμα* male pro *μυστήρια*. *Reitz. ibid. l.* 15. *Τῷ*) τοῦ *V.* *ibid. l.* 17. *Φησιν)* *φασὶν* edita. Emendavit Solan. *Pag.* 165. *l.* 3. Ἐρμᾶς) Nil var. edd. *l.* 9. *Μέγεθος) πάχος O.* & *Fl.* *l.* 11. Ἀποφέρει) Deest in *O.* *Pag.* 166. *l.* 4. Ἀφείς) ἀφ' ἧς *Fl.* *l.* 6. Ἡδῆ) Omittit *O.* *l.* 11. Οὐρίω) Recepi ex *O.* Οὐρίω edd. *ead.* *Τῷ*) Omittit *O.* *l.* 13. *Πειρατὴν) πειραστὴν O.* male. *Pag.* 167. *l.* 1. *Πλοῖα*) Sic *Fl. H. P.* & c. *Πλοίου I.* *l.* 3. *Σιταγωγείτω)* Sic *O. Fl. Fr. P.* aliaeque. *Σιταγωγείτωσαν I.* & marg. *A.* 1. *l.* 4. *Εἰ καὶ)* Sic Solan. Non habent ei edd. nec *O.* *l.* 5. Ὡς) ὡς *Fl.* *l.* 15. Ἀποπλευσοῦμαι) Nil var. edd. nec *O.* *Pag.* 168. *l.* 1. *Προσλαλεῖν)* Male *B.* 2. (& 4.) *προσμαλεῖν.* *ead.* *Τμῶν) ἡμῶν* male *B.* 1. 2. *l.* 3. *Συνεμβησόμεθα) συμβησ.*

male *Fl.* *l.* 5. Ἀποβάθραν) ὑποβάθραν male *O.* *l.* 11. Πρώτον) Sic edd. Lege πρὸ τοῦ. *l.* 12. Τελετὴν) εὐροτὴν *O.* *l.* 16. Γε) γὰρ *Th. Mag.* *l.* 17. col. 2. Γὰρ) Sic *V.* Sed in textu melius γε. *Solan.* *Pag.* 169. *l.* 2. Καὶ) Abest ab *O.* *l.* 3. Ἀκολούθων) ἀκολουθεύοντων *Fl.* *l.* 6. Καὶ) Omisit *O.* *l.* 17. col. 2. Ἀλαζόνων) Sic *V.* Ἀλαζονευόντων edita. Ἀλαζόνων φημί *Exc. G. Pag.* 170. *l.* 3. Ὑποκείσθωσαν) ἀγωνίσθωσαν *O.* *l.* 4. Ἔσται τὸ) ἔστω τὸ marg. *A. l. W. l.* 5. Ἄν) Deest in *O.* ead. Χρήσαστο) χρήσεται *O.* & *Fl.* & marg. *A. l.* 6. Ἐγένετο) ἐγένητο *O.* *l.* 8. Καλῇ) καλεῖ *Fl.* & marg. *A. l.* 1. Forian ex eadem. *l.* 9. Δὴ) Leg. ἥδη. *l.* 12. Ἐπὶ) Sic *O.* & edd. plurimae. Ἐν *l.* *Pag.* 171. *l.* 3. Οὐδὲ) οὐδὲν *S. l.* 4. Εἴπερ) ἐπείπερ *l.* forte melius. *l.* 7. Εἴ τι) ὅτι *O.* & *Fl.* *l.* 11. Ἐἶδον) Additum ex *O.* Aberat in edd. *l.* 12. Ὁ) Omittit *O.* ut saepe solet. ead. Γενέσθω) γινέσθω *O.* *Pag.* 173. *l.* 3. Ἀγορεύχθω) καὶ ἀγορεύχθω *O.* *l.* 6. Ἐπισημότατα) ἐπισημότατον *Fl.* & marg. *A. l.* 1. *l.* 8. Πυθοῖ) Λιθοῖ male *Fl.* & *O.* qui Ἰσθμοῖ etiam omisit. *l.* 9. Δὴ) δὲ *Fl.* *l.* 11. Ἐνυδρον) Nil mut. edd. nec *O.* *l.* 16. Ὁ κύροχος) Artic. ex *O.* inferui. Aberat ab edd. *Pag.* 174. *l.* 4. Ποιήσομαι) Omisit *O.* *l.* 16. Σισύφω) Σκύφω male *V.* quod recte in impressis mutatum est. *Solan.* *l.* 17. Ἀνοχλίζειν) Sic *V.* Immo *C.* mutant in ἀν — quod ἐνοχλίζειν scriptum invenerant, & omnino eo sensu apud Apollonium Rhodium aīunt reperiri, pro ἀναμοχλεύειν. *Solan.* *Pag.* 175. *l.* 2. Ἐφεατάτες) ἐστώτες marg. *A. l.* 1. *l.* 3. Αὐτοῖ) εὐθὺ male *O.* *l.* 8. Οἱ πλοῦς.) οἱ omittit *H.* 2. *l.* 9. Δισχιλίους) Recte sic *O.* *Fr. S. Amst.* Δυσχιλίους *l. P. H. Fl.* male. *l.* 16. col. 1. Ὁν Φαλ. φ.) In *C.* non reperio. *Solan.* *Pag.* 176. *l.* 5. Προσαίται) πτωχοὶ *O.* quod ex glossa natum videtur. *l.* 9. Ὑπῆρξέν) ὑπῆρχεν *O.* & *Fl.* *l.* 11. Ἡμισυ) ἑστ. κ. γ *O.* *l.* 14. Ὀρμειν) ὀρμῶν *O.* *l.* 15. Καταφανὲς ὄν) καταφανὲς ὄν male *O.* ὄν male *l.* *l.* 16. Ἐπισήμου) Deest in *O.* *Pag.* 177. *l.* 8. Πᾶς) Recepi ex *P. Fl. V.* 2. pro παῖς, quod male *H. l. S. Amst.* &c. *l.* 10. Ἔσται) ἔστιν *O.* *l.* 12. ἈΤΚ.) Omisit *l. Ald. H. Fl.* Addidit *P. S.* ceteraeque. Inferuit & marg. *A. l.* *Pag.* 178. *l.* 11. Ἐντοσδιών) Sic *O.* *Fl. Fr. P.* aliaeque. Ἐντοσδιών *l.* *l.* 15. Οἶδα) Deest in *O.* ead. Καὶ ληστὰς) ἡ ληστ. *O.* & *Fl.* *Pag.* 179. *l.* 1. Σὺ) σοι male *P.* *l.* 2. Χοινικίδα) Sic *O.* & edd. excepta *l.* quae χοίνικα. *l.* 11. Ἀπαντα) πάντα *O.* *l.* 12. Ὁ) Omittit artic. Ὁ. *Pag.* 180. *l.* 3. Ἄλλοι ἐπ' ἄλλους) ἄλλος ἐπ' ἄλλω *O.* *l.* 5. Τὸ) Sine artic. *O.* *l.* 8. Γε) Non habet *O.* *l.* 9. Μείζον) Nil mut. edd. nec *O.* *l.* 10. Της) ὑπὸ τῆς *O.* male. *l.* 11.

* Ἄλλου τον. *eis tñn bas.*) *Quinque haec defunt in O.* *l. 13.*
 * Ὀμοιον) *Sic edd. & O. Leg. ὁμοίως. Pag. 181. l. 6. Ἐξ Ἀρχα-*
δίας) Ἐξαρδίας male O. l. 13. Τιμῶν) τεμῶν male O. l. 15.
Δειγῶς) Δειγδς O. prave. l. 16. Πρὸ τοῦ) Bene B. P. V. 2.
Προτοῦ I. Fr. H. S. Pag. 182. l. 2. Ὡν) ὦν O. l. 4. Ἐφίππειον)
Et sic Fl. cum l. H. P. &c. l. 11. Δέξονται) δέξονται Fl.
l. 17. Βούλωνται τινας) τινὰς βούλονται O. l. 19. Καλοῦσι) Sic
dedi Solan. cum ederetur φασί. Nescio, unde emendatio-
nem hauserit. Reitz. Pag. 183. l. 1. Προϊωμεν) προσώμεν
marg. A. 1. l. 4. Ἀκονιτὶ) Bene S. & Amfl. Ἀκονητὶ male cett.
ead. Κρατήσομεν) κρατούμεν O. & Fl. Item marg. A. 1. l. 7.
Διαρκῇ) διαρκῇ O. male. l. 8. Διαβάλλομεν) Ex emendar.
Solan. Διαλάβομεν edd. & O. ead. Ἐς) καὶ O. Pag. 184. l. 5.
Περὶ Σούσα ἢ Βάκτρα) περὶ ἢ Βάκτρα male O. ead. Ἠγούμενόν
σοι) ἡγούμενον σου male O. l. 8. Εὐφράτην) Ἐφράτην prave
O. l. 14. Τὸ) τὸν male O. Pag. 185. l. 3. Ἐνεχείρισαν) ἐνεχεί-
ρησαν O. rursus male. ead. Βαβυλῶνα) Βαβυλῶνι O. prave.
l. 5. Δέ) Omisit Fl. ead. Κτησιφῶντα) Κτησιφῶντος O. l. 9.
Ἡδῆ) Neglectum in O. l. 10. Ἰπποτοξότας) ἰπποτοξόται O.
l. 11. Πάρεστιν) πω πάρεστιν O. l. 13. Πλησίον) Ἀπ πλησίον;
adscript Solan. l. 14. Κατέλεξε) Recte sic Pell. Κατέαξε ma-
le edd. & Codd. nostri. Pag. 186. l. 7. Αὐτοῖν) αὐτῶν Fl. l. 14.
Ἐπὶ τὰς ἐλαίας) Omissa in O. ead. Ἐπὶ) ὑπὸ Marc. Nil mut.
edd. & O. l. 15. Ἀναπαύσασθαι) ἀναπαύεσθαι O. l. 16.
Πορεύεσθαι καὶ) Defunt in O. Pag. 187. l. 3. Κάθησαι) καθ-
ίσαι O. l. 6. Παρὰ) Lege περί. l. 7. Πρόσειμεν) πρόσμεν O.
l. 16. Ἐτρέφαντο) ἐτρέφαν O. Pag. 188. l. 7. Ἐπελαύνεσθαι)
ἀπελαύνεσθαι male O. l. 12. Προκαλεῖται) Recepi ex I. &
V. 2. Προσκαλεῖται cett. male. Pag. 189. l. 2. Ὅπως ἐπελά-
σας) ὅσον ἐπιτελάσας O. l. 7. Ὑμῶν) ἡμῖν edd. l. 9. Ἐπονύ-
μους ἑμῶν) ἐπονύμους ἐπ' ἑμῶν O. & Fl. cum marg.
A. 1. l. 10. Αἶ) οἱ male O. & Fl. Οἱ sine accentu marg. A. 1.
l. 16. Ἐκστάδιος) Recte B. 1. 2. P. Ἐκστάδιος adspirate B.
B. 1. Fr. H. S. Ald. Ἐκστάδιος peius L. Schol. & Fl. l. 17.
col. 2. Ἀπέχοι) ἐπέχοι V. Pag. 190. l. 6. Συμπόταις) συμ-
πολίταις male O. l. 13. Μόνον) Ita Ox. Fl. Fr. &c. Μόνι l.
cum V. 2. Pag. 191. l. 6. Διαγιν.) διαγιν. O. Pag. 192.
l. 1. Ἀπορρεῖ) ὑπορρεῖ male Fl. l. 2. Παραμένει) παραμένει O.
l. 3. Αὐτῶν) αὐτῷ O. & Fl. cum marg. A. 1. Sed vulgatum
bonum. l. 12. Οὐκ αἰτήσομαι) Omisit O. Pag. 193. l. 6. Τοῦ-
τάμοι) τοῦτῳ male O. & sine μοι. l. 13. Μηδὲνα) μηδὲν. ἴσας
L. ead. Ὅτῳ) εἰτῳ L. O. Nil mut. edd. l. 14. Καὶ) Non est in
Lucian. Vol. VIII.

Ο. l. 16. Εἶναι) Non habet *Fl.* Pag. 194. l. 3. Ὑλαν) Ὑλλαν male Ο. l. 6. Γινόμενον) γινόμενον Ο. l. 8. Οὐδὲν γὰρ δέησαι με ταῦτα ἔχοντα) Sic edd. omn. & Ο. l. 13. Ἀπέλαυνον) ἀπέλαβον *Fl.* male. Pag. 195. l. 1. Ἀοίκητον) εὐοίκητον Ο. l. 4. Ἄν ἔγνων) ἔγνων ἂν Ο. l. 5. Ἐς) ἐν Ο. prave. l. 6. Τύχοιμι) τύχοι Ο. melius. l. 10. Ἐπιχέαντα) ἐπιχέοντα Ο. l. 14. Ἐξῆ) ἔξιν Ο. & *Fl.* ead. Κομίσαντα) κομίσαντα male Ο. Pag. 197. l. 3. Συνεπιλαβεῖν) συνεπιβαλεῖν Ο. l. 4. Προσδεῖ) πρὸς Διὸς Ο. ead. Ὅς) οὗς male *Fl.* l. 5. Ἡ τοῦτο μὲν καὶ ἑλλ.) ἢ μὴν καὶ ἑλλ. Ο. l. 7. Εὐξῆ τί) ἔξῃ l. sola. Εὐξῆ τι Ο. solo accentu mutato, scribit Solan. l. 16. Ὀλίγον) Hoc & sequentia, ad alterum usque ὀλίγον, omissa in Ο. l. 18. col. 1. Γὰρ) Non aderat in edd. Addidit Solanus. Pag. 198. l. 16. Ἠτήσατε) ἡτήσασθε male Ο.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. l. 4. Ἀβρότονον) Ἀβροτίνων marg. A. i. l. 6. Ἀνδραπον) ἄνδρ l. per compend. l. 7. Οἶδα) εἶδα l. ead. Συνέπιε) συνέπινε *Fl.* l. 8. Ἡμῶν) Recte P. Ὑμῶν *Fl.* Fr. H. l. Ald. B. i. S. Pag. 200. l. 6. Ἡμῶν) Bene sic P. ceteraeque. Ὑμῶν male l. cum V. 2. l. 17. Ἠρῶσαι) ἡρᾶσαι *Fl.* Pag. 201. l. 17. Φασίν) φασίν ἐγγύνῃ *Fl.* l. 18. Τοσούτοι) τοσούτι male l. Pag. 203. l. 2. Ἡ σιμὴν) ἢ omittit l. addit H. P. l. 9. Ἐδέδεκτο) ἐδέδεκτο marg. A. i. W. l. 10. Τοῦ πέρυσιν) Artic. caret *Fl.* l. 15. Οὐ) Abest a *Fl.* Adest in aliis. Pag. 204. l. 9. Ἐπεῖ) ἐπὶ male l. sola. Pag. 205. l. 5. Ὁ τοῦ) ὁ omittit *Fl.* l. 10. Ἰδὲ) εἶδε marg. A. i. Pag. 206. l. 14. Συνηγόρευες) Sic P. &c. Συνηγόρεις alios habere aiunt Coll. l. 17. col. 1. Τοῦτων) Ita dedit Solan. pro edito τοῦτον γενόμενον. Pag. 207. l. 1. Ἀφόμενος) ἀφημένος marg. A. i. l. 5. Ὡστε) ὥς τε l. l. 8. Προσίοντα) Recepi ex Pell. Προϊόντα edd. l. 10. Κατεκλίθην) Sic *Fl.* l. &c. Κατεκλίσθην P. H. Pag. 208. l. 4. Ἐξαναστάσα) Al. ἀναστᾶσα, Coll. Pag. 210. l. 7. Σύνεστιν) σύνεσσε male *Fl.* Pag. 211. l. 10. Τοῦτον) τούτῳ *Fl.* Pag. 213. l. 4. Ὅτε) Recte l. B. i. Ὅτι H. Ὅ, τι P. l. 7. Πολὺν) πολλὸν l. male. l. 9. Θείον) Restitui ex *Fl.* & Barthio. Θύον cett. male. l. 11. Μόνον) μόνον l. & V. 2. Cett. in vulgato consentiunt. l. 16. Θείῳ) Sic *Fl.* Θύῳ cett. Pag. 214. l. 10. Τὸν) τὸ *Fl.* male. l. 14. Θείον) Rursus ex *Fl.* pro vulg. θύον. Pag. 215. l. 4. Ὑμᾶς) Recte Fr. *Fl.* P. Ἡμᾶς l. Pag. 216. l. 6. Μετὰ ταῦτα) Sic Fr. S. H. *Fl.* &c. Μετὰ τοῦτο P. Μὲν ταῦτά l. l. 14. Ταῦ-

τα) Abest in *I.* Adest in cett. *Pag.* 217. *l.* 4. Πινήκην) Recte *Fl. P. Fr. H. S.* Πινήκην male *Ven.* utraque. Alibi πνήκην. *l.* 15. Κρυπτόμενον) κρυπτόμενος *Gesn.* *l.* 17. Δέομαι) δέωμαι *I.* male. *Pag.* 218. *l.* 6. Ἐφέστρια) Nihil variant edd. Ἡφαίστεια *Palm.* *Pag.* 219. *l.* 2. Περιελάμβανον) περιελάμβανων *I.* male. *l.* 16. Ὁ) Conflans lectio. *l.* 19. Ἐξ) ἐς male *I.* sola. *Pag.* 220. *l.* 1. Μαννάριον) μαννάριον marg. *A. i.* *l.* 5. Ἀποστροφῇ) Recepi ex *I.* & *V.* 2. Ἀποτροφῇ cett. *Pag.* 221. *l.* 15. Αἰ ἐταίραι) In *I.* αἰταίραι. *Pag.* 224. *l.* 8. Προέξεις ἀπασῶν) πράξεις ἀπαντα *Coll.* *l.* 9. Λουσομένην) λουσαμένη *Fl.* *l.* 23. Ἐτι) δ' ἐτι *Fl.* recte, credo, ut init. *Dial. seq.* & XIII. *Pag.* 225. *l.* 9. Σε) Neglexit *Fl.* *l.* 12. Πολιάδος) Sic *Fl. I. P. B.* 1. &c. Πωλιάδος *B.* 2. *Pag.* 226. *l.* 1. Ὁ Χίος) Omisit *O.* *l.* 2. Ποισάμενος) Ἀνπριάμενος; *Pell.* *l.* 8. Ἀρεσπαγ.) Ἀρεσπαγ. hic edd. omnes, quae alias o praeferunt. *l.* 12. Ὀλίγας) Omisit *O.* *Pag.* 227. *l.* 8. Ἀκαρναεύς) Sic *Fl. Ald. H. P.* Ἀχαρναεύς *I.* & *V.* 2. Ἀκαρνεύς marg. *A. i.* Ἀχαρνεύς *Guyet.* & *Menag.* *l.* 10. Ἀπεμύκτισας) ἀπεμυκτῆρισας *Pell.* *l.* 14. Ἀκαρνάνιος) Et sic *Fl.* notante *Solano.* *Pag.* 228. *l.* 7. Σωφρονήσης) Sic *P. S.* aliaequae. Σωφρονήσης *H.* Σωφρονήσης *I.* & *Fr.* Σωφρονεῖς *Fl.* Σωφρονήσεις *Pell.* *l.* 17. col. 1. Δήμητρος) Emendante *Solano*, Δήμητρος edita. Idem τοὺς ante ἀνδρώπους inseruit, & verbum ultimum ποιεῖσθαι restituit, quod ποιῆσθαι male legebatur. *Pag.* 229. *l.* 6. Οἷς) ἐτι οἷς *O.* *l.* 9. Ἀλλὰ) ὅσα marg. *A. i.* *l.* 26. Εἴ τις) ὅς τις *Fl.* *Pag.* 231. *l.* 9. Δυπηθήσονται) Sic legi in omn. addit *Solan.* *l.* 13. Πύθοιτο) πείθοιντο *Fl.* sola. *l.* 15. Ἐταιρίσ.) ἑτερήσ. *Fl.* *l.* 16. Ὀκτώκαιδεκάτης) Nil mut. edd. *Pag.* 232. *l.* 4. Ἦρα δὲ) ἦρα μου marg. *A. i.* *l.* 12. Αὔθις) Omittit *Fl.* *Pag.* 233. *l.* 11. ΔΟΡΚΑΣ) Bene *B. Fl. P. S.* &c. ΔΟΡΙΣ. ΠΑΝ. ΔΟΡΚΑΣ &c. *I. Fr.* & *H.* *l.* 14. Τῆς στρατείας) στρατιάς *Fl.* & sine artic. *l.* 19. Καὶ) Abest a *Fl.* *Pag.* 234. *l.* 3. Ἐπανεληλύθειτε) ἐπανεληλύθατε *Fl.* *l.* 6. Στρατεία) στρατιά *Fl.* *l.* 12. Παρμένωνα) Sic *Iens.* correxit. Παρμένονα edd. hac priores. *Pag.* 235. *l.* 14. Τηριδάτων) Sic omnes praeter *I.* *Ald. V.* 2. (*S.* & *B.* 4.) quae Τηριδάταν. *Pag.* 236. *l.* 1. Πάνταν) παρόντων melius *Fl.* *l.* 5. Ἐξενύτκωμεν) ἐξευρίσκω *Fl.* *l.* 16. ΠΑΝ.) Omiff. in *B. P. H.* Adest in marg. *A. i. I. S.* In *Fl.* uno Π. duae diversae personae signantur. *Pag.* 237. *l.* 3. Ὑμῖν) ἵσως ἡμῖν *L.* Idque recipiend. credo. *l.* 4. Οἶχον) Non habet *Fl.* *Pag.* 238. *l.* 3. ΠΑΝ.) Recepi ex *V.* 2. *B.* 1. & 2. & *S.* Nam ΠΟ. in *P. H. I.* erat, Π. tant. in *Fl.* *l.* 10. ΠΑΡ.) Ex emendat. *Solan.* ΠΑΝ.

edd. priores. In *Fl.* omiffa persona. *ead.* ἤκνωσαν Pell. *l.* 14. Μισθοφόρε) Recte sic pleraeque. Μισθοφόροι *l.* *Pag.* 239. *l.* 4. Τίβιος) Emendavi ex *Fl.* & aliis Luciani locis. Nam Τίβιος hic habebant edd. cett. *l.* 8. *col.* 1. Διμοιρίτης) διμοιρίτες male edita. *ibid.* *l.* 9. Τούτῳ) τοῦτο *V.* *l.* 10. *col.* 2. Ἡμιλοχίαν) Ita scripsit Solan. Ἡμιλοχίαν edita. *ead.* Ταῦτὸ αὐτὸ *V.* quod in impressis sic mutatum est. Solan. *l.* 13. *col.* 1. Ὁ λοχαγὸς) ὡς ὁ λοχ— edita. Sed ὡς duce *V.* delevit Solan. *l.* 23. Πολὺς ἤδη χρόνος) Constans lectio, nisi quod commata tant. addidi. *Pag.* 240. *l.* 16. Ὡμίλησε) Recte plurimae. Ὡμίλησε *l.* & *V.* 2. *ead.* Τριῶν) τριῶν *l.* *Pag.* 241. *l.* 2. Νεβρίδα) Sic marg. *A.* 1. cum *Fl.* ut Menag. voluit. Νευρίδα cert. male. *l.* 4. Ποικίλη) Hic sequor ed. *Amst.* Nam cett. παιδικῇ male. Ποικίλη ἴσως *L.* *l.* 7. Πόλιν) *Al.* Ἀκαδημίαν Coll. Nil variat *Fl.* *l.* 8. Ὀλος) Sic *P.* aliaeque. Ὀλος *l.* *l.* 10. Ὁ, τι) Sequentia αμοι ad τι omisit *O.* *l.* 11. Ἐλύπησα) ἐλύπησε *Fl.* quod & adscivit marg. *A.* 1. *Pag.* 242. *l.* 2. Ἐπισσευρμένα) περισσευρμένα *O.* *Pag.* 243. *l.* 1. Σωφρονοῖμι) Recte *H. Fl. P.* &c. Σοφρονοῖμι *l.* *l.* 6. Τί σοι δ.) Omisit *O.* *l.* 16. Ὀλος) Nil mut. *l.* *Fr. Fl. P.* *Pag.* 244. *l.* 5. Νεβρίδος) Ex Pell. admisi. Νευρίδος edd. *l.* 9. Τι) Omittit *Fl.* *Pag.* 245. *l.* 13. Ἀπωθοῦ) Sic scripsi cum *l. Fl. H. S. Ald. Fr.* Ἀπθου *P. B.* 1. & 2. *ead.* Περιπλ. δέλουσαν) περιπλέκουσαν *Fl.* *Pag.* 246. *l.* 9. Ἐτέραν) Scripsi cum *S.* Ἐταῖραν *l. P. H. B.* 1. *Ald. Fr.* Ἐταῖραν accentu acuto *Fl.* *Pag.* 247. *l.* 4. Ἄ εἶδες) ἂ εἰ εἶδες *Fl.* *l.* 5. Ἐχρῆν) χρῆν *Fl.* *Pag.* 248. *l.* 11. Λυπήσαι) ἵνα λυπήσῃ *Fl.* *l.* 15. Φενάκην) πηνήκην marg. *A.* 1. In vulgato vero consentiunt *Fl. Fr. l. Ald. P.* &c. *Pag.* 249. *l.* 17. ΠΥΘ.) ΚΑΙ ΠΥΘ. *l. V.* 2. *Fr. H. P. S.* Sine καὶ *Fl. B.* 1. & 2. melius. *Pag.* 250. *l.* 10. Φίλας) φιλίας male *Fl.* *Pag.* 251. *l.* 4. Ἐνευες) ἐνένευες *Fl.* & marg. *A.* 1. *ead.* Ὑπέδειξας) ἀπέδεικας *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 5. Μῆ) Deest in *Fl.* *l.* 6. Ἄν) Omittit *Fl.* *l.* 16. Δέ ποτε) δὲ τότε *Fl.* *Pag.* 253. *l.* 8. Καταγιγνώσκεις) καταγιγνώσκεις male edd. priores. *l.* 9. Ἀτεγκτος) Sic *l.* ut supra Alex. c. 25 omnes habent. Ἐγκτος hic edd. cett. Ἀτεγκτος marg. *A.* 1. *l.* 13. Καθευδούση) καθευδούσης, ἐμοῦ ἀποστάσης *Fl.* *l.* 14. Πότε) *Al.* πῶς, Coll. *Pag.* 254. *l.* 5. Τῷ θρίγκῳ) παρὰ τὸν θρίγκον *Fl.* *l.* 6. Ῥῶον) ὀράον male *l.* *l.* 15. Ἐπειδὴ) ἐπειδὴν *P.* *ead.* Οὐχ εἰρων) Sic *Fl. Fr. V.* 2. *P. S.* &c. Οὐκ εἰρων male *l.* Forf. οὐχ εὔρον. *l.* 16. Αὐτῇ) αὐτὴν male *Fl.* Id tamen & adscript. marg. *A.* 1. *l.* 18. *col.* 2. Θρίγκον) θρίγγον & θρίγγος editulerat Cler. cum Cod. *V.* Restituit orthographiam

Solanus, accentu diverso servato. Pag. 255. l. 15. Πινήκην) Sic Ald. Fl. l. Fr. H. S. & Schol. Πινίκην B. P. l. 16. Περι-
 βετος) Sic esse in C. notabat Solan. quare id recepi pro vulga-
 το ὑπερβετος. In V. ὑπερίβετος. Reitz. l. 17. Ἀπατῶσα) ἀπα-
 τοῦσα edita. Ἀπατῶσα C. recte. Solan. Pag. 257. l. 5. Οὐθείς)
 Nil varietatis invenio. Pag. 258. l. 7. Κατοπεπλήγεσαν) κα-
 τοπεπλήγουν Fl. Pag. 259. l. 4. Ὀπλισμένος) Sic P. sola cum
 marg. A. 1. Ὀπλισμ. Ald. l. Fl. H. Fr. B. S. l. 13. Πρότερος)
 Hoc praeferunt Fl. P. aliaeque. Πρότερον l. S. l. 15. Σαρίσ-
 ση) σαρίση edd. omnes, ut mox quoque σαρίσης. l. 16. Ἀπ-
 εειροτ.) Rescripti ex V. 2. S. & marg. A. 1. Ἀπεδρατόμε.
 cett. male. Pag. 260. l. 5. Οὐχ) οὐκ l. 6. Συγκοιμηθεῖν)
 συγκοιμηθεῖν marg. A. 1. S. l. 13. Σαρίση) σαρίση rursus
 edd. Pag. 261. l. 2. Δοκῶ) Bene sic Fl. P. &c. Δοκῶ l. l. 11.
 Λημνιάδας) Λημνιάδας l. & V. 2. non reliquae. l. 13. Φονεῦ)
 Nil variet. invenio. Φονεῦς emendat Solan. Sed φόνεῦς voluit.
 ead. Ὀπῶσαν) ὀπῶσαν Fl. l. 16. Κατεφόβησας) κατεφόβισας l.
 Pag. 262. l. 6. Φανείσθαι) φανῆσθαι male Fl. l. 7. Προσαπο-
 λώλεκας) ἀπολώλεκας Fl. l. 10. Ἀλλζονείας) ἀλαζονίας Fl.
 l. 13. Σαρίσης) σαρίσης edd. l. 14. Ἐπεί) Recte plurimae.
 Ἐπὶ male l. & V. 2. Pag. 263. l. 22. Ἐπεί) ἐπὶ male l.
 Pag. 264. l. 9. Τὸ πρῶτον) Sic P. Τοπρῶτον l. aliaeque. l. 16.
 Ἐκλαβεμένου) ἐκλανθόμενου male Fl. Pag. 265. l. 8. Ἐκ Γυ-
 θίου) Luc. Holst. Γύθου. Nil mut. edd. verr. recentioresque.
 Pag. 266. l. 10. Ἐκεῖνος) Omitrit Fl. l. 11. Ἀλλ' ὅν) ἄλλον Fl.
 l. 13. Κατέβαλεν) κατέλαβεν Fl. l. 14. Γυθιακὺν) Γυθιακὺν
 Holst. Pag. 267. l. 1. Ἐτη μὲν) ἔγνημεν edd. priores male. Ἐτη
 recepi ex L. Ἐτη μὲν bene marg. A. 1. l. 8. Ἡμῶν) Edd. vul-
 go ὑμῶν. l. 13. Γυθίου) Sic omnes. Γύθου Holst. emendat.
 Pag. 268. l. 5. Αὐλήσασαν) αὐλοῦσαν marg. A. 1. non male.
 l. 9. Ἐπεισπαίσας) Ita recte edd. & constanter. Sed Coll.
 al. ἐπεισπεσῶν, al. ἐπεισπέσας, male. Pell. ἐπαισπάσας.
 Pag. 269. l. 14. Ἀνίστατο) ἀνίσταται marg. A. 1. l. 16. Ἐπ-
 εισέπαισαν) Ex emend. Kusteri. Ἐπεισέπεσαν edd. priores.
 Pag. 270. l. 2. Γόργος) Γεωργός marg. A. 1. l. 14. Ἔστ' ἂν)
 ἐπύταν Fl. ead. Ἀπολαύσας τῆς μισθοφορᾶς) ἀπολάβει τὴν μι-
 σθοφορὰν Fl. Pag. 271. l. 3. Ψόφος) Nihil mut. edd.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 273. l. 15. Δράματος) πράγματος edd. hac priores.
 Pag. 274. l. 5. Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν) τὴν ἐκ τρ. ἀρ. T. Fabr.

Nil iuvant libri. *Pag.* 277. *l.* 1. Ἐπιπολὺ) Iam & sic *P.* cum ante divideret. *l.* 11. Ἐπεὶ) Recte *B. S.* Aliae Ἐπεὶ, quasi nova periodus inciperet. *l.* 14. Ἀλόμενος) Sic omnes. Malim ἀλλόμενος. *l.* 18. *col.* 2. Πολλὰς) Lege ποινας. Gronov. Sed si ita legas, post ἄλλας reponito. *Solan.* *ead.* Ἄλλας) ἄλλας αἰκίας Voss. ad Catull. p. 42, ubi non intellexit τελευτῶντες. Gronov. *Pag.* 278. *l.* 15. Ἠγούντο) Sic Mf. RG. Ἐδιηγούντο edd. male. *l.* 18. *col.* 1. Ἐπέκεινα) Scripsit, credo, ἐπινικᾶ. *Solan.* *Pag.* 280. *l.* 10. Ἐποίησατο) ἐποίησαντο edd. male. *l.* 13. Αὐτοὺς) ἑαυτοὺς Fab. Αὐτοὺς edd. *l.* 17. *col.* 2. Ἑλληνικῶν) Ἑλληνίων. *V.* *l.* 19. *col.* 1. Καὶ χρυσοῦς θυς.) Haec corrupta censeo. Respicit autem inprimis cap. 5 Θυσ. *Solanus.* *Pag.* 281. *l.* 3. Κοινὰ) Sic & *Fl.* cum cett. Κενὰ *T. Fab.* male. *l.* 12. Οἰκίαν) Sic Mf. RG. Οἰκίαν edd. *l.* 17. *col.* 1. Ὅς σε) σε huc inferuit *Solan.* cum id ante editum legeretur post ἀθανάτω. *ibid.* *l.* 18. Ἀθανάτω — κολάσει) ἀθανάτου — κολάσεως *V.* *ibid.* *l.* 19. Παραβάτην &c.) παραβάτη — διασύροντι *V.* Sed emendationem primi editoris secutus sum. *Solan.* *Pag.* 283. *l.* 19. *col.* 1. Τῆς πατροκτονίας) τὴν πατροκτονίαν. *V.* *Pag.* 284. *l.* 7. Τὸ ἀδιάφορον) Sic edd. omnes. Τῶν ἀδιαφόρων — καλουμένων *Tan. Fab.* Ἀδιάφορον Mf. RG. male. *Pag.* 285. *l.* 8. Τοῦτο) τούτῃ Schol. Ταῦτὸ Guyet. melius. *l.* 16. *col.* 2. Ἐπώνυμον) Hoc recepi ex *V.* cum *Solano*; nam ἐπώνυμος male ed. Cler. est enim ὃ καὶ ἐπώνυμον, cui etiam cognomen tum erat. *Reitz.* *ibid.* *l.* 17. Ἰκανοῦς) Et hoc recepi ex *V.* pro edito Ἰκωνῶς. *Reitz.* *Pag.* 286. *l.* 11. Τοῦ τῷ) Divisimus monente *Fabro* & *Guyet.* Τοῦτο edd. priores male. *Pag.* 287. *l.* 5. Ὑπισχυόμενος) ἐπιδεικνύμενος *Tan. Fab.* Nihil mut. edd. *Pag.* 288. *l.* 2. Χανόντα) Αἱ. χανόντα *Coll.* Nihil mut. *Fl.* *l.* 4. Ὁξύτερος) Sic edd. Forf. ὠκύτερος, adscripsit *Solan.* *Pag.* 289. *l.* 1. Καύσεως) Receptum ex Mf. RG. κακώσεως edd. *l.* 8. Δέξαισθ') Ita recte *B.* 2. Δέξασθ' cett. oratione directa, & nova quasi periodo. Εὐξαισθε *Kusterus.* *l.* 14. Συμπεσὼν) καὶ συμπεσὼν edd. Abest καὶ a Mf. RG, quod hoc duce delevit *Solan.* *Pag.* 290. *l.* 1. Συνίνων) Bene sic *B.* 1. & 2. Συνόνων perverse cett. *l.* 6. Ὑμῶν) ἡμῶν male *l.* Forfan κυνῶν, adscriptum eius margini. *l.* 12. Αὐτὸν) Ex emend. *Fabri* & *Guyet.* ἑαυτὸν edd. priores. *Pag.* 291. *l.* 2. Ἐκτρέφαντες) Ex emendat. *Fabri.* Ἐντρέφαντες edd. *l.* 5. Μὴ ἀναπιδῆς.) Nihil mut. edd. Μεταναπ. vult *Gronov.* *l.* 11. Ἀποθάνοι) Sic *B.* 1. *l.* *P. S.* &c. Ἀποθάνει *H.* In qua nonnemo emendarat ἦν — ἀποθάνη, quod iam non opus. *Pag.* 293. *l.* 1. Σιβύλλαν) Σιβύλ-

λας. Coll. Pag. 294. l. 2. Βαλέειν) Bene S. *Amst.* Βαλλέειν male cett. Pag. 295. l. 2. Σοι) τοι Fab. Nihil muti edd. l. 7. Τοῦ τῶν κηρύκων ἀγώνος) Sic edd. omnes. Nec quidquam libri variant. l. 8. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. ead. Ὡς) ὃν Anonym. l. 14. Μακρὰ) Recepi ex Pell. Μακρὰν edd. l. 15. Τότῳ) τότῳ emendi. Gron. Nihil variant edd. Pag. 296. l. 11. Πάνῳ) Interui ex R. Aberat ab edd. ead. Ἐτι) Recepi ex RG. non habebant edd. Pag. 298. l. 16. Περιεσχέσθῃ) Sic omnes praeter S. & A. quae περιεσχέθη. Pag. 299. l. 5. Φθόνου) φόνου legendum fortassis, bene marg. A. 1 W. l. 15. ἤξαν) Quod Faber voluit, in l. est; exceptio puncto subscripto. Cett. ἤξαν. Pag. 300. l. 11. Ἐπιβήσεσθαι) ἐπιβήσεται Pell. non male. Pag. 302. l. 6. Καταγελῶν τὰ) καταγελῶντα male edd. priores. l. 19. Ἐλεγον) ἔλεγον edd. priores. l. 16. Τούτῳ) Recepi ex Mf. RG. Τούτων edd. Pag. 303. l. 4. Τῷ) Sic Pell. recte. Td edd. pessime. l. 5. Ἀλέσθαι) Sic edd. omnes. l. 9. ἤκων) Secutus sum scripturam S. ἤκων cett. male. l. 16. col. 2. Ἀγάσεται) ἀγάσεται edita. Mutavit Solan. *ibid.* l. 17. Οὔτω) Sic dedit idem; nam οὔτων edita prave. Οὐ τὸν V. Recepi οὔτω; quia sic esse in C. notat Solanus. *Reitz.* *ibid.* l. 18. Τοῖς) τινὶ V. Pag. 304. l. 14. Αὐτὸν) αὐτὸν αὐτὸν P. male. Pag. 305. l. 1. Τὸ ἐν τῷ) τῷ ἐν τῷ male l.

IN FUGITIVOS.

Pag. 307. l. 3. Ἀποφέρ.) ἀναφέρ. malit Gefn. ead. Ὀπτομένων) Sic V. 2. & lenius. Ὀπτομένων vulgo male. l. 12. Ἐμπεσόν) Sic edd. omnes. Ἐμπεσόντα Graev. l. 15. Ἥλατο) Adspirare P. S. *Amst.* Ἥλατο spir. leni l. Fl. B. H. Fr. Pag. 308. l. 7. Ἀδίκουμένη) Sic bene Fl. P. aliaeque. Ἀδίκουμένη sine puncto male l. V. 2. Pag. 311. l. 7. Ἠῖξα) ἦξα V. 2. Ἠῖξα cett. l. 10. Ἐργάσασθαι) Ex emendatione Iensii. Εἰργάσασθαι edd. male. Pag. 315. l. 4. Ὀφελον) Sic esse in omnib. edd. addit Solan. Pag. 316. l. 14. Ὀρμίσαντες) Ex emendatione Gefneri. Ὀρμήσαντες vulgo. l. 16. Πρόσφορα) πρόσφορα bis edita, emendavit Solan. non addens, anne idem error in V. Pag. 317. l. 5. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. priores. l. 16. Ἀκοντος) Et sic Fl. cum cett. Pag. 319. l. 3. Οἱ) Recte L. S. *Amst.* Ceterae ἢ male. l. 4. Οἶον) Recepi ex Fl. S. & *Amst.* pro οἷ, quod in P. H. Ald. &c. erat In L. ῥ. l. 6. Διχνίαν) Ita dedit Solanus. Διχνίαν edd. hac priores. l. 14.

Ἀφθόροις) Ex emend. Fab. & Solan. Ἀφθόρους edd. Pag. 320. l. 5. Σκυθροποι) σκυθροποι l. male. Pag. 322. l. 2. Καὶ) Omis-
sum in Ald. l. H. Fr. B. 1. S. Adest in Fl. P. l. 5. Πλάσσειν)
πλουτήσσειν Pell. Pag. 323. l. 1. Τῷτο) Et sic esse in Fl. ad-
Jenit Solan. l. 7. Μεταλευστέον) Et hoc ita Fl. Fr. &c. l. 16.
Μεταλευστέον) Ita ex G. restituit Solan. cum in V. esset Κο-
λαστέον] quasi sic foret in Luciano. Pag. 324. l. 13. Ὡς καὶ)
ὥς οὐ καὶ Fl. male. Ὡς οὐκ ἂν marg. A. 1 W. Pag. 325. l. 12.
Υποπεπταμένον) Sic edd. omnes. Pag. 326. l. 12. EPM. Οὐ-
δὲν τούτο) τούτο Ἑρμ. αὐδὲν Fl. male. Pag. 327. l. 11. Ἡμέτε-
ρα) Sic Fl. Ald. l. H. B. 1. &c. Ὑμέτερα P. sola. ead. Οὔτοι)
Omittit Fl. l. 12. Δραπέται) ΦΙΛ. personam praeimitit P. so-
la. Pag. 328. l. 5. Αὐτονομῶ) μινύτρω adscript. Solan. At ni-
hil variant edd. l. 6. Ὁ οὗτος) Admissi & ex B. 1. & 2. quod
ab erat ab cett. ead. Ὁ) Recepi ex Fl. Ὁ cett. Pag. 329. l. 8.
Ἡρακλῆς) Et sic Fl. cum Fr. l. P. &c. Pag. 330. l. 10. Μισση-
τέον) μισιτέον male P. l. 16. Εἰν) Sic P. Ἐν) cett. Pag. 331.
l. 4. Ὀπιθεν) Recte P. & Hom. Ὀπισθεν male cett. ead. Μέσ-
ση) Sic Hom. Μέσση P. B. 1. ac 2. Μέση male reliquae. l. 6.
Ὀρμὴν) ὁρμὴν Gesn. bene. l. 7. ΥΠΟΔ.) Ὑποδεχάμενος ad-
script. marg. l. Sed ὑποδίκου personam intelligi, patet ex titu-
lo, nisi & is ex coniectura factus. Pag. 332. l. 2. Κλεάνθην)
Nihil mut. edd. Χρεμῆτα Palm. Κρεμάνθην Pell. l. 15. Σὺ) σοὺ
ἴσως L. Nihil a vulgato abit Fl. Pag. 333. l. 5. Τριφάλῃς) Sic
Fl. Τριφάλῃς cett. l. 7. ΔΡΑΠ.) Forf. ΦΙΛ. vel ΗΡΑΚ. In Fl.
Δ. tantum. l. 11. Πρὸ τοῦ) Sic B. 1. Fl. & P. Πρὸ τοῦ l. Ald.
H. Fr. S. l. 12. Τὸν μὲν ἀποπλ.) τὸν μὲν Κάρθαρον ἀποπλ. ad-
scriptum marg. l. l. 13. Τὸν Μυρόπνου) Articulum hunc de-
let marg. l. l. 16. Τὰ πρῶτα) τὸν πρῶτον legendum notat
marg. l. Τὰ πρῶτα seiungunt Fl. P. B. 1. Ταπρῶτα conne-
ctunt l. H. Ald. Fr. S.

ANNOTATIONES

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 2. l. 4. Τους σέας) Εἰ μὴ τῷ διαβεβῶσθαι καὶ κατακτείνεσθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; *Benedictus: Nisi inde conicias, quod arrosi sint ac mutili, tineasque his diiudicandis in consilium adhibeas?* Miror, hoc vitii tolerari in omnibus editionibus. Atqui σέας non sunt tineae, sed σῆτες. Nam quod nonnulli aiunt, σέας quoque inveniri, saltem in casibus obliquis, falluntur, & videntur hoc loco corrupto esse decepti. Glossae veteres: Σῆς, ἢ σῆψις, haec tineae, robigo. In Addendis adiecerat GRAEV. Occurrit σέων gen. plur. apud Aristoph. in *Lystr.* v. 731, ubi σῆτων per versum stare non potest. KUSTER. Parvula vox, parvuli animalis nomen, offendit hic magnū Graevium: & ostēderat se eam ignorare etiam Bifetus ad Aristoph. *Lystr.* 731, ubi sunt ἐπὶ αὐτὰ τῶν σέων κατακοπτιμένα, quo ipso verbo etiam Lucianus hic utitur. Reduxit utrumque in viam Kusterus ad l. c. Bifetus hic post Schol. Hesiodi *Erg.* 420 collegit vermiculos varii generis, monosyllabos plerisque, suae quemque materiae hostes & destructores. Nempe lanas & vestes perdit σῆς, δὴ ἔξ ligna, cornua ἰψ, vineas ἰξ, τρώξ legumina, ficus ψῆν. Omissa σῆψις lignis infesta, σῆψις carniū vivarum perniciēs, haec credo; quod non insectum, sed maior serpens. GESN.

ibid. Παραλαμβάνεις) Παραλαμβάνεις. GUYET. Adsciscerem, si vel una ed. praeiret. REITZ.

ead. l. 7. Καλλῖνος) Nobiles illius aetatis librarii; certe ut vivorum meminisse videtur. De alio Callino legimus apud Diog. Laërt. in Theophrast. pag. 126 E. & Lycone pag. 131 B. SOLAN.

ibid. Ἀττικὸς) Conf. infr. c. 24. Supra Σκῦθ. c. 7. SOLAN.

Pag. 3. l. 6. Κλῶνα) Vide Hesiodum *Theog.* 30. SOLAN.

ibid. Ὁ ποιμὴν ἐκείνος) Hesiodus *Theog.* v. 29 seq. ad quem

locum cum in Rhetorum magistro, non procul ab initio, respicit, tum infra in disput. cum Hesiodo princ. GESN.

ead. l. 8. Οὐδὲ διατριβάς τοιαύτας) Τὰς αὐτάς. Sic paulo ante καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι. MARCIL.

ead. l. 9. Ἡμῖν ἐν παισὶν) Forſan ἡμῖν. Hesych. ἡ μὴν, ὅν-
τως δὴ. Ita legiſſe interpreſ videtur. GUYET. Τὸ ἡμῖν hic lo-
cū habere non videtur. An legendum ἡ μὴν, id eſt, *revera*,
omnino. Hesychius ἡ μὴν, ὅντως. MENAG. Tuetur vulgatum
Ienſus in Leſſt. Lucian. p. 62 contra Menagium, (cui ſem-
per concinit Guyetus) qui ἡ μὴν hic corrigit: exemplaque
ſimilia ex Noſtri Necyom. Contempl. & Sacrif. Ienſ. affert,
alioſque pronominum pleonaſmos producit, de quibus cum
abunde viderimus alibi, & reſ ſu notiſſima, hic nihil repetē-
mus. Et video pleraque Ienſū iam inſerta T. I huius ed. pag.
432. REITZ.

ibid. Σοὶ καὶ μεμνησθαι) Σοὶ δὲ καὶ μεμνησθαι. MARCIL.

ead. l. 12. Πρὸς τῆς Λιβανίτιδος) Iurat numen ei, quem hic
lacerat, familiare, Venerem, & ſimul ſumma illius, quae
deinde obiecturus eſt, ſcelera complectitur, ut cum in Pſeu-
dologiſta c. 11 per πάνδημον, & γενετυλλίδα, & κυβήβην, ini-
micum obteſtatur. Nimirum vix dubito, quin *Libanitis*, quod
nondum alias irveni nomen, a loco ſui cultus dicta ſit Ven-
uſilla, *Aphacitidis* appellatione decantata ante, quam illius
templum, in Libano monte poſitum, everteret Conſtanti-
nus M. Locus clafſicus eſt Euſebii de Vita Conſtanr. 3, 53, de
quo ponamus quaedam, unde & Libanitidis nomen intelliga-
tur, & quantum in hac iurandi formula amaritudinis inſit.
Erat ergo Ἄλσος καὶ τέμενος — αἰσχροῦ δαίμονι Ἀφφράτης,
ἐν ἀκρωρείας μέρει τοῦ Λιβάνου ἐν ἀφάκοις ἰδρυμένον. Σχολή
τις ἦν αὕτη κακοεργίας πᾶσιν ἀκαλάστοις, πολλῇ τε ῥαſτώ-
νῃ (ſic Ro. Steph. Sed malim πολλή τε ῥαſτώνῃ, ut referatur
ad σχολή) διαφθοράσι τὸ σῶμα. Τύνιδες γοῦν τινες ἄνδρες οὐκ
ἄνδρες, τὸ ſεμνὸν τῆς φύſεως ἀπαρνηſάμενοι, θηλεία νόſον
τὴν δαίμονα ἱεοῦντο. Γυναικῶν δ' αὖ παράνομοι ὁμιλίας, κλε-
ψίγαμοι τε ὁμιλίας, ἄρρητοί τε καὶ ἐπὶ ῥήτοι πράξεις, ὡς ἐν
ἀνόμῳ καὶ ἀποſτάτῃ χώρῳ κατὰ τόνδε τὸν νόον ἐπεχειροῦν-
το. ἔφορός τε οὐδεὶς ἦν τῶν πραττομένων, τῷ μηδένα ſαμνῶν
ἄνδρῶν αὐτοῖς τολμᾶν παριέναι. Reliqua de hoc templo Bo-
chartus Chanan. II, 14. Videtur idem eſſe, de quo in libel-
lo de Dea Syr. GESN.

ead. l. 13. Λιβανίτιδος) An Veneris? GUYET. Quidni?
REITZ.

ead. l. 15. Μυρίκη) *Ἀν μυρίκη;* GUYET. Non male, ut ludibrii causa maior sit oppositio inter laurum & vilem myricam atque malvam, quam quae iam est inter laurum & myrtum. REITZ.

ibid. Μαλάχης φύλλοις) Nempe ferulacei generis est malva, de qua Plin. XIX, 4, l. 22, in *Arabia septimo mense arborescere baculorumque usum praebere extemplo*, ex Theophr. hist. pl. I, 5. Itaque adhibet ad eam rem Noster etiam Δραπετ. extr. GESN.

ead. l. 16. Ἀπήλαξαν) Forſan ἀπήλασαν. GUYET.

Pag. 4. l. 1. Ὀλμειδὺν) De his fontibus Hesiod. Θ. 6. SOLAN. Cum nullam fontis huius & rivi mentionem fecerit Celsarius, iuvat annotare, eum ab Hesiodo Theogon. v. 5 & 6 iungi cum Hippocrene & Permeſſo. Etymon ex oriente arceſſit laudatus modo Bochartus Chanaan. I, 16. Strabo lib. IX, p. 281 pr. ὁ Περμησσοῦς καὶ ὁ Ὀλμειδὺς ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος συμβάλλοντες ἀλλήλοις εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπίπτουσι λίμνην τὴν Κοπαΐδα τοῦ Ἀλιάρτου πλησίον. GESN.

ead. l. 3. Καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ &c.) Vulg. καίτοι οὐδὲ εἰ πάνυ &c. Sed praefereunda nobis videbatur cum cl. Bel. de Ballu lectio Mf. Reg. 2954, quam expressimus. Simul interpunctionem in melius direximus, monente eodem viro doctissimo.

ead. l. 5. Ἐν χρῶ πρὸς) A coitu metaphora. GUYET. Supra Ζεύξ. c. 6 f. &c. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ τῷ δεῖνι ξυγεφοίτας) Ἡ σὺ τῷ δεῖνι ξ. MARCIL.

ead. l. 9. Κατὰ δὴ ταῦτα, ἔχε ξυλλαβὸν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε) Vertunt: si hoc es animo, age conquire, quaecunque Demosthenes orator propria manu scripsit. Num κατὰ δὴ ταῦτα est Graecis, si hoc es animo? Videtur scribendum, καὶ δὴ ταῦτα ἔχε, habe sane ista, conquisitis, quaecunque Demosthenes propria manu scripsit. Haec in Addendis supplevit GRAEV.

ead. l. 12. Αὐτὰ ὀκτάκις) Thucydidis historia a Demosthene octies descripta. GUYET.

ead. l. 13. Σύλλας) Vid. supra Ζεύξ. c. 3, & quae ibi de statuis a Sulla Romam missis annotata sunt. Plutarchus de libris, de quibus & hic Noster; sed Plutarchus rem tantam non satis docere videtur in *Imperatoris huius vita*: cum enim narrasset, Apelliconis Teii bibliothecam ab eo Athenis sepositam, missis aliis, ait tantum, *Aristotelis & Theophrasti opera in ea fuisse multa ea aetate non satis nota, quae Romam ab eo translata*

& a Tyrannione grammatico compilata, ex iisque Codicibus a Tyrannione comparatis deinde Rhodium Andronicum catalogos, qui Plutarchi aetate circumferebantur, concinnasse, p. 856 A. SOLAN. Narrat Plutarchus in Sulla pag. 856 H. Steph. Nimirum Apelliconis Teii bibliothecam Romanam deportavit: in quibus Aristotelis praesertim atque Theophrasti scripta. V. Fabric. Biblioth. Gr. III, 6, pag. 275 seq. GESN.

Pag. 5. l. 2. Πίθνος γὰρ ὁ πίθνος) Proverb. BOURD.

Pag. 6. l. 2. Διὰ χειρὸς) Conf. supra, si tanti est, Nigr. § a, ibique Hemsterh. ex Alciphr. διὰ χειρὸς afferentem. Adderem Nostrium infra Pseudol. cap. 24 f. ἀς διὰ χειρὸς ἔχεις, nisi rem notam scirem: Long. Past. I, p. 19, διὰ χειρῶν ἐπί-θεσθαι τῇ χλόῃ. Ael. V. H. VII, 1, διὰ χειρὸς καὶ γνώμης ἔχουσα πάντα. REITZ.

ead. l. 8. Ἰσμενίου) Dives is Thebanus, musices cultor. Vid. Plat. Παλ. A. 5. ed. Ald. & Plutarchus passim. Fuit & eiusdem nominis tibicen clarus. Plut. 595, 2, 839 f. 925 f. 1123 f. Diog. Laërt. pag. 193 f. sed is ab hoc diversus. Vid. Xen. pag. 294, 13, & 326 & seqq. Citharam non tibia vocat alicubi vir doctissimus. (Spanhem. pag. 4.) Conf. supra Ἀρμον. c. 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ὀλύμπου) Vid. Plut. de Mus. 2075... Marfyae hic discipulus, qui musicae sacrorum Graeciae fere omnium auctor, in quam primus musicam *Canonicam* invexit. De huiusce Olympi calamo seu tibia vid. Eur. Ἴφ. A. pag. 267 B. Utriusque meminit Basilius de Lag. Graec. lib. (Grot. ed. 99.) Philostr. 574, Μαρσύας ἦρα Ὀλύμπου, καὶ Ὀλυμπος τοῦ αὐλοῦ. SOLAN.

Pag. 7. l. 2. Κατὰ ταῦτα) Nihil mutare *Fl.* adscripsit Solan. Ἀντ' αὐτὰ maluit? Conf. mox ad c. 7, ubi id potius requirerem, quam hic. REITZ.

ead. l. 6. Ἴππον — Μῆδον, ἢ Κενταυρίδην, ἢ Καπποφόρον) Per equum Centauridem intelligit, credo, Thessalum: nam & equi Thessali olim in pretio, & Centauri Pelium, Thessaliae montem, & loca vicina habitabant. Cappophorum vero intelligit, cui iniusta erat nota K. Talis Aristophanis Κοππατίας in Nebulis, ad quem locum vide Scholiaften. PALM.

ibid. Κοπποφόρον) Omnes, quos vidi, libri Καπποφόρον, nisi quod *Fl. P.* forte κοπποφόρον. Ego cur mutaverim, audi: quia apud Aristophanem & Philostratum, p. 334, etiam de equo, cui Κοππατίας nomen est, legimus ipso fere Nubium

initio; ubi Scholiaſtes, quamquam depravatiſſimus, inde dictos docet, quia ſignum *Coppa* gerebant; qua figura apud Graecos nonagenarius numerus ſignabatur. Ea autem figura erat P inverſum in hunc modum [q]: rem totam egregie enucleavit doctiſſimus Scaliger in ea, quam de *literis Ionicis* operi ſuo ad Eusebii Chron. inferuit *difſertatione*, poſter. ed. p. 110, quam omnino conſule. Quam in rem ut & ego aliquid de meo amplius conferam, accipe ſimul figurae illius deſcriptionem, ſi ulla, liquidiffimam a Quintiliano exhibitam, & eadem opera in eius textu non poenitendam emendationem. Is itaque lib. I, cap. 4, *Inſt. de literis redundantibus* agens, ſic ſcribit: *Et K quae & ipſa quorundam nominum nota eſt, & Q, cui ſimilis effectus ſpeciesque, niſi quod paulum a noſtris obliquatur, Καππα apud Graecos, nunc tantum in numero manet.* Hic ſi *COPPA* legas pro *ΚΑΠΠΑ*, quod tamen omnes libri, quos quidem viderim, praeſerunt, tam impreſſi, quam Mſſ. habebis & mentem Quintiliani, & id, quod volumus, huius ſigni imaginem ſpeciemque, quam limpidiſſime potuit deſcriptam, cum doceat, *Coppa* Graecorum Romano Q ſimile, niſi quod a ſuis obliquerur, id eſt, pro recta linea, qua Graeci efformabant [q], Romanos curva uti [Q]; unde liquido conficitur, idem ab eo ſignum deſcribi, quod Scholiaſtes Ariſtophanis optime etiam per P inverſum designavit, hanc nempe formam, q. Ne ultra te morer, duo haec obſerves velim: figuram literae Latinae Q antiquis illis temporibus a dextro latere caudam geſtaſſe, quam nos fere ſcribentes a ſiniſtro ducere incipimus. Deinde male & iam a priſco more longe diverſo, iſtud *ἐπίσημον* in Graecis noſtris libris pingi; cum vera forma ea ſit, quam Scaliger primus reſtituendam docuit, nempe inverſum Rho (P), ſeu circulus, a cuius latere intuenti dextro ducitur, inferne recta linea tangens q, minusculo noſtro q prorſus ſimile, in nummis tamen varia eſt huius Epifemi, literae etiam aliquando forma. Adi Spanhem. de uſu & praef. numiſm. apud quem tres hae occurrunt ϙ. Q. ϙ. Pro K in aliquot nummis invenitur (p. 92, 95.) deinde pro numero XC. (pag. 92 & 97.) Haecenus de *Coppa*. Equorum autem femori inurebatur; vid. Anacr. ed. Steph. pag. 73:

Ἐν ἰσχυροῖς μὲν ἵπποις

Πυρρὸς χάραγμα ἔχουσι.

V. Anzab. c. 47, πίθηκοφόρους. SOLAN.

Pag. 8. l. 1. Καὶ ἐγένετό τις πρὸ πολλοῦ) Καὶ τοι ἐγένετό

τις πρὸ π. MARCIL. Tollendum cenfeo illud καὶ, odiose hic, ut puto, initio sententiae affixum. V. Plut. 1216 C. & 1239 C. SOLAN.

ead. l. 9. Νεοκμήτους) Non ausim damnare nomen, quod libri tumentur & analogia, cum praesertim τέμνειν esse proprium hac in re verbum σκυτοτόμοι doceant. Venit tamen in mentem, an non posuerit Lucianus verbum paulo generalius, νεοκμήτους. Certe Latine non ausus sum dicere crepidas recens scissas, cum a suendo potius suores dicti sint, quam a scindendo. GESN.

ead. l. 11. Οὐ ταῦτα) Et ita habere Fl. adlevit Solan. Quare? quia forsan ταῦτα quaesivit, quod non improbarem, si alicubi invenirem, sed est ταῦτα etiam in cett. Conf. modo c. 5, ubi eadem suspicio. REITZ.

ead. l. 12. Συκίνη) Proverbium est, de quo Erasmi. adagio ficulnus. COGN. Confer supra Alex. cap. 47. Infra Peregr. cap. 24. REITZ.

ead. l. 13. Χρυσῶς ἐμβάτας) Misere aberratum est supra in Iov. Trag. c. 41, tam in textu Luciani, ubi τοὺς ἐμβάδας ex P. editum, cum I. B. 1. H. S. ut iam video, recte ἐμβάτας habent; quam in nota ad Schol. ubi & αἱ male exaratum pro οἱ ἐμβάται. In differentia τοῦ ἐμβάδες & ἐμβάται, misere quoque sibi contradicunt Lexicogr. & Grammatici, sed genus tamen est certum; nam ἡ ἐμβάς dicendum, ὁ ἐμβάτης. Ammonius p. 49, 'Εμβάδες, ait, κομικὰ ὑποδήματα, ἐμβά-
τα (immo ἐμβάται) δὲ τὰ τραγικά. Idem ait Th. Mag. Budaeus contra ἐμβάς calceamentum tragic. ἐμβάται comica. Stephanus, idem ἐμβάδες, quod ἐμβάται, ait, ex Luciani Gall. (c. 26 f.) Pollux vero a se ipso dissentit, L. IV, c. 18, seg. 115, scribens: Κόθορροι μὲν τὰ τραγικά καὶ ἐμβάδες. 'Εμβά-
ται δὲ τὰ κομικά. Et VII, f. 91, 'Εμβάται δὲ, ὄνομα τοῖς κο-
μικοῖς ὑποδήμασιν. Sed ibid. f. 85, 'Εμβάδες, εὐτελὲς μὲν ὑπὸ
δήμα — κόθορροις ταπεινοῖς ὅμοια. Hemsterh. rem non expedi-
vit ad Necyom. c. 16 f. ubi καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβάτων habe-
mus, dum ad Spanh. nos ablegat. Nam is ad Aristoph. Plut. 759, eundem Luciani ex Necyom. locum allegat, ac si ἐμβά-
δες legeretur, aequè ac in Gall. c. 26 f. dum tamen, ut modo vidimus, ipso volente Hemsterh. ἐμβάτων ibi editum, inque eo edd. verr. illic consentire video, veluti in ἐμβάδων con-
sentiunt in altero loco, ubi tamen disertè de tragicis agit. At quia infra Epist. Sat. § 19, τραγικοὶ ἐμβάται aequè ac in Ne-
cyom. l. d. item Iov. Trag. sic quoque ex consensu edd.

optimar. legendum est; potius & in Gall. c. 26 f. forsan ἐμβάτων iam corrigendum, etsi ibi edd. ἐμβάδων praeferunt. Tumque non male Solanus coniecerit, hoc loco pro χρυσῶς ἐμβάτας, legendum χρυσᾶς ἐμβάδας, quod calceos humiliores designet, non plane tragicos. Sic supra Bacch. § 2, χρυσῇ ἐμβάδι. Rhet. Praec. c. 15; ἐμβὰς Σικωνία. Aristoph. Plut. 759, ἐμβὰς γερόντων ubi Spanhem. eo usque recte consulitur, quo exempla alia tria ex Aristoph. affert, ubi ἐμβὰς de solea calceove senum adhibetur. Sed spatii angustia non finit haec fusius exponere; alioqui pluribus traderem, ἢ ἐμβὰς generalius esse, ὃ ἐμβάτης tragicis cothurnis magis proprium, & Ammonium adeo melius sensisse, quam Pollucem. REITZ.

ead. l. 16. Βῆτα — βῆτα.) Hinc usu receptam iam tum fuisse eam rationem constat, qua nos hodieque in dividendis Homeri carminibus utimur. SOLAN. Si certa est scriptura, patet hinc, non solum libros Homericos iam tempore Luciani sic divisos, sed literas illas appositas non mere numerales fuisse, verum elementarias. Et ita ap. Eustath. ad Il. A, Nota 1: διὸ καὶ τὰ εἴκοσι τέσσαρα τμήματα τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως — οὐ μόνον ἄλφα καὶ βῆτα καὶ γάμμα ὀνομάζονται, καὶ τὰ ἑξῆς, ἀλλὰ καὶ γράμματα καλοῦνται atque apud alios Schol. non semel ἱλ. ἄλφα, βῆτα &c. plene legitur. Non tamen ab ipso Homero profectam divisionem, fatis norunt eruditi. A Grammaticis Homero posterioribus ortam monet Duker. in Latin. Vet. Iurisc. p. 203. Vulgo Aristarcho tribuitur; vid. quos ille allegat Casaub. & Fabric. REITZ.

Pag. 9. l. 2. Δημηγορῶν παγγέλ.) Hom. Il. B, 212. SOLAN.

ead. l. 5. Ὑπερπηδῆσεται) Hom. Il. Φ, 268. SOLAN.

ead. l. 7. Ἑκτορα, — Λυκ. — Ἀστυρ.) Hom. Iliad. Φ, 34, & seqq. it. 179. SOLAN.

ead. l. 10. Γέλωτα ἀνὸ φλισκάνοι) Supra Deor. Dial. XXII, § 2 f. καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν. Ac Dial. Mort. XV f. Item Bis Accus. c. 15. Et persaepe alibi. Dion. Hal. VII, p. m. 473, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλῃ. Aristophan. Nub. 1031, καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσης. REITZ.

Pag. 10. l. 1. Πορφυρᾶν — δισφύραν &c.) Supra Συγγρ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 7. Πυθοῖ) Πυθοῖ & Πειραιοῖ non esse adverbia, uti vulgus Grammaticorum statuit, sed ablativos obsoletorum nominum Πυθῶ & Πειραιῶ, quae in tertio & sexto casu habent οἱ, contracte οῖ, ut Αἰδοῖ, αἰδοῖ, atque in illis intelli-

έν, contendit L. Bos de Ellips. p. 282 & seq. ubi plura ex aliis exempla, & hoc Luciani quoque affert. Adscripserat Hemsterh. annotaveratque simul, quod versum erat in *Pythiis*, reddendum, *Delphis*. REITZ.

ibid. Εὐάγγελος) Similem Histor. vid. apud Cic. ad Heren. IV, 47. SOLAN.

Pag. 11. l. 3. Σφραγῖσι) Conf. fin. c. seq. Et Tragop. v. 79. Et Ovid. Met. XI, 167. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰσέρχεται — ὅλος) Nihil referre, ὅλος ne, an ὅλος recipias, vid. supra Tom. VII, Herc. cap. 1, ὅλος Ἡρακλῆς. REITZ.

Pag. 12. l. 14. Κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης) Vide haec copiose illustrantem Gataker. in Cinno pag. 246 ed. minor. P. 303 ed. maior. REITZ.

ead. l. 16. Σφραγῖσιν) I. e. gemmis. GUYET.

Pag. 13. l. 3. Ωνήσο) Ωνήσω legisse videtur interpr. GUYET.

ead. l. 6. Περὶ πόδα) Hesych. οὕτως ἐκάλουον τὸ ἀριζόν, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμέτρων ταῖς πρὸν ὑποδημάτων ἢ ἀκριβῶς. GESN.

ead. l. 10. Θραῖτται) *Thraciae*, quas depingit Ovid. 2 Metam. COGN.

ead. l. 11. Εἰς τὸν Ἑβρον ἐμπεσοῦσαν ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον) Exhibuit quoque interpretes in *nigrum pontum*; nec intercedo, quo minus ab poeta aliquo sic scriptum creditur. Sed Lucianum nunc simpliciter narrantem non respexisse opinor ad talem quandam imitationem, & intellexisse Melan sinum, ut illam maris partem appellari novimus ab ingrediente eam Mela fluvio. Vide Geographos. GRON.

ead. l. 12. Μέλανα πόντον) Mare nigrum Luciano notum. Sed de Propontide hic intelligendum videtur. GUYET. Quando ita appellari mare hoc coeperit, alii doceant. SOLAN.

Pag. 14. l. 3. Νέανθον) De hoc Politianus in *Nutritia*. SOLAN.

ead. l. 16. Κληρονομία τῆς &c.) Attice cum genitivo ait Schol. bene. Ita & supra Quom. Hist. cap. 20. Verum & cum accusandi casu Alciph. I, Ep. 39, pag. 192 f. ἐναγχαὶ γὰρ πλούσιον κληρονομίης πατέρα τὸ μεράκιον. REITZ.

Pag. 15. l. 7. Τῶν ἄλλων βαρβίτων) Hinc videtur colligi posse, lyram & barbiton idem fuisse. LONGOL.

ead. l. 10. Τρισχίλιον δραχμῶν) A solo Luciano hoc memoratur; sed facile fidem facit. Quoniam autem de lucerna fictili venerandi senis sermo incidit, operae pretium est ex ipso Epicteto apud Arrianum p. m. 72 B. cur fictili ea usus

lit, audire. *Ego, inquit, nuper cum apud Lares ferream haberem lucernam, audito strepitu sublatam accurrens animadverti. Rem deinde reputans, furitque causam satis obviam; cras, inquam, fictilem invenies.* At, o bone, quam tu tam vilem comparabas, ut qui furaretur neminem inventum iri putares, inventus est eo usque fatuus, ut ter mille drachmis emeret. Libros Pythagoricos a Platone, Speusippi philosophi ab Aristotele, immenso pretio emtos narrat A. Gellius III, 17. Sed horum alia prorsus ratio est. SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν νυκτῶν) Subaudi τὸ διὰ. GUYET.

ead. l. 13. Τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι) Serio Epictetum laudat: neque enim semper ridet Lucianus, neque omnia. Qui si Socratem ipsum aliquando inclementius tractarit, suspiciebat tamen. Senem fuisse docent & alii scriptores, & ipse apud Arrianum p. 66 A. Aul. Gell. II, 18: *De Epicteto autem philosopho nobili — recentior est memoria, quam ut scribi quasi obliteratum debuerit.* Ad M. Aurelii usque tempora vitam produxisse, auctor est Suidas. SOLAN.

ead. l. 14. Χθές) Paulo post Peregrini mortem itaque haec scripta sunt. Vid. Περὶ γρ. c. 36. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτέως) I. e. Peregrini. GUYET.

Pag. 16. l. 1. Τεγεάται τοῦ Καλυδωνίου) Memorat inter ἀναθήματα eius verbi etiam Pausan. Arcad. pag. 275, 38 Wech. Ἔστι μὲν, inquit, τὸ δέρμα ὕδρ τοῦ Καλυδωνίου· διεσήμετο δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἅπαν ἦν τριχῶν ἥδη ψιλόν. GESN.

ead. l. 2. Τὰ ὀστᾶ τοῦ Γηρύονος) An factum de Geryonis ossibus, quod Sanctorum reliquiis contigisse cum admiratione legimus, ut vel multiplicatae sint, vel translatae? Pausanias enim in Atticis p. 34, 20, in Lydiae urbe non magna, Τημένου θύραις, inventa, narrat, post nudatum a tempestatibus collem, ὀστᾶ τὸ σχῆμα περιέχοντα ἐς πίστιν ὥς ἐστιν ἀνθρώπου· ἐπεὶ διὰ μέγεθος οὐκ ἐστὶν ὅπως ἂν ἔδοξεν. (conformatio suasit humana esse, magnitudo elephantum potius aut cetum suasisset) Αὐτίκα δὲ λόγος ἦλθεν ἐς τοὺς πολλοὺς, Γηρύον τοῦ χρυσαῖρος εἶναι μὲν τὸν νεκρὸν, κ. τ. λ. Dicemusne lacunam esse post Θηβαῖοι, aut post ὀστᾶ adeo. Sed hariolari nolo. Magnam vim eiusmodi reliquiarum, (κειμήλια, θαύματα, ἀναθήματα, pro diverso respectu vocant Graeci) breviter indicat Ez. Spanhemius in ipso ingressu magni operis pag. 3. GESN.

ead. l. 3. Γηρύονος) Γηρύονος diserte scripsit Gesner. in nota Lucian. Vol. VIII. A a

fūa; an quia Latini amant *Geryon*, *onis*? Dubito tamen, num & sic in Luciano corrigi velit, cum etiam Γερύονου in *H.* 2. qua utebatur, intactum reliquit. Et cum nihil varietatis notatum reperirem, edd. decem evolvi, easque in Γερύονου consentire deprehendi, nempe ab recto Γερύονης, quam formationem esse usitatissimam, vel ex Loydii Lex. poet. notum, qui id vel quater ex Palaeph. & Γερυονῆα a Γερυονεύς ex aliis profert. Addo Conon. Apollodoro annexum p. m. 247: τοῦ Γερύονου περικαλλεῖς ὄσαι βόες. Et Prol. Hephaest. p. 310 f. Ἡρα συμμαχοῦσα τῷ Γερύονη. Parth. Nic. c. 30, τὰς Γερύονου βούς. Nec aliter Suidas, nec Aristoph. quem vid. Acharn. v. 1081. Ideoque iam nulla mendi suspicio: nec scio, ubi Γερύων aut Γήρυον inveniatur. REITZ.

ead. l. 7. Λέγεται — Διονύσιον) Ut Latini verbis passivis imperson. positis nominativum addere magis amant, ita contra Graeci accusativum iis frequentius adiungunt. Diod. Sic. I, cap. 95 pr. Λέγεται προσελθεῖν Ἀμασιν τὸν Βασιλέα. Ib. med. λέγεται τὸν Ξέρξου πατέρα — ἐπιστῆναι. L. II, c. 21, λέγεται τὸν Μέμνονα, & millies apud eundem deinde. Parth. Nic. c. 30, λέγεται δὲ καὶ Ἡρακλέα — ἀφικέσθαι. Et cap. 31, λέγεται δὲ καὶ Διμοίτην. Item c. 36, λέγεται δὲ καὶ Ῥῆσον ἰέναι. Aesop. f. 86, λέγεται ταύτην. Arrian. Exp. Al. in praef. λέγεται Φίλιππον μὲν τελευτῆσαι, ubi Gronov. sex, septem alia simil. ex Ael. & Xen. Interdum tamen & nominativum reperias, ut Diog. Laërt. T. II, p. 582, λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς γενέσθαι. Diod. Sic. V, c. 55, λέγονται δ' οὗτοι καὶ γόντες γεγενέσθαι. Mox ibid. Ζεὺς λέγεται ἐρασθῆναι. REITZ.

ibid. Διονύσιον) Meminit Cic. ad Att. L. IX, unde proverbium factum est, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ. COGN. Dionysius tyrannus. GUYET. Seniores intelligit, qui tragoedias & comoedias edidit. Vid. Plut. 838, 2; 1276; 1532, 1. De tragoediis eius vide Suid. & Plut. Timol. 442, 2, & 602 f. ubi fragmentum hoc etiam habet, ἡ γὰρ Τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ, quod apud Stobaeum etiam reperitur, Grot. Flor. 187 B. ad de Philostr. p. 499. SOLAN. Adleverat Hemsterh. adeundum Davif. ad Cic. Tusc. Disp. V, p. 350 ed. 2. Ibi Cicero de eodem Dionysio tyranno: *musicorum vero persudio poetae etiam tragico quam bono, nihil ad rem.* Davifius autem: *Themist. Or. IX, p. 126, Τραγωδίας δὲ, inquit, ἱκανῶς γράφειν, καὶ Διονύσιος ὁ Τυράννος ἱκανὸς ἦν.* De poetica eius facultate non tam bene sentiunt reliqui, & in horum sententia fuisse se, non obscure docet Tullius. Ammian. Marcell. L. XV, c. 5: Legimus, Dionysium

intentasse poëtae Philoxeno mortem, cum eum recitantem proprios versus *absurdos & inconcinnos*, laudantibus cunctis, solus audiret immobilis. — Dein additis etiam his Luciani, pergit: *alia de Philoxeno in lapidinas coniecto testimonia corrasit Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. L. X, c. 9. At de Dionysii tragoediis vide Schefferum & Kuhnium ad L. XIII, c. 18. Haec Davisii adscribere non pignit. REITZ.*

ead. l. 8. Τὸν Φιλόξενον) Nota Philoxeni historia, disertissime enarrata a Diodor. Sic. l. 15 post pr. brevius a Stobaeo Serm. 13 *περὶ παρρησίας*. Tangit Cic. ad Att. 4, 6 med. Aliam causam coniecti a Dionysio in Lautumias Philoxeni, corruptam nempe ab illo Galateam, tyranni pellicem, indicat Athenaeus L. I, p. 6 F. & Schol. Aristoph. ad Plut. 290. Tragoediarum Dionysii nomina, & quae ad hoc argumentum alia pertinent, vid. apud Fabric. B. Gr. II, 19, p. 675, in quo Catalogo Tragicorum etiam Philoxenus illustratur p. 686. Add. viri docti ad Aelian. V. H. X, 9 & XII, 44. GESN.

ead. l. 10. Οὐ δύναμενον κατ. τὸν γέλωτα) Aliam causam assignat Plut. 595 f. Tragoedia nempe Tyranni ei ut emendaret data, a principio ad finem ab eo est oblitterata. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγγέλται) Lege *ἡγγέλται*, & vid. Παρασ. c. 40; vel potius *ἐγγέλτο*, ut Diog. Laërt. p. 159 F. quamvis de alio illic sermo. De hac veterum curiositate vid. Spanh. p. 4 ed. ult. Adde his ob similitudinem Silii Italici factum, qui in Virgilii monumento decubuisse fertur, quasi eodem afflatu inspirandus. Narrat Iac. Pontanus 281. Philoc. SOLAN.

ead. l. 15. Δωρικόν) Ubinam hoc Doricum invenies? Corruptum censeo; necdum, quid reponam, satis video. Aliquid tamen habeo, quod afferam. Fuit altera Dionysii uxor nomine Doris; v. Aelian. V. H. IX, 8, & XIII, 10; Val. Maxim. IX, 14; de qua haud dubie hic sermo est. Adde Cic. Tusc. V. Locra erat, Xeneti, viri civium suorum nobilissimi, filia. Sed ibi Loris dicitur. Vid. not. ad Cornel. Nep. in Dione. SOLAN.

ibid. Ἦκεν ἢ Διονυσίου) Non puto, ridiculum quaerendum esse in his versiculis, prout hic recitantur, in quibus humile quiddam forte videas, & minime Tragicum; ridiculum, nescio, an quis hodie observet? sed citari arbitror carminum principia eorum, quae miserum poëtam praeter cetera decarent. GESN.

Pag. 17. l. 1. Μάλιστα εὖστ. — ἢ τῷ Διον.) Aut μάλλον scribi debuit, aut εὐστοχώτερον. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ ἀνεκίττει) Haec omnia Perf. eiusque inter-

pretres ad Sat. 3. BOURD. Perinde quidem est, siue legas, ut in editis habetur, καὶ ἀνελίττεις ἀεί, siue, ut in Ms. exstat, καὶ ἀνατυλίττεις ἀεί. Utrumque enim significat *libros, versus, evolvis*, utrumque verbum hunc apud scriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. Sed cum ἀνατυλίττειν, quod hic Codex vetustus prae se fert, sit verbum rarius, credibile est, librarios pro eo substituisse notius & tritius. Proprie ἀνατυλίττειν dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In sequentibus mox ineptissime vertitur, καὶ διακολλᾷς καὶ περικόπτεις, *coagmentas, spoliās*, cum vertendum sit *conglutinas, circumcidis*. Chartae enim glutine iungebantur, deinde frontes librorum circumcidebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana purpurea, cui plerumque literis aureis index libri inscribatur, ut erudite docuit maximus vir Isaacus Vossius ad Catullum p. 52. Vide, quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illustrando. GRAEV.

ibid. καὶ διακολλᾷς, καὶ περικόπτεις) I. e. recidis, *tu les rognes*. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντίθεις) Ἐντίθης. GUYET. Ni Atticum foret εἰς pro ης, ut c. 19 f. πρῶτίθεις. REITZ.

ead. l. 8. τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος) Proverb. BOURD. Supra Z. Tr. c. 35. Ἀλεκτ. c. 1. SOLAN.

Pag. 18. l. 1. Τίλφαις) Lege σίλφαις, ut Ἀλ. c. 31. Mutare tamen nolui, quia sic etiam usurpari notat Scholiastes ad illum locum. SOLAN.

ead. l. 9. Χανεῖν σοι) Hom. Il. Θ, 150. SOLAN.

ead. l. 11. Δημήτριος) Vide Ὀρχ. c. 63, Δημόν. c. 3, & Τοξ. c. 27. SOLAN. De hoc aliisque XX Demetrii vid. Philostr. IV, 25, notaeque Olear. p. 163, b. 1. REITZ.

ead. l. 12. τὰς Βάκχας) Eur. Bacch. 1041. Quae fabula etiamnum exstat. In *Fl. βάπτας*, prave. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐπιμήκη) Ἐπίμηκες dederat Solan. non adiiciens unde. Ideo non satis causae, cur vulgatum desererem videns, non obsecutus sum, nec enim comma addiderat: at si post ἐπίμηκες distinguas, construasque ζωῦφιον ἐπίμηκες, κέρατα ἔχον, Solani coniectura non displicebit; non tamen certum erit, Scholiasten sic dedisse. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. τούτου) Sic Solan. pro vulgato τοῦτο, quod ei facilius dedi, quia ex C. est, etsi neque ἀδυνατον vulgarum ab Scholiasta profectum. REITZ.

ead. Ἐγχερίσαιτο) Legendum existimo ἐγχερίμ. REITZ.

ead. Ἀποβάλλον) Exc. G. eadem, nisi quod habent ἀποβάλλ.

λογ. C. etiam, nisi quod τούτου pro τούτο, quod in reliquis est. Sed legendum πολὺν, non πάλιν. SOLAN.

Pag. 19. l. 3. Τήμερον) Usque ad hanc diem. GUYET.

ead. l. 6. Τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον) In edd. aberat καὶ ante ἐπ' ἐλάχιστον, quod addidimus fide Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 10. Μὴ) Lege πῇ. SOLAN.

ead. l. 13. Καμὲ Σύρον ὄντα) Syrus ergo & ille indoctus. SOLAN.

Pag. 20. l. 6. Ἐκκεκράγεται) Delerat ἐκ Solanus, praeunte Fl. Facerem idem, si plures addicerent, etsi posses ἐγκεκράγεται conicere, quod familia frequentet Noster, ut ἐμβοᾶν, ἐμφοαγεῖν &c. Sed quia supra de Merced. Cond. § 28 quoque χειραίου βατράχου δίκην διψῶντα κεκραγέαι, neque compositum ἐκκεκράγεται in Nostro observavi, Solano assentior. REITZ.

ibid. Ἡ μὴ) Καὶ μή. GUYET. Probo; sed ne sine auctoritate librorum grassari videar, vulgatum exhibui. REITZ.

ead. l. 9. Βασιλεῖτινι) M. Aurelio; eruditum enim paulo post dicit c. 22. Sapientem etiam &c. quod & a Scholiaste probe fuerat animadversum, quem vide a me emendatum. Praeter ea post Peregrini mortem scripta; vide supra. SOLAN.

ead. l. 10. Ὁ ψευδ' ἀλέξανδρος) Ille fortis extremae iuvenis, qui Syriae regnum velut paternum (Antiochi Epiphanis filium mentitus) armis repeteret a Demetrio Sotere. Vid. Iustin. XXXV, 1, 6. GESN.

ibid. Καὶ ψευδοφιλιππος ἐκείνος κναφεύς) Ammian. L. XIV, c. 19, etiam hunc Pseudophilippum in fullonio natum testatur. Haec, inquit, fortuna mutabilis & inconstans fecit Agathoclem Siculum ex figulo regem, & Dionysium gentium quondam terrorem, Corinthi literario ludo praefecit. Haec Adramyttenum Andriscum in fullonio natum, ad Pseudophilippi nomen evexit. L. BOS. ψευδοφιλιππος) Andriscus ille, vir ultimae fortis apud Flor. II, 14, 3, sive stirpis. Vell. Pat. I, 11, 1, qui quod vulgo ex similitudine Philippi (Persei Macedoniae regis filii) Pseudophilippus vocabatur, regiam formam, regium nomen animo quoque regio implevit. In fullonio natum etiam Ammianus Marcellinus dicit XIV, 11. GESN.

ead. l. 11. ψευδονέρων) De Pseudoneronibus tribus vid. Caes. ad Suetonii Neronem extremum. GESN.

ibid. Καὶ εἰ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψῦδος ταπτομένων) Benedictus, qui mendacio subditi sunt. Cedo, quos tales intelligam? Quin etiam cum conditionem huiusmodi inuait auctor, usur-

pat casum tertium; ut in principio Fugitivorum: Ἀξιοῦσιν γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι. Et rursus: Κράτητα ἐπιγραφόμενων καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένοι. In Reviviscentibus: οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ τέχνῃ ταττομένοι. Anastasius apud Basilenses, & si qui alii hoc modo mentiri sunt, sententiam, ut videtur, non voces crassius considerans. Puto velle auctorem, & si quis alius eorum, qui post vocem ψεύδος nomen positum habent, Tales enim sunt illi, qui praecedunt, Pseudonero & Pseudophilippus. Similiter lusit in citato loco ex Reviviscentibus in verbo multis praeposito φίλος. GRON. Ὑπὸ τοῦ ψεύδους τεταγμένων legit cl. Bel. de Ball. vertens: & ious ceux enfin, qui sont rangés sous les enseignes du faux.

ead. l. 12. Ὑπὸ τὸ ψεύδος τεταγμένων) I. e. vocem ψεύδος nomini proprio praepositam habentium, quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδοφίλιππος, & sim. GUYET. Nam Bened. dederat, qui mendacio subditi sunt. Anastasius: si qui alii mentiri sunt. REITZ.

Pag. 21. l. 4. Μουσικῶν τοῦτο δις διὰ πασῶν) Emendationem hanc nostram firmat L. proxime etiam accedit V. 2. in qua tantum desideratur δις, in aliis depravate prorsus legitur Μυσῶν τοῦτο διὰ πάντων. Confer α. μισθ. c. 11, si forte adhuc dubites: vide etiam, si lubet, Plut. 212, 2, ubi Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὀρίσματα. Proverbium quidem est, de rebus a se invicem discretis. Ita ut edidimus, emendasse etiam in suo Codice Kusterum video, qui proverbium de re, quae alteri, e diametro, ut aiunt, opposita est, dici notat. SOLAN. Τῶν Μυσῶν τοῦτο) Quae Scholiasta de Mysorum & Phrygum terminis dicit, declarari possunt e Strabone Lib. XIII, pag. 432, 33: τὰ δὲ ἑξῆς ἐπὶ τὰ νότια μέρη τοῖς τόποις τούτοις ἐμπλοκὴν ἔχει μέχρι πρὸς τὸν Ταῦρον, ὡς τὰ Φρύγια, καὶ τὰ Λύδια, καὶ τὰ Καρικὰ, καὶ ἐπὶ τὰ τῶν Μυσῶν δυσδιάκριτα εἶναι παραπίπτοντα εἰς ἀλλήλα, κ. τ. λ. ubi apparet, de rebus parum distinctis & ad discernendum difficilibus, dici potuisse illud proverbium. At Noster de maxima & in sensus facile incurrente dissimilitudine hic agit. Deinde quis putet, Lucianum, scriptorem, si quis alius, disertum, & verborum minime parcum, quin περιέργον potius quam obscurum, ita abrupte ad illud proverbium allusurum fuisse? Quid ergo? corruptum iam olim putamus locum e compendio scribendi, pro μυσῶν legendum μουσικῶν. Nam illud alterum, quod διὰ πάντων dictum putamus, pro vulgatiore διὰ πασῶν, non habebit difficultatem, arbitror; cum etiam διὰ πάντος (intell. διαστρέμα-

τοῖς) dici observaverimus ab Hippocr. de diaeta I, 9, 17. GESN. τῶν Μουσικῶν τοῦτο δις διὰ πασῶν) Vulgarum τῶν Μουσῶν &c. non esse sanum, Guyetus quoque animadvertet, non vero quī sanandum. Sed iam inventa veritate ab Solan. & Gesnero aliis coniecturis non indigemus. Cumque & Wessell. in Observ. p. 35, eodem modo emendandum viderit, ἄμουςος forem, si his viris non auscultarem. Habuimus id proverbii supra in de Merced. Cond. cap. 11, ubi ad Prolem. Harmon. remissi. Item in Prometh. c. 6. Et in Quom. Hist. c. 7. Et expositum est de summa distantia, maximaque differentia. REITZ.

ead. l. 5. τοῦ Πύρρον) Pyrrhus Alexandro similis. GUYET.

ead. l. 12. Ἐπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης) *Obesue naris*, itemque contra ea *emunctae naris* homines, simili translatione dicunt Latini. Sed κορύζαν *faris* ad verbum reddere num liceat, dubito. Frequentissime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobandam & ἀβελτερίαν. Antiquissimam esse eam rationem, ostendit Plato, apud quem de Rep. I, p. 416 C. Thrasymachus Socratem sic superbe tractat, Τίθῃ σοι ἐστὶ; cum respondisset Socrates τί δέ; ὅτι τοι σέ, inquit, κορυζῶντα περιόρῃ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δέομενον. Sed haec copiosissime iam olim & magno apparatu Hemsterhusius in dialogis Nostri selectis p. 25. GESN. Supra Dial. Mort. XX, § 4, κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὰ κορύζα. Et Dial. IV, § 2, κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄντα. Ubi Hemsterh. hoc paucis exponit, promittens se opportuniore loco plura daturum; unde coniicio, eum h. l. id acturum fuisse; cum loco priore non reperierit, quae super κορύζην copiose dedit in ed. Dialogor. Luciani minore, p. notar. 24 — 30. At cum & alibi similes minoris ed. observationes non recudi in hacce curarit, nolim iam istam notam tam longam huc inferere, quia praescriptum foliorum numerum excedere non licet, & altera editio plurimorum in manibus versatur. Hoc solum repetam, prae aliis Lucianum κορύζην pro *stultitia* frequenter uti, ut praeter superiora, de Mort. Peregr. sub init. & in Navig. § 45 &c. REITZ.

Pag. 22. l. 14. Εἰ βασιλεὺς μάθοι) Marcus Antoninus Philosophus. GUYET.

Pag. 23. l. 13. Βάσσος) De quodam Basso legimus apud Philostratum pag. 166, & ad quem Apollonii Epistolae existant XXXVI & XXXVIII, & apud Suidam, sed alius is videtur ab eo, qui hic notatur: de hoc vid. Ovid. Trist. II, 417. SOLAN. Variorum quidem Bassorum meminit Tacit. nullius, quem

huius Sophistae nomine insignire queam. Fuit & Bassus Neoronis tempore, homo dicacissimus, qui *Asinus albus* vocabatur, ut refert Quintil. L. VI, c. 3, p. 545. *Asinum*que ob ineptias, *album* ob iucunditatem, dictum vult Turneb. At Burman. ob stuporem vel magnas aures, & colorem cutis. Hunc designari non ineptum foret, si tempus conveniret. REITZ.

ibid. Βάταλος) De hoc apud auctores ambigitur, aliis *tibicinetem*, poetam aliis facientibus. Vid. Plut. v. Demosth. 1554, I. qui monet, ita dictum ab obscenitate Demosthenem. Libanius in vita Demosth. tibicinem Ephesium fuisse ait supra modum mollem, a quo deinde molles omnes B. dicti sint. Consule etiam Suidam, & in eum eruditissimi editoris notam. Ipse Demosth. eius opprobrii meminit, p. m. 179 B. C. Poëtam mollem facit Ios. Barberius AG. X, 823. Vid. etiam Brodaem Miscell. I, 20. SOLAN.

ead. l. 14. Ἡμιθέων) Ovid. Trist. II, Epist. ad Aug. *Nec qui composuit nuper Sybaritida fugit*. Huius, ut videtur, auctor Hemitheon. Alludit Philo Hebraeus in vita Mosis. *Comoedias*, inquit, & *Sybariticas nequitias componentes*. Mart. etiam XII Thef. Crit. Grut. p. 27, 1. Lil. Gyrald. p. 482. SOLAN.

Pag. 24. l. 2. Χύτραις λημῶντες) Comicus in Nub. p. 144: εἰ μὴ λημῆς κολοκύνταις. Ad quae verba vetus Schol. Ὁ δὲ Λουκιανὸς ἐν τῇ πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ἀνούμενον, οὐκ ὠκνησεν εἰπεῖν χύτραις λημῶντες. Hefych. Κρονικαὶ λήμαι, παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν χύτραις λημῶν, καὶ κολοκύνταις ἐπὶ τῶν ἀμβλυωττόνων. L. Bos. V. Scholiaf. Aristoph. Nesp. ad v. 326, p. 144, & Hefych. Κρονικαὶ λήμαι. SOLAN.

ead. l. 3. Μυρία γὰρ) Sic de Calum. c. 10 & 29. Sic apud Aristen. Epist. 19, lib. II. BOURD.

ead. l. 5. Μαστίχην) Ad depilanda corpora adhibebant molles isti; quod & hodieque facitant Asiatiki. Vide supra notam ad Μισθ. c. 33. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀττικὸν καὶ Καλλῖον) Supra c. 2 pr. SOLAN.

Pag. 25. l. 6. Κάκεινα) Non liquet. SOLAN. In marg. *Lunt.* notarat idem, nihil variare edd. Sed in phrasi καὶ γὰρ κάκεινα nihil est vitii; tam saepe enim habuimus illud καὶ γὰρ καί, ut neque repetere velim, neque credere possim ad id haesisse Solanum: verum aliud in sensu quaesivit vitium; nam vel κάκεινα, vel sequens ταῦτα melius abesset. Scio quidem, αὐτὸς ἐκείνος haud infrequens esse, ut Aelian. V. H. IV, 9, ἀλλ' ἐγώ, φησιν, αὐτὸς ἐκείνος εἰμι. Herodian. III, 13, 7, αὐτὴν τε ἐκείνην καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς. Aristot. de Gen. Animal. III, 6 pr.

τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ, & similia Nostro etiam familiaria; vid. ad Abdic. cap. 6. Habeoque in promptu multos pleonasmos, veluti hoc Lysiae in Ἀπολ. δωρεδον. p. 378 ed. Lond. ἢ τῶν ἰδίων τῶν ὑμετέρων αὐτῶν, aliaque partim exhibita ad Gall. c. 20, Icar. c. 1, atque alibi, partim alia occasione expromenda; non tamen ad verbum huic loco respondentia. Sed & prope accidentia afferuntur a viris doctis ad Dial. Mar. III, § 1; nec tamen mihi satisfacio: quare pro ταῦτα levissima mutatione legerim ταὐτὰ, tumque ταὐτὰ ἐκεῖνα idem erit, quod αὐτὰ ἐκεῖνα, illa ipsa, s. eadem illa; nam quī opposita illa pronomina eodem spiritu iungantur, nondum capio, dum ταῦτα ἐκεῖνα idem sonat, atque haec illa, & si δύο accedit, erit, illa haec duo, quod dici posse, nondum observavi. At si oratio possit fieri bimembris, & construi, καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνα δεινῶς ἐσπούδακας, & in ista valide incubuisti, περὶ δύο ταῦτα, circa haec duo, falsa res foret. At vix patiuntur sequentia. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξώρων) Validos dederant, cum sit exoletos. Vide Suid. Et Philostr. Epist. 14, οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν ἀγαθὴ ἀκρόασις καὶ ἐξώροις, i. e. senioribus, quam ut amatoria exerceant. Generaliter enim signif. aetatem iustam egressos, quod satis iam docuit Steph. REITZ.

ead. l. 10. Ἱερὸν χρῆμα συμβουλὴ) Supra Rhet. Praec. § 1 habuimus: Ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὖσαν. REITZ.

ead. l. 11. Ἀξιῶ γὰρ σε ἀφόμενον) Longe hic a sententia Luciani Latinus interpres. Locus enim hic totus sic Latinus fieri debuit: auctor enim tibi sum, ut omittis, quae nihil ad te attinent, nempe librorum emtione, alterum illum morbum tuum cures, & ministros illos, nempe libidinis tuae, dimittas, qui liberi sunt, cum vernae tibi non desint, quibus, si fugerint, non sit tutum, eliminare omnia, quae post epulas & vinum agitis vos, etsi a te nihil acceperint. Quare non tutum vernis potius, quam liberis, aperta res. MARCIL.

ead. l. 12. Τοὺς ὑπηρέτας) Sensum ex verbis Graecis, ut nunc quidem se habent, haud facile elicias. Ego corruptissima existimo, sed absque Mss. Codd. ope quid reponam, nondum satis video. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς δ' ὅμως μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἰκοθεν) Ut cis pauca, καὶ φύλαττε ὡς οἶκοι. MARCIL. Locus difficilis, quem interpretando magis obscuravit Marcilius. Nempe corruptum esse, illud indicat, quod infinitum, postulante constructione, non sequitur. Ait, ἀξιῶ σε ἀφόμενον — θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας — quid exspectamus? non profecto ὧς

δὲ, sed *ὀνειῖσθαι*, nec *ὁμως*, sed *ὅπως*. Blandissimam esse utramque emendationem, agnoscer, qui manus librariorum non ignorat. Denique *οὐδ'* mutandum censeo in *οὖν*. Non mirum, plura in uno loco esse corrupta. Cum enim semel in illo *ὀνειῖσθαι* peccatum esset, nube obiecta loco alioquin claro, reliquis quoque corrumpendis nata opportunitas. Sententiam huic loco aptissimam esse, quam in versione expressimus, nemo in dubium vocabit, arbitror. Suadet, ut servis ad malam libidinem abutatur porius, quam liberis; illos obnoxios, hos sine suo periculo enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc satis declarant, quae sequuntur. GESN.

ead. l. 14. Μεταστέλλοις) Μεταστέλλεσθαι forsan legendum. Sed locus mendosus videtur. GUYET. Ante hanc vocem excidisse, puto *μηδέ*. SOLAN.

ead. l. 15. Λάβωσιν) Subaudi *τὶ*, *δῶρα*, aut quid simile. GUYET.

Pag. 26. l. 1. Ἐτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς) Ἐτι καὶ δῆγματα ἐπ. Morfiunculas nempe amatorias. MARCIL.

ead. l. 6. Ταῦτα καὶ λόγοις διηγούμενοις) Ταῦτα καὶ λοιποῖς. MARCIL.

ead. l. 10. Οὐδὲ γὰρ κύων &c.) Utitur & Alciphr. III, Ep. 47 fin. verborum ordine aliter collocato, *αὐτε γὰρ κύων σκυτοτραγῆν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται* ubi Bergler. & haec Luciani addit, cetera ad Erasmus remittens. REITZ.

ibid. Σκυτοτραγῆν) Proverbium hoc expressit Hor. Sat. 5, L. II, v. 8: *Ut canis a corio nunquam absterrebitur uncto*. SOLAN.

Pag. 27. l. 2. Ἐνδιατρίβειν) Sumitur hic pro celebrare, virtutes laudare, uti Oik. cap. 2; aut potius *palpate*, ut 'Αλεξ. cap. 33. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀντισθένης) Periere haec omnia, non mala tamen, si rite hic cum Platonicis recensentur. SOLAN.

ibid. Ἀντιλόχου) Forfan Ἀρχιλόχου. GUYET. Idem adscripserat etiam La Croze. REITZ.

ead. l. 7. Αἰσχίνου) Supra de Merced. c. 7 pr. REITZ.

ead. l. 8. Τιμάρχου) Τοῦ καταπύγωνος scil. GUYET. Haec oratio hodieque exstat. SOLAN.

ead. l. 10. Ὑποδεδυκας) Cum omnium, qui modo laudabantur, auctorum commemoratio acerbum quid habeat, ut qui aspere inveci sint in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae possessori objicit Lucianus; tum in Aristophanis atque Eupolidis Comoediis unitur vocabulo *ὑποδεδυκέναι*, puto, ut indicet, eum personas turpes, v. g. Hyperboli, & similia

fabuisse, & histronis instar *egisse*: quem intellectum verbi hic tanto magis annorandum putavi, quod adhuc nondum mihi observatus est. GESN.

ibid. Τὰς Βάπτας) Τὸς Βάπτας esse nomen huius Comoediae evincit Platonius ille, cuius περὶ διαφορὰς κωμῳδιῶν libellus Aristophani praefigi solet, post princ. Ἴσμεν γοῦν τὸν Εὐπολιν, ἐπὶ τῷ διδάσκει τοὺς Βάπτας, ἀποπνιγνέτα εἰς τὴν Σάλασσαν ὑπ' ἐκείνων, εἰς οὓς καθῆκε τοὺς Βάπτας. & magis etiam Iuvenalis II, 92: *Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto*. Verus Scholiastes ad h. l. supplet Platonii narrationem, & dubitationem, si qua esse poterat, eximit, simulque Lucianum unice declarat: Baptae titulus libri, quo impudici describuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienses ad imitationem feminarum saltantes, lassare psaltriam. Baptae ergo molles, quo titulo Eupolis Comoediam scripsit, ob quam ab Alcibiade, quem imprimis perstrinxerat, necatus est. An hi βάπται gestarunt βαπτὰ; de quibus Hemsterh. ad Nigrin. c. 40. GESN. Τὸς Βάπτας legend. videtur. Βάπτας Eupolidis drama, in quo τῶν βαπτῶν τῆς Κοτυττοῦς sacerdotum libidinem exagitat. Iuvenal. *Guyet*. Recte coniiicit Guyet. nam Baptae sacerdotes mares erant Deae Cotytus, cui nocturnis & impudicis saltationibus sacra faciebant. Iuvenal. Sat. II, v. 92: *Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto*; ubi vid. Interpret. quos non exscribo. Et quamvis molles eo nomine etiam insigniantur, adeoque per iocum femineus articulus addi posse videatur, tamen id hic locum habere nequit, ubi titulus dramatis ipse indicatur. REITZ.

ead. l. 13. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτεϊ τῶν βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις) Ridiculissime Latinus interpres, *quali animo, qualibus manibus libros verses*. Non intellecta locutione Attica, ἀπὸ ψυχῆς ἔχειν, ut ἀπὸ θυμοῦ ἔχειν, *aversari, avoir à contrecœur*. Hoc dicit Lucianus: *quem tu mollium tuorum aversatus, libros attingis, aut quibus eos manibus evolvis?* Perinde ut si diceret, molles tui tibi tam προσδύμιοι, tam προσκάρδιοι, manus tuae tam rebus obscenis occupatae, ut libris vacare nullo modo possis. Haec intelligi non magni refert, sed neque ubi maxime βιωφελὲς Lucianus, interpretes Latini magnopere aliquid intellexere. MARCIL. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, pro τίνα βιβλία ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτη τούτων. Nam & ἅπτη pro ἅπτεϊ legendum. GUYET. Etiam hic infelicitate rem cessisse arbitror Marcilio. Vult sine dubio hic dicere Lucianus, *quo animo, qua mente?* Sed nimirum non scripsisse videtur τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, verum τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων, vel τί ποτε

ψυχῆς ἔχων. Lyfias in narratione, quam refert in ipfius vitæ Halicarnaffenfis Dionyfius, ex persona mulieris pro filiis fuis, contra fuum patrem, agentis, interrogat, τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιόϊ περὶ τῶν παίδων τοιαύτη γνώμη χρῆσθαι; quo tan- dem animo? Vid. p. 193 extr. Ald. GESN.

ibid. (Ἀπτη) Sic emendare neceffe duximus pro vulgato ἄπτει, quod ferri non poterat. In Fl. quidem & L. ἄπει. Sed quid hoc ad rem, quaefo? Contra aptiffimum eft illud ἄπτη, facillimufque librariorum lapsus, qui ἄπτει inde fecerant; quod tot editorum diligentiam fugiffe miror, cum ftatim recte ἀνελίττεις eodem halitu fequatur. Ut enim ἄπτεις, quod unum reftat, fcripferit, a me impetrare non poffum, ut credam. SOLAN. (Ἀπτει) Delerat posteriorem fyllabam Solan. & ἄπτη fua auctoritate dederāt. Fateor, fensus perfpicuitati ita confuli; verum quia ex feq. ἀνελίττεις facile intelligitur, etiam fecundam perf. requiri, eaque Atticis faepe formatur in ει pro η, nihil mutem: nam ut βούλομαι, οἶομαι, ὀφείλομαι fe- re perpetuo faciunt βούλει, οἶσει, ὀφείλει pro ὀφῆ, in fecunda fing. forfan & ἄπτομαι, ἄπτει formavit Nofter. In multis enim aliis quoque verbis id obtinere, ut ἐκπυνθάνει fciſciarīs apud Ariſtoph. Plut. 60; item τύπτει, ψεύδει, ac permulta fimilia; vide larga manu indicata ap. Maittair. de Dial. p. 63. Et licet Suid. ad recentiores Atticos haec referat, tamen hoc ipfum ἄπτει, quod hic occurrit, indicat ab iis uſurpatum, dum ait: ἄπτει, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος χρόνου διὰ τοῦ εε λεγόμενα τῶν νεωτέρων μάλλον Ἀττικῶν ἐστίν. REITZ.

ead. l. 16. (Ἦδη ἐκείνοις) Libidinibus illis probroſis. GUYET.

Pag. 28. l. 1. τῶν λόγων) Quid eſt? GUYET. Mallet, ſi per Codd. liceret, ἔργων. Quorſum enim illud λόγων, niſi cum Fl. pro ἐπιτεταμένος, ἐπιτεταγμένος legas? quod ferri hic non poſſe, ego quidem exiſtimo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. conii- ciebat δόρων. Eligant lectores.

ibid. Μηκέτι μὴ — μηδὲν) De triplici illa negatione vid. ſu- pra Philoſf. c. ult. οὐδὲν οὐ μὴ ταραξῇ. Et de Merced. Cond. § 4. Item Reviv. c. 18, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον. REITZ.

ead. l. 2. (Ἄφες δὲ τὰ βιβλία) Ἄφες δὴ. MARCIL.

ead. l. 4. τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν) Cum nondum ſatis probatum ſit, fuiſſe fabulam Euripidis hoc nomine, de quo vid. Barneſius; hic autem locus ſit in Hippolyto v. 418, & ibi ex perſona Phaedrae proferatur: nolim Luciani verba ſic accipere, quaſi is Phaedram, fabulae Euripideae nomen, lau- dare voluerit. GESN.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED. 381

ead. l. 6. Οὐδ' ἐ σκότον) Eurip. Hipp. 417. SOLAN.

ead. l. 8. ἴθι) Confer supra Πρωτ. c. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Τῇ γλώττῃ) Lingua, supple impura, a fellatio-
ne scil. GUYET.

ead. l. 14. Αἰδίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ) Paroemiogr. BOURD.
In Schotti Adagio legendum ἀνδρηντον. SOLAN.

Pag. 29. l. 13. Μαχαίριδας) Cf. supra Ἀναβ. c. 45. SOLAN.

Pag. 30. l. 6. Τὸ τῆς κυνὸς) Supra idem Τιμ. cap. 9. (iam §
14.) Nota Aesopi fabula. SOLAN.

ead. l. 11. Αὐθις ἀκούσῃ πολλάκις) Ubinam? nisi forsan
ἀποφρ. eundem spectat. SOLAN.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ) Huic libello Th. Mag. titulum
facit περὶ ἀγνοίας. V. μά. SOLAN.

ead. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗ) Haesi aliquantum in hac voce, utrum
possit retineri pervulgatus titulus, *non credendum Calumniae*.
Sed cum *calumnia* semper falsa sit, cui proinde non modo non
temere, sed nunquam sit credendum; ac praeterea latius mul-
to pateat, quam διαβολή, & ad omne genus *cavillationum*,
pravarumque interpretationum referatur: in titulo malui illud
ponere, quod Apellis historia, & definitio auctoris, ac tota
disputatio maxime postulare videbatur. In contexto tamen
orationis non abstinui interdum *calumniae* appellatione, quo-
ties ea videbatur commodior. Nempe hic etiam experimur,
quod singulis paginis, non satis sibi respondere voces singu-
las binarum linguarum, non esse temere nomina plane syno-
nima. GESN.

ead. l. 3. Δεινὸν γὰρ ἡ ἀγνοία) Ira ferme Plato in Philebo: Οὐκ-
ουν τὴν ἀγνοίαν εἵπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν; *Nonne igitur igno-
rantiam dicemus omnibus esse malum?* & huc forsan respiciens
noster interpretes vertit, *mala res est ignorantia*: sed vim vocis
δεινὸν non satis expressit, quae diritatem innuit. Malim igitur
vertere, *dira res est ignorantia*. Est enim ab illo Graeco hoc
Latinum vocabulum derivatum, *v* in *r* mutato. TOLL.

ead. l. 4. Ὡς περ ἀχλὺν τινα) Atque haec est ratio, cur ani-
ma nostra, (aut eorum saltem, qui non penitus obbrutuerunt)
quae lumen est, ut philosophi voluere, ignorantiam non se-
cus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux & tene-
brae ita inter se oppositae, ut altera alteram destruat, atque

dissolvat. Hinc Plutarchus Graecos veteres hominem φωτα, id est, lumen, dixisse existimat, ὅτι τοῦ γινώσκειν, καὶ γινώσκειν ἑκάστῳ διὰ συγγένειαν ἔρος ἰσχυρὸς ἐμπέφυκεν αὐτὴν τε τὴν ψυχὴν ἐνίοι τῶν φιλοσόφων φῶς εἶναι τῇ οὐσίᾳ νομίζουσιν, ἄλλοις τε χρώμενοι τεκμηρίοις, καὶ ὅτι τῶν ὄντων μάλιστα τὴν μὲν ἄνοιαν ἢ ψυχὴν δυσανασχετεῖ, καὶ πᾶν τὸ ἀφεγγές ἐξαίρει, καὶ ταραττεται τὰ σκοτεινὰ, φόβον καὶ ὑποψίας ὄντα πλήρη πρὸς αὐτήν. Quod unicuique nostrum ob cognitionem cum lumine acris est insitus amor cognoscendi & innotescendi. Ipsam vero animam nonnulli philosophorum LUMEN suapte natura esse statuunt, cum aliis utentes argumentis, tum quod nullam rem anima magis aversetur, quam ignorantiam, & omnia lucis expertia vitei, tenebrisque turbetur, eas metuat, ac suspectas habeat. Familiaris est autem illa ignorantiae cum tenebris & caligine comparatio. Sic Lucretius lib. II: O miseras hominum mentes! o peccora caeca! Qualibus in tenebris vitae, quantisque periclis, Degitur hoc aevi quodcunque est! Phaedrus f. xi, lib. III, de Augusto: Qui postquam tenebras dispulit calumniae. Cicero lib. I Tusc. Qu. c. 26: Philosophia ab animo, tanquam ab oculis, caliginem dispulit. TOLL.

ead. l. 7. Μᾶλλον δὲ τυφλοῖς) Ita paulo ante Lucretius: o peccora caeca! Sic Plato τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι dixit τὴν ἄνοιαν, ὥσπερ τὴν τυφλότητα μὴ βλέπουσι, teste Plutarcho in Lysandro. Id est, ignorantiam, ignorantibus haud minus esse malum, quam caecitatem non videntibus. TOLL.

ead. l. 8. Τῷ δέ) Forfan τὸ δέ. GUYET. Sic Ven. utraque, Ms. Ox. & L. In impr. reliquis τῷ δέ. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ μὲν πλῆσιον) Tertullianus in Apologetico: Sed caecitatis duae species facile concurrunt, ut, qui non vident, quae sunt, videre videantur, quae non sunt. TOLL.

ead. l. 10. Ὡς ἐνοχλοῦν δεδιότες) Lucretius lib. II & VI: Nam veluti pueri trepidant, atque omnia caecis In tenebris metuunt: sic nos in luce timemus Interdum, nihilo quae sunt metuenda magis, quam Quae pueri in tenebris pavitant, finguntque futura. TOLL.

Pag 32. l. 1. Τοὺς Λαβδακίδας) Notissima fabula est, e mythologis & poetis, Oedipi patrem per ignorantiam interficientis, matremque ducentis uxorem: filiorum item ad Thebas mutuis vulneribus concidentium. TOLL.

ibid. τοὺς Πελοπίδας) Atrea & Thyestes, eorumque filios. Adeantur Tragici Graeci & Latini, apud quos haec fusius. TOLL. Non repeterem, recte Tollium dicere, Atrea & Thyesten intelligi, i. e. Pelopis filios, Tantali Nepotes, nisi vide-

rem aberrasse I. C. Schroderum, qui in Epist. Cic. select. L. II, Ep. 32, verba Ciceronis ad eosdem spectantia, quando ait, *ut ibi esses, ubi nec Pelopidarum*, ad ducem Pelopidam Thebanum, de quo C. Nepos, male refert. REITZ:

ead. l. 7. Καὶ οἱ ἀνάστατοι) Ita fere & Photius, in praestantissima illa ad Michaelē Bulgariae principem epistola, χεῖλη δὲ, inquit, κατήγορα, καὶ συκοφαντίας ἀποστρέφου πολλὰς γὰρ παῖδας κατὰ πατέρων, καὶ πατέρας ἐξέμνη κατὰ παίδων, καὶ βίου ἔσχισε συζυγίας, καὶ συγγενεῖς ἐπανεστῆσε κατ' ἀλλήλων· καὶ τί λέγω; πόλεις ὅλως, καὶ οἰκίας ἀνέτρεψε μία φωνὴ συκοφάντου. *Labia accusatoria & sycophantica aspernere: nam non raro & liberos furere in parentes, & parentes in liberos adegerunt, vitae vincula & connexiones disruperunt, & in se invicem consanguineos concitarunt. Quid autem illa minora commemoro? vel unica sycophantae vox civitates & domos integras subvertit saepe. Qui locus hinc desumptus esse videtur; ita omnia quadrant. Nec multum diversa sunt, quae ap. Themistium in Orat. III leguntur: διαβολὴ δὲ χαλεπὸν μὲν, inquit, ἀπανταχοῦ καὶ πολεμοποιὸν, οὐ ἀντιπαρεσφύη, καὶ πρὸς παῖδα πατρὶ, καὶ πρὸς ἀδελφὸν ἀδελφῶ, καὶ τὸ δράμα ἐκείνης καὶ ὁ Ἱππόλυτος. Calumnia porro ubique permolesta est, rixasque & contentiones ubique provocat, quocumque se insinuaverit: ac cum patre filium, cum fratre fratrem committit: a qua illa est de Hippolyto Tragedia excitata. Praeclare igitur Menander: Πεύδους διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται, mendacii calumnia vitam labefactat. Exemplum prae-ter cetera egregium est apud Phaedrum fab. 2, lib V; ut nequid de Philippis dicam, Macedoniae regibus, quorum alterius filio Alexandro ex filii, alterius Demetrio necis causa fuit. Sed & ipse Alexander vel solus possit sufficere, ut, quantum malè mortalibus afferat calumnia, ostendatur. TOLL.*

ead. l. 14. Καθὰ περ ἐπὶ τινος γραφῆς) Velut in tabella. Sic Velleius lib. II: *Nos memores professionis universam imaginem principatus eius oculis animisque subiecimus.* Ubi τὸ animisque ab aliena manu, adeoque inducendum videri possit; neque est tamen. *Ἐν δὲ διὰ δυοῖν.* TOLL.

ead. l. 16. Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος) Ad distinctionem istius Apellis, qui sub Alexandro & Ptolemaeo Lagi vixit, maximi nominis & artis, Coi patria. Hic autem patria Colophonius, verum θέσει, id est, adoptione, fuit Ephesus, teste Suida, Pamphili Amphipolitae discipulus. TOLL.

Pag. 33. l. 1. Πρὸς Πτολεμαῖον) Φιλοπάτορα, Evergetae filium, qui quartus Ptolemaeorum Aegypti rex fuit, Gallus

dictus; uti ex Excerptis Chronici Casauboniani, Scaliger in notis ad Eusebium docet. Citat idem ibidem Etymologicon: ubi cum locus mihi videatur parum emendatus, una eum opera restituam. Γάλλος, inquit, ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστῆχθαι, ὡς οἱ Γάλλοι· ἀεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσῷ ἐστεφανοῦντο. Addit Scaliger: & Gallos Magnae Matris foliis hederæ, & Ptolemaeum quoque compunctum fuisse, hoc est, stigmata foliorum hederae inusta ipsi fuisse. Fateor, me nunquam tale quid de Gallis legisse: nec video, quomodo aliquis foliis compungi possit, aut quomodo foliorum stigmata alicui inuri queant: nisi peiore, quam pessimi στιγματῖαι, conditione futuri sint. Lego igitur, φύλλοις κισσοῦ κατεστῆχθαι. Et hoc liquet e sequenti voce ἐστεφανοῦντο. Nam, si vera erit futura ratio, illic quoque ἐστίζοντο legendum erit. TOLL. Articulum τὸν ante Πτολεμαῖον, qui aberat ab edd. reposuimus ex Mss. Reg. 2954. & 3011.

ibid. Ὡς μετεσχηκὼς Θεοδότης τῆς συνωμοσίας) Quem hic vocat bis Θεοδότην, Polybius semper Θεοδότῳ vocat, Aetolum praecipitis audaciae virum; eum vide libro V historiarum. PALM. Theodotus Polybio vocatur, qui hanc historiam lib. V fuisse narrat. TOLL. Θεοδότῳ) Aetolus, qui a Ptolemaeo Philopatore deficiens Tyrum Antiocho prodidit. Historiam habes apud Polybium L. V, pag. 404 & seqq. Vide etiam Prædæux P. II, L. II, p. Angl. 100. Gall. T. III, p. 164 & seqq. SOLAN. Apellem cum Theodota coniurasse narrat Noster: sed anachronismum commissum redarguit Bayle in Lex. T. I, tit. Apellis, ex Polyb. quod Apelles sub isto Ptolemaeo superstes esse non potuerit, qui C annis ante vixit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐν Τύρῳ) Quam per Panaetolum Theodotus occupaverat. TOLL.

ead. l. 6. Ἀντίφιλος) Non ignobilis pictor. Meminit eius Plinius lib. XXV, c. 10. Opera eius aliquot recensent perquam eximia. TOLL.

ead. l. 10. Παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον) Neglexit haec interpres. Verte: toto coenae tempore. TOLL.

ead. l. 11. Πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον) Probabile sit mendacium oportet. Ergo a consuetudine eorum, qui, quae alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, desumpta similitudo veri, qua calumnia exornaretur. Noster in Gallo, de regum curis: λυπεῖ δ' ἄλλον Δίον πρὸς οὗς τισὶ Συρακουσίων κοινολογούμενος, alium Dio angit, cum Syracusanorum quibusdam in aurem consilia communicans. Sic Homerus: "Ἀγχι σὺχων

κεφαλῇ, ἵνα μὴ πυθοῖατο ἄλλοι. *Prope admovent caput, ne alii audirent.* Plura collegit Erasmus in Adagijs, qui respici poterit. TOLL.

ead. l. 12. Πηλουσίου κατάληψιν) Non Pelusii, sed Ptolemaidis, ut ex Polybio constat. Nam Pelusii castrametatum Ptolemaeum refert Polybius, cum adversus Antiochum proficisceretur. TOLL.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν κάρτα καὶ τὰλλ' οὐ πάνυ φρενήρης τις ὦν) Salmuriensis: Tum Ptolemaeus, ut qui praeter cetera non esset admodum prudens. In hac versione κάρτα omittitur, inepte: etiamsi φρενήρης prudens exponas, opponuntur κάρτα & οὐ πάνυ ineptius interponitur & sine sententia καὶ τὰλλα. Locus laborat, cui suffragante Ms. sic sanitate reddes: ὡς ἂν κάρτα ἄλλ' οὐ πάντα φρενήρης τις ὦν, qui quidem valde, sed non in omnibus desipiebat. Nam φρενήρης etiam est παράφρων, ut Suidas ostendit, frustra repugnante Stephano, cum & hic locus Suidae & Etymologici magis sententiam firmer. Nam si hic φρενήρης est prudens, quam quaelibet sententiam ex Graecis verbis conficias? Quid enim est? qui quidem summo pere, & in alijs non omnino, aut non valde prudens erat. Sic neminem sanum loqui, nec sanum iuret Orestes. Vides igitur recte locum inquinatissimum esse purgatum, & φρενήρης esse imprudens. GRAEV. Primo illud festinanter nimis affirmat vir magnus, φρενήρη etiam esse imprudentem. Apud Suidam, ubi etiam παράφρων esse dicitur, manifestus error est, forte nec ipsi auctori tribuendus, qui περίφρων voluit. Certe exempla Agathiae potius ad oppositum intellectum pertinere, praeclare vidit Kusterus. Quatuor locis Homeri (quae facile Index dabit) Eustathius ita explicat, ut ἀρηρέτα τὰς φρένας, ἀντίφωνα dicat. Quatuor locis sic utitur Herodotus, nempe III, 30 & 35, V, 42, & IX, 54. Sic Scholiastae Eurip. ad Heracl. 151, φρενήρης est ἀντίφρων, ἀρτίας φρένας ἔχων, φρένας ἀρηραμένος. Sic ipsum hunc locum Luciani interpretatur Schol. φρόνιμος. Atque ad Herodoti locum aliquem respici hic etiam a Luciano, suadet etiam illud Ionicum & Herodoteum κάρτα. Quare optabam illum ipsum locum invenire, sperabamque inde aliquid ad hunc, quem tractamus, emendandum praesidii. Sed non licebat tantum ab alijs decerpere, ut totum legerem Herodotum. Itaque proponere interim placet coniecturam, quam forte serius oculus vel firmabit locus iste, vel nihili esse ostendet. Nempe apposuisse aliquem puto glossam τῆς κάρτα, vocabulum πάνυ. Posteriorum aliquis

eam forte assumfit, & eadem ordinem verborum aliquantum turbavit, sic restituendum, ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν καὶ τὰλλα οὐ κάρτα φρενήρης τις ὦν, κ. τ. λ. Sic certe converti, eaque interpretatione sententiam auctoris reddi, persuasum habeo. GESN.

ead. l. 14. Καὶ τὰλλα) Ante has voces antea legebatur κάρτα in omnibus impressis; sed in O. evanidis quidem literis exstat tantum κα τὰ ἄλλ', unde coniicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἄλλ', quod, misso odioso illo κάρτα, securus sum. Φρενήρης enim ap. M. Aur. IX, 51, significat *prudentem*. Apud Plutarchi etiam in Alex. 487, 2. Sic autem satis consultum esse huius loci sanitati, exfulare tantum iusso κάρτα, existimo. V. Eur. Ἄλκ. p. 261 A. SOLAN. Κάρτα delebat Solan. in l. adscriperatque: *Cod. B. κα τὰ ἄλλ' οὐ πᾶνν.* Unde coniicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἄλλ' οὐ πᾶνν. Sed adeo evanida erat eius loci scriptura, ut legere non valerem, an κάρτα vel καὶ τὰ scriptum esset. Ego igitur in lectione tam incerta vulgatam retinere satis habui. REITZ.

ibid. Οὐ πᾶνν φρενήρης) Fatuitatem eius, & socordiam, vitamque luxui, computationibus, & insanis amoribus deditam cognosces e Polybio lib. V Historiarum, apud quem & aliud calumniae in Cleomenem, & stultitiae regis exemplum invenias. Item ex Iustino lib. XXX, c. 1; nec non Plutarcho in vita Cleomenis. Pro praeter cetera, verterim *alias*. TOLL.

ead. l. 15. Ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ) Quippe rex, & regis filius. Vide, quae infra ad c. 7 (nobis c. 10.) notavimus. TOLL.

ibid. Τετραμμένος) *Fractus* verterat interpretes Parisinae, quasi legerit τετριμμένος. Sed potius errante oculo sic vidit; nam inepta foret illa lectio. REITZ.

Pag. 34. l. 1. Τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς) Malim, minimeque verisimili ista calumnia. TOLL.

ead. l. 2. Ὡστε μὴδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος) *Ut nihil eorum, quae reputare aequum fuerat, animo perpendens, non, quod aemulus illius esset auctor calumniae; non, quod ea proditio supra pietatis fortunam esset; non, quod & magnis a se beneficiis, & supra ceteros artis aemulos honoribus auctus esset &c.* TOLL. Quoniam nihil rationis est, ubi semel affectus inductus est, iusque illi aliquod voluntate nostra datum est, teste Seneca lib. I de Ira, c. 8. IDEM.

ead. l. 3. Ὅτι ἀντίτεχνος) Acrius namque urit invidia eandem artem profitentes. Notum illud Hesiodium: Καὶ κεραμεὺς κεραμεί φθονεῖ, καὶ αἰοίδης αἰοίδῳ, *Et figulus figulo invidet, & cantor cantori.* Themist. Orat. III: σφαλερὰ γὰρ ἡ ὁμοιότης ἔρωτα ἐντιθεῖσα τῶν αὐτῶν ἐπαίτων ἡρέμα ἀντιπαρεξάγειν εἰς

ἔμειλλαν, *periculosa enim res est similitudo, facileque, dum earundem laudum amorem occulte animis inserit, ad certamen & contentionem impellit.* TOLL.

ibid. Ὅτι μικρότερος) Quid enim pictori cum re militari, praefertim tanti momenti, & periculi? tantam igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit, ut nihil plane certant, sed velut in densissimis tenebris oberrent. TOLL.

ead. l. 4. Εὖ πεπονθώς) Quippe minime erat verisimile, ipsum in regem tam bene de se meritum eam fraudem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc dispicere irato regi non licebat. TOLL.

ead. l. 6. Ὡς εἰ) Redundat ὥς in omnibus nostris libris. Vox ἑαδὲ, quae mox sequitur, mihi valde suspecta est. SOŁAN. Παρέλκειν videtur ἢ ὥς. GESN.

ead. l. 7. Εὐθὺς ἑαδὲ μνησίην) Ex aliquo poeta senarii dimidium videtur. GUYET. Πῶς videtur e Dorico poeta sumpta. GESN.

ibid. Μνησίην) Male haec interpres verterat: quare nonnulla immutavi. TOLL.

ead. l. 15. Οὕτω λέγεται μεταγνῶναι) Isocrates in Orat. de Permutatione, loquens de Atheniensibus: Οἶμαι δ' ὑμᾶς οὐκ ἄγνωσιν, ὅτι τῇ πόλει πολλάκις οὕτως ἤδη μετεμέλησε τῶν κρίσεων τῶν μετ' ὀργῆς, καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γενομένων, ὥστε οὐ πολὺν χρόνον διαλιποῦσα, παρὰ μὲν τῶν ἐξαπατησάντων δίκην λαβεῖν ἐπέβημιν· τοὺς δὲ διαβληθέντας ἡ δέως ἂν εἶδον ἐμμένον ἢ πρότερον πράττοντας. Arbitror autem, vos non ignorare, nostram urbem saepe poenituisse iudiciorum, quae per iracundiam potius, quam re examinata facta fuerunt; adeo ut paulo post & impostores punire desideraverit, & calumniis oppressos rebus uii secundioribus quam prius, optaverit. Longe aliter atque Piso apud Senecam de Ira lib. I, cap. 16, qui non modo falso accusatum militem, ac si commilitonem, qui desiderabatur, occidisset, illoque in ipso supplicii articulo reverso, innoxium deprehensum, duci iussit, sed & ipsum commilitonem, ut & centurionem, qui primum illum a supplicio ad Pisonem reducerat, capitali poena affecit. TOLL. Parum refert, utrum legas, quod editi prae se ferunt, οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγρονόσιν, tantopere poenituisse eorum, quae egerat; an, quod in Mf. est, οὕτω λέγεται κίσχυνθῆναι ἐπὶ τοῖς γεγρονόσιν, tantopere puduisse factorum. Nec tamen Codicis antiqui scripturam testatam fecisse lectoribus poeniret. GRAEV.

ibid. Μεταγνώνας) Tanta subisse regem poenitentia dicitur. TOLL. Mf. Ox. etiam αίσχυρῶναι. Sed nihil muto; proba enim est & hic aptissima vulgata. SOLAN.

Pag. 35. l. 1. Ὡς παρεκινδύνευσεν) Aditi periculi memor. TOLL.

ead. l. 3. Τοῖς τοῦ Μίδα) Aures Midæ etiam adagio notatæ sunt. Persius: *Aurículas asini Mida rex habet.* Fabulam habes apud Ovid. in *Metamorph.* XI, fab. IV:

— Nec Delius aures

Humanam stolidas patitur retinere figuram:

Sed trahit in spatium, villisque alventibus implet,

Instabileque illas facit, & dat posse moveri.

Cetera sunt hominis: partem damnatur in unam;

Induiturque aures lente gradientis aſelli.

Alii ad regum aures huius fabellæ referunt originem, qui per exploratores suos etiam procul audiant. Sunt autem asini acriore hoc sensu, quam cetera animalia, præditi. Unde Apuleius: *quamquam graviter succensens errori Fotidis, isto tamē vel unico sobatio ærumnabilis deformitatis suæ recreabatur, quod auribus grandissimis præditus cuncta longule etiam diffita facillime sentiebat;* lib. IX *Milesiacorum.* TOLL.

ead. l. 5. Ἀγνοία) De qua in initio huius libelli plura. TOLL.

ead. l. 6. Ὑπόληψις) Arnobius lib. II adv. gentes: *quid est autem suspicio, nisi opinatio rerum incerta, & in nil expositum iaculatio mentis illata?* Ergo, qui suspicatur, non tenet, nec in lumine positus cognitionis incedit. TOLL.

ead. l. 7. Ὑπόθερμον) Qualis iratorum solet esse vultus, quibus flagrant & micant oculi, multus toto ore rubor, exaestuante ab imis præcordiis sanguine; ut est apud Senecam lib. I de *Ira*, cap. 1. Nilus Monachus in *Narrationibus*: *τεθυμωμένοι, καὶ τὸ βλέμμα πυρρῶτον πλαγίως ὑπελίττοντες, ira accensi, & micantes oculos oblique volventes.* TOLL.

ead. l. 8. Καὶ παραλεκινημένον) Et commosa. TOLL.

ibid. Τὴν λύτταν) Prudentius in *Psychomachia*, de ira: *Sanguinea intorquens suffuso lumina felle.* TOLL.

ead. l. 9. Τῇ μὲν ἀριστερᾷ) Huc mihi facere videntur illa Cypriani de zelo & livore: *Hinc vultus minax, torvus aspectus, pallor in facie, in labiis tremor, stridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad caedis violentiam promptæ, etiamsi gladio interim vacuæ, odio tamen furiosæ mentis armatæ.* TOLL.

ibid. Δᾶδα κατωμένην) Non secus ac furiae solent. Queis in irritandis inflammandisque credulorum aut iratorum homi-

num animis perquam similis est. Apuleius de Psyche sororibus Cupidinem calumniantibus, *Tali*, inquit, *verborum incendio flammata viscera sororis iam prorsus ardentis deferentes, ipsae &c. protinus pernici se fuga proripiunt*. Phaedrus l. III, *Inceusus ille falso uxoris crimine*. TOLL.

ead. l. 10. τῶν τριχῶν σύρουσα) Apuleius lib. VI: *Et audaciter in capillos eius immissa manu, trahebat eam nequaquam retinentem*; de Consuetudine Psyche ad Venerem pertrahente. Aristænetus lib. II, Epist. 7: Καὶ ζηλοτυπούσα τὴν παιδίσκην τῆς κόρης ἐξείλεκεν. TOLL.

ibid. τὰς χεῖρας ὀρέγοντα) Uti in indignatione fieri amat, ubi vis atque iniuria plus, quam ius & æquum valent. Sic apud Dion. Halicarn. lib. XI Antiq. Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti suo addixisset, ὅσοι μὲν ἦσαν ἀκέραιοι, καὶ τῶν τὰ δίκαια λεγόντων παράκλητοι, τὰς χεῖρας ἔραυτες εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀνέκραγον ὀδυρμῷ καὶ ἀγανακτήσει μεμιγμένην κραυγὴν. Quotquot erant integris iudiciis & iustae causae advocati, sublatis in coelum manibus mixtum ploratu & indignatione clamorem sustulerunt. Sic Iustinus lib. XIX, cap. 3: Ipse quoque (Imilco) manus ad coelum tendens, nunc sortem suam, nunc publicam fortunam deflet; nunc Deos accusat, qui tanta belli decora, & tot ornamenta victoriarum, quae ipsi dederant, abstulerint. TOLL.

ead. l. 11. Καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεοὺς) Sic solent homines testes Deos invocare, cum nullum adversus mendacium in innocentia praesidium est. TOLL.

ead. l. 12. Ἄγης ὡχρὸς καὶ ἀμορφος &c.) Describitur eleganter ab Ovidio in Metamorph. sub feminae habitu, quod Latinis femineo genere *Invidia* dicatur, uti contra Graecis masculino φθόνος; sicut & *Livor* Latinis: *Pallor* in ore sedet, macies in corpore toto. Nusquam recta acies: livent rubigine dentes: Pectore sella virent; lingua est suffusa veneno &c. Synesius in I de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: ὡς ἦδ' ἡ τὸ πρᾶγμα παροίμιαν εἶναι, καὶ ἐρώτημα πρὸς τοὺς ὀχρῶντας, μή τι τῷ ἀδελφῷ σου καλόν; ita, ut iam res in proverbium abiret, & haec familiaris esset ad pallentes interrogatio, Num quid fratri tuo boni evenit? Ideo autem macies in corpore, quia τῆς καὶ φθονερῶν ὁμιατα, καὶ κραδίην, contabescere facit invidentium & oculos, & cor. Uti est apud poetam Graecum in Anthol. lib. I, cap. 83. Quid infelici viro praestat invidia, inquit Augustinus serm. 83 de Tempore, quem in secretis conscientiae quibusdam angulis livor ipse discerpit, & alienam felicitatem tor-

mentum illius facit, quam, inquam, mercedem ex odio suo recipies, nisi horribiles animae tenebras, & confusae mentis horrorem, qui vultu semper animoque moerente voto, quo vult alii nocere, se cruciat: quem saevissimis exagitantibus stimulis ab omni consilio, ac mentis sobrietate deturbas? quod malum laedit parum aliquid etiam eos, in quos intenditur; gravius tamen, & perniciosius, eos prius, a quibus procedit, affligit. Sicut enim aerugo ferrum, ita invidia illam ipsam animam. in qua est, interimit & consumit. Horatius lib. I. Epist. 2: *Invidus alterius macrescit rebus opimis. TOLL.*

ibid. Ὁξύ δεδορκῶς) Ut enim paulo post dicit auctor, invidi πάντες ἀλλήλους ὀξύ δεδορκῶσι, invicem sese acute intuentur: ut scilicet vitia aliqua in adversariis deprehendant. Themistius Orat. I: ὥς οὐδὲν ἀρα ἄλλο χαλεπότερον τίκτει ψυχὴ νόσημα φθόνου τε καὶ βασκανίας· καὶ μᾶλλον ὁσπερ ὁ νοσῶν ὀξύτερον βλέπει μὴ τὰ πρὸς αὐτὸν μόνον, καὶ τὰ ἐγγύς, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, καὶ τὰ μακρὰν ἀφεστῶτα. Adeo nullus morbus invidia ac livore molestior gignitur: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius pervidet, non ea tantum, quae iuxta se atque in proximo sita sunt, verum etiam, quae longinqua sunt, & magno a se intervallo semota. Plutarchus lib. de Securitate: τί τ' ἄλλότριον, ἀνθρώπε βασκανώτατε, κακὸν ὀξυδερεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις; quid alienum malum, homo invidentissime, acute intueris, tuum vero pervides? TOLL.

cad. l. 14. τὸν φθόνον) Recte fane Livor Calumniae comes additur. Hesiodus in Operib. Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν διζυροῖσιν ἅπασιν Δυσκέλαδος, κακὸς χαρτος, ὁμαρτήσῃ στυγερῶπης. Eivor autem homines miseros omnes Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur invito vultu. TOLL.

in Schol. col. 2. l. 1. Ὁφθῶν αἰσθάνεσθαι) Similia legas apud laudatum iam Palaephatum. CLEP.

Pag. 36. l. 3. Ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνης) Περιηγηταὶ proprie sunt illi, qui hospites ad perlustranda urbis praecipua loca & monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per translationem de explanatoribus & interpretibus ea vox usurpatur. Familiare autem fuit istiusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque interpretandis senem aliquem addere, aut affingere enarratorem. Ut in Tabula Ceбетis factum, & in illa Herculis Prodicii fabula: quam aliquantulum immutans Themistius haud aliter Simulationem, & eodem ferme comitatu suffultam subnixamque descripsit, atque hic noster Calumniam. Nam & ipsa fucati medicamentis candoris & ruboris, pigmentisque aliis exornata, com-

raque eleganter, fraudem & insidias, dolum & periurium, & emissariam adulationem secum trahit, quas tandem tristiis ac demissa consequitur poenitentia. Locus est in extrema oratione tertia perquam elegans, lectuque dignissimus. TOLL. Conf. supra Dial. Mort. XX pr. περιήγησαι μοι τὰ ἐν ᾧ δὲ παντα. Et infra Navig. c. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Τις) Redundare videtur post ἐπιβουλή. SOLAN.

ead. l. 6. Μετάνοια) Nam iudicia festinata, inquit Sarisbrienensis in Policratiko, cap. 12, lib. V, poenitentiam pariunt. Vel ut in Anthologia lib. I, c. 88, Lucianus: Ἡ βραδύπνοος βουλή μετ' ἀμείνων ἢ δὲ ταχέϊα Αἰὼν ἐφελκομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει. Id est, Lento incedens pede consultatio multo praestat; sed festinans Semper poenitentiam secum trahit. P. Syrus: Ad poenitendum properat, cito qui iudicat. TOLL.

ibid. Ἐπιστρέφετο γοῦν) Quae convertens retro vultum, flens, & pudore suffusa, accedentem veritatem respectabat. TOLL.

ead. l. 7. Τῇ Ἀλήθειαν προσιοῦσαν) Praeclare hoc Apelles. Namque, utur oppressa aliquamdiu, emergit tandem victrix veritas, & mendaciorum nebulas sua luce dissipat. O magna vis veritatis, (exclamat disertissimus Romuli nepotum) quae se contra hominum ingenia, calliditatem, sollertiam, contraque fittas omnium insidias facile per se ipsa defendat! Ita enim leg. Ueberius aliquanto Polybius lib. XIII: καὶ μοι δοκεῖ μεγίστην δεῖν τοῖς ἀνθρώποις ἡ φύσις ἀποδείξει τὴν ἀλήθειαν, καὶ μεγίστην αὐτῇ προσδεῖναι δύναμιν πάντων γοῦν αὐτῇ καταγωνιζομένων, ὥστε δὲ καὶ πᾶσιν τῶν πιθανοτήτων μετὰ τοῦ ψεύδους ταπτομένων, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτῇ δι' αὐτῆς εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων καὶ ποτὲ μὲν παρὰ χαρμὰ δαίτυσι τὴν αὐτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισκοτισθεῖσα, τέλος αὐτῇ δι' αὐτῆς ἐπικρατεῖ, καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος. Equidem existimo, Naturam mortalibus Veritatem constituisse Deam maximam, maximamque illi vim attribuisse. Nam haec cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo omnes nonnunquam verisimiles coniecturae a mendacio stent: ipsa per se nescio quomodo in animos hominum sese insinuat, & modo repente illam suam vim exserit; modo, tenebris obiecta longo tempore, ad extremum suapte vi ipsa vincit, obtinetque, & de mendacio triumphat. Ad hoc exemplum, apud Apuleium lib. X Milesiacorum, cum novercae scelus, privignum falso insimulantis, patefactum esset, procedit in medium nuda veritas, victrix scilicet intentatae calumniae. TOLL.

ead. l. 11. Τὰ προσβῆτα τῇ διαβολῇ) Clarius aliquanto ver-

tere potuisset interpretes: *quae in calumnia spectanda sunt; vel; quae calumniae adsunt.* TOLL.

ead. l. 13. Γενήσεται) Excidit hic haud dubie aliqua vox, quam absque Mss. Codd. ope inferere ex coniectura non auisim. SOLAN. Γένοιτο φανερότερον Mf. Reg. 2954.

ead. l. 16. Τριῶν δὲ ὄντων) Recte. Duo scilicet iniuria afficientes, tertius autem, qui iniuria afficitur, ut ait apud Herodorum lib. VII, cap. 10, ad Xerxem Artabanus. Διαβολὴ γὰρ ἐστὶ, inquit, δεινότατον ἐν τῇ δύο μὲν εἰσι οἱ ἀδικούντες, εἰς δὲ ὁ ἀδικούμενος· ὁ μὲν γὰρ διαβάλλον ἀδικεῖ σὺ παρὲντος κατηγορούν· ὁ δὲ ἀδικεῖ ἀναπειθόμενος, πρὶν ἢ ἀπρεκέως ἐκμάθοι· ὁ δὲ δὴ ἀπεὸν τοῦ λόγου τάδε ἐν αὐτοῖσι ἀδικεῖται, διαβληθεὶς τε ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, καὶ νομισθεὶς πρὸς τοῦ ἑτέρου κακὸς εἶναι. Calumnia res est omnium pessima; in qua duo sunt, qui iniuriam faciunt; unus, cui fiat iniuria. Nam qui calumniatur, ea de causa iniurius est, quod absentem accusat; at qui calumniam audit, quia illi credit, priusquam rem certo cognoverit, atque exploraverit. Contra, qui absens accusatur, iniuria afficitur, tum quod ab altero falso accusatur, tum quod ab altero vir malus esse iudicatur. TOLL.

ibid. Καθάπερ ἐν ταῖς κωμωδίαις) Unde apud Horatium in Arte: — Nec quarta loqui persona laboret. TOLL.

Pag. 37. l. 4. Τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος) Πρωταγωνιστὴς in fabula dicebatur, qui plurima recitabat; five, qui primas partes agebat, ut in Phormionis prologo Terentius loquitur: Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parasitus, per quem res geretur maxime. Huic proximus vocabatur δευτεραγωνιστής; tertiarum vero partium τριταγωνιστής; quod Aeschini quondam a Demosthene obiectum fuit convicium. Erat autem τοῦ πρωταγωνιστοῦ, clariore voce uti: sic ut ceteri, etiam si clarius possent, tamen vocem suam submitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis. TOLL.

ead. l. 7. Οὐδεὶς γὰρ ἂν ἀγαθὸς) Cicero l. I de Offic. c. 7: In iustitia virtutis est splendor maximus, ex qua viri boni nominantur. Huius primum munus est, ut ne cui quis noceat, nisi laceffitus. Plato in Gorgia: Οὐδεὶς γὰρ ἂν χρηστὸς μὴ ἀδικούντ' ἀνδρῶν εἰσάγοι, πέμπο namque bonus hominem, a quo nullam acceperit iniuriam, accuset. TOLL.

ead. l. 10. Ἀδικούντες — προσλαβόντες) Ita Bar. & Fl. In reliquis ἀδικούντας & προσλαβόντας, prave. SOLAN. Non obscurandam Solano vulgatum ἀδικούντας reiicienti, quia

in se spectatum, tolerabile erat; at quia mox εὐνοίας προσλαβόντας absurdum erat, & ad ἄλλους nullo modo referendum, sed ad αὐτοί, scil. ἄνδρες ἀγαθοί, ideo non amplius haesitavi etiam prius ex iisdem fontibus corrigere. REITZ.

ead. l. 12. Ἀδίκος ὁ τοιοῦτος) Isocrates in Oratione de Permutatione: Οὐ θαυμάζω τῶν λεγόντων, ὡς ἐστὶ μέγιστον κακὸν διαβολὴ τί γὰρ ἂν γένοιτο ταύτης κακουργότερον; ἢ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκμαῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἡδικοῦντας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιτορκαῖν ὅλως δὲ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀφανίζει, ψευδῇ δὲ δόξαν παραστήσασα τοῖς ἀκούουσιν, ὃν ἂν τύχη τῶν πολιτῶν, ἀδίκως ἀπάλλουσιν; Non miror illos, qui dicunt summum malum esse calumniam, quid enim ea fieri possit maleficentius? quae facit, ut de mendacibus bene existimetur; ut plane innocentes iniurii esse videantur; ut iudices peierent; quae denique veritatis lucem exstinguit, & caligine mendaciorum auditoribus involutis quemvis civium per iniuriam interficit? TOLL.

ead. l. 13. Καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζημιος) Themistius Orat. III: καὶ ἅμα ἀδικεῖ ἀμφοτέρους, ὥτε ἐπιβουλεύει, καὶ ὃν ἔξαπατᾷ: τὸν μὲν ὅτι πάσχει ὑπὲρ δίκην, τὸν δὲ ὅτι ἐργάζεσθαι ἀναγκάζει. Et ex aequo utrumque laedit, tam eum, cui insidias molitur, quam qui ab eo decipitur: illum quod inique perpeti aliquid cogitur; hunc, quod inferre eam ipsam iniuriam compellit. TOLL.

ead. l. 14. Τὴν μὲν ἰσότητά) Eam initium esse iustitiae statuebat Pythagoras. Vide Iamblichum cap. 30. Cicero lib. II de Offic. cap. 12: *Ius enim semper quaesitum est aequabile. Neque enim aliter esset ius.* TOLL.

ead. l. 15. Καὶ τὸ μηδὲν πλεόν) Malim, nec plura sibi appetere. TOLL. Definitur enim iustitia, quae suum cuique distribuit, apud Ciceronem lib. III de Natura Deor. c. 15. IDEM.

Pag. 38. l. 3. Ἀποφράττων) Mutant Commentatores interdum in ἐπιφράττων. Conf. mox ἀποφράζαντες — τὰ ὅτα, & Themist. ἀποτειχιστέον, ἀποκρουστέον, ἀποκλείειν in not. Toll. allegatum. Item Nostr. infr. Pseudol. c. 27, ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ne plura. REITZ.

ead. l. 7. Ἐγορκον πεινσάμενοι) Demosthenes in initio Orat. de Corona rogat Deos, ut iudicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges & iusiurandum in consilium adhibeant, ἐν ᾧ πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις δικάσις καὶ τοῦτο γέγραπται, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, in quo praeter cetera, quae aequa forent, & illud adscriptum, ut utramque partem pari benevolentia audirent. Qui & rationem paulo post subiungit, cur a iudicibus legislator iusiurandum praefari volu-

rit, videns scilicet, ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷς ἐκ τοῦ πρότερος λέγειν ὁ δῖος ἰσχύει, οὐκ ἐν τῷ φεύγοντι παρελθεῖν, εἰ μὴ τῶν δικαζόντων ἕκαστος ὑμῶν τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττων, καὶ τὰ τοῦ λόγουτος ὕστερον δίκαια εὐνοικῶς προσδέξεται, καὶ παρὰ τῶν αὐτῶν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν, αὐτῷ τὴν διάγνωσιν ποιήσεται περὶ πάντων. Fieri non posse, ut reus criminationes & calumnias adversarii, quibus, quod prior verba faciat, praevaleret, superet; nisi vestrum quisque, qui iudicaturi sedetis, pietatis erga Deum memores, & rei posteriore loco dicentis rationes benevolis auribus accipiat, & se ipsum aequum, & utrique parti communem auditorem exhibens, ita tandem de tota re sententiam ferat. Senior ille ē curia apud Apuleium lib. X Milesiacorum: Nec patiar falsis criminibus petito reo manifestum homicidium perpetrari; nec vos, qui iureiurando adstricti iudicatis, indultos servuli mendacio peierare. Solebant autem iudices Athenis id iusiurandum quotannis repetere, quo sanctius iudicarent. Isocrates in Orat. de permutatione: ἀλλ' ὁμῶναι μὲν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν, ἢ μὴν ὁμοίως ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούντων, καὶ τῶν ἀπολογουμένων, cum quotannis iuretis, vos eadem aequitate audituros tam reos, quam accusatores. Unde & Plato lib. XII de leg. Νόμος δ' αὖ καί στω, δικαστὴν μὲν ὁμῶναι δικάζειν μέλλοντα, lex autem sit constituta, ut iudex de re quapiam cogniturus prius iusiurandum det. Nec aliter Christiani. Sarisberienſis in Policratico lib. V, cap. 12: Et quidem iudices sacramento legibus alligantur iurati, quia omni modo iudicium cum veritate & legum observatione disponent. Ipso quoque iure cautum est, ut sacrorum Evangeliorum scripturae terribiles ante sedem iudicalem deponantur, ibique ab initio litium ad finem usque permaneant, nec amoveantur nisi sententia recitata: quo totius confistorii latitudo, Dei ipsius repleta praesentia, omnibus ad sacrosanctas scripturas metum incutiat & reverentiam; & ab inquisitione veritatis omnis iniquitas propulsetur. Vide Rittershus. ad tit. Instit. de Oblig. Salvian. Ep. 4, & de illis A. Gell. lib. 14, cap. 2. TOLL. Exstat ea de re locus apud Demosth. de Cor. ipso initio discernissimus, is nempe, quem Tullius exhibet. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι) Aristophanes: Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, οὐκ ἂν δικάσῃς, priusquam utramque audieris partem, ne pronunties. Item Euripides: Τίς ἂν δίκην κρίναιεν, ἢ γνῶνι λόγον, Πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ; Quis autem litem diiudicet, aut sermonem cognoscat, Qui non prius utriusque partis clare perceperit verba? Seneca Medea, v. 199: Qui sta-

aut aliquid parte inaudita altera, Aequum licet statueret, haud aequum fuit. Unde Magistratus apud Apuleium lib. X, *partim decuriones deprecari, partim populares compescere; ut rixae & more maiorum iudicio reddito, & utrinque secus allegationibus examinatis, civiliter sententia promeretur: nec ad instar barbaricae feritatis, vel tyrannicae impotentiae, damneretur aliquis inauditus; & in pace placida tam durum seculo proderetur exemplum.* P. Syrus: *In iudicando semper criminosa est celeritas.* TOLL.

ead. l. 11. Πρὶν δὲ γὰρ ἀντεξέτασαι) Menander: *Ὁ προκαταγινώσκων δὲ πρὶν ἀκούσαι σαφῶς, αὐτὸς πορνὸς ἐστὶ πιστεύσας κακῶς.* Qui prius damnat, quam causam recte cognoverit, Is homo improbus est, ut qui temere crediderit. TOLL.

ead. l. 14. Εἰ τῷ μὲν κατηγορῶν) Egregium est Iuliani Imperatoris responsum apud Ammianum Marcellin. lib. XVIII. Numerium, inquit auctor, Narbonensis paulo ante rectorem, accusatum ut furem, inusitato censorio rigore pro tribunali palam admissis volentibus audiebat: qui cum inficiatione defenderet obiecta, nec posset in quoquam confutari, Delphidius orator acerrimus, vehementer impugnans, documentorum inopia percitus, exclamavit: *Ecquis, storentissime Caesar, nocens esse poterit usque, si negare suffecerit? Circa quem Iulianus: Ecquis, ait, innocens esse poterit, si accusasse sufficiet?* TOLL.

ead. l. 15. Αποφράξαντες δὲ τὰ ὄσα) Contra Alexander M. apud Plutarchum in eius vita: λέγεται δὲ καὶ τὰς δίκας διακρίνων ἐν ἀρχῇ τὰς θανατικὰς, τὴν χεῖρα τῶν ὄτων τῷ ἑτέρῳ προστιθέναι, τοῦ κατηγοροῦ λέγοντος, ὅπως τῷ κινδυνεύοντι καθαρὸν φυλάττηται καὶ ἀδιάβλητον. Iam initio, cum iudicia capitālia disceptaret, fama tenet, manum cum alteri auri, dum diceret accusator, admove re solitum, reo us alteram integram & intactam servaret a calumniis. A qua tamen consuetudine postea descivit. TOLL.

Pag. 39. l. 2. Εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι) Hic non tam fide dignos, ut interpretes voluit, quam auctoritate pollentes, quibus obtemperandum sit, τὸ ἀξιόπιστοι significat. Latini idoneos auctores dicerent. TOLL.

ead. l. 4. Ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον) Paulo ante eadem ferme haec verba ex Aristophane citavimus, qui ea ab Homero accepit. TOLL.

ead. l. 6. Φησὶ δὲ, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης. Excidit particula ἄν. Sic enim integrum memini me (locus nunc non succurrit) hunc versum legere, *Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης.* Corruptius hoc

habet editio Florentina, *πρὶν ἀμφω μῦθον ἀκούσεις*. Porro praecipuum, quod observare soleant calumniatores, illud esse Noster ait, quod ubi in quempiam amici sui odium velint concitare, ea fingant, quae probe norint abhorrere a mente & inclinatione audientis. Puta, si quis sit pietati summo opere addictus, ut tum eum, quem calumniari velint, dicant Atheum, & pietati infestum: quo ita exacerberent audientis animum, ut nullam amici sui defensionem auribus velit admittere, inopinato crimine tanquam vero praecipitatus. Haec ultima Graece ita effert cap. 15, (praecedunt autem ὅστε) ἀλλὰ καὶ ἐν δέλη τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσέειπαι, τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως (dictae calumniae) ὡς ἀληθεῖ προκείμενον. Cur hic haesitet Tollius p. 417 edit. Amst. nihil causae. Το ἀληθεῖ eodem, quo praecedens παραδόξῳ, modo se habet; satisque sensus patet; eumque recte interpretatus est interpret. IENS.

ead. l. 7. Μῶτε δίκην δίκ.) Haec verba apud Platonem eadem prorsus leguntur in Demodoco suspecto 737 C. apud Plutarchum etiam 1901, 2. Exstant etiam, sed paulo aliter, apud Aristophanem in Vesp. 484 AB. ἦπον σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκε, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης οὐκ ἂν δικάσais; sunt etiam, qui Hesiodo tribuant. V. Muret. Var. lect. VII, 18, Eur. paulo aliter idem effert. Ἠρ. p. 590 C. Vid. & Demosth. de Cor. ipso initio, ex quo patet, iureiurando adstrictos iudices τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ex quo autem poeta habeat, incertum esset, nisi Scholiastes Phocylideum esse doceret: nam quod in Phocylide hodierno non reperitur, cum genuinus non sit, movere nos non debet. Pro ea sententia Christianam hanc personatus hic Phocylides supposuit, v. 8: ἀδίκως μὴ κρίνε πρόσωπον [Ἦν σὺ κακῶς δικάσης, πρὶν εἶδὲς μετέπειτα δικάσσει.] SOLAN.

ibid. Πρὶν ἀμφοῖν.) Nondum cum Iensio ἂν infero; nam vel sine eo versus constat, cum πρὶν etiam sit syllaba longa apud Homer. II. B, 348: Πρὶν Ἄργος δ' ἰέναι. — Et Z, 81: Πάντη ἐποιοχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν. Et si brevis quoque B, 413: Μὴ πρὶν ἐπ' ἥελιον δύναι. — Et ap. Theogn. v. 957, ubi & ἂν additur: Μὴ ποτ' ἐπαγνέσσης, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς. Tamen quia Plutarchus loco Scholiis hic infero, qui in ed. Fr. est pag. 1034 E. non addit ἂν, etiam ego non ingero. Solanus noster in Iuntina ἂν quoque inferuerat, adleveratque ex Scholiasta, Phocylidis esse; sed cum non inveniatur in eius editis carminibus, quis dixerit, quid is reli-

querit? At quia in Aristoph. tamen additur, liberum esto legis arbitrium in re nullius momenti. Sed ἄμφω forsan non contemnendum. REITZ.

ead. l. 9. Καίρων οὐδὲ ἀδικώτερον) Cleanthus apud Stobaeum Serm. XL: Κακουργώτερον οὐδὲν διαβολῆς ἐστι πῶ, λάθρα γὰρ ἀπατήσασα τὸν πεπεισμένον, Μῖσος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον. Nihil fere tam est malignum, quam calumnia. Haec enim ubi clam aliquem a se persuasum decepit, Odium excitat adversum eum, qui nihil est commeritus. TOLL.

ead. l. 10. Ἡ ἀπίστος τις) Seneca de Ira lib. II, c. 29: De parvula summa iudicaturus tibi res sine teste non probaretur; testis sine iureiurando non valeret. Utrique parī dares advocatorem, dares tempus, ne semel audires. Magis enim veritas elucet, quo saepius ad manum venit. Amicum condemnas de praesentibus, antequam audias, antequam interroges? illi, antequam accusatorem suum nosse liceat, aut crimen, irasceris? Menander: Ὁ προκαταγινώσκων δὲ, πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς, αὐτὸς πονηρὸς ἐστὶ πιστεύσας κακῶς. TOLL.

Pag. 40. l. 3. Ἀπαρρησίαστος) Idem Seneca ibidem: Hic ipse, qui ad te detulit, desinet dicere, si probare debuerit. Non est, inquit, quod me protrahas: ego productus negabo: alioqui nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore & instigat, & ipse se certamini & pugnae subtrahit. Qui dicere tibi nisi clam non vult, paene non dicit. Verumtamen ubi deprehenso iubentur incoram accusare, ab impudentia audaciam mutuuntur. Uti Apelles fecit, cum a Philippo delatos falso Aratos cogeretur praesentes arguere. Historia est apud Polyb. lib. IV. TOLL.

ead. l. 5. Ἐξ ἀφανούς) Alcaeus: τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἐπίται δόλος, obscura quivis comitatur dolus. TOLL.

ibid. Τοξεύων) Ut Nisus apud Virgilium lib. VII Aen. Unde Saevit atrox Volscens, nec teli conspicit usquam Auctorem, nec quo se ardens immittere possit. TOLL.

ibid. Ὡς μὴδ' ἀντιτάξασθαι) Verte: ut nec ex adverso consistere, nec repugnare detur. TOLL.

ead. l. 8. Ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον) Ita & Cassander Alexandro nimium facili ad credendas de patre eius Antipatro calumnias respondit, τοῦτο αὐτὸ σημεῖον εἶναι τοῦ συκοφαντεῖν, ὅτι μακρὰν ἤκουσι τῶν ἐλέγχων, esse id ipsum calumniae indicium, quod procul probationibus venissent: ut est apud Plurarchum in eius vita. TOLL.

ead. l. 10. Eis τὸ φανερόν διελέχθη) Cicero pro Caelio;

cap. 3: *Accusatio crimen desiderat, rem ut deficiat, hominem ut noceat, argumento probet, teste confirmet.* TOLL.

ead. l. 11. Διευθύνει καὶ ἀντεξετάζει) Potius, persequitur, seu que adversarium professus rem iudicio committit; vel, iudicio cum eo experitur. TOLL.

ead. l. 12. Ὡς περ οὐδὲς ἄν) Nobile est Alexandri M. ad Parmenionem & Polysperchontem responsum ap. Curtium, lib. IV, cap. 13. Nam cum Parmenio furto, non proelio, opus esse censeret, assentiente prae ceteris Polysperchonte, *Latrunculorum*, inquit, & *furum ista sollertia est* &c. TOLL. Melius, ni fallor, vertisset interpres: uti neminem tam ignavi abiectique animi reperias; qui, cum hostem aperto Marte vincere possit, dolo eum ac insidiis circumvenire malit. IDEM.

ead. l. 13. Ἐνέδρα ποτὲ) Q. Calaber l. III, v. 76: Κρύβδ' ἀνάλκιδες αἰὲν ἀγνωτόρους λοχῶσι, *clanculum autem imbelles semper praeslantioribus insidiantur.* TOLL.

ead. l. 14. Ἐν τε βασιλέων αὐλαῖς) Sarisberiensis in Politratico lib. VII, cap. 24: Ceterum detractores & invidos sic in curia videbis abundare, ac si in eam, quasi totius orbis sentinam, confluxerint. De adulatoribus autem Plutarch. in libello de discrimine amici & adulatoris ita loquitur: ἔτι δὲ ὥς περ ὁ Σιμωνίδης τὴν ἱπποτροφίαν φησὶν οὐ λεκύθη ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἀρούρασι πυροφόροις, οὕτω τὴν κολακίαν ὀρώμεν οὐ πένησιν, οὐδὲ ἀδόξοις, οὐδὲ ἀδυνάτοις ἀκολουθοῦσαν, ἀλλ' οἰκῶν τε καὶ πραγμάτων μεγάλων ὀλίσθημα καὶ νόσημα γινομένην, πολλάκις δὲ καὶ βασιλείας καὶ ἡγεμονίας ἀνατρέπουσαν. Atque ut Simonides ait, equos alendi studium non lecythos comitari, sed agros frugiferos: ita videmus adulatores non pauperibus se adiungere, aut ingloriis & plebeiis, sed magnarum familiarum rerumque amplarum ruinam hanc morbumque esse, qui saepe etiam regna imperiaque subvertat. Plato in Epist. ad Dionysium: Ἐώρων γὰρ καὶ τότε, καὶ νῦν ὄρω, τὰς μεγάλας οὐσίας, καὶ ὑπερόγκους, τῶν τε ιδιωτῶν, καὶ τῶν μονάρχων, σχεδὸν ὥσπερ ἂν μείζους ὦσι, τοσούτῳ πλείους καὶ μείζους τοὺς διαβάλλοντας, καὶ πρὸς ἡδονὴν μετὰ αἰσχροῦς βλάβης ὀμιλοῦντας τρεφούσας, οὐ κακοῦ οὐδὲν μείζον γεννᾷ πλουτοῦς τε καὶ ἡ τῆς ἄλλης ἐξουσίας δυνάμεις. Videbam id temporis, & adhuc video, magnas & immensas opes tum privatorum hominum, tum monarcharum, quo fuerint abundantiores, eo plures maioresque calumniatores alere, quique cum turpi damno ad gratiam loquuntur: quo nihil deterius divitiarum, altaeque potentiae generant. Q. Curtius adulationem perpetuum malum regum vocat, quorum opes saepius as-

*sentatio, quam hostis everterit, lib. VIII, cap. 5. Unde Gale-
nus de Dignotione & Curat. proprior. affectuum, virum
veridicum explorare docens, Καὶ πρῶτον, inquit, ἐὰν ἴδῃς
αὐτὸν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων τε καὶ πολὺ δυναμένων, ἢ καὶ
τὰς τῶν μοναρχῶν οἰκίας ἀπὸντα συνεχῶς, γίγνωσκε μάλιστα
ἀκηκέειν τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἀληθεύειν ἅπαντα. ταῖς γὰρ
τοιαύταις κολακείαις ἔπεται καὶ τὸ ψεύδισθαι. Ac primum
quidem, si eum videris divitum domos aut potentium, sive etiam
regum, frequentantem, certo tibi persuadeas velim, frustra rumo-
rem illum ad aures tuas accidisse, qui de eius integritate in dicen-
do verum ferebatur. Huiusmodi enim adulationibus mentiri cognat-
um est. TOLL.*

*Pag. 41. l. 5. Ζηλοτυπία κακοτεχνέστερα) Sed nulla ver-
futior aut fraudulentior supplantandi calumniandique ratio,
quam laudando. Nam & hanc invidia reperit aulicorum. Και-
νὸς γὰρ δὴ τις, inquit Polyb. IV, οὗτος εὖρηται τρόπος διαβο-
λῆς, τὸ μὴ ψέγοντας, ἀλλ' ἐπαινοῦντας λυμαίνεσθαι τοὺς πέλ-
λας εὖρσται δὲ μάλιστα καὶ πρῶτον τοιαύτη κακὴντρέχεια,
καὶ βασκανία, καὶ δόλος ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐλὰς διατριβόντων,
καὶ τῆς τούτων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας καὶ πλεονεξίας. No-
vus enimvero calumniandi modus hic est inventus, cum non obtre-
fando, sed laudando alicui nocetur. Quae malignitas, invidia, &
fraus ab illis primo fuit excogitata, qui in aulis principum vitam
degunt: ea est illorum hominum aemulatio inter ipsos, ea avaritia.
Quare iure Tacitus in Agricolae vita pessimum genus vocat
inimicorum, laudantes. TOLL.*

*ead. l. 7. Ἐπιτηροῦσιν εἰ ποῦ) Homerus de Achille cum He-
ctore pugnante, Il. X, v. 319:*

*Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἦν ἄρ' Ἀχιλλεύς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἑκτορι δῖω,
Εἰσορῶν χρῶα καλόν, ὅπῃ εἴξει μάλιστα &c.
Sic ex cuspide fulgor splendebat bene acuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori divino,
Inspiciens corpus pulchrum, ubi cederet maxime.*

Similiter fere Virgil. de Darete lib. V Aeneidos:

*Ille, velut celsam oppugnat qui molibus urbem,
Aut montana sedet circum castella sub armis,
Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
Arte locum, & variis assultibus irritus urget. TOLL.*

*ead. l. 8. Καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος) Sene-
ca lib. III de Ira, cap. 31: Nulli ad aliena respicienti sua pla-
cent. Inde Diis quoque irascimur, quod aliquis nos antecedit, ob-*

liti, quantum hominum retro sit; &, paucis invidentes quantum a tergo sequatur ingentis invidentiae. TOLL.

ead. l. 9. Παραγωνίζεται) Alciphro. I, p. 26, παραγωνίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλευόμενος: ubi Bergler. idem verbum ex Heliod. & hoc Luciani loco affert. REITZ.

ead. l. 10. Ἐνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Plutarch. de discrim. amici & adulatoris: οὗτος δὲ τοὺς ἀληθινούς ἀποσοβεῖ φίλους, καὶ οὐκ ἐὰν πλησιάζειν ἂν δὲ μὴ δύνηται, φανερώς μὲν ὑποσκαίνει, καὶ περιέπει, καὶ τέθηπεν, ὡς ἀμείνονας, λάβρα δ' ὑφίπσι τίκτας καὶ ὑποσπείρει διαβολάς: κρυφίου δὲ λόγου κνίσαντος ἑλκος, κἂν μὴ παντελῶς εὐθὺς ἐξεργάσῃται, τὸ τοῦ Μηνδίου φυλάττει μεμνημένος: ἦν δὲ ὁ Μηνδιος τοῦ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χοροῦ τῶν κολάκων ὅσον ἑξαρχος, καὶ σοφιστὴς κορυφαῖος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους συντεταγμένος. ἐκέλευεν οὖν διαρρύντας ἅπτεσθαι καὶ δάκνειν ταῖς διαβολαῖς, διδάσκων, ὅτι κἂν θεραπεύσῃ τὸ ἑλκος ὁ δεδηγμένος, ἢ οὐλὴ μένει τῆς διαβολῆς: ταύταις μέντοι ταῖς οὐλαῖς, μᾶλλον δὲ γαγγραιναῖς καὶ καρκινώμασι διαβρωθεὶς Ἀλέξανδρος ἀπώλεσε καὶ Καλλισθένη, καὶ Παρμενίωνα, καὶ Φιλόταν &c. Adulator autem veros amicos arceat, neque appropinquare sinat: aut, si hoc non potest, palam quidem eos demulcet, colitque, & admiratur, ut meliores: clandestinum autem submittit aliquas & spargit calumnias. Ubi autem occultus sermo ulcers pruritus excitavit, si non statim rem perfecit, memoria tamen tenet atque observat Medii dictum. Fuit is Medius chori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, veluti princeps, & calumniatorum summus, praestantissimis imminens. Iubebat autem suos audacter calumnias iacere, iisque mordere alios; docens, tametsi admorsus ulcus sanarit, tamen calumniae cicatricem mansuram. His quidem cicatricibus, ac vomicis, aut gangraenis potius & cancris corrosus Alexander Callisthenem perdidit, & Parmenionem, & Philotam &c. Cuius quidem Philotae historiam ab aemulo Cratero per calumniam subversi operae pretium est legisse apud Curtium lib. VI, cap. 8; quae mirum in modum haec, & sequentia illustrat. TOLL.

ead. l. 14. Εὐδοκίμει, καὶ ὅλως φθάσας κρατῶ) Haec ita potius interpretarer: primas tenet, & illum denique praeventens superat: quandoquidem exemplo suo huius Homerici dicti veritatem confirmant:

Mars dubius saepe & victorem stravit ovantem. TOLL.

ibid. Ὁ φθάσας) Ven. utraque agnoscunt hunc articulum; reliquae respuunt. SOLAN.

ibid. Τὰ γὰρ τοῦ Ὀμήρου) Sic fere in Ep. ad Roman. 2, 14,

ἔταν — τὰ τοῦ νόμου τοῖν· quibus verbis Elsner. haec Luciani aliaque similia addit. REITZ.

ead. l. 16. Συνὸς ἐνυάλιος) Hectoris verba sunt Iliad. Σ, v. 309. Livius lib. XXVIII, cap. 19: ubi *Mars communis & victum saepe erigeret, & affligeret victorem.* Propert. II, 27: *Cum Mavors dubias miscet utrinque manus.* Ovid. I Amor. El. 9, *Mars dubius &c.* TOLL.

ibid. Τὸν κταν.) Adscripserat Solanus, *τε* in Homero esse pro τὸν, recte; sed quod etiam adleverat, *B. i. e.* Basilienfes, sic habere, erravit: nam utraque *Bas.* aequè τὸν habet, ac reliquae. Forſan Codicem *B.* ſignificare voluit, quod credo, non tamen recipio, quia etiam τὸν in ipſo Homero legi poteſt. REITZ.

ead. l. 17. Ποικίλας — ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν) Unde invidiam πολυμήχανον καὶ πάντολμον Σηρίον Photius vocat, Epist. prima, commate νστ'. TOLL.

Pag. 42. l. 3. Ἡμισυέλπιδος) Scriptum fuiſſe ἢ μίſος ἢ ἐλπίδος, minime dubito. Vulgatam tamen tuentur omnes libri & ipſe Codex Ox. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης) Vere. Nam, ut ait Plautus Captiv. II, 1: *Doli non doli sunt, nisi astu colas: Sed malum maximum, si id palam provenit.* TOLL.

ead. l. 9. Οὐδ' ἂν κατίσχυσε) Cicero pro Cluentio, cap. 65: *Hoc uno modo saepe multorum improbitate depressa veritas emergit, & innocentiae defensio interclusa respirat: quod aut ii, qui ad fraudem callidi sunt, non tantum audent, quantum excogitant: aut illi, quorum eminet audacia, atque proiecta est, a consiliis malitiae deferuntur. Quod si aut confidens astutia, aut callida esset audacia, vix ullo resisti modo posset.* TOLL.

ead. l. 13. Ὁ τιμώμενος) Sarisberienſis lib. VII Policratici, cap. 24: *Ubique tamen, qui illustrioribus clarescunt meritis, acrius invidia toxicato dente roduntur.* Velleius Paterc. lib. II, cap. 40: *Nunquam eminentiae invidia carent.* Livius lib. XLV, cap. 35, de Paulo Macedonico, cui triumphus negabatur: *Intacta invidia media sunt; ad summa fere tendit.* Apollodorus Comicus: Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὃ φθόνος βιάζεται, nam rebus obstat praestulstribus invidia. Cyprianus de Zelo & Livore: *Quanto ille, cui invidetur, successu meliore profecerit, tanto invidus in maius incendium livoris ignibus inardescit.* Philo περὶ ἰωσήφ· φθόνος δὲ αἰεὶ ταῖς μεγάλαις εὐπραγίαις ἀντίπαλος, invidia semper magnae felicitatis adversaria est. Lucret. lib. III: *Consimili ratione ab eodem saepe timore Macerat invidia, ante oculos illum esse po-*
Lucian. Vol. VIII, Cc

sentem, *Illum adspectari, clarus qui incedit honore: Ipsi se in tenebris volvi, coenoque queruntur.* Infinita porro sunt, quae in hanc sententiam cum apud Graecos, tum apud Latinos scriptores belle dicta reperias. TOLL.

ibid. τοῖς ὑπολειπομένοις) Nam qui invidet, minor est, ut ait Plinius lib. VI, Epist. 17. Et, secundum Plautum in Captiv. Act. III, Sc. 4: *Est miserorum, ut malevolentes sint, atque invideant bonis.* TOLL. *τοῖς ὑπολειπομένοις*) Melius, dignatione inferioribus. IDEM.

ead. l. 14. τῷ δ' ἐπιτοξάζονται) Ita recte pleraeque editiones, uti est apud Homerum II. Γ. O. tamen & Fl. τὸν δ', prave. SOLAN.

ead. l. 16. τὸν κορυφαῖον ἐκεῖνον) Verto, modo principem illum, & in fastigio dignationis collocatum, expugnaverit, ac de illo amicitiae gradu deturbaverit. TOLL.

Pag. 43. l. 1. καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς) Pindarus Isthm. Carm. IV:

Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας

καὶ μαρναμένων,

πρὶν τέλος ἄκρον ἰκέσθαι.

τῶν τε γὰρ διδοῖ τέλος,

καὶ κρέσσον ἀνδρῶν χειρόνων

Ἔσφαλλε τέχνη καταμάρψασα.

Id est: *Est tamen incertitudo fortunae etiam pugnantium, priusquam ad finem summum veniant. Horum enim dat finem, & virorum deteriorum ars corripit praestantiorum supplantat.* TOLL.

ead. l. 2. ὅτι) In omnibus impressis & Mss. ἐπὶ, quod ego mutare non sum cunctatus. SOLAN. Non sustinui vulgatum ἐπὶ repetere, quod ex praemisso ἐπὶ, & scribendi compendio natum, locum hic habere nequit. Quare audaciae veniam dabit ipsa necessitas. REITZ.

ead. l. 3. τῆς ὑσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης) Ὑσπληγξ five βαλβίς, item γραμμὴ Polluci, repagula, quae Latini carceres vocabant, quibus apertis, non fractis, ut interpretes habet, emittebantur currus. Videtur hic extentus funis fuisse, quo velut repagulo cursores continebantur; eoque remisso procurrebant. TOLL. Constat iam satis, docente praesertim Salmasio Plin. exercit. pag. 648, ὑσπληγγα esse repagulum, vectim transversum, qui aequaret vel equos vel cursores, iam in linea stantes, ac paratos ad cursum. Haec ὑσπληγξ subito utrinque laxata decidebat in subiectam γραμμὴν, βαλβίδα, lineam cavatam, ad cuius modulum ita attemperate

facta erat, ut decidens illam cavitatem impleret, & reliquo solo aequaret. Unice huc facit Statii locus Theb. VI, 593: *Ut ruit, atque aequum submisit regula limen, Corripuere leves spatium*; ad quem ceteros laudat Barthius. Difertus etiam Harpocratonis locus in βαλβίς. Haec faciunt etiam ad similem locum Nostri, supra Timon. cap. 20. GESN. Ὅσον ἂν ὁ τόπος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ σιδηρεῖος ὄχλῳς, ὃν νῦν λάμβανον φασί. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 4. Μόνον τοῦ πρόσω) Interpres vertit *primas affellare*, ac si τῶν πρωτείων legeretur. Τοῦ πρόσω ἐφιεμένος, est, *totam mente intentus in spatium, quod cursu conficiendum restat, quo id absolvat*. Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam Virgil. lib. V Aeneidos: — *Signoque repente Corripuit spatia audito, limenque relinquunt Effusi, nimbo similes: simul ultima signant*. Quod ad verbum est, τὴν διάνοιαν ἀποτείνουσι πρὸς τὸ τέρμα. TOLL.

ead. l. 6. Οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς) Οὐδέ τι κατὰ τὸν συναγωνιστῶν legendum videtur. GUYET.

ead. l. 8. Καὶ ἀναβλος ἀνταγωνιστῆς) Cicero Philippica X, c. 1: *Declarasti enim, verum esse id, quod ego semper sensi, Neminem alterius, qui sua consideret, virtuti invidere*. TOLL.

ead. l. 11. Ἐπιστομίσῃ) An in os cadere faciat? Supra pro Imag. c. 10: *μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω τὸ ὑπέδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν*. GUYET. Alias esse os obituro, nisi notum, vid. notata ad l. d. & Iov. Trag. c. 35, ac Liban. Epist. 12 f. REITZ.

ead. l. 13. Ὁ γὰρ πρόχων) Pessime interpres exposuit, qui *prominet*. Reponē, qui *ceteris antistat*; ut ap. Catullum: *Verani, omnibus e meis amicis Antistans mihi millibus trecentis*. TOLL.

ead. l. 14. Καὶ ἀφύλακτος) Cyprianus de simplicitate Prae-latorum: *Facilior cautio est, ubi manifesta formido est; & ad certamen animus ante praestruitur, quando se adversarius confitetur*. Verum, ut bene Seneca, *Professa perdunt odia vindictae locum*. TOLL.

ibid. Ἐν μέσῳ ληφθεῖς) Non satisfacit mihi interpres. *Malim, circumventus rapitur*. Eleganter Aufonius in Cupidine Crucifixo locum hunc illustrat: — *Hostemque unum loca non sua nactum Facta nube premunt. Trepidantem, & cassa parantem Suffugia, in coetum mediae traxere catervae. Eligitur moesto &c.* Contra apud Ciceronem pro Cluentio c. 65: *Innocentiae defensio saepe multorum improbitate interclusa respirat*. TOLL.

ead. l. 15. Οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι δοκ. ἐξ ὧν &c.)

Cl. Bel. de Ballu emendabat: οἱ δὲ ἀγάλλονται, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ οὗ βλάπτειν ἄλλους ἔδοξαν, du moment qu'ils ont paru être en état de perdre les autres.

Pag. 44. l. 3. Ἡ καὶ ἀλλότριον) Sic Ven. utraque: reliqui impressi & Cod. Ox. μηδὲ, vel μὴ δ'. SOLAN. Lege ἥδε, i. e. καί. Το μηδὲ hic locum non habet. Guyet. Adeo placet, ut putem in contextum recipiendum. REITZ.

ibid. τὰ προσόντα) Hic sunt vel fortunae, vel ingenii, vel quaecunque alia bona, commoda, conditio: quae alicui ad sunt, quibusve conspicuus est. TOLL.

ead. l. 4. Πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες) Basilii Magnus de invidia: Δεινὸν δὲ ταῖς εἰς τὸ χεῖρον παρατροπαῖς τὸ ἐπαινετὸν διαπτύσαι, καὶ ἐκ γείτονος κακίας τὴν ἀρετὴν διαβαλεῖν. Improbum autem est, in prius despectendo, quod laudabile est, culpae, & e malitiae vicinia virtutem criminari. Sarisberien- sis lib. VII Policratici, capite 24, de calumnia loquens: Et nunc quidem, inquit, bona aliena perverit, nunc minuit: mala autem fingit, quae non sunt; aut magnificat, & extollit, si qua sunt. Contra ea Quintilianus lib. II, cap. 12: Est praeterea quaedam virtutum vitiorumque vicinia, quia maledictus pro libero, temerarius pro forti, effusus pro copioso accipitur. Sic & in amore, & in amicitia vitia proximarum virtutum appellationibus velantur. Lucretius lib. IV: Nigra μελίχρους est, immunda & foetida ἄκοσμος. Caesia παλλάδιον, nervosa & lignea δορκὰς &c. Et apud Theocritum Battus Idyl: X: Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὸ πάντες, Ἰσχρὰν, ἀλιόκναστον. ἐγὼ δὲ μένος μελίχλωρον. O Bombyce venusta, omnes te Syram vocant; Tenuem, sole adustam: ego vero solus flavam mellis instar. Est item apud Aristaenetum illius vitiorum in melius interpretationis amatorium exemplum, lib. I, Epist. 18: Καὶ ὁ μὲν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν εἶη: τὸ δὲ διὰ μέσον τούτων ἐρεῖς ἐμμετρούτητα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσεῖρηκας· μελιχρῶτους δὲ οἶσι τοῦτομα τινος, ἀλλ' οὐ ποῖημα εἶναι. Ubi nisi & in Platone ita legeretur, & a Plutarcho in προσποῖημα mutatum esset, χρῶμα pro ποῖημα legerem. Neque vel ita tamen Platonis mihi locus sanus esse videtur. Μελαγχλῶρους δὲ καὶ τοῦτομα οἶσι τινος ἄλλου ποῖημα, ἢ ἐραστοῦ υποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φερόντος τὴν ὥχρητῆτα, εἰάν ἐπὶ ὥρα ἦ. Lege, μελαγχλῶρους, (sive μελίχρους, ut alii malunt) δὲ καὶ τοῦτομα οἶσδε ἀλλ' οὐ χρῶμα εἶναι ἐραστοῦ &c. ad plures illi sermo institutus est,

fic ut τὸ αἰεὶ vitiosum esse, quivis facile deprehendat. Ceterae mendae manifestae sunt. Posset autem τὸ πρῶτον facies verti; nisi quis προαπρίμω cum Plutarcho malit: cuius vocis vim Cicero pluribus explicat, lib. II de Oratore cap. 14, ut cum in sole ambulem, etiamsi aliam ob causam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer. De Amicitia locus est eximius, sed prolixior, apud Horatium lib. I, Sat. 3, ubi tandem livorem nostrum, & animi aeruginem perstringit, dicens: *At nos virtutes ipsas invertimus; atque Sincerum cupimus vas incrustare. probus quis Nobiscum vivit?* multum demissus homo. illi Tardo cognomen pingui damus. pro bene sano, Ac non incauto, fictum, astutumque vocamus &c. Plura ad Lucret. & Horatium Lambinus congescit, quae describere nolo, ne alienae fructum diligentiae videar velle intercipere. TOLL.

ead. l. 7. Τὸν τυραννικόν) Malim, tyrannidis, vel tyranni ministrum, quam tyrannum, vertere. TOLL. Mutuo se explicant ὁ βασιλικὸς apud Ioannem Evangelistam 4, 46, & hic noster τυραννικός. Non est tyrannus ipse ὁ τυραννικός, sed minister tyrannidis, humilis apud tyrannum, ad opprimendos cives operam suam illi commodans, certe pollicens, atque opportunus ob id ipsum suspicioni, illum adeo sedulo agere omnia, uti proditoris consilium tegerat: ut ille Callicrates, qui, dum se τυραννικόν simulat apud Dionem Syracusanum, illum evertit. Vid. Nepos 10, 8. GESN.

ead. l. 11. Φασι) In omnibus libris nostris φησι, quamvis vertant, inquit: ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡ Στρατονίκη) Allusit partim ad historiam Antiochi Seleuci R. filii, qui novercae amore flagrans ope Medici voti compos fuit factus: partim ad calumniam, qua Combabus fuit impugnatus apud eundem Seleucum, ac si Stratonices manifestarius adulter esset. Utramque noster fuisse exponit in libello de Dea Syria: illam Plutarchus in vita Demetrii Poliorcetae: quam breviter irem Noster attingit in Icaromenippo: Σελεύκου δὲ Ἀντίοχον ἐώρων Στρατονίκη διακείμεντα λάβρα τῇ μητρὶ, Seleuci autem filium Antiochum videbam clam Stratonicae novercae innoventem. Ex hac historia efficitam habes narratiunculam apud Aristaenetum lib. I Epist. 13. Reposui autem, eiecta uxoris voce, nomen proprium, in quo ad historiam respicitur, quam exposuimus. Mox legam ἀνδρὺς. Interpres non nimis bene vertit, TOLL. Adversantur haec fidei historiae; nemo enim vel tantillum Antiochi amorem subodoratus erat, quem ars Heraclitratu sola

detexit: sed & alibi Noster in eundem incidit errorem. V.
Ἰκαρ. cap. 15. SOLAN.

ibid. *Ἀνδρῶς*) Mf. Ox. uti coniecerat Tollius. In reliquis *ἀνδρῶς*. SOLAN. Ienf. ad Hermot. sub init. vulgatam contra Toll. defendit, & potest mihi etiam ea ratione defendi, quod εἴχῃ intelligi queat, vel aliud verbum, quale Gesner. addit. Verum quando Cod. bonae notae habemus coniecturae Tollianae faventem, & melius procedit oratio, id recepi. REITZ.

ead. l. 14. *Ἐρωτικῇ*) *Ἐρωτικῶς*. GUYET.

Pag. 45. l. 2. *Μὰ Δί'*) Th. Magist. v. *Μὰ* haec afferens observat, rarissime affirmare τὸ μὰ. Sed vid. supra ad Icaromen. cap. 14 notata. SOLAN.

ibid. *Φιλόξενος*) Nobilis poeta Lyricus, qui cum Dionysii tyranni carmina liberius damnavet, ab eo in Latumias detrusus est: unde Tarentum aufugiens Dionysio revocanti epistolam misit una litera Q, id est *ov*, notatam. Plura Suidas. Meminit & Plutarchus de fortuna Alexandri, Orat. II, in initio. TOLL.

ead. l. 3. *Καὶ ἄμετρα*) *Hiulca*, interpres. Rectius *immodulata*, ut Horatius in Arte: *Non quivis videt immodulata poemata iudex*. TOLL.

ead. l. 4. *Ὁ φίλος διαβάλλεται*) Haec ad Lucianum ipsum spectare videntur impietatis accusatum. LA CROZE.

ead. l. 6. *Ὁ δὲ ἀκουσας*) Verte: *quo ille*, sc. amicus, *audito*, statim *velut oestro percitis auribus*, uti par est, *inflammat*, & *moram accuratae inquisitionis non ferens*, *aversatur amicum*, *repellitque*. Plane enim istiusmodi mendacia confingunt, quibus maxime norunt audientis animum ad iram posse provocari. TOLL.

ead. l. 11. *Καὶ ἐνθα πρῶτος ἐστίν*) Sic Alexander Parmenionis auctoritatem moleste ferens, a Cratere in Philotam, invidiosa illius & suspiciosa commemoratione accenditur: Curtius lib. VI; c. 8. Sic Nero a Capitone Cossutiano in Thraseam inflammatus, quod non adfuisset in Poppeae Sabinae consecratione, quam Nero prae ceteris dilexerat: Tacitus lib. XVI, cap. 22. Sic apud Phaedrum libertus ille, *Adiecit id, quod sentiebat maxime Doliturum amanti*. Ceterum exemplorum *ὅσα κῶνις*. Benediclus male legit *πρῶτος*, pro *πρῶτος*, vertitque & *qua parte praestat*. Nos emendavimus & contextum, & interpretationem, vertentes, & *qua quisque parte maxime vulnere patet*. TOLL. Certa est Tollii emendatio. Quid enim est, quod ante eum in omnibus impr. & Q. Mf. legebatur *πρῶτος*; SOLAN.

ibid. 'Επ' ἐκεῖνον) 'Επ' ἐκεῖνο interpr. legisse videtur. GUYET.
ead. l. 12. 'Ες αὐτόν) Glossēma videtur. GUYET.

ead. l. 13. Μικέτι σχολὴν ἀγειν) Verterim: indagandae, seu perscrutandae, veritati non modo non vacet: verum etiam, si quis obiectum crimen diluere voluerit, non admittat defensionem, insolentia audaciae criminationis, tanquam veritate praecoccupatus. TOLL.

ead. l. 15. Ὡς ἀληθεῖ) Nisi ἀληθεῖ hic neutro genere accipitur pro substantivo, legendum hic vel ἀληθεία, quod malim; vel ἀληθοῦς, ut ad ἀκροάσεως referatur. TOLL. Nescio, quid Tollius haesitarit: ἀληθεῖ enim certe neutrum est, & sanum, ac de mutatione ne cogitandum quidem. Vid. paulo supra notam Iensii. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ἐν) Atticismus, pro ἀνυσιμώτατον γὰρ ἐστὶ. Sic Homer. Iliad. Θ, v. 306: Μήκων δ' ὥς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ Καρπῷ βριθομένη, νοτίησι τὸ εἰαρινῇσιν. Pro βρίζεται. Pro ὅποτε malim, ὥς ποτε. TOLL. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ἐν τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις &c.) Pessime, nisi vehementer me animus fallit, haec sese habent. Luxata est plane oratio, & male coniuncta, quae omnino est dividenda. Primo pro ἐν τὸ, scripsisse Lucianum existimo ὅντως. Dein post ἐπιθυμίας ponenda τελεία στιγμή, nec aliter video fecisse Florentinos; recte. Quae sequitur, est nova historia. Primum horum verborum membrum pertinet ad superius memorata, quemadmodum nimirum quis apud muliebriter pium accusatus, licet falsissime, impieratis, nullius veniae, immo ne defensionis quidem locum obtinere queat. *Revera enim* (addit Lucianus pro causa) *haec est efficacissima calumniae species, quae alienum quid ab animi affectione audientis contineat. Quin etiam cum apud Ptolemaeum &c.* IENS. Facile probaverim emendationem doctissimi Iensii. Sed in eo aliter mihi videtur, quod illud ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ κ. τ. λ. seiungit a praecedentibus, & interpretatur, *Quin etiam cum apud Ptolemaeum*. Immo, quod ipsa etiam relativa particula ὅποτε indicat, artificie ista connexa sunt. Exemplum subiicitur illius observationis, quod dixerat τὸ παράδοξον τῆς ἀκροάσεως movere beatulos illos, τὸ ὑπεναντίον τῆς ἐπιθυμίας. Nempe quod vehementer optant homines, illud facile credunt, v. g. amari se: at cum semel adversantis huic persuasioni suspicionis, paradoxae initio, scintilla in animum incidit; illicet ardent toti, a zelotypia in furorem ruunt. Sic Ptolemaei ἐπιθυμία est,

Bacchum videri : hinc facile credit, bacchaturus in suam gratiam suos amicos. Παράδοξον est, Demetrium huic cupiditati regis adversari, in ea re, quam cordi adeo regi esse norit. Sed cum illud παράδοξον, illud ὑπεναντίον τῇ ἐπιθυμίᾳ, semel percussit aliqua fidei specie animum : actum est, periit Demetrius, nisi praesenti & extemporali remedio sibi succurrat. Huc etiam alterum de Alexandro & Hephæstione exemplum convenit. GESN.

ibid. Τῷ εἶδος) Impressi omnes ὃν τὸ εἶδος. Iensius ὄντως scribendum putat; deinde post ἐπιθυμίας ponendam τελείαν στιγμήν. Ox. Cod. ὃν non agnoscit, recte. SOLAN. Solanus ὃν delebat : ego certe non intruderem, si & in cett. abesset. At nondum rejicio, cum probabile non sit, librariorum id, quod difficilior est, tam diligenter ingessisse : nam neque insolitus est Atticismus, siue πλεονάζειν putes, siue participium pro ἔστι positum accipias, (cuius exempla satis dedimus alibi) adde Herodian. III, 12, 2, εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ὃν δύο διαχειρίζεσθαι βασιλείας. Sed vel magis abundat verbum εἶμι *ibid.* V, 8, 8, οὐδὲν οὖν εἶναι αὐτὴν ἐλάβανε, quod Stephan. expungendum censet, vel mutand. in ἦν ὅ. At forsitan eodem modo hic in Luciano abundat ὃν, atque infra Pseudol. cap. 6, ἡ ἀναισχυντία οὔσα, quod ibi expositum vide, aliaque etiam de abundante verbo εἶναι addita. Confer mox cap. 20, ἐστὶ — ἀδελφὴ τις οὔσα. REITZ.

Pag. 46. l. 2. Πτολεμαίῳ) Δ. Νέος; v. not. Toll. & Herodian. I, qui Antigoni etiam meminit Bacchum imitantis. Adde de hoc cognomento Spanhem. 435, qui ex Euseb. Chron. confirmat, 61, 79, 194. Diferte apud Clem. Alex. IV Ptolemaeorum dicitur, pag. 22 A. ubi plures memorantur reges Deorum nomina usurpantes. At neque *quartus*, neque *undecimus*, sed *decimus* erat. Vid. Tabulam Chronol. Humphr. Prideaux. Idem enim est cum *Aulete*, cui successit Cleopatra, regum Aegypti ultima, primo tamen una cum fratre regnans. Nisi forte hic Διόνυσος Νέος ideo Νέος dicatur, quia iam ante eum alius, nempe quartus ille, Διόνυσος dictus fuerit, qua de re nunc inquirere non vacat. Certe uterque Bacchi nomine non indignus, si id nominis non ab Ethnicis, Bacchum ut numen colentibus, sed a nobis esset inditum, qui exsecramur. SOLAN.

ibid. Τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι) Qui undecimus fuit Ptolemaeorum. TOLL.

ead. l. 3. Τῶν Πλατωνικῶν Δημῆτριον) Cuius & Antoninus

Imp. meminit lib. VIII, cap. 22. Adeatur Ionfius in Hiftor. Philofophica. TOLL. Quis ille Platonicus Demetrius, de quo nihil Diogenes? Adi Tollium. SOLAN.

ead. l. 4. Γυναικεία) De eo more multa apud Euripidem in Bacchis p. 545 & feq. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐωθεν ἔπιτε) Quo nihil viro gravi turpius, nifi cum res poſcit, aut iubet valetudo: antiquis autem tam raram & inuſitatum, ut etiam Apoſtolos illud diei tempus ab ebrietas potuerit ſuſpicionem vindicare. Res igitur erat extremae luxuriae, quam & feminae adamabant nequiores. Apuleius lib. IX: *Quanto me felicior Daphne vicina, quae mero & prandio matutino ſaucia cum ſuis adulteris voluptatur.* Idem eodem libro: *Matutino mero, & continuo ſuppro corpus emanciparat.* TOLL.

ibid. Ταραντινίδιον) Pollux lib. VII, cap. 17: *καὶ μὴν τόγος ταραντινίδιον διαφανές ἐſτιν ἐνδυμα, ὠνομαſμένον ἀπὸ τῆς Ταραντινῶν χρίσεως καὶ τρυφῆς.* Eſt autem pellucida veſtis, Tarentinidion, ita a Tarentinorum uſu luxuque appellata. Heſychius: *Ταραντινὸν*, ſive, ut alii legunt, *ταραντινίδιον*, ἱμῆτιον γυναικείον λεπτὸν, κρόσσους ἔχον ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους. Tarentinidium, veſtimentum muliebri tenue, ſimbrias, ſeu villas habens ab una parte. Utebantur eo plerumque meretrices. Lucian. in Dial. Meretr. VII: *Οὐκ αἰσχρὴν μόνη τῶν ἐταίρων οὐκ ἡλλάβιον, οὐχ ὄρμιον, οὐ ταραντινίδιον ἔχουσα.* Apud Pollucem, cap. 13, lib. VII, fragmentum eſt veteris poëtae, Παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ, φορῶν κροσσῶτους, καὶ γυναικείαν ſτολήν. Virgo eſſe videtur, gerens ſimbrias veſtes, & muliebrem ſtolam. Muliebri autem veſte Bacchus amiciebatur. Vide Senecam. Et Tragoedi, omneſque Dionyſiaci artifices, quorum nota ſymmata. Apud eundem Pollucem, *Λυδῶν χιτῶν τις βαſſάρα, Διονυſιακὸς, ποδήρης.* Et apud Heſych. *βαſſάραι χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θράκιαι βάνχαι.* Hinc & Bacchus *Βαſſαρεὺς* dictus. Commentator vetus Horat. lib. I, Od. XVIII, *Βαſſαρεὺς dictus eſt Liber pater a genere veſtis Baccharum:* unde & Bacchae Baſſarides dictae Perſ. Baſſaris, & *Lyncem.* Baſſaris enim genus veſtis eſt, ad pedes uſque demiſſa, diſta a Baſſara, loco Lydiae, ubi ſit. Ubi Baſſara pro Baſſaris legendum videtur. Verum Etymologici auctor & in etymologia, & in ipſa nominis denotatione variat. Quamquam etiam Baſſaris apud Perſii Scholiaſten inveni, ad Sat. I, v. 101. *Baſſarides*, inquit, *Bacchae.* Quibuſdam videtur a genere veſtis, qua Liber pater utitur, demiſſa ad talos, quam Thracae Baſſarin. Quidam a vul-

pidus, quarum pellibus Bacchae succingebantur. Vulpes Thraces Bassares dicunt. TOLL.

ead. l. 7. Ἐκὺμβάλισέ τε) Cymbala namque cum saltatione iungebantur in Deorum effeminato cultu: praesertim in festis Bacchi, Herculis, & Marris Deum Cybeles. Iustinus de Ptolemaeo Philopatore, lib. XXX, adduntur instrumenta luxuriae, tympana & crepundia; sive, ut alii malunt, crepitacula. Ubi tamen τὸ crepundia ab interprete esse censuerim. Nam de eodem loquens Plutarch. tympani tantum meminit. Sed, uti dixi, & cymbala in eiusmodi festis solemnia fuere. Apuleius de Gallis Cybeles, lib. VIII Miles. Qui per plateas & oppida cymbalis & crotalis personantes, Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt. Lucretius lib. III: Tympana tenta tonant palmis, & cymbala circum Concava, raucifonoque minantur cornua cantu. Et Phrygio simulat numero cava tibia mentis. Erant autem ea vel ex aere, vel e buxo, quae mutuo collisu non ingratum sonum edebant. Ausonius in Epist. ad Paulinum XXV: Cymbala dant fistu sonitum: dant pulpita saltu Ista pedum: tentis reboant cava tympana tergis. Propert. lib. III, El. XV ad Bacchum: Laevis odorato cervix manabit olivo, Et series nudos veste fluente pedes. Mollia Dircaeae pulsabunt tympana Thebae; Capripedes calamo Panes hiantes canent. Vertice turrigero iuxta Dea magna Cybelle Fundet ad Idaeos cymbala rauca choros. Anthol. lib. IV, de Herc. & Baccho: Ἀμφοῖν δὲ στήλαι συντέρμονες· εἴκελα δ' ὕπλα Νέβρως, λαιοντὴν, κύμβαλα δὲ, πλαταγὴν. Sudorumque pares metae, paria arma: leonis Exuviae, kinnuleus, cymbala cum strepitu. Eleganter ad rem Tertullian. de Pallio: At quin alius & sericatus & crepidam aeratus incescit, & ut digne quidem Bacchantibus indumentis aliquid subinniret, cymbalo incescit. TOLL.

ead. l. 8. Ἀντισοφιστὴς) Exprobrator. Lactant. lib. V, cap. 6: Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obsequii iudicatur, abiecerunt omnes pietatem; ne exprobrare regi scelus viderentur, si aliter viverent. Vid. Tacit. XVI, 22. Et Lactant. lib. V, cap. 9, p. 482. Isocr. p. 10. TOLL.

ead. l. 10. Περὰ δὲ Ἀλεξάνδρου) Malim ita vertere: Ita & apud Alexandrum haec omnium maxime valebat calumnia, si quis neque colere ut Deum, neque adorare velle Hephaestionem deserebatur. TOLL.

ead. l. 13. Ἐβουλήθη προσδεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ) Praecessit Melanchthon in vertendo, ad reliquam funeris magnificentiam additum voluit. Et sequitur promte Bene-

dictus, verba haec ipsa sic exprimens; quod miror ab aliis, qui hunc dialogum & versionem eius tam accurate exegetur, pro bono acceptum, cum nulla prorsus in Graecis fiat mentio illius funeris. Quin etiam *μεγαλουργία* non patitur, ut de impensa pecuniaria intelligatur, Graecis ad eam exprimendam alia voce utentibus. Immo nec consideratio magnificentiae funeris potest hic locum habere. Maiora desiderantur, quae habebis, si recte veritas mecum *ad reliquam rerum suarum magnitudinem addi voluit, ut & Deum crearet eum, qui eras mortuus*. Inter alia ingentia acta sua referri voluit, ipsum ex mortuo fecisse Deum. GRON.

ead. l. 14. Καὶ δὲν χειροτονῆσαι) Pluribus haec Arrianus, Curtius, Plutarchus in vita Alex. M. TOLL.

Pag. 47. l. 1. Καὶ ὁ μέγιστος ὄρκος) De Caligula Suetonius refert, eum inter cetera amoris erga Drusillam documenta nunquam deinceps nisi *per nomen Drusillae* deierasse. Idem in morte Iulii Caesaris narrat, controversas quasdam a plebe *interposito per Caesarem iureiurando* distractas; & Claudium Imper. *iusiurandum sibi neque sanctius, neque crebrius* instituisse, quam *per Augustum*: quin & violata periurio numina ista gravius vindicata, quam si quis per ipsum Iovis numen, aut maiorum gentium Deos peieraret. Sic ut vere dixerit Tertullianus in Apologetico: *Citius denique apud vos per omnes Deos, quam per unum genium Caesaris, peieratur*. TOLL.

ead. l. 6. Οὐέλπατα) Id enim inter divinitatis signa. Unde & aegrotantes, & futura praenoscere cupientes, in Deum, Aesculapii praecipue, & Serapidis, nec non Apollinis, sese templa conferebant, per somnium illorum voluntatem, responso favere expiscaturi. TOLL.

ead. l. 7. Ἐπιφανείας) Illustravit hanc vocem, locumque Luciani, Ez. Spanhemius in V Dissertazione de re Nummaria: quod opus a me iuventuti nunquam non erit commendatissimum. TOLL.

ead. l. 8. Μαρτυρίας) Et oracula ad auctoritatem novo Deo conciliandam efficta. Aemulatus est in Antinoo Hadrianus, quem non secus ipse, ac Hephaestionem Alexander, dilexerat. Spartianus in eius vita: *Et Graeci quidem volente Hadriano eum consecraverunt, oracula per eum dari asserentes, quae Hadrianus ipse composuisse iactatur*. TOLL.

ead. l. 9. Παρῆδος) Servius in VII Aeneid. *Revera Virbius est numen coniunctum Dianae, ut matri Deum Attis, Minervae E-richshonius, Veneri Adonis*. Id est *πάρεδος*. *Πάρεδοι* etiam

σύνθρογοι dicti, teste Hesychio, quamquam viri docti τοὺς πατέδρους τοῖς συνθρόγοις inferiores existimant, & ordine, & dignatione. Quin & Gallus sese apud Nostrum in dialogo sui nominis πάρεδρον Ἑρμοῦ iactat. TOLL. Aelianus de Demade, V, 12: ἐψηφίσατο δὲ τὸν Ἀλέξανδρον τρισκαιδέκατον, id est, πάρεδρον τῶν δώδεκα θεῶν. Συνθρόγους etiam vocabant. Salmasius. Unicuique Deorum suos tribuebant πατέδρους. Matri Deūm Idaeos Dactylos, Aesculapio Ὑγίειαν, Ἴασδ & Τελεσφόρον. Et sic aliis alios assessores. SOLAN. Πάρεδρον hic esse praesentem auxilio, & tanquam assidentem mortalibus aegris Deum vel Heroem, recte monuit vir doctus Ger. d'Arnaud de Diis πατέδροις cap. 27, cuius observatis adiciendum, quod Salmas. docuit Exerc. Plin. p. 248, b, B. ex Iustino M. & Eusebio, iungi etiam solere πατέδρους & ὀνειροπομποὺς δαίμονας. Ἐπιφάνειαν etiam de somniis dici, ibidem monet vir summus. Verum de hac quidem omnia iam laudatus Tollo Spanh. diff. VII, divini operis p. 425 seq. GESN.

ibid. Ἀλεξικάκῳ) Quod Herculi, quem aemulabatur Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus Pausanias, in Atticis, pag. 6. TOLL.

ead. l. 10. Ἐπίστανε) Iuvenal. Sat. IV: — Quid apertius? Et tamen illi Surgebant cristae. Nihil est, quod credere de se Non possit, cum laudatur Dis aequa potestas. TOLL.

ead. l. 14. Τὸν κοινὸν ἀπάντων θεῶν) Erant enim & peculiaris vel populi, vel familiis, seu gentibus Dii. Aufon. in Caesaribus: Aeneadam generis qui sextus & ultimus heres, Poluit, & clausit Iulia sacra Nero. Inprimis heroës in Deūm numerum relati; ut populo Romano Quirinus. Ceterum, qui plura Deorum nomina desiderat, uni tantum culta vel cognita populo, legat cap. XXIV Apologetici Tertulliani, & lib. IV Augustini de Civitate Dei, cap. 8, & passim; Sermon. VIII Theodoretī ad infideles Graecos &c. TOLL.

in Schol. col. 1. l. 5. Λέγεται Λέοντα) Magistri fuit summa dignitas in aula Constantinopolitana, de qua vide Meursium in Lexico Graeco barbaro. Quis autem hic Leo intelligatur, Thrax, Isauricus, vel Copronymi filius, quaerent, quibus per otium licebit. Interea hinc liquet, Scholiastam nostrum saltem ante 1229 annos non vixisse, quandoquidem tum regnare coepit Leo Thrax. CLER.

Pag. 48. l. 3. Ταξιαρχῶν) Verte: Ordinum ductor, quique magno apud Alexandrum in honore erat. TOLL.

ead. l. 4. Συγκαθείχθη λέοντι) Alludit ad historiam Lyfimachi, quem Alexander leoni obiecerat. TOLL.

ead. l. 6. Ἐπομοσάμενος) Eodem ferme dolo, quo Iul. Proculus usus, interfecto, seu discripto a Patribus Romulo, quo desiderium plebis leniret. Adi Liv. l. I, & Florum c. 1. TOLL.

ead. l. 8. Ὅτι δὴ) Legebam initio, ὅτι ἴδῃ. Verum τὸ ὅτι eleganter saepe παρέλκει. TOLL.

ead. l. 13. Καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ) Eadem in Halieuticis similitudine usus est Oppianus lib. V:

Ὡς δ' ὅτε δυσμενέων βριαρὸς λόχος ἀντιβίοισι
 ἁλῆριος ἐμπελάσῃ μεσάτην ἐπὶ νύκτα δοκεύσας,
 Εὐδοντας δὲ κίχῃσι φυλακτῆρας πρὸ πυλάων
 Ἄρεος εὐμενέοντος, ἐνιπλήξας δ' ἐδάμασσεν
 Ἐρθεν ἔπειτ' ἄκρην τε πύλιν, καὶ τύρσιν ἐπ' αὐτὴν
 Θαρσαλέοι σπείδουσι, πυρὸς βέλος, ἄσπετος ἄτην,
 Δαλὸν εὐδμήτων μεγάρων αἰστήρα φέροντες
 Ὡς τότε &c.

*Ac veluti insidiae media sub nocte propinquant
 Hostibus occulto, & curis somnisque solutas
 Excubias arcis noctuae sub Marte quieto,
 Caedunt; & sternunt custodum corpora passim:
 Hinc propere vadunt summa ad vestigia muri,
 Audacesque locant flammās in arce micantes,
 Urbis casurae signum, torremque ferentes,
 Qui sit robustus iam prensae malleus arcis:
 Sic tunc &c.*

Ut & Apuleius ex parte lib. V Metam. Tunc nocte iam portis patentibus nudatum sororis animum facinorosae mulieres, ommissis testae machinae latibulis, districtis gladiis fraudium simplicis puellae paventes cogitationes invadunt. TOLL.

ead. l. 15. Ἄλλ' ἐν ᾧ) Non satis placere mihi fateor hoc ἐν ᾧ. Possis quidem intelligere χώρα: sed usum formulae huius desidero: ac malim legi ἄλλ' ἐνθα, vel, quod magis probo, ᾧ ἂν vel εἰ πῇ, quod forte omnium proxime ad scripturam receptam accedit, ἀφύλακτόν τι μέρος κ. τ. λ. & sic interpretatus sum. GESN.

Pag. 49. l. 3. Ὅτι ἂν ἀσθενὲς) Themistius Orat. III: Καὶ ὅπου ἂν αἰσθῆται αὐτὴν εὐπραγουσαν, ἥρμα εἰσοικισαμένη κατὰ σμικρὸν ὑπορύττει καὶ ἐλέγχει τὸν ἀφρακτόν τε καὶ ἀσθενῆ. Quae ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit, perblande irrepens paulatim eum subruit, & scrutatur, qua parte minime munitus, ac minime valens est. TOLL.

ead. l. 4. Καὶ προσάγουσι τὰς μηχανὰς) *Eique suas machinas admovent.* TOLL.

ead. l. 11. (Προσκληπάρσεις) Non est *obsecratio*, uti reddidit interpres: sed est *assiduitas* in calumniando; aut, si ita mavis, in assentando simul & calumniando, qua quasi obtunditur ille, quem in amicum veterem volunt concitare. TOLL.

ead. l. 13. Συγγενὴς) Πρόδρομον ὑποκρίσεως vocat Themistius, *emissariam simulationis.* TOLL.

ead. l. 16. Διατριβὰς) Et hic secutus sum ed. I. quod enim in aliis erat διαβολὰς, ferri nequaquam potest, cum statim sequatur καὶ ταῦτα θεμελίου ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. SOLAN.

Pag. 50. l. 5. Τὸ φιλόκαινον) Plin. lib. XII Nat. Hist. cap. 1: *Est natura hominum novitatis avida.* Plin. Iunior lib. VIII, Epist. XVIII: *aures hominum novitate laetantur.* Hinc Homerus: Τὴν γὰρ αἰοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, ἥπερ ἀκουόντεςσι νεωτάτη ἀμφιπέληται. TOLL.

ead. l. 6. Τὸ ἀ-λίκορον) Propert. lib. II, Eleg. 33: *Elevat assiduus copia longa viros.* Monetque Isocrates ad evitandam illam satietatem, τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιεῖν τοῖς αὐτοῖς, ne saepius eosdem alloquamur, in Orat. ad Demonicum. Eximium hac de re praeceptum est apud Ciceronem de amicitia cap. 19. Non enim, inquit, *amicitiarum esse debent, sicut aliarum rerum, satietates. Vetrissima quaeque, ut ea vina, quae vetustatem ferunt, esse debent suavissima: verumque illud est, quod dicitur, multos modios salis simul edendos esse, ut amicitiae munus expletum sit, novitates autem, si spem afferunt, ut tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non sunt illae quidem repudiandae: vetustas tamen suo loco conservanda est.* TOLL.

ead. l. 8. Λαβρὴ δὲ καὶ πρὸς τὰς λεγόμενας) Locus depravatus. GUYET. Λαβρὴ δὲ καὶ πρὸς τὸ οὐς λεγόμενα καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκ.) Ita locum hunc fere conclamatum refinxī faustis, ni vehementer divinatio me fallit, avibus. Vide, quid in omnibus nostris libris antea fuerit: ὡ γ. ὁ. ὁ. ἡ δόμῃθι πάντες λαβρὴ δὲ, καὶ πρὸς τὰς λεγόμενας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούοντας. Nullo prorsus sensu. Quid ad id viri docti? quid Tollius? Conatus est quidem emendare, eo usque laudem meritus est; sed friget eius emendatio. Nostra scribentis mentem ipsam iam liquido praestat. Nec ullus iam scrupulus, pauculis tantum literis mutatis, superest. Quod iam Lucianus dicit, nemo est, qui non a se dictum, aut scriptum hoc in loco credat aut velit, quod certae emendationis signum est. Haec autem cum scriberet Lucianus, ob oculos

hunc Demosthenis l. habuisse videtur, π. στεφ. circa initium p. ed. Wolf. 473: φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει τῶν μὲν λοιδοριῶν καὶ τῶν κατηγοριῶν ἀκούειν ἡδέως, τοῖς ἐπαινοῦσι δ' αὐτοὺς ἄχθεσθαι, Tacit. Hist. I, 1: *Obtrectatio & livor pronis auribus accipiuntur.* SOLAN. Καὶ πρὸς τὰς λεγόμενας) Hunc locum esse corruptum, ipsa insignis varietas indicat. Ald. 2 sic, ἡδέμεθα πάντες, λαβρῆδ' αὖ καὶ πρὸς τὰς λαβρῆδ' αὖ λεγόμενας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούας. Hanc lectionem exhibet etiam Io. Caselius, qui separatim hunc libellum dedit Helmstadii 1594; 4. Vertit autem anno proximo sic: *Nescio enim, qui fiat, ut omnes clandestinis sermonibus capiamur, & avide arripiamus, quaecunque suspicionum plena ab aliis insusurrantur.* Melanchthon transtulerat: *Nescio enim, qui sit, ut omnes amore sui immodico admiratio furtim rapiat, & suspicionibus illeceat.* Benedictus: *Nescio quo pacto gaudemus omnes clanculum, cum plenas suspicionem delationes accipimus.* Scilicet certi quid negat contextum Graecae orationis. Varietas illa orta, nisi fallor, ex quo τὸ οὗς vel τ' οὗς adeo obscure scriptum, transiit in τὰς. Nempe dedisse puto, vel ita, vel non multo aliter, Lucianum, Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδέμεθα πάντες λαβρῆδ' αὖ καὶ πρὸς τ' οὗς λεγόμενα, καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκούοντες. GESN. Vix mihi tempero, quin Solani emendationem in contextum recipiam; ac miror, cur ad confirmandam suam sententiam non addiderit, idem occurrere supra cap. 2, καὶ παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον. Cumque Gesnero eadem emendatio in mentem venerit, iste consensus magnam veritatis indicium. Proinde igitur habeat lector, ac si πρὸς τὸ οὗς λεγόμενα καὶ μεστὰ edi curassem, quamquam corruptam lectionem propter nonnullos retinui, quia in tribus verbis aliquid mutandum erat; quod me tamen non moraretur: nam cum τὸ οὗς vel τοὺς semel transisset in τὰς, quid mirum, sequentes librariorum etiam genus adiectivorum ad id accommodando corrupisse? REITZ.

ibid. Μεστὰς ὑπ.) Gnome Gr. Ὑπόνοια δεινὴν ἔστιν ἀνθρώποις κακὴν. *Suspicio grave est hominibus malum.* Vide, quae ad cap. 3. P. Syrus: *Ad tristem partem strenua est suspicio.* TOLL.

ead. l. 9. Ὑπονοίας) Recte igitur Seneca in irae devitatione monet, tollendam ex animo suspicionem & coniecturam, fallacissima irritamenta; lib. de Ira, cap. 24. Idem lib. III, cap. 30: *Taurum color rubicundus excitat: ad umbram aspis exsurgit: urso leoneque mappa prorit.* Omnia, quae natura fera ac rabi- da sunt, consternantur ad vana. Idem inquietis & stolidis ingeniis

evenit; rerum suspitione feriuntur. Aufonius in Epist. ad Paulinum: *Nec quae compositis male suadae & credula causis Concinnat verisimilis suspicio culpas.* Ita enim illic legendum: non male suadae credula causis, uti partim Graev. vidit, partim nos emendandum iudicamus. *Compositae causae sunt fictae calumniae.* Sic Phaedr. f. 1: *Qui fictis causis innocentes opprimunt.* Hic autem lubens legam: ἡδ. πάντες πρὸς τὰς λαβρῆς δὲ λεγομένας, καὶ μ. ὑπ. διαβολὰς. TOLL.

Pag. 51. l. 1. Τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος) Egregie Cicero Verrina II, cap. 15: *Eum, qui palam est adversarius, facile cavendo vitare possis: hoc vero occultum, intestinum, ac domesticum malum non modo non existis, verum etiam opprimit, antequam perspicere atque explorare potueris. Facete Hispani, Del agua mansa me guarde Dios, que de la brava me guardaré.* Id est, *A flumine leni ac placido me Deus tutum praestet: A torrente facile me ipse tutabor.* TOLL.

ead. l. 8. Ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν) Seneca de Ira lib. II, cap. 29: *Quid est iniquius, quam secreto credere, palam irasci?* TOLL.

ead. l. 9. Προσιέμενος) In omnibus libris nostris hic legebatur antea προαισθόμενος, quo quid absurdius dici potest? Immo vero προσιέμενος, ut cap. 15 & 25. SOLAN. Προαισθόμενος) Si praesentis, praecipit. Cur adicitur τέλος; Suspicor, scripsisse Lucianum προσιέμενος, admittens, vel si quod verbum eiusdem potestatis propius ad literas verbi προαισθόμενος accedit. GESN. Et hic Solani emendationem recipiendam duco; verum quia & aliud verbum effingi potest, quod satisfaciatur, vitiosam lectionem exhibeo, donec Codd. subsidio veniant. REITZ.

ead. l. 11. Τοῖς χείλεσιν ἄκροισ) Hoc est, non ex animo. Sic summis labiis hospitem invitare, dixit Hieronymus. Noster autem, ἀπ' ἀκρου χείλους φιλοσοφεῖν, in Apologia; & in Dialog. Meretr. ἐπ' ἀκρου-τοῦ χείλους τοὺς ὅρκους ἔχειν. Plura Erasmi. in Adagiis. TOLL.

ead. l. 13. Ὃς δ' ποιητὴς φρεσὶ) Homer. Ὀδυσσ. ε. Ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ δ' ἐ φρεσὶ βυσσοδομεῖον. Bona praedicantes, mala autem in pectoribus occultabant loquentes. Et Ὀδυσσ. δ, in adult. Martis & Ven. de Vulcano: κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεῖον. Est & ap. Hesiod. δόλον φρεσὶ βυσσοδομεῖον, dolum mente occultans. Hesych. βυσσοδομεῖ, ἐνθυμῆται, μηχανᾶται, ἀποκεκρυμμένως βουλευέται, καὶ ἐκ βάθους. Noster in Philopatri- de cap. 1: μύχιον δ' ἐ βυσσοδομεῖς, ἄνω καὶ κάτω περιπολῶν, κερδαλέοφρονι εὐκῶς. TOLL.

ibid. Βυσσοδομεύει τὴν ὄργην) Namque, ut in Medea Seneca, *Ira*, quae tegitur, nocet: Professa perdunt odia vindictae locum. TOLL. Βυσσοδομεύει) Utitur hoc verbo Hesiodus, ἀ. 3, δόλον φρεσὶ —ων. Utitur etiam Homer. Od. Δ, 676, & alibi. Sed apud neutrum tota occurrit phrasis. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀδίκωτερον) Caecilius apud A. Gellium lib. XV, cap. 9: Nam ii sunt inimici pessimi, fronte hilari, Corde tristi: quos neque ut apprehendas, neque ut mittas, scias. TOLL.

ibid. Ἐνδακόντα τὸ χεῖλος) More indignantium. Vide Erasmus. in Adag. Mordere labium. TOLL.

ead. l. 16. Ἐτέρα μὲν κεύθοντα) Achilles verba sunt apud Homerum Iliad. I: Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς ἀίδαο πύλησσιν, Ὅσῳ ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζῃ. Ille mihi invisus, non secus ac inferni portae, Qui aliud in animo versat, aliud autem loquitur. Hinc Phocylides: Μὴδ' ἕτερον κεύθῃς κραδίη νόον, ἄλλ' ἀγορεύων, Neque aliam occultes in corde sententiam, alia proloquens. Et tamen, ut P. Syrus ait, Homo semper in os fert aliud, aliud cogitat. TOLL. Iliad. I, 312. SOLAN.

Pag. 52. l. 1. Καὶ ὑποκινούμενον) Non cepit haec interpret. Repone igitur: & hilari mimicoque vultu tristitia & tragica confilia versat. Lege autem cum Graevio, ὑποκρινόμενον. Mox lego, κακῶν γέμουσαν. Val. Flaccus: Fingit placidis fera pectora dictis. TOLL. Salmurienensis interpolator: plenam affectibus tragoediam in se commovet. Quanto rectius & elegantius Philippus Melanchthon: agitque laeta & comica facie tragoediam meram, & nihil non triste patientem. Sed tamen περιπαθὴς non est triste patiens, sed potius cum de homine loquuntur, est graviter commotus, & affectus. Περιπαθὴς ὦν τοῖς ὁμοῖς apud Athenaeum lib. I Dipnosoph. est qui obsoniis valde movetur & delectatur, obsoniorum valde avidus. Περιπαθὴς τραγῳδία est Tragoedia acerba in eum, de quo agitur. Ὑποκρίνισθαι τραγῳδίαν, Graecis est insolens loquendi genus. Sed scribendum sine dubio & mora, ut olim conieceram, & nunc in Ms. meam coniecturam veram esse deprehendi, ὑποκρινόμενον τραγῳδίαν, tragoediam agendam. Ὑποκρίνισθαι est proprium histrionum fabulam agentium in scena, unde ὑποκριτὴς est histrio. In Pseudologista cap. 19: κακείνα μέμνηται ὡς τὸ εἰκός, & πρὸς τὸ δέκατρον ἐνεανιεύον, τοῖς ὀρχηστοῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξίων εἶναι. Salmurienensis: Ea etiam meminerunt, ut est consentaneum, quae in theatro iuvenis agebas, cum saltatoribus respondebas, atque una chori dux esse cupiebas. Ultima verba non recte vertuntur. Ὑποκρίνισθαι non est

respondere, sed est hoc loco *secundas agere seu facere*. Sic interpretandum, cum histrionibus *secundas faceres*, & gregis dux esse cuperes. Plautus *Asin. II, 1*: *Iam nunc secundas mihi facis*. Proprie autem grex de histrionibus. Petron. *Grex agit in scena mimum*, pater ille vocatur, Filius hic, nomen divitis ille tenet. GREX ROMANUS in antiqua inscriptione de pantomimis. Ὀρχησται autem dicebantur pantomimi, ut cantores histriones. Nondum tamen locus est ab omni mendo purgatus. Quid enim γέμουσα plena Tragoedia? Cuius rei erat plena? Excidit vocula. Credo Lucianum scripsisse γέμουσαν μίσους, plenam odii. Et sic totum locum vertendum, agentem sub persona laeta & comica Tragoediam valde asperam & plenam odii. Aspera Tragoedia; ut apud Sueton. in Augusto, asperimae literae: sed sub persona, ut apud Mimum Syrum, Heredis stetus sub persona risus est. Clarissimus vir Iacob. Tollius coniecit, legendum esse κακῶν γέμουσαν, quod non improbo. GRAEV. ὑποκρινόμενον) Ms. Gr. & V. 2. In reliquis prave ὑποκρινούμενον. SOLAN. ὑποκρινούμενον — προσώπῳ) Favet Graevio etiam Caseliana lectio ὑποκρινούμενον. Ac de sententia nullo est dubium. Illud non ausim negare, ὑποκινεῖσθαι forte ipsum quoque aptum huic rei verbum, cui tanquam rariori substituerit aliquis alterum solemne. Κινεῖσθαι certe ad saltantes referri, nemo, puto, dubitat. Sic Aristophan. *Neq. 296*, Μέγα γὰρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος αἰοδαῖς, loqui videtur de modulato ingressu & saltatione, id est choro, nubium. Iam ὑποκινεῖσθαι ἱλαρῶ προσώπῳ τραγῳδίαν videtur idem significare, quod κινεῖσθαι ὑπὸ προσώπῳ τραγῳδίαν, motus tragicos edere sub persona ridente. Τραγῳδίαν γέμουσαν simpliciter verti plenam, quod probabilis videretur Gronoviana interpretatio, licet quibus argumentis atque exemplis usus est vir doctissimus, de illis non idem per omnia existimem. GESN. ὑποκρινόμενον recepi, quia verissime respondet κωμικῶ προσώπῳ nam Comoedorum propria hypocrisis, cuius mentio etiam hoc *Dial.* frequens. Gesner. vulgatum ὑποκρινούμενον verterat, agere. Ego simulare reposui. REITZ. Etiam ut nunc constituta est lectio, verbum agere in versione relinquendum puto, ut proprium in hac re, & τῷ ὑποκρίνεσθαι plane respondens. GESN. in *Add. ibid.* ἱλαρῶ καὶ κωμικῶ) Claudianus in 1 Conf. Stiliconis lib. II, v. 34: *Invisos odisse palam; non virus in alto Condere; non laetam speciem praetendere fraudi: Sed certum mentique parum componere vultum.* TOLL.

ead. l. 2. Περιπαθῆ τινα καὶ γέμουσαν τραγωδίαν) Cum simpliciter & pari vorum ordine reddidisset Melanchrion, *agit-que laeta & comica facie tragoediam meram & nihil non triste patientem*; Benedictus illud nudum γέμουσαν gravatus, *plenam affectibus tragoediam* dedit, abolito modo, quo per copulativam se extendit Lucianus. Id exemplum video placere aliis, qui putant supplendam orationem, ut legatur κακῶν γέμουσαν. Quod omnino nequeo probare, etsi videatur prima fronte blandiri. Nam cum dicit Lucianus καὶ γέμουσαν τραγωδίαν, simul tacite intelligit *plenam* eorum casuum, qui solent esse proprii tragoediarum. Quod ipsum solent saepe omittere. Sic paulo ante dixit μεστὰς ὑπονοίας, non addito, quibus rebus essent repletae. Sic in Symposio, οἱ σοφοὶ δὲ πσέλγαιον. καὶ ἐλοιδοροῦντο καὶ ὑπερεπιπλάντο καὶ ἐκκράγειςαν. Utrique nec hic speciatim quidquam addit. Quin etiam Polybius libro I de proelio ad Aegates dicit, nunc πρὸς Ἀντίωνα ποιήσεται τὸν ἀγῶνα καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις καὶ προσέτι γέμοντα τὰ σκάφη, nunc αἱ μὲν γὰρ νῆες γέμουσαι δυσχρήστως δέκονται πρὸς κίνδυνον. Idem fit apud Graecos in aliis verbis. GRON.

ibid. Πένθους) Sic *Ven.* utraque; in reliquis omnibus omisum, tam *Mss.* quam impressis. Sed genuina omnino scriptura, ut *Συγγρ.* c. 31. Epicurus apud Diog. Laërt. p. 301 B. ὁ δίκαιος ἀταρακτότατος· ὁ δὲ ἀδίκος πλείστης ταραχῆς γέμων. Bentleius reposuit, & pro γέμουσαν, στένουσαν, aut tale quid, reponit. SOLAN.

ibid. Γέμουσαν) Lege στένουσαν. GUYET.

ead. l. 3. Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν) *Hoc autem eum illis maxime evenit, cum hic, qui calumniā struit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus esse visus, eodem modo facit.* TOLL.

ibid. Ἐπειδὴν πάλαι φίλος) Palladas lib. I Anthol. c. 42:

Οὐχ οὕτω βλάπτει μισεῖν ὁ λέγων ἀναφανδόν,

Ὡς περ ὁ τὴν καθάραν ψευδόμενος φιλίαν.

Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προειδότες ἐκτρέπόμεθα.

Τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν οὐ προφυλασσόμεθα.

Ἐχθρὸν ἐγὼ κείνον κρίνω βαρύν, ὅς ποτε λάβῃ

τὴν ἀπὸ τῆς φιλίης πίστιν ἔχων ἀδικεῖ.

Non ita nocet, qui odium suum prae se fert,

Atque ille, qui sinceram simulat amicitiam.

Nam inimicum praescientes evitamus.

At ab eo, qui se amicum profitetur, nobis non cavemus.

Illum ego gravem iudico inimicum, qui clanculum

Per amicitiae fidem iniuriam facit. TOLL.

ead. l. 5. Ποιῆται ὁμοίως) Interpretatus sum, quasi legere-
tur ὁμοίως, quod placuit etiam Caselio. GESN.

ibid. Τότε γὰρ οὐτε φωνὴν) Seneca de Ira l. I, c. 7: *Commota enim semel & concussa mens ei servit, a quo impellitur. TOLL.*

ead. l. 10. Αὐτὸς τις ἐνοχος) Sic apud Senecam in Hippolyto v. 720: *Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam Venerem arguamus. scelere vincendum est scelus. Turissimum est inferre, cum timeas, gradum. Ita & Antoninus Caracalla, cum Getam fratrem obruncassent, per totam regiam currens, clamabat μέγαν κίνδυνον ἐκπεφευγέναι, μὲν τις τε σωθῆναι, magnum se effugisse periculum, vixque evasisse incolumem, parricidio immanem iuperaddens calumniam, ut est apud Herodian. lib. IV, cap. 4. Sic Iugurtha, cum Hiempsalem interfici curasset, & Atherbalem bello invasisset, scelere velabat scelus, mentitus, Hiempsalem ob saevitiam suam ab Numidis interfectum: Atherbalem ultro bellum inferentem, postquam superatus sit, queri, quod iniuriam facere nequisset; teste Sallustio cap. 15 belli Iugurth. TOLL.*

in Schol. col. 1. l. 6. Οὐ κακῶς) Novum Scholium est; sed ad eadem verba relatum. SOLAN. Καλῶς legend. probe monet Wetstenius. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοίαν) Themistius Oratione III: φύονται δὲ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις ἀλώπεκες, μᾶλλον δὲ ἀνθρώπια σμικρὰ τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς ἀλώπεκας ὁπίσθην ἐφελκόμενα· οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀλώπεκας, ἀλλὰ δράκοντας ἰοῦ χαλεποῦ καὶ ἀτόπου μεστοὺς ὑπέρποντας, καὶ κρυπτομένους εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας παραπετάσμασιν; οὓς ἀπελαύνειν χρὴ καὶ ἀποσοβεῖν πορρωτάτω. *Existunt autem etiam inter homines vulpeculae quaedam, sive homunciones potius exigui & illiberales, pone vulpes secum attrahentes: alii vero non vulpes, sed serpentes difficilis & horribilis veneni plenos, arreptentes, & benevolentiae & humanitatis involucris obtektos, qui longissime abigendi & expellendi sunt. Ita apud Synesium Typhonis uxor ad uxorem praefecti peregrinae militiae ventitans, & per calumniam Osiridi necem struens, eorum sese fingit misereri, quibus cum liberis & uxoribus certa immineret ab Osiride perniciēs: καὶ ἅμα ἐδάκρυεν ἂν ὑπογενειάζουσα τὰ παιδάκια, εὐνοίαν οἰκτῶ προσποιουμένη, simulque eius complexa tenellos liberos lacrimari coepit, benevolentiam hac commiseratione assumulans. TOLL.*

ead. l. 2. Ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι) Cicero lib. I de Offic. cap. 13: *Totius autem iniustitiae nulla capitalior est, quam eorum, qui tum, cum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni esse videantur.* Origines lib. VI contra Celsum: Τότε μάλιστα τὸ φαῦλον ἐν τῇ χύσει τῆς κακίας, καὶ τῇ ἀκρότητι αὐτῆς εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτε ὑποκρίνεται τὸ κρεῖττον. *Tum maxime nequitia ad cumulum & culmen improbitatis pervenisse notatur, cum speciem sibi virtutis induit.* P. Syrus: *Malus bonum ubi se simulat, tunc est pessimus.* TOLL.

ead. l. 6. Οὐδ' ἔτι) In omnibus antea οὐδέ τι, corrupte. Statim etiam ex Mf. Ox. ordinem vulgatum impressorum mutavimus, in quibus prave legebatur *τολμῶσι προσβλέπειν.* SOLAN.

ead. l. 11. Τεθναίης) Homer. II. Z, 164. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐθελε) Corrige ἐθελεν. GUYET. Necessario, id-eoque vel fine auctoritate alia parui. REITZ. Ἐθελεν apud Homerum legitur, melius, quam ut in libris nostris est, ἔθελε. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρ.) Nora Hippodamiae & Myrtili fabulā; notissima Faustae & Crispi Caesaris; minus celebris illa Damasippes & Hebri apud Plutarchum de flumin. Est & aliud novercae privignum in amore immorigerum ad patrem deferentis exemplum apud Heliodorum in Aethiopicis, ut & apud Apuleium lib. X Milefiacor. Plura exempla Muretus congeffit cap. 12, lib. I Var. Lect. TOLL.

ead. l. 16. Ἐπιτίμιον) Conf. Μισθ. cap. 4. Ὀρχ. cap. 4. Et Τεξ. cap. 10 f. SOLAN.

ead. l. 17. Μάχλου) Thomas Magister μάχλης in suo Codice videtur legisse. Sic iterum usurpat Noster Ὀν. cap. 4. SOLAN. Pro vulgato facit, quod & supra, Asin. cap. 4, habuimus μάγος γὰρ ἐστὶ δεινὴ καὶ μάχλος quare & hic nihil mutaverim. REITZ.

Pag. 54. l. 3. Οὐδ' ἐν ἀνόσιον εἰργασμένον) Unde ipsa Phaedra apud Senecam:

— Falsa memoravi; & nefas,
Quod ipsa demens pectore insano hauseram,
Mentita finxi. Vana punisti, pater:
Iuvenisque castus crimine incestae iacet,
Pudicus, insons. TOLL.

ead. l. 8. Ἄλλ' ὅμως κἀκείνης) Unde hoc Lucianus accepit, nescio. Plutarchus certe, in Aristidis vita, negat ab eo Themistoclem vel dicto, vel facto laesum. TOLL.

ead. l. 9. Ἦς φασιν ἐκεῖνος πολιτικῆς φιλοτιμίας) Ἦς φασιν ἐκεῖνος εἶχε πολιτικῆς φιλοτιμίας. MARCIL. Verendum fuerat: eiusdem, cuius ille, ut ferunt, popularis gloriae cupidus: vel eadem, qua ille, ut aiunt, ambitione populari flagrans. TOLL. Post inventum φησιν, quod iam ad ἐκεῖνος referendum, commate, quod ante & post φασιν in plerisque erat, sublato, nihil opus est Marciliana τοῦ εἶχε inversione. Aldina & H. uno tenore Ἦς φασιν ἐκεῖνος π. φ. ὅ. quo facilius medicinam admittunt. REITZ.

ibid. Ἦς φασιν ἐκεῖνος &c.) An sic leg. videtur: Ὡς φασιν, ὑπὸ πολ. φιλ. κεκνισμένος. Vel sic: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic Electr. 1, ἡλέκτρον πέρι. GUYET. (Sed deinde vidit, vulgatam sanam esse, addens: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic infra: τὴν δὲ νῦν ἡρέμα διοισθαίνουσιν τῶν καμάτων. Plura adderem, si spatium daretur. REITZ.) Φησιν ἐκεῖνος) Legebatur antea φασιν, ἐκεῖνος in impr. & Mf. Ox. sed verba haec, cum Luciani non sint, sed scriptoris Anonymi, ita rescribendum fuit. De horum autem inimicitia Polyaen. Strat. I, p. 45. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους) Ad alios comparatus. TOLL.

ead. l. 12. Χολᾶν εἶχε) An χολὴν εἶχε; GUYET.

ead. l. 13. Εἶγε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ Παλαμῆδους λόγος) In dubium etiam vocat Strabo VIII, pag. 368 D. quia de eo flet Homerus: cui obiectioni quid respondeatur, apud Philostratum, docebit te Casaubonus in nota; nempe factum id ab Homero, ut honori Ulyssis, cuius fraude perierat Palamedes, consuleretur. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ συνεπτάτος) Qui tamen ἴσκει ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ἑμοῖα, noverat mendacia multa dicere veris similia, ut ait poeta. Fecit autem has insidias Palamedi, adiuvante Diomede. Dictys Cretensis lib. II: Per idem tempus Diomedes & Ulysses consilium de interficiendo Palamede ineunt, more ingenii humani, quod imbecillum adversum dolores animi, & invidiae plenum, auturi se a meliore haud facile patitur. Apuleius lib. X Miles. Vel cum falsis insimulationibus eruditione doctrinaque praepollens Palamedes proditiōnis damnatur. TOLL. Ulysses. Historiam hanc tangit etiam Polyaen. in Prooem. L. I. SOLAN.

Pag. 55. l. 1. Ὁμαμμου) Quomodo consanguinei Palamedes & Ulysses, alii doceant: ego ignoro. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον) In eandem expeditionem profecto; vel, eiusdem expeditionis ac periculorum socio. TOLL.

ead. l. 2. Ἐμφυτον — ὁ ἀμαρτία) Ita ex Polyb. τὴν ἔμφυτον

ἁδικίαν, ut ex Alciphro. τὴν ἔμφυτον ἁμαρτίαν, affert I. Elſn. ad Ep. Divi Iacobi I, 21, ubi τὸν ἔμφυτον λόγον pluribus illustrat, non omiſſo etiam hoc Luciani testimonio. REITZ.

ead. l. 4. ἁδίκως) Neglexit vertere interpres: *immerito*, *iniuria*. TOLL.

ead. l. 5. ὡς ἄσβεσθ) Quod per hircum, canem, gallum, quercum iuraret. Sed nota satis haec sunt, nec indigent explanatore. At, sicubi poenitentia locum habuit, sicubi ſera licet in irae locum ſucceſſit, in huius ſanctiſſimi viri damnatione ſe totam oſtendit. Non enim haec tantum reſciſſa eſt, ſed & illius damnati ſunt ab Athenienſibus accuſatores, ipſiusque imago aurea in templo collocata. Vide, quae Plutarchus in libello de odio & invidia, nec non Tertullianus in Apologetico. TOLL.

ibid. ἐπιβουλον) Hoc vult, accuſatum eſſe *corruptae ab eo inventutis*. SOLAN.

ead. l. 9. τί οὖν χρῆναι ποιῆν) Legendum puto χρῆν, quod etiam dedit Caſelius, & interpretes. GESN. Adſcripſerat vir doct. χρῆν legendum; (forſ. pro ἐχρῆν) Guyetus vero χρῆν appoſuit legendum, non male. Ego tamen nihil mutem: nam alterum horum infinitivorum pendere queat a praemiſſo τις λέγοι. Ni malis χρῆ καὶ ποιῆν. Vid. Nav. c. 1. REITZ.

ead. l. 10. Ἀμφιβητοῦντα) Corruptum hunc locum cenſeo. Mihi certe, quid velit, non liquet. SOLAN.

ibid. Ὀμηρος — περὶ Σειρήνων) Odyſſ. M. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀποφράττειν τὰ ὦτα) Themiſtius Orat. III: Ἀποτειχιſτέον οὖν αὐτὴν, καὶ ἀποκρουſτέον τῇ ἀπιſτίᾳ, ἔσχυρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς οἰκοδομηſαμένους τὸ φυλακτήριον ὥς τε πόρρωθεν αὐτῆς ἀφεſτάναι τὰς ἐπιβουλάς. καὶ μάλιſτα μὲν ἀποκλείειν προſιούſαν, καὶ ἀπαθῆναι· εἰ δ' οὖν ſε λάθῃ παρειſδύſα, μήτοι κατακρύπτειν εἰςδεχόμενον, μηδὲ ἐντὸς ἔχειν ἐργαζόμενον, (lego, ἐπηλυγαζόμενον) ἀλλ' εἰς φανερόν προάγειν, καὶ διελέγχειν· ὅψι γὰρ ἰλιγγιώſαν εὐθέως, καὶ λυγιζομένην, καὶ βατταρίζουſαν, καὶ οὐκ ἔχουſαν, ὃ, τι χρῆſεται. καὶ εἰ τοῦτο ὑπομείνειεν ἅπαξ, οὐ μῆποτε ἐνοχλήſει λοιπὸν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποπειράſειεν, οὐδ' ἂν προſέλθοι πλεſίων· ὅσοι δ' αὐτῇ τῶν ἀρχόντων ἠσθῆſαν τι προſιούſη, καὶ τὸ θυρίον εὐμενῶς ἀνέπτυſαν, οὗτοι δὲ ἥκιστα ἀπολαύουſι τῆς φιλανθρωπίας· ἐξίſτανται γὰρ ὑπ' αὐτῆς, καὶ οὐδὲν διαφέρουſι τῶν μεμνῆτων &c. Obſtruendus igitur illi eſt, atque incredulitate prohibendus aditus, valida in auribus noſtris arce conſtructa, ut procul illius impetus arceatur. Atque ut maxime in ipſo acceſſu

reücienda ac propulsanda sit, tamen si forte clam in interiora penetraverit, cave illam exceptam ocellas, aut intra aedes tuas admittere procures, sed in apertum illico profer, ac redargue. Videbis enim illam subita vertigine correptam, ac tergiversantem, & verbis haesitantem, ac prorsus attonitam. Quod si semel perpeffa fuerit, in posterum molesta esse desinet. sed ne tentabit quidem, nec propius accaeet. Quicumque vero accedente illa stolidi atque inepti homines gaudent, benigneque suis illi fores aperiunt, fructum humanitatis suae minime serunt. De potestate enim ab ea deiciuntur, ut nihil ab furiosis dissideant &c. P. Syrus in mimis: Difficilem oportet aurem habere ad crimina. Nilus Episc. in Admonitionibus: Ἀσφαλίζου τὴν ἀκοήν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βέλῃ κακία εἰσέρχεται, muni auditum & oculos: per ipsa enim omnia tela malitiae ingrediuntur. TOLL.

ead. l. 15. Τὰ μὲν ἀξία προσίστασαι) Photius Epist. 1, sectio-
ne λη' ἔχει τὰ ὅσα τοῖς μὲν ἀδικουμένοις ἠνεωγμένα, πρὸς δὲ
τὰς τῶν ἀδικούντων ἐπαγωγὰς καὶ πιθανολογίας ἀποκεκλεισ-
μένα. Aures praebe patulas iniuria affectis; clausas contra ad affi-
cientium iniuria lenocinia, & probabiles inductiones. TOLL.

Pag. 56. l. 1. Παραβάλλεσθαι) Leg. περιβάλλεσθαι, i. e.
amplecti, colligere. Πλουτὸν περιβάλλεσθαι, Polybius. GUYET.

ead. l. 2. Καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν σικίας θυρωροῦς
καθιστάναί &c.) Simillima legas apud Isocratem ad Demo-
nic. pag. 34: ἀτοπον τὴν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύ-
πτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανεράν ἔχοντα περιπατεῖν ubi leg.
περιπάττειν, Attice: pro περιπάσσειν. Haec cl. Bel. de Ball.

ead. l. 5. Αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ) Interpres, rem ipsam apud te. Ma-
lim: rem ipsam per se expendas. TOLL.

ibid. Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν) Phaedrus fab. XI, lib. III:

Quod si damnanda perscrutatus crimina

Paterfamilias esset; si mendacium

Subtiliter limasset a radicibus;

Non evertisset scelere funesto domum.

Ergo exploranda veritas multum prius;

Quam stulta prave iudicet sententia.

Et mox:

Nil spernat auris, nec tamen credat statim.

Quandoquidem & illi peccant, quos minime putes,

Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus.

Hoc admonere simplices etiam potest.

Opinione alterius ne quid ponderent.

Ambitio namque dissidens mortalium.

Aut gratiae subscribit, aut odio suo.

Erit ille notus, quem per te cognoveris.

Sic Aratus senior Philippum regem Maced. monet, μηδεν τῶν λεγομένων ὀξέως μηδ' ἀκρίτως μηδέποτε πιστεύειν. ὅταν δὲ κατὰ τινος τῶν φίλων καὶ συμμάχων προσπέσῃ τις αὐτῷ λόγος, τὸν ἀκριβέστερον ἐλεγχον ποιεῖσθαι, πρὶν ἢ δέξασθαι τὴν διαβολήν. καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τὸ τοιοῦτο, καὶ πρὸς πᾶν συμφέρον. *Ne quidquam temere, aut inconsiderate eorum, quae audiverit, credat: tum vero quoties aut amici, aut socii accusatio aliqua delata fuerit, diligentissime ut omnia prius inquirat, quam accusationi fidem habeat. Nam & regium hoc esse, & ad omnia conducibile.* Polybius lib. IV. Iustinus Martyr Paraenetic. 1 ad Graecos: Ἡ γὰρ τῶν χρημάτων ἀκριβὴς ἐξέτασις, καὶ τὰ δόξαντα καλῶς εἶναι πολλάκις ἀλλοτρίωτα δαίκνυσιν, ἀκριβεστέραν πείρα τὰ ληθὲς βασιανίσασα, accurata namque rerum inquisitione etiam ea, quae antea bene se habere videbantur, saepe aliter affecta esse ostendit, accuratiore experimento veritate indagata, explorataque. TOLL.

ead. l. 11. Τὸν φθόνον) Ἀπ' λόγον; i. e. dicendi facultatem. GUYET.

ead. l. 14. Κεκινημένον) Forte κεκινημένον εἶναι. Sic interpret legisse videtur. GUYET.

Pag. 57. l. 1. Ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν) Haec omissa sunt ab interprete. Id est, ut in initio diximus. TOLL.

ead. l. 4. Ὡς ἂν πεφωτισμένων) Menti namque, (ut ait Cicero lib. II Acad. Qu. c. 10) nihil est veritatis luce dulcius. TOLL.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. l. 1. ΨΕΥΔΟΛ. &c.) Scriptus in Polyeuctum Sophistam. L. Suidas in ἡνίοχος, & in Πολύευκτος. MARCIL. Quod titulo adiicit liber Vossianus verba κατὰ Τιμάρχου, non est temere. Respicit enim illa c. 27, Ἀθηναῖοι γράμματός ἐνδὸς προσδύκη τιμήσαντές σε Ἀτίμαρχον ὀνόμαζον, ubi vid. not. Sed quod Marcilius Polyeuctum esse, qui hic laceratur, pronuntiat, in eo fefellit eum attentio. Polyeuctum aliquem suae aetatis hominem, (καθ' ἡμᾶς) ἀποφράδα, Luciani forte exemplo, ibi Suidas appellat. Neque video, quid impediatur, quo minus intelligatur ille Polyeuctus, qui Constantinopolitanus Patriarcha fuit ab A. C. 956 ad 970. Accuratissime sane cum aetate Suidae a Kustero constituta conve-

nit. Interim Marcilius in errorem etiam, parvum illum quidem, & ingentibus meritis redemptum, induxit Fabricium B. Gr. Vol. IX p. 773; qui etiam p. 709, eadem forte ratione impulsus, negat credibile esse, Polyuctum Suidae esse Constantinopolitanum illum Patriarcham. GESN.

ead. l. 2. KATA TIM.) Haec verba in solis *Veneris* exstant, nisi quod Scholia etiam agnoscunt; v. cap. 27. Marcilius de alio cogitavit, in quem haec tam acerba quadrarent. SOLAN. KATA TIM.) Noli omittere, licet in omnibus fere absit, suspicioque sit, editorem Iuntinae id adiecisse ex c. 27, ubi ipse significat, in quem haec direxerit; quod etiam animadverterat La Croze, notae Marcilianae adscribens: Immo in Timarchum, ut ipse infra p. 446 ed. Graev. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποφράδα) Apophradis vocabulum in usu esse probat. Heniochus enim Comicus fabulam conscripsit, cui titulus est ἀποφράς, i. e. dies inauspicatus. Olim vocabantur inauspicati, quibus publica non licebat agere. Ἀνθρῶπος ἀποφράς καὶ βλέπον ἀπιστίαν. COGN.

ead. l. 5. Ἐπ' αὐτῷ) Glossema videtur. GUYET. Sententia manifesta. Sed aliine etiam ita, pro Ἐπ' αὐτῷ ὅτι εἶπον; GESN.

ead. l. 6. Τῶν γὰρ τρόπων) Lege τὸν γὰρ τρόπον. GUYET. Τὸν γὰρ τρόπον recte W. Fl. & B. 2. In reliquis prave legebatur τῶν γὰρ τρόπων. SOLAN. Aut legendum videtur τὸν τρόπον σου, aut τῶν τρόπων (ἵνεκα) σε κ. τ. λ. Certe accusativus, ad εἰκάσας qui referatur, requiritur. GESN.

ead. l. 8. Βούλεται εἶναι) De hac phrasi cum Belgicismo conveniente, frater G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. agens pag. 447, Nostrum allegat in Prometh. c. 2, dicentem, καὶ εἴγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς. Sed vid. ibi notam Hemst. ac rursus fratrem eundem in Θέλω, p. 484, plura afferentem; addo tantum Herodot. Eut. p. m. 105, τὸδε ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν. REITZ.

ead. l. 10. Τέττιγα) Proverb. BOURD.

Pag. 59. l. 3. Περιπετεῖς) Iambl. N°. 184, νοσοκομήσων τε αὐτὸν περιπετὴ γινόμενον τῷ ἱστορουμένῳ τῆς φθειρίδας πάθει. & iterum n. 252. Vid. Suid. Πολυσύχνης ἡνίοχος & Τίμαρχος, & Athen. SOLAN.

ibid. Χολῆ) Ita W. Mf. Hipponactis χολαὶ ἱαμβοὶ ab antiquis memorantur; unde subierat fortasse hic a Luciano nominatos; at nunc Luciani acumine res indigna videtur. In omnibus impressis prave ante hoc scriptum est σχολῆ. SOLAN.

ead. l. 8. Γεγονότων) Conf. supra Gall. c. 1. REITZ.

ead. l. 11. Ταῦτά σοι) An ταῦτά; GUYET. Bene, & quia tam levis est mutatio, sic edi curavi. REITZ.

ead. l. 13. Πόθεν;) Forſan πόθεν γὰρ quaefivit Solan. Nec adeo immerito. Vid. de hac formula Bergl. ad Alciph. I, Ep. 23, p. 92. Et Hemſterh. Tim. § 2 & 8. Nihil hic tamen adderem: nam & ſic infra c. 29, πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότομος; REITZ.

ibid. Πολλοῦ γε καὶ δέω) Huius phraſeos exempla compluria affert I. Taylor in nota 2 ad Lyſiae Orat. adverſ. delationem, pag. 405, & recte quidem exponit, eam ſignificare, longe abſum; veluti contra, ἀλγος δὲ δέω λέγειν, parum abeſt, quin dicam. Verum fruſtra mihi videtur haerere in verbis Lyſiae, quibus is orationem orditur, dicens: Πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν, ὡς βουλῇ, τῷ κατηγορῶ. Quae verba certe ibi ſignificare debent, plurimas gratias debeo accuſatori; (quod ſcilicet diu optatam occaſionem praeſbuerit, meae vitae rationes exponendi) ut bene vidit ipſe: quando autem addit, ſed proſεττο πολλοῦ δέω & δειν tam eſt huic ſententiae adverſum, quam quod maxime, videtur non attendiſſe eodem redire, ſi negative ad Graeca reddideris, non ſatis poſſum gratias habere adverſario; quo faſto, nihil contrarii video. Nam qui proſitetur, ſe multum abeſſe, non neceſſario dicit, ſe alienum eſſe ab illa re agenda, vel ſe nolle facere, verum, ſe imparem, ſive, non ſufficientem declarat: adeoque cum ſe nunquam ſufficientes gratias habere poſſe adverſario declarat, eo ipſo fatetur, ſe maximas ei debere. REITZ.

ead. l. 16. Σιμωνίδην) A Ceſio hic diverſus. SOLAN.

ibid. Ἰππώνακτα) Hic in pictorem quendam tam atrociter ſcripſerat, ut ſuſpendio vitam finiverit. SOLAN.

Pag. 60. l. 2. Ὀροδοκίδην) Horat. Epod. VI: Qualis Lycambae ſpretus inſido gener, Aut acer hoſtis Bupalò. Ubi quod de Bupalò habet, ad Hipponactem pertinet, cuius in eum iambos nominat Tzertzes, non ad hunc. Vid. etiam Orig. c. Celf. 74 f. (ubi in margine perperam legitur Λυκάμβαντα, laudato etiam Luciano.) H. Steph. Lyr. 144 C. & Marm. Ox. 209. In W. ſcribitur Ὀροδοκίδην. In Fl. Ὀροκίδην. SOLAN.

ead. l. 3. Τοὺς ἐκείνων ἱάμβους) Iamborum illorum cauſam, i. e. qui malitia ſua iambos illorum provocarunt. Τὸ ὑποκείμενον, obiectum. GUYET.

ead. l. 5. Σκυθῶν) Ridicule: lege σκυτέων. Vult enim dicere Lucianus, Pſeudologiſtam ignorare etiam ea, quae vel viliffimi opifices ſciant; quod clare patet ex cap. ſeq. KUSTER.

ead. l. 7. Τὰ ἐν ποσὶν) Eadem phrasis supra in Quom. Hist. cap. 2. Et Nigr. c. 7. Item apud Long. Past. I, p. 14, & II, pag. 64. REITZ.

ead. l. 8. Οἰκοθεν) Populares ergo erant. Vid. not. ad cap. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκείνοις) Rebus turpibus. GUYET.

ead. l. 14. Οὐ μᾶλλον ἢ κύνθαρος) Impurum animal, & turpitudinis, quam inimico obicit Lucianus, symbolum. Arist. Hist. anim. V, 19: Οἱ κύνθαροι ἦν κυλίουσι κρόνον, ἐν ταύτῃ φωλεύουσι τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτουσι σκόληκας, ἐξ ὧν γίνονται κύνθαροι. Disertius etiam Aelian. Hist. Anim. X, 15: Ὁ κύνθαρος ἀθλητὴς ζῶν ἐστι. σπείρει δὲ εἰς τὴν σφαίραν, ἣν κυλίει. ὁκτὼ δὲ καὶ εἴκοσι ἡμερῶν τοῦτο δράσας, καὶ δάλας αὐτὴν, εἶτα μέντοι τῇ ἐπὶ ταύταις, προάγει τὸν νεοττόν. Quo loco recte utuntur viri docti ad interpretandum illud Ausonii Epigr. 70, 7, *Perversae Veneris* &c. per μετεμύχουσι

Non taurus, non mulus erit, non hippocamelus,

Non caper, aut aries, sed scarabaeus erit. GESN.

Pag. 61. l. 2. Οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς) Οὕτως ἀσφαλῆς, deleta negatione. MARCIL. Ἀσαφῆς omnino legendum videtur. Supra pluribus locis idem error sublatus. GUYET. Ἀσαφῆς) Menagii emendationem in textum recepi. Ms. tamen cum impress. omnibus ἀσφαλῆς. SOLAN. Ἀσφαλῆς) Ἀσαφῆς meminisse iubere legere Guyetum, dum ad Iov. Trag. c. 28, ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων similiter in ἀσαφῶς mutaret. Solan. quoque ἀσαφῆς praefert, me hic non refragante, sed sine auctoritate nihil mutante. REITZ.

ead. l. 3. Τὴν λεοντίν) Conf. supra Ἀναβ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 5. Κυμαῖος) I. e. ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος. Vid. Erasmi. in proverb. *Sero sapiunt Cumani.* GUYET. Vid. Ἀναβ. cap. 32, & Δρακ. cap. 13. In Aesopi, quae hodie circumferuntur, fabulis, Cumarum nulla mentio. Vid. Delect. fab. 123 & 157. SOLAN.

ead. l. 8. Πρὸς ἐμοῦ) Quos nunc exstantes libellos innuat, primo quidem ambigebam. Nunc ad *Rhetorem* suum respicere video. Sophistes enim hic audit cap. 5 & 8. *Celebris Sophista* cap. 9. *Rhetor & Sophista* c. 19. SOLAN. Ms. Reg. 2954: πρὸ ἐμοῦ, quam lectionem in interpretando securus est cl. Bel. de Ball.

ead. l. 10. Ἀριφράδην) Impurus hic, teste Aristophane in *Equit.* & Lesbiorum morbo, quem adinvenisse videtur, infamis. V. p. 359. SOLAN.

ead. l. 11. Μίσθωνα) Vid. not. ad Ovid. Trist. II, 417, & *Ἀπαιδ. c. 23. SOLAN.*

ibid. Βάσταν) De hoc nihil invenio. Vide, an non potius legendum sit *Βάσσαν*, de quo ad *Ἀπαιδ. c. 23. SOLAN.* *Βάσταν* ignotum ait Solan. Sed vid. Hesych. *Βάστας ὁ Χῖος*, quod monuit Wesseling. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀριστοφάνης) Conf. Aristoph. Equit. v. 1278, unde haec sumta; & reliqua omnia emendanda a versu Aristoph. l. d. 1281 — 1287. REITZ.

Pag. 62. l. 1. Προλόγων εἰς ὃν Ἐλεγχος) Sine dubio est, hic non indicari Comoediae nomen, non laudari versus ipsius Menandri, recte (quantum ad causam, demta verborum asperitate) eo nomine reprehensum Io. Clericum a Phil. Lips. ad Menandri reliqu. hoc tit. Porro Elenchi, h. e. *convictionis*, personam iam adhibuit Noster in fine Piscatoris c. 48. GESN.

ibid. Ἐλεγχος) *Μενάνδρου πρόλογος*. GUYET. Hinc in nupera fragmentorum Menandreorum editione p. 58, fragmentum hoc concinnatum est: *Ἐλεγχος γὰρ θεὸς τῇ παρρησίᾳ, τῇ τ' Ἀληθείᾳ φίλος*. totique fabulae, si Diis placet, nomen *ἘΛΕΓΧΟΣ* inditum. Parum feliciter utrumque, ut ab illius editionis censore Anonymo iam observatum est pag. 26; sed ante Clericum, Menagius, ut in not. edit. Amstel. videre est, senarium esse pronuntiabat, *φίλος Ἀληθείᾳ καὶ παρρησίᾳ θεός. SOLAN.*

ead. l. 2. Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παρρ. θεός) Senarius. GUYET.

ead. l. 10. Ἀνίπτοις ποσὶ) Habuimus supra Dem. cap. 4. Et Rhet. Praec. c. 14. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκποδὼν) Cf. sup. pro Imag. c. postremo. REITZ.

Pag. 63. l. 2. Αἰτιάσασθαι σε) Sic libri omnes impressi & Ms. M. ideo autem repetit, ne de se intelligatur dictum. SOLAN. Obscuriusculum facit locum actio comica. Nemo te, *Elenche*, accusabit veritatis & libertatis causa, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, & turpitudinis convincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda: *non laudabis me, Elenche*, h. e. non admiscebo ego quidquam meae laudis. Ut res ipsa lectori festinanti fieret manifestior, ipsam Elenchi pro-
topopoeian Prologi instar argumentum & occasionem dramaticis, ut ille apud Menandrum, narrantis, alio genere typorum curamus in Latina interpretatione exprimi. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς αὐτοὺς) Scil. τοὺς ἀκούοντας. GUYET.

ead. l. 7. Λόγον τινὰ — ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγ.) Mos ea

aetate frequens, cuius originem apud Nostrum in Herodot. habes, c. 1. Philostratus passim meminit in vitis Sophistarum & Apoll. vita. SOLAN.

cad. l. 13. Τὸν Αἰσώπου κολοῖον) Confer 'Απολ. μισθ. cap. 4. SOLAN.

cad. l. 15. Ἐωλα) I. e. vetera, meditata. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 25, μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν. Et Schol. ib. ἑώλους ἀρτους exponentem χθεσινούς. REITZ.

Pag. 64. l. 2. Αἰτήση τινας ὑποθέσεις) Sicut ille apud Plinium Ep. II, 3, 1, *Isaeus*, qui & ipse poscebat controversias plures, electionem auditoribus permittebat. Poscebat, inquam, non ponebat; quam sententiam nostram contra illustrem Cuperum nuper ibi defensam, mirifice confirmat hic locus, de quo in mentem tum nobis non veniebat. Nempe poscebant Sophistae plures controversias aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum; & inter illas deinde optionem quoque auditoribus permittebant. Quidam forte bona fide. Hic noster quidem fraude usus, quae hic describitur. GESN.

cad. l. 4. Καὶ συνέπεισε τὸ δῆατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγον) Cum nihil haberet τῶν, quo referretur, omnino censebam scribendum τὸν, λόγον nimirum, quod perspicuum est. Sed non dissimulanda est scriptura Florentinae editionis, καὶ συνέπεισε τὸ δῆατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγων. In quibus verbis profecto nihil est, quod non probes; & ἐκείνου potest ἐμφάσεως causa esse additum, quemadmodum notum est, hanc vocem de magnis & admiratione dignis viris sic adhiberi. Sed si locum ipsum, & praecedentia praesertim, inspicias, forte vulgatiorem scripturam, pro τῶν lecto τὸν, praeferas, cum ἐκείνου λόγον sic necessario videatur debuisse dici, quandoquidem spectat singularem quandam de Pythagora historiam, cuius mentio supra fuerat facta. IENS.

ibid. Τὸν) Ed. Fl. τῶν ἐκείνου λόγων. Reliquae τὸν — ἐκείνου λόγον. Si Fl. sequaris, ἐκείνου non Pythagoram, sed stolidum illum oratorem notabit. Sed magis placet W. in quo τὸν — ἐκείνου λόγον. SOLAN.

cad. l. 6. Ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει) Ita egit hic Sophista, ut actio ipsa fidem derogaret extemporalitatis: quod diversis modis accidere posse constat. V. g. recitabat, ut adolescentuli, cum pensa reddunt: aberat ille aestus, illa sollicitudo, illa vicissim quarundam rerum incuria, extemporalis orationis comites: plena omnia testimoniis, argutiis, sententio-

Es &c. Porro illud *connectere*, quo reddidimus τὸ συνείρειν, debemus Quintilian. X, 3, 20. GESN.

ead. l. 7. Ὅτι μάλιστα) Forſan μεγίſτη. GUYET. Non reprehendo. Sed nec vulgatum damnare auſim: nam licet ὅτι ſic per pleonaſmum amet adiectivis addi, ut ὅτι πλεῖſτος χρυσοῦς Aefop. fab. 128; ὅτι μεγίſτη φωνὴ apud Noſtr. c. 6 & 15, ubi nos vide; & Thucyd. VII, c. 69, ὅπως ὀτιμεγίſτη ἀφέλεια γένοιτο: tamen & adverbia ſaepe pro adiectivis poni, non ſolum in tritiſſimis illis locutionibus ὁ πάλαι λόγος, ἢ πρὶν ἀſτοχία, ſed & in aliis, ſatis iam ſaepe indicatum. Ὅτι μάλιστα quoque coniungi, notum arbitror, ut ſupra c. 1, & ap. Thucyd. V, c. 36, ὅτι μάλιστα una voce exaratur. Et ibid. c. 46, ὅτι τάχιſτα εὖρημα εἶναι διακινδυνεύσαι. Quae tamen non ita ſimilia fateor, ut nihil regeri poſſit. REITZ.

ibid. Ἡ ἀναιſχυντία οὔσα) Locus mihi, & Kuſtero ſuſpectus. SOLAN. Niſi aliud quid hic deſit, v. g. nomen παράπλητος, ſυνήγορος, vel tale quiddam; certe excidiſſe puto ſyl- labam, ſ. praepoſitionem participio praemiſſam, legendum- que παρούσα, atque ita interpretatus ſum. GESN. Eſſi Geſn. non male παρούσα coniiciit, & ego quoque vellem in aliquo libro ſic invenire, nondum tamen vulgatum muto; quia poteſt pleonaſmus eſſe, ut ſupra de Calum. c. 16, ubi τὸ δὲ etiam abundare vidimus. Adde εἶναι abundans ap. Alciph. Ep. I, p. 1, χρηſτὴν ἡμῖν ἡ θάλαſſα τὸ τήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐſτόρηſεν: ubi Bergl. plura ſimilia. Addo etiam Long. Paſt. I, p. 18, δῶρον εἶναι δίδωſι. Noſtrumque infra hoc Dial. c. 25, ſοφιſτὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίηſα. Omitto, quae ſatis multa de hoc pleonaſmo notata ſervo. Sufficiant, ſi addas duo illa, quae Hemſt. T. I, Iud. Voc. p. 321, dedit, ubi Noſter, ὁ δὲ ſταυροῦς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη. Sed ſi haec non eſſe pro- fuſ ſimilia huic οὔσα dixeris, ſuperius δὲ tamen in Calumn. vel eod. modo abundabat, vel videndum, an τὸ οὔσα, hic non efficax plane ſit, pro vera, uti ex Demoſth. ἡ οὔσα ἀρχὴ, ve- rus principatus, & οὐκ οὔσα, falſus, ab Lexicogr. aſſertur, quodque aliis etiam auctoritatibus firmare poſſem, ſi liceret plura commentari. REITZ.

ead. l. 17. Λόγον τόνδε ſυγγράψ.) Lucianus ſcilicet. GUYET. Pag. 65. l. 3. Καὶ πῶς) Quo πῶς illud referri debeat, incertum eſt. SOLAN.

ead. l. 6. Ὁ ποιητὴς οὗτος) I. e. Lucianus, cuius ego ſum prologus. GUYET. Hic eſt ipſe Lucianus, ὁ τὸν λόγον τόνδε ſυγγράψας, ut modo dicebat. Loquitur enim Prologus dra-

matris Elenchus, qui Lucianum *poëtam suum* vocat, ut Terentianus v. g. prologi Terentium. GESN.

ead. l. 7. Ἐξεπολέμωσε) Thom. Mag. v. πεπολέμωται, ait: πεπολέμωται, ὁ εἰς ἔχθραν πραχθεὶς τινι, καὶ πολέμιος γενόμενος. ἔξεπολέμωσε δὲ, ὁ πολέμιόν τινα ἐτέρῳ ποιήσας. πεπολέμωται δὲ ὁ πολεμηθεὶς. REITZ.

ead. l. 9. Ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νομηνίας τρίτη) Romano stilo III Non. Ian. solemnis ille *Votorum* dies; *Vota* etiam f. Βῶτα dictus in antiquis monumentis. Quae dici possunt ea de re, occupavit omnia, nec ipsum hunc locum praetermisit, felix diligentia Ezech. Spanhemii ad Iulian. Orat. I, p. 276 seq. Ceterum quod hic ipse dies quoque *ιερομηνία* vocatur, nihil insoliti. Vid. quae in fine Icarom. ea de re annotavimus. GESN.

ibid. Τρίτη) Plutarchus initio vitae Ciceronis pag. 1578 f. ἡμέρα τρίτη τῶν νέων Καλανδῶν ἐν ἣ νῦν οἱ ἀρχοντες εὐχονται καὶ δύνουσιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος. V. Schot. Obs. 245. Fab. Mag. Rom. 198. Herodian. I f. anni ineuntis diem primum *ιερομηνίαν* vocat, ubi III Non. accipit Lipsius, quod non probo; vid. Lipf. excurs. ad Tac. Ann. XVI AB. Ubi virum summa & eruditione, & industria conspicuum miror hunc Luciani locum fugisse, eo magis, quia nulli eorum, quos laudat, scriptorum, huius moris origo prima, a Luciano hic addita, traditur. Vide *Strenarum orig.* SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ τότε γελάσας) Lucianus. GUYET. Ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, *is*, qui tunc in Olympia risit super supposititio Pythagora. Vulgati ὑπὸ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, sub supposititio isto Pythagora, inquit interpretes, quod quid sibi velit, nemo dixerit. GRAEV.

ibid. Ὑπὸ τῷ) Forte ἐπὶ. Sic autem distinguendum: ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθ. &c. i. e. super Pythagora. GUYET. Recte, ideoque ἐπὶ recepi, & comma post ἐκείνος sustuli. REITZ.

Pag. 66. l. 15. Καθ' αὐτοῦ) In omnibus libris nostris κατ' αὐτοῦ. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Συνέγραψεν, ἐμὲ) Legendum videtur συνέγραψεν ὁ ἐμὲ προεισπέμφας ὑμῖν. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ ὅποσα κἄν) Forſan καὶ ὅποσα ἂν καὶ οἱ ἐπὶ τῶν &c. GUYET.

ead. l. 7. Πατρίδι) Infra c. 19, καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν vocat. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐφέῳ νῦν) Hinc est, quod Ephesi hunc libellum scriptum fuisse colligo; vid. etiam c. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Ἰλιεύς ὢν τραγῳδούς) Proverb. p. 892. BOURD. Vid. Ἀναβ. c. 38. Polyaen. Strat. III, p. 229, Iliensium meminit. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰπὲ γάρ μοι πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβίβης) Benedictus, dic mihi per Pandemum, & Genetyllidem, & Cybiben, absurde. Recte vidit Palmerius, πάνδημον esse Veneris epitheton; nimirum est, quae Lucretio dicitur vulgivaga Venus. Hinc & in Ms. legitur πρὸς τῆς Πανδήμου καὶ Γενετυλλίδων. Sic sane & Aristoph. in Θεσμοφορίαζούσαις. Ὡς ἡδὺ μέλος, ὃ πότνια Γενετυλλίδες, καὶ θηλυθριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον, quam suavis cantilena, o venerandae Genetyllides, & effeminata & lasciva. Sed tamen Γενετυλλίς etiam legitur apud eundem in Nubibus: Ἡ δ' αὖ μύρου, κρόκου καταγλωττισμάτων, Δαπάνης, λαφυγμοῦ, κωλιάδος, Γενετυλλίδος, sc. ὅζει. Haec vero unguentum, crocum obsoeana basia, Et sumius, & Crapulam, & Venerem, & Genetyllidem olet. Dicuntur esse Dii five Deae praefides generationis. Vide antiqua Scholia. Recte vero Κυβίβην docti viri emendarunt. Non est Venus, sed magna mater, Cybele, quae & Graecis & Latinis Cybebe dicitur. Nam & in inscriptionibus, & in antiquis membranis, sic appellatur, ut apud Phaedrum in Codice Remensi, ut olim mihi ostendit vir dignitate & doctrina praecellens Marquardus Gudius, qui regi Daniae est a consiliis. Is etiam, ubicunque Cybele legatur apud poetas secunda longa, aut Cybelle corrupte, libris antiquis auctoribus, rescribendum affirmat Cybebe, aut Cubebe; quod verissimum, & in Prudentio iam emendavit Nicolaus Heinsius. Illius autem hic meminit propter eius amorem erga Attin, & quia lascivissima fertur fuisse, ut ipse Lucianus in dialogis Deorum indicavit. GRAEV.

ead. l. 16. Πανδήμου) Xenophontem audi συμποσ. p. St. ed. 522 L. g. — Εἰ μὲν οὖν μία ἐστὶν Ἀφροδίτη, ἢ διτταί, Οὐρανία τε καὶ Πάνδημος, οὐκ οἶδα — ὅτι γε μέντοι χωρὶς ἑατέρᾳ βοῦμοί τε εἰσὶ καὶ ναοὶ καὶ θυσίαι, τῇ μὲν Πανδήμῳ βαδιουργότεραι, τῇ δ' Οὐρανίᾳ ἀγνώτεραι, οἶδα. De cuius templo Athenis vide Athen. XIII, p. 569. Confer & Nostrum Ἐτ. Δ. VII, & Δημοσθ. c. 13. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλ.) Eandem vim habet haec obtestatio, seu adiurationem malis, quam in libello contra Indoctum cap. 3 illa Libanitidis mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλίς parum honesta iam Aristophanis aetate fuisse, cuius loca iam laudata Graevio. Hanc ipsam ob causam ausus sum non Genetricem hic reddere, quod honestum Ro-

Lucian. Vol. VIII.

E e

mae, ac tantum non severum numen est, sed *Genetriculam*. GESN. Non satis video, cur articulum necessario insertum velit Solan. Nam in his formulis articulus frequentius omitti amat, ut supra Bacch. c. 5, πρὸς Χαρίτων infra c. 16, πρὸς Ἀδώνιδος, quae asseveratio eadem est, atque hic. Dein cap. 26 pr. πρὸς Σεῶν item c. 28, πρὸς Σεῶν εἰπέ μοι, & c. 31 f. πρὸς Διός. Ac Dipf. cap. 9, πρὸς Φιλίου. Et crebro alibi. Verum & addi interdum articulum, quis infitiabitur? nam & paulo supra, Adv. Indoct. c. 3, πρὸς τῆς Λιβανίτιδος. Sed ideo non inferendus, ubi ab libris abest. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδος) In *I.* uti in *Mf. Gr.* Γενετυλλίδων quam scripturam sciolus aliquis invexerit, qui cum Ἐρωτ. cap. 42, Γενετυλλίδας plurali numero legisset, & hic ita legendum esse credidit: sed longe alia ratio est; servandaque omnino vulgata, quamvis Pausanias etiam plurali numero habeat pag. 2, 3. SOLAN.

ibid. Κυβίβης) Corrige Κυβήβης. Hesych. Κυβήβη, ἡ μήτηρ τῶν Σεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη. Depravate apud Hesych. Κυβήκη legitur, pro Κυβήβη. Suid. Eust. GUYET. Conf. infra Τραγοπ. v. 30. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Νῆ Δία) Ἀποσιώπησις hic notanda est. SOLAN. ead. l. 6. Ἑλληνικοῦ) Ἑθνους, aut simile quid, subauditur. GUYET.

ead. l. 10. Τὸν Ἐρεχθίδα) Ita *Mf. Reg.* 2954. Sine articulo edd. ead. l. 12. Ἀποφράδα) Ad hoc verbum Io. Brod. *Misc. P.* 2, c. 17, p. m. 498, haec commentatur: Notatus est (ait) a quodam Lucianus, ut ex eius scriptis cognoscimus, quod vocem hanc ἀποφράς, perinde ac barbaram usurpasset: quam vel uno hoc argumento ἑλληνικοτάτην probare possem, quod eam Plato νόμων ζ in ore habuerit: ὁπότεν ἡμέραι μὴ καθααίτινες, ἀλλ' ἀποφράδες ᾧσι. Plutarch. οὐκ οὖν ἐφη-σήμερον ἀγωνισώμεθα προθύμως, ἵνα καὶ ταύτην ἐξ ἀποφράδος καὶ σκυδρωπῆς ἱλαρὰν, καὶ προσφιλὴ Ῥωμαίοις ποιήσωμεν. Dionys. Halic. τὴν δ' ἡμέραν ἐκείνην, ἐν ᾗ τὸ πάθος ἐγένετο, μέλαινά τε καὶ ἀποφράδα τίθεται. Id est, atram, inauspicatam & nefastam. Dicitur & ἀποφράς ἄνθρωπος, meo iudicio parum scire. Aul. Gell. L. IV, c. 19: Religiosi dies dicuntur tristi omine infames, impeditique, in quibus & res divinas facere, & rem quampiam novam exordiri temperandum est. Ego, pace Gellii, fastos dies voco, quibus fari licet praetori tria verba solemnia, *Do, dico, addico*: quorum primum ad actiones, quibus rem dari petimus, secundum ad facta vel rei vindicationem, postremum

ad executiones pertinet, sicut & *adiudico*. His contrarios *nefastos* recte Latineque nominari pugno. Ovid. *Ille nefastus erit, per quem tria verba silentur*. Horat. *Ille & nefasto te posuit die*. Varro: *vocantur dies nefasti, per quos dies nefas fari praetorem, Do, dico, addico* &c. (Horatii ille locus est 2 Od. 13, 1. Ovidii 1 Fast. 47.) Sed haec posteriora iam pueri sciunt. Addidi ramen, quia Brodaeus commentator primus Luciani dixit, & illo tempore nondum cuilibet nota erant. REITZ.

Pag. 69. l. 10. Νὴ Δία) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET. Desideratur quidem; sed studio omissum, ἀποσιώπησις enim est. Et in marg. Parisinae additum: *Praecisio*. REITZ.

ead. l. 11. Ἐξωρον) Idem quod ἀφῆλιξ, de quo v. cap. 15. REITZ.

ead. l. 15. Κἄν ἀγνοῆσαι) Κἄν ἀγνοῆσαις legendum videtur. GUYET. Non male; sed non plane necessarium, si comma, quod feci, auferatur, ut construatur συγγνώμη τοῦ ἀγνοῆσαι. REITZ.

Pag. 70. l. 3. Τοῦτομα) Post τὸ, τοῦτομα, τελεία στιγμήν ponenda videtur. GUYET.

ibid. Φήσει) Ita emendandum fuit, pro φησὶ, quod in omnibus libris nostris est; etiam in M. SOLAN. Φήσει Solan. edi voluit. Facerem, si auctoritas librorum accederet. Interea cum eo sentio, cum librorum vulgo scribo. REITZ.

ead. l. 5. Οὐ, ὅπως) Cur sequente vocali adspirata, non scriptum est οὐχ; vid. Codd. vett. GUYET. Nihil varietatis reperio. Sed quia periodus clauditur, vel saltem vox quiescit post οὐ, & vel punctum minus potuisset poni, ideo non opus erat οὐχ scribere, quia sic adspiratio sequens non coniungitur cum οὐ. REITZ.

ead. l. 10. Ὡς) In omnibus libris nostris ὥς; quod cum ferri non posset, ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 12. Συνεῖναι) Α συνέιμι, unde συνουσία, non a συνίημι, συνῆκα &c. *conversor, conversatio*. GUYET.

ead. l. 13. Ἐντρέψαντων) Sic Quom. Hist. c. 15, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μάλιστα) Supra Gall. c. 24, κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα. Vid. de hac phrasi Hemsterh. T. I, p. 170, ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος. REITZ.

Pag. 71. l. 5. Χρυσούς, φασὶν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθῃτι) Proverb. BOURD. Virg. *Et eris mihi magnus Apollo*. SOLAN. Vid. Bergl. ad Alciph. l. Ep. 30 f. Nam habuimus crebro, ut plura addere nolim. REITZ.

ead. l. 6. Ἀφῆλιξ) Alciphr. I, Epist. 6, etiam comparativo utitur, scribens: ἀλλ' ὡς ἀφηλικέστερος, καὶ γυναικὶ πάλας συνών. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Κόθορρον) Theramenem ita dictum fuisse, veterum multi prodidere. V. Suid. & supra Ἑρωτ. cap. 50. SOLAN. Pollux VII, 90 seq. inter genera calceorum, ὃ δὲ κόθορνος ἐκάτερος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν. ὅθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορρον ἐκάλουν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμόν. GESN.

ead. l. 3. Λυπάην) Ἀν Δυσάν; quasi Δυσαν̄ ἀνεμον. Placet. GUYET. Quo hic respexerit, ut & in sequenti exemplo, ignoratur. Legimus apud Aelianum de Deotimo Atheniensi, qui χῶνῃ etiam audiebat. V. H. II, 41. SOLAN. Quid rei, aut vocis, aut formae sit λυπάη, nescio an aliquis temere dixerit. Illud satis docet orationis tenor, postulari primo nomen appellativum rei, non hominis; deinde tale nomen, quod ad significandum hominem *turbulentum in concionibus* aptum sit. Dum quis melius quid vel ex libris vel ex ingenio proferat, suspicari licebit, fuisse a Luciani manu λύσσαν. Qui ad luxuriam librariorum circa ductus geminati stigma & casus in αὐν attendit, ei non improbabilis, puto, hac parte coniectura nostra videbitur, quam respectu ipsius rei commendat similitudo, quae intercedit inter illud furoris genus, quod λύσσαν Graeci vocant, quod nempe levi morsus aut salivae contagio communicatur ac transfunditur; atque inter seditiosos demagogi alicuius aut tribuni *furores*, quibus implere & quasi inficere velut contagione quadam alios solent. Vid. insignis locus supra Nigrin. c. 38; it. alius in fine Philopseudis, & tertius in Philopatr. c. 22. GESN.

ead. l. 4. Ὁ δὲ Ἑβδομήν, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδομαῖς, καὶ κείνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπαίξει) Interpres: *Rursus alius Hebdomam, quod perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet.* Hae septimae dies non sunt sabbata, quorum Sueton. in Tib. meminit: *Diogenes Grammaticus disputare sabbatis Rhodi solitus, venientem, ut se extra ordinem audiret, non admiserat: ac per servulum suum in septimum diem distulerat*, ut existimat vir magnus: sed septimos dies cuiuscunque mensis, quos hebdomades lunae dixit Gellius XV, 2. Illi dies sacri erant Apollini; quia septima luna Thurgalionis natus erat, ut constar ex Hesiodo in ἔργοις καὶ ἡμέραις, v. 770. Vide ibi Proclum. Convivia tum agitabant, & pueri ludabant. Septimus quoque dies post recens natum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quo nomen ei impone-

batur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide Harpocratior-
nem in ἐβδομημεσιν. Sed haec septima dies huc non perti-
net, sed illa septima mensis. De qua vide viros doctissimos,
Meursium Graecia feriata in ἐβδομή, & Seldenum de iure na-
turae & gentium III, 17. GRAEV. Frustra sunt, qui ex hoc
Luciani loco, aliisve similibus, morem per septimanas nume-
randi elicere conantur. Septimus enim hic dies, mensis septi-
mus est, ut ex Gellio patet L. XV, cap. 2, Apollini sacer; (v.
Graev. not. ad Hes. συμπ. 770.) non in orbem recurrens se-
ptimus quisque. Quod eo magis monitum oportuit, quia
summo viro H. Grotio fraudi fuisse video. Adde Plur. συμπ.
VIII, 1, 1277, 2. Et 1467 f. Meurs. Gr. fer. in ἐβδομή. Et
Spanh. 657. Et Nostr. Δικ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 7. Μὴ δῶς οὖν κἀμοὶ) Δῶς οὖν κἀμοὶ, extrita nega-
tione. MARCIL. Non dederis? &c. interrogative. GUYET. (Be-
ne, & secutus sum; adeoque μὴ iam servandum. REITZ.) Μὴ
δῶς οὖν κἀμοὶ, πρὸς Ἀδωνίδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον,
ἀπάσῃ κακίᾳ σύντροφον, ἡμέρᾳ δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ) Vin-
dicanda est prima huius orationis vocula μὴ, quam exteri iu-
bet Marcilius. Etenim si recte attendatur, adeo ea non exte-
renda est, ut, si abesset, inculcanda necessario foret, ad ful-
ciendum sensum. Disputat Lucianus contra eum, a quo ac-
cusatus fuerat, inepte & barbare locutus esse, qui ipsum ap-
pellasset ἀποφράδα. Post multa tandem dicta, ita pergit: Tu
vero animum adverte, (nisi plane non curae tibi sit, ignorantem esse)
si veteres ante nos in eos, qui tibi similes tum erant, talia multa,
qualo est ἀποφράς, iactarunt; (erant enim etiam tum, ut verosimile
est, aliqui abominandis moribus, pessima & sinistra indole; atque
alius quidem dixit quempiam Cothurnum, vitam eius ambiguam
comparans his calceamentis; alius vero dixit alium Lypaen, quod
orator tumultuosus concionas soleret turbare; alius dixit alium Heb-
domen, quod perinde atque pueri septimis diebus, ipse etiam in con-
cionibus luderet & rideret, seriumque populi studium in ludum ver-
teret) nonne itaque, per Adonin, & mihi concesseris, hominem,
omni malitiae assuetum, comparare diei atro ac inauspicato? Ope-
rae fuit, totam hanc periodon ponere, ut ei universae lux ac-
cederet, quam non nimia interpretum diligentia offuscarat.
Duae, quarum notas inserui, parentheses iniunt, &, eis con-
sideratis, sensus est planissimus. Liquet quoque, per signum
interrogandi hanc orationem claudendam esse; quod & in
Graecis fieri debet; idque diligenter observatum esse video
a Florentinis. IENS.

ibid. Πρὸς Ἀδώνιδος) Similis obtestatio iis, quas per Πάνδημον & Generyllida conceptas, itemque per Libanitida, iam vidimus hic c. 11. GESN.

ead. l. 9. Τοὺς χαλοὺς τῷ δεξιῷ) Intell. ποδί. Plin. XXVIII. 3, l. 7: *Despuimus comitiales morbos, hoc est, contagia regerimus. Simili modo & fascinationes repercutimus, & dextrae clauditis occursum.* GESN.

ead. l. 10. Χαλοὺς τῷ δεξιῷ) Sic libri omnes nostri; haud fane commode. SOLAN.

ibid. Τῷ δεξιῷ) An a dextra, vel ad dextram, intellecto conversi, an dexteritate? Ἐπέχω. GUYET.

ead. l. 11. Ἡ εὐνοῦχον ἰδοι) Vid. supra Eun. cap. 6. SOLAN. Adde Brod. Miscel. P. II, p. 509, qui veterum de hac superstitione testimonia, Chrysostomi, Luciani, Appiani, Plutarchi, Senecae, Xenophontis, Iuvenalis, Suetonii, ac Ciceronis, profert. REITZ.

ead. l. 15. Κληδονίσματα) Nihil hic varietatis invenio. At supra Amor. cap. 39 in *δυσκληδονίστων* fluctuabat scriptura, quam ad hanc accommodavi, quia & constans, & cum Suida aliisque convenit. REITZ.

ead. l. 16. Τοῦ ἀπαντος ἔτους) Subaudi τὸ, διὰ, i. e. διὰ παντός ἔτους. GUYET.

Pag. 73. l. 4. Κύφωνα) Κύφων κυρτὸς est κυρτὸς, seu τὸ κυρτὸν: α κύφω κυρτὸς, κύφων &c. Κύφων ab Etym. exponitur κύρτωμα. Ponitur pro catasta, seu numella, aut collari aliove instrumento, quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur. Hic μεταφορικῶς de scelerato dicitur & malefico. Sic Latine *carcer, crux, scelus*, & simil. GUYET. De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inferitur, ut *κύπτειν* cogatur, qui ita vincus est, plura Salmast. de Mod. Usur. p. 814 seq. GESN.

ead. l. 13. Ὀλέθρῳ) Barbaro. LA CROZE. Cur Guyerus iam non corrigit ὀλεθρίῳ; ut supra fecit Alex. c. 11, ubi pro ὀλεθροὶ ἐκείνοι Παφλαγόνες malit ὀλέθριοι. An quia ibi pluralis intolerabilior erat, quam hic singularis? At substantivum hic ab Luciano adhibitum, non modo ex praemisso ὀλεθρον, κύφωνα, pater; sed & alibi sic solet, ut de Salt. c. 5, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Iov. Trag. cap. 43, ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὀλεθρος. Ac Paraf. cap. 42. Et quis nescit, substantiva eiusmodi efficaciter adhiberi pro adiectivis, ut *pestis* pro homine pestilente Aët. Apost. XXIV, 5: *εὐρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον αὐμῶν.* Et sexcenta similia. REITZ.

ibid. Συμπεριφεύρου) Scholium ad hanc vocem habet Constantinus in Lexico pro συμπεριενόστεις αὐτῷ μετὰ φθορᾶς καὶ μιαιῶς διαγωγῆς. Ego tamen συμπεριφεύρου legendum censeo. SOLAN.

Pag. 74. l. 2. ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος) Proverb. BOURD. Conf. supra T. I, Tim. c. 32, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γεγεννημένον. De homine voluptatibus corrupto & ad nihil amplius apto, de qua proverbiali locutione vid. plura l. c. in nott. Hemsterhulii. REITZ.

ead. l. 3. Μέννηται) Sic necessario scribendum, non μέμνηται, quia non ad ἐκείνα, sed ad πολίταις pertinet, de quibus ἴσασιν plur. num. iam dixit. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ) Talia de te, te rhetorem esse & Sophistam scilicet. GUYET.

ead. l. 12. Δύο μὲν ἡλίους) Ex Euripide, Baccho 915; unde & Virg. Aen. IV, 470: *Et solem geminum, & duplices se ostendere Thebas.* Adde Plut. T. II, p. 1083 E. ed. Gr. L. Xyl. SOLAN. Pentheus furens apud Eurip. Bacchis 916 seq. καὶ μὴν ὄρῃ μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ, Δισσὰς δὲ Θήβας, κ. τ. λ. quod imitatus Virg. Aeneid. IV, 469; ubi reliquas imitationes dedit La Cerdæ. Add. Ovid. Artis III, 764, ubi de ebrietate. Furiosos & ebrios hac in re iungit Lactant. de Opif. Dei 9, 1. GESN.

Pag. 75. l. 1. Πατρίδα) Phoenicius ergo hic, uti & Indotus; de quo ad cap. 19 illius opusculi dictum est. SOLAN.

ibid. Χεῖμα κακὴν) Hesiod. Ἔργ. 638. SOLAN. Alludit ad Hesiodi Ἔργ. 640, qui patrem suum habitasse dicit, διζυρῇ ἐνὶ κόμῃ, Ἀσκη, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλήν, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ. GESN.

ead. l. 2. Καλλίστην καὶ μεγίστην) Ἀντιόχειαν sc. GUYET.

ead. l. 16. Ἀπαγωγὸν) Verbum de industria suppressum videtur propter rei turpitudinem. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 16. Et Iens. ad Tim. § 16. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Ἐς γόνυ συγκαθήμενον) I. e. eis τὰ γόνατα. Infra ἐν γόνασι κείμενον dixit. GUYET.

ead. l. 3. Ἐκείνον δὲ, οἶσθα ὅτι καὶ ποιοῦντα) Legendum & hic ὃ, τι. IENS.

ead. l. 12. Ἐπιμανεστέρα) An forte ἐπιμανεστέρα; nam altera vox est insolens. KUSTER. Ἐπιμανῶς habes ιστ. β. 25; ἐμμανέστατα autem φιλοσ. c. 14. Quare non est sollicitanda haec scriptura. Certe consentiunt Codices, & aptissima est vox. SOLAN. Cum praecedat γυμνότερα ἀκολασία, sequa-

tur τοῦνομα μείζον, & ἀκάλυπτος κεφαλὴ, credibile mihi fit, non ἐπιμανεστέρα legendum, sed ἐπιφανεστέρα. Ceterum ἀκάλυπτον κεφαλὴν refero ad notum morem obnubendi in turpitudine & pudore caput. Vid. interpretes Petroniani ad illud cap. 7 *operui caput*. GESN.

ead. l. 14. Τῆς βοηθός ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος) Καὶ βοηθός ἂν κατέστη ὁ τελευτ. Illud autem εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι &c. accipe cum ironia. *Unus ille solus*, qui contra tibi unguis in ulcere, cuius tu domui. MARCIL.

ead. l. 15. Μισθοδοτής) Quaeſtorne, an tantum, qui mercede nefas hoc emerit? Potterius verum esse existimo; nec, ubi pro quaeſtore ſumatur, reperio. SOLAN.

Pag. 77. l. 8. Καθάρσιον) Supra Amor. c. 3 & 29. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ ὄναιό γε τῆς εὐκλείας) Grand bien te ſaſſe, GUYET. Conf. ſupra Philopſ. c. 27. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν Ἐφέσῳ) Ubi & hoc ſcriptum oportet; quod ſuperius iam ad cap. 10 annotatum eſt. SOLAN.

ead. l. 13. Πρῶτά σου ἤδεισαν) Interpres οὐκ ἤδεισαν legiſſe videtur. An legendum, πῶς οὖν ἂν ἐθαύμαζον &c. GUYET. *Non noſſent*, Benediſt. dederat. *Noſſent*, Micyllus. Leſſio quidem Guyeti adiuvatur ſigno etiam interrogandi addito. Pot-eſt interim & οὐκ ita accipi, quaſi, *quomodo non mirarentur, ſi priora noſſent?* (Et in interrogatione οὐκ interdum additur, ſenſu eodem manente, ac ſi omitteretur. Exempla dedi in libro de Ambiguſ) ſed vulgata hic tamen rectius exponitur, *qui fieri poſſet, ut non admirarentur*, ut apud Herodian. III, 6, 14, πῶς οὐχὶ νῦν, καὶ προσελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως, — ῥᾶστα κρατήſατε quis dubitet, quin nunc tantarum acceſſione virium — facile proſigaturi ſitis? Nec ibi poteſt abeſſe negativa, neque in vulgato illo τίς οὐκ ἂν ἀγέſατο τῆς ἀρετῆς; quare neque hic in Luciano quidquam mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. Περὶ πόδα) Hoc verum eſſe, vid. ad Aſin. c. 20. Etſi & alibi cum παρὰ confunditur in edd. ut ibi indicatum. REITZ.

Pag. 78. l. 4. Τὰ κακὰ ἀπολαύειν) De hoc verbo in bon. & mal. partem valente vid. Hemſterh. ad Nigr. cap. 30. Item ad Tim. c. 2. Ac Solani notam ibi praemiſſam, vel potius lenſi, qui etſi reſutatur ab Hemſterhuſio, habet tamen exempla quaedam haud inepra. Adde Philopſ. cap. 40, ubi ἀπέλαυσα per *abſtuli* recte Geſnerus reddit; cum & ibi in malam partem valeat. REITZ.

ead. l. 17. Βρομολόγους) Forſan βρομολόγους. Βρόμος, ſonitus, fragor. GUYET. Tenui hanc in interpretando rationem, ut quae verba ſola compoſitionis inſolentia peccare viderentur, ea ſimilibus, quoad poſſem, Latinis redderem; ultima vero, quae plane barbara ſunt, Graece ſcripta apponerem. Nempe pro σφενδονίζειν *funda emittere*, σφενδονίζειν dixerat homo, quaſi eſſet nomen σφένδιξ, & χειροβλημάσθαι voluit eſſe *manu proiicere*, quod formavit contra omnem analogiam ex βέβλημαι. Ceterum obſervo, verborum, quae hic reprehenduntur, nullum apud Pollucem eſſe, quem alias fugillari a Luciano, falſo id quidem, creditum eſt. Vid. ad Lexiphanem. GESN.

Pag. 79. l. 1. Τροπομάσθλητας) Μάσθλης, *lorum, flagrum.* GUYET.

ead. l. 2. Τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ) Gloſſema videtur. GUYET. Omiſit Fl. & fane Scholium ſapit. Agnoſcit tamen Codex M. cum impr. omnibus. SOLAN.

ead. l. 3. Χειροβλημάσθαι) Ψηλαφᾶν, χειροτρίβειν. GUYET. *ibid.* Ὁ λόγιος Ἑρμῆς) Habuimus non ſemel. Sed videri etiam poſteſt I. Elſn. ad Aſt. Apoſt. XIV, 12. REITZ.

ead. l. 5. Τῶν Ἰαλέμων) V. Zenob. IV, 39, & Pantin. ad Apoſtol. adag. X, 39. Menandr. Fr. pag. 84, N°. 3, εἰς τοὺς Ἰαλέμους δὲ τοῦτον ἔγραφε. SOLAN. Ialeum frigidum fuiſſe poëtam, facile credimus Heſychio, Euſtath. ad Il. Z, p. 494, 43 Baſ. atque adeo proverbio Ἰαλέμου ψυχρότερος, quod refertur etiam ab Apoſtolio X, 39. Sed luſtus etiam, Σρήνον, πένθους, notionem illi nomini adiunctam negari non poſteſt. Vid. Eurip. Oreſt. 1391, Supplic. 281, Troad. 600; It. Euſtath. ad Il. Σ, pag. 1223, 8, & Apoſtolius l.c. itemque VI, 54. Quare facile condono Io. Clerico, etſi forte verum non vidit, cum ad Menandr. p. 85 putavit Ἰαλέμους in fragmento Comici eſſe *frigidus*, i. e. lugendos, quia mortui nimirum. GESN.

ibid. Ἰαλέμων) Κακοδαιμόνων, δυſτήνων, ἀθλίων, οὐδενδε ἀξίων. Heſych. GUYET. In Pariſina Ἰαλέμων erat maiuſculo I exaratum, ut nomen proprium, atque ita etiam converſum: Ialemo *frigidioribus*. Alluſione facta ad proverb. Ialemo *frigidior*. Sed cum tranſierit in adiectivum, ſervo ceterarum edd. morem, etſi ab Ialemo Calliopes filio, poëta ineptiſſimo, ortum traxiſſe videtur. REITZ.

ead. l. 7. Φιλαινίδος) Τῆς ἑταίρας. GUYET. V. Ἐρωτ. cap. 28. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀδίκηματος) Subaudi ἔνεκα. GUYET. Ἀδίκηματος ἢ τὸ μετρίωτατον ὕβρεως. Si haec vera est lectio, oportet ἀδίκημα etiam speciale, & gravis quidem criminis, nomen fuisse, forte impietatis, ut in illa Socratis accusatione, ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης, κ. τ. λ. cuius respectu ὕβρις possit μετρίωτατον videri. Lingua, res sancta ac divina, turpissime profanata &c. Alioquin transpositione levi ita concinnari possit hic locus, ut nihil, quod offendere quemquam possit, relinquatur, ὕβρεως, ἢ τὸ μετρίωτατον, ἀδίκηματος, δίκαιοι. Ceterum ὕβριν ad impudicas praesertim & Venereas contumelias pertinere, monuerat Casaub. ad Athen. VI, 19, & pluribus docuit Dan. Heinf. ad Hesiod. pag. 210 seq. ubi etiam ἀδικίαν ead. ratione dictam observat. GESN.

ead. l. 14. Μητίσχοι) Forfan Ἀντίσχοι. Immo vero erat Athenis τὸ Μυτίχου tribunal; de quo consule Potterum. Fuit & Metiochus Miltiadis filius, de quo hic locus intelligi non potest. Fl. ed. Μητίσχοι. M. cum reliquis impr. facit. Mihi, quid decernam, non liquet. SOLAN. Ἀντίσχοι. LA CROZE.

Pag. 80. l. 1. εἶναι δοκεῖν) De εἶναι abundante dictum paulo supra ad c. 6, ad ἀναισχυντία οὔσα. De duplici infinitivo ad Philoſ. c. 7 & 39. Item Hipp. c. 1 pr. δεῖν ἐπαινεῖν. REITZ.

ead. l. 3. Τοιαῦτά με διατίθης) Eandem, quam hic Noster, turpitudinem tangit & Lactantius V, 9, cum de iis loquitur, qui sanctissimam quoque sui corporis partem contra fas omne polluant & profanent. Rursus L. VI, 23: Quid dicam de iis, qui abominandam, non libidinem, sed insaniam potius exercent? Piget dicere: sed quid his fore credamus, quos non piget facere? Et tamen dicendum est, quia fit. De iis loquor, quorum teterrima libido & execrabilis furor, ne capiti quidem parcit. Quibus hoc verbis, aut qua indignatione tantum nefas prosequar? vincit officium linguae, sceleris magnitudo. SOLAN. Vid. supra Nigr. c. ult. τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, notamque Hemst. Et Nostrium in locis ibid. ab Solano indicatis, qui frustra διαθῶσι ibi tentat, cum & eod. modo duplici accus. iungat Noster Gymn. c. 6, scribens ἐμὲ δὲ εἰ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, ubi alia quoque similia dedi. REITZ.

ead. l. 6. Διαντλεῖν) An exsequi? GUYET.

ead. l. 9. Μαινομαι) Excidisse in edd. prius, errore typogr. facile quidem divinaveris; mirere tamen, qui tam diligenter propagetur error, etiam in iis edd. ubi Latina versio habet contaminor; nam nemo, credo, μαίνομαι furo hic vult legere, quando πατοῦμαι praemittitur: furentes enim se

non ita conculcari sinunt. REITZ. Quemadmodum non dubito, *μαίνομαι* esse praeferendum recepto per omnes fere libros *μαίνομαι* ita puto, eo minus suboluisse errorem hominibus, quod etiam *μαίνομαι* non absurdam habet sententiam. Sermo est de ea turpitudine, quae furor merus & summa infania est. Solent insanire homines a magna iniuria. Quidni lingua se dicat insanire, quae infando eiusmodi negotio adhibeatur? GESN.

*ead. l. 10. Καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνω-
κας*) An haec paria esse possunt illis, quae apponuntur ab Micyllo & Benedicto, *ac lingua perinde ut manu uti decrevisti?* Certe sic illi penitus omittunt voculam *ἀντὶ*: quae quidem sane perincommoda est, nisi bene inspexeris. Legendum enim, *καὶ ἀντὶ γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας*; Est enim exprobratio per interrogationem excitatior, & *quid lingua aequae ut manu uti decrevisti?* GRON. Versionem Benedicti castigat Gron. Sed & ipse alium errorem committit, vertens: *quid lingua aequae ut manu uti decr.* An γλώσσης & χειρὶ igitur iungenda, & ad idem verbum χρῆσθαι referenda? Quin. γλώσσει saltem etiam tum scribendum fuerat, ubi ἀντὶ mutaveris. At nihil opus erit, modo lectionem Gronovianam reddas: *Et quae pars linguae est, qua ceu manu uti decrevisti?* At vereor, ut acutioribus arrideat ista & versio & emendatio. Mihi certe difficultas quaedam restare videtur, quam tollere in re tam turpi non laboro. REITZ. Nihil mutandum in Graecis: nec poenitet conversionis: sed pudet rem amplius declarare. Teneamus modo, illud ὅσα adverbii vicem poni pro καθόσα vel καθώς. GESN.

Pag. 81. l. 5. Πόθεν ἂν) Mallem πόθεν γάρ. GUYET. Propius ad literas accederet, si πόθεν οὖν legas. REITZ.

ead. l. 7. Καταριθμήσειν αὐτῇ) Καταριθμήσειεν αὐτῇ, subaudito ἢ γλώσσα. Sic autem cum superioribus connectitur: πρὸς θεῶν, ἣν λέγει ταῦτα ἢ γλῶττα &c. εἴτα καταριθμήσειεν αὐτῇ τὰς πολλὰς προσηγορίας &c. Καταριθμήσειεν omnino legendum videtur pro καταριθμήσειν. GUYET. Καταριθμήσειν) Non apparet, unde hoc infinitum pendeat. Connexa est oratio cum illo τί ἂν ἀποκρίναι; Itaque suspicor καταριθμήσεις vel καταριθμήσεις. GESN. Καταριθμήσειν καίρος ἤδη coniciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 14. Ἐξυπες) Quia deinde barbam promittit; vide & cap. 31. SOLAN.

Pag. 82. l. 3. Ἀτ(μαρχον) Nomen ergo TIMARCHUS; mi-

rarique subit, cur mutatum iverint, cum famosus Aeschinis *Timarchus*, qui vitam tandem laqueo finivit, satis notus esset. Vid. Plut. 1545. SOLAN.

ead. l. 4. Κάκειναι τι περιττότερον) Athenienses (dicit ad Timarchum) literae unius appositione te honorantes Atimarchum appellarunt; *ἔδει γὰρ Κάκειναι τι περιττότερον προσεῖναι σοι*, h. e. *nam & illo amplius quid habere debebas*. Obscurius interp. *nam hoc tibi illo insignius decebat esse*. Nihil aliud vult auctor, quam, non satis erat, appellari te Timarchum; sed nomen tuum augeri debebat una litera, ut Ἀτίμαρχος appellareris, q. d. ἀτίμων ἄρχος. VITRING. Ambigua oratio, non satis clarum, quo reteratur *Κάκειναι*. Nihil mihi videtur magis convenire, quam ut dicamus comparari hic inimicum Luciani cum Timarcho illo, contra quem habita exstat Aeschinis oratio, qua eadem fere illi, quae hic nostro obiiciuntur, summa praesertim perversae libidinis impunitas. Dicit igitur, in mentem venisse Atheniensibus, cum spurcissimum hunc mortalem viderent, sui Timarchi illius antiqui: sed cum vellent indicare, hunc illo multum esse pestilentiorē, non Timarchum vocasse, sed aucto aliquantum nomine Atimarchum, ut simul πάντων τῶν ἀτίμων πρώτον dicerent. Utrum autem nomen verum huius hominis fuerit Timarchus, quod indicat Vossiani Codicis inscriptio, an ex hoc ipso loco tracta suspicio eius, qui illum titulum posuit, non facile dixerim: nisi quod melius apparet ratio auctoris nostri, si re vera Timarchus appellatus est, quem lacerat. GESN.

ead. l. 12. Κάκειναι) Parodia est ex variis Homeri locis concinnata. Vid. Iliad. N, 605; Λ, 233; & E, 293. SOLAN. Homer. Il. Λ, 233: Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετο ἔγχος. Il. E, 293: Αἶχμή δ' ἐξεχύθη παρὰ νεῖατον ἀνδρεῶνα. Versus sublimitate & magnitudine rerum, de quibus agitur, digni, dum ad rem ita spurcam ac despuendam adhibentur, ψυχρολογία inde oritur, quae nihil aliud est, quam μέγεθος διημαρτημένον, grandia ad speciem verba intempestive rebus adhibita futilibus. Vid. Demetrius de Eloc. § 114. Sed nimirum ψυχρολογία eo ipso esse ratione ipsius Luciani destituit, quod committitur a sciente & volente. GESN.

ibid. Παραὶ δὲ) Conf. infra Lapith. c. 44. REITZ.

ead. l. 13. Ἐξελύθη) At in Homer. Il. E, l. d. legas ἐξεχύθη; quod verum esse, Scholiastes Homeri probat, qui id interpretatur ἐξώρμησε, διήλθε. Nam si ἐξελύθη invenisset, non,

credo, exposuisset id eodem verbo. Sed cum in nonnullis Homeri libris ἐξεσύθη legatur, vide an hoc magis placeat; nam & sic alibi solet, ut Il. O, 542, Αἶχμή δ' ἐστέρνοιο διέσσυτο μαιμώσα. Verum quando nec ἐξελύθη absurdum est; quid prohibet hoc servasse? REITZ. Pro ἐξελύθη facit glossa Hesychii, qui exponit ἐπαύσατο τῆς ὀρμῆς. GESN.

ead. l. 14. Ψυχρολογεῖν) Ἀπ' αἰσχρολογεῖν; Τὸ ψυχρολογεῖν hic non placet. GUYET.

Pag. 83. l. 9. Λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν) Hesych. in voce σκύλαξ. Σκύλαξ σχῆμα ἀφροδισιακὸν ὡς τὸ τῶν φοινικιζόντων. Gal. ἀλλὰ καὶ τῶν αἰσχρομεγῶν μᾶλλον βδελυττόμεθα τοὺς φοινικίζοντας τῶν λεσβιάζοντων. Erasmus in Chiliadib. pro phoenicissare, memoria lapsus, phicidissare, & φικιδίζειν pro φοινικίζειν scribit. Ortum autem est adagium a spurcissima Phoenicum libidine, quam Graeci merito ἄρρητον μίξιν nominant. Plutarch. in vita Caesaris: ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μίγνυσθαι τὴν ἄρρητον μίξιν. Haec in Miscell. Crit. P. II, p. 482, BROD. Vid. Cogn. 633, T. III. SOLAN. Quod Cognatum allegat Solanus, spectat ed. Basil. an. 1619, cui notae Cognati & Sambuci annexae: sed cum ex Cognato selectum tantum iniit Par. eamque secutus Graev. plurima omittentes, possem haec addere; verum in re tam turpi nolim. REITZ.

Pag. 84. l. 4. Πόθεν) Item γὰρ suppressum, ut supra cap. 2. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπὶ — τρεῖς μοιχοὺς) Nempe in declamatione finxerat, a marito tres uxoris suae moechos deprehensos: maritum poscere non gladium, sed ita magnum tridentem, uti tres uno ictu posset confodere. GESN.

ead. l. 6. Θεόπομπον) V. Δραπ. cap. 32. Tricarantum urbs; cuius meminit Dem. 43 A. SOLAN. Locus obscurus, cui tamen si non plenam lucem asserere, at tenebrarum aliquid discutere forte licebit. Theopompus hic esse videtur nobilis historicus Chius, qui Macedonicis temporibus Philippi, Alexandri, Ptolemaei vixit, & rebus gerendis interfuit. Huius libros historiarum LIII legit Photius Cod. 176; quinque iam tum ait fuisse perditos: multas ibi παρεμβάσεις παντοδαπῆς ἱστορίας idem commemorat. Reliqua Fabric. B. Gr. Vol. IX, p. 434 seq. Add. viri docti ad Longin. 42, 3. Huc praefertim facit, quod Stephanus in Τρικάρανα, quod φρούριον esse ait τῆς Φλιασίας, laudat Θεόπομπον πεντηκοστῶ πέμπτῳ. Videtur ergo in illo libro, (quo suae aetatis historiam tractavit,

cum a fine Thucydidis incepisset) commemorasse actionem aliquam suam Theopompus, qua de Tricarano (quasi tu *Tricipitem* dicas, quorsum & *tridens* deinde & *Cerberus* refertur) iudicaverit: hanc porro illius actionem laudasse inimicus Luciani iis verbis, quorum ipsa eum *τρίαινα* modo commemorata admonere potuit: nam *τριγλῶχ'ιν* & *τρίαινα* eiusdem significationis sunt: & ad tridentem illum piscatorium pertinent, quo maiores pisces percutiunt; a quo etiam fictum est illud *ἐκτριαινώσαι*, h. e. *τρίαινα* ἐκπολιορκεῖν, quod nos, ut id genus alia quaedam, ad verbum ideo reddidimus, ut etiam Graeci sermonis non satis periti, quid reprehendatur, sentire melius possint. GESN.

ead. l. 10. Λύχρον ἄλας) Alludere videtur ad Diogenis historiam. GUYET.

ibid. Ἀδελφόν τινα) An fratrem, id est, amasium? Petronius. GUYET.

ead. l. 14. Θάτερον τῶν πενήτων) Abrupta nimis & ex parte falsa sunt, quae hic Scholiasta habet. Iuvat itaque e Thoma Magistro regulam Atticorum hic ponere. Articulus cum pronomine ἕτερος coalescit hac lege, ut vocalis articuli quaecunque, & prima ε, contrahantur in α· τ vero articuli, ob adspiratam ε transeat in δ. Haec, quories articulus in vocalem exit. Sed ubi in ν vel σ, non fit crasis, verum integre declinatur. Dicitur ergo, ἄτερος, ἄτέρα, θάτερον, θατέρον, τῆς ἑτέρας, θατέρω, τὸν ἕτερον, ἄτεροι, τῶν ἑτέρων, κ. τ. λ. Hinc apparet, quam infelicitur errorem suum Sophista emendaverit. GESN.

Pag. 85. l. 5. Πέταμαι) Τὸ πέταμαι, volo, rectum est & usitatum; sed pro πετάννυμαι inusitatum videtur. GUYET.

ibid. Ἐκχύνειν) Τὸ ἐκχύνειν inusitatum fuisse notandum. Ἐκχύνειν usitatum. GUYET.

Pag. 86. l. 2. Οὐ δὴ) Aut οὐδὲ legendum, aut οὐ δὴ, quod in impr. aliquot & M. neglectum est. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶδα, ὥς τὸ Διακέραιος) An legendum, ὅποτε τοῦ Τ. τὴν τέχνην εἰδὼς, τὸ Δ. &c. GUYET. Tisiae ars est Sophistice. Fuit enim Tisias inter primos Sophistas, quem Aristot. περὶ ἐλέγχων σοφιστικῶν cap. ult. cum dixisset omne omnis artis principium esse tenue ac difficile, sed illo reperto, facile postea crescere & augeri, quod & factum sit in orationibus politicis, Τισίας μὲν μετὰ τοὺς πρώτους, Θρασύμαχος δὲ μετὰ Τισίαν, Θεόδωρος δὲ μετὰ τούτων, Tisias quidem post primos, scil. Sophistas,

Thrasymachus autem post Tisiam, Theodorus autem post hunc. GRAEV. Adde Quintil. II, 17, p. 111, 1; & III, 1, p. 125 f. Isocr. p. 525, & Plut. Alcib. Corax Tisias. Cic. de Or. I, 2, & in Brut. 12. In W. Fl. & B. *δυσκ*—quod minime spernendum, quamvis verum & genuinum putem *δισκ*—, ut alium illum nequitia antecedeat Timarchus. SOLAN. Narrat intelligentibus, & scientibus aliunde historiam, quam nobis divinare difficile, ac ne tanti quidem, est. Modo hoc meminerint, qui acumen Luciani volunt assequi, *primo* fraudem commissam, circa Artem, h. e. librum de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi, qui discipulus fuit Coracis: *deinde* Coracem, *κόρακα*, esse *corvum* Graecis, furax, ut notum, animal; cum itaque *δὲς κόρακα* vocat Lucianus inimicum suum, *hisfurem* appellare: *tertio* lusum verborum esse in *τισίας* & *ἐξέτισε*. GESN.

ead. l. 10. Χρυσῶς τριάκοντα) Eadem summa in drachmis enuntiata *πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας* aequat. Insignis locus ad confirmandam auri & argenti comparisonem: nempe *aureus* Romanus continebat *drachmas* XXV, quod etiam docet Zonaras apud Gronov. II, 8, p. 109. GESN.

Pag. 87. l. 7. Μόνα ἐκεῖνα) Barbam ergo promittebat. Vid. cap. 27. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἔην) PROV. BOURD.

ead. l. 3. Ὅς τὸ γε ἔμεινεν) *Προ κατὰ τὸ ἔμεινεν μέρος. De ma part, quant à moi.* GUYET.

ead. l. 4. Τὴν ἁμάξαν ἐπεσπάσω) PROVERB. BOURD.

ead. l. 5. Ὁ παιπάλημα, καὶ κίναδος) Irridet stultitiam hominis, qui astutus sibi videretur, nominibus Atticis ab Aristophane repetitis, qui Ὀρν. 429 seq. in descriptione magni rhetoris haec ita iungit, *πυκνότεατον κίναδος, σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημα ὅλον* qua notione etiam *παιπάλην* dixerat Nep. 259. Nempe *παιπάλημα* pollen est: eo nomine subtilitatem quandam a tritura fori & usu rerum ortam indicant: quare etiam nomen Latinum, ut Frischlinus in Nubibus, servavi. *Κίναδος* vulpes est. Nempe *κίναδος* legendum, non *κίναιδος*, ex ipso vocum Atticarum connubio iam suspicaretur aliquis. Sed insuper *τὸ κίναδος* & casus prodit, & praesertim illud, quod ignorum aequae ac *παιπάλημα* imperito Sophistae nomen dicit: *κίναιδος* autem nimis quam notum omnibus: hinc etiam factum, ut librarius illud ignotiori substitueret, cum praesertim *operum* inimici sui nomina ea paulo post appellet auctor: quae res etiam Scholias ten vide-

tur movisse, ut retineret κίναδος, & παιπάλημα etiam ad obscœnum sensum traheret. Nos non tam sententia huius loci detinuit, quam ea molestia, quod non occurreret Latinum, idque abstrusius paulo nomen, quod τῷ κίναδος satis responderet. *Cercops* veniebat in mentem: sed nimis videbatur vel ambiguum vel incertum. Itaque *vulpem* retinui. GESN.

ibid. Κίναδος) Forſan κίναδος, i. e. bellua. Hefych. κίναδος, θηρίον, ὄφις. Suid. Κίναδος· πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιῶσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. κακῶργος ὡς ἀλώπηξ &c. GUYET. Coniecturam Guyeti iuvat Alciph. III, Epist. 28, ubi ancilla heri graveolentis amores detestata ait: ἐγὼ σε, ὦ Γέβαλλέ, στυγῶ, τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ βάρος τοῦ σώματος, καὶ ὥσπερ τι κίναδος ἐκτρεπομένη, quae Bergler. vertit, *velut aliquam tetram belluam averſans*. Et ap. Aristoph. frequenter inter convicia numeratur κίναδος. Quod etſi & ibi Scholiaſt. eodem modo exponit, quo Suid. tamen pro ἀλώπεκι potiffimum eidem ponitur. Sed & Lucianum dediffe κίναδος, quia generale hoc veteratorum, & ſcortatorum opprobrium, non abſimile vero eſt: neque ideo aio κίναδος illico proſcribendum eſſe; verum id forſan a recentioribus ſcribis proſectum, qui hoc aptius putarent, quod cum Latino hinc formato *cinaedus* conveniens, melius intelligerent. REITZ.

ead. l. 8. Παιπάλημα) Hefych. Παιπάλημα, ποικίλος ἐν κακίᾳ. GUYET.

ibid. Κίναδος) Forſan κίναδος. GUYET.

Pag. 89. *l.* 1. Εὐριπίδης) Eurip. Bacch. v. 385. SOLAN. Hodie ſic legitur Bacch. 385 ſeq. Ἀχαλίων στομάτων, Ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέλος δυſτυχία. Et ſic laudatur etiam ſupra Ἀλ. c. 3. GESN.

ibid. Ἀχαλίων) Gell. I, 15. SOLAN.

IN DE DOMO.

Pag. 90. *l.* 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ) Προſαλιά. MARCIL. Non totam *domum* eſſe, quae hic laudatur, i. e. *aedes* plurium conclavium; ſed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomine etiam Latinis retento, *ocus*; tota deſcriptio loquitur. Conf. Gronov. ad Hippiam c. 5. GESN.

ead. l. 6. Νέσφ ἢν ἐνόησεν) Ita & Aristoph. Av. v. 31,

ῥάσεν νοσοῦμεν. De repetitione huiusmodi verbi cognati conf. supra Alex. c. 32, Gall. c. 5, & alibi. Nam adeo est frequens, ut pluribus non opus sit. REITZ.

Pag. 91. l. 13. Καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι) Responder Gallicum proverb. *Les plus grandes passions sont muettes.* REITZ.

Pag. 92. l. 2. Ἐνδιατρίψαι) Plus est, quam solo visu immorari; sed quasi non posse iariari admirando atque laudando. Conf. supra Adv. Ind. c. 26, & Alex. c. 33 f. REITZ.

ead. l. 5. Νησιώτη μεираκίω) Hom. Od. Δ. 71. SOLAN.

Pag. 93. l. 5. Πρὸς αὐτὴν) Lege αὐτήν. GUYET. Id ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 9. Ὅ μοι γοῦν) In omnibus, praeter Florentinam, editionibus sine ullo sensu legas, "Ὅ μοι γοῦν δοκεῖ καὶ εὐνοεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελεῖα ἢ τοῦ λέγοντος γνώμη. At plane, sicut conieceram, in antiquissima illa editione legitur, ἐμοί γ' οὖν δοκεῖ &c. IENS. Ἐμοι) Antea legebatur ὅ μοι in omnibus impr. excepta Fl. & V. 2. In L. etiam recte ἐμοι. SOLAN. Ἐμοι legendum videtur. Guyet. Omnino. Ideoque sic iam dedi. REITZ.

ead. l. 13. Πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν) Lege πρὸς αὐτὸ κοσμήσασα. Infra: λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων. GUYET. Vellem libri addicerent, & promte reciperem. Sed vel sine iis ita legendum. REITZ.

ead. l. 14. Τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ) Hom. Il. T, 16 & 365. SOLAN. Il. T, 15. Attulerat Thetis arma filio suo. Reliqui fulgorem eorum ferre non possunt. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὧς εἶδ', ὧς μιν μᾶλλον ἔδου χόλος, ἐν δὲ οἱ ὄσσε Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφάανθον. GESN.

Pag. 94. l. 3. Πλάτανος εὐφυὲς) Haec de platano, de Ilisso, de Musis &c: omnia pertinent ad Platonis Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputationis Socraticae, quae Lysiae opposita est. GESN.

ead. l. 8. Συμπεριληφόμενας) Lege συνεπιληφόμε. GUYET.

ead. l. 9. Συνε-φόμενας) Impr. plerique συνεσομένας. Ad veram & genuinam Luciani vocem magis accedit scriptura Fl. & V. 2. quam secutus sum. Ab eius enim manu credo fuisse συνο-φόμενας. SOLAN. Legendumne συνεσομένας; an συνίημι potest etiam esse futurum medium συνίσσεται; illud enim puto certum, ad hanc originem atque intellectum pertinere. GESN. Συνεσομένας a συνίημι legendum videtur. Guyet. Recte; nam licet Gesn. & συνεσομένας a συνίημι forte formari posse suspicetur, malim tamen, vitandae ambiguitatis er-

go, consueto more *n* adhibere; maxime cum & sic habeat Pell. Verum quia alii aliud suppeditant, vulgatum exhibeo. REITZ.

ead. l. 14. Βασιλέως) Quam regiam designet, invenire non possum, cum Arfacidarum mox meminerit. SOLAN. *τὴν βασιλέως — τὴν χρυσὴν*) Haec est illa aurea platanus, quam cum vite eius generis Dario, Xerxis patri, donarat Pythius Lydus. Herod. VII, 27. Bithynum pro Lydo facit Plin. XXXIII, 10, f. 47, ubi reliquos, qui huius utriusque muneris mentionem fecere, laudat Harduinus. GESN.

Pag. 95. l. 4. Ἐμελε) Sic *S.* & *A.* recte. In reliquis ἔμελλε. Saepissime in hac voce peccatur. SOLAN.

ibid. Ἀρσακίδαις) De his vide Tacit. An. II, 1, & enarratores. SOLAN. Anachronismus ingens. Neque enim Darius, cui oblata illa platanus, Arfacides. GESN.

ead. l. 9. Ἀλαζονίαν) Forſan ἀλαζονείαν quaeſivit Solan. haud immerito. Nam sic scribi amat. At quia scribae *ei* & *i* saepe promiscue in aliis exarant, nihil mutare sustinui. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ ἀρχὴ) Oriens. GUYET. Quid mirum, quando *ἡμέρας* intelligitur, quod est praemissum? REITZ.

ead. l. 16. τῶν θυρῶν) An θυρίδων; GUYET.

Pag. 96. l. 8. Περὶ τὰς χρύσεας) Non damno penitus hanc lectionem: sed magis placeret, si reperiat in libro bono *παρά*: praeter usus necessarios, certe decoros. GESN.

ead. l. 11. Εὐφορος) I. e. modicus, levis, non gravitate incommodus annulus. GUYET.

ead. l. 14. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος πορφύρα sc. GUYET.

Pag. 97. l. 8. τὰ ἀναγκαῖα) Subaudi κατὰ. GUYET.

ead. l. 14. Διαλείμματος) Lege διαλήμματος. GUYET. Non video quare. REITZ.

Pag. 98. l. 8. Ὑψιφορον) Homer. Od. Δ, 121. Et mox αἰγλήεντα, v. Iliad. A, 532. SOLAN.

Pag. 99. l. 1. τῶν δρεπομένων) Δερκομένων. MARCIL. Legendum videtur βλεπομένων, quod inter distantem & excipientem facillime in δρεπομένων mutari potuit. Eandem vim habet δερκομένων Marcilii; quod probo, si est ex libro: coniecturam non temere receperim; cum δερκομένους vix aliter quam apud poetas, & significatione activa legere meminerim. GESN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ ταῦς &c.) Pulcherrimam iidem pavonis imaginem descriptam in Dionis Chrysostomi Or. XII *περὶ τῆς πρώτης τοῦ θεοῦ ἐπιτομῆς*, p. 370, T. I ed. Reisk. laudat cl.

Bel. de Ball. qui & conferendum iubet Oppianum de Ven. lib. II, v. 589.

Pag. 100. l. 6. *Μεταβαιόντων*) *Μεταβαλλόντων* forsan legendum. GUYET.

ead. l. 15. "Οτε) *Μαλλον ὄσσε*. SOLAN.

Pag. 101. l. 1. *Ἀποσπάσαι*) *Ἀποσπᾶσθαι* legendum videtur. Το *ἀποσπάσαι* hic locum habere non videtur. GUYET. Errat Guyetus: offenderunt ad id verbum etiam Graev. ac Gron. Vid. Icarom. c. 11, *πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας*, ubi *ἀποσπᾶν* pro *recedere*, *abire*, recte defenditur ab Iens. Adde & a nobis ibi indicatam Hemst. notam ad Deor. Dial. XX, aliaque. REITZ.

ead. l. 4. *Καὶ τοίνυν — παρασκευάσαι*) Haec insititia videntur & spuria. GUYET.

ead. l. 9. *Ἰγγος*) V. Xen. *Ἀπομν.* III, pag. 457 ed. Steph. *χρήσιν μοι τὴν ἰγγα*, *ἴνα*. Scholiastes Theocriti filiam *Ἰγγους* facit. Alius ibidem *Πειθούς*, ad Id. II. SOLAN. *Ἀπὸ ἰγγος*) Mirum, ni ὑπὸ hic legendum. Etsi memini supra dicta ad Tim. T. I, pag. 331 sqq. Et Gymn. c. 20, ubi vidimus, *ἐπὶ* saepe poni, ubi ὑπὸ locum potius haberet. At quia ideo differentia non tollenda inter has praepositt. & facillima scribarum ac typothetarum in his est aberratio, suspicio non est dissimulanda, & hic ὑπὸ praestare. REITZ.

ead. l. 13. "Ὡς φησι) "Ὡς φησι. MARCIL. *Ut ait*. Immo, ut ait ipse. GUYET.

Pag. 102. l. 8. *Μεταστήσομαι*) *Migrabo, secedam, ipsi locum dabo secedens*. GUYET. Olim notavi ad hunc locum, non satis notam fuisse hanc significationem verbi docto Athenaei interpreti, qui XII, 5, p. 523 B. *μεθίστασθαι τοῖς κρείττοσι* reddiderit *ad praestantiores commigrare*, cum deberet, *cedere fortioribus*. Sed quis finis fuerit, si quis castigare velit optimorum etiam interpretum peccata? quot annotationes in Lucianum scribendae essent? Caveamus nobis eo diligentius, in simili stadio qui decurrimus. GZSN.

ead. l. 12. *Ψόγον αὐτοῦ*) Τοῦ οἴκου scil. GUYET.

ead. l. 13. *Τῷ ἐκείνου*) Τοῦ ῥήτορος προειπόντος. GUYET.

ead. l. 14. *Ἵπεναντίας*) *Ἵπεναντίας* legit interpret. GUYET.

Pag. 103. l. 7. *Ἐς τὴν Σαρδῶ*) *Σάρδιον λίθον*. *Sardam* Plinio. *Cornicolam* vulgo. *Cognivola* Italice. *Σαρδῶ*, *σάρδιος λίθος*, *σάρδινος*, & *Sarda*, *παρὰ τὴν Σαρδῶ νῆσον* omnia, ut & *Σαρδωνυξ*, seu *Σαρδῶνυξ*. GUYET.

ibid. *Τὸν Σμάραργον*) Τὸν Σμ. P. H. & I. plene: τ' aliae

per compendium, quod facile permutatur cum τήν. Sed τήν plenissime *Fl.* sine compendio. At genus nondum muto, quia & Latinis saepe mascul. est. Vid. *Burm.* ad *Ovid.* 2 *Met.* 24. Inveniri etiam ζμάραγδος, vid. supra T. I, *Iud. Voc.* cap. 9. Veluti & *Burm.* ζμαράγdis edidit, vide *ibid.* ab *Hemst.* notatum, cui tamen assentior, euphoniā cum *Prisciano* servandam, neque consonantes hic triplicandas. *REITZ.*

Pag. 104. l. 9. Ἐμοὶ δοκεῖν — ποιεῖν) Vitiose quoque scribitur, ἔμοι δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει. Vel δοκεῖ, vel ποιεῖ legendum omnino: potius ποιεῖ. Domum nimirum, quae ad artem exactissime exstructa sit, largam eloquenti spectatori praebere laudandi materiam, & admirationem suam elegantiori oratione exponendi, dixerat alius quis: at hic, *Ut mihi videtur*, inquit, contrarium facit istiusmodi domus. *Percellit enim & terret, ac mentem conturbat* &c. *IENS.*

ead. l. 10. Ποιεῖ) Ποιεῖν omnes fere libri nostri, sed ita emendarat iam *B.* 2. *SOLAN.*

ibid. Ἐκπλήττει) Subaudi τὸν λέγοντα. *GUYET.*

ead. l. 16. Ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ) *Ulysses.* *GUYET.* Nimis pulchri, nimis divini sunt vers. de *Ulyssē Homeri* *Il.* Γ, 217:

Στάσκειν, ὑπὸ δὲ ἰδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματ' ἀπὸ πῆξας,

Σκῆπτρον δ' οὐτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,

Ἄλλ' ἀστεμοῦς ἔχασκεν, αἰδρεῖ φωτὶ εἰκώς.

Φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, ἀφρονα δ' αὐτῶς.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἴει,

Καὶ ἔπαυ νιφάδεσσιν εἰκνύτα χειμερήσι,

Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσεῖ γ' ἐρίσσει βροτὸς ἄλλος

Οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσσεὺς ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Totos adscripsi, cum quod nimis mihi videntur amabiles, quos proinde dimittere, statim quin lectori commendarem, non potui; tum propter ultimum praesertim versum, qui plane sententiam, quae hic proponitur confirmat: *Loquente Ulyssē, nemo amplius speciem illam & habitum cogitat: toti sunt in verborum ipsius consideratione.* *GESN.*

in Schol. col. 1. l. 2. Εἰς Πάριν &c.) Errat Scholiast. nisi ad fugientem, de quo paulo ante dixerat, referas. Hic enim de *Ulyssē* sermo est. Vide l. c. in nott. *SOLAN.*

Pag. 105. l. 1. Αἰδρεῖ φωτὶ) *Hom.* Γ, 216. *SOLAN.*

ead. l. 6. Πρὸς αὐτὴν) *Αὐτήν.* *GUYET.* Itaque sic edidi invitis edd. *REITZ.*

ead. l. 9. Ἐπαίνων) Minus commode dictum: nam id agit,

quod in rem est, maxime, qui dicturus laudem de laude cogitat, in eoque totus est; pro ἔπαινον ergo dicere debuit θαύμα, vel tale quid. SOLAN.

- ead. l. 13. Δημοδόκος) De hoc & sequente Suidas in ἀοιδός. Hunc Agamemnon apud uxorem, Phemium Ulysses apud Penelopen reliquerat. SOLAN.

- ead. l. 17. Ἄλλ' — ἔοικεν) E poëta quopiam sumta videntur. GUYET. Hom. Il. Ψ, 430. SOLAN.

Pag. 107. l. 9. Λύξου) Urfinus apud Gronovium AG. II, 71, monet, Herodoti patrem Xylum nominatum, non Lyxum, quod ex epigrammate apud Steph. Byz. v. Σύριοι conficit. Illud enim epigramma integrum de vetere libro Tzetzae descripsisse se testatur, qui Xylum nominandum doceat, adductis multorum testimoniis, & imprimis Zenonis auctoritate, a quo id accepisse se Tzetzes scribit. Unde & Lucianum emendare iubent. SOLAN.

- ead. l. 14. Ὡτα γὰρ &c.) Herodot. I, 8, p. 3. SOLAN.

- ead. l. 17. Ἔπεα πτερόεντα) Homer. passim. SOLAN. Cur verba alata vocentur, hanc rationem reddit Julian. in Epist. ad Eugen. p. 141 Collectionis Epist. Graecanic. πάντως πού καὶ Ὅμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι δύναται πανταχοῦ φοιτᾶν, ὥσπερ οἱ ταχύτατοι τῶν ὀρνίθων, ἢ ἂν ἐθέλωσιν, ἄττοντες. Non addam, quae Scholiaf. Hom. atque Eustath. habent. REITZ.

Pag. 108. l. 6. Ἡμῶν) Ὑμῶν esse sphalma typogr. suspicor ex P. quae nos dicimus tamen exhibuit in Latinis, etsi ὑμῶν Graece exhiberet. REITZ.

ibid. Ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους θαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξετάζετε) Male profecto Marcilius corrigit θαυμάζετε: quod per se, ut cuivis facile pateat, redarguitur. Nam vos ipsi, iudices, interea dum nos dicebamus, ad testum suspiciebatis, parietes mirabamini, picturasque examinabatis. IENS.

- ead. l. 7. Ἐθαυμάζετε) Θαυμάζετε. MARCIL. Male, ut Iens. recte sentit: nam praeterita imperfecta & praecedunt, & sequuntur, & narrat, quid factum sit, fierique soleat. REITZ.

- ead. l. 14. Γράψομαι) Λέγε γράψομαι. GUYET. Recte, & parum aberat, quin invitis edd. ita dedissem, licet sciam aor. subiunct. habere vim futuri. REITZ.

Pag. 109. l. 2. Σχημάτων καὶ τόπου) Σχημ. καὶ τύπου. MARCIL. Ego in τόπου edd. consentire video, neque ex Codd. quidquam varietatis notarum reperio. REITZ.

ead. l. 5. Αἰθιοπίκων) Cepheus, Cassiope, & Andromede Aethiopes. GUYET.

ead. l. 7. Πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτήσεως) Benedictus, atque ut extra institutum, volatus ad Gorgonas. An credimus, sic insignem virum distinxisse? Verius crediderim ortum errorem ab typis, & continuo ductu expressisse sententiam, quam largius ediderat Micyllus, atque hoc parergon quoddam, sive extra propositam rem additum fuit ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum. Ex Benedicto oportet certe tolli absurda commatis distinctio, ut volatus sit genitivo casu. GRON.

Pag. 110. l. 1. Ἐκεῖνω) Verbum in duali numero positum in omnibus, excepta *Fl.* quae ἔγραψαν τὴν habet, hoc etiam pronomen in duali esse cum postularer, in omnibus libris nostris antea legebatur tamen ἐκεῖνοι. SOLAN. Ἐκεῖνοι — ἔγραψαν τὴν) *Fl.* lectionem veram arbitror, quam exhibeo: nam si ἔγραψάτην cum cett. legis, ἐκεῖνοι cum Solano in ἐκεῖνω mutandum fuisset, licet mox ἄμφω φονεύουσιν recte legatur; dualis enim nominis recte admittit pluralem verbi, non vicissim. Et si αἱ κῆρες ἐξέσθην Hom. Iliad. Θ, 73. Melius ergo erat lectionem bonam sequi, quae a *Fl.* suppeditatur, quam corrigendo aliam formare. Et licet alias permutationes dualis ac pluralis non semel viderimus, hic minus tamen convenit ἐκεῖνοι. REITZ.

ead. l. 3. Δοκῶντε) Δοκῶντε legendum omnino videtur; totus autem locus sic corrigendus: Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκῶντε ἤδη τεθνᾶναι, λαθόντε τε καὶ εἰς βασιλεια παρελθόντε φονεύουσιν ἄμφω &c. GUYET. Verti, ac si legeretur καὶ παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασιλεια. Casus similes fecerunt, opinor, ut λαθόντε praeponeretur, inde reliqua confusio. GESN.

ead. l. 13. Ὁ Βράγχος) Branchus Apollinis amafius, alias filius. GUYET.

Pag. 111. l. 3. Τὸ δὲ ἔργον) Corruptus hic locus est; quem, si pro πω, legas εἰ μὴ, vel simile quid, forsan sanitati restitues. Ulterius absque Mss. ope mihi progredi non licet. *Fl.* τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἑώρα σκέπων ἄλλ' ἐπὶ &c. Unde nondum, quid scripserit Lucianus, fatis patet. Quin & ante haec verba pro τόλμαν, ego τὸ μὴν scriptum fuisse non dubito. Totum refingant, quibus meliores obtigerint Codices, aut felicius erit coniciendi facultas. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐχ ἑώρακέ πω ἐπὶ τῆς ἀσπίδας) Qui non ignorat historiam facti, ille hic aliquid deesse sentit. Phercydes apud

Schol. Apollon. Argon. IV, 1515, de Mercurio & Minerva, Persei in hoc facto adiutoribus, ὑποτίθενται αὐτῶ οὗτοι αἱ θεοὶ, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν ἀπεστραμμένον καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ (ipso nimirum clypeo politissimo) τὴν Μέδουσαν, κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat apud Ovid. Met. IV, 781: *Se iamē horrendae clypei, quod laeva gerebat, Aere represso formam adspexisse Medusae &c.* Itaque omissam apparet particulam exceptivam, quae hoc forte modo expleri poterit, οὐχ ἰώρακέ πω, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. Atque ita interpretatus sum. GESN.

ead. l. 5. Τὸ πρόστιμον) Τὴν ἀπολίθωσιν scil. GUYET.

ead. l. 6. Ἄνω τῆς ἀντιθύρος) Leg. videtur τῆς ἀντιθύρου, seu potius τοῦ ἀντιθύρου. Ἀντιθύρος ἑλλειπτικῶς pro ἀντιθύρος τοῖχος. Infra pag. 848, (ed. Bened.) ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον ἢ ἄλλη πλῆθὺς &c. vide locum. GUYET. Ἄνω τῆς ἀντιθύρος, Ἀθηνᾶς ναὸς πεποινται) Sane quidem post vocem tertiam video in editionibus poni parvam distinctionem, non secus ac si inde supponere deberemus, viros doctos, qui vel ediderunt vel interpretati sunt, in Graeco sermone agnovisse ἢ ἀντιθύρ, cuius secunda inclinatio foret τῆς ἀντιθύρος. Sed nunquam eo vecordiae progredi potui, credens illos satis bene voces Luciani confideravisse. Itaque cum puer essem, insistens illorum vestigiis censui scripsisse auctorem ἄνω τις ἀντιθύρος Ἀθηνᾶς ναὸς, in medijs parietis superiore parte obversum ostio templum Minervae positum est. Neque huius cogitationis nunc poenitet, eo magis, quod hunc locum videam ab viro doctissimo infra Symp. c. 8 sic tractari, quasi vel ἄνω τῆς ἀντιθύρου aut potius τοῦ ἀντιθύρου legendum esset: quorum utrumque non est immune vitii; cum nec prius bonam efficiat sententiam aut syntaxin, nec etiam posterius, cum si μέσος fuerit ἀντιθύρος, non fuerit necesse id rursus exprimi; sed recte dicit in medio pariete fuisse ἄνω aedem Minervae ἀντιθύρον. Quin etiam cum illic scribit Lucianus ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον ἢ ἄλλη πλῆθὺς, non debet supponi ellipsis pro ἀντιθύρον τοῖχος, qui nullus illic legitur, sed ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον scilicet κλιντήρα, qualem alium ad dexteram ingredientibus praecessisse illic manifeste legitur. GRON. Ἄνω τοῦ ἀντιθύρου) Huc usque de parietis dextri imaginibus a c. 21: pergit nunc ad cubiculi latus intrantibus adversum, & quod supra ianuam priori oppositam erat, describit. Vide autem Ἀλεξ. c. 16, & Συμπ. c. 8, ubi priore in loco videbis τὸ ἀντιθύρον in omnibus libris nostris scriptum inveniri; in posteriori autem in Mf. O. solo; at reliquos praef. se

ferre τὸν ἀντίθυρον. Hic vero omnes τῆς ἀντίθυρος, quod mutavimus. Fateor tamen, eo inclinare animum, ut putem hic τῆς ἀντίθυρου scriptum fuisse, sicuti ἡ παράθυρος Plut. 1096, 1, est posticum. Cum enim neutro genere usurpatur, subauditur semper τεῖχος. SOLAN. * Ἀνὰ τὴς ἀντίθυρος Ἀθηνᾶς ιαδς) Sine ulla dubitatione recipienda coniectura Gronovii. Ἀντίθυρος ιαδς Ἀθηνᾶς est aedicula Minervae, in medio pariete, ex adverso ianuae, ad symmetriam nimirum obtinendam, posita. Ναδν vel νεδν non semper esse iustum templum & aedem, sed machinationem augustam, recipiendo signo Dei alicuius factam, cum viri docti, Pricaeus praefertim, ad Actuum Apostolicorum 19, 24, ostenderunt, tum luculenter ipse Lucianus docet supra Amor. c. 13 f. ubi ἀμφίθυρος, quemadmodum hic ἀντίθυρος, Veneris νεδς describitur. Aediculam e Plinii narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione utitur. V. g. de *Lysiae opere quodam, quod in Palatio super arcum Divus Augustus dicavit in aedicula columnis adornata*; lib. XXXVI, 5, f. 4, 10. Add. XXXVI, 13, f. 19, 2. Non dubito, quin illa opera, altaribus Christianorum superposita, ubi intra thecas quasdam & valvas vel signa Divorum, vel reliquiae asservantur, itemque illa, quae vocantur *tabernacula*, structurae interdum insignes & magni operis, ab ναοῖς hisce gentilium originem duxerint. GESN. * Ἀνὰ τῆς ἀντίθυρος) Τοῦ ἀντίθυρου Solan. Τὴς pro τῆς Gron. ac Gesn. quibus assentior, cum emendatio sit facilior. Edi tamen passus sum vulgatum, cum & alii coniicere queant, articuli transpositione haec sanari posse, legendo ἀντίθυρος τῆς Ἀθηνᾶς. Nisi vel sine transpositione ita construere velis, (quod tamen durius.) Neuro gen. τὸ ἀντίθυρον habuimus supra, Alex. c. 16, ubi Solanus noster animadvertit, hic loci idem feminino genere occurrere. Sed qui τῆς ad nominativum ἀντίθυρος pertinere poterit? Mascul. genere, & usitatore, legitur infra Sympos. c. 8, εἰς δὲ τὸν ἀντίθυρον. Sed & pro ἀνὰ ἀντὶ legat quis, qui versionem pristinam eo tendere viderit, quae dedit: *In medio autem pariete, ex adverso ianuae Minervae aedicula quaedam est.* At quorsum tot coniecturas? Cedamus Gronovio, donec Mss. emendationes nanciscamur. REITZ.

ead. l. 10. Πάλιν) Aut tertia est Minerva, aut surreptitium est illud πάλιν. SOLAN. Γραφὴ πάλιν. Ἠφαιστος) Sic interpretandum. Πάλιν indicat, seriem picturarum interceptam ab aedicula Minervae rursus continuari. GESN.

ead. l. 11. Κἄκ τῆς διώξεως) Fabulam habes apud Laetan-

tium I, 17, cuius haec extrema verba sunt: *In illa, inquit, colluſtatione, Vulcanum profudiſſe aiunt ſemen, unde ſit Erichthonius natus.* Ad quem locum Lindenbrogius Luciani Philopſeuden pro hoc opuſculo affert; quod ideo moneo, ne fruſtra illud evolvas; nam ibi quidem cap. 3, *e terra natus Erichthonius* dicitur, ſed nihil aliud. Confer etiam Ὀρχ. cap. 39, ubi tangitur fabula, non, ut hic, narratur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὀρίων φέρει τὸν Κηδελίωνα) Quia haec fabula non eſt vulgo nota, non erit, credo, ingratum meo lectori, ſi aliquid de ea dixerō. Orion ab Oenopione, qui in Chio regnabat, excaecatus & in litus maris expoſitus, Cedalionia puerum fabrum rapuit, & humeris impoſito eo ductore uſus eſt, ut ad orientem ſolem ab eo duceretur, ubi ſolis calore viſum recepit. Naxius autem fuit, & ei Iuno Vulcanum tradidit, ut fabrilē artem eum doceret. De eo Euſtathius ad Iliad. E, & Apollodor. L. I, qui tamen eum non nominat, ſed hanc hīſtoriam narrat. PALM.

ead. l. 15. Ὁ Ἡφαιſτος Λημνίδων) Fuerit itaque pictura talis, ut e Lemno, ſua officina, proſpiciens Vulcanus oculis proſequi videretur Orionem. Cur autem hoc, quod Orion agit, *Vulcanus inſpexerit*, Hyginus explicat poët. Aſtron. II, 34. Excaecatus ob vitiatam Meropen & de inſula Chio eiectus, exiſtimatur Lemnum ad Vulcanum perverſiſſe, & ab eo quendam ducem, Cedalionem nomine accepiſſe &c. GESN.

ead. l. 17. Ὅτε ſυſτρατ. — μὴ δέλων) Legendum eſt, niſi vehementer fallor, ἄτε μὴ δέλων. GESN. Ἄτε legendum videtur. Guyet. Recte, cumque Gein. idem divinarit, cui multum tribuo, id potius habeo, quam Pelleri ὅτι δέλοι. REITZ.

Pag. 112. l. 3. Ὑπερευγμένων) Subaudi ζώων, βοῶν, aut ſimil. GUYET.

ead. l. 6. Πρόκωπος) Πρόκωπος idem eſt, quod πρόσκωπος, Grammaticis; ſed τὸ πρόσκωπος magis placet. GUYET. Cur Guyet. πρόσκωπον malit, non intelligo: πρόσκωπος enim *remex* eſt, ὁ πρὸς κόπην. Thucyd. I, c. 10. Long. Paſt. II, pag. 41: ναὺν μικρὰν καθελκύσαντες, καὶ οἰκέτας προſκώπους καθέσαντες: ubi fruſtra Mollius coniiicit προκάπους forſan legendum. Noſter Contempl. § 1, ἀντλεῖν ἐκέλευσα ἢ πρόσκωπος εἶναι. Ibid. § 7, ναῦτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν. Cum πρόσκωπος ſit, *promptus, ſtictius, nudus*, ut notum ex Herodian. VII, 6, 19, προβαλόντες τὰ ξιφίδια — φανεύουσιν, ἔχοντες τε αὐτὰ πρόσκωπα, προπιδῶσιν. Ibid. cap. 5, 10, ἔχων πρόσκωπον τὴν δεξιάν, manu capulo admotā. Quinam vero Grammatici idem

esse dicant *πρόσωπος* & *πρόσωπος*, nescio; nisi quod male apud Poll. I, S. 95, *πρόσωπος* *remex* legas, ubi *πρόσωπος* recte corrigunt Commentt. REITZ.

IN MACROBIOS.

Pag. 114. l. 1. ΜΑΚΡΟΒΙΟΥ) Ante mortuum Demonaetem scriptus videtur hic liber, quem, quo erat in eum favore, catalogo longaevorum non annumerare nefas duxisset. De eodem argumento scripsit etiam Phlegon, cuius liber exstat. Vide etiam Laevinum Lemnium de occult. nat. mir. & Merc. Hist. 1696, p. 317, & seqq. & alibi passim. SOLAN.

ead. l. 2. Ὀναρ τι) Ex ipsa somnii commemoratione conii-
cit Io. Clericus Bibl. Anc. & Mod. T. 22, p. 226, auctorem non esse Lucianum, sed forte Aristidem, cuius superstitio nota est. Argumentum nimis imbecillum, quod vel ipso primo libellorum Luciani refutetur. Ceterum legendum puto non ὄναρ τι, quod libros occupavit, sed *ὄνειρατι*. GESN.
*Ὀναρ, pro κατ' ὄναρ, per somnium, frequens aliis, frequens Nostro. Tim. § 20 f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσι. Gall. cap. 1 f. ὅρα ὅπως μὴ, ὄναρ πλουτῶν, λιμώττης ἀνεγρόμενος & vel centies alibi. Probe scivit hoc vir doctiss. probe etiam meminit: quare igitur *ὄνειρατι* malit, nescio; nisi quod τι forsan alibi non addat Noster. De accentu v. Κυῖντ. vid. fin. hui. Dial. Ceterum in marg. versionis Gesnerianae moneor, ut notas I. H. Maii inferam, quas ille in Dissert. super hoc Luciani libello, Gieffae an. 1724, defendente I. Herm. Bennero, nunc ibid. Professore, edidit. Sed cum bibliopolae serio monuere, curarem, ne ultra tertium tomum haec editio excurre-
ret; ut utriusque petitioni aliquid dem, potissima saltem indicando, vel excerptendo, inferam. *Ὀναρ igitur Maius hic notat de vero, ἐνύπνιον de falso dici, ex Macrobo. ad Somn. Scip. I, 3, Suid. Heliód. & Artemid. Id vero discrimen haud esse perpetuum, ex Luciani Somn. aliisque recte probat. Dein phrasin ὄναρ κελευσθεῖς pro κατ' ὄναρ Nostro asserit ex Pseudom. Gall. Chronosol. Theophyl. Aelian. & Ach. Tat. REITZ. Recte conii-
cis, Reitzii doctissime, illud τι ad ὄναρ adiectum, esse, quod me sollicitet, ut malim legere *ὄνειρατι*. Τι τοῦτο hic non intelligo: intelligerem τι τοιοῦτο. GESNER.
in Addend.

ibid. Κυῖντ(ι)λλε) Altercatio fuit inter Herodem Atticum, &

Quintillios fratres, tum Graeciae praefectos: (Philostr. p. 545 & 559) ea autem coepta est circa annum Chr. CLXXI, Pythiaque CLXXXIX eo anno celebrata; siquidem, referente Philostrato p. 545 l. c. nonnulli dicebant, initium illius altercationis fuisse Pythiorum solemne, quod diverso iudicio concentum musicum auscultassent. Id enim Pythium solemne ad annum CLXXV, quo subsequens solemne CXC celebratum, referri nequit, uti ex sequentibus liquebit. Philostratus enim veram altercationis huius causam enarrans ibi scribit, Herodem tyrannidis apud Imperatorem, Quintilliorum literis accusatum: postea ipsum atque adversarios Imperatorem, tum in Pannonia bellum gerentem, & Sirmii degentem, adiisse; atque coram eo causam egisse (558 A.) vivente adhuc M. Aurelii uxore, ac filiola adhuc balbutiente, (& modo trienni, p. 561.) 558 D. Iam vero Faustina A. C. CLXXV sub hiemem obiit; atque paulo post Marcus epistolam ad Herodem scripsit, in qua cum de belli hibernis verba fecisset, in quibus tum erat, & uxorem desleviffet *recens mortuam*, addebat ἀπολογία pro iudicio, quod ante adversus eum in Pannonia tulerat. (p. 562, coll. cum 560 D.) I. MASSON. *Exc. ined.* Graeciae Praefecti erant sub M. Aurelio clarissimi fratres *Quintillii*, quorum inter ceteros meminit Lamprid. in Commodio c. 4, quem vide, & in eum Casaub. not. De fratre tam caro nihil habere Lucianum, miror. Horum alter consul fuit anno C. 177, alter 180. Prior etiam anno 159. V. etiam Dion, Cass. L. LXXII, p. 819, & not. ad Philostr. l. c. *Κυντίλλιοι* vulgo scribitur. Ed. postrema ex Mf. *Κυντίλλιοι* habet. *Cardianum* & *Maximum* Dio nominat l. c. Pro *Cardiano* Wottonus pag. 251 *Sext. Q. Condianum* vocari debere docet. SOLAN. De huius nominis formatione plura Maius & Bennerus Diss. dicta, qui demonstrant, *Quintillus* & *Quintilius* non discrepare; sed quia nimis multa, & Solanus potissima iam dixit, non infero. REITZ.

ead. l. 3. Προσφέρωσι δῶρον) Προσφέρει σοι δῶρον. MARCIL. Libros etiam diebus natal. aliaque occasione donari solitos, ex Lucian. Cronos. Isocrat. ad Demon, observat Maius. REITZ.

ead. l. 4. Ὅναρ ἰδὼν) Sic Alciph. III, Epist. 10. Theophr. Char. c. 3 & 16. Et Latini: *Somnium videre*. MAIUS.

ibid. Ἐτίθεσο τῷ δευτέρῳ) Nominalibus filii tui secundo geniti. GUYET. Vid. Elsn. ad Evang. S. Luc. I, 62. REITZ.

ead. l. 5. Συμβάλλειν) *Divinando assequi*, De qua signif. leg.

Iac. Elsn. ad Evang. Luc. II, 19, qui nec praesentem auctoris locum indictum praetermisit. MAIUS.

ead. l. 6. Ὁ θεός) Homer. II. A, 63, — καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν. Et ex illo Plin. I, Epist. 18. Synes. initio lib. de Insomniis. MAIUS.

ead. l. 10. Πᾶσι) Utique scriptum hoc circa M. Aurelii extrema necesse est. Vid. not. ad Ἀλεξ. c. 56. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῆς τέχνης) Scil. *literarum*, ut recte appinxit Ant. Aemilius Aquefensis in nott. Mss. & res clamat ipsa. MAI.

Pag. 115. l. 3. Ἐν ὕγιαίν. τῇ ψυχῇ) Iuven. X, 356: *Orandum est, ut sit mens sana in corpore sano.* SOLAN.

ead. l. 6. Αὐτὸν) Ita dedi pro vulgato αὐτόν, quod ut faepissime feci, ita ne monerem quidem, nisi Maius id animadverti iussisset, qui de αὐτὸν pro εαυτὸν suadet videndum Eustath. ad II. E, p. 522 ed. Roman. & Hemsterhus. ad Dial. Luciani p. 23, ubi indicat, nihil hoc leviculo errore in Luciano aliisque frequentius. REITZ.

ibid. Ἐπιμήκιστον) Maius in Dissert. super hoc Dial. duplici nomine reprehendit Stephanum, quod ἐπὶ μήκιστον rectius discretim scribi, & χρόνον intelligi coniiciat. Ego, etsi μήκιστον adverbii vice fungi, Maio concedam, immeritam tamen alteram censuram existimo. Nam licet & alia sic iuncta invenias, ut ἐπιδεύτερον & similia; eadem tamen in edd. vetustissimis disiuncta reperias, ut iam notavimus in variantt. lectt. & in ἐκποδῶν, quod & ἐκ ποδῶν scribitur, non semel vidimus. Talia connectuntur, separantur, pro arbitrio describentis, & de his litigare non maioris est momenti, quam si ambigas, *priusquam, antequam, quomodo*, & sexcenta simil. iunctim an separatim sint exaranda. Quod vero Maius pro argumento assumat, etiam Amstelodamens. ed. ἐπιμήκιστον iungere, id nihil omnino ad rem facit, ex hac enim omnium vitiosissima & novissima, de vetere orthographia nihil recte concluditur. Nobis placeret analogiam sequi, & *Fl.* lectionem servare, nisi iam alibi ἐπιμήκιστον edi passi simus. Vid. Gymn. c. 26 pr. & recte notantem Hemsterh. ad Dial. Mort. VI, 5, quo vetustiores sint. membranae, eo magis talia separare; sed nihil referre, utrovis more scribas. Ita & ὀτιμάλιστα & ὅτι μάλιστα promiscue invenimus, aliaque, de quibus in praefatione forsitan monebimus. REITZ.

ead. l. 12. Ὁμηρος λέγει) II. A, 250. SOLAN. Addit Od. Γ, 245, Maius; & Martial. VIII, 6; Gell. XIX, 7; Ovid. Met. XII. REITZ.

ead. l. 14. Ἐξ γενεῶν) V. Spanh. ad Callim. p. 638. SOLAN. Sex, septem, immo novem durasse aetates Tiresiam, fabulae volunt. Lege Phleg. Trallian. c. 4, lf. Tertz. ad Lycophr. pag. 76, Barnes. ad Eurip. Bacch. 175, Barth. ad Stat. Theb. IV, p. 1066. De varia notione vocabuli γενεᾶς vid. I. Alb. Fabric. Bibl. Gr. I, c. 30, § 15, Schmid. ad Matth. XI, 16, Eustath. II. A, p. 97, & Censorin. c. 5. MAIUS.

ead. l. 15. Θεοῖς ἀνακείμενον) Verte, religiosum, Diis devotum, auctoritate Pollucis I, s. 20. Unde simul constat, quare statim Noster de magis scribat: γένος — Θεοῖς ἀνακείμενον. MAIUS.

Pag. 116. l. 1. Ἱερογραμματεῖς) Vid. H. Stephan. ad Diod. Sic. I, c. 16, N°. 26. Et Trotz. Differt. de scribis, Hugoni de prim. srib. orig. annexam. Multa quoque Maius in differt. saepe dicta hic affert ex I. Gul. Steinheilii nott. Mss. ad Heliod. II, 28, p. 109. Magicaeque in horum libris disciplinas traditas fuisse, item de arte coniectandi atque amuletis. Sed nimia, quam ut inferantur. REITZ.

ead. l. 2. Ἀσσυρ. δὲ καὶ Ἀρ. οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων) Hi enim, aequae ac Chananaei & Idumaei, fabulatores nuncupantur, quod parabolice solerent disputare, ut ex Theodoro in Baruchi c. 3 notat Bern. Aldrete in Antiquedades de Espanna &c. qui h. l. Luciani proferens ἐξηγητὰς doctores, commentatores, glossularios exponit; qua ratione opus haud est receptam sollicitare lectionem, & pro μύθων substituere μυστηρίων, cum I. Clerico Comment. ad Genes. V, 27, pag. 46; imprimis cum constet, ipsa rerum & naturalium & sacrarum mysteria fabulis cooperta fuisse apud Orientales. MAIUS.

ead. l. 3. Βραχυμᾶνες) Centum annos vivere modicum eos putasse, ex Ambros. pag. 59; centum quinquaginta ordinarium, ex Palladio de Gentib. Ind. & Brachmanib. pag. 3 probat I. H. Maius. REITZ.

ead. l. 4. Μάγοι) Magorum Aegypti longaeavorum meminit Isocr. Busr. p. 534, & Phoeniciae in Olympiodori vita Platonis p. 587. Adde Plin. Hist. nat. XXV, 2. Haec ex Maius, cetera omitto. REITZ.

ead. l. 6. Χωράσμοις) Stephan. de urb. Χωράσμοις, prima brevi. REITZ.

ead. l. 10. Ἔθνη ὅλα μακροβ.) Sic Homeritae μακρόβιοι dicti apud Phot. Cod. 64, pag. 38. Hyperborei, teste Plinio IV, 12. Numidae, fide Appian. 64. Arcadium reges; vid. Censor. c. 5, Serv. ad Aen. VIII. Britanni senium anno CXX inchoant.

res, Plut. de placit. philos. V, 30. *Cyrraei*, Stephan. Byz. in *Kύρρος*, alique apud Gurtler. origg. mundi I, cap. 20, f. 7. *Esseni* olim inter Iudaeos, quos ob frugalem vitam centesimum ut plurimum annum excessisse scribit Iosephus de bello Iud. L. II, pag. 729 ed. Gr. *Baf.* fuitque illis potus ὕδωρ ναματιαίων, secundum Philonem Iudaeum de vit. contempl. p. 894, quod mox Noster de Seribus etiam refert. Excerpti ex Differt. Maii, nonnulla omittens. REITZ.

ead. l. 11. Σήρας) De his dicenda praeripuit G. H. Ursinus Differt. miscellaneis paternis annexa, p. 360 seqq. MAIUS.

ibid. Τριακοσίων) Geographus Graecus incertus in Antiq. orb. descript. ita de Seribus pag. 4: Τρήσκουσι δὲ παντελῶς ἑκατὸν δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ ἑκατὸν εἰκοσι ἑτῶν. MAIUS.

ibid. Οἱ μὲν τῷ αἵρι &c.) Vid. Amm. Marcel. L. XVI & XXVII. Addatur Hippocratis liber de aëre, aquis & locis, & H. Meibomii Epist. de Longaevis ad Sereniss. ducem Augustum Brunsvic. MAIUS.

ead. l. 13. Ὑδροποτεῖν γὰρ φασὶ τὸ ἔθνος) Ms. γένος, ut paulo ante γένη ὅλα μακρόβια, totas gentes. Sic apud Latinos genus frequenter pro populo. *Vselox genus* apud Florum de Gallis, & alibi; quin & interdum accipitur pro genere humano, ut docti viri ad Senecam Tragicum norarunt. GRAEV. Theae usum huic genti hodieque familiarem respexisse videtur; quamvis non invitus concesserim, hac voce vulgo abstinentiam a vino tantum designari. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ Ἀθῶτας) Plin. VII, 2, eos, qui in Atho monte habitant, centenis quadragenis vivere, testis est. Mirum, si Noster hic in mendo non iacet, ac pro Ἀθῶτας, legendum Ἀθῶους. Ita enim Steph. Byzant. in Ἀθῶς τὸ τοπικὸν Ἀθῶος, χωρὶς τοῦ ι, καὶ Ἀθῶους τοὺς ἰνοικοῦντας. MAIUS. Cetera omittere cogor. Vide Steph. Ἀκρόβυρσι, & not. Berkel. REITZ. Ἀζῶτους coniciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Χαλδαίους) Ecce, quam accurate magos a Chaldaeis seiungat, quod & Serabo XVI, p. 723, & Curt. V, 1, fecere: illi enim sacris operabantur, *haruspicum fratres* ideo ab Arnobio L. IV, p. 134, dicti; hi astrologiae vacabant. V. Th. Gale ad Iamblich. de myst. p. 287, & Cleric. Indice ad Stanl. Hist. Philos. Orient. voce *Magus*. MAIUS.

Pag. 117. l. 1. Ὁξυδερκής — φάρμακον) Vit insignis I. Clericus Art. crit. part. II, f. 1, c. 12, § 9, ambiguum hanc ait constructionem, quia significat *medicamentum*, quo perspicaciores fiant, non quo dematur perspicacia; recte quidem,

sed mens Nostri ex seqq. satis perspicitur, & eorū. modo Diod. Sic. ἀθανασίας φάρμακον nominat L. I, c. 25. MAIUS; Omitto, quae addidit de medio voc. φάρμακον significatu, satis noto, sed ad constructionem reciprocā nihil faciente, quae in genitivo potius latet, de cuius constructione ambigua satis egi in libello de Ambigg. ut: *caedes, vulnus illius*, in utramque partem &c. Adde hic potius Diod. Sic. III, c. 3 f. καὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἀποικίας quod & ibi plane opposito more, quam alias, exponendum, nempe *coloniae in Aegyrium deductae*. REITZ.

ead. l. 12. Τὴν πρώτην) Aemil. in nott. Mss. τὴν πρώτην hic adverbii more accipiendum recte docet &c. MAIUS.

ead. l. 13. Τοὺς βασιλικούς καὶ στρατηγικούς ἀνδρας) Τοὺς βασιλικούς καὶ στρατιωτικούς ἀνδ. MARCIL.

ibid. βασιλικούς) Eos Noster innuit, qui aut regio sanguine orti, aut regiam dignitatem adepti fuere. Sic de Salt. cap. 64, βασιλικός τις ἀνθρώπος. Vid. Raphel. ex Polyb. ad Ioan. IV, 46, & Periz. ad Aelian. II, 20, p. 100. MAIUS. Adde notam L. Bos ad Salt. l. d. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἕνα καὶ εὐσεβεστάτην) Ὡς ἕνα ἡ εὐσεβεστάτη καὶ μεγ. MARCIL. Vixit M. Aurelius, de quo haud dubie hic fermo est, annos LIX: cum haec scriberet Lucianus, annum agebat circiter... SOLAN. Quis ille unus? Neglectum hoc a commentatoribus. Forte *Avidius Cassius* erit, strenuus sub M. Antonino Philosopho belli dux. Vel potius *Claudius Pompeianus*, gener M. Antonini, qui πρεσβύτατος vocatur ab Herodiano I, 6, addente, eius dicta ipsum Commodum reveritum fuisse. Et haec vivente ac florente adhuc illo uno scripta sunt, quem divellit ab Imperatore Noster, eiusque favore ad supremam dignitatem evectum fuisse scribit. (Cetera, quae Maius ex Steinheilo suo inseruit, addere non licet.) MAIUS.

ibid. καὶ εὐσεβεστάτην) Mallem cum Marcil. ἡ εὐσ— ver-
toque εὐσεβεστάτην τύχην, *benignissimam fortunam*, quia εὐ-
σεβής quandoque *benignum, clementem*, denotat; v. G. Cu-
per. append. ad Hom. apotheosin pag. 286 f. Nisi potius le-
gend. Ὡς ἕνα καὶ εὐσεβεστάτοι ἡ μεγάλην. Porro αὐταράτο-
ρος τύχην est periphrasis pro *Imperator fortunatissimus*. Vid.
Vechn. Hellenolex. L. II, c. 8, Sciopp. ad carm. Priap. pag.
39, Phil. Carolum ad Gell. p. 355, Muretum var. lectt. III,
4. MAI. Sed quid si solo καὶ transposito saeatur locus? REITZ.

ibid. εὐσεβεστάτη μεγάλην) Potest fieri, ut hoc nomen

speciatim ad *Antoninum Pium* respiciat. Nihil tamen prohibet, quin hic periphrasin esse dicamus tralatitii tituli, *Pius, Felix, Augustus*. Nam cum *μεγάλη τύχη* ei tribuitur, potest quidem locum habere illa iridem usitata ratio, qua *Fortunam* Imperatoris pro ipso Imperatore poni constat; sed neque est, quod impediatur, quin ad illam *Felicitis* appellationem referatur. *Θεϊτάτων*, de vivo acceptum, respondere *Augusto*, non est dubitandum. Nempe non versamur hic in *Plutarcho* aliquo aut *Dione*, qui *Romanarum rerum*, quas accurate norunt, servant etiam certa nomina; sed in *Sophista*, quem alias quoque multum sibi indulgere in his novimus, qui ἀρμοσθὴν dicat *Præsidentem provinciae*, qui *νομμικὴν μεγάλην* *Kalendas Ianuarias* &c. verbo, qui non *Graecis* commendare *Romana*, sed *Romanis Graeca* studeat. GESN.

Pag. 118. l. 1. **Ἔξως*) *Habitus corporis* hic videtur notari, dicit *Aemil.* in not. *Miss.* nec repugnamus. MAIUS.

ead. l. 5. **Ὁ εὐδαιμονότατος*) Nullum enim bellum gessit, contentus domi res suas agere, & sacra in ordinem cogere. MAIUS.

ead. l. 7. **Ὁ γδοήκοντα*) Consentit *Plutarch.* in vita eius p. 74. Tres & quadraginta annos regnasse, vult *Livius* I, 21, ac *Eutrop.* I, 2. Quadraginta vero & unum, *Paulus Diac.* I, pag. 42, & *Cassiod.* in *Chronico*, p. 1322. MAIUS.

ibid. *Σέρβιος δὲ τοῦ αλλίος*) Collige annos vitae ex imperii. *Dion. Halic.* IV, pag. 242, quadraginta annis circumseribit magistratum eius. *Liv.* I, 48, adiecti quatuor annos cum *Eutr.* I, 6, & *Sext. Ruffo Breviar.* pag. 3. Ex quibus emendandi *Paulus Aquilegiensis diaconus* L. I, p. 44, & *Cassiod.* l. d. annos 33 tantum tribuentes. MAIUS.

ead. l. 11. **Ἐνενήκοντα*) Consentit *Dion. Halic.* VI, pag. 358. MAIUS.

ead. l. 14. *Καὶ τὰ ἐπιτ. ἐκ.*) Excidit hic pars magna sententiae. *Fl.* quidem habet aliquid, scilicet *καὶ μετ' αὐτοὺς*, sed nondum sic expletur lacuna. SOLAN.

Pag. 119. l. 2. *Τὸν ἐνναυθα αἶρα*) Hinc colligere licet, scriptum hoc *Romae*. SOLAN. De *Romani coeli* qualitatibus scripserunt Io. Baptista Donus, Marcilius, Cognatus, Alex. Petronius, & nostra memoria Io. Maria Lancilius in ampla *Diff.* edita Rom. 1711, qua salubritatem aëris istius adstruit. MAI.

ead. l. 9. *Τελεῖς* — *εὐχῶς*) Curavimus excudi *τελείας*, ait *Maius*. Ego nondum. Vid. *ἀναγωγὰς τροφῆς*, item *γυναικείας σίνοδος*, & similia, defensa. *Amor.* c. 27. REITZ.

ead. l. 4. Πρὸς τὸ εἰς μῆκιστόν τε, καὶ λιπαρὸν τὸν πάση γῆς, καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ αὐτοῦ οἰκουμένη βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέροντα) Sic distinxit Beneditus, addita ineptissima versione, *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, iamque in suo solo regnantem & senescentem assecuti.* Quid enim? an Lucianus, tersus ille & liquidus, dicit senectutem dominantem terra marique? Porro cur iam in suo solo regnat? an etiam ante regnavit in alieno? Nihilo melius prior Obfopoeus, & *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, iamque in suis locis regnantem & senescentem consequamur.* Fatue de se vel assecutis vel consequentibus loquuntur uterque. Verte, ut clare sonant verba, & ratio inculcat: *quo ad longissimam ac plenam senectutem veniat terrae universae ac maris dominus, orbis suo imperans nunc iam senex.* Hoc enim intelligit vorum, ut princeps, qui iam erat senex, maturam quoque adepturus esset senectutem. GRON. *Λιπαρὸν &c.*) Ita hunc locum per incisa divisimus, (uti & ego iam feci) qui sine sensu vertebatur: vidit aliquid Iac. Gronov. in totam vero textus dispositionem non penetravit; vidit quoque Aemil. in Mf. monens: refer ad *ἐλπίδας* vel *εὐχάς*. Πρὸς τὸ ἀφικέσθαι τὸν δεσπότην εἰς μῆκιστον. Ceterum phrasis *λιπαρὸν γῆρας* HomERICA est, quam illustrat Eustath. ad Odyss. A, pag. 1676. MAIUS.

ead. l. 5. δεσπότην) M. *Aurelium* iam senem, paucos ante mortem annos, cum ad sexagesimum vix pervenisse tradatur. SOLAN.

ead. l. 6. αὐτοῦ οἰκουμένη) Romanum denotat orbem, qui sic passim vocatur ab Historicis, Polyb. VI, 48, Zosim. II, 7, Herodian. V, 2; ab Oratoribus, Libanio Or. fun. in Iulian. p. 290 & 366, Athenag. in Legatione pro Christianis sub init. ac pag. 14. Adde Commentt. ad S. Lucae II, 1. Noster paulo ante, τὴν αὐτοκράτορος αἰκούμενην. Imperatorem vero innuit M. Ant. Philos. sub cuius imperio extremo scripsisse videtur hunc tractatum, eoque γέροντα eum appellat &c. MAIUS.

ead. l. 7. Ἀργανθώνιος) Herod. I, p. 42. SOLAN.

ibid. Ταρτησιών) Ita ex Herodoto emendandum fuit, pro Ταρτησιών, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN. Ταρτησιών scribendum etiam probavit Maius. Ex Plin. III, 1. Ex Stephan. Byzant. Arrian. Strabon. & Appian. Al. cui addit de ipsa Tarteſſo fuisse differentem Aldreus, lib. III, c. *Lucian. Vol. VIII.*

12, *Del Origen, y principio de la lengua Castellana*. REITZ: *ibid.* Πεντηκοντα) Atqui Herodotus, quem auctorem adducit, CXX tantum annos in impressis hodiernis ait vixisse; Anacreon vero in fragm. CL ei annos tribuit; Val. Maxim. VIII, 14, octoginta annis patriam rexisse ait, cum ad imperium sexaginta annos natus accessisset. Cuius rei certos esse auctores ait. Asinium tamen Pollionem affert, qui eum CXXX tantum annos implevisse commemorat. SOLAN.

ead. l. 8. Ως Ἡρόδοτος) Sed qui CXX annis vitam Arganthonii metitur, L. I, S. 163; ex quo Cic. de Senect. & Valer. Max. VIII eundem annor. numerum 120 repetunt. BENNER.

ead. l. 9. Ἀνακρέων) Testes adducit, non exempla, ne erres; quippe qui hic de regibus agat, non historicis aut poetis. De Herodoti loco iam dictum est. Exstat Anacreontis fragmentum ed. Steph. p. 77 B. C. ubi CL numerus reperitur. SOLAN. Od. 68. Adde Strab. & Plin. qui eundem annor. numerum tuentur. Asin. Pollio centum & triginta annos ei tribuit. BENNER. Plura Maius ex Phleg. Trall. cap. 4, additque: ipsum Arganthonii nomen habere quid ominis alludens ad *Arc-antho*, quod sonat πολυχρόνιον, ex Sam. Bochart. Geogr. Sacr. part. II, L. I, c. 34. Adscripsit Benner. Trecentos ei assignat Sil. Ital. III, 396. Vinetus malit ter quinos, ut ita Silio cum Anacreonte conveniat. REITZ.

ead. l. 10. Ἀγαθοκλῆς) Senem vocat Iustin. 23, 2; Ael. V. H. XI, 4. Non nisi 72 annos vixisse contendit Diod. Sic. in Eclogis lib. XXI. MAIUS.

ead. l. 11. Δημοχάρης) Vid. Voff. de Hist. Gr. I, 11, p. 68; Periz. ad Aelian. III, 7. Meurs. Biblioth. Art. T. X Thesaur. Ant. Gr. Gronov. col. 1479. MAIUS.

ead. l. 12. Τίμαιος) Meminit Noster iterum infra, & Schol. ad Asin. ac Polyb. XV, 33, pag. 1003. Tauromeni in Sicilia natus, scripsit Athenis; Plut. de exilio pag. 605. Vid. omnino Diod. Sic. princ. L. V. Sed quid in eo laudandum, quid reprehendendum, vid. Longin. de sublim. S. IV. Consule & Voff. & Meurs. ad Hesych. Miles. p. 203 — 4. MAIUS.

ibid. Ἰέρων) Nonagesimo obiisse anno testatur Liv. XXIV, 4, & Val. Max. VIII, 13. MAIUS.

ead. l. 14. Δημήτριος — Καλλιστιανός) Mendum est in nomine huius Demetrii: nullibi enim de Callista urbe, nec de historico illo Callistiano mentio facta est. Lege confidenter Καλλατιανός, de quo Dion. Halic. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, Diog. Laërt. in Demetrio, ubi ait, eum scripsisse de Asia

& Europa, L. 20. Theocriti Schol. ad Idyll. 1, ubi eum de Siciliae rebus scripsisse patet; alii plures. Calatis vero seu Calaria (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciae ad Pontum Euxinum, de qua Scylax, Diodor. Strabo, Memnon, Steph. & alii. PALM. Corrigendum *Καλατιανός*. Vide nos ad Laërt. MENAG. *Καλατιανός*) Variant hic emendatorum sententiae. Vossius *Καλατιανός* legit, de Hist. Gr. 552; vide eundem de Poëtis Gr. ubi *Καλατιανός*, moneme I. de la Faye, legitur. Et omnino apud Diog. Laërt. in edd. Steph. ita scribitur. Vide Men. not. pag. 131, & p. 13 A. B. Quod & secuti sumus. In libris enim nostris omnibus hic legebatur *Καλλιστιανός*. De eo Diog. Laërt. pag. 134 D. Vid. Dion. Hal. π. συρθ. & Steph. Byzant. in *Ἀντίκυρα*. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀτέας) *Ἀτέας* nondum ausus sum edere, etsi omnino sic legend. credo cum Steinheil. id etiam in Dissert. Maii probante ex Plut. Apophth. pag. 128, & de fort. Alex. ferm. p. 248, ac Iustin. III, 2, eundemque esse, cuius epistolam satis Laconicam profert Clem. Alex. L. V, p. 561, licet *Ἀτοίας* ibi vocetur; nam & ibi quidam Codd. *Ἀντέας* habent, ut monet ed. Oxon. REITZ.

Pag. 120. l. 1. Βάρδυλος) Ita plerique impressi. I. Βαρδύλλιος. V. 2. Βάρδυλος. SOLAN. Geminato λ Plut. Vit. Pyrrh. p. 387, & in Hellad. Chrestom. col. 955 Βράδυλλης, quod tamen in Βάρδυλλης mutandum. MAIUS.

ead. l. 3. Εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη) Hoc est, *nonagenarius*, ut recte Scholiasta, & locutio *τελεῖν εἰς ἄνδρας*, quam affert, exstat apud Nostrum in Fugit. c. 12. MAIUS. Adde T. I, Tim. § 20, *τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα*. REITZ.

ead. l. 4. Τήρης δὲ ὁ Ὀδρυσῶν) *Ὀδρυσῶν*. MARCIL. *Ὀδρυσῶν*) Uti legendum censuerant viri doctissimi, *Ὀδρυσῶν βασιλεὺς*, sic legitur in Mf. ut tam foeda menda diutius non sit toleranda. GRAEV. *Ὀδρυσῶν* recte in Veneta utraque legitur, ut *Ἐτ. Δ. IX*. In reliquis prave *ὁ Δρυσῶν*. SOLAN. *Ὀδρυσῶν* firmat etiam Maius, Odrysarumque regem *Teren* nominari a Xenoph. Cyr. VII, pag. 411: *ἀλλὰ Τήρον τοῦ Ὀδρύσου ἀρχαίου τινός*. Firmavit Palm. ex Thucyd. L. II, ac Menag. ad Diog. Laërt. L. II, ed. I, pag. 62 E. Coniecerat etiam Guyetus. REITZ.

ead. l. 5. Θεότομος) De hoc historico vid. commentt. ad Longini Sect. 43, Meurs. ad Hesych. Miles. p. 185, Periz. ad Ael. III, 18, p. 223, Voss. de Hist. Gr. I, 7. De eius opere *Συμμάσια* inscripto Mauffac. Diss. Crit. p. 387. MAIUS.

ibid. Ἀρτίγονος — μονοφθ.) Unde & Cyclops cognominatus fuit. Cael. Rhodig. ant. Lectt. XXI, 38, p. 838. MAIUS.

ead. l. 10. Ἰερώνυμος) Et miles, & legatus, & historicus fuit, Diod. Sic. XVIII, p. 650. Antigoni legatum ad Eumenum fuisse discimus ex Plut. Eum. p. 590. Scripsisse de successione tradit Ioseph. I Adv. Apion. pag. 1050; centum & XL annos a tergo posuisse Noster infra innuit. MAIUS. Immo de successoribus Alex. M. περὶ τῶν διαδόχων. Vid. Voss. de Hist. Gr. I, 11, I. GESN.

ibid. Λυσίμαχος — ἕτος ὀγδοηκοστὸν) Iustinus XVII, 1, quatuor & LXX tribuit. LXX tantum App. Alex. in Syr. pag. 209. MAIUS.

ead. l. 15. Μήδιος) Scias, Medium notari Larissaeum, historicum, & cum Alex. M. militantem. Strab. XI, p. 509. Ἀντιγόνου φίλον Plut. in Demetr. p. 896. MAIUS.

ead. l. 16. Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαοῦ) Probo magis Obsopoeum, vertentem, *Antipater patre Iolao genitus*, quam Benedictum posteriora omittentem, ut apparet, quia & filium Antipatri Iollam vel Iolaum in historia Macedonica audierat. Nam licet id ita sit, & habuerit eo nomine filium, utique & potuit patrem eo nomine habuisse, quod in eius nepote, filio suo renovavit. GRON.

Pag. 121. l. 6. Ζῶν δὲ) Idem asserit & Plut. 607, 2, sed de duobus Luciani annis, ad rem suam non facientibus, nihil habet. Quod ideo observo, quia, ni me memoria fallit, id inter eos, qui de versione LXX Interpretum litigant, controversi vidi. SOLAN.

ibid. Δυσὶν) Non sperno *Fl.* lectionem: nam δύο saepe inclinabile est, ut Asin. c. 9, δύο μνηρῶν σπάσας. At si quis hoc aliter construendum velit, videat Aesop. fab. 145, ἀλεκτόρων δύο μαχομένων. Long. Past. I, p. 33, δύο βοῶν, δύο κεράτων, ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος. Noster rursus Alex. c. 53, ἐν δύο βιβλίοις & 55, στρατιώτας δύο. 2 Ver. Hist. c. 37, δύο πληρωμάτων. Iterum Asin. 12, δύο χόνδρους λαβοῦσα. REITZ.

ead. l. 8. Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος) Vide Spanh. 511, qui recte emendat. Prave enim antea in omnibus nostris libris legabatur ἀδελφῶν. Φιλαίτερος δὲ, duplici, ut vides, mendo. SOLAN.

ead. l. 9. Φιλαίτερος) Quod si Spanh. de Uf. & praest. num. Diff. VIII, pag. 511 ed. Lond. vel maxime non monuisset, mutandum hoc nominis in Φιλέταιρος, tamen hoc ex Strab. XIII, p. 595, Appian. de bell. Syr. p. 209, aliisque constaret.

MAIUS. Idem iam vidit Almelo. in ed. *Amst.* eundem advocans Spanh. Adde supra Scholion secundum ad Tox. & Thucyd. III, c. 82, ubi recte editum φιλέταιρος, licet tres Codd. habeant φιλαίτερος. RETTZ.

ibid. Περὶ Πέργαμον ἀρχὴν) Ἡ περὶ Πέργαμον ἀρχὴ est ipsum imperium Pergamenum. Sic τὰ περὶ τὸ ἱερὸν, *templum*, in Heliod. VII, 11, p. 320: τὰ περὶ τὴν χώραν *regio*, ap. Iso-
crat. in Areop. ab init. &c. MAIUS.

ead. l. 11. Ἀττάλος) De variis Pergamenor. regibus Attali nomen gerentibus, vid. Scalig. can. Isag. XIII, p. 320, 321, & Cellar. hist. antiq. p. 50 seq. MAIUS. Non confundendum hunc, quod factum a Scaligero, cum Philometore Attalo Eumenis filio, cuius hic Philadelphus frater fuit, ostendit Spanhem. Diff. VIII, p. 512. GESN.

ead. l. 12. Φιλάδελφ.) Vide eundem Spanh. 512. SOLAN.

ead. l. 16. Κτίστης) Vide Spanh. 479. SOLAN. Hunc titulum egregie illustravit laudatus modo Spanhem. diff. IX, p. 561 seq. GESN.

ibid. Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας) Sic distinguunt viri docti, & ad hunc distinctionis canonem formant quoque versionem, quasi Lucianus annotari vellet, eum in Ponto mortuum fuisse: quod mihi ab hoc sermone alienum videtur, & distinguendum esse φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐτελεύτησε βιώσας &c. *Antigonum Coctiam fugiens in Pontum, mortuus est.* Quam fugae viam cum annotat, tacite dat intelligendum, qua occasione regni Pontici conditor exstiterit. Et sane sic loquitur rursus auctor in Navigio: Προϊώμεν δὲ ἡδὴ τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὁρεῖνῆς. Et alibi plura de hac constructione dicentur, cum persuaferint sibi viri docti debere hanc poni in quarto casu, sed temere. GRON.

ibid. Φεύγων ἐπὶ Πόντου) Haec iungere, & interpretari *fugiens in Pontum*, suavit Gronov. non satis recte, cum Graeca vix eum sensum patiantur. Nec iuvat virum doctum loc. ex Nostro, ubi προϊώμεν δὲ ἡδὴ τὴν ἐπὶ Κορίνθου. Ibi enim ne verbum quidem φεύγειν occurrit, & reticetur ἑδὲν, & syntaxis tota alia est, & haec verborum mens: *procedamus via ad Corinthum ducente*, quo pacto bene ἐπὶ cum genit. effertur; at nostrae constructionis alia est necessitudo, ac φεύγειν cum ἐπὶ, quando motum ad locum involvit, post se habet accusandi casum. Sic ἐπὶ τὰ ὅρη ἀναφεύγειν in Arr. ἀναβάσει L. III, p. 203, & S. Math. XXIV, 16, quod alias &

eis & πρὸς τὰ ὄρη φεύγειν dicitur. De ipsa Mithridatis fuga videndus Appian. Al. l. c. pag. 303. MAIUS. At possem pro Gron. alia afferre, ut Thucyd. V, c. 54, ἀπὸ τῶν οἴκων, domum abierunt; & cap. 55, διεκλύθησαν ἐπ' οἴκων, aliaque, si opus foret hic ita construere; iam nolum. REITZ.

Pag. 122. L 5. Ἀνεσκολοπίσθη) Creberrime hoc verbo uti Lucianum, in Iud. Voc. in Tim. Contempl. Iov. Conf. Iov. Trag. Philop. ac de mort. Pen. idemque esse, quod ἐκρέμασθαι, ostendit L. H. Mai. cum Appian. p. 392 in eadem historia vice eius ponat ἐκρέμασθαι, quod idem valere monstrat Lips. de cruce I, 4, p. 16, 17. Conf. Iov. Conf. c. 16, ubi Gesn. id reddidit in *pabum agi*. REITZ.

ibid. Κύρος) Obiit μάλα πρεσβύτης, dixit Xenoph. Cyrop. VIII, pag. 233. Verum de eius morte varia narrant scriptores. Adi Cellar. Hist. antiq. p. 14. MAIUS.

ead. L 7. Ὀποι) Quid hoc sit, haud facile, credo, adstruent, qui hic ad cippos confugiunt. Ego, si scriptura haec genuina sit, malo *chronologiam* intelligere, quam *cippas*. SOLAN. Ant. Aemil. in nott. Mss. *Ipsi cippi, qui limites designabant, hic intelliguntur*. Tu vero lapides aut columnas intellige, λίθους, στήλας, exponente Iul. Polluce III, S. 85; Nam his, aequae ut tabulis aeneis, inventa artium, resque notatu dignas inscribebant veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Romani; vid. Holstenium ad Porphy. de vit. Pythag. p. 5 seq. Reines. var. lectt. I, 22, p. 97; Huet. demonstr. Evang. prop. IV, c. 2, § 14; Marsh. can. chron. ad secul. XV, pag. 418; Fabric. Bibl. Gr. I, 11, p. 73 &c. MAIUS.

ibid. Ὀρνησίκριτος) Huius historia existabat, ut vides, Luciani aetate, ex qua confirmatur Xenophontis de morte Cyri narratio a vulgari tantopere abhorrens, quae a Tomyri obtruncatum tradit. De hoc supra ad Συγγρ. c. 40, & infra Pers. c. 25. SOLAN. Philosophus fuit ex Diog. Cynici contubernio, Plut. in Alex. p. 701; etiam historicus, ibid. pag. 691; nec non gubernator naviculae, ostendente I. Gron. ad Arr. VI, 2, pag. 237. MAIUS. De Onesicrito Aeginensi vid. Laërt. 6, 75; & de hoc nostro (nisi idem est) Astypalensi, Menag. ad Laërt. 6, 84. In ignem se coniecisse & periisse, docet Lucian. Mort. Peregr. BENNER.

ead. L 17. Δείκω) Scripserat hic *Persica*; eique plurimum sese de Persicis rebus credere ait Corn. Nepos in Conone. Meminerunt Athenaeus & Diog. Laërt. Muret. Var. Lectt. XI, 14. Addit etiam his Ciceronem a se ex Mf. Codice

emendatum de Divin. I, p. m. 228 A. recte, ut mihi quidem videtur. V. Voss de Hist. Gr. & Periz. ad Aelian. VII, 1. SOLAN.

pag. 123. l. 2. ἰσίδωρος ὁ χαρὰκ.) Accuratissime de hoc agit Dodwell. peculiari Dissert. inserta T. II Geogr. minor. cura Hudsoni editorum. MAIUS.

ead. l. 4. Σιναρθοκλῆς) Quod de hoc Parthorum rege, & statim de Mnascire habet Noster, alibi vix reperias, immo vix nomina eorumprehenduntur. Adeo verum est, quod Scalig. can. Isag. l. 3, p. 316, pronuntiat, multa ex ingenio divinare Onufr. Panvinium in texenda Parthor. regum successione, quam satis exploratam non habemus &c. MAIUS. Anne Σιναρθούκης; vid. Vaillant hist. Arfacid. pag. 78, adscripsit Wesseling. REITZ.

ead. l. 5. Παρθυαίων) Breviter Suid. Παρθυαῖος, ἀπὸ τόπου. Plenius Stephan. Byz. Παρθυαῖοι ἔθνος πάλαι μὲν Σκυθικόν, ὕστερον δὲ φυγὸν ἢ μετακίσας ἐπὶ Μήδου &c. Mox ait, Parthyaeos a Parthis alios haud esse; quod uberius probat Salm. ad Solin. p. 1196. Saepe Παρθυαῖοι apud Arrian. Exp. Al. M. pag. 179, 203, 207, 208, & seqq. itemque pag. 352 ed. Blancard. MAIUS.

ead. l. 6. Ἀπὸ Σακαυράκων) Si non poenitet coniecturarum in re obscura, cogitemus, an non huic populo nomen fecerint forte Graeci Σαρακαυλῶν, qui in Sarracis s. plaustris pernoctare, & habitare adeo atque vivere, solent. Fuerint itaque τῶν ἀμαξοβίων cognati. Barbarum plaustrum Sarracum, cuius hunc talem usum ostendit Scheffer. 2, 31. Firmat praesertim de Alanis, quo nomine fere totam illam Scythiarum barbariam comprehendit, Ammian. Marcell. XXXI, 2, p. 671 seq. Gron. Sed est etiam Saraca Sarmatiae Asiaticae civitas, ab eadem forte origine dicta, e Prolemaeo apud Cellarium pag. 756. GESN. Rara aut nulla huius populi Scythici alibi mentio. Sed multitudo Scyth. populor. innumera, ut ait Plin. VI, 17. Sin vero medica manu indiget locus, forsan legas Σακῶν καὶ Ἀριάκων, vel uno nomine Χαυρανῶν. Vel, ut Steinheil. Σακαυράλων, de quibus Strabo L. XI, pag. 593. MAIUS.

ibid. Καταχθεῖς) Marini vita Procli. SOLAN. Quid sibi velit hoc verbum, in ipsius historiae obscuritate, incertum est. Videtur tamen notare reditum ab exsilio. Notum est, saepe exulare, qui propter spem imperii suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto igitur, hunc Parthorum regem exulasse

apud Scythas; ut paulo post Artabazum Characenum regulum apud Parthos; utrumque suorum hospitem opera in regnum patrium deductum. GESN.

ead. l. 10. Ῥαπασινης) Leopard. pag. 153 Σπ — legete iuber. SOLAN. Non ausim damnare diversam orthographiam nominis barbari. Cui ignotum, *Hispaniae, Spaniae, Espagnae* idem nomen? Quot verbis ab *Sp, Sb, Sch,* incipientibus! suum praeposuisse Itali? Itaque servet per nos *Hyspasiues* spiritum illum suum barbarum, quem Graeci primo per *ῠ* expressere; alii deinde omiserunt propter asperitatem, quale quiddam in *Hlodovaeo, Chlodovaeo, Ludovico, factum* novimus. GESN. Ῥαπασινης, pro vulg. Σπασινης, legendum, permultis etiam vincit Maius in Dissert. saepe laudata. Monag. vero in ed. *Amst.* addiderat: Ῥαπαξ Πασινου. Ptolemaeus Susianae oppidum ad sinum Arabicum, inter Tigrim & Eubaeum flumina situm. Male interpretes, *Characus*. De Hydoro Characeno mox sermo erit. REITZ.

ibid. Ἐρυθρὰν) Recte docere Reland. Miscell. part. I, Diss. 2, & Arabicum sinum ita nominari, & vastum id mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam alluit; & sinum Persicum, cui *Charax* includebatur, esse maris rubri sinum, contendit MAIUS.

ead. l. 13. Ἀπρίλλιος) Qui XCV annum agens tradidit se Alexandro M. Curt. VI, 5. MAIUS.

ead. l. 17. Μασσαρισσᾶς) Valerius Maximus ad centesimum usque deducit. V, 2. Alibi tantum nonagenarii modum excessisse ait, VIII, 14. SOLAN. *Μασσαρίσσης* scribitur apud Appian. in Pun. saepissime, & *Μασσαρίσσης* apud Suid. Plin. inter longaevos enumerat, quia LX annis imperio praefuerit. Per XC an. mundi incolam cum Nostro facit Appian. p. 107. Et Suid. Maiorem XC annis epit. Liv. L. Vid. & Vah. Max. VIII, 13. MAIUS.

Pag. 124. l. 1. Ἀσάνδρος) Spanhem. 488. SOLAN.

ead. l. 2. Θεῷ Σεβαστῷ) Multa hic Maius de nefanda illa adulatione Augustos *Dei* titulo ornandi in inscriptt. & sermone etiam, dum viverent; sed quae exscribere non licet. Adde mox cap. 21. REITZ.

ead. l. 4. Ὡς δὲ ἑώρα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ) An sic legendum, ὥς δὲ ἑώρα τοὺς ἑαυτοῦ ὑπὸ τὴν μάχην Σκριβ. &c. GUYET. Verti debebat: ut autem vidit eos, qui sub ipsum pugnae tempus ad Scribonium deficiebant. Ea historia exstat apud Di. Cass. L. 54. Scribonius, qui se a Mithridate ortum gloriabatur, res

gnum Bospori affectavit, & ut ex hoc loco colligitur, defectione militum ad angustias maximas redactus: Afander rex Bospori inedia mortem sibi conscivit, in cuius locum regnavit Scribonius, qui expeditionis suae & regni affectati Augustum auctorem mentiebatur. Sed paulo post a Bosporanis ipsis, qui dolum deprehenderant, caesus est; & in eius locum regnavit Polemo, quem Vipsanius Agrippa contra Scribonium adornaverat. PALM. Non puto Graece dici posse τοὺς ὑπὲρ τῆς μάχης milites in procinctu stantes, vel proelium iam ingressos, quod postulat Palmeriana interpretatio; neque, quod Spanhemio placebat, Diss. 8, p. 488, rem militarem Scribonio creditam. Neque bene iunguntur ista, cum videret milites in proelio a se deficere, inedia vitam finivit. Bene iungas, manus sibi intulit, vel aliud celeris mortis genus. Ausum confirmare, neque hic de fortuna unius proelii sermonem esse, neque ostendi posse, qui sic vel aciem, vel rem militarem descriperit, οἱ ὑπὲρ τῆς μάχης. Quid si igitur pro μάχης, quod profecto huc non convenit, legamus ἀρχῆς; Angebat senem τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, cives suos, imperio suo subiectos, paulatim se conferre ad Scribonium, ventosum hominem, & ementitis Augusti promissis homines, forte ipsam quoque coniugem Afandri, Dynamin, sollicitantem, quod facile colligas e Dionis verbis lib. LIV, p. 538 B. Sic certe posuisse in translatione, sine fraude fuerit. GESN.

ead. l. 6. Γοαῖτος δὲ, ὃς φασὶν Ἰαίδωρος) Isidorus historicus, ut occupavit Benedict. vocatur Characenus, quia Charace oriundus fuit: sed deinde, mea ex sententia, scribendum Ὀμανῶν, ita ut Goaesus Omanorum, qui regionem Turiferam (hoc additur, ut ab aliis eiusdem nominis populis distinguantur, quomodo & Plin. Canam turiferae regionis dixit) inhabitant, fuerit rex; totusque locus ita vertendus sit: Goaesus vero, Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore, Omanorum, qui regionem Turiferam colunt, rex. Sic sensus clarissimus, qui alioqui nullus. G. Cuper. Obf. L. 4, c. 18. ALMEL.

ead. l. 8. Ὀμανῶν) In impressis ὁ Μάνων. Kusterus Ὀμανῶν reponit, Omanensium, & adire iubet Steph. Byzant. v. Ὀμανῶν, quod ego secutus sum. SOLAN. An legend. Ὀμανῶν plur. genitivo? Menag. Idem habet Guyet. in notis Mss. REITZ.

ead. l. 10. Βασίλειος) Atticos antiquos eos casus nominum in eis non contraxisse, nimis multis hic probat Maius. Adde Graev. ad Soloec. cap. 8, ubi ἰτρεῖς soloecismus pronuntiatur. REITZ.

ead. l. 11. Πάντες οἱ περὶ π. ἔχοντες) Nimis aperte falsum, omnes literarum studiosos longaevos fuisse. Suspicio itaque legendum πάντως, quo adverbio ostendat auctor, non philosophos modo arctiore appellatione ita dictos, verum omnino; vel in universum homines literatos, se commemoraturum. Si tamen mutare quis quid dubitet, potest πάντας sumere παντοίους, ut πᾶσαν νόσον sanasse Dominus noster dicitur Matthaei IV, 23 &c. GESN.

ead. l. 14. ἱστορουμένους) Audis profiteantem, se dicturum de philosophis longaevis ἱστορουμένοις, quod hic ideo de iis intelligo, qui ex historia iam noti erant, quia Demonactis, quem mirabatur Lucianus, nulla mentio, cum tamen ad centesimum ferme annum vitam produxerit. Δημων. c. 63. Immo in vivis adhuc, cum haec a Luciano scriberentur, fuisse existimo. SOLAN. ἱστορούμ — scripsit Solan. nescio num casu, an de industria. REITZ.

ibid. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβδ.) Qui omnia ridebat, quemque Noster vicissim ridet in Vit. Auct. c. 13, quem toties laudat Aelian. & V. H. IV, 20, & de an. XII, cap. 16, 17, 18, 19, 20, eius absque dubio scriptum περὶ φύσεως in animo habens. Ab Hippocrate liberatum infania, relatum in fabulas ab Heumanno, in Act. Philos. part. IV, p. 670. MATUS.

ead. l. 15. Τεσσαρὼν καὶ ἑκατ.) Alia de huius morte fama est apud Diog. Laërt. pag. 248 B. apud quem etiam mendum esse in numeris, ubi ρθ', pro ρδ', legitur, monuit Meursius, qui observat corruptum etiam Diodorum, cum annos tantum XC eidem Democrito tribuit L. XIV. Et male referri in Chron. Alex. ad Ol. CV annum secundum, vid. Laëtant. pag. 298. SOLAN.

ead. l. 16. Ξενόφιλος — πέντε καὶ ἑκατὸν) Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, & id solitarium reperiri exemplum, ait Plin. MENAG. Idem de eo tradit Val. Max. VIII, 14, eundemque Aristoxenum auctorem affert, de qua vide Ciceronem Tuscul. I, 10, & in eum emend. Bentleii, cui illustrandae miror non esse additam scriptoris aetatem. Vixit autem circa Olymp. CXII. In Pythagoreorum indice comparet, quem ab Iamblichio concinnatum habemus, & inter Cyzicenos recensetur, pag. ed. Kust. 218; cum alibi, N°. 251, Chalcidensem dixisset. Quin ipse Pythagoras CIV annos vixisse traditur. Vide Photius Cod. CCXLIX. SOLAN. Praeter Val. Max. VIII, 13, vid. Plin. VII, 50, & Aelian. de an. II, 11, p. 87. MATUS.

Pag. 125. l. 1. Ἀριστόξενος) Musicus & historicus, de quo, ut alios taceam, videndus est Rittersh. ad Malchi vit. Pythag. pag. 5. MAIUS.

ead. l. 3. Σόλων) LXXX tantum tribuunt Diogen. Laërt. p. 15 E. & Suidas. SOLAN. Meursii consule libellum de Solone, ubi cap. 30 de longa eius vita, cumulatim veterum testimoniis differit. MAIUS.

ibid. Θαλῆς) LXXVII, vel XC, tribuit Diogenes p. 9 E. haud plures. SOLAN. Conspirat cum Luciano Syncellus in Chronico. Verum Apollod. anno LXXXVIII, & Sosicrates nonagesimo ad plures eum abiisse volunt apud Laërt. I, 38. Attigisse an. XCII, contendit Stanl. in Solone c. 12. MAIUS.

ibid. Πιττακὸς) Non ultra LXXX concedit Suidas. Ultra LXX, Laërt. I, 79. SOLAN.

ead. l. 4. Κληθέντων ἐπὶ τὰ σοφῶν) Itaque de istis sapientibus dubitasse videtur Noster. Nec paria de numero, nomine atque illorum tradunt auct. V. Phil. Carol. ad A. Gell. pag. 27; L. Larraeus in hist. VII Graec. sapientum, Gallice edita 1713 pr. part. I. MAIUS.

ead. l. 5. Ζήνων) Consentit Laërt. VII, 28; quamvis aliter Perseum existimare indicet, quem proinde confutavit Stanlei. MAIUS.

ead. l. 6. Ὅκτὼ καὶ ἐνενήκοντα) Diog. Laërt. eundem numerum agnoscit p. 171 B. Quamquam & alium auctorem adducit, LXXII tribuentem. SOLAN.

ibid. Εἰσέρχουσαν) Aliquantulum discrepat Diog. Laërt. loc. cit. e schola enim prodeunti id accidisse ait, exclamasseque ex fabula Niobe, ἔρχομαι, τί μ' αὔεις; sed idem in Epigrammate F. eodem modo mortem eius tradi ait, quo a Luciano hic narratur, nisi quod de concione nihil habet. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐννέα) LXXX tantum tribuit Diog. Laërt. p. 206 F. mortemque aliter narrat. Valer. Max. VIII, 7, eundem cum Nostro numerum annorum tradit. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποκατεργῶν) Quod Schol. & Suid. de laqueo dicunt, in dubium merito vocat H. Stephan. Thes. T. II, 1598. Exstabat titulo ἀποκατεργῶντες olim Philemonis Comœdia; v. eius fragm. p. 292. Unitur & Polyæn. VIII, 323 p. 769, Πορκία — ἀποκατεργεῖν ἐπειράτο, vertente Vulteio; Porcia — inedia vitam finire conabatur. Eod. sensu est ap. Diogenem p. 440, διέφθειρεν αὐτὴν ἀποκατεργάσα. MAIUS.

ead. l. 14. Ἐξέλιπε τὸν βίον) Sic plene supra cap. 12 f. Et infra de Isocr. Alciph. III, Epist. 28. Nonnunquam reti-

cetur βίος, Dion. Hal. IV, pag. 238. Arrian. Exp. Al. VI, 25. Zosim. I, 70. MAIUS.

ead. l. 15. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίου) Vid. Diog. Laërt. pag. 241, & Clem. Alex. apud quos Δεξίος dicitur pater vel Ὀρδομένης. SOLAN. C. amplius annis vixisse, quorundam auctoritate nixus arbitratur Fabric. Bibl. Gr. II, 23, p. 757, qui tamen in nott. ad Sext. Emp. I, 12, pag. 270, XC amplius annos ex mente Laërt. & Luciani eidem tribuit. MAIUS. Sed in nott. ad Sext. Emp. I, p. 58, ait: *Lucian. in Macrob. annos ei tribuit unum & nonaginta. At hoc refellit ipse Xenophanes, XCII aetatis suae annum commemorans in versibus, quos servavit Laërt. IX, 19. Itaque in Codd. Luciani forte perperam scriptum a librariis ut α' pro ρα'.* REITZ.

ibid. Δεξίου) Δεξίου scriptum est ap. Laërt. MENAG. Vid. Diog. Laërt. in vita Xenophanis, & in eam Commentator eruditissimus Aegid. Menag. ALMEL.

ibid. Ἀρχελάου) Sunt, qui nullum ei fuisse praeceptorem tradant; qui concedunt, a Botone Atheniensi doctum volunt. Diog. Laërt. ib. D. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐν καὶ ἐνενήκ.) Cenforinus de die natali ultra centesimum vitam produxisse tradit. (Certe Xenophanes ipse in versibus apud Laërtium ib. E. ait se vixisse LXVII & XXV, hoc est XCII. *l. de la Faye.*) Confule Scalig. ad Eufeb. Chron. SOLAN.

Pag. 126. l. 1. Ξενοκράτης) Diog. Laërt. LXXXII tribuit Xenocrati, L. IV, p. 99 E. Meursius neutrum probat, quem confule de Arch. Ath. IV, cap. 12, 113 & 167. Is enim CIII vixisse contendit. SOLAN.

ead. l. 2. Καρνεάδης) Eundem annorum numerum & Diog. Laërt. habet in eius vita, p. 112 E. Apud Ciceronem & Val. Max. VIII, 7, ampliatur ferunt ad XC usque. SOLAN.

ead. l. 3. Χρύσιππος) LXXIII, apud Diog. Laërt. p. 209 A. Octogesimo anno relictam ab eo Logicam, quam ante quadragesimum inchoasset, Valer. Maxim. tradit VIII, 7. SOLAN.

ead. l. 4. Διογένης δὲ ὁ Σιναιεύς) Babylonium vocat Diog. Laërt. p. 157 C. sed de aetate, cum de eo obiter tantum dicat, tacet. Diogenes autem Sinopenfis nonagenarius prope decessit; vide eundem p. 156 A. quod miror a Luciano praetermissum. SOLAN. Fabr. Bibl. Gr. III, 15, p. 402. De memorabili eius senectute nihil asservatum est in antiquis, qui ad nos pervenerunt, auctoribus. MAIUS.

ead. l. 5. Ποσειδάριος) Strabq. XIV. De aetate silent. Sed

fuit is Ciceronis & Pompeii M. magister, quem cum Alexandrino confundit Suidas; vid. Voss. I, 24. Fuit etiam alius Posidonius Stoicus Alexandrinus Zenonis discipulus, de quo Diog. Laërt. p. 173. SOLAN. Consulendos de Posidonio, patria Syro, ex Apamea, sed Rhodio habito dictoque, quia Rhodi & philosophiam professus est Stoicam, & Remp. rexit, magno numero indicabit Fabric. d. I. p. 409. MAIUS.

ead. l. 8. Κριτῆλαος) De quo Plutarchus, Cicero, Clemens Alexandrinus, & S. Empiricus. SOLAN. V. eundem Fabric. L. III, 11, p. 294, & Periz. ad Aelian. III, 17, p. 210. MAIUS.

ead. l. 9. Πλάτων) Hinc lusus de quadrato numeri novenarii apud Diog. Laërt. p. 70 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀθηνόδωρος, Σάνδ.) Male interpres, *Athenódorus Sandonius*. Verte, *Sandonis filius*, & vid. nos ad Laërt. p. 15. MENAG. De hoc apud Suetonium nihil. Sandonis filium vertendum esse, monuit Menagius ad Laërt. XV, 1. Apud Clem. Alex. p. 20 A. ὁ τοῦ Σάνδωνος dicitur. Meminit huius etiam Plut. Publicol. ubi prave Σάνδων legitur pro Σάνδωνος. De secessu huius in patriam locus est Dion. Chrysost. illustris sane, in Or. ad Tarf. fol. Ald. ed. 274. SOLAN. Cuncta apud Strab. XIV, p. 641. MAIUS.

ead. l. 15. Νέστωρ) Cuius meminit Strabo l. d. MAIUS.

ead. l. 16. Ξενοφῶν) Aetatis non meminit Diog. Laërt. mortuum tantum dicit anno primo Ol. CV. Haec autem Luciani verba omnes rationes Casauboni ad Athen. V, 17, conturbant, Xenophontemque a calumniis Athenaei abunde vindicant, si Casauboni emendationem admittas. SOLAN. Nostrium sequitur, quod ad aetatis annos, Stanley. ac Fabr. Bibl. Gr. III, 4, p. 71. A Diod. Sic. XV, p. 497, ἐσχάτου γηραὺς vocatur. MAIUS.

ead. l. 17. Οὔτοι μὲν φιλοσόφων) Omisit inter alios philosophos Theophrastum, qui teste Hieronymo Epist. ad Nepot. ultra septem & centum annos vixit. Quamquam & aliter Diog. Laërt. tradit, qui LXXXV annos ei assignat. Sed optime coniecit Casaubonus pro οὗ scribe. ρθ', ad Theophr. Char. p. m. 97. Consule Censorinum, qui plerosque longaevis philosophos (de die natali c. 15) nominat. SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Κτησίβιος) Ex Phlegonte Tralliano patet, hic legi debere ἐκατὴν τεσσαράων, omisso εἰκοσιν, p. 167. (A. G. VIII, 2730.) SOLAN. Nemo omnium ex longaevis a Nostro recensitis, (si Nestorem, Arganthonium, ac Tiresiam, ad fabulis consecrata secula pertinentes, demas) vivendo

Ctesibium superavit, qui ultra CXX annos superstes fuit. Estque is terminus vitae longissimus. Pollio in vita D. Claudii post init. *Mosen solum CXXV an. vixisse: qui cum quere- retur, quod iuvenis interiret, responsum ei, neminem plus esse vi- sturum.* Adde Lactant. Inst. II, 12 f. Serv. ad Aen. IV, 653, Aufon. in Gripho, & in Idyllio de aetatibus animalium, item Solonis & Mimnermi versus ap. Laërt. I, 60. At vero haec felicitas non contigit Ctesibio, nec supergressus est CIV annos. Diserte Phleg. Trallian. c. 2 de Longaevis: *Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος, ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ἐν περιπάτῳ δὲ ἐτελεύ- τα, ὡς Ἀπολλόδορος ἐν τοῖς χρονικοῖς δεδήλωκεν.* Ad quae Meursius: *Uterque ecce Apollodorum auctorem laudat; ergo men- dum in alterutro. Ac Phlegontem quidem nostrum lemma capitis tue- tur: οἱ ἀπὸ ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν μέχρι ἑκατὸν δέκα ἀπογρα- φάμενοι.* Itaque sine ullo dubio corrigendus Lucianus, scribendum- que, *ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν.* De Apollodori *χρονικῶν* libris evolve Fabr. Bibl. Gr. III, 27, p. 668. MAIUS.

ead. l. 3. Ἰερώνυμος) Conf. supra c. 11. Nunc Phlegontem addo l. c. scribentem: *Ἰερώνυμος ὁ συγγραφεὺς πολλοὺς μὲν χρόνους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατλήσας, πλείστοις δὲ τραύμα- σιν ἐν πολέμοις περιπεσὼν ἐτελεύτησεν, βιώσας ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ὡς φησὶν Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν, de quo Agatharchidis opere vid. Bibl. Gr. Fabric. III, 8, p. 207 seq. MAIUS.*

ead. l. 10. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος) Ab Agathemere Geogr. I, p. 2, *ἀνὴρ πολυῖστος* vocatur; & talem fuisse, coniicimus ex innumeris eius scriptis, quae ubivis laudantur, de quibus fuse Voss. de Hist. Gr. IV, 5; in compendio autem Wilhelmus Worth in Tariani orationem ad Graecos, p. 5. MAIUS.

ead. l. 11. Φερεκύδης) Vossius confundi hic duos Pherecy- das a Luciano contendit. Unicum statuit G. Worth. ad Ta- rian. 14. Vid. Salmas. in Solinum 841 ed. Par. Diog. Laërt. I, S. 119, pag. 31, & Fabricius in Bibl. Gr. 779. Pythagorae praeceptor. Lactant. VII, 7 & 8. Porphy. Vit. Pyth. N°. 1, & not. Diog. Laërt. p. 214, 6, & 31. Plut. 1539 f. rem aliter narrat. Adde Davisium ad Tusc. I, c. 16, cum add. Et Bentl. emend. Uterque Σύριος legi debere contendit. SOLAN. Vid. Meurs. ad Hesych. p. 212, & ad Hellad. Chrestom. 969. Unde coniici potest, pro Σύρος vel Σύριος (nam utrumque occur- rit) in textu nostro legi posse Λέριος. MAIUS.

ead. l. 13. Κασανδρεὺς) Omnino scribendum Κασσανδρεὺς, quamvis vulgata lectio Aldinam quoque edit. occuparis. De

Aristobulo illo vid. Voss. I, 10, p. 54, 55. Et Fabric. Bibl. Gr. III, 8, p. 210. MAIUS. Nihil repugno; at nihil muto, quia & *Κασάνδραν* ap. Nostrium supra Imag. cap. 7, & alibi, item *Κασάνδρου* uno σ ap. Diod. Sic. p. 297 ed. *Bas.* ac saepe alibi. Licet *Κασάνδρην* Homer. ubique. Item Apollod. XIII, pag. 210 &c. REITZ.

ead. l. 16. Πολύβιος) Voss. prae aliis adeundus I, 29, ubi hoc confirmatur. MAIUS.

Pag. 128. l. 2. Ἀμισσηνός) Phoenicii Hypsicratis meminit Tatianus p. 128. Quem res Phoenicum lingua Ph. scripsisse narrat. Unde coniicit Bochartus, legendum hic Ἐμισσηνός. Vid. Geogr. S. p. 862 A. cum *Emisa* urbs sit Phoenices notissima. SOLAN.

ead. l. 4. Γοργίας) Novem & centum tribuunt Quintilianus III, 1, pag. 125 C. & Suidas. Censorinus cum nostro CVIII. (de die nat.) Add. Val. Max. VIII, 14. CV Pausan. ed. poster. c. 17. SOLAN. Vid. Philostr. in vitis Sophistar. I, 29, & Olear. p. 494 a. REITZ.

ead. l. 5. Ἐτν) Octavum & nonagesimum implevisse annum, a Quintiliano dicitur III, 1, p. 126 B. Suidas ad CVI usque pervenisse ait. Philostratus fere centenarium obiisse p. 506. Pausanias XCVIII, Att. I, qui & cetera confirmat. SOLAN. Inter fenes collocatur ab Aelian. II, 35, Fulgentio pag. 171, Cic. in Cat. Mai. pag. 156. CV an. ei assignat Pausan. Eliac. poster. c. 17 f. CVII autem Cic. l. d. pag. 152, & Val. Max. VIII, 13. CVIII Censorin. c. 4, Plin. VII, 48, Philostr. pag. 494. Novem supra centum, Suid. v. *Γοργίας*, & Quintil. Inst. III, 1. MAIUS.

ead. l. 9. Ἐννήκοντα καὶ ἕξ) Discrepat Valer. Max. qui L. VIII, c. 7, ita scribit: *Isocrates nobilissimum librum, qui inscribitur Παναθηναϊκός, quartum & octogesium agens, ita ut ipse significat, composuit. . . neque hoc stilo terminos vitae suae clausit: namque admirationis eius fructum quinquennia percepit.* Sed ibi error est in numeris, *nonagesimum* enim pro *octogesimo* legendum esse, ex ipso Isocrate patet; quam veram esse scripturam, Ciceronis de eo locus confirmat, de senectute. Quid ergo Luciano in mentem venit, ut XCVI diceret, quem ipse Isocrates diserte XCIV edidit? Dicam. Ex initio eius libri XCIV inceptum, ex fine autem eiusdem post exactum XCVI editum esse, constat. SOLAN. Adi Photium Cod. CCLX, pag. 793, Longinum pag. 12, Voss. de imit. Poët. p. 96, Periz. ad Aelian. XIII, 11, MAIUS.

ead. l. 10: Ἐνδὲ ἀποδέοντα ἑκατὼ) Ultra XC annos vixisse, haud dubitandum. Cum enim nonagesimum ageret annum, interrogatus, ut viveret? dixisse fertur, *veluti ille, qui iam nonagenarius mortem iudicaret malorum extremum*, referente Stob. Serm. CXIV, fol. 108. Annos XCVIII ei adscribit Plut. vit. decem orator. p. 837. Iunge Philostr. vit. Soph. I, 17, p. 506, ἀπέθανε → ἀμφὶ τὰ ἑκατὼν ἔτη, & Tollium dicto libro, pag. 152. Solus Suidas CVI annos ei tribuit; quem cum secutus fuisset Dan. Nesselius, censuram experiri debuit Reimmanni in dissert. praeliminari ad Commentarios Lambecii contra-ctos p. 97. MAIUS.

ead. l. 12. Εὐριπίδειον) Versus hic etiam adducitur ab Aristoph. Ran. v. 1255, Hesych. v. γλυκερῶ, & Plut. T. II, p. 837 E. KUSTER. Quatridui inedia vitam hac clade perculsum finivisse, tradit Plutarchus in vita eius; idemque non hunc versus tantum Euripidis ab eo tum prolatum, sed & duo alia fabularum eiusdem initia p. ed. Steph. 1539. Exstat inter Euripidis fragmenta in Phryx. v. 1. Habetur etiam apud Plut. 1539 f. qui haec paulo aliter narrat. Adi etiam Dionys. SOLAN.

ead. l. 14. Σιδωνιον) Legitur στίχος ille Euripideus in fragmento fabulae, cui nomen Phryxus, p. 503 ed. Barnef. Ad-dantur eiusd. Bacch. 170. MAIUS.

ead. l. 16. Ἀπολλόδορος) Vid. Fabr. Bibl. Gr. III, 27, pag. 670. MAIUS.

Pag. 129. l. 3. Ποτάμων) Multa scripsit, etiam περὶ τελείου ῥήτορος. Vid. Suid. Hesychium Miles. & Senec. Suasor. 2, p. 656, qui *magni nominis declamatorem* appellat. Cave, misc eas illum cum Potamone Alexandrino philosopho, de quo in Aeth. philos. Heumannianis part. II, pag. 330, & part. V, p. 848 seqq. MAIUS.

ead. l. 4. Σοφοκλῆς — π. καὶ ἐν.) Vid. Marm. Ox. 150, n. 78, ubi XCI tantum tribuuntur. Sed pro I legendum videtur II, cuius latere uno oblitterato, facile ex quinario unitas facta est. V. Plut. 1405, 2 f. Scaliger, Diodorum secutus, XC solum tribuit not. ad Euseb. Chron. 108 b. Hoc modo observari velim ex Plut. l. c. LV egisse annum Sophoclem, cum mortuus est Herodotus. Val. Max. VIII, 7, prope centesimum attigisse tradit; vid. fragm. Sotadis apud Grot. Flor. p. 399. SOLAN. Anthol. III, 25, p. 396: Ἐσβέσθης γηραιὸς Σοφοκλεῖς, ἀνθὸς αἰοιδῶν, Οἶνωπον Βακχοῦ βότρυν ἐρεπτόμενος. Alii aliter narrant, & mortuum gaudio, ob victoriam Tragicam. MAIUS.

ead. l. 5. Πέντε καὶ ἐννήκοντα) Annorum hunc numerum firmat Faber in vitt. poët. Graec. T. X Thef. Gron. col. 775. MAIUS.

ead. l. 6. Οὗτος (Σοφοκλῆς) ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος &c.) Huius Iophontis meminuit Comicus in Ran. p. 214, (i. e. verſ. 73) ubi Bacchus, δέομαι ποιητοῦ δεξιού. Οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔτ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί. Ad quae Hercules: Τί δ' οὐκ Ἰοφῶν ζῇ; Illustrare possunt hunc Luciani locum, quae Scholiastes vetus ibi habet de Iophonte: Ἰοφῶν, inquit, υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, ὃς δόκῃσιν παρέϊχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρή- το ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰσήγαγε δέ ποτε Σοφοκλῆς ἐν δρά- ματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκα- λῶντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρας παραφρονοῦντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶν- τι ἐπατίμησαν. Σάτυρος δέ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μὲν εἶμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ, εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἶμι· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραγνῶναι. L. Bos. Conf. Cic. de Senect. p. 155, Val. Max. III, 7, & IX, 12, Camerar. prole- gom. ad Sophocl. p. 16, & in commentar. ad eiuſdem Oed. Colon. p. 352. MAIUS.

ead. l. 8. Οἰδίποδον τὸν ἐπὶ Κολωνῷ) Quae etiamnum super- ſtes eſt. SOLAN.

ead. l. 10. Ὑπερβαυμάσαι) Fruſtra id verbum quaeras in Lexicis; & tamen ſumtum illud eſt ex hominum doctorem ſermonibus. Utitur eo Noſter in Zeux. c. 3 f. Ver. Hiſt. I, c. 34 pr. Pro Imag. c. 18 f. Polyaen. VIII, 8, pag. 708. Achill. Tat. VIII, p. 503. Heliod. VII, 15, p. 331. MAIUS.

ead. l. 11. Μανίαν) Camerarius in Sophocl. f. 40 hoc rei- cit; vid. Val. Max. VIII, 7. SOLAN.

ibid. Κρατῖνος) Vid. Meurf. Bibl. Attic. II, col. 1471. MAI.

ead. l. 12. Ἐπτὰ) Eundem ferme numerum habet Suidas, nempe XCVI; ſed idem addit, ab aliis CI ei tradi. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλήμων) Vixiſſe annos XCIV Suid. ait, & riſu ſuffocatum obiſſe, & mortuum in lectulo iacentem fuiſſe repertum. Poſterius confirmat Apul. Florid. XVI, quamvis de mortis genere variet. In ſcena certantem clauſiſſe diem ultimum, refert Plut. tractatu, an ſeni ſit gerenda Reſp. pag. 785. MAIUS.

ead. l. 16. Παρασκευασμένα) Perperam in omnibus aliis edi- tionibus legitur, θεασάμενος δὲ ὄντα τὰ παρασκευασμένα αὐ- τῷ σῦκα κατεσθίοντα. Recte Baſileenſis παρασκευασμένα. IENS. Corruptiſſime omnes, praeter B. habere παρασκ— ad- pinxerat etiam Solan. Parui igitur, quia facilis in eo librario-

Lucian. Vol. VIII.

H h

rum atq; editorum aberratio : at si integra augmenti syllaba abiecta fuisset, nihil mutassem; exempla enim tam indubitata & crebra dedimus iam terque quaterque, vid. Indicem, tit. *augmentum*. REITZ.

Pag. 130. l. 2. Ἀκράτου) Tan. Faber & Kenettus nolunt hic Luciano fidem haberi: quorum ego rationem non assequor. Non ignoro tamen, aliter etiam ab aliis narrari eius mortem. Vide Testimonia de Philemone, fragmentis eius, quae nuper prodierunt, praemissa. Val. Max. eodem, quo Noster, modo mortem eius tradit IX, 12. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπίχαρμος) XC tribuit Diog. Laërt. pag. 232 F. SOLAN. Aeliano V. H. II, 34, πάνυ σφόδρα πρεσβύτης audit. Laërt. VIII, 78, annos XC ei tribuit. Comoedias illius percenset & Meurf. ad Hellad. Chrestom. col. 973 seqq. MAIUS.

ead. l. 5. Ἀνακρέων) Veterum recentiorumque testimonia de numero annor. morteque eius, congestit praestantiss. I. Barnes. in eius vita § XL. MAIUS.

ibid. Μελῶν) Τὰ μέλη speciatim aliquando notant Lyricum carmen, ut in Arrian. Exp. Alex. I, c. 12, οὐτ' οὖν καταλογάδην, οὔτε τις ἐν μέτρῳ ἐποίησεν, ἀλλ' οὐδὲ ἐν μέλει ἦσθη Ἀλέξανδρος. Coniunctim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit Himerius init. Orat. εἰς βασιλέα, in catalogo Uffenbachiano, part. II, col. 631, & ibid. col. 633, μέλος Τῆϊον, carmen est Anacreonticum, sive Lyricum. De Anacreonte Julian. Misopog. ipso exordio : Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποίηθη μέλη σεμνὰ καὶ χαρίεντα. Thaletem ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nuncupat Plutarch. vit. Lycurg. p. 41. Unde μελοποιὸς Lyricus, quomodo supra Noster Sect. IX, p. 26, ipsum Anacreontem, & statim appellat Stefichorum, quem alii λυρικὸν vocitant. Adde de hoc τῶν μελῶν significatu Perizon. ad Aeliani IV, 26, pag. 359. MAIUS.

ead. l. 6. Στυσίχορος) Vid. de eo commentt. ad Longin. Sect. 13. Meurf. ad Hesych. Miles. p. 193 seqq. Voff. de poet. Graec. MAIUS.

ead. l. 7. Σιμωνίδης) Vide Marm. Ox. p. 168, Ep. 68, ubi XC tribuuntur. Suidas LXXXIX. Ceium fuisse docent etiam Strabo X, & Suidas, & ipse Simonides apud Steph. Lyr. p. 149 b. B. Eusebius inconstans esse videtur; vid. Val. Max. SOLAN. Octogesimo anno docuit adhuc carmina, & in eorum certamina descendit, Val. Max. VIII, 7, teste. Attigisse annum LXXXIX scribit Suidas. MAIUS.

ead. l. 8. Ἐρατοσθένης) Praefuit hic Bibliothecae Alexan-

drinae post Zenodotum, unde & *Beta* audit, sive *secundus*; vid. Prideaux. an. ante Chr. 239. Longaeavorum exempla haec addenda suppeditat I. de la Faye. Andreas Alciat. Hist. med. col. 51 narrat, se in *Verbani pago Malcorabia* fabrum vidisse *CXVI annos agentem, non integris solum sensibus, sed & tam vegetum, ut ferream quadrupedi soleam parvo negotio apponeret; cuius rei etiam universa illa regio, inquit, testis est.* Iohannes de temporibus, qui Carolo Magno militasse dicitur, & *CCCLX annos vixisse, anno Chr. 1139 obiisse* traditur. Addi meretur, qui hoc ipso mense Febr. (dum notas hasce tandem aliquando edendas relego, decessit an. MDCCXXIII) Io. Ernest. Scholts eques, qui olim sub Carolo Gustavo Sueciae rege inter eius Praetorianos militavit: is in Saxonia natus Martii XII, anni 1608, Risvici prope Hagam comitum degens, ad extremum usque prospera usus valetudine, die quaque dominica pedes Hagam, ubi haec scribo, veniebat & remeabat, ut sacris interesset more Lutheri reformatorum. Ultra L annos rude donatus, & stipendio publico gaudens, ad CXIV usque annum vitam produxit. SOLAN. Pretium operae erit Censorium adire, qui c. 4 & Eratosthenis aetatem, & aliorum quorundam a Luciano haecenus expositorum enarrat. MAIUS.

ead. l. 9. Οὐ μόνον γράμ. &c.) Ex vero hoc ipsum elogio ornari constabit evolventibus testimonia, quae virorum doctissimi — insignis ille Fabric. Bibl. Gr. III, 18, p. 471 seq. plena manu collecta subministrat. MAIUS.

ead. l. 11. Λυκούργος) Ne mirere, hunc ultimum inter doctos Graecos hic obtinere locum. Ipse enim Lycurg. Strabone teste X, 464, cum Homero in Chio insula congressus est, eius certe poemata descripsit, ac primus vulgavit integra, ut Plut. in eius vita, & Heraclid. Pont. libello de politijs Graecor. post init. memoriae produnt. Spartanis per XLII annos praefuit, secundum Suid. T. II, p. 472. Vitae annos Plutarchus non exprimit, refert tamen obiisse ea aetate, *qua & vivere & quiescere volentibus maturum est.* MAIUS.

ead. l. 16. Θεῶν βουλομένων) Xenoph. frequenter usurpavit hanc formulam, indicante Raphel. ad Ep. S. Iacobi IV, 25. Item Lucian. Tim. Heliod. VI, 282, & VII, 5, p. 306. Plura Grot. ad 1 Corinth. XVI, 7. Rittersh. ad Salv. Massil. p. 262, & in sacr. lectt. I, c. 1, p. 5, ac Briffon. form. I, p. 69. MAIUS.

ead. l. 17. ἱερῶτατε) ἱερὸν etiam significare εὐσεβή, hic probat Maius ex Inscript. Grut. col. 680, 660, & 1027. Concedit tamen, hic reddi posse, *maxime Quintille*, cum omne prae-

clarum quandoque vocetur *ἱερὸν*. Vid. Schol. minora ad Hom. Il. A, 366. Auctor Erymol. in *ἱερὸν ἰχθύον*, ac Fuchf. ad Nic. Myrepsium de antidot. Sect. I, cap. 208. Contraxi ex diff. Maii. REITZ.

ibid. *Κυϊντίλλας*) Hoc accentu edd. omnes etiam supra, initio huius Dial. Et sic *Περίλλας* ap. Suid. & Harpocrat. Mallem tamen *Κυϊντίλλας*, ut *Περίλλας* ap. Plutarch. recte, de fortuna Rom. p. m. 315 med. REITZ.

ibid. *Ἐν ἄλλῳ — λόγῳ*) Iste liber vel periit, vel a Luciano non est scriptus, ut rectissime censet Fabric. Bibl. Gr. IV, part. I, c. 16, p. 497. Quem defectum ex parte supplere potest Phlegon Trallianus, qui potissimum *μακροβίου* Romanos recensuit, nec non Plin. VII, 48, & Val. Max. VIII, 7 ac 13. Ex recentioribus Zwingerus in theatro vitae humanae, Vol. XVII, L. 2, p. 2455 seqq. & Iul. Barbaranus in officina, sive promptuario rerum electarum, T. I, tit. 22, p. 297 ff. ed. Venet. an. 1569. MAIUS.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. l. 1. ΠΑΤΡΙΔΟΣ) Vid. etiam Eur. Phoen. 409. SOLAN. Antiquiorem Luciano hunc esse Dialogum existimat Huët. in praep. Evang. prop. IV, 51, p. 94. (monente I. H. Maio, in dissert. ad Luciani Macro.) Additque, confundendum etiam Athenagoram in extremo legationis pro Christianis. REITZ. Hallucinari Reitzium, qui Patriae Encomium confundat cum Philopatride, probe monuit cl. Bel. de Ball. Neque enim ulla illius opusculi mentio apud Athenagoram l. c. neque Huetius ita de eo existimat, sed de Philopatride. En verba Huetii: — *Auctor dialogi, qui inscribitur Philopatris, & inter opera Luciani edi solet, Luciano licet videatur aliquanto vetustior &c.* Vidit idem illustr. Wielandus.

ead. l. 2. Οὐδὲν γλύκιον) Hom. Od. I, 28, 34. In posteriore cuius versu etiam est *ἥς πατρίδος*, ne putes *γῆς* forsitan in Luciano legendum. REITZ.

ead. l. 4. Θεϊότερον ἄλλο; μὴν ὅσα) *Καὶ δευτέρον ἄλλο; ἀλλὰ μὴν ὅσα.* MARCIL.

ead. l. 8. Πατρίδας δὲ στέργουσι) Et si Iuntinae lectio eo blandiatur, quod singularem exhibeat, quali in hoc Encomio plurimum utitur; non tamen recedo ab vulgata, quia *τῷ στέρῳ* accusandi casum addere amat. Sic mox infra cap. 10,

δορα στέργοντες. Nec a plurali abstinuit c. 5 bis, item 10, atque alibi; nec pluralis inusitatus aliis, ut Diod. Sic. XI, c. 5, Herodian. VII, 6, 7 &c. quare non auscultandum Iuntinae. REITZ.

Pag. 132. l. 13. Νικόμανοι) Subaudi τῇ στοργῇ. GUYET.

Pag. 133. l. 13. Καὶ νῆσοι θεϊότεραι &c.) Conferendum iuret cl. Bel. de Ball. Callimachi Hymn. in Del. ipso princ.

Pag. 134. l. 10. Διὰ τῆς πατρίδος) Vulgatum non contemno, quia non modo διὰ cum genit. etiam causam instrumentumve notat, ut Herodian. I, 3, 5, ὕβρεις τε καὶ βίαι, δι' ὧν τὴν ἐκείνου ἀρχὴν κατήσχυναν. Ptolem. Harm. c. 3 pr. δι' οὗ ἡ πλῆγῃ, per quem percussio facta. Sed quia locum potissimum hic significari credo, ubi didicerit, i. e. in patria, quod exemplis haud indiget: ideoque Florent. lectionem non recepi, etsi illa defendi potest, διὰ τὴν πατρίδα exponendo patriae beneficio, ope, ut Long. Paft. II, p. 48 f. διὰ τοῦτον καὶ ποταμοὶ ῥέουσι, i. e. per hunc Cupidinem flumina fluunt, sive, ille auctor est. Idem II, 77, διὰ τὰς Νύμφας ἔζησε, Nympharum beneficio vixisset. Articis autem frequens esse διὰ accusativum etiam pro genitivo addere, vid. apud Kuster. ad Aristoph. Plut. 93, 130 & 143, δι' ἐμὲ δύουσιν αὐτῷ, per me (Plutum) ei sacrificant. Ac plura de illa permutatione, in Observatt. Eckhardi ad eiusd. Plut. p. 12 & 13. REITZ.

Pag. 135. l. 4. Καλώσεως — γονέων) Conf. Bis Accus. cap. 29, ubi de iniuria, quam uxor a marito passa est. Hic vero constructio illa cum genitivo in se spectata est ambigua, vel reciproca, potestque tam significare iniurias a parentibus commissas, quam quas illi patiuntur. Sed si nexum spectes, posterius significari, patebit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνδρίας) Sic etiam scribitur supra Musc. cap. 5, atque alibi apud Nostrium, item Diod. Sic. ut ibi, ni fallor, indico. Aliis ἀνδρεία, ut Herodian. plurimis locis, ac Thucyd. II, c. 39 f. ubi tamen Cod. unus ἀνδρίας etiam. Sed ἀνδρείας frequenter eidem; licet III, c. 82, ἀνδρία vicissim in textu, ubi Cod. quidam ἀνδρεία. REITZ.

Pag. 136. l. 12. Ξενίας ἀλίσκεσθαι) Subaudi αἰτία, κρίσει. GUYET.

Pag. 137. l. 7. Ἀλλὰ καὶ — ἀνειμένους — ἐπαινοῦσι) Haec subditiua videntur. GUYET.

ead. l. 8. Πεδίοις ἀνειμένους) Nescio, cur interquiescentes agros dederint interpretes. Certe ea laus non est regionis; maior virtus irrequieta fertilitas. Itaque laxos & quasi ef-

fufos, id est, ampliffimos campos intelligere malui. GESN.
ibid. Ἀνειμένους) Ἀνειμένη γῆ, terra inculta, pascua Diis
 consecrata. GUYET.

ead. l. 10. Τὴν δὲ ἱπποτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφος
 ἐπαινοῦντες) Adscribam verba L. Bos Obf. Crit. p. 79. Pessi-
 me, ait, haec translata, *sed* equorum iuvenumque altricem suspi-
 cientes laudant. Sensus enim est: *Spernunt autem equorum altri-*
cem (regionem), iuvenumque altricem laudant. Opposita sunt
 ὑπερορᾶν & ἐπαινεῖν, quae interpretes pro synonymis sumfit.
 Ὑπερορᾶν est *contemnere*, ὑπεριδεῖν. Similiter oppositae sunt
 regiones ἱπποτρόφος & κουροτρόφος. & dum dicit auctor ἱπ-
 ποτρόφος, respicit ad ea, quae paulo ante dixerat, σεμννομέ-
 νους πεδίοις ἀνειμένους. Sunt autem πεδία ἀνειμένα, *campi*
patentes, equis pascendis habiles, non vero *agri interquiescentes*,
 uti vertit interpretes. Haec ille. Quibus addo, illud καὶ non
 suspectum fore, si pro ἐπαινοῦσι legas ἐπαινοῦντες. Nam καὶ
 sic positum inter duo opposita pro *adversativa* valet. Demosth.
 Init. Or. pr. Coron. τὸ μὴ δὲν ἁμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν, καὶ πάντα
 κατορθοῦν. Quin & in aliis locutionibus recte *sed* vertitur.
 Long. Past. III, p. 87, πείσον — μὴ δὲν αἰτεῖν μέγα, καὶ γαμῆν
 πάντως, *persuade — te nihil magni petere, SED ducere velle.* Conf.
 eund. L. II, p. 42, notasque Mollii p. 50 a. Sed quia Gesneri
 emendatio aequae est facilis, ei cedo. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ κουροτρόφον) Homer. Od. Δ, 601, & I, 27.
 SOLAN. Legendum τὴν κουροτρόφον. Opponuntur enim sibi ἱπ-
 ποτρόφος & κουροτρόφος illud Argorum epitheton, & aliarum
 urbium, quae latos ac laetos campos habent; hoc Ithacae,
 quae ab Ulyssē suo vocatur Od. I, 27, Τρηχέϊ' ἄλλ' ἀγαθὴ
 κουροτρόφος. GESN.

ibid. Καὶ σπεύδει) Hom. Od. E, 219. SOLAN.

ead. l. 15. Καπνός) Quo respexerit, satis indicat locus Ho-
 meri Odyss. A, 58. Clementis Alex. locus est huc apprime fa-
 ciens προτρ. p. m. 32 B. οἱ δὲ ἄλλοι περιπεφυκότες τῷ κόσμῳ,
 οἷα φύκιά τινα ἐν ἁλοῖς πέτραις ἀθανασίας ὀλιγοροῦσιν, καθά-
 περ ὁ Ἰθακήσιος γέρων, οὗ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐν οὐρανῷ πα-
 τρίδας, πρὸς δὲ καὶ τοῦ ὄντος ἡμειρόμενος φωτὸς, ἀλλὰ τοῦ
 καπνοῦ. Alludunt & alii ad hunc Homeri locum, Ovid. de
 Ponto I, & Philostratus 786. SOLAN.

Pag. 138. l. 6. Ἀκούσας) Non improbo vulgatum, quod sen-
 sum quidem commodum sic exhibet, οὐδεὶς, sc. ἐστὶ, ὅς τις ἀν-
 ἀκούσας — δέλη. Sed nec Florentina lectio displicet. Cum ve-
 ro utrumque bonum, numerum sequimur maiorem. REITZ.

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 139. L. 1. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ) Προσλαλιά περὶ τῶν διψάδων. MARCIL.

ead. l. 3. Ἀκριβὺς ἀκαρπός &c.) Sterilitatem Libyae eodem modo describit Diod. Sic. L. III, c. 50. pr. nisi quod nitrum ibi provenire dicat, quod tamen suspectum, neque constantis lectionis est. Vid. Commentatores id varie illic tentantes. REITZ.

Pag. 140. l. 1. Ὑσαντα τοῦ θεοῦ) Nota phrasin poëticam: ὕει μὲν ὁ Ζεὺς &c. GUYET.

ead. l. 3. βατὰ) Mallem βατὸς, ut ad ψάμμος vel χώρα referatur. Si vero, quod in omnibus libris est, βατὰ retineas, ad τῆς λιβύης τὰ νοτία referendum, quod valde remotum. Supra ἄ. τὴν χώραν τίθησιν cap. 1, & μοχὶ ψάμμος δύσβατος. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀκτῖνα — παρατεθηγμένην) Mirum dicendi genus, quod ab humore solis radios. Sed, si tollas metaphoram, illud relinquitur, intensiorem sentiri aestum post pluviam, sive quod desueverunt, per ipsum refrigerationis tempus, corpora, aestum ferre; sive quod vapores copiosius sane, quam de siccis arenis, surgentes, sulphurei praesertim, magis angunt praecordia. GESN.

Pag. 141. l. 7. Φωλεύοντα ἐν μυχῶ τῆς ψάμμου) Credo, hic est ille apud Lucanum IX, 715, Concolor exustis atque indiscruius arenis Ammodytes, quem in Hammoditen quasi postliminio mutatum nuper nolim. Est omnino Troglodytis analogus Ammodytes, ὑποδὺς τὴν ἄμμον. Quod ὁδὸν dicas, posteriore parte compositi, quasi viatorem arenarum, nimis generale est, & omnibus commune harum regionum serpentibus. GESN.

ead. l. 9. Βουπρηστis) Βούπρηστις est animalculum ex cantharidum genere, sic dictum, quod in herba a bobus devoratum eos tacto felle ita inflammet, ut rumpant. Nicand. Phn. GUYET.

ead. l. 13. Ἰκτίσι) Notandum est, ἰκτίδας seu viverras absurde poni inter animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτίσι καὶ τέττιξι, i. e. viverris & cicadis, omnino legendum ταῖς ἀκρίσι καὶ τέττιξι, locustis & cicadis, quod miror vidisse neminem. Bocharus de Animal. Sacr. script. part. 2, L. IV, cap. 29. ALMEL. Ἰκτίσι, καὶ τέττιξι) Si ἰκτίς non alius animalis, quam viver-

rae, nomen est; non potest profecto hic locum habere. Bocharti, summi sane viri, ἀκρίσι, nimis a scriptura & sono vocis ἰκτίσι recedit. Spem inveniendi melius quiddam videtur prope intercipere Plinius X, 61, f. 81: *Vespertiloni membranaceae pinnae uni*. Sed scilicet conferendus etiam est alter locus II, 39, f. 94: *Membranis volant* (i. e. ὑμενόπτερα sunt) *fragilibus insecta, humentibus hirundines in mari, siccis inter testa vespertilio*. Nimirum *hirundines illae in mari*, & *pisces alii plures volant & ipsi*; vid. Aelian. de Animal. IX, 52: Πέτονται ἰχθύες ὅταν δέισωσι, καὶ ἐξάλλονται τῆς θαλάττης, αἱ τὸ τευθίδες καὶ οἱ ἰέρακες οἱ θαλάττιοι, καὶ ἡ χελιδὼν ἡ πελαγία, κ. τ. λ. Quae cum ita sint, puto Lucianum dedisse τοῖς ἰχθύσι, καὶ τέττιξι καὶ νυκτερίσι. Corruptio contigisse potuit inter distantem, qui adspiratas tenuius iusto pronuntiaret, & excipientem. Tolle enim adspiratas, & v pronuntia exilius, ut solent Ioracistae, & pro ἰχθύσι existeret ἰκτίσι. Ita in Ἑταιρ. VII post med. ἀπεμύκτισας legitur, quod ἀπεμύχθισας fuisse, non sine causa suspicatur Ienius. GESN. ἰκτίσι) Viverris Bened. verte milvis. Guyet. Certe ridiculum erat viverris alas tribuere. Sed nec milvorum alae hic conveniunt; vid. notam nostram seq. REITZ.

ibid. Ἀκρίσι) Bochartus recte emendat ἀκρίσι· vide omnino Nostrum supra Mui. c. 1. KUSTER. In omnibus impr. & ipso M. legebatur ἰκτίσι. SOLAN. Dedi hoc Solano, & consuetudini ἀκρίσι ac τέττιξι coniungendi: nam ut ἰχθύσι non possim recipere, suadet tam articulus ταῖς, iam recte respondens tribus femininis, quam quod sequitur, his avibus infestam Lybiam; quod de piscibus minime praedicari potest. REITZ. Nondum damnare possum pisces illos meos: certe non ea ratione, quasi pisces non possint comprehendi avium numero Libyam infestantium. Neque enim hoc dicit Lucianus, nisi de scorpionum genere volucris. GESN. in Addend.

Pag. 142. l. 4. Παχύς) Quid hoc sit, quave ratione cum sequentibus conciliari possit, medicis, quorum ea est provincia, inquirendum relinquo. Ego interim lego ταχύς· nec me movet, quod mox c. 5 diserte παχύν dicat; ibi enim alia ratio est. Hic celeritatem, illic naturam veneni notat. SOLAN. Etsi cap. seq. παχύν τὸν ἰδὲ ὄντα omnino recte legitur, quod expressis verbis addit, id potu dilui, & παχύς etiam aliter defendi potest, ut exponatur tumens veneno, veluti Ovid. de Pythone serpente III Met. 33, — corpus tumet omne veneno; tamen ταχύς hic praeferrem, propter adiuncta βίαιος & εὐθύς,

inter quae παχὺς positum languet. Nihil tamen contra libros ausus sum, ut Solanus π. iam delerit. REITZ.

ead. l. 6. Πίμπρασθαι ποιεῖ) Conf. lac. Elsn. ad Act. Ap. XXVIII, 16, & L. Bos ad eadem Acta p. 90. REITZ.

ead. l. 15. Παχὺν τὸν ἰδν ὄντα) De dipsadibus, causam extinguibilis finis esse, quae ex morsu dipsadis oriatur, ait Lucianus ex sententia medicorum, παχὺν τὸν ἰδν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ ὀξυκίνηται γίνεσθαι, ὑγρότερον ὥς τὸ εἰκὸς καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλεῖστον διαχεόμενον. Quod crasum cum sit venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, humidius, ut vero simile est, redditum, & latissime diffusum. Sic interpres, nec male. Sed pro ἔπειτα δευόμενον, elegantius verus Codex, ἐπιδαφιλούμενον ποτῷ, abundanter potu irrigatum. Nam ἐπιδαφιλεῖν est largiter & copiose praebeo. GRAEV.

Pag. 143. l. 6. Ἐπὶ στήλης) Columna sive basis, cui affixa statua: in basi planicies apta inscriptioni, quam planiciem Strabo lib. 14 vocat τὸ πλάτος τῆς βάσεως. Tangit Theophr. Char. περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 7. Ὡς ἐκ Λιβύης) In M. omissum prius fuerat, sed additum est ὥς a recentiore manu, quod & impr. omnes praeferrunt. Corrupte omnino; nam de sodali Luciani sermo est, non de viro morsu dipsadis confecto, unde ego ὥς reponendum duxi. SOLAN. (Ὡς ἐκ Λιβύης) Recepissem ὥς vel contra libros, si summa necessitas id postularet; at cum ὥς sic satis commode intelligi queat, non statim cum Solan. ὥς rescripsi sine auctoritate; sed cum nonnulli mox etiam ποιεῖσθαι habeant, suspicio tamen subest, eosdem & ὥς voluisse: quod si itaque ποιεῖσθαι arripias, tum ὥς quoque necessario recipiendum erit. REITZ.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ εἶναι) I. e. ἐξῆναι, licere. GUYET.

ead. l. 14. Περισπειράσθαι) Περισπειράσθαι augmento delato dederat in I. Solan. & sic etiam scribit Steph. hunc Luciani locum afferens; unde tamen minime conficio, Stephanum quoque ita corrigere, quia forsan praesenti infin. usus est ad phrasin indicandam, non ipsa Luciani verba; nam ne Dialogum quidem addit. Quare, cum praeteritum infinitivi hic nihil habet absurdi, quandoquidem & κακολάφαι praecepsit, & mox γεγράφαι etiam sequitur, ego nihil mutaverim. Sic vero praeteritum verbi σπειράω formari, vid. infra Navig. c. 2 f. ubi συνεσπειραμένος, & supra Philop. c. 22, ἐσπειραμένος. REITZ.

Pag. 144. l. 4. Τοῦ) Interpres, dum legit υἱοῦ pro ἰοῦ, ne-

scio quem patrem Tantali facit. Rectius *Tantalus hoc patitur nigri pravitate veneni*. BOURD. Versus Bourdelotii in pravitate claudicat. REITZ.

ead. l. 6. Τῶν πίδων) W. Τὰς τὸν πίδον οὐκ ἀναπλήσαιεν ἐπαντλούσαι (sed existit puto in Ms. ἐπαντλούσαις nam alia manus iota fecit, extrita alia litera.) Haec in ferculo literario I. Iens. REITZ.

Pag. 145. l. 5. Νικάνδρον) Huius opera ad nostram usque aetatem pervenerunt. SOLAN. Cuius versiculi in Theriacis a 339 inde conferri cum hoc libello merentur, ut & Lucani IX, 738 seqq. Pluscula sane sunt, de quibus nec inter poëtas, nec ipsis cum Nostro satis convenit. GESN.

ead. l. 7. Φύσεις) Sic Polyæn. plur. num. Strat. IV, pag. 267. B. W. tamen φύσιν habet. SOLAN. Ac Diod. Sic. centies. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ μοι δακῶ, καὶ πρὸς Φειδίου μὴ δυσχεράνῃτε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὖσαν, ὅμοιον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς) Benedictus: *Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici. Quid hic Phidias? Quis unquam per istum statuatium iuravit?* Ms. optime & certissime πρὸς Φιλίου, per Deum amicitiae & amoris praesidem. Ostensurus magnitudinem sui erga eos studii per Φίλιον Ζῆνα, cuius & alibi meminit, iurat, se illorum maiore in dies flagrare studio, quo saepius eos videat, eo saepius videre desideret. Vide Suidam in Φίλιος. At εἰκὼν θηριώδης est similitudo a feris sumpta. GRAEV. Φιλίου praeter Ms. Gr. L. & Veneta secunda. In M. & reliquis edd. prave legitur Φειδίου, nisi quod in I. est Φειλίου. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Δύνεται &c.) Quae his uncinulis inclusa sunt, ad compendia Codicis, quam proxime potui, accommodavi; nec quid sibi velint, satis assequor. SOLAN. Priori οὕτως legit φύσις I. I. WETST.

IN DISSERTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 147. l. 2. Ἡσιόδῳ) Hesiod. Θεογ. 30. SOLAN.

ead. l. 3. Μετὰ τῆς δάφνης) Vid. Hesiod. Theogon. p. 30 & seqq. de qua tamen, an Hesiodea sit, fuere, qui dubitarent; (Paus. IX, p. 581.) sed genuinam probat Clericus ex Herod. II, 53, quem vide ad titulum operis, & v. 211. SOLAN.

ead. l. 8. Κλείσις) Hinc patet, Lucianum legisse κλείσιμους

προ κλύομαι; vid. v. 105. Totum autem versum ut nothum, nulla ratione reddita, respuit Guyetus. SOLAN. Apud Hesiodum legitur κλύειν, suadente etiam metri ratione. Sed praestat totum locum apponere Θεογ. 30 seq.

Κεῖ μοι σκῆπτραν ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον
Δρέψασθαι θυητὸν, ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θεῖην, ὥστε κλύομαι τὰ τ' ἐσόμενα, πρότ' ἐόντα
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν, κ. τ. λ. GESN.

Pag. 148. l. 6. Τήλεφον) Quis unquam fando audivit, Telephum inter *vates* habitum? Corrupta itaque haec vox. Sed quid reponendum sit, non aequè proclive est divinare. De Polydo vel ex Nostro constat, vaticinatum esse, vide Ὅρχ. c. 49. De Phineo narrant etiam poëtae, in caecitatis solatium concessam ei fuisse divinandi peritiam. SOLAN. Pro Τήλεφον Valkenarius ad Herodot. l. V, p. 392, v. 51 ed. Wessell. rescripsit Τήλεμον, assentiente cl. Bel. de Ball. De Telemo vid. praeter Homer. in Od. Theocrit. Idyll. VI, v. 21, ibique Schol. Add. Ovid. Metam. XIII, v. 771.

ibid. Πολυῖδον) Conf. supra de Salt. c. 49, ubi quoque sic scribitur. REITZ.

ead. l. 11. Ὡς ὑποσχομένων) Locus corruptus in impr. οὐχ ὥς... In W. deest οὐχ, & a recentiore manu super inductum, ὥς. Donec aliquid melius inveniat, dele illud οὐχ. SOLAN. Οὐχ ὥς ὑποσχομένων) Aut abundare ἢ ὥς videtur, aut deficere post ὥς verbum εἶπας vel simile. GESN. Si οὐχ deleas, saluum erit ὥς, quod saepissime πλεονάζειν, ac vel vehementius affirmare, satis notum. At si tamen aliqua ratio habenda particulae οὐχ vel οὐκ, lege οὕτως, & sic forsitan apparebit, unde οὐκ natum sit. Interim ut medicinae certiori locus relinquatur, servavi suspectam lectionem, sed uncis seclusi negationem. REITZ. Forte sanari potest hic locus, si legas ὥς οὐχ ὑποσχομένων. Idque iam tum cogitasse debeo, cum interpretatus sum, cum non promiserint tibi Musae. Ἡ ὥς asseverat, non assimilat. GESN. in *Addend.*

ead. l. 13. Ὑπὸ κέλπον) Et sic esse in Fl. aliisque, adscripserat Solan. Sed bene habet vulgatum, etsi ὑπὸ κέλπου frequentius alibi, ut Alex. cap. 26, & 39 p. med. ac Hermot. c. 37 med. & 81 a. m. Nec non Adv. Indoct. c. 12. Sed Piscar. c. 36 etiam, ut hic, ὑπὸ κέλπον ἔχων. Item infra Navig. c. 20, Δημοαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν. Alciph. I, Ep. 38, p. 176, ὑπὸ τοῦ μὲν ἡγάπα κοιμωμένη χλαρίσκιον. Herodian. III, 5, 11, μή τι ξίφος φέροι ὑπὸ κέλπον. REITZ.

Pag. 149. l. 8. Δωτῆρες ἑάων) Hesiod. Theog. 46, 633. SOLAN. Δωτῆρες est Theogon. 46, & Homer. Od. Θ, 325. Meminerimus subtilis doctrinae Dan. Heinsii, qui in Hesiodi opp. & dies c. 15, p. 154, *Artem*, inquit, *tradidit εὖς Prometheus. Ita dicuntur proprie in veteri Theologia Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quae alio nomine ἑὰ (id ipsum nempe est sua) dicuntur, & ipsi δωτῆρες ἑάων.* Non excogitasse hoc videtur Heinsius. Sic enim Eustathius ad Il. Ω, 528: Ἔοικε γένους οὐδετέρου ἢ λέξις (ἑάων) εἶναι ὅς ἀπὸ τοῦ ἑόν, τὸ ἰδιον. GESN.

ibid. Ὑμῖν τοῖς φίλοις) Salm. editor recte emendavit, quod in impr. ante eum erat, ἡμῖν. M. ὑμῖν, optime. SOLAN.

Pag. 150. l. 6. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω — ἀστυολογίας) Haec verba non agnoscit interpres, vel, quod potius credo, eo quod illa non intellexerit, de industria suppressit. Sed procul dubio legendum est ἀπολογίας. PALM. Palmerius coniecit legendum esse οὐκ ἀπορήσω πρὸς σε ποιητικῆς ἀπολογίας. Sic editio Florentina: male in Mf. & editis ἀστυολογίας, ut recte doctissimus Palmerius vidit. GRAEV. Recte aggressus est hunc locum Palmerius; sed an procul dubio tetigerit verum, quod putat, valde ambigo. Negari enim nequit, quin ad vulgatam scripturam propius accedat αἰτιολογίας, quomodo ipse diu est cum corrigendum suspicatus fui, quam ἀπολογίας, quod ille supposebat. Quin & significatio vocis meae huc melius convenit, si modo examines, & eius efficaciam ex Quintiliano huc compares. GRON. Iure ad hoc ἀστυολογίας offenderunt eruditi, quorum Palmerius coniecerat legendum ἀπολογίας, veram profecto assecutus scripturam. Prorsus enim ita habet editio Florentina. IENS.

ead. l. 7. Ἀστυολογίας) Ἀπολογίας legendum videtur. Infra cap. ult. ὥστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφες. GUYET. Ἀπολογίας) Ex W. & ed. Fl. uti legendum coniecerat Palmerius. In reliquis ἀστυολογίας. Confer tamen cum Ἀναβ. c. 3, ubi ἀντιλογία scribitur. Kusterus αἰτιολογίας Gronovii probat. SOLAN.

ead. l. 10. Παραρρῦν λάβη) Hemst. margini adleverat vidend. L. Bos ad N. T. p. 273. Is igitur ad Hebr. 2, 1, ubi legas, μήποτε παραρρῦνμεν, docet, id reddi non posse *persuere*, quod de garrulis dicitur, & quod verbo διαρρῦν vel διαρρῦειν exprimi solet, ut Plutarch. habet de Garrul. p. 502. Dein ex hoc Luciani loco, εἴ τι — παραρρῦν λάβη, i. e. *si quid in poëseos cursu per imprudenciam omissum fuerit*, aliisque, monet, idem esse, quod ἀμελεῖν & παρακούειν, opprobitum τῷ προαέχειν idque

apud LXX, Proverb. III, 21, opponi τῷ τηρεῖν, ubi legimus: οὐκ, μὴ παραβρῆς, τήρῃσιν τὴν ἐμὴν βουλήν. Haec per compendium. REITZ.

Pag. 151. l. 1. Σκινδαλάμους) Alias σκινδάλμους. GUYET: Σκινδάλμους) Antea scribebatur σκινδαλάμους. Ut emendationis ratio pateat, adi Aristoph. Nub. v. 130 E. & Ran. 250 D. SOLAN. Σκινδαλάμους) Σκινδαλμούς vocat Aristoph. Neph. 130, ubi docet Schol. proprie sic dici τὰ λεπτότατα τῶν ζύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ζύσματα. Utitur etiam Βατραχ. 835 eadem orthographia & notione, pro subtilibus nugis. Poterat itaque alicui videri, forte hic etiam σκινδαλμούς esse restituendos. Verum non modo utriusque formae mentionem facit Hesychius; sed est etiam, quod huc forte pertineat, in Schol. ad Neph. l. c. Τοῦτο δὲ (loquitur de nomine σκινδαλμός) ἐπὶ τῆς εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. Haec ad verbum significant, dici σκινδαλμός & σκινδαλμοί: sed σκινδάλμων, κ. τ. λ. Verum potest fieri, ut de σκινδάλαμος & σκινδαλμός aliquid dicere voluerit Scholiastes, quod vel ipse male explicaverit, vel corruerit alius. Ceterum eadem leguntur apud Suidam h. v. GESN. Solani emendationi adversatur scriptura Scholiastae. Sed si & Aristoph. & eius Schol. ad Nub. v. 130 inspicias, videbis, in Aristoph. σκινδαλμούς quidem ob metrum recte legi, omisso altero α. Verum Biserus indicat, ap. Suid. etiam σκινδάλαμοι legi; quod pro vulgata facit. Hesych. triplicem scripturam affert, dicens: Σκινδάλαμος, σκόλοψ, τινες δὲ διὰ τοῦ χ, σχινδάλαμος (σχινδάλομος ed. Hag. male, credo) ἄλλοι σκινδαλμός. Quare nil hic mutavi, etsi σκινδαλμούς usitatus. Habet nonnihil de hoc vocabulo L. Bos Obs. Crit. p. 186. Sed orthographiam etiam in medio relinquit. REITZ.

ead. l. 2. Ἄλλ' ὁ μόνος ταῦτα σύ) Ἄλλ' οὐ μόνος ταῦτα σύ. MARCIL. Οὐ iam erat in edd. nostris. REITZ.

ead. l. 8. Ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας) Antiquus ergo hic titulus. SOLAN.

ead. l. 13. Οἶσεις &c.) Hesiod. Ἔργ. 480. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 4. Τοῦτο δὲ ἐπὶ) Videtur hic omissum; quod exstat apud Suidam: ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. CLER. Quod etiam agnoscunt C. G. SOLAN.

Pag. 152. l. 2. Χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο. ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὖν &c.) Sic procedit is locus in editionibus. Sed quid priora verba faciant ad praecedentem periodum, haud facile quis dixerit. Necessum est omnino, ut persona Lu-

ciani his omnibus praeponatur, quippe cuius manifeste apparet has voces esse, qui vult concedere, varicationem esse utilissimam hominibus, sed longe contendit ab ea abesse Hesiodum, cum pastoralia quaedam monita conscriberet. Sic igitur posthac mutandae editiones. ΔΤΚ. χρησιμωτάτη ἐν τ. β. μ. νομίζοιτο. τοῦτο μὲν οὖν &c. Paulo ante etiam interpret vocem προδηλοῦντα vitiose accepit pro singulari accusativo cum prae significavi, quae tamen est pluralis & referenda ad ὅσα. Oblopoeus, ad ipsum poema qui retulit, *poëmate successus manifestante laborum*. GRON. Nihil mutandum esse circa interpunctionem huius loci, satis, puto, interpretatio nostra ostendit. GESN.

ead. l. 15. Κενὸν εὐρεθ. τὸν καρπὸν) Possit aliquis suspicari κενὸν (τὸν στάχυν) τῶν καρπῶν, quod sane ex libro allatum non respuerim. Sed nec alterum damnaverim: κενὸς καρπός, *vanus, inanis*, qui speciem quidem habet, sed ob mollitiem & teneritatem paulo post exarescens & corrugatus nihil relinquit praeter cuticulam. GESN.

Pag. 153. l. 7. Μίρωι) Fabulam hanc alibi me legere non memini. Confer Ὀρχ. c. 49, unde coniecturam facere licet, praedictum hoc Minoi a Polyido. SOLAN.

ead. l. 8. Ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος) Ἔσται invenitur in W. & L. pro quo in impr. est ἔστιν. Ἀποπεπνιγμένος vero in W. & Fl. melius, quam ut in impr. ἀποπνιγμένος. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπόλλωνος ὀργῆς) Hom. Il. A, 93. Et ad statim sequentia conf. Il. B, 300, 332. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη, οὐκ ἂν φθάνοι καὶ μὲν μάντιν λέγων) Unde potuit Benedictus venire ad talem versionem, quae si quis illi adscripserit, neque me vatem dixerit? Est enim praeterquam inepta, tum plane contraria sensui auctoris, quem longe melius expressit Oblopoeus: *At si quis & ea, quae tu iactas, illi adscribere voluerit, & ille me quoque vatem rectissime dicere poterit*. Est enim omnino haec vis eius locutionis, ut ipse novit, unde in principio Fugitivorum illa οὐκ ἂν φθάνοι καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν vertit, *facere non poteris, quin Empedoclem ante ipsum crimineris*. Et rursus ibid. c. 26, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων, *ne igitur praeconium enuntiare cuncteris*. In Symposio c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἐστιῶν ἡμᾶς, itaque omnino nos excipies. GRON.

ead. l. 12. Οὐκ ἂν φθάνοι) *Non effugiet me vatem dicere, i. e. quin me vatem dicat*. GUYET.

Pag. 154. l. 5. Ἡδεῖς) In W. & Fl. ἡδεῖσθαι quod observatu dignum est. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπελίμπανεν) Si quis illam de divinandi facultate Hesiodi disputationem, an fabellam? tractare velit; illi executiendus ante omnia fuerit locus Pausaniae Boeot. p. 306, 7, Wechel. Οἱ δὲ αὐτοὶ τοῦτοι (Heliconis incolae) λέγουσι καὶ ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδάχθειν παρὰ Ἀκαρνανόν· καὶ ἔστιν ἔτη μαντικά, ὅποσα τε ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν. De his aliquid nos docuisses, Lycine. GESN.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. l. 7. Ἀπίεσαι διὰ τοῦτο οὕτω) Aut, ut fecimus, interponendum, aut διὰ τοῦτο prorsus exterminandum fuit. In Ven. 2. pro ἀπίεσαι, παρίεσαι est. SOLAN.

ibid. διὰ τοῦτο οὕτω) Sic legendum & distinguendum videtur: διὰ τί οὕτω φιλοθεάμων σύγῃ καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα; GUYET. διὰ τοῦτο superioribus esse adiungenda, nec, ut adhuc factum est, trahenda ad membrum sequens, apertum, nisi fallor, nostra facit interpretatio. GESN.

ead. l. 9. Ἐδεῖ καὶ ποιεῖν) Etsi commode abesse potest καὶ, minime tamen id cum Ox. omitto, quia ita saepissime abundat ap. Nostrum. Supra Pseudol. c. 8 f. οὐτ' ἂν συνίην ποτὲ ὃ, τι καὶ λέγει. Ibid. c. 20 f. οἷσθα ὃ, τι καὶ ποιοῦντα. Plura iam notata vid. ad Quom. Hist. c. 60. Adde ibid. c. 46. Et Parasf. c. 51 f. Item Long. Past. III, 106, καὶ ἐζήτουν καὶ αὐτοί. Aelian. V. H. I, 2. Phalar. Ep. 8, διδούς ἐγχευτήν — ᾧ τάχα ἂν καὶ ἐπέσθην. Et alia, quae Hemst. iam dedit T. I. Somn. c. 7, ubi καὶ τὸ δαῖμα ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. Et sic virorum doctorum coniecturae facile cum scriptura vulgata conciliarentur, si de Calumn. cap. 30 pr. pro τί οὖν χρῆναι ποιεῖν; legas, τί οὖν χρὴ καὶ ποιεῖν; modo mutatione ibi opus fuerit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν) Ex Aegypto & tota Africa Romam frumentum advehebant. Inde Διβὺν πυροφόρος Pindar. Isthm. Odyss. 1. Rutilius Itiner. lib. 1: Quin & foecundas tibi conferat Africa messes. Sic Africa cum spicis. Claudian. lib. 2 de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provinciis, e Sicilia, Gallia Narbonensi. BOURD.

ibid. Σιταγωγῶν) Vid. c. 13, & vitam Commodi a Wot-

tone Anglice scriptam, 211; ubi de classe frumentariarum navium plura. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Εἶπετο μεθ' ἡμῶν) Phrasis Aristophanis Pl. 824, 'Ἐπου μετ' ἐμοῦ παιδάριον. Ubi Girard. existimat, servum tamen non respici, sed filium, quia de servo dixisset ἔπου μοι, sequere me, non mecum. Sed vellem hanc differentiam exemplis probasset, cui quidem favet Hom. Il. K, § 16, 'Ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσαν. At nihil certi inde conficias, cum ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, in Evang. Luc. IX, 49. Et ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ & αὐτῶν in Apocal. VI, 8, item XIV, 13, quoque legas eodem sensu, quo ἀκολουθεῖν τινι in eadem Apocal. plus decies occurrit. Exempla alia ex Lexico Gr. ubi ἔπεσθαι μετὰ τινός pro τινι, iam dedit Bos ad Evang. Luc. l. d. REITZ.

ead. l. 7. Καί με) Pro ὅς με usurpari, pluribus monet I. Elsin. ad Evang. Luc. XV, 15. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνυπόδηντος) Alibi ἀνυπόδηντος penult. brevi. Vid. ad Asin. c. 16, ubi utrumque probatur. REITZ.

ead. l. 12. Θαλάμης) De navis cubiculo dictum vides, cui proximi remiges θαλάμιοι audiebant; consule Poll. & Baif. 140. SOLAN.

ead. l. 16. Μακρὰ χαίρειν) Nondum probo illud μακρὰν Vid. supra Bis Accus. c. 21, ibique allegata. Adde Rhet. Praec. c. 10, ubi praeter cetera iam indicata, recte etiam μακρὰ χαίρειν legitur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐνδεδεκός) Mendosa scriptura Scholii huic ansam, ut & multis aliis, dedit. SOLAN.

Pag. 157. l. 1. Περιηγούμενον τὸ πλοῖον) Benedictus, navim circumagenti. Quod quis intelligat? & quanto melior Micylus, per navigium circumcirca praecunte? GRON. Similis phrasis supra Διαβ. c. 5, περιηγητὴς τῆς εἰκόνης, ubi vide Tollium. KUSTER. Vid. N. Δ. XX ipso initio. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπισσευμένον) Puto hunc locum illustrari posse ex Philopatride c. 16, ubi iunguntur ὑπέβηττε μύχιον, & ἐχρέμπετο ἐπισσευμένον. Sine dubio ibi significat, de imo pulmonis tractam pituitam emoliri: itaque hic etiam ad vocem ex imo quasi recessu attractam & prolatam refero. Illud quidem video, tarditatis aut languoris notionem plana huc non convenire; quid enim sibi vellet τὸ ἐπίτρεχον; Neque tamen confusionis notionem ausim excludere, cum videam in Ἑταιρ. X, (p. 242.) ἐπισσευμένα γράμματα, per festinationem varie tractas & sibi permixtas. GERN.

ead. l. 13. Συνεσπειραμένος) Confer supra hoc Tom. ad Dipf. cap. 6. REITZ.

ibid. Ἐλευθέριον) Sic omnino legendum, non, ut in omnibus libris nostris erat, ἐλευθέριον. De coma Atheniensium. SOLAN.

Pag. 158. l. 1. Ἐν Παλλήνῃ) Γρ. ἔμπαλιν. GUYET. Ἐμπαλιν ἦ) Genuina haec scriptura, quam Ven. edd. debemus. Reliquae depravatissime ἐν Παλλήνῃ, quod & interpreti & Bourdeletio fraudi fuit. De Pallene vid. Polyaen. Strat. VII, p. 537. Apud veteres autem illos Athenienses senes comam alebant, & ornabant, quod locus Thucydidis a Nostro indicatus docet: καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδίατον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινούς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἑρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὐτῇ σκευὴ κατέσχε. Quo in loco Stephanus ἐνέρσει coniunctim legere iubet, ut apud Suidam legitur, & Etym. m. auctorem; quod etiam Hudsono placet, & confirmari luculenter potest ex Clem. Alex. p. m. 58 A. ubi ad hunc Thucydidis locum palam alludit. Praeter Thucydidem cum Scholiis vid. etiam Eustath. ad Homer. II. Γ. De cicadis istis, & Meurs. lect. Att. I, 1, & de fort. Athen. p. 6. Philostr. 837. SOLAN. Ἐμπαλιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν) Si dicam ita emendandum hunc locum necessario; importunam hic esse Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atticae; laborare constructionem; pessime interpunctum esse: vera dicam equidem, sed idem verear, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus sum, cum ipsum illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi editione 1522, ubi ceteroquin aequae imperite interpunctum est, ut appareat, non esse a correctore, sed sumtum ab archetypo. Nempe sic optime sibi constant omnia. Apud Aegyptios comas implexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus verba, ad quae hic respicitur, Thucydidis I, 6: Καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς (de Atheniensibus loquitur) τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδίατον; οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινούς (obserua hoc quoque Aegyptium) ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἑρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὐτῇ ἡ σκευὴ κατέσχε. Haec ultima de Ionibus

Lucian. Vol. VIII.

I i

etiam utcunque illustrant obscura sane Luciani verba, ἐν τοῖς ἰωσιν, quorum an vera sit lectio, an ego sententiam affecutus sim, alleverate nolim dicere. Iones antiquam Atheniensium coloniam esse constat, vel ex ipso Thucydidis loco. GESN.

ead. l. 3. Κρόβυλλον) Crobylus crinium plexus in acumen desinens, de quo Thucydides in primo. Plutarch. in libello de tacente Pythia. Tertull. lib. de velandis virginibus. De cicada Atheniensium Greg. Nazianzen. Κεκροπίδαι τέττιγα πλόκων ὑπὲρ νύκτα γαίης Γηγενέες. — COGN. Legend. interpr. Aristophan. ad Nub. Tzetz. histor. 301, Chil. 10. BOURD. Κρόβυλον, seu κρωβύλον, legendum. GUYET.

ead. l. 9. ΛΥΚ.) Luciano haec, non Timolao, cui vulgo tribuuntur, conveniunt. SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς) Quo instructior navis, tanto plures habuit pelles & coria ad usum, quem Pollicis verbis licet describere I, 120: Τὰ δὲ ὄπλα τῆς νεὸς δέρεϊς καὶ διφθέραι — πρὸς τὰς ἐπιβολὰς (contra tela varia) ἀντιστοιχοῦντο, βύρσας προσηλοῦντες πρὸς τὰ τειχίσματα τῶν νεῶν, ὅπως ὁ σίδηρος ὀλισθαίνει πρὸς τὸ ἀντίτυπον ἀντιλαβὴν οὐκ ἔχων. Irritum cadit & aberrat a destinatione ferrum, cum irruit in oppositum sibi quiddam, quod contra niti non potest, sed cedit, vimque adeo teli illati frangit. Interim videri & numerari in coriis istis possunt αἱ ἐπιβολαί, vestigia impetuum, ipsique adeo ictus, ut in scuto scilicet vestigia, quae in iis haesere, telorum. Quod si cui nimis hoc durum videatur, praesertim in navi σιταγωγῇ, non bellica: ille ἐπιβολὰς, per nos licet, intelligat simpliciter iniectiones vel impositiones coriorum, ipsaque adeo iniecta & affixa ad navim tuendam coria. Sic accepisse Micylum video. Sed neque dissimulanda Schefferi sententia de mil. nav. II, 5, p. 141, qui intelligit ipsa vela e pluribus pellibus confuta, quibus proinde numerandis magnitudo navis aestimaretur. Eligat, quod quisque voluerit. Me praesertim movit solemnitas illa in nautica re τῆς ἐπιβολῆς & ἐμβολῆς significatio, quam illustrat etiam Scheffer. p. 235. GESN.

ead. l. 14. Τῶν κεροῖακων) Hic certe κεροῖακες non sunt extrema s. cornua antennarum, ut interpretantur cum Micyllo in Lexicis; nisi putamus posse aliquem percurrere ipsas antennis, & eadem earum extrema comprehendere: quasi tu dicas funambulorum extrema eius funis, per quem currit, manibus tenere. Sed sunt ii, quos etiam Lucanus VIII, 177, & X, 495, Graeca voce *ceruchos* vocavit, rudentes, quibus ab

utroque suo cornu suspenſa antenna libratur, & ad malum alligatur: quod videre licet apud Schefferum de mil. nav. lib. II, 5, p. 145, itemque p. 168. Neque vero notatio vocis repugnat huic ſignificationi: neque enim ipſa tantum extrema ſ. cornua antennarum ſunt οιαξ quidam, clavus, ſ. gubernaculum; verum vel maxime ille tranſverſus funis ad utrumque cornu alligatus duobus extremis, media autem parte ſic annexus ad malum, ut triangulum efficiatur, cuius baſis ſit in ipſa antenna, angulus autem vehementer obtuſus, unde breviffimum perpendiculum demitti queat, ad malum. Quae quidem luculenter omnia διαγραφή Schefferiana oftendit. GESN. in Schol. col. 2. l. 2. Κάρις) C. Κάρις: quod & adſcripſit Voſſius, citato etiam Apoll. in Poliorc. teſte Gronovio. SOLAN. Immo κάρις ſine dubio hic legendum. REITZ.

Pag. 159. l. 4. Ἀποσοβούντα) Subaudi τὰς χεῖρας, i. e. σπένδοντα. Sic φεύγειν παραſείσαντα, ſcil. τὰς χεῖρας. Caſaub. ad Char. Theophr. GUYET. Hic locus oftendit, apud Suidam non male legi ἀποτρέχουμεν, ubi ἀποσοβῶμεν exponit; quamquam aliter doctiſſimus editor ſentiat. SOLAN. Non video, quid hic χεῖρας intelligi opus ſit, etſi id in ſοβεῖν, & in παραſείειν interdum lateat. Nam ἀποσοβῖν eis, pro facere, abire, non infrequens. Vid. ſupra ad pr. Imag. c. ult. Adde Long. Paſt. I, pag. 73 f. ed. Moll. ὁρᾷ τὸν Δάφνιν ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ὅμους τὴν ἄγρην, καὶ ἀποσοβῖν ἐγνωκῶτα, quod recte ibi converſum, citatio abire gradu decreverat. Mollius id rarum ait, & ex Suid. tantum addit, καὶ ἀποσοβῶμεν Μένανδρος. Adde Noſtrum infra Sympoſ. & Thom. Mag. tria haec Luciani teſtimonia afferentem, exponentemque ἀποσοβῶ — θάρρα λέως ἀπερχομαι. Sed & ſοβεῖται παῖς τοῖς ποτηρίοις ſυχνοῖς, proſperat puer &c. aliaque de περιſοβεῖσθαι κύλικας habet Bergl. ad Alciph. I, p. 87. REITZ.

ead. l. 13. Εἴκοσι καὶ ἑκατὸν) Plut. Dem. navem memorat CCLXXX &c. (Baif. 42.) de qua & Athen. V. SOLAN.

ibid. Ἐλεγεν) Ἐλαχεν corrigit Haſaeus in nov. Theſ. Theol. Philol. T. II, p. 718, col. 2, (quod mihi humaniſſime indicavit clar. noſter Jac. Odé) ac plane perſuadet; quia navis faber haec Luciano enarrare non poſſit, cum navis haec eſſet Athenis, illa in Aegypto ſit fabricata; nec Lucianus cum ναυπηγῶ, ſed cum ναυκλήρῳ & nauis, ſermocinetur, ut paret deinde. Iam igitur vertendum: ſed interea, dum ſermones caedimus, quanta navis? Longitudinem conſtituit (tribuit, dedit) navis fabricator viginti & centum cubitorum &c. Pariſinae inter-

pres Micyllus verba illa, *aiebat navis fabricator*, plane omisit; forsan quia sensum non inesse vidit. REITZ.

Pag. 160. l. 1. Προτόνω) Mirum sane, tantae navis malum ita aptatum, ut demitti & restitui posset; sed non aliter veteres. SOLAN.

ibid. Συνέχεται) In plerisque impr. ante hanc vocem legitur *κέχρηται καί*. Sed neque Ox. nec Fl. agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσούν χοινίσκον) Sic omnes omnino editiones: legendum tamen est *χηνίσκον*. De chenisco multa Colvius ad Apul. BOURD. Pro *χοινίσκον*, quod plerique impr. praeferunt, facere videtur, quod frumentariae navis aptum esset insigne. Sed Ox. Cod. *χηνίσκον* agnoscit, uti emendare iusserant bene multi. Vid. Salmaf. 404 C. Plin. Exerc. SOLAN. *Χηνίσκον*) Invitis edd. sic dudum edi volui; hae enim male, *χοινίσκον*, cum versiones tamen recte, *anserculum*. Qui dubitat, conferat modo supra, 2 Ver. Hist. cap. 41. Viderat iam Brod. vulgatam sic corrigendam, Thes. Crit. part. II, p. 457. Iam vero, cum & *χηνίσκον* in Ox. reperiatur, nullus haesitationi amplius locus. Guyetus adscripserat: i. e. ἡ ἐπίκειται χρυσοῦς χηνίσκος. Sed de illa constructione nemo ambigit. REITZ.

ead. l. 4. Τὴν ἐπώνυμον τῆς νεὸς) In hac navi & tutela & παράσημον videtur fuisse Isis, quae duo alias distinguuntur. Vid. Salmaf. Exerc. Plin. p. 403, & de tutelis navium collecta a Meursio ad Lycophr. p. 131 seq. Sed omnium disertissime Scheffer. de mil. nav. III, 1, qui neque hunc locum prae-terminat p. 175 pr. GESN.

ibid. Ἐχουσα) Non agnoscit Ox. Cod. voces ἡ πρόρα, quae in impr. omnibus cernuntur; sed abesse sine sententiae damno non possunt: unde conficitur, in prora quandoque signum navis fuisse, & quidem ita positum, ut aut duplex esset, aut ita emineret, ut utrinque facile agnosci posset; quod vulgari ea de re sententiae adversatur. Vid. omnino Virg. Aen. X, 156: — *Aeneia puppis Prima tenet, rostro Phrygios subiuncta leones; Imminet Ida super profugis gratissima Teucriis*. SOLAN.

ead. l. 5. Ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαί, καὶ τοῦ ἱστίου παράσιον πυραυγές) Salmurienſis, cetera enim ornamenta, *picturae, veli parafium flammeum*. Quid παράσιον Graecis, Latinis *parafium* sit, quaerant, quibus libet horas bonas perdere. Ego ex Florentina editione rescribendum censeo τοῦ ἱστίου καρχήσιον πυραυγές. Nam καρχήσιον fuit summa pars mali,

per quam funes traducuntur teste Servio. Paulo post in hoc ipso dialogo: καὶ τινα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἑταῖρον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, stellam quandam splendidam, Diocurorum videlicet alterum, in carchesio confedissee. Vide Polluc. l. 9. Macrobi. l. 10: *Navalis mali partem inferiorem pternam vocari. At circa mediam ferme partem τράχηλον dici, summam vero partem carchesium nominari.* De τῷ πτέρνα & καρχησίῳ idem notavit Pollux, sed de carchesio addit, illud aliter etiam dici ἡλακάτη, & δωράκιον. Fuerant autem carchesia picta & minio illita, ut flammei essent splendoris. Apul. XI Metam. *Malus insurgit, pinus rotunda, splendore sublimis, insignis, carchesio conspicua.* Sic edd. veteres. Sed recentiores: *splendore sublimis, insigni carchesio conspicua.* Sed quid splendor facit ad sublimitatem? Puto legendum: *splendore sublimi insignis, carchesio conspicua*, h. e. qui malus in sublimitate, seu in cacumine splendet, conspicuum carchesium ferens. Catullus: *Lucida qua splendent summi carchesia mali.* GRAEV.

ibid. Αἱ γραφαὶ) Adscripsit Hemsterh. vid. Duk. ad Thucyd. VI, 31. Sed nihil aliud ibi agitur, quam quod Scholiast. Thucydideum σημείοις interpretetur καταγραφὰς τῶν τριπῶν, quod ex hoc Luciani loco confirmari, sed & de παρὰ σήμοις ac tutelis navium cogitari possit. REITZ.

ead. l. 6. Ἰστίου τὸ παράσιον) Nomen ignorabile nobis παράσιον, nescio an fatis cognitum Scheffero, qui *Parastam* appellat de Mil. Nav. III, 1, p. 170, ac 175, quod alias παρὰ σημον est. Sed licet ipsum nomen ignoremus, res tamen non videbatur plane obscura. Παράσιον ergo puto illud esse, quod alias vocatur σιφάριον, supparum, velum minus, splendidi coloris, maiori impositum, quo in portum Puteolanum invehentibus uti licebat solis navibus, ut haec est, Alexandrinis. Seneca ep. 77 pr. *Subito hodie nobis Alexandrinae naves apparuerunt — Omnis in pilis Puteolorum turba consistit, & ex ipso genere velorum Alexandrinas, quamvis in magna turba navium intelligit. Solis enim licet supparum intendere, quod in alto omnes habent naves. Nulla enim res aequae adiuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur — cum intravere Capreas — ceterae velo iubentur esse contentae: supparum Alexandrinarum insigne est.* Convenit color suppari. Seneca Medea v. 325: *Albo rubicunda tremunt suppara velo.* Convenit situs in ipso velo, quod declarat idem locus Senecae, & ille alter Lucani V, 429, *Summaque pandens Suppara velorum*, ut hic Ἰστίου τὸ παράσιον. Videtur autem velo ita fuisse impositum, ut anten-

nam communem haberet, *pede* autem, h. e. extremo s. angulo *uno*, superius ad malum alligaretur. Suadet hoc non ita modo perpetua cum velo societas, (quin *summam partem veli* videtur appellare Seneca l. c.) sed illud quoque, quod Isidorus etym. 19, 3, *unum illi pedem* diserte tribuit, & Scholiaſtes ad Lucani l. c. describit *ſuppara*, *veli minora in modum deltae literae*. Hinc iudicabunt viri maritimi, in quantum conveniat *ſupparis* cum *Topzeilen*. Unum illud addo, ex hoc ipſo forte loco hauſiſſe Schefferum, ut *Paraſiam* pro *παράσημω* diceret, quod acciperet aliquam ſpeciem, ſi in *ſupparo*, ut hodie in vexillis ſ. *vlaggis* inſigne quoddam, unde noſci poſſet navis, intextum pictumve fuiſſe conſtaret. GESN. τὸ παράσειον) Haſaeus Theſ. Theol. Phil. T. II, p. 719, Graevium reprehendit, qui Florentinae *καρχήσιον* amplectatur; cum id ſit gloſſema vocum τοῦ ἱστίου παράσειον, nec facile dici ἱστίου καρχήσιον, ſed ſolum καρχήσιον, ut Luciani. ipſe mox dicat, & nuſquam ſit in navi καρχήσιον, niſi ἐν τῷ ἱστίῳ. Adeoque pro vulgato παράσειον, docet legendum τὸ παράσειον, intellecto μέρος, i. e. *verſatilem mali partem*, verbaque Luciani eſſe periphrasim τοῦ καρχήσιον, ut Scholiaſt. bene ceperit. Quare de ſcriptura Haſaeo aſſentior, qui eam ex ingenio vidit, licet deceptus fuerit a Graev. plane aberrante, in prodenda *Fl.* ſcriptura, quae non καρχήσιον, ſed παράσειον, aequae ac Schol. omnino habet, quod recepi. Plura de navibus Alexandrinis earumque magnitudine & partibus vid. apud laudatum Haſaeum l. d. REITZ. Nondum poenitet ſententiae de *παράσειω* ſ. *παράσειω* noſtrae, poſtquam tuo indicio, vir praetantiſſime, de Haſaei ſententia edoctus ſum. ἱστίον non *malus* eſt, ſed *velum*. Scholiaſtae auctoritas paene nulla. Παράσειον neque auctorem habet alium, neque analogiam certam: & ſi lubet omnino a verbo *παράσειω* derivare; quidni huc etiam referamus, quod e Seneca protulimus de *ſupparo*, *Nulla res aequae adjuvat curſum, quam ſumma pars veli; illinc maxime navis urgetur. Urgetur, promovetur, παράσειεται*. Sed hoc de etymologia non praetiterim: multo minus illud, quod in mentem veniebat, an forte παράσειον, unica vocali mutata, & tranſpoſitis literis, fuerit σιπάριον, aut συνάριον. Res ipſa de *ſupparo* adhuc vehementer mihi blanditur. GESN. in *Addend.* ead. l. 7. Στροφεῖα) Nolunt grammatici hanc vocem de cylindris uſurpari, quorum ope ancorarum funes, & ipſa demum ancora tollitur; ego tamen qua ratione de alia re hic uſurpetur, non video. SOLAN.

ead. l. 9. Στρατοπέδῳ ἂν τις εἰκάσειεν) Nihili ergo est scrupulus, quem mihi movebant nuper ad Plinii Paneg. 31, 2, homines CCLXXVI in una navi frumentaria. Potuit ergo etiam cum tanto hominum numero Alexandrina Paulli navis fuisse σιταγωγός. GESN.

ead. l. 13. Πηδάλια) Plur. num. Confer supra Toxar. c. 6. REITZ.

ead. l. 14. Ἀναθαλαντίας τις) Omissam in edd. voc. τις adscivimus ex Ms. Reg. 2956.

in Schol. col. 1. l. 1. τοῦ ἱστοῦ) Sic legitur pro ἱστίου, nescio, errore typographico, an sic in Scholiasta ipso, ex alio Luciani Codice. REITZ.

Pag. 161. l. 9. Ἀκάμαντα) Cypri promontorium. Ptol. Ortel. GUYET. Mons & promontorium Cypri occidentale, quod nunc Italis nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod a dextris videtur iis, qui ab Alexandria vel Aegypto versus Rhodum & Asiam tendunt. PALM.

ead. l. 11. Χελιδονίας) Χελιδονίας πέτρας Stephanus vocat. GUYET.

ead. l. 15. Κατ') Sic L. & Fl. optime. In reliquis impr. μετ'. SOLAN.

Pag. 162. l. 1. Ἀπόξυροι) Conf. supra Prometh. sub init. ubi ἀποτομοί τε — πέτραι edd. Ἀπόξυροι vero Codd. A. P. L. quam varietatem Hemsterh. non retulit in suum locum; quia in nota Solani indicatur, qui addit, etiam ἀπόξυροι esse in Rhet. c. 7. REITZ.

ead. l. 9. Διοσκούρων — ἐπικαθίσαι) Et supra hoc ridens narraverat, pro Merced. c. 1. REITZ.

ead. l. 17. τὸν Μαλέαν) In impr. ferme omnibus erat τὸν Μαλέα. In O. vero, & Fl. τὸν Μαλέαν, quod secuti sumus. SOLAN. Guyet. Μαλέα legens adscripsit esse ab ὁ Μαλέος. Ego Μαλέαν cum Thucyd. III, 4 & 6, servavi, quod indicat Casaub. ad Strab. XIII, 916. Apud Strab. Μαλίαν frequenter, interdum & Μαλέαν. REITZ.

Pag. 163. l. 2. Ἡ τοῦ Νηρέως ἡλ.) Mentem Luciani hic non satis assequor, aut cur Nereum hic adsciscat. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμβοήσωμεν) Ex Cod. Ox. qui ἐμβοήσωμεν praeferit, cum prave in omnibus impr. sit ἐκβοήσωμεν. Vid. Ἐπισκ. c. 21, & πενθ. c. 15. SOLAN. In O. quidem ἐμβοήσωμεν, penultima brevi. Verum ideo non haesitavi ἐμβ. saltem pro ἐκβ. inde arripere, quia *inclamare* hic postulatur, non *exclamare*, id.

que firmatur etiam locis Nostri ab Solano indicatis, quibus adde mox c. 11 ἐμβοῶσιν. REITZ.

ead. l. 8. Ἡ δυσχεραίνει) Infra Philopat. c. 1, δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκακοφώσας. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνου) Glossema videtur. GUYET. Optime. Eiiciendum ergo. REITZ.

ibid. Ἐν χρόνῳ ἢ κούρῳ) Vid. notam ad B. πρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐμβοῶσιν) Quod I. prae fixum ἐμ omisit, operarum tantum culpam, non editoris, credo, quia βοῶσιν novum ibi versum inchoat. REITZ.

ead. l. 15. Οὐ μικρὸν — ἀνακυκλῶν) Eadem phrasis totidem verbis infra Philopat. c. 2. Sic ἀνακυκλῶν πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρημένα, Nigrin. § 6 f. REITZ.

Pag. 164. l. 5. Ἐτελέσθημεν) Initiatus ergo Lucianus: nam etsi iocetur, hoc veri subesse oportet. SOLAN.

ead. l. 6. Στέγειν) Ms. Ox. σέγ' ἄν, pro σιγαῖν. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Τοῖς ἄλλοις) Τοὺς ἄλλους ἀπ. ἐν ἀκινδύνῳ σοι habent V. C. D. M. Quare posteriora inde adscivi, cum ante ederetur ἀνακινδυνεύσαι. Sed pro οὐ δεῖ leg. ἀ δεῖ, & pro τὰ l. αὐτά. REITZ.

ibid. col. 2. l. 6. Εὐθυμία) Ἐνθύμια legend. Wetsten. bene monuit. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Κοινὸς Ἑρμᾶς) Phrunut. cap. de Mercer. Theoph. Charact. 24. Latini in commune. Seneca Epistola 120: Quoties aliquid invenī, non exspecto, donec dicas in commune, ipse mihi dico. BOURD. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. pag. 250. SOLAN.

ibid. Ἑρμᾶς) Nil quoque Codd. variare video. Alias Ἑρμῆς postularetur. Casaub. ad Theoph. l. d. explicat quidem proverbum; sed haec Luciani allegans Ἑρμῆς quoque scribit. Ego, etsi Doricum est Ἑρμᾶς, nihil muto, quia ex nautarum pronuntiatione sic dedisse videtur. REITZ.

ead. l. 13. Δώδεκα — Ἀττικὰ τάλαντα) Ultra duo millia librarum Anglicanarum, nempe 2335. SOLAN.

ibid. Εἰ πρὸς τοῦλάχιστόν τις λογιζοίτο) Benedictus, si quis ad minima usque supputarit. Ergo putavit ille, maximam eam summam esse, quousque ascendere queant reditus eius, & si omnino nihil, ne minimum quidem, ex lucris in supputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter censuit Micyllus, qui vertit, etiamsi quis communiora tantum computaret: quae tamen versio subobscura est, dum vix dicas, utrum

communiora intellexerit talenta, an subintellecto *lucra*. Certe videntur Graeca significare duodecim redigi talenta, si quis crasso modo colligat; si ad minimum, non summum quis subduxerit, si non accuratissime singula in rationem mittantur, sed rudius generaliusque ediderit. GRON.

in Schol. Ναυτικά) Quid respiciat, incertum. SOLAN.

Pag. 166. l. 11. Οὐρίω) Hanc emendationem nostram confirmat Cod. Ox. In reliquis enim scribitur *οὐρίω*. SOLAN. Οὐρίω rescripti, quia sic solet ap. alios, & ap. Nostrum. Supra 1 Ver. Hist. c. 5, *οὐρίω ἀνέμω* &c. REITZ.

Pag. 167. l. 4. Εἰ καὶ) Vocula *ei*, quam hic vides, in omnibus maximo sententiae damno, haecenus omissa, a me addita est. SOLAN.

ead. l. 5. Ὡς γὰρ) "Os leg. videtur. GUYET. Et quia *Fl.* sic bene habet, id omnino recipiendum duco, etsi id non feci, quod & vulgata suos defensores est repertura. REITZ.

ead. l. 7. Τριάριον) I. e. *μεγάλα*. GUYET.

ead. l. 9. Ἐν Πειραιεῖ) Sic & infra Dial. Meretr. VI, recte. Et Aristoph. Paë. 144, licet metri causa detracto iota, *ἐν Πειραιεῖ*. Est enim cas. rectus ὁ Πειραιεύς. Vid. Strab. IX sub init. Alciph. I, p. 258; ne credas Πειραιοῖ legendum, ut Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ c. 20, & alibi. Sed & Πειραιεῖ sine praepos. Alciph. III, Ep. 7 f. καὶ Πειραιεῖ βαδίζουμαι. REITZ.

ead. l. 13. Ἐν γέλῳτι — ποιήσας) Sic supra Quom. Hist. c. 32, Tox. 22 &c. REITZ.

ead. l. 15. Ἀποπλευσοῦμαι) Fut. 1 circumflexum Attice, cuius exempla frequentia vide ap. Maitt. de Dial. p. 359. Qui ea usui promiscuo dialecti Doricae adscribens, tamen ex Thucyd. & Xenoph. multa affert. REITZ.

Pag. 168. l. 4. Τποστάντες) I. e. *subsidentes*. An *ἐπιστάντες*; ut respondeat τῷ ὥστε ἐπιστὰς μικρόν. GUYET.

ead. l. 9. Ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν) An sic legend. ἡμᾶς δὲ οὐκ αἰτησόμενους — ἀκμήτας δύνασθαι νεῖν; GUYET. Non opus est mutato. Vidimus eiusmodi nominativos non semel. Adde & infra Gesnerum ad Philopatr. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 11. Πρὸ τοῦ) Legebatur antea in omnibus impr. *πρῶτον*. Sed scribendum est aut *πρὸ τούτου*, aut *πρὸ τοῦ*, ut c. 30, & *Mén.* c. 2. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐνοδίας τελετήν) Horum mysteriorum meminit Pausan. p. 72, 23, non quidem titulo Ἐνοδίας, sed *Hecates* tantum. SOLAN.

ead. l. 16. Τπερμαζῶς) Th. Mag. h. v. haec Luciani af-

ferens habet: ὑπερμαζᾶς γὰρ, ὃ Ἀδείμαντε. Sed γε non movendum. Ceterum de phrasi confer Alciph. I, Epist. 18 pr. REITZ.

Pag. 169. l. 1. Ἐς τὸν κόλπον) Vid. Ἀ. μισθ. c. 6, cum nota nostra, & Theorit. Schol. VI, εἰώθασιν αἱ γυναῖκες. . . ἐς τὸν κόλπον πτύειν τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμενα. Vid. Hartung. 657. SOLAN. Conf. idem supra Pro Merc. c. 6 f. notamque Solani, id de averruncantibus rem odiosam dici, exponentem. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ ἐπιβρέον) Subaudi κῦμα. GUYET.

ead. l. 13. Σταδίου) Quadraginta stadiis distabat Piraeus ab urbe. Diog. Laërt. p. 138 C. unde liquet, decem unicuique, si totum iter ab ipso initio divisissent, assignanda fuisse; sed audis iam magnam partem emensos, antequam id consilii initum est. Triginta iam erant confecta, cum secundus finem dicendi fecit, tamdiuque locutus est tertius, ut Luciano nihil reliqui fuerit, c. 46. Eodem ergo res redit, ac si inter quatuor totum esset ab initio divisum. Una nempe pars ante vota, tres reliquae tribus Luciani fodalibus somnia sua enarrantibus. SOLAN.

Pag. 170. l. 15. Ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπικύψ.) Benedictus, paulo ante dimidium stadium, quod usque ad Dipylum superest. Micyllus, paulo ante quam ad Dipylum pervenimus, circa extremum hemistadium. Nescio, cur illis sic placeat obscuris esse & vagari; cum clare dicat, vel exiguum semistadium, quod ante Dipylum erit nobis progredientibus reliquum, assumat. De morte Peregrini: οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως. GRON.

Pag. 171. l. 4. Ἐπιμετρήσω) Conf. Philop. c. 24 f. REITZ. ead. l. 7. Εἴ τι) Praeferrem ὅτι, sed divisum ὅ, τι, ut sit aliud quodcumque suavissimum: nam εἴ τι comparativum potius requireret, si quid suavius. Verum ideo non illico in contextum recepi; possit tamen recipi, quia ex Codice est. REITZ.

Pag. 172. l. 5. Τὰ μὲν ὑμέτερα) Nimis mihi videbatur rusticus Lycinus, si dicat ὑμέτερα vos animae viles, in vobis iactura & periculum exiguum. Sed de omnibus, qui una erant, loquitur: omnes se navim Adimanti consensuros praedixerant. Itaque ἡμέτερα legendum puto, vel contra omnes libros, in lapsu adeo facili, & pronominum horum solemni fere confusione. GESN.

ead. l. 8. Κιθαρωδόν) Amphion hic est, cuius historiam habes Ev. Δ. VIII. Vid. etiam Plut. de Delphinibus 282 f. & Aelian. de an. XII, 45. SOLAN.

ead. l. 10. * Ἄλλο παιδίον) Melicertam designat, qui Deus factus Palaemon vocitatus est. Vid. *Ev. Δ. IX*, & Philostr. in Herode p. 551, de statuis Isthmi ab eo positis, οὐδὲ τὸν τοῦ Μελικέρτου παρελθὼν δελφίνα. Quia cum in ea ora appulisset Melicerta, in eius honorem Isthmia Sisyphus Corinthiorum rex instituerat. Add. Spanh. qui haec & alia ex nummis illustrat. SOLAN.

Pag. 173. l. 3. Ἀνορωρύχθω θησαυρὸς) Respicit hic thesaurum ab Attico Herodis patre repertum, de quo Philostr. Herod. p. 547: Uti ex quibusdam manifesto in sequentibus liquerebit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡσιόδον) Iubet Hesiodus *Ἔργ. 405*, οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βούν τ' ἀροτῆρα comparare. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶκος) Οἶκον foris legend. Hesiod. οἶκον μὲν πρώτιστα &c. GUYET.

ead. l. 7. Ἰσθμοὶ καὶ Πυθοὶ) Absurdum hoc: de Attica enim fermo est. In Ox. Mss. καὶ λίθοι, sine Ἰσθμοὶ. In Fl. Ἰσθμοὶ quidem, sed etiam λίθοι pro πυθοὶ, etiam depravate. Sed quis eiusmodi vulnera absque Mss. Codd. ope sanare possit? SOLAN. Locus obscurus, forte corruptus. Si πλὴν exceptivum est, an Isthmus, Pytho, suburbana sunt, & comprehendi possunt sub appellatione τῶν περὶ τὸ ἄστυ πάντων; nam de Eleusi nihil morer: vicina est, Dis sacrata est. Si πλὴν superioribus adii- cit plura, ut vertendum putavi; cur deinde memorat περὶ τὸν Ἰσθμὸν ἁλίγα; nimirum vix est, ut sanum putem hunc locum. Sed blandam medicinam non habeo: urere & iecare nolim. GESN. Cl. Bel. de Ballu, Mss. Regg. 2956 & 2959 auctoritatem secutus, ita hunc locum refinxit & interpunxit: πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, καὶ ἐν Ἐλευσίνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν κ. τ. λ. J'ai déjà acheté tout le territoire d'Athènes (à l'exception du thym & des pierres,) toute la partie d'Eleusine qui est située sur le bord de la mer, un petit espace autour de l'Isthme &c. Recte, quod ad interpunctionem. Sed utrum absurdum non sint absurdiora illa πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, viderint alii.

ead. l. 11. Ἐνυδρον) Foris ἐνυδρον, quod & Guyet. adscripsit, pro quo tamen crebro ἐνυδρον reperias exaratum, ut vix statuas, quid ab Luciani manu sit profectum. Εὐ — tamen hic praefero propter additum εὐκαρπον. Ut recte εὐδρος supra 1 Ver. Hist. c. 28, & Rhet. Praec. c. 7. Sed & alibi notavimus, ea saepe permutari. REITZ.

Pag. 174. l. 15. Δημωκράτης) Demonstratum innuere vide-

tur Herodis inimicum, Philostr. pag. 554, & alibi, ut 559... (ubi quidem Δημοκράτου habent.) SOLAN.

Pag. 175. l. 2. Εὐμεγέθεις βάρβαροι) Syri, Medi: sic enim illos vocabant. Habes praecipuam partem pag. 939. Apud Athen. lib. I. BOURD.

ead. l. 7. Τὴν ὥραν) Subaudi κατὰ, nisi forte scribendum ἦκειν κελεύσω κατὰ τὴν ὥραν. GUYET.

ead. l. 12. Ἐλαιον) Antiphanes μέρον ἐξ Ἀθηνῶν apud Athenaeum 27 E. Melius conveniret ἀκαπνον, quam istud ἄπυρον, quod quam recte melli tribuatur, alii viderint. Conf. Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 13. Μέλι — ἄπυρον) Dicit Adimantus, se, si ex voto ditescat, curaturum, sibi ut in promptu sint salsamenta ex Hispania, vinum ex Italia, oleum ex Hispania, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, mel vero nostras sine igne, ut non male interpretetur, hoc est, mel Atticum, quod sine fumo colligebatur in argenti metallis Atticis, ut auctor est Strabo L. XI, qui id vocat ἀκάπνιστον, & Plin. L. XI, 15: Cum eximuntur mella, apes abigi fumo utilissimum, ne irascantur, aut ipsae avidae vorent &c. Rursus nimio fumo inficiuntur, quarum iniuriam sentiunt mella, vel minimo contactu roris acescentia. Et ob id inter genera servatur, quod acapnon dicitur. Latini scriptores posteriores appellarunt mel sine fumo, ut docuit ὁ Πάνυ Reinesius L. III Var. Lect. 4; hoc vero Nostro est μέλι ἄπυρον. GRAEV.

ead. l. 14. Καὶ λαγῶς) Λαγῶς scribend. plur. num. Idem erratum c. 40. GUYET. I. e. ubi νεὸ quoque pro νεὸς legi vult idem. Ego vero, quia reliqua animalia, ὄρνις, ταῦς, ἀλεκτρύων, singulari num. proponuntur, λαγῶς quoque ut singulare servari, & οὐς quoque in οὐς contrahi posse putabam; at quia sequentia singularia tamen constituunt plurale πτηνὰ, iam Guyeto assentior. REITZ.

Pag. 176. l. 3. Ἀποφερέτω) Sic Verus fecitavit, teste Capitolino, in magno illo convivio, de quo c. 5 loquitur. SOLAN.

ead. l. 6. Διονίκος) Nominatur quidam Dionicus in Συμπ. Vid. an idem sit, aut nomen fictitium. SOLAN.

ead. l. 9. Ὑπὴρξεν) Sic impr. fere omnes. At in Ox. & Fl. ὑπὴρχεν. Ego tamen nihil muto. SOLAN.

ibid. Αἱ μὲν διανομαὶ) Attici testamentum fugillare hic videtur, qui Herodis pater fuit: is enim minam civibus Atticis viritim distribuendam quotannis reliquerat. Vide Philostr. v. Herodis p. 549. Quae de publicis aedificiis & de fossa ipsa ad Dipylum continuanda adduntur, eodem spectare puto:

leſis iis, quae de nave, machinarum latentium ope, super terram navigante apud eundem narrantur pag. 550, mecum, credo, senties. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Ἀπομεμαγμένην) Theocr. in Ἀδωνιάζ. οὐκ αἰλέγω μὴ μοι κενεῖν ἀπομάξης, subaudi χοίρικα. GUYET. Vid. Cafaub. ad Theophr. Char. 253. SOLAN.

ead. l. 7. Οἶσθα οὖν, ὃ Ἀδείμαντε, ὡς πάντῃ σοι ἀπὸ λαπτῆς κρόκης ὁ παῖς οὗτος πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ ἦν ἐκείνη ἀπορῆ-
ραγῇ, πάντα οἴχεται) Interpres: ergo scis, Adimante, quam tenui de filo puer iste Plutus dependeat, quod si rumpatur, omnia evanescent. Mendum est insigne in his verbis, quod tamen ab interpretum nullo est animadversum. Nam quid, amabo, est παῖς πλοῦτος; Quis unquam fando audivit de puero Pluto. Nescio sane, quem sibi interpretes finxerint puerum Plutum, quem nemo poëta, nemo fabularum architectus unquam novit. At mendum turpissimum unius literulae litura tolli potest, & necessario debet, quod me docuit vir celeberrimus Antonius Schultingius Iuris Antecessor ordinarius, Collega mihi coniunctissimus: nimirum si pro παῖς legas πᾶς, hoc sensu, quam tenui de filo omnes hae divitiae pendeant. Atque sic sensus planus est & facilis. Addam, quem ego observavi, similem ex Herodoto locum, qui est lib. III, c. 19, καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο ὁ ναυτικὸς στρατός. Quam ineptum & ridiculum foret, si isthic legas παῖς στρατός; sed aequè ridiculum est illud apud Lucianum παῖς πλοῦτος. L. BOS. Ὁ παῖς) Lege ὁ πᾶς. LA CROZE. Optime. Idem & adscripserat Guyet. quare id recepi; nec opus est magno conatu ad id probandum, adeo se id sponte probat. REITZ. Illud ὁ πᾶς οὗτος πλοῦτος adeo indubium putabam, ut pro sphalmate tantum Hagenoënsis libri haberem illud, intrusum, quod olim, nescio meo, an superioris alicuius possessoris, obelo confixum videbam. GESN. in Addend.

ead. l. 11. ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὃ Λυκίε; ἔτι, ὃ ἄριστε) ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὃ Λυκίε; ΑΥΚ. Ὅτι, ὃ ἄρ. MARCIL.

ead. l. 13. Εἰ ἔτι) Ἀρτί legendum videtur. GUYET. Immo si ἔτι simpliciter pro adhuc acceperis, locum hic non haberet ἔτι. At si pro iam tum, nihil mutato opus erit. Vel, vulgari significatu retento, ipso momento, quo accubas, sive coena nondum peracta, veluti ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος in Nov. Foed. centies, eo adhuc loquente, i. e. inter loquendum. Ἀρτί tamen non respue-
rem, sicubi invenirem. Sed possis & ἡδὴ conicere, quod di-
stantes ἰδί pronuntiabant. REITZ.

Pag. 178. l. 6. Ἐκπεσόντας) De hac phrasi agit I. Elfter. Obf. ad Galat. V, 4. REITZ.

ead. l. 7. Τό, τε) Τὸ ὑγιαίνειν ἐχέγγυον placet. Ἐχέγγυον, i. e. ἀσφαλές, firmum, constans; sed forte τόγε ὑγιαίνειν legendum. GUYET. Hoc probem: etsi enim τό, τε cum seq. καὶ bene convenire videtur ad sonum, non tamen annexum est τε ei verbo, cui debebat: sic enim ἐχέγγυόν τε καὶ βέβαιον requireretur. REITZ.

ead. l. 15. Οἶδα μετὰ) Non agnoscit Ox. Et sane odiosum est. SOLAN.

Pag. 179. l. 2. Χοινικίδα) Sic impr. plerique & Ox. quae vox paulo insolentior editori I. visa est, adeoque χοινικα reposituit. SOLAN.

ibid. Της εὐχῆς) Ταῖς εὐχαῖς legend. videtur. Τὸ ἐπηρεάζω dativo, non genitivo, iungitur. GUYET. Laudo, & εὐχῆς ex mala pronuntiatione dictantis ortum arbitror. REITZ.

Pag. 180. l. 6. Πεντακισχιλίους) Quingenta millia pro quinque m. dederat Bened. REITZ.

ead. l. 7. Ἀρχων) Interpunctionem mutavi, cum legeretur προκριθεὶς, ἀρχων ἀριστος &c. REITZ.

ead. l. 13. Ὅμοιον) Ἀν ὁμοίως; GUYET. Ὅμοίως) In omnibus scriptum est ὅμοιον, prave haud dubie: ego mutavi. Vid. Προμ. c. 10. SOLAN.

Pag. 181. l. 5. Ἀνέρας) Cur hic a vulgato recederet, olim non videbam. Nunc tandem apud Homerum invenio Iliad. B, 554. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξ Ἀρκადίας) Asini nempe, Arcadiae pecuaria Persio. LA CROZE.

ead. l. 12. Ἐς τὸ Περσικόν) *A la Persane*. GUYET. Sic εἰς τὸ κρεῖττον, optimo modo. Et sic fere Aelian. IV, 4, εἰς τὸ σχῆμα τινός, vel εἰς ζῆλον τινός ποιεῖν, ad imitationem, figuram, modum quendam quid facere, Herodiano frequens. REITZ.

ibid. Περτεγαγὰν — τὸ χειρὲς) Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, 127, 20, & Ἑλλ. II, p. 266, 30, quo alludere videtur; & Britton. Persic. I. Hunc autem morem aperuit mihi Io. Chardinus, qui cum apud Persas esset, praetereunte rege, vidit hodiernos Persas manus ita manicis inferentes, ut altera alteri applicetur. Non affecutus est Lydiat. Marm. Ox. pag. 68. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἔλλως) Mirum sane, in tot peregrinationibus equo nunquam usum. SOLAN. Ad haec cl. Bel. de Ballu: *Dufoul, qui croit que tout ceci est dit sérieusement, s'étonne de ce que*

dans tant de voyages Lucien ne s'est jamais servi de cheval. Comme l'érudition gâte quelque fois le jugement!

Pag 182. l. 13. ὧς Ἀδείμαντε) In Mf. Reg. 2954. ὧς Σάμιππε· unde cl. Bel. de Ballu personam Adimanti huc inferendam putat, hoc modo: — τὴν χεῖρα. ΑΔΕΙΜ. Πάντες, ὡς ὁρᾷς; ὧς Σάμιππε, ἐχειροτόνησαν. ΣΑΜ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε, κ. τ. λ. ead. l. 17. Συμπαρεδρεύειν) Paraphrasi explicandum putavi verbum, cuius hanc vim esse sentio. Forte iam adscriptit hunc locum vir doctissimus Ger. d'Arnaud capiti octavo elegantis opusculi sui de Dis παρέδροις. GESN.

Pag. 183. l. 4. Τὰ ὅπλα) Subaudi κατά. GUYET.

ead. l. 7. Κεγχρεαῖς) Sic edd. Κεγχρεαῖς emendat Solan. vid. eius rationes supra Quom. Hist. c. 29. At Κεγχρεαῖς sine diphthongo affert Waff. ad Thucyd. VIII, c. 10, & Polyb. ubi sic semper. Quamvis ap. Thucyd. Scylac. Strab. & Philostr. ubique recte cum diphthongo reperias. Ego itaque non movi vulgatam scripturam, quia & supra l. d. in Quom. Hist. Κεγχρεῶν cum vulgo librorum servavi, & Th. Mag. indicante ibid. Iensio, utrovis more scribi, etiam observat. REITZ.

ead. l. 8. Διαλάβωμεν) Corrige διαβάλωμεν. GUYET. Διαβάλλωμεν) Sic visum mutare pro διαλάβωμεν, quod in omnibus impr. & Ox. erat. SOLAN. Vel διελάσσωμεν, l. διαπεράσσωμεν, l. διαπλεύσσωμεν, malit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 9. Ἀρτέμιδι δῶσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες, ῥαδίως ἄρχοντας ἀπολιπόντες) Sic quoque Benedictus, captis civitatibus immunitis, & praefectis ibidem facile relictis: cum Micyllus pariter dedisset, ac civitatibus nullo deficiente captis, praefectisque ibidem facile relictis. Mihi ea ratio loquendi videtur absurda, & distinguendum esse λαβόντες ῥαδίως, ἄρχοντας ἀπολ. Sic enim & solent scriptores loqui, & sensus communis fert. Mox longe ineptius vertuntur illa καὶ τῆς παραλίου καὶ ὁρεινῆς Κιλικίας, utramque Ciliciae oram, maritimam videlicet & montanam. Si enim ὁρεινὴ non est παράλιος, non potest ferri ora: & cur non simpliciter maritimamque ac montanam Ciliciam? GRON.

Pag. 184. l. 6. Ἀποδιδράσκεῖς — τὸν κατάλογον) Hanc phrasin alibi observare me non memini. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Κατάλοχον legit interpretes. GUYET.

ead. l. 12. Οἱ δὲ) Pro alii vero usitatum esse, permultis docet I. Elfn. Obs. ad N. T. I, p. 347. REITZ.

Pag. 185. l. 3. Ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες) Ἐπὶ Βαβυλῶνι ἐλθόντες, quod O. habet, pro Βαβυλῶνα, defendi potest ex Hom.

Il. Θ, 110, Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἰθύνοντες, & ex Aeschyl. Agam. 61, ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει, atque Evang. Matth. VIII, 7, aliisque multis, quae profert doctiss. Abresch. animadv. ad Aesch. p. 68, 69. REITZ.

ead. l. 10. Εἵκσιν) Μυριάδας scil. GUYET.

ead. l. 12. Τῶν πλησίων) Et si αἱ πλησίον alibi rectius & usitatius, ut supra Necyom. c. 16 med. μηδέν τοῦ πλησίον διαφέρων, atque alibi, ut indico Philopatr. c. 16, hic tamen nihil mutem; propter nexum cum προαστείων. REITZ.

ead. l. 14. Κατέαξε) Κατέλεξε legendum videtur. GUYET. Neque κατάγειν esse exercitum cogere vel conducere, novi; neque formam illam Atticam, quam habet ἄγω vel ἄγνυμι aliter frangendi intellectu positam, memini. Sollicitor proinde levicula mutatione legere κατέλεξε, conscripsit, delegit, quod solemne in hac re verbum est, unde paulo ante κατάλογον dixerat. A facile in A transiit, post quod E sequens librarii stilo forte confossum est, factumque ex KATEΛΕΞΕ, KATEΛΕΞΕ. GESN.

Pag. 186. l. 12. Τριάκοντα) Aberat Piraeus portus XL stadiis ab urbe: quorum in quatuor partes divisorum tres iam emensi erant; quarta restabat Luciano. Vid. c. 16, & notam nostram. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς ἀναγραφῆς.) Ὑπὸ στήλης leg. omnino. Sic ὑπὸ γῆς, ὑπὸ μάλης, & sim. GUYET. (Eadem habet Menag.) Quid sibi velit ἀναγεγραμμένη στήλη, non est facile dictu. Leges quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici possunt, στήλην forte ἐπιγεγραμμένην, i. e. literata, inscripta, ut adhuc dederunt interpretes. Quid vero ad assidendum commoditatis habet, & quidem, ut quatuor homines sedeant, στήλη, columella, cippus; altum magis opus, quam longum aut latum? & quid ad eam partem, qua sedetur, literae? Scilicet imposuit antiquo alicui librario similitudo maxima, quae intercedit inter T & Γ literas: viderat idem literata saxa frequentia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀνατετραμμένης. Columella, cippus, pila, cum stant, scriptis servandis, & ingerendis in praetereuntium oculos, idonea: cum eversa iacent, sive literata sint, sive minus, sessionem praebent commodam fatigatis. GESN.

ead. l. 16. Τὸ λοιπὸν) Subaudi τῆς ὁδοῦ. GUYET.

Pag. 187. l. 5. Καὶ σὺ παρὰ τὸ φανείσθαι τὴν γνώμην) Non sine menda. MARCIL. Additamentum videtur. An παραφρόνεις τὴν γνώμην; οὐδὲν ὕγιες. GUYET. Corruptus haud dubie locus, ad quem emendandum nihil in libris auxilii, quippe

qui omnes consentiant: forsan ἐμὲ καὶ σέγε, vel simile quid, scriptum fuerat, & πρὸ τοῦ, pro παρὰ τὸ. SOLAN. Nihil mihi corruptum videbatur. Ad verbum, Tu es apud serenam sententiam, i. e. tuum est iam ferre sententiam. Si quid mutandum sit, possis καὶ σοὶ πέρα τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην, tibi adest, ad te venit ordo &c. nec τὸ περὶ damnaverim. GESN.

ead. l. 7. Καὶ ὅπως) Subaudi ὁρᾶτε, σκοπεῖτε, & simil. GUYET. Exempla vid. apud L. Bos de Ellipsi. v. ΣΚΟΠΕΙΝ. Adde infra cap. 41. REITZ.

Pag. 188. l. 12. Προκαλεῖται) Genuina haec lectio, quam ex Mf. Ox. & Ven. 2. habemus, vulgata προκαλεῖται nihil est. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Προσκυνέτωσαν ἡμῖν) Προσκυνέτωσαν ὑμῖν. MARCIL. Προσκυνείτωσαν ὑμῶν) Marcilii emendationem omnino necessariam hic amplector: nemo enim dandi casum cum verbo προσκυνέω coniunctum aut apud hunc alibi, aut apud ullum scriptorem Graecum ostendat. Sed ὑμῶν, non ὑμῖν, postulat ἀρξω' moris autem, quem tangit, illustre habes apud Xenophontem exemplum, quod vid. 'Αναβ. I, pag. 154, 17. SOLAN. Relinquo Marcilio suum προσκυνέτωσαν, etsi προσκυνείτωσαν forsan dare voluit, pro eo, quod aliter alicubi script. invenit. In ὑμῖν autem pro ἡμῖν ei assensor, modo ὑμῶν dedisset. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον) Oppositionis ratio suadet, aliquid hic omissum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἀρξω. GESN.

ead. l. 10. Αἱ δὲ) Etsi aliquis sensus inest vulgatae, consilio tamen αἰ' delendum. REITZ.

ead. l. 11. Μετελεύσομαι) Negat Pollux in ἥκω, ἐλεύσομαι dici, quod tamen habet Dion. Halic. Ant. III, pag. 151 f. Hom. II. Θ, 12, & alibi. & compositum μετελεύσομαι etiam Noster non semel, ut forsan patebit ex Indice, ne alios addam, quia nemo negat, quod sciam. Sed ἀπελεύσομαι negat etiam Th. Mag. v. ΑΠΕΙΣΙΝ, aliquanto meliore iure; vid. Hemst. T. I, p. 181 sq. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκστάδιος) Extra stadia tua iam es, stadia imperii tui peracta sunt. Male interpretes cum ἑξαστάδιος confundit, sex stadiorum vertens. GUYET. Lege omnino, uti edi curavimus, ἐκστάδιος, uti recte scribitur in Ven. 2. B. 1. & 2. & P. ut ἑκσπονδος, ἀκπρόθεσμος &c. In L. Schol. & Fl. ἑξοστ—

Lucian. Vol. VIII.

K k

In O vero & reliquis *ἐκστ* — neque Graece, neque vere; cum unicuique *decem stadia*, ex ratione supra ad c. 16 inita, assignari oporteat; & re ipsa assignata ex 35 pateat, cum Luciano remanserint *decem*. SOLAN.

Pag. 190. l. 14. *Ταινία λευκή*) Hoc erat, quod diadema vocabant, insigne regium. SOLAN.

Pag. 191. l. 15. *Νεὸς*) *Νεὸ* plurale corrigit Guyet. certiore iure, quam supra c. 23 *λαγὼ* pro *λαγῶς*. Nam cum *οὗς* hic addatur, facile suspiceris, etiam *νεὸ* plurale dedisse auctorem. Et quamvis mascul. plurale *οὗς* per syllepsin alii dicent accipiendum, comprehenso *εἰκόνες*, eos hic non audio, quia plures civitates non erexere unum, sed plura templa. Adeoque vix a me impetro, quin Guyeti emendationem, invitis edd. recipiam. REITZ.

Pag. 192. l. 2. *Ἐπὶ πλεῖστον*) Glossema videtur τοῦ ὅτι *μάλιστα*. GUYET.

ead. l. 5. *Ἀπαλλαγὴν*) *Mutationem* dederunt. Redde *decesum*. GUYET.

ead. l. 6. *Καὶ ὕπνος*) Subaudi *ἔρα, σκόπαι*, & simil. GUYET. Habimus supra c. 36 pr. REITZ.

ead. l. 15. *Δακτυλίους*) Veterum ea erat superstitio, ut annulis magicis multas & miras virtutes inesse putarent; vid. & *Φιλοφ.* SOLAN.

Pag. 193. l. 13. *Μηδέν*) In L. *ἴσως μηδέν*. Quocumque modo legas, aliquid in sequentibus erit mutandum. Ego *μηδέν* οὕτως εἶναι *ἀνέραστον ὅτι* &c. existimo a Luciani manu profectum. Quamvis enim raro *ἀνέραστος* active ponatur, sic etiam usurpari movent grammatici. SOLAN.

ead. l. 16. *Εἶναι*) Non adderem, si in pluribus abesset. Iam vero non omittendum duxi, quia vel magis abundat alibi, ut *Necyom.* § 16, *τὸν δὲ τίνα καλὸν εἶναι ἐκόςμους*. Confer & de *Calumn.* cap. 16 ac 20, & *Pseudol.* c. 6, ubi *ὃν, οὐσα, & εἶναι* redundare, pluribus vidimus. REITZ.

Pag. 194. l. 3. *ὑπὲρ τὸν Ἰάκινθον*) His utitur Iac. Elmsner. ad exponenda D. Apostoli verba in 2 Ep. ad Corinth. XI, 23, ubi *ὑπὲρ ἐγὼ*, interpretatur *ἐγὼ ὑπὲρ αὐτοὺς*. Sed ut ellipsis ista rarior, ita Lucianeum illud ubique obvium. REITZ.

ead. l. 8. *Δεήσει με ταῦτα ἔχοντα*) Corrupta sunt haec verba: qua enim ratione, quaeso, qui Graece scit, inde eliciat, quod dici oportuit, *hoc enim unum superest, cum alia suppetant omnia?* SOLAN. Οὐδὲν γὰρ *δεήσει με ταῦτα ἔχοντα*) Conf. *μηδὲν δέ* ad *Rhet. Praec.* c. 18 f. Et *οὐδὲν δεήσει*

Dial. Meret. 2. Aelian. V. H. II, c. 14, κατέμεινεν οὐδέν τι δειόμενος, commoratus est sine ulla necessitate; structura quidem ab hac diversa. At vide, anne propius accedat, quod Dial. Meretr. 2 ante med. est, οὐδέν δέησει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. Nondum enim persuadet Solan. vulgatum hic esse corruptum: ut enim Latini, *dies deficit me*, id est, destituit, aequae dicunt, ac *tela nostris deficiunt* apud Caes. legimus, ita δεῖ & δεῖσθαι quoque interdum cum accusativo personae construi, non ἀδύνατον videtur. Sensus certe ex analogia perspicuus, *nilh me destituet haec habentem*. Cum accusativo person. Steph. ex Eurip. notavit, δεῖ σε μακροῦ λόγου, & accus. rei, ex eod. ἐν δεῖ μόνον μοι. Certe dativus personae non inusitatus. Noster de Salt. cap. 3 pr. σοι δέησει. Amor. cap. 3 f. Ἀλλὰ σοὶ — δέησει & δεῖ τοῖς γάμοις Alciph. III, Ep. 49 f. Lys. pag. 53 ed. Lond. οὐδ' ἐκείνοις δέησεν χιλίων νεῶν. Quod si quis igitur hic legat, μοι ἔχοντι, nihil quidem difficultatis restaret; sed quia & accus. pers. & accus. rei vidimus separatim, nihil analogiae repugnat, hic utrumque coniungi. REITZ.

ead. l. 14. Γρύψ) De gryphis supra dictum est ad ultima verba Dial. ult. Mar. SOLAN. Vid. Vol. II, p. 393 seq.

Pag. 195. l. 5. Αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα) Τὸ, βούλαμαι repetendum ex superioribus. GUYET.

ead. l. 6. Εἰ τύχοι) Sic Ms. Ox. uti conieceram; reliqui εἰ τύχοιμι. SOLAN.

ead. l. 14. Ἄν ἐξῇ) Legendum ἐξῇ. GUYET.

Pag. 196. l. 12. Γέροντα) Non ergo a iuniore Luciano hoc scriptum est: aequales enim esse, qui colloquuntur, omnia suadent. SOLAN.

Pag. 197. l. 1. Κατὰ δάκτυλον ἔνα) Suspecta videntur. GUYET.

ead. l. 4. Ὃς περιθέμενόν σε παύσει μοραίνοντα) Nescio, quid velit Benedictus, qui obductus te a stultitia cohibeat. Interim probò Micyllum, qui te indutum a stultitia cohibeat. GRON.

ead. l. 5. Κόρυζαν ἀποξύσας) Vid. ad Indoct. cap. 21, & de ἀποξύσας notata Hemsterh. in ed. minore Dial. Lucian. p. 26, quae in maiore non repetit, quia augere, mutare, alio transponere in animo habuerat, ut mihi nuper indicavit. Ideoque ego manum abstineo. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνεπίληπτα) Hoc Luciani, item ex eiusd. Pseudom. & Reviv. & ex Xenoph. atque Simpl. in Epiet. idem

adiectiv. affert Elsn. quo probet, id in 1 ad Timoth. 2, 15, significare cum Hefych. ἀμειπτον, ἀκατάγνωστον, quod reprehensione caret. Sed quis de eo dubitat? REITZ.

ead. l. 14. Καὶ σταδίας) An δέκα σταδ. Bene monuit I. I. Westenius.

ead. l. 16. Ὑπνέμιον) Metaphora ab ovis subventaneis. GUYET.

Pag. 198. l. 3. Οἷχοντας) Hom. Il. B, 71. SOLAN.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. l. 3. ΓΑΥΚ.) Nomen personae loquentis, initio horum Dialogorum in plerisque impressis omissum, sedulo addendum duximus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπιλέησαι) Th. Mag. v. ἐπιλ. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐν τοῖς Ἀλώοις) Ἀλωα festum Atheniensium agriculturalum, dictum, quod in areis hac die convivium personabat, ἑορτὴ Ἀθήνησι μυστήριον περιέχουσα Δήμητρος. Tangit (Dial. Mer. VII f.) Cetera huius Dialogi diligenter exposui ad Petron. BOURD. Vide Scholia ad Dial. VII. Fecerat Euripides fabulam, cui Ἀλωάδες titulus. Grot. Flor. 54. SOLAN. De hoc festo, mysteria Cereris, Proserpinae & Bacchi complectente, vid. Scholiast. ad Dial. Mer. VII. Et Alciph. II, Ep. 3, p. 224, — ἐν ᾧστει μενούσῃ διὰ τὰ Ἀλῶα τῆς Θεοῦ. Ubi in textu ac nota Bergleri laevigatur ἁλῶα, in exemplis autem ab eodem allatis adspiratur, non addita ibi varietatis causa. Verum cum etymon a Scholiaste traditum, quod homines tunc in areis, περὶ τὰς ἄλως, commorarentur, adspirationem requirar, & apud Nostrium Dial. Mer. VII aliosque sic inveniam, eam servavi, etsi ex Luciani edd. prioribus non perspicias, quo spiritu id scripserint, quia ab A quadrato vocem inchoantes nullum spiritum addunt. Sed ecce ad Alciph. I, Ep. 33, Bergler. ἁλῶα δ' ἦν, haec bene iam monuit, dicens: Festum Cereale. Ἀπὸ τῆς ἁλῶ, ab area horrei. Tunc ubi venerabantur Cererem Ἀλωάδα de qua Theocr. in Thalysis, quae sunt iidem Haloa, v. 155. Βομῶ παρ' Δάμειρος Ἀλωάδος. Meminit Noster (Alciph.) aliquoties huius festi. Sed semper spiritu leni scriptum, ut saepe & alibi. REITZ.

Pag. 201. l. 5. Καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτὸν) Sic Aristoph. in fine Pacis, Τρυγῆσωμεν αὐτὴν, τρυγῆσωμεν αὐτὴν. L. BOS. Gallice plumer. SOLAN.

ead. l. 18. Ἐν ἀκαρεῖ πάντα ὄχεται) Proverb. BOURD.

Pag. 202. l. 15. Οὐδὲν — δέησαι) Confer de hac structura Rhet. Praec. c. 18 f. & Navig. c. 44. REITZ.

Pag. 203. l. 5. Περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ) Leg. Ulp. ad Demosth. περὶ Ἀλονήσου. BOURD.

ead. l. 13. Συντέθηκας) Malim συνέθηκας, aut συντέθεικας. REITZ.

Pag. 204. l. 5. Τῇ λοχείᾳ) Ἀρτέμιδι, quae praesidet λοχείαις ἢ γενήσσει. BOURD.

Pag. 206. in Schol. col. 1. l. 1. Καταλισπούσαν) Nihil de suo hic Scholiastes, nisi quod textum restituisse videtur, & post συνεκάθυσεν voculas duas interferuit, quas ideo uncinulis inclusi. REITZ.

Pag. 207. l. 4. Ἀνακλάσας) De potestate huius verbi, interdum non bene intellecta, vid. supra ad Gymn. c. 7. Adde hic Alciphr. I, Ep. 28, ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κῦσαι, ibique Bergl. p. 115, docentem errasse Budaeum & Stephanum, quia ἀνακλάσας apud Athenaeum pro ἀνακλασθεῖς poni putarint. REITZ.

Pag. 208. l. 7. Τυραννεῖν τὸ συμ.) Ter. Adelph. Ain', quae-so, Aeschine, tu hic regnum obtines? BARTH.

Pag. 209. l. 11. Ἀπορήζωμεν) Idem proverbium ap. Aristae-net. Ep. I, lib. 2. BOURD.

Pag. 211. l. 7. Κεραμεικῷ) Duo Athenis fuisse Ceramica, docet Meursius: unum intra urbem, de quo hic sermo, in quo prostabant scorta; alterum extra urbem, ubi sepeliri solebant, qui in bello occubuissent, idem, cum Academia de pop. Atti & alibi de Ceramico. SOLAN.

Pag. 212. l. 16. Ἀλλ' εἰ τίνα εὐροίμην — γράων) Non opinor, ista notare, aut bene verti ab utroque interprete, sed si quam sententiam invenire possim, aut, ut alter, habere, quod nullius ponderis est in hac oratione; verum, sed utinam invenirem vetulam! quo sensu frequenter ea particula etiam ab Luciano sumitur. In Prometheo: εἰ γὰρ γένοιτο, ὃ Προμηθεύ, ταῦτα. GRON.

Pag. 213. l. 1. Ὁ, τι χρῆσιν) Ita distincte ex praecepto Grammaticorum scribere iubemur. Phrasis est cum superlativo tritissima, cum positivo rarissima. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡμῶν ἔτι) Vide notam nostram ad Mier. cap. 21. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπικεῖσθαι) Forsan ὑποκεῖσθαι. GUYET.

ead. l. 9. Θεῖον) Sic Fl. uti Barthius emendare iubet Ad-

vers. p. 316, laudato loco, qui occurrit in Φιλοφ. c. 12. In reliquis libris Δύον. SOLAN. Conf. supra Philop. cap. 12, & infra f. huius Dial. REITZ.

Pag. 214. l. 2. Ῥόμβον) Ad hoc verb. Schol. Mf. Reg. 2954: Ῥόμβος εἶδος βιβλίου εἰς Ῥόμβου σχῆμα μασμημένου. Quam interpretationem, utpote falsam, recte reiecit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 6. Αιτούσης) Αιτώσης legendum videtur. GUYET. Mendose, ni fallor, in omnibus legitur hic αιτούσης, aut certe aliqua vox excidit: nam πολλά αιτούσης est Graece magna petere; cum dicere debuerit, ἐνixe, ut apud sese maneret, orante. SOLAN.

ead. l. 8. Μίαθρον) Aliud odii poculum est apud Origenem lib. 7 contra Celsum. De utroque a me dictum alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν ἄρτον, καὶ τὸ Δύον) Casp. Barthius putat legendum esse θεῖον, & sulphur capiendum, quod in lustrationibus & incantationibus prorsus usitatissimum erat veteribus &c. vid. cap. 3, L. VII Adversar. ALMEL. Θεῖον Fl. &c. SOLAN.

Pag. 215. l. 9. Πρὸς τῆς κουροτρόφου) Per Cererem. Hesych. ἡ κουροτρόφος ὑφ' ἑτέρων δὲ ἢ Δημήτρη. MENAG.

ead. l. 14. Ἑταιρίστρια) Hesych. Ἑταιρίστριας, τριβάδες. GUYET. (Idem etiam habebat Menag. REITZ.) Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 216. l. 7. Πότος) Πότος ὁ, compositio: ποτὸς ποτενσις, potabilis: ποτὸν, τὸ, πώμα ποτῆς. GUYET. Πότος — συγχοτούσα) Supra Gall. c. 12, ὁ πότος συνεκροτεῖτο, ubi & de differentia nonnihil dictum. REITZ.

ead. l. 15. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον) Haec & cetera huius Dialogi interpretata sunt ad Petronium ad haec verba: comovebat valgius labra. BOURD.

Pag. 217. l. 1. Μαστούς ἄβιστον) Plaut. Pseud. Teneris Labellis molles morsuunculae Papillarum horridularum oppressuunculae. Ovid. 1 Amor. Forma papillarum, quae fuit apta premi. BOURD.

ead. l. 2. Καὶ ἔδανε) Plaut. loc. cit. BOURD.

ead. l. 4. Ἦν μὲν πηνέκην ἀφάλατα τῆς κεφαλῆς ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοία καὶ προσφυῆς καὶ ἐν χρεῖ ἄφθι αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδράδεις τῶν ἀθλητῶν ἀποκακαρμένη) Auditoris mentem minime percepit interpretes in his verbis, quae sic Latina fecit: galericulum quidem a capite removis, ipsa autem incumbebas similis & aequiparanda athletae alicui vehementer virili & robusto, & cute ad vinctum detonsa. Deceperis fuit ver-

bis, ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοία καὶ προσφύς, quae de ipsa muliere intellexit, cum tamen de eius coma adscititia sint intelligenda, & parenthesi potius includenda, hoc sensu: capiti demisit comam adscititiam, quam impositam habebat valde similem & aptam: atque ipsa visa est instar robustissimorum athletarum ad vivam usque cutem deonfa. L. BOS.

ibid. Πινήκην) De comis adscititiis copiose dixi alibi. Iunge Alexand. Paed. lib. II, cap. 11. Artemid. lib. I. Firmic. Astro. c. 1, lib. I. Vide Herald. ad Martial. BOURD. Πινήκην, la perruque. GUYET. Ut Iunt. πινήκην, ita Lexicogr. vicissim etiam afferunt πινίχην hoc sensu; sed & πινήκην infra Dial. Mer. XII ad fin. in plurimis, & recte, ut credo, scribitur. Et sic ap. Pelt. bis sine varietate reperio. REITZ.

ead. L. 5. Ὁμοία) Ἡ πινίχην scilicet. GUYET.

ead. L. 12. Ταύτην τὴν Δημόνασσαν) Ex Mf. Reg. 2955. admisimus articulum τὴν ante Δημ. qui aberat ab edd.

ead. L. 15. Τὸ ἀνδρείον) Catullus: Et quaerendum unde, unde foret nervastus illud. MENAG. Idem habet Guyet. ex quo omnia furrupuisse Menagium video. REITZ.

Pag. 218. L. 6. Ἐφέστρια) Quid intellexerit per τὰ ἐφέστρια, non facile est divinare, ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi a me expectes: coniecturas nudas tibi proponam. Si bene se habet ea lectio, videtur ab ἐφέστρις ea vox deduci debere: est autem vestis quaedam species, quae superinduebatur. Suidas μανδύαν & βίβρον interpretatur, & ὕφασμα ἐξ αἰγύλων τριχῶν, alii χλαμύδα, alii χλαμὺς vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo genere vestis τὰ ἐφέστρια dicuntur, suspicor eas vestes texti solitas a mulieribus simul adunatis, quae texendo fabulas lepidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus, & laborem, quae ob id ἐφέστρια διηνήματα dicebantur. Sic Nostrates dicunt les conies du veilleri. At forte mendosa est ea vox, & legendum vel ἐφ' ἑστία, i. e. ad lares, ad focum, vel Ἠφαίστεια ob eandem rationem, i. e. quae ad ignem hieme narrantur, nam (ut notum est) Ἠφαίστος saepe pro igne sumitur: & erant Ἠφαίστεια fabulae, quae ad Vulcanum seu ignem assidentes feminae nendo vel texendo narrabant in Vulcani festo, quod Athenis Ἠφαίστεια, ut ex Andocide patet in sermone de mysteriis. Haec ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora, lector, cogitabis: urinam & nobis impertiaris! PALM. Vide, an festum noxet. SOLAN. Marg. Parisinae: Ephestria vestimenti genus militaris est, unde Ephestria

derivari videntur. Utrum autem poema, aut canticum, aut etiam festum aliquod apud Thebanos fuerit, dubitari potest. REITZ. Τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς) Cum illud παρ' αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad Boeotos in Βοιωτίᾳ comprehensos; idque ipsum παρ' αὐτοῖς ad Ἐφέστρια adiunctum sit proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi nihil esse commodius, dum quid melius afferatur, quam legere τὰ Ἐφέστια, & intelligere domestica, patria, memorabilia & singularia patriae suae. Ἐφέστιον esse, qui eandem nobiscum Vestam colat, eosdem lares, penates &c. habeat, notum. GESN.

ead. l. 15. Πάρεχε) Aristophan. Καλῶς παρέχω, καὶ οὐχὶ προσκινῆσομαι. MENAG.

Pag. 219. l. 7. Οὐρανίαν) Subaudi Ἀφροδίτην. Infra (Dial. VII init.) Ὡσαὶ μὲν τῇ Πανδήμῳ δέησει λευκὴν μηκάδα· τῇ Οὐρανίᾳ δὲ ἐν κήποις δάμαλιν. GUYET. Venerem. Vid. notam ad Dial. VII. SOLAN.

ead. l. 16. Ὡς ἐνόμιζες) In omnibus libris nostris legebatur hic δ, quod necessario sic mutandum fuit. SOLAN. Ὡ ἐνόμιζες) Ὡς ἐνόμ. edi voluit Solan. me non obtemperante, neque Codd. addicentibus. Quod putasti enim aequè rectum, ac ceu putasti, eoque magis rectum, cum tam prope ὥς praecedat. REITZ.

Pag. 220. l. 1. Μαννάριον) Ἀ μάννα, i. e. μᾶμμη, ut videtur; ductum est μαννάριον. Τὸ μάννα autem cognatum videtur τοῖς νάννας, νάννη, ἀννίς. Hesych. Νάνναν, τὸν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν. οἱ δὲ τὴν τούτων ἀδελφὴν. Νάννη μητρὸς ἀδελφὴ. Ἀννίς μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ. Νάννη & ἀννίς κυρίως matrem notare videtur, & νάννας patrem, ut & νάννος, unde Italicum Nonno. GUYET. Sic iterum Dialog. VII usurpat. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀποστροφή) Ex utraque Ven. Reliqui libri impressi corrupte ἀποτροφή. Sic Dem. Phil. I, 104 C. SOLAN.

ead. l. 13. Σφύραν) Σφύρας forte. GUYET.

ead. l. 14. Κρόκην κατάγουσα) Lanam trahens, unde tractum τολύπη. Gl. Ph. GUYET.

ead. l. 16. Ἐλπίδα περιμένουσα) Hanc phrasin probaturus L. Bos in Epist. ad Hebr. 2, 13, & haec Luciani afferens, παραμένειν ἐλπίδα, scribit, errante calamo: nam περιμένουσα ego in omnibus reperio, & si παραμένουσα legi voluisset, id indicasset. Sed de περιμένειν movendo ne cogitare quidem debuit aut potuit. REITZ.

Pag. 221. l. 1. Τὴν μνᾶν) Τὸ πρῶτον μίσθωμα. GUYET.

ead. l. 15. Δάφνιδα) Δαφνίδα scribendum videtur. GUYET. Quare? quia ὁ Δάφνις viri nomen, ac differentiae causa femineum nomen ἢ Δαφνίς vult formari, uti ἢ δαφνίς, laurea, vel bacca lauri; quod probō, licet ob consensum edd. nil mutarim. Alias Δάφνη Nymphae nomen ubique obvium, Δαφνίς minus frequentatum: sed solent illa mulierum in is esse oxytona, ut Θραυαλλίς, Θαίς, Βακχίς. Vid. Alciph. I, Epist. 39. Quare Guyeto omnino assentior, ut res sit parvi. REITZ.

Pag. 222. l. 9. Προπέμψεις) Μεταπέμψις fors. GUYET.

ead. l. 10. Ἐπιλαμβανομένη) An prensans? GUYET.

Pag. 223. l. 8. Ταῦτα γὰρ) Subaudi διὰ. GUYET.

ead. l. 10. Παραπολὺ αὐτῆς. ἀλλ' οὐδὲν) Aposiopefis est. Volebat laudare pulchritudinem filiae suae, qua multum Daphnidem superet. Sed in mentem venit Adrastea, Nemesis, Rhamnusia, invida laudibus. Itaque abruptit orationem. Eodem pertinere puto, ut non legamus ἄλλο, sed ἄλλ', id est ἄλλὰ. Sed non multum refert. GESN. Παραπολὺ αὐτῆς, i. e. πλεον αὐτῆς, i. πλείονα ἔχεις ἢ αὐτῇ. Guyet. Immo καλλίων supplendum, quod studio supprimit mater: & ab comparativo illo pender genitivus, alioqui παραπολὺ simpliciter cum genitivo iunctum significare fere contrarium, ut παραπολὺ τῆς ἐλπίδος, spe minus, vid. Viger. de Idiotism. p. 520, vel potius Bud. Comm. pag. 129. REITZ. In margine Mf. Reg. 2955. annotatum legas: τὰ ἄλλα αὐτῆς οὐδὲν πρὸς τὸ εὖ καλλος.

Pag. 224. l. 23. Ἄν ἔτι τοιοῦτον) Totus hic Dialogus plane similis epistolae 36, L. I Alciphronis, quod non fugit Berglerum, qui potest consuli pag. 160 seqq. REITZ.

ead. l. 24. Τῇ Πανδήμῳ) Cognomenta Veneris, Pandemus & Urania. Ἀμφοτέραι πύρναι, ἢ μὲν Πάνδημος, ἢ δὲ Οὐρανία. ἢ τινι Οὐρανία τετέμιστο ἐν κήποις. αἶψα δὲ Πανδήμῳ, διὰ τὸ τοῦ ζῶου συνεταστικόν (συνουσιαστικόν Mf. Reg. 2954.) σε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίτῃ ἀκρατές. δάμαλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονέστερον, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον καὶ οὐκ ἀφετον, ὃ τὴν νόμιμον τοῦ γαμίου ὑπαινίττεται συζυγίαν. ὥς πλουτοδότειρα δὲ ἦδ' ἐστίν. Sic ad oram Mf. Regii, quam notam sequitur Cod. Memmian. dum dicit μηκάδα esse sacrificium τῆς Πανδήμου, διὰ τὸ πρὸς συνουσίαν καταφερές, καὶ δάμαλιν τῆς Οὐρανίας, διὰ τὸ ὑπὸ ζυγὸν τετάχθαι. BOURD. Vide notam nostram ad ἀπεφρ. c. 11, & Δημ. cap. 13. SOLAN.

Pag. 225. l. 1. Οὐρανία) Itane? Uraniae etiam faciebant meretrices? Atqui castior illa Venus perhibebatur. V. supra finem Dial. V. De utraque Ven. Pausan. p. 203, 34. SOLAN.

ibid. τῇ ἐν κήποις) Veneri, de qua dictum est supra ad Eik. c. 4 & 6. SOLAN. Omnino sic restituendus hic locus ex Mss. Regg. 2954. & 2955: τῇ Οὐρανίᾳ δὲ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν, στεφανῶσαι δὲ &c. omisso scilicet καὶ ante τῇ ἐν κήποις & ἐκατέρᾳ post δάμαλιν, quae sensum turbant in vulgatis. Placuit idem cl. Bal. de Ball. nec aliter legisse viderur Guyetus, quem vide supra haec cirantem ad pag. 219, l. 7.

ead. l. 2. Πλουτοδότειραν) An *Aphroditēn*? GUYET. Immo *Cererem*. Vid. Hemsterh. T. I, Tim. c. 21, ubi id ex Orphei H. 39, addito & hoc Luciani, probat. REITZ.

ead. l. 7. Ἐὰν ὁ πατὴρ) Subaudi *ἑήσκιοι, δάνοι*. GUYET.

ead. l. 11. Κατὰ ταῖν θεῶν) Ad oram Mf. Regii scriptum erat: κόρη καὶ Δήμητρα αἱ θεαί, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιάς, ὅρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων ὡς καὶ Λακεδαιμονίων οἱ Διδάσκουροι, οἱ καὶ ὁμνύουσιν, νῆ τῶ Σιῶ. BOURD. *Cererem* & *Proserpinam* intellegi, idque mulierum, non virorum, iusurandum fuisse, docet Spanh. ad Callim. p. 658 f. & seq. Sic οὐ μὰ τὸ θεῶν, non, per *Cererem* & *Proserpinam*, Chorus mulierum ap. Aristoph. in Thesm. v. 725. REITZ.

ibid. Ταῖν θεῶν) Vide Spanh. ad Callim. 655. SOLAN.

ead. l. 12. Πολιάδος) An meretriciam etiam Deam cum Scholiaste Minervam faciemus? V. 16. Spanhem. Ego mallem *Κωλιάδος*. Vide tamen Συμπ. cap. 32; neque meretriciam Deam statuere necesse est. SOLAN. *Πολιάδος* recte etiam infra Conviv. c. 32. REITZ.

ead. l. 14. Καταθεῖναι συμβολήν) Hac de re copiose Isaacus Casaubonus ad Arthen. BOURD.

ead. l. 15. Καὶ πάλιν τὰ δύο) Subaudi *δέδωκας, ἀπὸ κοινοῦ*. GUYET.

Pag. 226. l. 1. Ὁ Χῖος) Deest in Mf. BOURD.

ead. l. 2. Ποιησάμενος) *Πριάμενος* legit interpres. GUYET.

ibid. Ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας) Interpres legit, *ἔδει γὰρ Χαιρέαν*. GUYET. Scilicet debebat coenam — *dependere*, dederat *Micyll*. Sed non abit inde Gesn. Neque video, quin *ἔδεῖτο* hic eodem redeat. Si enim *indigebat* (scil. his donis) ad coenam reddideris, vel simpliciter, *indigebat conferre*, i. e. opus ei erat symbolam conferre, quid intererit? Et si *ἔδει* legas, idne impersonale cum nominativo consistere potest? REITZ.

ead. l. 3. Ὁθῶνας γὰρ) Subaudi *οὗς δέδωκας*, ut supra.

GUYET. Malim δὲ pro γὰρ, quia eodem spiritu iam dixit γὰρ. Sed esto muliebris sermo, per me licet. At alibi satis eleganter Nostro loquuntur mulieres. REITZ.

ead. l. 11. Δίδραχμον) Vide Dial. XIV, ubi bis pretium idem notatur. SOLAN.

ead. l. 12. Όλιγας) Deest in Mf. BOURD.

Pag. 227. l. 1. Ταραντινίδιον) Vid. rursus, si operae existimas, Bergl. ad Alciph. I, p. 160. REITZ. Ad hoc verbum in Mf. Reg. 2954. habetur hoc Scholion: Ταραντινίδιον διαφανέστατον ὕψωμα δ' περιβάλλαντο ἅτε δέριστρον. Ταραντινίς δὲ ἐκαλεῖτο ὡς τῶν Ταραντινίδων περιφανέστατον αὐτὸ ἐργαζομένον.

ead. l. 7. Προσίη) Pro προσίσαι Attice. GUYET.

ead. l. 8. Ἀχαρνεύς) Ἀχαρνεύς omnino leg. videtur. GUYET. & MENAG. Quare? An quia syllaba abundat, aut Ἀχαρνάνη adspirare scribendum Ἀχαρνάνια; minime. Nam Ἀχαρνάνας vocatos διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, quod caput non tonderent, tradit Strabo X, p. 465. (714.) Quid ergo? Ἀχαρνεύς volunt hunc vocari ab Atticae δήμῳ vel oppido Ἀχαρναὶ dicto, unde certe Ἀχαρνεύς formandum; vid. Cellar. Geogr. Ant. pag. 937. Quod ut recte iudicant Guyet. & eius compilerator Menagius, ita sine Codd. ope mihi nihil mutare licet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπεμύκτισας) Nondum, puo, alias observatum verbum. Suspiscatur lensius legendum esse ἀπεμύκθισας cum μυκθίζω sit apud Hesychium, μυκτίζω nunquam compareat. Ita ἰχθῦσι ταῖς ἰκτίσι substitutum ivimus supra in Διδ. c. 3. Sed quidquid sit de forma verbi, cognatum esse τῷ μυκτῆρι & τῷ ἀπομύττειν, non dubito, & significare superbe & cum strepitu quodam inflatarum explosarumque parium aliquem reiicere. GESN.

ead. l. 11. Μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος Χαῖρ.) Ἀδωνί δὲ τὸν Χαίρεαν ὡς ἀργὸν ἀποκαλεῖ, καὶ μηδὲν ἄλλο ὅτι μὴ καλὸς εἶναι κέκτηται. Sic ad oram Mf. Reg. 2954.

ead. l. 13. Κινάβρας) Hesych. κινάβραν, εὐσωδίαν τῶν τραγῶν. GUYET.

ead. l. 14. Λαῖός μοι) De hoc proverb. Erasmi BOURD. Vid. Diction. Baylii T. I, p. 41, col. 1. LA CROZE.

ibid. Ἀχαρνάνιος) Ἀχαρνεύς forte. GUYET.

ead. l. 15. Ἀποπνέι) Ἀποπνέτω legendum. GUYET.

Pag. 228. l. 7. Σωφρονήσεις) Sic Pell. quocum conspirare videmus Mf. Reg. 2955. Vulgo σωφρονήσις, minus bene.

ead. l. 8. Θεσμοφόρου ἱέρεια) I. e. quia Cereris sacerdotes caste vivere debebant; vid. Spanh. ad Callim. p. 662. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλῶα) Conf. supra Dial. Meretr. I pr. REITZ.

ead. l. 11. Μαννάριον) Leg. fort. ναννάριον, ut supr. (Dial. VI.) Ἀν μαννάριον est α μάω, μάννω, μάννα; quod idem est τῷ μάμμα. GUYET.

Pag. 229. l. 3. Οἶσι) In Ms. ἔτι. BOURD.

Pag. 230. l. 1. Περιέκειρεν) Vid. Hemsterh. ad T. I, Tim. § 4. REITZ.

ead. l. 13. Ἐρᾷ γε) Ἐρα γε legend. videtur. GUYET.

Pag. 231. l. 1. Πλούσιον) Aut nomen ipsum hoc statuendum, aut excidit aliud nomen ante πλούσιον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ πλουσίων — σπουδάζεσθαι) Pluribus hanc phrasin probat Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 29, p. 120; persuadetque, & illic σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ, non ut vulgo, ἀπὸ σοῦ legendum. Habuimus idem supra, Rhet. Praec. cap. 23, ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 8. Ζηλότυποι) Corrupta haec verba censeo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: *Les hommes jaloux deviennent généreux, lorsqu'on leur cause beaucoup d'inquiétudes.* Ac si legeretur in textu ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα δίδωσι.

ead. l. 12. Μεγάλοι) Corruptum etiam hunc locum censeo. Fl. quidem πείθοιντο habet, sed neque sic sana erant omnia. SOLAN. Μεγαλόδωροι ἔρωτες γίγνονται, εἰ καὶ &c. legit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Σὺ δὲ ὀκτωκαίδεκάετης, οἶμαι, ἢ ἔλαττον οὔσα τυγχάνεις) Perspicue legendum ὀκτωκαίδεκάετης. Fit sermo ad meretricem. IENS. Recte monuit Iensius, hanc vocem emaculandam, quod nos sedulo fecimus. SOLAN. Emendationem Iensii firmat Ms. Reg. 2955.

Pag. 232. l. 4. Ἦρα δὲ) Ἦρα μου esse in Fl. additum erat in marg. Ald. Falso; nam Fl. Ἦρα δὲ diserte habet cum aliis. Ergo alitunde illam varietatem accepit, aut aberravit, verba ex versu praeced. huc festinanti oculo referens. At mutato nihil opus esse, patet ex iam praemisso Ἦρα μου Δημόφ. Cui μου iterato subiicere minus hic elegans, quam δέ. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπέκλεισα) Olear. ad Philostr. I, pag. 20, n. 20. REITZ.

ibid. Καλλιᾶδης) Quamquam ficta fere haec nomina sunt, Callinum petere videri potest, de quo Ἀπαιδ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναφλέγεται) Sic excludendo & aemulatione languidum adolescentis amorem refuscitat meretrix ap. Al-

ciaphr. I, 37, p. 168, ubi de hoc artificio plura Bergl. REITZ.
ead. l. 16. Ἀπαντα ἐποίει) De irritō conatu; ut apud Martialem, omnia cum fecit. BOURD.

Pag. 233. l. 11. ΔΟΡΚΑΣ) Cum quatuor tantum illas; quas exhibemus, personas habeant edd. optimae, & in ipso Dialogo non appareat, duas ancillas ΔΟΡΙΔΑ & ΔΟΡΚΑΔΑ adesse, priorem in inscriptione omisi. REITZ.

Pag. 234. l. 2. Πῶς ἡμῖν ἐπράξατε) Lege ὑμεῖς. GUYET. Tu nihil mutabis, lector, si illud μοι & ἡμῖν ferme πλεονάζον, sed tamen familiaritatis signum, & creberrime occurrens attenderis. Ceterum si cui πράττειν pro degere, vivere, non satis notum, adeat praeter Bud. Comm. & Kust. ad Aristoph. Plut. 341, etiam I. Elsn. ad Epist. ad Eph. VI, 21. REITZ.

ibid. Τῶν πολέμων) Coniiceres forte πολέμιων; ut sit, num quid ab hostibus reportastis spoliū. At nihil est mutandum: nam ἄξιον cum πολέμων recte cohaeret; aegre iungeretur cum πολέμιων. REITZ.

ead. l. 6. Ἀθηνᾶ στρατεία) Huius cognominis Pausanias, qui ultra triginta alia passim affert, nusquam, quod quidem sciam, meminit. SOLAN.

ead. l. 12. Πρὸς γὰρ Παρμένωνα &c.) Sed scribendum Παρμένωνα, ut recte pag. 730; (Bis Acc. c. 16.) nec aliter usus & Grammaticus canon postulat. IENS. Bene emendat, sed Παλέμωνα altero illo loco legas, non Παρμένωνα. REITZ.

ibid. Παρμένωνα) Iensius sic recte scribere iussit, cum in libris omnibus esset Παρμένωνα. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐβόμβει τὰ ὦτα) Vides, quam vetustus ille error, qui nostra etiam aetate multorum mentes infidet. SOLAN.

Pag. 235. l. 8. Ἀργύριον μὲν δὲ ἀριθμῶ) Specie proverbii pro immensis divitiis. Sic in Epistol. Saturnal. Xenoph. Helenic. lib. 3. Suid. μεδίμνω τ' ἀργύριον ἀποματρῶν. Horatii & Petronii interpretes. BOURD.

ead. l. 13. Ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν) Hoc etiam specie proverbii: patet apud Herodot. & Diodor. Sic. BOURD.

Pag. 236. l. 1. Πάντων) Florentinum παρόντων placet, ex cuius compendio forsan πάντων est natum. Neque mihi quicquam, de summa rerum vertendo, defendat vulgatum; nam ad huc non convenit, & περὶ τῶν ὄλων tum porius dixisset. Sed de praesenti rerum statu deliberandum erat. Interim nondum recepi παρόντων, quia aliis vulgatum satis sanum videtur. Responsum vero Pannychidos ἐκ τῶν παρόντων ad id ipsum videtur alludere; ideo eo magis velim παρόντων etiam

priore loco legi. REITZ. Παρόντων) Restituimus lectionem Florentinae, quam etiam praefert Ms. Reg. 2955.

ead. l. 3. Φιλόστρατον) Hic Philostratus, si lo. Iensio credas, (de Script. Hist. Philos. I, III, c. 13, pag. 279 & 283.) celebris est scriptor vitarum Sophistarum, quae exstant. Ridiculum! SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκλύομαι) Idem, quod ἀδμοῖνῶ. Leg. Aristæa. Epist. 28, lib. I. BOURD.

Pag. 238. l. 3. ΠΑΝ.) Pro Pannychide inepte in quibusdam legebatur antea Polemon. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸς Θρῆκας) Subaudi ἄγε, aut quid simile, an ᾗδε, i. e. huc age, adduc. Ἐπέχῃ. GUYET. Parum interest, quid suppleas: est ille accusativus subito imperantis, poscentis, ubi varia verba subaudiri, pro re nata, queunt. Quin ergo vel κάλει intelligas, licet; nam illico advenerunt. Nec tamen improbarem, si pro ᾧ Παρμ. invenirem ᾗδε. Verum quo brevior locutio, eo imperiosior. Sed cum vel ipsum ᾧ sic abesse possit, non iam, cum adsit, peccaverit, qui ᾗδε pro eo legat. REITZ.

ead. l. 10. ΠΑΡΜ.) Quamvis in titulo non compareat Parmenonis persona, necessario hic requiritur; neque enim ut cum plerisque libris Pannychidi haec tribuas committendum est. Fl. novam personam non inducit. P. & S. quod mireris, Parmenoni quidem in versione tribuunt, in Graeco textu Pannychidi. SOLAN.

Pag. 239. l. 1. Διμοιρίτης) Sic Chronos. c. 15. Ita vocatur ὁ διπλοῦν μισθὸν λαμβάνων. Dicitur & διμοιριστὴς καὶ διμοιραῖος. BOURD. Nauticum est vocabulum, sed ideo adhibet, quia nautam loquentem inducit, cui sua sola nota. SOLAN. In marg. Paris. additum: διμοιρίτης a διμοιρία, quam eandem & ἡμιλοχίαν Suidas vocat. Guyetus autem sic: subaudi στρατιώτης, i. e. cui duplex annona datur, διπλὴ μοῖρα. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπὶ δόρυ) Verti, protensis hastis, ut hastas suas quasi sequantur milites, parati ad proelium. Non ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod est inter παραγγέλματα s. imperia militaria, v. g. apud Arrian. Tact. pag. 71 seq. ubi ἐπὶ δόρυ in dextram! ἐπ' ἄσπινδα in sinistram! significat. Sed huc convenire non arbitror. GESN.

ead. l. 4. Τίβυς) Cognatum videtur esse τῷ τίφῳ, a τῖβυς, τίβυς. Tibur Argeo possum colono. GUYET. Τίβιος). Sic Fl. Optime. In reliquis Τίβυς. Vide, de eo nomine quid ad Τιμ.

cap. 14 dictum sit; quae nota loca innumera profert, ubi ita scribitur. SOLAN.

ead. l. 23. Πολὺς) Alibi fere πολλὸν χρόνον. SOLAN. Πολὺς ἤδη χρόνος) Nihil analogiae repugnat, nam ἐστὶ intelligentium. Rarius tamen Noster ita loquitur; sed videtur esse locutio communi vitae familiarior, quali mulieres uti solent. Ἐστὶ autem additur deinde Dial. XI ante med. πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοι ἐρῶντι. REITZ. Cl. Bel. de Ball. emendabat: ἐξ οὗ γὰρ ἐώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος &c. Haud male.

Pag. 241. l. 2. Νευρίδα) Νεβρίδα scribendum videtur. GUYET. & MENAG.

ead. l. 4. Ποικίλη) In *Par.* quae palæstra converterat, haec glossa Micylli addita: alias porticu, παιδικὴ enim Graece habetur, quod ut corruptum puto, sic rursus ποικίλη vel παλαιστρά legendum puto. Cumque Solan. in marg. quoque indicarit, se ποικίλη edi velle, nihil haesitavi, quin veritati parerem. REITZ.

ibid. Ἀρισταινέτου) Occurrit hoc nomen saepius apud Nostrium; vide Dial. II, & Συμπ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐκ ἔχουσιν εἰκάσας) Deerant in Ms. BOURD.

ead. l. 13. Ἐστρεφον) Subaudi κατὰ νοῦν. *Animo versabam.* GUYET. & MENAG. Habuimus idem supra Alex. § 8. REITZ.

Pag. 242. l. 2. Ἐπισσευμένα) Ms. περισ. BOURD.

ead. l. 13. Μὴ ὤραιοιν ἴκοιτο) Proverb. Atticum, de quo antea Casaub. ad Athen. BOURD. Proverb. de quo nos pluribus ad Diog. Laërt. in Anacharsi, p. 37. MENAG. Conf. supra ad Dial. Deor. VI f. cum nota Hemsterh. Ac de Salt. cap. 5 f. REITZ.

Pag. 243. l. 6. Τί σοι) Usque ad ἔχει aberant a Ms. BOURD.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Conf. AG. X, Praef. p. 14, & Athen. 524 E. Quia crudeles in captivos. Aliam huius proverbii rationem indicat Diog. Laërt. p. 26 E. sed minus veram. SOLAN.

ead. l. 16. Ὀλος) Forſan ὅλος. Sed non tanti refert. Saepissime enim eodem redire, aut certe saepe a librariis permutteri, vid. nos ad Herc. Gall. § 1, Ienſ. ad Hermot. cap. 2. Cum ἐστὶ tamen ὅλος frequentius. Alciph. I, 13, pag. 54. ὅλος εἰμι τοῦ πάθους. Item III, 11 pr. ὅλη εἰ τοῦ ἀστεως. Ib. Ep. 12, ὅλαι τοῦ μέλους ἐγίνοντο. Sed quando περὶ additur, ut hic, alia res est. Nam sine περὶ vix aliter potest, quam adiective, enuntiarī. REITZ.

¹ Pag. 244. l. 3. Γαστρίσαι) Γαστρίζειν, *explete ventrem*, *saturare*, *ventrem saturare*. Exponitur & laute accipere. Sed hic τὸ saturare placet. GUYET. Pro *saginare*, Alciph. III, p. 374. Sed & pro *ventrem percutio* interdum accipi, vid. Gesner. ad Rhet. Praec. c. 24. REITZ.

ead. l. 5. Κέκνισται) In margine Ms. Cod. κέκνισται, ἀντι ἐρωτικῶς ἔχει εἰώθεσαν γὰρ οἱ ἐρωῶντες ὑπὸ τῶν ἀτόπων λογισμῶν κάμνοντες κατατετράχθαι. BOURD.

ibid. Νεβρίδος) Quia id supra hoc Dial. recepi, etiam hic admittendum fuit. REITZ.

ead. l. 7. Κεραμεικῶ) Intra urbem. V. Meurf. AG. IV, 999. SOLAN.

Pag. 247. l. 4. Ἀεῖδες Φιληματίου) Infinitia videntur & inépta. GUYET. In ora Ms. Reg. 2954. adscriptum legitur: οὐ λείπει, ἀλλὰ μεμετεώρισται ὁ λόγος, ὥς ἐν διαλόγῳ φιλεῖ γίνεσθαι. Quam Scholiastae annotationem securus cl. Bel. de Ballu ita hunc locum emaculandum censet: Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον; καὶ γὰρ ὅσα τοῦ σώματος μὴ φανερὰ ἢ εἰ εἶδες (sic Fl.) Φιληματίου . . . καὶ (sc. εἰσὶν nisi pro καὶ malis legere ἀλλ') ὥς ἐχρῆν &c. à l'égard des parties du corps qu'elle ne montre pas, si tu avois vu celles de Philemation . . . Elles sont comme doit les avoir une femme de quarante-cinq ans.

Pag. 248. l. 3. Παράλειψιν) Maculis distincta est, i. e. τοῖς ἀλφείσι, inferius. GUYET.

ead. l. 12. Τὴν σορὸν) *Capularem senem*. GUYET.

Pag. 249. l. 18. Θρύπτει) Ex eo Aristae. Epistol. 16, lib. II. BOURD. Alciphron, a quo Lucianum sua mutuatum suspicatur Bergl. fere eadem habet I Ep. 36, p. 162. REITZ.

Pag. 250. l. 5. Τὸν Φάωνα) Nimirum in proverbium emendatissimae formae abiit ille Sapphus amafius, de quo nihil opus est dicere, post ea, quae ingeniosa Wolfii diligentia conducta sunt ad Sapph. n. 124 seq. GESN.

Pag. 251. l. 7. Μήλου ἀποδακνὸν) Conf. supra Tox. c. 13. Sed & malis puellas petere amatorium fuisse; ter quater indicatur a Diog. Laërt. L. III, vit. Plat. S. 32, pag. 183 seq. Long. Paft. I, p. 19. REITZ.

ead. l. 10. Τὸν μαστῶν) Quin μαστοὶ de feminis dicatur, nemini est dubium. Eurip. Androm. 223; καὶ μαστὸν — νόθοισι σοῖς ἑπέσχον. Et sic idem perpetuo; vid. ib. v. 511 & 629. Hecub. 424. Orest. 842. Phoenix. 313 &c. At supra Amor. cap. 41 μαστῶν etiam de mammis muliebribus; quod

nōnne mutabat in *μαστῶν*, quia *μαζοὶ* virorum, *μαστοὶ* mulierum essent. Cumque ibi promiserim, me hic de illa differentia acturum, en pauca: Ammonius, *Μαστὸς μαζοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ γυναικεῖος. — Μαζὸς δὲ ὁ ἀνδρείος*. Idque ex Hom. Il. Δ, 123, probari putat, ubi *μαζῶ πέλασεν* de viro dicitur. Possem & alia similia Homeri addere, ut Il. Θ, 121, ubi Eniopeus vulneratur *παρὰ μαζόν*. Item ib. 318. Ac Δ, 490 & 537 &c. Eandem differentiam statuunt Thom. Mag. & Suid. Sed ex istis Homeri nihil probatur, quia inde non sequitur, etiam *μαζούς* ideo de feminis non dici; (contrarium patet in Amazonum vocabulo, quod veteres a privatione mamillae derivant; licet falso; tamen videmus eos ab significatus ratione non abhorruisse.) Immo Long. in Past. *Θηλὴ* semper adhibet de ubere caprae ovisque, an hinc statim sequitur, non etiam *Θηλὴ* de mulieribus quoque dici? Sed *μαζούς*, quod agimus, & feminis tribui, vid. bis ap. Ach. Tat. I, p. 4, qui de virgine Europa, *μαζοὶ δὲ στέρνων ἥρμα ποκύντοντες ἢ συνάγουσα, ζῶνι τοὺς μαζούς — ἐκλείεν*. Rursus p. 15 generaliter de omnibus recens natis: *τὰ ἀρτίτοκα τῶν βρεφῶν — οἶδεν ἐν τοῖς μαζοῖς οὔσαν τὴν τράπεζαν*. Callim. Hymn. in Del 274, de Apolline nurricis mamam sugente, — *ὁ δὲ γλυκὺν ἐσπασε μαζόν*. Item in Dian. 214, de Nympha, — *καὶ γυμνὸς ὑεὶ παρφαίνεται μαζῶς*. Aelian. XII, 1 med. de Cyro Aspasiam amante: *ἐπεὶ καὶ τῶν μαζῶν προσήλατο*. Ne plura congeram. Verum & vicissim *μαστούς* de puero, Noster supra, Amor. c. 53 f. adeo ut vana sit Grammaticorum distinctio; nisi, quod suspicor, de paucis tantum scriptoribus intelligenda sit. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποδέσμῳ) Intellige vinculum mamillarum.

KUSTER. Vid. omnino *Ἑρωτ.* c. 41. SOLAN.

ead. l. 15. Ἔστι τις θεὸς ἢ Ἀφράστεια) Catull. BOURD.

Pag. 252. l. 10. Λίθος οὐκ ἄνθρωπος) Proverb. BOURD. Sic Aristophanem in Nub. vulgus stupidum vocare — *ὄντες λίθοι*, Terentiumque in Heaut. V, 1, *Quid stas lapis?* addito & hoc Luciani loco, notat L. Bos in Obs. Crit. p. 75, 76. Sed res nimis nota. REITZ.

Pag. 253. l. 8. Καταγιγνώσκης) Emaculavi mendum omnium impressorum, qui hic *καταγιγνώσκεις* habent. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀτεγκτος) Sic sola I. ed. optime. Reliquae *ἔγκωτος*. V. 2. quae I. fere *κατὰ πῶδα* sequitur, venustatem

Lucian. Vol. VIII,

L1

huius scripturae non assecuta, neglexit. Lege 'Αλεξ. cap. 25, & plaude. SOLAN.

Pag. 254. l. 2. Τῆς χρηστῆς) Εἰρωνικῶς. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν αὐλίον) Sic edd. non hic modo, sed & infra Dial. XV, sive Meretr. ultimo, in med. καὶ ἡ αὐλῖος ἠράσ-
σετο. Conf. & supra Tox. cap. 17. Nam aliis αὐλῖος vulgo
scribitur. REITZ.

ead. l. 15. Οὐχ ἐώρων) Mallem οὐχ εὖρον. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. 'Εν χρῶ κεκαρμένον) Paulo post quid hoc sit
docet, cum ait, morbo defluente coma, *caput eam rasisse*.
Disce etiam hic morem fuisse, ut iuvenes ἐν χρῶ κεκαρμέ-
νοι essent, cum iuvenem esse crediderit, quem ita habere
palpando sentiebat. SOLAN.

ead. l. 15. Πηνήκην) Conf. supra Dial. Mer. V med. ubi
cum πηνήκην dederim, & hic ita scribendum erat. Πηνίκην
vult Guyet. cum Lexicograph. REITZ.

Pag. 256. l. 12. Τὸ δεῖναι) Τὸ δεινὸν scribendum videtur.
GUYET.

Pag. 257. l. 2. 'Εν δὲ) Illud δὲ initio Dialogi, sine appa-
rente relatione, vid. etiam Dial VII & VIII pr. REITZ.

ead. l. 5. Οὐθεὶς) Etsi frequentius οὐδεὶς scriptum invenio
apud Nostrum, nihil tamen obstat, quin & οὐθεὶς hic ser-
vem, quia & promiscue apud alios, ut satis dictum ad Pa-
raf. cap. 3. REITZ.

ead. l. 7. Διέπειρα) Conf. Alciph. III, Ep. 36, pag. 352.
Item pag. 350 & 351. REITZ.

ead. l. 9. 'Ες πλαίσιον) Hanc vocem interpretatur Codex
Memmianus: πλαίσιον, παράταξις ἐν τετραπλεύρῳ τῷ σχή-
ματι, ταύτην δὲ ἐκτάσσουσιν ὅποτε ὀλίγοι πρὸς πλείους
διαγωνίζονται. Hanc habent interpretationem Pollux, He-
sych. BOURD.

Pag. 259. l. 15. Σάριση) Ita scribenda haec vox N. Δ.
XXVII. Quae tamen hic, & duobus sequentibus in locis,
simplici sigma in omnibus impressis scripta est. SOLAN.
Bergler. ad Alciph. III, pag. 351, recte quoque affirmat,
usitatus gemino σ scribi; sed quia mox ter quater se of-
fert uno σ exaratum in omnibus, ego nihil mutare vole-
bam. Cum & in Poll. L. I & X, σάρισσα recte quidem edi-
tum; sed Iungerm. ad I, S. 138, testetur in Mf. σάρισαν le-
gi. Quin vel σισάρας apud Alciph. l. d. edi. passus est Bergl.
quod sic scriptum invenerit, etsi σαρίσσας legendum vi-
dit. Verum cum in Dial. Mort. XXVII, § 3, σάρισσαν, &

§ 4, *σαπίσση* edd. constanter habere recognovi, nil amplius haesitavi & hic ita edere. REITZ.

ead. l. 16. Ἀπεδείροτῃμῃσα) Ita scribendum cum *B. 2.* & *S.* ut apud Hesiod. *ἔσογ.* non ut in plerisque scribitur *ἀπεδῆροτῃμῃσα*. SOLAN.

Pag. 261. l. 4. Ἐς δὺο) De hac phrasi Germanis Belgisque familiari, vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 459. Et supra *Tox. c. 54;* ac I. Elsnr. ad *Div. Marc. XV, 38,* qui & alia Luciani loca indicat. REITZ.

ead. l. 5. Κειμένους) Laudatus modo Elsnr. ad *Evang. Luc. XXIII, 53, τοὺς κειμένους* interdum simpliciter de mortuis dici probat, ex *Aristoph. Neb. 550, Eur. Rhes. 670, & Hesiod. II, pag. 66.* Sed a Luciano hoc loco coniungi, quod posterius tamen nihil mirum, & in enarratione eiusmodi vix aliter fieri debebat. REITZ.

ead. l. 11. Λημνιάδας) De his dictum est ad *Ἐρωτ. cap. 2.* SOLAN.

ead. l. 13. Φονεῦ) Mallem *φονεύς*, si per sequentia liceret: certe in *Fl. ὀπόσον* est. SOLAN. Si olim *φόνει* scriptum fuisset, ultima per compendium exarata, id, accentu omisso, facilius migrare potuit in *φονεῦ*, quam ut e imperativi omitteretur. Sed eod. redit *φόνει* a *φονέω*, an *φόνευε* a *φονεύω* eligas, modo tum *ὀπόσον* cum *Fl.* legas. At neutrum plane egebit mutatione; cum *φονεῦ* vocativus sit ab substantivo *φονεύς*, & *ὀπόσων* genitiv. inde pendens. Sed vide notam seq. REITZ.

ibid. Ὀπόσων) Florentina lectio magis placet; modo *φόνευε* tum simul legas: nam etsi vocativus *φονεῦ* cum *ἀριστε* convenit; melius quadrat imperativus cum *ἐρρώσο* iungendus. REITZ.

Pag. 263. l. 23. Βιθυὸν ἔμπορον) *Thyna merce beatum.* Hor. GUYET. & MENAG.

Pag. 264. l. 8. Ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος) *Γυναικεῖα* haec *ὑποδήματα*, ut vult Hefych. De his *Cic. I de Orat. Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles & apti ad pedem, quia non essent viriles.* In Memmiano Cod. erat: *Σικυονικὰ ὑποδήματα διαφέροντα τῶν ἄλλων ἦσαν, ὥς καὶ αἱ ἰφικρατίδες, ἀπὸ τοῦ ἰφικράτους πολλὴν περὶ ταῦτα φιλοκαλίαν ἐπιδεδεγμένου.* Dicuntur hi calcei etiam *ἰφικρατῆρες*. BOURD. Hefych. *Σικυόνια ὑποδήματα, γυναικεῖα, καὶ ἄλλα.* *Cic. L. I de Or. Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles & apti ad pedem, sed non viriles.* MENAG.

ead. l. 12. Ἀλάβαστρον) Hinc lux historiae Evangelii. SOLAN. Evang. Matth. XXVI, 7, γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα. Luc. VII, 37 &c. REITZ.

ead. l. 17. Παρ' ἐμοί) Spatium vacuum I. hic reliquit, ἀποσιωπήσεως notam, quam imitati sumus. REITZ.

Pag. 265. l. 3. Σαπέρδας) Quid saperdae, notum ex interprete Aristophanis, Polluce, Suid. Hefych. & interpretib. Persii. In Cod. Memmiano saperdae sunt ἀφύαι τεταριχευμέναι δειρμένα καλάμφ, ἢ ὕεια τεμάχῃ τεταριχευμένα. BOURD.

ibid. καὶ πέρκας) In eodem Memmii Cod. πέρκας εἶδος ἰχθύος τεταριχευμένου. BOURD.

ead. l. 6. Βίκον) Hefych. Βίκος· στάμνος ὅτα ἔχων. MENAG.

ead. l. 7. Τυρὸν) Casei ex Cythera meminit Epicurus ap. Diog. Laërt. p. 269 E. F. Vid. Men. not. pag. 263. SOLAN. Τυρὸν — ἐκ Γυθίου) Non ausim mutare quidquam ea sola causa, quod Κύθιος τυρὸς celebratur a Stephano Byzantino, inprimis cum ter idem nomen repetatur; nec varietatis quidquam annotatum videam. Γύθιον & Γύθειον urbs Laconicae maritima, navale celeberrimum, unde certissimus in Cretam cursus &c. quidni potuerint etiam inde casei celebres advehi ad alios? GESN. Vide nos ad Laërtii Epicurum. Menag. Luc. Holsten. in nott. ad Stephanum de Urb. in voce Γύθιος emendat hunc Luciani locum, docetque hoc & mox in seq. binis locis legendum esse Γύθιον. Almelov. Conf. mox ad Γυθιακόν. REITZ. Γύθιον, τόπος παραθαλάσσιος τῆς Λακωνικῆς. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 12. Τοίχου ἀρχῷ τοῦ δεξιού) Turnebus XXVIII, 43, de nautis intelligit. Potterus de remigibus. Videndus etiam Pollux, qui τοίχαρχον appellat. Baif. 118, 1. Meminit Noster etiam Z. tr. cap. 49; sed idem, quem *nautam* hic vocat, *remigare* ait. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν ὑπερορᾶς) Sic antea ὑπερόπται γὰρ ἀισθανόμενοι γίνονται. Sic apud Petronium, *postquam amari se sensit, supercilium altius tulit*. BOURD.

ibid. Ἀφροδίσια) Nautarum celebritate maxima agebantur. Vid. Plut. 1406, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Πρὸς τοῖν ποδοῖν) Πρὸ —. GUYET. Sed habuimus etiam ἐκτεινο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν, supra Philop. c. 20, quam lectionem constanter utroque loco retinent libri; quare nihil corrigere ausim, cum ποδοῖν dativi casus sit, cui πρὸς adiunctum significare *apud, ad*, nihil opus erit

exemplis docere. Non spernerem *πρὸς*, sed non ita necessarium ducerem, ut vulgata sit movenda. REITZ.

Pag. 266. l. 13. *Τὸ ἐνοίκιον*) Sic in Cronosol. Plutarch. Theophrast. Dico cetera ad Pausan. BOURD.

ead. l. 14. *Γυθιακὸν*) In exemplari Aldino haec omnia cum Peregrini morte amputata esse, adscripsit Solan. At in mea ed. Ald. 1. qua beneficio P. Wesselingi nostri utor, nihil amputatum est, legiturque *Γυθιακὸν*, tam hic, quam ἐκ *Γυθίου* paulo supra, & rursus infra versu huius Dial. ultimo, aequae ac in ceteris. Sed *Γυθνιακὸν* vult etiam Almelov. REITZ.

Pag. 267. l. 1. *Ἐγνημεν*) Lege *ἐτῆ μὲν*. SOLAN.

ead. l. 3. *Διοσκύρου*) Sic libri omnes nostri, uti & Ἀλ. c. 20. Videntur sic observasse, ut in exclamatione sic efferretur, quamvis *Διοσκυροί* aliter vulgo audirent; ut *Εὐχ.* cap. 9, & Ἀλεξ. c. 4. SOLAN. *Διοσκύρω*) Constans edd. lect. ut supra Gall. c. 20 pr. ubi Coll. tamen *Διοσκύρων*, quod usitatus, ut illic indicatum. Sic *Διοσκύρων*, Navig. c. 9; *Διοσκύροις*, pro Merced. c. 1 & c. Sed quia & alias utrumque invenitur, nihil muto. REITZ.

ead. l. 13. *Γυθίου*) Leg. *Γυθνίου*, *Gythnio*. ALMEL.

Pag. 268. l. 9. *Ἐπεισπαισας*) Sic libri omnes nostri. Coll. tamen monent, ab aliis *ἐπεισπεσῶν*, ab aliis rursus *ἐπεισπέσας* legi. SOLAN.

ead. l. 13. *ὦ Κοχλὶ*) De his meretricum nominibus, & quam aliquando recte personis convenient, dictum alibi a me: lege interim doctissimum interpretem Aristateneti; nam Aristatenetus Epistolarum suarum nomina mutuatus est a Luciano, quod Alciphron, aliique plurimi amatorii scriptores fecere. BOURD.

Pag. 269. l. 13. *ὑπέκρεκόν τι τῶν λυδίων*) De tonis dictum antea. Dixit autem *ὑπέκρεκον*, ἀντὶ τὰς χορδαὶς διαψήλαφων, ἀναβαλλομένη τὴν λυδίαν ἀρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν ἄλλων καὶ πότερ προσφορατάτη. Κρέκα metaphora ducta a la-nificio, ut apud Sapphon. *γλυκεῖα μάτερ εὐ δύναμαι κρέκειν τὸν ἰστέν*. BOURD.

ibid. *λυδίων*) Gravissimus hic, ni fallor, omnium modus. Quis fit ergo, ut ad eum tam lascive hic saltetur? SOLAN.

ead. l. 16. *Ἡ αὔλειος*) Ἡ αὔλειος dicitur, vel ἡ αὔλειος *δύρα*. *Τὸ αὔλειος* non placet. GUYET. Sic & supra Dial. XII post med. Solanus addit: *Desunt haec (praeter Aldinam, de qua supra) etiam in exemplari Venetae secundae; in eo enim mors Peregrini ab Inquisitoribus aut superstitionis hominibus rescissa est.*

In mea Aldina 1. nihil deesse, iam dixi ad Dial. XIV. REITZ. *ibid.* Ἐπεισέπαισαν) Ab ἐπεισπαίω. Vid. pag. praeced. ubi ἐπεισπαίσας. Confer etiam infra p. 638. (ed. A.) KUSTER. In omnibus nostris libris ἐπεισέπεσον legebatur, sed Kusteri emendatio placuit. SOLAN. Ἐπεισέπαισαν) Dedi hoc Solano atque Kustero, ut reciperem, quia sic paulo supra bene legebatur, & nil facilius, quam αἰ, η & ε, inter dictantem & excipientem confunditur; & supra Tox. c. 61, διεκπαίσας in plerisque recte, ubi tamen quaedam etiam διεκπέσας. Vid. ib. Not. Posset quidem pro vulgato afferri, εἰσπίπτω tamen & pro irruere dici, ut apud Diog. Laërt. invenio, L. I, S. 46, στεφανωσάμενος εἰσέπεσεν εἰς τὴν ἀγορὰν. Et apud Herodian. IV, 4, 12, ἐσέπεσεν εἰς τὸ στρατόν. Sed haec aliquanto minus violentam irruptionem significant, & non male ibi versum, *castra attigit*. Confer & infra Sympos. cap. 12, ubi forsitan similiter ἐπεισέπαισεν dabimus pro vulg. ἐπεισέπεσεν, cum εἰσπαίω & ἐπεισπαίω aptissimum, Lucianoque proprium, Aristophani aliisque hoc sensu usitatum sit. Vid. tamen παρεῖσθαι probatum ad Ep. Satur. cap. 23. REITZ.

Pag. 270. l. 1. Ὁ Μεγαρεὺς) Aetolum supra dixerat. Megaram Aetoliae nemo, puto, novit. Quid si fuit Μεταπεύς; certe in literis maiusculis quam facile confundantur ΜΕΤΑΠΕΥΣ & ΜΕΤΑΠΙΕΥΣ, dextro crure literae πῖ, ut solemne est, correpto, cuivis appareret. Porro οἱ Μεγαρεῖς sunt sine dubio notiores, quam οἱ Μεταπεῖς. Sed nec hi plane ignoti, Polybii opera & Stephani: quamquam hic in Acarnania non recte collocat, ut iam observatum Berkelio. GESN. Nomine Μεγαρεὺς non solum notari civem Megarensē, sed & apud Athenienses designari quemvis hominem rusticum & inhumanum, contra Gesnerum contendit ad hunc locum cl. Bel. de Ballu, laudans Stephanum in Μέγαρα, qui sic dictam putat urbem propter asperitatem regionis, διὰ τὸ τραχὺ τῆς χώρας. Sic sane mutatione nil opus.

ead. l. 6. Ἐκθείρου) Faceffe hinc, abi in malam rem. Vid. Bergl. ad Alciph. I, p. 57, 62, 66, & 142, ubi & προσφθείρεται, *abi ad* — in mal. partem. Conf. Nostrium supra Asin. cap. 56. REITZ.

ead. l. 14. Τὴν σύνταξιν) Quid sit σύνταξις, eod. ore interpretantur Grammatici, scil. est εἰσφορὰ ἢν τοῖς στρατιώταις δίδειμιον· περίμεινον τὴν σύνταξιν, Gallis, *Je vous paye-rai à la monstre*. BOURD.

Pag. 271. l. 3. Ψόφοι Alciph. II, 3, pag. 236, συμβιῶν Πτολεμαίῳ καὶ Σατράπαις καὶ τοιούτοις ψόφοις, quod Bergler. convertit, *Satrapas & eiusmodi inania nomina*, & hoc Luciani, alterumque ex Athen. exemplum affert. Sed forsitan hic ψόφους praeferret aliquis, ut referatur ad verba illa gloriosa, quae sunt inanes sonitus: at potest stare ψόφοι relatum ad οὔτοι, ut ipsi Thracones dicantur ψόφοι esse, veluti & apud Alciph. de personis dicitur. REITZ.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 272. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡ. ΤΕΑ.) Athenagoras Apologia pro Christianis. A. Gellius cap. 11, L. XII. Ammian. Marcellin. L. XXIX. MARCIL. Peregrinus, cognomento Proteus, cuius insignem λιμοδοξίαν tam facete exagitat Lucianus, philosophus Cynicus fuit, (si tamen huiusmodi palliata mendicabula tanto nomine debent cohonestari) imperante M. Antonino desit vivere. De quo viro diversa prorsus fuere veterum iudicia: nam *laudatur ab his, culpatur ab illis*. Huius meminerunt A. Gellius, Athenagoras, Tertullianus, & Ammianus Marcellinus. At Lucianus noster, vir, si quis alius, in deprehendendis hominum moribus sagax, illum graphice depinxit, quippe quem penitissime noverat. Navem enim cum eo, ex Troade solvens, conscenderat, ibique γενναίου Περεγρίνου masculas nuptias subodoratus est; illum mortis formidine expallescens vidit; illum oborta noctu tempestate muliebriter exclamantem audiit. Qui Stoicum faciunt, unde id coniecerint, non possum expiscari. Quid enim? Quia tunc in aula multum dignationis habebant Stoici, (id quippe constat) non ausus fuerit Lucianus Stoicum appellitare, qui esset tamen? Quasi non alibi passim totam illam familiam acri aceto perfuderit. Itaque merae nugae; neque id vero dixeris, ubi a te libellus hic perlectus fuerit. Ceterum non hic tantum Peregrini meminit Lucianus, sed & in libello πρὸς ἀπαίδευτον. cap. 14, ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat. Meminit quoque illius in vita Demonastis cap. 21, ubi haec leguntur: Περεγρίνου τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ &c. Ubi interpret., *Peregrina autem Protei filio ipsum obiurgante*; sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est, Peregrinus enim & Proteus, idem. Itaque fuerat aliter vertendum. FABER. (Invenio apud

Reginonem in Chron. ad ann. Chr. 125 inter Martyres *Peregrinum* quendam, sub M. Antonino Verò, cuius tempora optime huc quadrarent, si ampliori testimonio, & circumstantia fata eius consignata fuissent. *Vindingius* ann. 1682.) Suid. *εἰς τὸν Περεγρίνου βίον καθάπτεται τοῦ Χριστιανισμοῦ*. Cave, autem, lector, credas T. Fabro, hic asserenti, non integrum ad nos pervenisse hoc opusculum: errasse enim eum, ostendam ad c. 11 ultima verba. Repertus est, qui suspicaretur, hoc nominis a Luciano ei inditum, ut Christianam religionem, *peregrinam* scilicet, & a sacris Graecorum alienam, deridendam proponeret. (vide Pauli Vindingii &c. p. 3.) Absurde. V. A. Gell. VIII, 3, & XII, 11. Natus erat in oppido Helleponti Pario, ut ex Nostro liquet. Meminerunt honorifice tum Gellius l. c. tum Maximus Tyrius Diss. III. V. & Tertull. ad Martyr. cap. 8. Euseb. in Chron. Olymp. CCXXXVI. Tatian. term. ad Graec. Ad hunc Proteum respexisse Pollucem apud Philostratum pag. 593, vix dubito. *Peregrinum* quendam inter Martyres sub M. Antonino Verò recenferi in Reginonis Chronico, testatur Vindingius p. 4. Vid. apud Xiph. in Adr. 206 C. Euphratem philosophum veneno ultro hausto vitam finientem. SOLAN. Stephano Le Moyne in Proleg. ad Var. Sacra fol. 10 videtur Lucianus *illudere voluisse* hoc libello *martyrio Polycarpi*, hoc ipso forte anno cremati; atque eo tantum *finē & consilio traducendum suscepisse Peregrinum*, ut *Christianos eodem argumento traduceret*, qui *ad martyrium sponte ruere videbantur*, & qui *de martyrum suorum*, Polycarpi praesertim, *fortitudine gloriabantur & triumphabant*. Hunc *Peregrinum* non minus, quam *Simonem Magum*, *Apollonium Tyanensem*, *Satanae artibus suscitatum*, qui *invidiam Christianis faceret* &c. Nescio, quantum tribui debeat coniecturae viri ingeniosissimi. Certe hoc video, non per cuniculos aggredi nos solere Lucianum. Dicamus deinde aliquid de *vulture Peregrini cum Polycarpi columba comparato*. GESN.

ead. l. 2. ΛΟΤΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ &c.) Hinc cuivis apparet, epistolam esse *πραγματεῖαν* hanc. In Mss. tamen *λόγος* dicitur, id est, historia sive narratio, quemadmodum Herodotus libros suos *λόγους* vocat: lib. V, *ὡς δεδήλωται μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ*. Ita & lib. VI, Hecataeum citans. Ita & alii passim. Ceterum in plerisque Mss. hanc sive historiam sive narrationem frustra quaesieris. Qua causa id factum, si lubet scire, audi, quaeso, quod in uno ex Mss. Reg. adscriptum

est: Ἐσταυῖθα παρὲν ἐκοντὶ ὕπερ ἐστὶ Περὲγρίνου τελευτῆς λόγου, διὰ τὸ ἐν τούτῳ ἀποσκόπτειν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Consulto scilicet omissum fuisse huncce tractatum, quod in eo Lucianus derideat Christianismum. Sed Musis Graecis & bonarum literarum Genio lubet gratulari, quod non omnes maiores nostri fatui & muliebriter pii fuerint, neque tam inconsultam pietatem coluerint. Ostendam tamen infra, (ad c. 11) non plane ad nos integrum pervenisse hunc libellum. FABER. ΚΡΟΝΙΩ) Graecus hic, Epicureus, Luciano familiaris, de quo alibi non legitur. SOLAN. Si hic idem sit Cronius philosophus, quem Numenii ἑταῖρον, & allegoriarum Homeri interpretem, laudat Porphyrius de antro Nymph. pag. 119 Barnes. poterit ex hac ipsa inscriptione aetas utriusque paulo accuratius definiri. GESN.

ead. l. 3. Περὲγρίνος) De hoc impostore multi Christiani & profani scripserunt. BOURD. In marg. A. 1. adscriptum: meminit Peregrini huius Tertullian. in libello ad martyres. REITZ.

ead. l. 4. Πρωτεύς) Apollonius etiam Tyaneus, Proteus haberi voluerat. Vid. Philostrat. I, pag. 6. De hoc A. Gellius XII, 11. Proteus audit apud Philostrat. pag. 563: τὰ πρὸς τὸν κύνα Πρωτέα λεχθέντα. Deinde addit & eius mortem. Inter Philostrati primi opera apud Suidam legitur Πρωτέα. Κύνα ἢ σοφιστήν· legi vero, πρὶς unus sit liber, Πρωτέα κύνα, ἢ σοφιστήν· uti mox a Meursio in Νέρωνα δεσπιδὴν feliciter factum est, prave antea disiunctis. Unde novum orietur de aetate illius scriptoris argumentum, quo sententia Olearii iuvabitur, eliminantis illud γεγογὸς ἐπὶ Νέρωνος. Vid. Praef. ad Philostr. p. 11. SOLAN.

ibid. Ὀμηρικοῦ Πρωτέως) Eos versus respicit, qui leguntur Od. Δ: Πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαίαν ἔρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ καὶ δεσπιδὰς πῦρ. Fabulam explicat Diodorus sane εὐφωῶς, ut & Lucianus in libello de Saltatione, (c. 19) neque sane infeliciter Eustathius, qui illum censet δαυματοποιὸν fuisse, quales olim accepimus Callisthenem Phliasium, Scymnum Tarentinum, Xenophontem quendam, Philispidem, atque alios, quorum meminit Athenaeus lib. I. FABER.

ead. l. 5. Ἀπαντα — γινόμενος) Diceres traduci verba Apostoli 1 Cor. IX, 22, τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα. Sed locutio eadem, res alia. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ πῦρ ἐγένετο) Vid. Ἐν. Δ. IV. Tempus vi-

de infra ad cap. 35. Et Homer. Odyss. Δ, 418. SOLAN.
ead. l. 9. Ἐμπεδοκλέα) Quod ait hoc loco Lucianus, Em-
 pedoclem se in Aetnae flammis dedisse praecipitem, ab aliis
 item & Graeci & Latini nominis scriptoribus asseritur; ve-
 rum more suo faciunt, dum aliquid circa summos viros
 τραγωδοῦσαι illum & sua sapientia, & Lucretii, praestantis-
 simi philosophi & poëtae, testimonium facile tutantur, cum
 praesertim scripserit olim Timaeus, eum in Peloponneso
 diem suum obiisse, & Neanthes Cyzicenus auctor fuerit,
 eum e curru prolapsum crus sibi perfregisse, contractoque
 ex eo casu morbo, periisse. Quorsum igitur & crateres
 Aetnae, & crepidarum altera? γυργάθος λίθων. De Pytha-
 gora quot praestigias ubique legas? de Aristotele autem &
 Euripo Boeotiae, quid? Ea certe refellere nemo quisquam
 possit, nisi & otio suo abutatur, & τὸ ἐν παιδείᾳ ἔψιμα-
 δὲς prodat. FABER.

ibid. Παρ' ὅσον) Nisi quod. Verte, praeterquam quod. FABER.
ead. l. 10. Κρατήρας) Ita vocabant Aetnae montis ἀναχώρας.
 FABER.

Pag 273. l. 3. Οὐ πρὸ πολλῶν) Quam Peregrini orationem
 respiciat, c. 32 videbis. SOLAN.

ead. l. 5. Κορύζῃ) Malim verti *dementiam & soliditatem,*
quam arrogantiam. Ita ἐν γεγραφοῖς (D. XX, cap. 4.) dixit,
 κενοδοξία καὶ τύφος καὶ πολλὴ κόρυζα. Et in Pseudomanti,
 (c. 20) ἰδιώτης καὶ κορύζης μεστὸς τὴν ῥίνα. FABER. Quid
 proprie significet, discite ex N. Δ. VI. Translatum quid va-
 leat, optime te docebit Scholium novum. Vide Dial. XX,
 c. 4, & Ἀλεξ. c. 20, locis a T. Fabro allatis; quibus adde
 Συγγρ. c. 31, ubi πόλιν κορύζης συγγραφικῆς γέμουσαν προ-
 nuntia urbem ab insulso historico conditam; & Ἀπαιδ. c.
 21, ἐπαυσεῖν αὐτὸν τῆς κορύζης. SOLAN.

ead. l. 9. Παρὰ τὸ πῦρ) Vid. infra c. 37. Sed ubi oratio illa
 Luciani praecedens? ea nempe, quam se non nominato ha-
 bitam a quodam refert capite 7 & sequentibus. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ πράγματος διασκευῇ) Corrig. δράματος.
 Metaphora enim perpetua a theatris, & artificibus sceni-
 cis, ducta utitur; quippe subiungit, τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα,
 & τοῦ, ἔτραγωδῶει ὑπὲρ Σοφοκλέα, & inferius paulo, καὶ
 γὰρ μοι, εὔτα πρὸς τὴν τραγωδίαν ἦν, ἡ μεσημέρια, & sub fi-
 nem libelli (c. 37) αὐθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε,
 τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. Itaque adeo non est, quod
 quis de emendatione nostra possit dubitare. FABER. Δράματι.

τος) Hanc T. Fabri emendationem in textum, invitis libris nostris omnibus, recepimus, in quibus est πράγματος. Vid. cap. 37. SOLAN.

Pag. 274. l. 3. Διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν) Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτοῦ. Αὐτοῦ pro ἐκεί. Sic inferius pag. 741, ἀπῆλιν ὁφόμενος τοὺς ἀθλητάς. MARCIL. Illorum gymnasio illeclus, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Iuppiter, νῆ την ἀρνακίδα. Sed fallitur μανικὸν ὄσον. Non vidit, Lucianum, dum Olympiam venit, per Eleorum gymnasium transisse. Pausanias in Eliacis (p. 201, 44) inter ea, quae ἄζια μνήμης putat, huius gymnasii, quod ipse vetus gymnasium vocari ait, mentionem facit, additque, καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητάς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι, ἐν ταύτῳ σφίσι τῷ γυμνασίῳ θράν καθέστηκε. FABER. Suspecta videntur. Scribendum erat alioquin διὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῶν, seu potius διὰ τὰ γυμνάσια αὐτῶν. GUYET. Pag. ad quam Marcil. remittit, aut male est expressa, aut ex ed. desumpta, quam nos non possidemus; sed invenitur hac Dissert. c. 31. REITZ.

ead. l. 5. Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν) Emenda, τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, longe enim aliud est, ἐπιβοᾶσθαι τὴν ἀρετὴν ἐκ τριόδου, & τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν ἐπιβοᾶσθαι. Prius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem Lucianus τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, quia nil nisi de virtute loquebantur istaec ἐκτρώματα σοφίας. Inde est, quod in Timone (cap. 9 f.) Iuppiter perquam facetissime dicit, ὥστε ἡ ἐπιβυσάμερον χρὴ τὰ ὅτα καθισθᾶναι, ἡ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν (φιλοσόφων) APETHN TINA, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη φωνὴ ζυνειρόντων. Quo loco vocula haec TINA innuit tritum quid & tralaticium. Ita & in Gallo (cap. 11) Micyllus, de philosopho, nescio quo, loquens ait: καὶ APETHN TINA πρὸς μὲ διεξιὼν καὶ διδάσκων &c. Nisi quod non lubet ἐν οὐ δέοντι σοφίζεσθαι, locum illustrissimum Plauti, qui a nemine hactenus intellectus est, possem emendare: — *conferunt sermones inter sese drapetae, Obstant, obfistunt, incedunt cum suis sententiis*; verum id alibi a me praestitum est. Quippe legendum demonstravi, — *conferunt sermones inter sese de arete*. FABER. Adde locis a T. Fabro allatis, Δικ. cap. 11: ἀκούω γε αὐτῶν αἰὲ κεκραγόντων, καὶ ἀρετὴν τινα, καὶ ιδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. Pan autem loquitur. SOLAN.

ead. l. 9. Σὺ δὲ γνωρίεις) Interpres, tu vero haec plane ita se habere cognosces. Atqui non ita est, sed uti dicam. Metuit

Lucianus, ne sibi a quoquam oratio Cynici adscribatur : id quo ne fiat, ait, *ὡς ἐλέγετο*, additque, *quam orationem facile agnosces, qui huiusmodi canes saepe latrantes audieris.* Quae sententia longe alia est. FABER.

ead. l. 11. Ὡ γῆ καὶ ἥλιος) Ridet Lucianus τὴν ὀγκυρὰν φληναφίαν τοῦ ἐπιφωνήματος. FABER.

ead. l. 12. Πατρὸς Ἡράκλεις) Videlicet Herculem quasi πατριάρχην, seu familiae suae principem, haberi volebant Cynici, seque veluti Ἡρακλίσκους τινὰς iactabant. FABER.

ibid. Διθέντα) Ob Christianismum. V. c. 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 13. Τῇ πατρίδι) Vide cap. 15, & veram summam c. 14. Haec autem Cynici summa efficit fere integrum, quem vocant, *millionem* librarum Anglicanarum, id est, decies centena millia. SOLAN.

ibid. Πεντακισχίλια τάλαντα) Ἐπιτραγωδεῖ Theagenes. Peregrini enim facultates, ut ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα constabit, xv talenta non exsuperabant. FABER. Ὑπερβολικῶς. Inferius Lucianus c. 14 πεντεκαίδεκα τάλαντα dixit. GUYET.

ead. l. 14. Ἀπὸ — ἐκβλ.) Vide cap. 18. SOLAN.

ead. l. 15. Τῷ Ὀλυμπίῳ) Subaudi Διί. GUYET.

Pag. 275. l. 2. Οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως;) Igne mori multi gloriosum putarunt, inter quos etiam fuit Calanus, qui se ultro incendio obtulit, cum iam mori decrevisset. Nicolaus Damascenus & philosophus & historicus scribit, a se visum Zarmanochegam Indum, qui satis fortunatus Athenis se cremavit, quod abunde vixisset: in cuius tumulo ita inscriptum fuit, *Ζαρμανοχηγὰς Ἰνδὸς ἀπὸ Βαργόνος κατὰ τὰ πατρία Ἰνδῶν, αὐτὸν ἀποθανάτισας κείμεναι.* COGN.

ead. l. 3. Διόνυσος) Unde Antipater Sidonius de Hercule & Baccho: — οἱ δ' ἀπὸ γαίης ἦλθον ἐς ἀθανάτους ἐκ πυρὸς ἀμφοτέροι. FABER. De Aesculapio vid. Θ. Δ. XIII. De Baccho quid afferat T. Faber, legisti. Ego alibi de eo me legere nihil memini, praeter combustam fulmine matrem, servatumque a Iove infantem; nec ad aliud alludi existimo. SOLAN.

ead. l. 4. Θεαγένης) Philosophus Cynicus. FABER.

ead. l. 5. Τοῦτο γὰρ — ἐκαλεῖτο) Sic & Long. Paft. II, pag. 74 ed. Iung. & IV, 112 ed. Moll. Item Alciph. III, pag. 406. REITZ.

ead. l. 9. Πῶς) Haud facile crediderim, Lucianum, tam curiosum & iam philosophorum acrem spectatorem, ignorasse, quae Olympiade proxime antecedente a Peregrino

designata essent & promissa, etiamsi ludis ipse non interfuisset, quod tamen haud temere statuendum est ob rationes deinde adducendas. Quid ergo? Nempe, ut scenae feruiat, haec nunc quaerit, ut res tota melius & plenius ob oculos lectorum mox ponatur. Quod & adhibito mox larvato oratore, sub quo ipse latere voluit, abunde praestitum leges. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ) Verba haec plane amittunt elegantiam, si reddantur cum interprete, *verum audiebam reliqua cum verba funderet, ac mirificis laudibus Proteum extolleret.* Narrat hic Lucianus, se audivisse quendam Theagenem φωνῇ μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ in trivio virtutes latrantem, & deinde de Proteo seu Peregrino dixisse. Sane qui clamat voce magna & aspera, gravate verba, & non nisi magno cum labore nisuque pronuntiat: *fundere verba* ii dicuntur, qui prompta, facili, atque plena oratione utuntur; sic *fluentia verba* apud auctorem carminis ad Pison. & *fluens cantus* apud Valer. Flacc. lib. III Argonaut. v. 158; *εὐροια λόγων* apud Aelian. lib. VIII, c. 12, ποικ. occurrunt. Vix habent Latini, quo elegantiam illam, quae in verbis Luciani est, exprimant; nisi circumlocutione utantur, ut, *exaudiebam cum magno conatu reliqua dicentem.* Quo respiciunt etiam illa, quae sequuntur: τὰυτα ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν ἐδάκρυε γελοῖως. Et pag. 43, ἐγὼ δ' ἀφελὼς αὐτὸν διαρρήγνυμενον, *ego relinquens illum, qui se vociferatione rumpebat.* Adde, quod ἐξαντλέω semper de re molesta & gravi dicatur. Euripid. Med. v. 79: Ἀπολόμεθ' ἄρ' εἰ κακὸν προσίσομεν Νέον Παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι, *priusquam illud malum exhaustum sit.* Et Alcest. v. 354: — ἀλλ' ὅμως βάρος Λυχῆς ἀπαντλοῖν ἄν. *Quomodo exhaustire dolorem, & alia apud Latinos passim leguntur.* Gisb. Cuperus Observ. l. III, cap. 2. ALMEL. Clarissimus quidam & amplissimus vir, ut patet ex eius nota *Amst.* editioni p. 562 allita, videtur in Luciano legisse ἐξαντλοῦντος, cuius causam nullam video. Et tamen tota viri cl. animadversio in ἐξαντλέω est posita. At ἐξαντλέω & ἐπαντλέω sunt diversissima: illud est *exhaustio*, hoc *infundo*. Id quod patet ex tritissimo proverbio, ἐς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν, quo & utitur Noster; apud quem etiam in Timone cap. 18 ait Plutus, ὥστε ἐς τὸν Δαναΐδων πίθον ὕδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος, *quare in Danaidum dolium aquam ingesturus mihi videor, & incassum infusus, fundo non continente.* Male quoque cul-

patur hic interpretes, qui ἐπαντλοῦντος αὐτοῦ vertit, cum verba funderet. Interpretem satis defenderit Budaeus, ex Synesio proferens ἐπαντλεῖν τῶν λόγων, idque cum Cicerone fundere, cum Plauto funditare verba interpretans. Ceterum nimis crebro haec loquendi forma, ἐπαντλεῖν λόγους, verba fundere, copiose de re quapiam dicere, ab ipso Luciano nostro est usurpata, quam ut ea ignorari, multo minus damnari debuerit. In Iove Tragoedo c. 50, Τιμοκλῆς τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτριπτα πάντα ἐπαντλεῖ, Timocles vulgaria haec & quotidiana, alia super alia, omnia refutatu nequitiam difficilia, ingerit. Sic Charon sermoni suo multos immiscens versus Homeri, dicitur πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖν, in Contemplantibus cap. 23. Pro ἐπαντλέω eodem usu posuerunt Graeci & καταντλέω. In Demosthenis Encomio cap. 16, ἡ ποῦ γε διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὧτων, ὅσπερ βαλανεύς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; Num in animum inducis implere mihi aures, instar balneatoris, reliquum sermonem exhaustum in me fundens? In Lexiphane cap. 17, τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντησάς μου μηδὲν σε δεῖνδον εἰργασμένου, (male in Salmurienfi hic εἰργασμένον excusum) Tantum coeni undiquaque corrasum in me, qui nullam tibi intuli iniuriam, effudisti. Paulo ante pro eo dixerat κατασκέδασαι ait enim illic, Καὶ ἦν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα, ὅποσα διεξελήλυθας, εὐ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος, ὑφ' ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων, ac nisi quamprimum omnia illa, quae recitasti, enomuerō, certo scias, videor mihi mox insania fore correptus, circumstrepentibus me illis hominibus, quae in me modo effudisti. Sic in Eunucho cap. 2, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, integra convitiōrum plaustra invicem in se effuderunt. Ceterum τὸ ἐπαντλέω verbum restituendum est Scholiastae Anonymo Homeri: apud quem cum ad Il. A, v. 176, ἀφύξειν exponitur per ἀπαντλήσειν, lege ἐπαντλήσειν idque congruens est cum verbo sequenti προσσωρεύσειν, accumulaturum esse, quod ab Scholiasta expositionis causa additur. IENS.

ibid. Ἐπαντλοῦντος) Ἐπαντλεῖν contrarium est τοῦ ἐξαγτλεῖν. Alibi εἰς Δαναῖδων πίθον ἐπαντλεῖν. GUYET.

ead. l. 13. Σιωπέα) Diogenem. SOLAN.

ead. l. 15. Σωκράτη) Nihil variare edd. addiderat Solanus. An quia Σωκράτην quaesivit? Ut supra Paraf. cap. 19. (ubi tamen Fl. etiam Σωκράτη.) Sed utramque terminationem probam esse ostendimus l. d. REITZ.

Pag. 276. l. 3. Δία τὸν Ὀλύμπιον) Opus Phidiae, ex ebo-
re & auro. Describitur a Pausania. FABER.

ead. l. 5. Τὸ ἀγαλμα τοῦτο) Nota duriolem metaphoram,
sed Cynico convenientem. Peregrinum enim intelligit, quem
cum Iovis Olympii simulacro comparavit. Ita & mox. FAB.

ead. l. 6. Ὀρφανούς ἡμᾶς καταλιπ.) Respondent haec ver-
bis Evang. Ioan. XIV, 18, οὐκ ἀφίσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ad
quae Elsner. ὀρφανούς tam parentes, quam liberos ὀρβος di-
ci probat. REITZ.

ead. l. 8. Τὰς τρίχας ἐτίλλετο) Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 10. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος) Hic anonymus, quò
velut ὑποκριτῇ utitur Lucianus, ὁ τοῦ δράματος διδάσκα-
λος, Peregrinum suis coloribus depinget. FABER.

ead. l. 12. Ἀλλὰ ἐπ' αἰδομένοις) Metaphora a sacris ducta:
non poterat χαριέστερον hic noster. FABER.

ibid. ἐπ' αἰδομένοις) Μεταφορικῶς. GUYET. Non damna-
verim repetitionem praepositionis, ἐπ' αἰδομένοις ἐπέχει·
sed sine fraude etiam fuerit, quod interpretatus sum, ac si
legeretur mutatione tenuissima ἐτι αἰδομένοις. GESN.

ead. l. 13. Ἐπὶ πολὺ) Delerat Solan. ἐπί. Ego nondum,
nisi auctoritas accesserit; etsi ἐπὶ πολὺ, diu, hic revera mi-
nus placer, quam simplex πολὺ, multum, id est, effuse ri-
sit. REITZ.

ead. l. 14. Νειόθεν) Homericum. BOURD. Poëtica vox est:
Videlicet alludit ad locum Homeri, primulo initio Iliad. K:
Νειόθεν ἐκ κραδίνης — FABER. Homer. II. K, 10. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα) Iuvenalis X de Demo-
crito & Heraclito: Iamne igitur laudas, quod de sapientibus al-
ter Ridebat, quoties de limine moverat unum Protuleratque pedem;
slebat contrarius alter? FABER.

Pag. 277. l. 6. Οἶόν τι τὸ ἀγαλμα) Iterum ridet φορτικὴν
illam metaphoram Theagenis. Eodem mox spectat, cum de
canone Polyclleti loquitur. FABER.

ead. l. 11. Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν. Ἐπεὶ) Ὁ τοῦ Πολυ-
κλείτου κανὼν, ἐπεὶ. MARCIL. Plinius XXIV: Idem (Poly-
cletus) & Doryphorum viriliter puerum fecit, & quem Canona
artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut a lege qua-
dam. Huius canonis meminit quoque in lib. de Saltatione
(c. 75) Lucianus: Τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανό-
να ἥδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ. FABER.

ead. l. 14. Ραφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος) Supplicium
deprehenforum in adulterio. Τοὺς μοιχοὺς ταῖς ραφανίσιν

ἡλαυνον κατὰ τὰς ἑδρας. Hefych. Huic supplicio insuper addit depilationem & cineris calidi asperfusionem Scholiaft. Aristophan. ad nubes. BOURD. Catullus: *At tum te miserum, malique fœti, Quem attractis pedibus, patente porta* (hoc loco idem est ac πρωκτός) *Percurrent raphanique mugilisque.* Sed rem omnem optime describit Aristophanis Schol. in νεφέλαις ad hunc versum, τί δ' ἦν ῥαφανιδωθῇ γε πειθόμενός σοι, τέφρα τε τιλθῇ; Οὐτῶ γάρ, αἶτ οὗτος &c. Neque enim vacat transcribere. Ceterum mihi obiter monendus est lector, versum illum corruptum esse. Qui pote, inquires, cum ita planus sit, ita facilis sit? Atqui ita est. Nonne una syllaba modulum sui generis excedit? Lege itaque: τί δ' ἦν ῥαφανιδωθῇ γε πεισθεῖς σοι, τέφρα τε τιλθῇ; FABER.

ead. l. 15. Τρισχιλίαν) Subaudi δραχμῶν. GUYET. Vertunt tribus nummorum millibus redemit: in quibus vocem secundam subducta linea notavit pater, qui haud dubie voluit intelligi τρισχιλίαν δηνარიῶν. Et merito. Cum manifeste sic intelligere appareat ipsum Lucianum ex D. Meretr. XI, ubi Charmides ait, καὶ τοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα, καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον δίδόναι, ubi interpres simpliciter mille petenti, cum intelligat δραχμὰς, quomodo verrit in Pseudologista cap. 30, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, septingentas & quinquaginta drachmas: & ex Asini loco manifestiore, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν, ubi idcirco vertere etiam potuerunt quinque & viginti drachmis Atticis. Sic ergo debuerunt quoque cap. 8 in Saturnalibus, περὶ ταλάντων γε καὶ μυριάδων, ubi vertunt talentis & decem nummum millibus. GRON.

Pag. 278. l. 1. Ἐπὶ τὸν ἀρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀστίας) Vox ἀρμοστῆς olim nomen fuit magistratus apud Spartiatas, qui mittebatur praefectus alicuius urbis aut regionis. At tempore Luciani pridem desierat usus eius magistratus & vocis, nam ἀνθύπατος a Graecis, Proconsul a Latinis vocabatur magistratus, qui Roma missus Asiam regebat. Nec video, quare hanc vocem a tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut designaret Romanum proconsulem, penes quem erat ius gladii ad punienda crimina. PALM. Intelligit Proconsulem. Diodorus Siculus lib. XIII existimavit, vocem esse Laconicam, vel Laconibus peculiarem: ὁ δ' ἐν τῇ πόλει καθιστάμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡγεμῶν (ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμοστὴν ἐκάλου) &c. At ego de Laconibus dici ἀπλῶς non puto. Xenophon enim de Thebanis lib. VII Ἑλληνικῶν

usurpavit, ut & Plutarchus in vita Demetrii, ubi Hieronymum historicum ait ἐπιμελητὴν καὶ ἁρμοστὴν Thebarum ab eo fuisse constitutum. Harmostae aliter dicebantur ἁρμοστῆρες. Xenoph. lib. IV; alibi autem ἀρμόζοντες, quemadmodum ὁ πειράζων pro πειραστής, & sexcenta alia. FABER.

cad. l. 2. Πηλὸς) Legend. Casaub. ad illud Persii, *udum & molle lutum es*. BOURD.

cad. l. 8. Ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων) Id aliter Graeci dicunt, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνουσαι. FABER.

cad. l. 9. Θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστ. ἐξέμαθε) Athenagoras Apologia. MARCIL. Εἰρωνικῶν. FABER. Ironice hoc dici, non est, quod moneam. Sed vel sic sanctitatem Christianae religionis huic scurrae agnitam satis patet, qui neque hic, neque in sequentibus, ullius eam sceleris cum ignaro illius aetatis vulgo ream arguat. Non, ut Tacitus, *per flagitia invisos, & odio humani generis novissima meritos*, dicit, (Ann. XV, 44.) aut *exitiabilem superstitionem*. Ipsi postea Christiani suam religionem *Philosophiae* nomine saepe appellarunt, uti apud Chrysostomum passim, aliosque Patres, videre est. SOLAN.

cad. l. 10. Ἱερεῦσι καὶ γραμ.) Christianorum Doctores Iudaeorum titulis, vir apud priores minime versatus ornat; quorum posteriorem Aegyptiis etiam alibi tribuit, B. πρ. c. 14, φιλοφ. 34, & Μακρ. c. 4. Γραμματεῖς nullos apud nostros illa aetate invenimus. Apud Christianos illius temporis *Presbyteri*, vel *Episcopi* tantum audiebant. SOLAN.

cad. l. 11. Καὶ τί γὰρ) Non vidit interpretes harum vocationum venustatem. FABER.

cad. l. 12. Παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε) Ita Xenophon in luculentissima illa de Agefilao rege oratione, *παῖδα ἀπέδειξε τὸν Τισσαφέρνην τῇ ἀπάτῃ*. FABER.

ibid. Προφ. καὶ Διασάρχης, καὶ ζυνεγ.) Et hi, excepto secundo, a Iudaeis petiti tituli. De quibus singulis haec paucis accipe. Duplex apud Christianos *Prophetarum* genus fuit: priores, quibus a Spiritu sancto actis futura praedicere dabatur. Cessasse hi cum Apostolis videntur. Posteriores, doctores tantum, nullis extraordinariis Spiritus donis instructi, quibus illi priores. Utrumque genus hoc prophetandi agnoscunt, non perfunctorie legenti, sacrae novi Testamenti scripturae. Quosnam, cum secundo loco *Διασάρχης* dicitur, indicare voluerit, incertum; vox enim a sacris Ethnicorum desumpta, in quod Christianum munus quadret, non

satis constat. Cum tamen ipsi Christiani nomen *Σίλασος* de suis conventiculis non respuerint, *principem Ecclesiae*, sive *Episcopum* voluisse, vero absumile non est. *Συναγωγῆς* idem ferme ei sub alio nomine designat. SOLAN.

ead. l. 13. Πάντα μόνος) Dixerunt ad Petron. Apparet ex hoc Dialogo, frustra eos esse, qui Lucianum nostrum contendunt olim fuisse Christianum. BOURD. Alciph. II, 3, p. 236, ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἰμι πάντα. Ubi Bergl. plura similia. Sed habuimus etiam apud Nostrum in Tyrannic. c. 4. REITZ. *ibid. Τῶν βιβλίων*) Hinc discite, quanta veneratione sacrorum prosequerentur libros, quibus explicandis tam insignem sui cultus partem, ut vel alienis res innotesceret, tribuerent. De *sacris enim cum veteris, tum novi Testamenti libris*, hoc intelligendum minime dubium videri debet. At, inquires, nullo discrimine libros Peregrini ipsius mox his annumerat, cum addit, & *ab eo multos scriptos*. Quid mirum, si vir ab his sacris prorsus alienus discrimen illud ignorarit? Nec tamen eodem loco a Christianis habitos diserte ait: aut, si diceret, tam imperito harum rerum facile credendum fuit. Libros a se conscriptos Peregrinus, hoc palam auctore, ut suos edidit; nec, si pro sacris obtrudere voluisset, tam oscitanter circa has res versabantur Christiani, quin mox fraudem & sensuri fuissent, & ut par erat, respuituri. Nam quod liber unus aut alter ad tempus eis pro sacro obtrusus est, paulo post, re rite ad examen revocata, reiectos scimus; nec quemquam in Canonem admissum, de quo non abunde divinum esse constaret. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ ὡς δεῖν αὐτ. ἐκ. ἡγούντο) Ultima vox ex Ms. R. G. est: omnes enim impressi *ἐδινγούντο*, corrupte. Genuine esse, quam sequimur, scripturam, ex sequentibus patet. Putavit enim levis homuncio, Christianae fidei prorsus ignarus, omnes a Christianis pro Diis cultos, qui religionis suae strenuos se gererent assertores; quia conditorem eius Christum adorari ab iis compertum erat. Qua in re ratio eum & coniectura mirum quantum fefellit. SOLAN. *ibid. Ἐκεῖνοι ἐδινγούντο*) Restitue ad fidem Ms. R. *ἡγούντο*. Res per se patet. FABER.

Pag. 279. l. 1. Προστάτην ἐπέγραφον) Veri hic aliquid dictum puto. Sed cum Christianis fere ignota sit vox *προστάτης*, deceptum credo Lucianum *προστάτην* audivisse, quem illi *προεστῶτα* dixerant; quo titulo insignitos scimus illius aetatis Episcopos. Retinenda itaque vulgata scriptura, si ge-

nam Luciani scripturam velis; sed de iis, quos dixi, praeter usum, intelligenda mens scribentis. Occurrit quidem *προστάτης* Rom. XVI, 2; & apud Cyrillum Cat. 6 Petrus & Paullus, *τῆς Ἐκκλησίας πρόσταται*, dicuntur. SOLAN.

ibid. Τὸν μέγαν γοῦν) Istaec vocula γοῦν, & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Lucianum *καθάπτειν τοῦ Χριστιανισμοῦ*, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν ἐν τῷ τοῦ Περεγρίνου βίῳ, (melius dixisset ἐν τῇ τοῦ Περεγρίνου τελευτῇ) hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstet Peregrinus. Bene tamen, quod hic non itidem fecere, ut apud Iosephum, quem (quod mirere) Origenes duobus tribusve locis asserit contra Christum scripsisse, & tamen hodie laudat. Quis factum? Nil enim facilius. In locum *κακηγορίας* suffecere *ἐγκώμιον*. O timidam pietatem! FABER. Lege γάρ. GUYET. De huius loci integritate dubitat vir inter Criticos nobilis, cuius notam praemisimus, eo praecipue inductus, quod vocula γοῦν, nexum orationis indicare solita, nihil, quo referatur, habere ei visa est. Non ego is sum, qui de rebus leviusculis ultro controversiam movere amem: sed in re praesenti, ne cui fraudi sit viri docti auctoritas, in sententiamque non veram de hocce Luciani loco abripiantur, cavere hisce visum est. Duo ferme praestat, pro loco, vocula γοῦν. Aut enim dictum novo exemplo argumentove confirmat; aut artificiose rem quasi in medio relinquens, partem aliquam causae suo sibi iure vindicat. Utrumlibet delige; quadrabit hic. Nam sive argumentum inde peti velis, quia Christum colunt Christiani, vero simile fiet cultum etiam ab eisdem Peregrinum: quamvis enim dispar sit, longe dispar! causa, nescivere id Ethnici, similemque ab omni parte putarunt. Sive rem quasi in medio relinquens, id saltem de Christianis asserere, in alio factitatum, voluerit; & sic etiam optime sibi constat oratio. Duplicem autem hunc vocis γοῦν usum, apud Nostrum, ne longius abeam, facile in iis locis deprehendes, quae numeri sequentes indicabunt (Susc. c. 1, ἀλ. c. 14, & Κρον. c. 4, & alibi passim.) Nihil ergo a nexu cum praecedentibus laborat hic locus. An & sequentia apte cohaereant, restat ut expendamus. Negotium autem facessere videtur, quod mox ab exemplo Christi a suis culti ad historiam Peregrini rediens sic

infit: τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τοῦτῳ &c. Quae verba qui festinantius legunt, mox aliquid desiderant, ad quod illud ἐπὶ τοῦτῳ referatur; quasi de Peregrino facinus aliquod insigne narraffet, quod simul cum aliis nonnullis (de Christo, ut ille suspicatur) e medio sit a superstitiose piis hominibus sublatum. Verum ut non abnuo, in aliis scriptoribus talia ab iis, quos dixi, male feriatis hominibus designata, quorum opera prorsus e medio sustulerunt, aut manca, immo & quaedam dolo malo subfarcinata, reliquerunt; ita hic sane nihil tale patratum pertendo. Nam quod illud ἐπὶ τοῦτῳ, ad scelus aliquod Peregrini, quod nunc exciderit, referri volunt, mox diluamus. Quaestionibus de Christianis habendis uno opus erat hoc crimine, si *Christiani* deferrentur; seu quod adeo invaluisse calumniae, quibus nefanda vulgo perhibebantur inter se scelera patrare; seu quod religionum ubique receptarum subversio, & adeo atheismus falso iis affictus, omnia exsuperans scelera, nefas habebatur. Consule, si lubet, de calumnia, quam dixi, Min. Felicem. De quaestionibus vero, Plinii epistolas. Ἐπὶ τοῦτῳ ergo & hic id solum designat, quod supra dixit, nempe quod Christianus & Christianorum doctor maximi nominis: quod per se iam liquidum, ex abundanti tamen lubet confirmare ex sequentibus; dimissus enim a Syriae Praefecto Peregrinus dicitur, quippe cui nihil aliud, quam quod Christianus esset, crimini tunc datum est. SOLAN. Non apparet mihi hic lacunae indicium. Particula γοῦν commodè lectorem revocat a Peregrino ad ea, quae de Christianis dicere Lucianus voluit. Et quid poterant eradere homines magis contumeliosum his, quae adhuc legimus? Ceterum viderint, qui possunt, an non μέγαν hic dederit Lucianus, sed μάγον, pervulgatum crimen, a Iudaeis ortum, ut alia. GESN.

ead. l. 8. Οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιοῦσι τὸ πρ.) Quam observantes fuerint praecepti, quod Apostol. ad Hebr. XIII, 3, verbis, μὴ μνησκεισθε τῶν δεσμίων, ὡς συνδεδεμένοι, dedit, luculentissimo hic Lucianum declarare testimonio, monet I. Elsn. in Obs. Philol. ad h. l. N. T. Confer & cap. 16 huius narrationis. REITZ.

ead. l. 9. Πάντα ἐκίνουν) Subaudi λίθον. GUYET. Nam πάντα λίθον & πέτρον κίνει esse proverb. a Graecis ortum, vid. in Erasmi Chiliad. pag. 120. Sed & κινεῖν pro moliri, tentare, in aliis locutionibus usitatum, ut κινεῖν τέχνην, artem adhibere, Aphthon. Fab. 4. Pro admonere Noster Asin.

cap. 48. *Κινεῖν παιδεύτην, magistrum urgere*, Liban. Epist. 18. REITZ.

ead. l. 13. *Γραῖδια, χήρας τινάς*) Duplex hic, & utrumque sane insigne, Christianae tum fortitudinis tum caritatis, documentum ex ipso inimicorum ore audis. Haud exiguum enim erat periculum, cui se sic offerebant Christiani, cum Christianum esse vulgo capitale esset. Immemores tamen periculi accedebant, pars audituri docentem, alii consolaturi, aut necessaria praebituri. Ut nisi superstitiones excaecasset, laudaturi fuissent vel ipsi Ethnici religionem Christianam, quae, quod ipsi in perquam paucis, iisque eximiis amicis, mirati sunt, vilissimorum in speciem hominum mentibus fortitudinem tantam, tantamque amicitiam ingeneraverit. Vide, quantis ipse Lucianus officia eiusmodi amicis praestita in suo Toxari laudibus extulerit! Quis sit, ut, quae in aliis admirantur, in aliis rursus rideant & exhibent? summiue heroës videantur, qui amico in carcere adsint malorum participes; Christiani, eadem aut maiora praestantes, dementes habeantur? His autem lectis, quis vecordiam nuperorum quorundam hominum satis mirari possit, qui inter alias multas eiusdem farinae calumnias, hanc operi suo inferuerunt, *Quod Christiana religio nullibi ad amicitiam hortetur?* Vetulae autem, quas memorat, *Diaconissae* videntur fuisse, de quibus consule G. Cavum in libro, quem *de primis Christianis* scripsit; quique omnium manibus merito teritur, pag. 246. Adde Orig. c. Cels. II, pag. 141 & 144. SOLAN.

ead. l. 15. *Δείπνα ποικίλα*) Quas coenas vocat varias? an dapfiles, opiparas, & quas Terentianus parasitus, & post illum, Horatius, dubias appellat? Nil tale. *Δείπνα ποικίλα* nil aliud sunt, quam quod primi Christiani *ἀγάπας* vocitabant: *coenas sacras* recte, opinor, dixeris. Cur autem sit ita intelligendus hic locus, perquam facile potest demonstrari vel hoc uno argumento, quod mox subiungit, *καὶ ἱεροὶ λόγοι αὐτῶν ἐλέγοντο*, *sacras ibi conciones habitas fuisse*. Notandus hic locus ab iis fuerat, qui de nascentis Ecclesiae temporibus scripsere. Ridicule vero Baronius, qui, dum de Peregrino ageret, vertit, *omnis generis coenas dubias*. FABER. De Christianorum Agapis haec vulgo intelliguntur: merito; si simul observetur, oratorem illum Lucianeum, seu Lucianum ipsum sub larva illa, in malam id trahere partem, quippe cui non satis perspecta Christianorum instituta essent. Ar-

repta ergo *epularum* occasione, in *comestiones* mox, qui carpendi erat animus, vertit; & nimis laute habitum ab iis Peregrinum palam narrat. Quod a Baronio rite observatum qui carpunt, nae illi in clara luce caecutire censendi sunt. Frugi, omnino, sobrii, minimeque luxui dediti primaevi illi Christiani fuere; quis dubitet? At hic, quisquis est, nimis lautos fuisse etsi falso asserat, ut non asseruerit, nemo efficiet. Non secus ac si castam aliquis, homo nequam, stupri insinulaverit; probam, pudicamque esse evincas, mendacii arguas hominem: non ideo efficies, ut ille pudicam castamque dixerit. Tertullianus (ad Martyr. cap. 1.) alimenta memorat a fidelibus ad eos missa. Quin Iulianus ipse Apostata (apud Sozom. V, 16.) Epistola ad Arsacium Sacerdotem Galatiae, *αἰσχρὸν γὰρ, εἰ τῶν μὲν Ἰουδαίων οὐδεὶς μεταίτεῖ, τρέφουσι δὲ οἱ δυσσεβεῖς Γαλιλαῖοι πρὸς τοῖς ἑαυτῶν καὶ τοὺς ἡμετέρους.* (Cit. Vinding. p. 12.) SOLAN. Agapas, afferente unoquoque aliquid, quod una consumerent: hinc *ποικίλα*, non a luxu. GESN.

ead. l. 16. Λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν) Latius haec verba patent; nec sermonem tantum aut inter familiares solitas confabulationes norant, sed cultum religiosum Luciano alibi etiam designant. (V. de Dea Syr. c. 11, ubi *mysteriosum.*) De Christianis itaque hoc loco dicta, sermones primo connotent necesse est, quibus spem vitae melioris alunt, patientiam, fortitudinemque iis dignam, quos Deus suos agnoscat, ingenerent. Deinde preces, hymnos, verbi Divini meditationes, ceteraque, quibus, orationis ope, cultus continetur divinus. His solabantur scilicet Christi causa vinctos; his taedium carceris fallebant. Quo quid praestantius aut laudabilius excogitari potuit? Quid insignius Socratis habuit carcer, Paganismi totius admiratio? Quod ergo huic unico philosopho eximium fuit, id a Christianis vulgo factitatum videmus; tantoque praestantius, quanto quae hi de immortalitate animae, beatitudineque futura afferebant, certiora iis & maiora, quae ille in hanc rem differebat, fuerunt. At eodem loco habet ridetque Epicureus & Socratem, & Christianos. Adde, quod Peregrinus iste impostor erat insignis. Sed cur hoc Christianis crimini detur, nulla ratio est. Quasi vero nunquam alias bonis verba dederint callidi & scelesti homines? Nec diu tamen eos, ut ex sequentibus patebit, sefellit. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Ἐτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο) Postea enim Pro-

teus pro Peregrino dici coeptus, & adoptivo cognomine venerabilior factus, & quodammodo δεύτερος. FABER.

ibid. Καὶνός Σωκράτης) Vix quisquam factum credet, qui Christianos illius aetatis norit, qui suos martyres confessorēve longe philosophis praestantiores ducebant. Sed viro alioquin erudito & eloquenti in mentem non potuit hic non venire Socrates; cuius comparatione apud Ethnicos homines haud magno conatu risum erat in Peregrinum conflaturus. SOLAN.

ead. l. 2. Τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων) In Syria erat Peregrinus in vincula coniectus, ut liquido patet ex cap. 4 & 11, & mox a Syria Praefecto emissum audies: quod ideo observo, ne quem itineris ab eis ea causa suscepti fugiat magnitudo, utque, quae deinde de Christianorum celeritate & in universum cura adduntur, melius intelligantur. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ κοινῆς βουθ.) Nihil sane magnificentius de Christianorum caritate praedicari potuit, cuius cura ac sollicitudo non corpori tantum, etsi corporeis etiam necessitatibus subvenit, sed animo potissimum consulit; quem ratione & consolationibus adversus mala instruit & armat. Quin, quod maius est, ex ore hoc audis hominis id ipsum agentis, ut cum Peregrino. Christianos ludum iocumque habeat. Pausanias in vita Aristomenis eadem ferme verba usurpat pag. 236 ed. Ox. Corn. Nep. cui ea vita subiuncta est. Ἀνδρας δὲ τῶν ἐν τέλει πᾶμπουσι παραμυθεῖσαι Μεσσηνίους &c. praemissis civitatum principibus, qui socios consolarentur. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀμύχανον) Hoc propter susceptum ab iis iter tam longum nunc addit; ut facilitatem Christianorum, ad suam historiam magnopere facientem, ostendat. Qua in re, dum prae studio detrectandi, ut fit, res in medio positas male interpretando corrumpere enixissime conatur, exitium imprudens Christianorum decus praedicat; & ut sapere videatur, coslum ipsum, ut ait ille, vituperat. SOLAN.

ead. l. 6. Γέννηται, δημόσιον) Commate haec distinxit Solan. quod aberat ab edd. REITZ.

ead. l. 7. Ἐν βραχεὶ γὰρ ἀφειδῶσι πάντων) Illico enim nulli rei parcunt. Interp. Male. Vertendum enim fuerat: Nam, ut paucis absolvam, nulli rei parcunt. Id παιδᾶριον ἐνεκα monemus, nisi tamen ipsi per se viderent. FABER. Ego commate post γὰρ addito sensui consului. REITZ.

ead. l. 9. Πρόσθεν αὐ μικρὰν ταύτην ἐποίησαντο) Corru-

ptus locus, sed qui facile potest emendari. Legi quippe debet ἐποιήσατο, referrique ad Peregrinum, qui ex Christianorum caritate *lucrum uberrimum fecit*; cuius causam mox affert, πεπεικασί γὰρ &c. Cum haec scripsissem, animadverti, non aliter fuisse in Codice veteris interpretis: vertit enim, *neq. vulgarem rerum proventum lucrifaciebat*. Viden' tu, interpolatio quid faciat? FABER. Corrige ἐποιήσατε. GUYET. 'Εποίησατο) Ependationem T. Fabri ut necessariam in textum admisimus. Quid enim est, quod omnes libri nostri praeferunt, ἐποιήσαντο; SOLAN.

ead. l. 10. Πειπεικασί γὰρ &c.) Christianorum dogma. GUYET. Christianos hucusque levi quasi armatura adortus, totis iam viribus cominus aggreditur; quippe quos primo dementes ac furiosos, mox callido & nequissimo cuique ad fraudem patentes facit. Incipit iam hinc totius antiquitatis Ethnicae gravissima in speciem Christianorum infectatio, re ipsa praestantissimum testimonium. Quae enim duo ut dementiae stultitiaeque summa proponit argumenta, ea ipsa, rem recte putantibus, summa laus & eximia videbuntur merito sapientia. Prius enim illud de fide Christianorum quantum sit vide; quos ait *mortem ideo contempsisse*. Non id agam sane nunc, ut fidei nostrae sanctissimae certissimaeque fundamenta, quam solide iacta sint, ostendam: maioris id, quam harumce notarum, est molis, neque huius instituti; id modo mecum observes velim, nihil a nostris magnificentius de fide, patientia, ac fortitudine suorum unquam dici aut praedicari potuisse, quam ea sunt, quae huic veritatis extorfit vis, cum dicit, *adeo mente captos, ut mortem immortalitatis spe contemnerent, eique ultro fere sese offerrent*. (Huius constantiae meminit & Plinius ad Traianum X, & Antoninus etiam Imper. apud Euseb. IV, 13. Nostros enim hic non allegabimus. *Vinding. p. 13.*) SOLAN.

ead. l. 13. 'Εχόντες ἑαυτοὺς ἀποδιδόσθαι) Martyres nostros designat, quos Epietetus vel Arrianus aiebat id facere ὑπὸ μανίας ἢ ὑπὸ θάου: quos enim ibi Galilaeos vocat, nullus dubito, quin sint Christiani, lib. IV, cap. 7. FABER. 'Εχόντες) Non itaque verbis tantum, ut vani Sophistae, & ipsi graviore philosophi, contemptum mortis prae se ferebant; quorum pauci, cum in rem praesentem ventum est, erectum illum atque imperterritum obtinuerunt animum. Non ita, inquam, Christiani; apud quos mortis contemptus ex ipsa morte conspiciebatur, non ex sermonibus orationibusve ad

pompam fere & a periculo procul habitis: quibus scilicet inimicorum insana & impotenti prorsus rabie, supplicia omnisque generis tormenta imminabant. His non delati solum ac deprehensi cervices alacriter subdebant; facile, si libuisset, abnegando Christum subtraheretur; verum reperti etiam, qui sese morti ultro, ut hic vere ait, offerrent. Cuius rei exempla apud Christianos, qui illius aetatis historiam proximi ipsi scripsere, invenias non pauca: unum tamen in his eximium, ad quod respexisse hunc nostrum putem, narrat in Apologia priore, (anno uno aut altero ante hoc opus edita) Iustinus Martyr, quem vide. De eodem argumento consule etiam M. Aurelium Anton. XI, 3, & in eum locum Gatakeri notas, qui ex Clemente Alex. allato loco probare nititur, hoc ab iis factitatum, quos Ecclesia ut temerarios respuebat. Sed caute hic, si usquam alibi, iudicandum censeo: ut enim temeritatis culpa absolvi non posse arbitror, qui se ultro, nulla cogente necessitate, morti offerant; ita, ut heroicam quorundam non possum quin suspiciam fidem, qui se palam Christianos, nullo cogente, professi ad supplicia mox rapti sunt. SOLAN.

ibid. *Ἐπειτα*) Quemnam voluerit *primum Christianorum legislatorem* esse, qui verba hic facit, aut sub eius persona Lucianus, haud multum sane nostra interest; cum utrique parum nota fuerit Christianorum disciplina. Sive enim *Mosem* sive *Christum* innuere voluerit, quos solos leges agnoscere unquam Christiani, aut imperitum se prodiderit, aut sibi non satis constabit. Moses enim *pro fratribus habendos* eos solos sancivit, qui ex eodem genere oriundi, aut, per circumcisionem aliosque Christianis iam abrogatos ritus, inscripti essent: Christus autem huius dogmatis verus auctor, idem ille est, qui adorandus Christianis proponitur; cum ille diversos faciat. Unde & nonnullis Paulum designare visus est. Sed frustra laborant, qui, quod nescivit, qui dicebat, facere volunt ut sciverit. Sed pergamus. Christianorum eam fuisse dicit disciplinam, ut se pro fratribus mutuo haberent, idque legislatoris sui, quisquis demum ille fuerit, caritatis mutuae iactum fundamentum. Hoc qui ait, fando inaudierat; ut fors tulit, verissime. Quid dixerit, vides: quid veri subsit, minime monendus, quisquis Christianus haec legis. SOLAN.

ibid. *Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος*) Quis hic primus legislator Christianorum? ipsemet Christus, inquires. At non ita sentit

Lucianus. Quippe legislatorem hunc alium esse vult ab *ἁν-εσκολοπισμένου ἀνδρός*, quod sane in primis considerandum videtur. Paullum Apostolum designari existimo, rationibus iis adductus, quæ neminem latent, hac etiam non leviter commorus, quod toties apud Paullum fratrum appellatio, qua de hic agitur, occurrit. Aliud si intelligat Lucianus, fortasse alluserit ad aliquod Pseudo-Evangelium, ex eorum numero, quorum nomina, & aliquando testimonia, meminini me apud Epiphanium legere. FABER.

ead. l. 15. Παραβάγτες) Quid facias homini sibi tam turpiter obloquenti? En tibi Lucianum illum, tam acrem Deorum suorum in omnibus opusculis insectatorem, nunc sub nescio cuius periona Christianos in invidiam summam idem ob factum adducentem. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀνέσκολοπ. — σοφιστήν) Duplex his verbis crimen continetur, quod *Sophista*, quod *ut maleficus-crucifixus*. Ad prius quod attinet; toto coelo, quod aiunt, errat orator iste, qui *Sophistae* titulum Christo affingat, ab iis artibus alienissimo, quibus Sophistarum natio hominibus imponit: nec doctus, nec eruditus, humanave facundia spectandus noster Iesus fuit, ut in invidiam hac de causa adducatur. At id cum ignorarent isti, simulque Christianis orbem iam plenum conspicerent, nec qua ratione tot hominibus persuaderi doctrina, a recepta immane quantum abhorrens, intelligerent, ad id, quod promptum erat, decucurrere, ut dicerent auctorem illius doctrinae *Sophistam insignem*. Quibus si notior paulo fuisset, miracula potius, quibus fere suam innoxia religionem, carpenda fuissent: carpendae prophetiae, quarum implemento se Messiam esse, tot ante seculis humano generi a Deo promissum, demonstravit: carpenda praeceptorum sanctitas, quae, lenociniis verborum procul, mentes hominum suo splendore illustrat & trahit. Haec Celsus, alique, sed frustra, tentarunt, a Christianis doctoribus solidissime, & a rebus ipsis refutati. SOLAN.

Pag 281. l. 3. Κοινὰ ἡγοῦνται) Etsi verti potest, eo significatu accipiendo *κοινός*, quo locis aliquot novi foederis usurparur, mihi tamen sese probat emendatio, nempe *κενὰ ἡγοῦνται*, *vana & futilia esse existimant*. Neque enim Graeci, quod quidem commeminerim, ita usurpant *κοινός*. FABER. Huius loci sensum, scripturaeque huius veritatem iam pridem in dissertatiuncula asserui, quam *de stilo novi Testamenti* in Academia Franequerana editam, aliis eiusdem argumenti

affuere dignatus est Iac. Rhenferdus in eo syntagmate, quod eius opera an. 1701 prodiit. Quo cum amandare lectorem possem, ne tamen hac in parte operam nostram desideret, in pauca conferam, quae fufius illic a me sunt iam dudum observata. De emendatione, ut vides, cogitavit Tan. Faber; quibus inductus rationibus, vix satis assequor: nihil enim huic loco voce κοινὸς convenientius. Misso namque priore illo accusationis capite, ad posterius se iam accingens, a legislatore monet edoctos Christianos, sese mutuo *pro fratribus* habere. *Idcirco*, inquit iam, *omnia contemnunt*, (sua bona, scilicet, suas facultates) & eadem illa omnia *COMMUNIA habent* vel *ducunt*, (ut inter fratres decet.) Egregium sane encomium, primis illis Ecclesiae temporibus debitum, & ab infensissimis Christianae religionis hostibus vi veritatis extortum. Agnoscis iam germanam eorum progeniem, quos in Act. Apost. II, 44, *omnia habuisse communia* legis. (Inter Ethnicos primus Pythagoras κοινὰ τῶν φίλων esse pronuntiavit, & reapse inter suos comprobavit. Vide Porphy. N°. 33.) At in sequiorem id mox partem infectator trahit Noster, cum continuo ait: *si itaque transeat ad ipsos impostor, callidus, versutus, quique foro sciat uti & suis consulere rebus, repente dives fiet, usus hominibus facilibus, largis, & simplicibus.* Quae cum ita sint, & omnia usque adeo liquida & aperta, quid emendatione opus fuit, qua depravatur textus, non iuvatur? Fuit etiam repertus, qui vocem κοινὸς hoc in loco de *impuritate* contenderet intelligendam. Quo quid absurdius aut inscitius excogitari possit, non video. In G. tamen Pasoris Codice, qui forte ad manus pervenit meas, notatum video, κοινὰ *impura*. Huius discipulus Pfochenius arripuit. Sed, his missis, de re ipsa vide Iust. Mart. dial. cum Tryph. 308. SOLAN. Propter spem immortalitatis, propter amorem mutuum, *contemnunt reliqua*, opes, divitias, & *communia putant*, ut aquam, ut aërem. Nimis nota est vetus illa bonorum communio, nimis aperte eodem referuntur sequentia, quam ut vel de illa Hellenistica notione τοῦ κοινοῦ, h. e. *profani*, vel de emendatione in κενὰ, in mentem venire nobis debeat. GESN.

ibid. Ἄνευ τινὸς ἀκρ. πίστε.) Christianorum tam effusam in suos beneficentiam cum elevare aliter non posset, stultam fuisse ex eo ostendere conatur, quod quaestoribus aerarii sui temere pecuniam publicam committant, nec satis sibi ab eorum fraude caveant. Qua in re quamquam a Christianis

peccatum fuisse nullibi lego, cavisse tamen videntur Apostoli, ne committerent, ut huic crimini unquam ipsi paterent, cum, mensarum a se ablegata cura, verbi sibi solius ministerium reservarunt; Ecclesiisque, ut sibi viros quam probatissimos in eam rem quaeque praeficerent, auctores fuerunt. V. A&. VI. V. Cels. apud Orig. I, 8, & Cav. Praef. a 3. SOLAN.

ead. l. 6. Αὐτίκα μάλα ἐν βραχεῖ) Nemo non videt, istud ἐν βραχεῖ posse esse glossema τοῦ αὐτίκα μάλα; sed ut Graeci dicunt αὖ πάλιν, & βάσκ' ἴθι &c. ita hoc quoque stare potest. FABER.

ead. l. 7. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγγανὼν) *Simplicibus hominibus inhians*, ait interpolator, sed plane simpliciter. Vertere enim debuerat, *simplices homines illudens*. Ita Aristophanes ἐν Νεφέλαις, Μάτην ἐμοὶ κακλαύσεται, σὺ δ' ἐγγανὼν τιθήξει; quo loco quia, si satis memini, nil Graecus Scholiastes dixerat, turpiter vero se dedit Nicodemus Frischlinus, *tum neque a me flebitur, tu vero morieris ore hianti*. Bis peccat. Vertere: frustra ego tum flevero, tu enim me illuso morieris. Locum ipsum adire operae pretium erit. Eum si legisset H. Stephanus, non credidisset Lexicographis quibusdam male conciliatis, immo eos refutasset. Ceterum non hic tantum ea vox est ab Aristophane usurpata, sed in Ἰππεῦσι quoque tribus ante act. V versibus: — ἐγγανέϊται τῇ πόλει, — *urbem illuserit*; ubi Schol. ἐνυβρίσειεν. Iterum ἐν Σφηξίν. Κ' οὐκ ἐγγανέϊται — Scholiastes ἐγγελάσει. Ita enim usurpasse τὸ ἐγγάσκειν arbitror. Locus non succurrit. Ceterum interpretem depravavit interpolator; ille enim sensum viderat. Quippe qui, ait, *hominum idiotarum simplicitate abuti queat*. Eat nunc iuventus, & speciosae librorum fronti credat. FABER.

ibid. Ἐγγανὼν) Credebam olim, eodem sensu hic usurpasse, quo N. Δ. VI ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε dixit, & hic ἐπιχαλὼν scribendum esse; sed emendatione opus non est. Vide, quid ex Aristophane ad eam rem attulerit T. Faber, & confer Mισθ. cap. 14, ἀπεισί σοι πλατὺ ἐγγανὼν, emuncta scil. pecunia. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲ τῆς κολάσεως) Humanitati Praefidis tribuit, quod fortasse rescripto Imperatoris referri debuit. Consule Euseb. IV, 13, qui mihi ad manum nunc non est. SOLAN.

ead. l. 12. Οἰκίαν) In Ms. Cod. Bibl. Reg. legitur planissime, οἰκείαν, patriam, scil. γῆν. FABER. Οἰκείαν) Ex Ms.

Reg. G. In impressis enim omnibus erat οἰκίαν. Vid. cap. 30. SOLAN.

Pag. 282. l. 4. Παριανῶν πόλις) Στέφανος Πάριον, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ &c. τὸ ἔθνικόν Πάριος. ὁ πολίτης Παριανός. GUYET. Peregrini haec itaque patria, quod & Athenagoras confirmat, quem vid. p. 72 & 73, & Scaligeri notas ad Euseb. Chron. p. 220 & 221. Ubi errat vir summus, dum oblatam eam Apologiam M. Aurelio & L. Vero adstruere conatur; eo ipso, quo se Peregrinus combussit, anno. Vid. Ἀλεξ. c. 2. Optime autem hic ridet magnitudinem summae a Theagene dictae, quae, ut supra monitum est, ad decies ferme centena millia librarum Anglicanarum redibat: cum verus eius census octo ad summum millia efficeret. SOLAN.

ead. l. 14. Παριανῶν) Πάριον urbs in Hellesponto; vid. Stephan. περὶ πόλεων. LA CROZE.

ibid. Ἐκόμα δὲ ἦδ' η) Corrupta esse haec verba existimo. Reliqua enim omnia Cynicum sapiunt, sola illa coma abhorret a reliquo cultu. In descriptione autem cetera huic simili ἐν χροῦ κουρίας diserte dicitur, Δραπ. cap. 27; cui statim additur ἐν γενείῳ βαθεῖ. Mox ibidem cap. 28 additur ἐκόμα δὲ καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο sed ego levi mutatione scrupulum illum sustuli, dum, ut illic ostendam, doceo legendum esse ἐκόμα δὲ τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο. Certe apud nullum scriptorem κομᾶν simpliciter prolatum de barba, quod hic oportuit, dictum invenietur. Apud Xenoph. quidem, quod huc apprime facere mihi videtur, haec verba exstant p. ed. Steph. § 16, l. 15, πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομῆσης. Et hic itaque de barba aliquid additum oportuit, quod sine Mss. ope ut conicere non adeo difficile est, ita cum aliqua audacia coniunctum, si frequenter id fiat, videri possit. De locis ex Cynico ad hanc rem spectantibus vide nos ad illius opusculi cap. 1. SOLAN.

Pag. 283. l. 1. Ἀφεῖναι — τὴν οὐσίαν) Gymnosophistas aliosque, ut liberius philosopharentur, inidem interdum relinquare suas opes solitos, quod & discipuli Christi factitarunt, ad Ev. Matth. XIX, 27, compluribus exemplis, non omisso hoc Luciani, probat I. Elfner. l. d. p. 90, 91. REITZ.

ead. l. 2. εἶναι) Ἀφεῖναι εἶναι. Hunc pleonasmum verbi εἶναι vide etiam supra de Calum. cap. 20 & 16. Et Pseudol. cap. 6 & 25. Necyom. § 16. Eustath. ad Hom. Il. A, 20. Hemst. ad Iudic. vocal. fin. Diog. Laërt. vit. Plat. p. 168. φάναι — ἰατρούς εἶναι. REITZ.

ead. l. 8. Ἐφ' ὅδια τοὺς Χριστ. ἔχων) Quam memores Christiani fuerint hospitalitatis, ex acerbissimorum hostium Iuliani & Luciani testimoniis apparere, tradit I. Elsn. in Ep. ad Hebr. XIII, 2. REITZ.

ead. l. 9. Δορυφορούμενος) Ut Nryp. c. 14, & N. Δ. VI. Sic etiam usus est Philostr. V. Soph. p. 582, in Aristid. SOLAN. *ibid.* Ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν) Optime. Sed hinc emendandus locus, qui in Fugitivis (cap. 17) occurrit, ἐν ἅπασιν ἀφθόνας βιοῦντας. leg. ἀφθόνοις. FABER. Conf. infra Saturn. c. 19, ἐν οἷς εἰν. REITZ.

ead. l. 10. Εἶτα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείτους (ὥσθη γὰρ τι, ὥς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Impius Lucianus, & qui Christianos saepe suggillat, licet eos & eorum legem sanctissimam non noverit. Hoc loco manifeste confundit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Iudaei enim erant ii, qui offendeantur quodam ciborum genere; at Christianis (ut Petrus Apostolus docet) cibi nulli polluti existimabantur. PALM. Tandem ergo vanum hunc & sceleratum hominemprehenderunt Christiani. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡσθη γὰρ τι, ὥς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Accusat hic Tan. Faber auctorem, quod Christianorum legem non noverit, & confuderit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Verum ego quidem illud hic non video: quoniam per illa ἀπορρήτα τοῖς Χριστιανοῖς, quae ededit Peregrinus ille, intelligi possunt εἰδωλόθυτα, aut αἷμα, aut πικτὸν quae primis Christianis ex decreto Apostolorum erant ἀπορρήτα. Et ab illis diligentissime sese abstinuisse Christianos primaevos, docent Patres veteres. Certe Iustinus, Minutius Felix, Tertullianus, alique, ab εἰδωλοθύτοις sedulo sibi cavisse Christianos, tradunt. L. Bos.

ead. l. 15. Βασιλέως) Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. FABER.

Pag. 284. l. 4. Ἀγαθόβουλον) Eundem esse existimo, cuius in Demonactis vita meminit cap. 3. Vid. Chron. Euseb. A. C. 122. SOLAN.

ead. l. 5. Ευρόμενος) Plut. 627 f. SOLAN.

ibid. Χρίόμενος δὲ πληῶ τὸ πρόσωπον) Sic de Crescente Cynico Tatianus orat. ad Graecos: διὰ πληλύνει ὕψους δαιμονῶντα. Sordidi enim erant Cynici. L. Bos. Meminit & Tatianus πληλύνει ὕψους de Crescente Cynico loquens pag. 81. Quo vero consilio id egerint Cynici, non satis assequor; non enim sordes tantum norant. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον) Qui id faciunt, Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, qui *pellice laeva utuntur*, ut ait hominum omnium impudentissimus Martialis. Allusio facta ad ἀναφλῶν locum dedit ioco Aristophanis ἐν Ἐκκλησιαζούσαις, Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἀνθρώπον — quem optime animadvertit Graecus interpres; ait enim, Ἀναφλύστιον, παρὰ τὸ ἀναφλῶν, παίζει. Quod equidem non video cur Meursio displicuerit. FABER.

ibid. Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος) Corrigendus interpres, sed Graeca prius. Legendum enim, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλούμενων ἐπιδεικνύμενος, oratione habita probans, (id enim est ἐπιδεικνύμενος) hoc esse ex eorum numero, quae ἀδιάφορα, seu indifferentia apud philosophos vocitantur. Quod autem in Mf. Reg. legitur ἀδιάφορον, neminem sanae mentis morari debet. FABER. An scribendum, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλούμενων ἐπιδεικνύμενος; GUYET. Cynicum illud ἀδιάφορον ea sententia accipiendum, qua Sext. Empir. Pyrrh. I, 152: Καὶ παρ' ἡμῖν μὲν τὸ μοιχεύειν ἀπειρῆσθαι, παρὰ δὲ Μασσαγέταις ἀδιαφορίας ἔχει παραδεδοσθαι. Ceterum foedissimum illud ἀναφλῶν ipsi habitum esse ἀδιάφορον, disertius, quam vellem, ostendit Dio ille hac parte κοπρόστομος, non Chrysostomus, Orat. VI, f. de Tyrannide p. 96. GESN.

ead. l. 9. Νάρθηκι) Hieronymus in Marcellae viduae Epitaphio: nec mirum si in plateis & in foro rerum venalium fictus ariolus stultorum verberet nates. Sed hoc prorsus diversum. SOLAN.

ibid. Νεανικώτερα) Dedi vehementiora. Haec saepe verbi vis est, illustrata a Gevartio ad Statii Silv. I, 4, 51, f. Pappin. lectt. I, 32; itemque a Io. Andr. Bosio Diss. ad 2 Tim. II, 22, f. νεωτερικὰς ἐπιθυμίας. GESN.

ead. l. 10. Θαυμαστοποιῶν) Adi Casaub. ad Athenaeum & Theophr. Id vocat θαυματουργεῖν Xenophon ἐν Συμπόσιῳ. FABER.

ead. l. 12. Βασιλεῖ, πρῶτατον) Temporis ratio, de M. Aurelio ut intelligatur, non finit, cui haec alioquin optime convenient; nam octo utique anni intercesserint oportet, cum duas ante hanc Olympiades memorer praeter tempus, quod Romae ab eo actum incertum est. Antoninum ergo Pium designat, in quem etiam optime quadrant. SOLAN.

ibid. Πρῶτατον) Designat Imperatorem Marcum. Alii Vespasianum esse volunt. Mihi non placet. FABER.

ead. l. 15. Φιλοσοφίαν ὑποδύμενον) I. e. induentem, fuscipientem philosophiam. GUYET.

ead. l. 16. Τέχνην) Cynicorum enim ars erat conviciari. De phrasi vide Μισθ. c. 30; Ὀρχ. 9 & 21. SOLAN.

Pag. 285. l. 3. Ἀπηνόια) *Astutiam* interp. pessime, alioqui esset *περινοία*. FABER.

ibid. Ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος) *Reipublicae Procurator*, interpr. sed ridicule. Quippe vertendum fuit, *Praefectus urbis*. Si sub Vespasiano factum hoc intelligas, de Muciano loquitur. Sed mihi secus videtur. FABER. *τὴν πόλιν*) Romanam rempubl. fortasse. Nam *τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος*, *urbis praefectus*. GUYET. Quis ille ex historia, mihi non constat. SOLAN.

ead. l. 8. καὶ προσήλκυε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ) *Et tunc temporis profectus est ad Musonium* &c. interp. Sed longe a vero abit. Videlicet ignoratio τοῦ προσελκυεῖν homini imposuit. Sic autem intelligendus est locus: κατὰ τοῦτο (scilicet τῆς πόλεως ἐκβληθῆναι, id est, exsilium, de quo loquitur) προσήλκυε τῷ Μουσωνίῳ &c. *hac re fiebat, ut ad gloriam Musonii* (qui sub Nerone pulsus in-exsilium fuerat) *accessisse, aut pervenisse videretur*, vel, si ita mavis, *hac re adaequabat Musonios, Dionas* &c. Ne quis autem dubitandi locus sit, constat, ea tempestate Musonium exsulem non fuisse. Testem si vis, Xiphilinum dabo, qui nominatim Musonium excipit, καὶ πάντα αὐτίκα τοὺς φιλοσόφους ὁ Οὐρεσπασιανὸς, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἐκ τῆς πόλεως ἐξέβαλεν. FABER.

ibid. κατὰ τοῦτο) Ταῦτὸ scribing. videtur, i. e. & eodem transibat, quo Musonius, Dio, Epictetusque, & si quis alius &c. *eodem*, i. e. in eundem statum veniebat. GUYET.

ead. l. 9. Μουσωνίῳ) Apollonio Tyaneo hic coetaneus. Vid. infra Nep. c. 1, & Philostr. p. 125, cum notis, & 187. SOLAN. Musonius Rufus Epicteti praeceptor fuit, de quo multa Tacit. Arrian. Stob. I. I. WETST.

ibid. Δίων) Sub Domitiano etiam hic notus, exsul, quamvis sponte exfulasse dicatur a Philostr. p. 488. SOLAN.

ibid. Ἐπικτήτῳ) Cuius etiamnum scripta supersunt. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν) Post iter in Italiam, in Graecia, quae mox sequuntur, gesta sunt, VIII annis ante ultimam illam, qua se combussit, Olympiadem: unde conficitur, de Antonino Pio intelligenda superiora. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνδρᾶ) Herodem Atticum designat. Adi omni-

nō Philostratum vit. Soph. p. 551, ubi inter alia eius opera magnifica ait, Ἀρέθικα δὲ καὶ τῷ Πυθίῳ τὸ Πυθοῖ σταδίων, καὶ τῷ Διὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὕδωρ unde huic loco lux magna affulget. Ex Aeliano etiam discas, quam gravis Olympiae spectantibus fuerit sol; apud quem herus servo cum minari gravissima vult, spectatum se Olympiam missurum dicit, V. H. XIV, 18. Idem Philostratus disertis verbis ait, ἐπικολοῦθει δὲ τῷ Ἡρώδῃ κακῶς ἀγορεύων αὐτὸν ἡμιβαρβάρῳ γλώττῃ, pag. 563. SOLAN. Herodes Atticus. Vid. Philostr. vit. Sophist. L. II, § 5, pag. 551, 13; it. ibid. § 13, p. 563. Vide notas Olearii. LA CROZE.

ead. l. 14. Ὑδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ) Qui vertunt, adduxit aquam in Olympiam, poterant illi eadem ratione dicere, venit in Romam, in Athenas ivit. Delicias & lautitias hominum! FABER.

Pag. 286. l. 10. Τεττάρων ἑτῶν) Bene; neque enim plurimum annorum est Olympias. Inde illud Agidis dictum de Eleis ap. Plutarchum in apoph. τί δὲ ποιοῦσι θαυμαστὸν, εἰ δι' ἑτῶν τεττάρων μιᾷ ἡμέρᾳ &c. Alibi autem hoc ipsum dictum referens, καὶ τί μέγα, inquit, ἢ θαυμαστὸν ποιοῦσιν, εἰ ἐν ἑτσεὶ πάντε μιᾷ μόνον ἡμέρᾳ δικαιοσύνη χρῶνται; Ita & Pindarus Olympia vocavit πενταστήρα ἑορτήν, quae tu facile conciliabis, si Scaligerum in opere magno legeris. Ceterum qui Olympiadem & lustrum confundunt, peccant. FABER.

ead. l. 11. Τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος) Leg. τοῦ τὸ ὕδωρ &c. FABER. Lege τοῦ, τῷ. GUYET. Τοῦ τὸ) Emendationem T. Fabri secuti sumus. In impressis omnibus τοῦτο antea erat. SOLAN.

Pag. 287. l. 5. Δεινὴν τινα καρτηρίαν ὑπισχνούμενος) Legendum est, ἐπιδεικνύμενος, quod probari non est necesse. FABER. Hic quidem T. Fabro obsecuti non sumus, quia ratio mutationis etsi aliqua sit, non est tamen necessaria. Ferri enim vulgata potest; cum nondum in rem ipsam ventum sit. Si autem omnia sic levibus de causis apud veteres scriptores ex ingenio mutantur, quid tandem reliqui erit, quod ab iis vere profectum sit? SOLAN.

ead. l. 14. Φιλοκλήτην) Res ex fabulis nota est. FABER.

ead. l. 15. Μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῇς ὀπτήσῃ ἐαυτὸν) Solum non in tabernaculo torreat se ipsum, interp. Sed vertendum fuit, quodammodo se (vel fere se) in theatro cremabit. Arguit φιλοδοξίαν ventosi hominis, qui frequentem adeo panegyrim elegerat, in qua finem vitae imponeret. Cur non in solitudine potius, &

in remoto aliquo saltu, ut infra dicit Lucianus? Quid enim aliud facit Peregrinus, quam qui theatrum conscendit, ut ab omnibus videatur? FABER.

ead. l. 18. Καὶ κατὰ τοῦτο) *Hoc modo*, interp. Nescit, quid sit. Gallice diceret, & *en cette qualité il devoit être brûlé il y a long temps*. Sensus est: Cremari debuisset Peregrinum, non sponte & ultro in flammam insilientem, falsa quadam philosophicae mortis imitatione, sed unco trahi in ignem, ut impium in Deos & in parentem. FABER.

Pag. 288. l. 2. Χαρόντα) Hom. Odyss. M, 350. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀξύτερος) Corruptam vocem opinor; forsitan scripserit *ταχύτερος*, vide *Δρακ.* c. 22. Nam *ὀξύς* quidem usurpant *de tempore*, *ὀξύς* vero raro aut nunquam probi scriptores. Vide tamen *Nep.* cap. 5. Sed & quid *ὀξύς* ἡδονῇ sibi velit *ἔρωτ.* c. 25, memento. SOLAN. Non opus erit *ωκύτερος* emendare; quandoquidem *ὀξύς* celeritatem saepissime notare novimus omnes. Hippocr. Aphor. I, 1, ὁ δὲ καίριος *ὀξύς*. Noster *Amor.* c. 25, *ὀξύς* γὰρ ἡδονὴ παραπτῶσα φθάσει πρὶν ἢ γνωσθῆναι, πεπαισμένη. Ne plura, in re, cuius exempla ὅσα *κόνις* nobis obvia. At forsitan quia & dolor *ὀξύς* *acutus* Graecis dicitur, i. e. *vehemens*, ideo *ὠκὺς* hic praetulerit aliquis, ut ambiguum videretur. Sed nihil opus est, cum seqq. satis declarent, de celeritate sermonem esse. REITZ.

ead. l. 8. Ἐνθα μὲν δὲ θάπτεται ὁ σίον) Itidem olim apud Delum factum accepimus. Thucydides lib. III. FABER. Duo hic sedulo observanda: agrum Olympicum sacrum fuisse; vid. *Pausan.* 202, 5, ubi nominatim ibi locus quidam *ιερός* dicitur; 2) non licuisse illic quemquam sepelire. Clem. Alexandrinus p. 18 C. pluribus ostendit, multa templa sepulcra fuisse virorum insignium. SOLAN.

ead. l. 9. Πάσαι) Historia nota; tempus etiam notum: eo enim ipso die, quo Alexander Magnus natus est, conflagrasse hoc orbis miraculum traditur. SOLAN.

ibid. Τὸ ἐνδοξὸς γενέσθαι) Herostratum innuit, cuius nomen oblivione fuisset obrutum, nisi Theopompus in historias suas illud retulisset. Strabo. Plin. Agell. FABER.

ead. l. 12. Τοσούτος ἔρωτ τῆς δόξης ἐντέτνηκεν αὐτῷ) Adeo *inexpiabili amore gloriae tenebatur*. Interpolator pessime. Retulit enim ad Herostratum, quod de Peregrino dixerat Lucianus. Dein, quod *inexpiabili amore* dixit, fugit illum ratio; debuit enim *inexplebili* dicere. Verum imperitis Lexicographis credidit, & interpretem corrupit. Verte: *Tantus ei gloriae amor*.

inest. Loquitur enim ille anonymus de Peregrino etiamnum vivente. FABER.

Pag. 289. l. 1. Καὶ καταφρονεῖν θανάτου καὶ κακώσεως) Interpolator, & mortis contemptum & aerumnam, & id genus metus non horrere disceritis; plane contra mentem scriptoris: neque enim istaec ad patres & dominos sunt referenda, verum ad liberos & servulos eorum, qui ibi aderant. Sententia est: Vos ego, viri Graeci, lubens perconter, non παμμίανον illum Peregrinum, velitisne, sceleratos homines, qui usquam sint, huiusmodi praeceptorum tradi? Ah! cavete istuc dicatis; ita enim fieret, ut in iugulum vestrum involarent, nullo metu impendentis mortis a tanto scelerе deteriti. Quid autem? an & ii, qui in hoc coetu patres sunt, liberos suos in disciplinam vellent tradere huiusmodi magistro? &c. Ceterum interpolator depravavit interpretem. Numquid etiam, ait, maleficos & facinorosos, eius discipulos fieri cupiatis in eiusmodi tolerantia perdiscenda & morte contemnenda? Paene omiseram, legi in Mf. R. καύσεως, non κακώσεως, quod inprimis observandum. FABER. Καύσεως Mf. R. G. quod arripio, quia nullibi κάλωσιν, quae vox in omnibus impressis erat, eo sensu a probatis scriptoribus adhibitam reperio. SOLAN. Et si κακώσεως per se commodum sensum exhibere videtur; tamen quia sic supervacuum fere foret τῶν δειμάτων addere, meliorem lectionem inventam recipere non haesitavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ πρῶγμα) τὴν καῦσιν. GUYET.

ead. l. 8. Δέξαισθ') Ἀν δέξαισθ'; placet. GUYET. Δέξαισθ' ἂν) Εὐξαισθ' ἂν. KUSTER. Nihil emendatione opus est, quam hic offert vir doctissimus. Hoc tantum a me hic praestitum, quod cum in plerisque impressis legeretur δέξαισθ', ego B. 2. secutus δέξαισθε restitui, quod elegantius visum est. SOLAN. Δέξαισθ' ἂν) In mentem veniebat aliquando emendare hunc locum, & legere εὐξαισθ' s. εὐξαισθε. Blandiebatur maxima similitudo, quae inter compendia literarum δε & ευ in Mss. intercedit. Sed cum δέχεσθαι verbum eo intellectu saepius occurrat, qui commode ad hunc locum accedit, quod in vulgaribus quoque Lexicis annotatum, & exemplis probatum est; retineamus primam syllabam, sed in altera diphthongum admittamus optativi indicem δέξαισθε, ut modo βοῦλοισθε. GESN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς φησιν, ἀπρόντι) In tribus verbulis bis peccat interpolator: Ad Herculem, ut aiunt, profecto. Pessime. Vertendum enim fuit, ut ipse ait, proficiscenti. Ipse, inquam, non, illi aiunt. Praeterea proficiscenti, non pro-

scito; quippe ea narrat, quae nondum evenerant. Neque enim quisquam est omnium, qui istuc ἀπρίοντι ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Ceterum & ratio & Mf. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis πανευδαίμων καὶ συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς, eiiciam istud καὶ, & emendem versionem, *posset brevi felicissimus evadere*, se in ignem cum ipso praecipitem mittens. FABER.

ead. l. 14. Συμπεσὼν) Dele καὶ, ante συμπεσὼν. SOLAN.

Pag. 290. l. 1. Σικύνων) Corrige σικύνων. GUYET. Σικύνων) Corrupte antea legebatur σικύνων, non in uno aut altero, sed in omnibus, excepta sola B. 2. Ἀλεξ. c. 47, & translate Ἀπαιδ. c. 6. Apud Aristophanem Vespr. 146... p. 291, 1, δριμύτατος καπνὸς dicitur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἰδίων γὰρ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο) Locus est corruptissimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor anonymus, adstantes omnes dignos esse, qui fumo pereant. Ridiculum. Itaque adeo miror, reperiri potuisse & interpretes & lectores, quibus haec placerent. Legendum est non ὑμῶν, sed κυνῶν, id est, κυνικῶν φιλοσόφων. Lucianus philosophos Cynicos, in quibus est Peregrinus, dignos deputat; qui fumo pereant. Κύνες enim passim sunt κυνικοί. Sed; (ut semper doctus est Lucianus, &, quod de illo ait Eunapius Sardianus, ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι,) hoc loco facerrime dicit, Cynicos dignos esse, qui διὰ καπνοῦ pereant; videlicet Ἀντί- ci τοὺς ἀλάζοντας καὶ οὐδαμινούς, quales hic describuntur Cynici, καπνοὺς vocabant. Id docebit Scholiastes Aristophanis ad Σφήκας, & Suidas in καπνός· inde Aeschines cognomento Capnus. Vide, si te amas, Aristophanem. FABER. Ὑμῶν μόνων) An fumivendulos Cynicos esse significat? Videtur autem scribendum ἰδίων γὰρ καὶ κυνῶν μόνων ἂν γ. GUYET. Καὶ κυνῶν) T. Fabri emendationem in textum recepimus; quamvis in omnibus libris nostris ὑμῶν aut ἡμῶν, pro κυνῶν exstet. SOLAN. Ὑμῶν μόνων) Quod κυνῶν legi vult Faber, audirem, si relatio quaedam esset inter fumum, & Canes vel proprie dictos, vel metaphoricos s. philosophos Cynicos. Quidni per apostrophēn quandam hic dirigatur sermo ad Theagenem & Protea? Ceterum forte ad hunc locum aliquid facit, quod de Theagene aliquo habet Suidas, ἐκαλεῖτο δὲ καπνός, ὅτι πολλὰ ὑπισχρούμενος οὐδὲν ἐτέλει. Quod si hic Suidae Theagenes antiquior fuit Lucianico, ratio foret in promptu, cur ei suadeatur, ut fumo se potius, quam igne, interimat. GESN.

ead. l. 8. Κενταυρίου αἵματος) Intelligit cruorem Nefsi Centauri. FABER.

ead. l. 10. 'Εμβάλλει φέρων) De hac locutione confer, quae dixi ad Merced. Cond. c. 24. Vel potius, (quod illic nondum resciveram) Hemsterh. ad Dial. Mort. VI, § 3. REITZ.

ead. l. 11. Καθὰ περ οἱ Βραχμᾶνες — Κάλανον κἀόμενον) Cic. Tusc. D. V, c. 27: Quae barbaria India vastior aut agrestior? In ea tamen gente primum ei, qui sapientes habentur, nudi aetatem agunt, & Caucaſi nives hiemalemque vim perferunt sine dolore; cumque ad flammam se applicaverunt, sine gemitu adurantur. Consule ibi Davif. p. 360, qui & Valer. Max. III, 3, 6 ext. & Luciani hunc locum, item de Fugit. c. 6, ac Plutarch. T. II, pag. 499, cum Philone pag. 680, aliosque similia confirmantes adducit. REITZ.

ead. l. 12. Βραχμᾶνες) De Calano vide, quid Cicero scripserit Tusc. II, 21, & Davifii notae: & de Brachmanis c. 27. Adde & Δραπ. cap. 7. Magi autem, ut id obiter moneam, cum Brachmanis minime sentiebant. Vid. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. SOLAN.

ibid. 'Εκείνοις γὰρ ἑαυτὸν ἡξίου Θεαγένους εἰ· ζεῖν) Falsum est. Neque enim se Theagenes cum Hercule & Aesculapio comparavit, sed Peregrinum, quod ex superioribus patet. Emenda ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν. Interpolator non viderat, interpretemque corruperat, a quo hic locus ita fuerat conversus, illis enim praeceptorem suum assimilare consendit. FABER.

ibid. 'Εαυτὸν ἡξίου) Αὐτὸν scribendum videtur, i. e. Peregrinum. GUYET.

ead. l. 15. 'Ονησίκριτος) Is est, quem in hac narratione secutus est Plutarchus & Strabo in XV. Quae enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo scripta fuere, his plane ἀδεῖφα sunt. Erit itaque operae pretium locum ipsum apponere. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, κατακλιθεὶς, καὶ συγκαλυφάμενος, οὐκ ἐκινήθη τοῦ πυρὸς πλησιάσαντος, ἀλλ' ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν &c. Id est, Ita cum esset locutus, decubuit, seque operuit, neque, appropinquante igne, sese movit, sed cum servans habitum, quo decubuerat &c. quem Plutarchi locum si quis diligenter considerabit, facile ei fuerit intelligere, quid sibi hoc Luciani velit, κατὰ σχῆμα καίοντα, quod ignoravit interpolator, cum scripsit, deinde ordine dignitatis ingressi uruntur. At non ita vertendum fuerat, sed, cremuntur immoti & corporis habitu servato; quod Plutarch. dixit de Calano, ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν. Sed ne quis dubitet, adscribam

Luciani ipsius locum ex libello sequenti, ubi de his ipsis Brachmanibus agit. Ἀκούω δὲ, inquit, (c. 7) τὰ τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καὶ ἀμένοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. FABER. Egregias hic agnosce interpretationes. Obsopoeus: *veluti Onesicritus classis Alexandrinae gubernator ait, cum Indum ardentem, sicut fama est, conspexisset.* Benedictus: *at Onesicritus Alexandri gubernator, cum Calanum, ut aiunt, conflagamem vidisset.* Vidit ergo Benedictus, Obsopoeum largiorem esse, quam pariuntur Graeca, & verbum φησὶν notare non nisi alterutrum posse, vel ait, vel *sicut fama est.* Quid decrevit ergo is ipse? nempe accepit pro *ut aiunt*, pravo sane iudicio. Non enim magis aiunt, Calanum conflagasse, quam Onesicritum id vidisse. Sed & vide, unde comparativa locutio pendeat. Scribit Benedictus, *illi enim non insiliunt in ignem, ut Onesicritus Alexandri gubernator, quasi vero & Onesicritus insilisset.* Quin immo Lucianus Onesicritum unum auctorem huius historiae citat, & ideo non potest imperfecta multitudinis ac rumoris citatio locum habere, & plane sufficere debet, si veritas, *ut Onesicritus Alexandri gubernator viso Calano ardente refert.* Maxime miror, Benedicti istam versionem placuisse Tan. Fabro, tam minute singula haec quondam recognoscenti. GRON.

ead. l. 17. Φησὶν) Hanc vocem vir doctissimus dum oscitans legere omittit, mortis genus Onesicriti doceri hic affirmat not. ad Diog. Laërt. p. 151 B. SOLAN.

ibid. Ἐπειδὴν νήσῳσι) Ἐπειδὴν πυρὰν νήσῳσι, ut supra, legend. videtur. Τὸ νήσῳσι solirarium non placet. GUYET.

Pag. 391. l. 1. Εἰτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίονται) Aliena videntur & insititia, ut ex praecedentibus & seqq. videre est. GUYET.

ead. l. 2. Ἐκτρέφαντες) Ex iis, quae modo attulimus, legendum ἐκτρέφαντες. FABER. Ἐκτρέφαντες) I. e. immutantes. An ἐκτρέφαντες legendum? Infra Fugitiv. c. 7 de iisdem: οὐδὲν τοῦ σχήματος, ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. Vide locum. GUYET. Ego cum Tan. Fabro malim ἐκτρέφαντες, ut Δραπ. c. 7 in omnibus recte scribitur. SOLAN. Ἐκτρέφαντες) Ita quoque correctum inveni in marg. B 1. Sed & firmatur emendatio, quod Dial. seq. Fugit. c. 7, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἐκτρέποντες, constanter legitur. REITZ.

ead. l. 3. Οὗτος δὲ τί μέγα) Locus mire depravatus videtur. An sic rescribendus? Οὗτος δὲ τί μέγα ποιεῖ; εἰ ἐμπει-

ὅν οὐ τεθνήσκει, συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός· οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ὢν ἀναπνέησσεσθαι αὐτὸς καὶ ἡμίφλεκτος. GUYET. Commate apposito sensum adiuvi, ut intelligatur, *quid magni scilicet est, veluti τί θαύμα;* *quid mirum?* Tumque non opus erit cum Guyet. ποιεῖ infercire. Sed nec in reliqua eius emendatione acquiesco; nec Gronovianum μεταναπνέησσεσθαι satisfacit, nisi auctoritate verbum firmetur. Tamen verum est, *spem exsiliendi* requiri, & negationem abundare; nisi μὴ hic valeat *numquid*, ut in interrogandi formulis solet, vel pro *quin* valere possit, i. e. *non desperabat, quin exsilire possit*. Quod pluribus indagare temporis angustia prohibet. REITZ.

ead. l. 4. Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπνέησσεσθαι αὐτὸν καὶ ἡμίφλεκτον) Non a spe non resiliturum ipsum & femiustum. Interpol. Hoc quid sit, intelligere arbitror hominem natum neminem. Interpretandum fuerat, *cum extra spem non sit, quin femiustus quoque* (aut, *quin vel femiustus*) *ex igne sit resiliturus*. Mihi tamen Graeca oratio magis facta magisque elegans videretur, si legeres μὴ οὐκ ἀναπνέησσεσθαι. FABER. Certe Benedictus, etsi in priorum sententia aberrarit, in posterioribus voces, prout sunt, expressit, quod Tan. Faber prorsus non facit, cuius versio plane par foret Graecis ita conceptis οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ἀναπνέησσεσθαι αὐτὸν, cum extra spem non sit, quin ex igne sit resiliturus. Nedum ut admitti possit, quod tentat, gemina negatio ante verbum ἀναπνέησσεσθαι. Sed ut habeas expedita omnia, apparet errorem scripturae corrigendum esse, & pro μὴ ἀναπνέησσεσθαι, reponendum μεταναπνέησσεσθαι. Nam in sententia verbi μεταβάλλεσθαι idem Faber toto coelo errat, cum rectissime Benedictus reddiderit GRON.

ead. l. 5. Μὴ ἀναπνέησσεσθαι) Δὴ ἀναπνέησσεσθαι. GUYET. Μὴ ἀναπνέησσεσθαι) Phrasin apud Nostrum huic similem frustra quaesivi. Vid. Mss. cap. 33, οὐκ ἀνέλπιστον ὡς ἂν καὶ ἄλλοι ταῦτ' ἐν συμβαίῃ. SOLAN.

ead. l. 7. Μεταβάλλεσθαι) Mutatum iri. Interpolat, male. Vertendum fuit, *mutare sententiam*. De re praesenti loquitur: iam enim tergiversabatur Peregrinus. FABER.

ead. l. 8. Διηγείσθαι) An scribendum διηγούνται; GUYET. Placet coniectura. REITZ.

ead. l. 10. Ἡ μὲν) Lege ἡμῇ. GUYET. Nihil muto: nam dis iunctim apud Nostrum aliosque scribi amat, licet parum interesse putem, utro more scribas, (vid. supra Toxar. c. 50) & pro lubitu scribas modo ἡ μὲν, modo iunctim ἡμῇν dedisse; quare vulgatum servandum: sed ne ὅθεν ὅπως quidem, ut

Guyetus voluit, apud Nostrum alibi reperio. Periz. ad Aelian. II, 7, ridet eos, qui iungunt, & ab Hebraeo *אמן* derivant, exempla quoque τοῦ ἡμῶν, in iurandi formulis usitati, quaedam affert. Apud Hom. II. I. 57, Ἡ μὲν καὶ νέος ἐστὶ, recte edd. licet Seber. ἡμῶν indicet. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποθάνει) Sic plerique impressi. H. & P. ἀποθά-
νει prave. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀναδύναι) *Emergere*, interpol. Non potuit peius: hoc enim loco ἀναδύναι est *subterfugere*, *tergiversari*, ut ii faciunt, quos promissi poenitet. Quod vel Homerus docuisse potuit Iliad. H: ἀλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύ-
ναι ἀπ' λαῶν ἐς ὅμιλον. — Ita in Odyss. ἀπλῶς μὴ τις μοι ἀνα-
δύη. — Itaque dixit Eustathius, τὸ ἀναδύναι, ἐν ἰσῶ εἶναι τῆς ἀναποδίσαι, εἰτουν, ὑποχωρῆσαι, idem esse, atque ἀναποδίσαι seu ὑποχωρῆσαι. Hefychius aurem vertit μεταβουλεύειν, *consilium mutare*. Ceterum interpolator corruptit interpretem, qui sic verterat: *Neque promptum iam illi est a proposito regredi*. Eat itaque corrector, quo dignus est. FABER.

ibid. Συνόντες κύνες) Cynici, quod supra dicebam. FABER.

Pag. 292. l. 4. Παλαιούς δὲ) Το γέλοιον est in hac particu-
la δὲ innuit enim, non esse antiqua illa oracula, sed εἰρωνι-
κῶς. FABER.

ibid. Δαίμονα νυκτοφύλακα) Haud dubie adversus terrores nocturnos, lemures, larvas, spectra &c. Est quidem apud Plautum Deus Nocturnus in Amphitryone, & passim apud veteres Nox Dea; sed nil ad hanc rem. FABER.

ead. l. 5. Βαμῶν — χρυσοῦς) Ex Athenagora patet, statuas ei erectas; cuius locum infra adduximus ad c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων) *Et aureas sibi cre-
tum iri*, interpolator. Ridicule. Existimavit videlicet, χρυ-
σοῦς esse casus quarti, quod εὐθείας est. *Sperat Peregrinus, fore
ut aureus stet*, id est, ut aurea statua sibi ponatur. Quod ita
irritum est, & tralatitium, ut paene pudeat exempla proferre.
Sed a Luciano ipso non abibo: in Tim. circa med. δέδοκται
τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χρυσοῦν ἀναστήναι τὸν Τίμωνα, *Senatui
populoque placuit aureum Timonem statuere*, id est, auream Timo-
ni statuam ponere. Virgilius: *Nos te marmoreum pro tempore fe-
cimus*. Et Horatius: *Albanos prope, te, lacus Ponet marmo-
ream*. Qui autem χρυσοῦν legi debere dicat, nae is suam periti-
am aperuerit. FABER.

ead. l. 13. Προκάρτω τοῦ ὀνόματος) Scio quidem, ὄνομα su-
mi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa Lu-

ciani faceta est. Debuerat dicere, Proteus ille Deus προπά-
 τας fuit nostri Protei; sed quia ille Sophistes κυρίως vocabatur
 Peregrinus, non Proteus, maluit dicere προπάτας τοῦ
 ὀνόματος, nominis progenitor, vel nominis primus auctor. Nam
 quid sit propater, ignorare me fateor. FABER.

ead. l. 14. Μαστίγων) Ut Cybeles galli. Καυτηρίων autem
 quod additur, videri potest favere sententiae eorum, qui inu-
 stam hederæ folii figuram statuunt a Ptolemaeo Iudæis. Qua
 de re vide nostram notulam ad Humphredi Prideaux Galli-
 cam versionem T. III, p. 178 & seq. Meminerint, qui hinc,
 ad confirmandam suam hac de re sententiam, argumentum
 petere volent, Lucianum aliquid novi cruciatuque talis herois
 sacerdotibus dignos comminisci; & aliunde firmiora proferant,
 quibus vero saltem similis fiat ea, quam tuentur, opinio, a
 Palmerio si non everfa, certe concussa graviter & ruinam
 minata. SOLAN.

ead. l. 17. Δαδουχίαν) Quæ de futuro oraculo iam dicta
 sunt, Alexandri Abonotichitæ oraculum respicere mihi vi-
 debantur: nunc cum δαδουχίαν etiam memoret, res certa
 est. Hincque liquido conficitur, ante annum Chr. CLXV in-
 stitutum hoc solemnne. Vide 'Αλεξ. c. 38. SOLAN.

Pag. 293. l. 1. Σιβύλλαν) Sibyllina oracula vides iam ob-
 trudi coepta, quæ pro re nata ex sua iam obscuritate a cal-
 lidis hominibus eruebantur, aut potius fangebantur, quæ
 quantum ipsis Christianis fraudi fuerint, non nostrum nunc
 est inquirere; & a viris iam doctissimis abunde præstitum
 est; quamvis non desint inter Christianos, qui eis æquam
 cum sacris ipsis voluminibus fidem, incauti sane & supersti-
 tiosi homines, adhibeant. Consule eruditissimi H. Prideaux,
 quæ post hæc scripta prodiit, Historiam toto iam Christia-
 no orbe notissimam. SOLAN.

ead. l. 11. Βάκιδος) Tres Bacides fuisse, docet Aelianus V.
 H. XII, 35. Hinc autem colligere est, totam hanc Anonymi
 orationem, a Luciano aut prorsus fictam esse, aut, si quæ
 fuit, recusam: talia enim ex tempore fundi carmina verissi-
 mile non est. Quamquam cum dies aliquot intercesserint in-
 ter prolatum a Cynico Sibyllæ oraculum, & hanc oratio-
 nem, potuit etiam hoc Bacidis oraculum interea factum iam
 tum expromi. SOLAN.

ibid. Ο Βάκας) Huius χρησμολόγου meminit aliquoties Ari-
 stophanes, ut ἐν ὄρνισιν & ἰππεύσιν. Scholiastes tres eius no-
 minis commemorat, ut & Suidas, qui Scholiastæ locum in

fese transfudit. Eiusmodi hominem aetas patrum nostrorum vidit, Nostradamum. Ceterum duas aut tres ex eius praedictionibus apud Herodotum legas in VIII. Sed multo plures apud Pausaniam. FABER.

ead. l. 15. Κυνελάπικας) Convicium Aristophanicum. Intelligit Lucianus impostores. FABER.

Pag. 294. l. 5. 'Εν καλαῖς Πάτραισιν) Intelligit Theagenem Cynicum, quem infra (c. 36) designat, ὁ γεννάδας, ὁ ἐκ Παιτρῶν inde enim domo erat. FABER.

ead. l. 9. Ταῦτ' εἰπόντος) Hucusque anonymi continuata oratio est. Cetera Lucianus veluti ex sese. FABER.

ead. l. 11. Κατέβη) Ut supra de eodem concionem habituro dixerat ἀνέβη, c. 7. SOLAN.

ead. l. 12. Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ) Locus ex Homero ad Theagenem translatus. Est autem primus versus τῆς ζῆρα-λαδίας. Huius loci venustas ei non apparet, qui versum integrum non legit, propter ἀμροτελεύτιον, quod mirifice ad ridiculum facit. Sic autem se habet: Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης, id est, etiam si biberet Nestor, eum tamen clamor non latuit. FABER. Homer. Il. Ξ, 1. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐ γὰρ οἶδα) Miror sane, rem huiusmodi curiositatem Luciani effugisse; quin potius ipse Lucianus sub eius persona latere voluisse censendus est. SOLAN.

Pag. 295. l. 1. Ἑλλανοδίκαι — Ὀλυμπίαν) Consulendus hic Pausanias in Eliacis, ut topographiam huius Dramatis recte assequens. SOLAN.

ibid. Πλῆθριν) Circo, interp. Retinendum fuit, in *Plathrio*; locus erat in Gymnasio Eleorum. Pausanias: (202, 6.) ἔστι δὲ ἐν γυμνασίῳ τὸ καλούμενον Πλῆθριν. ἐν δ' αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τοὺς &c. FABER.

ead. l. 2. Ταῦτα μὲν σοι) Leg. ταῦτα μέντοι. FABER. Vulgatam contra Fabrum multis exemplis, ubi σοι sic abundat, defendit Iens. in Lectt. Lucian. pag. 62, occasione verborum in Timone T. I, c. 52, τοῦτ' ἐν σοι. At vix mihi persuadeo, vulgatissimum illum pleonasmum latuisse Fabrum; sed τοι hic elegantius ei visum, ac melius respondere sequentibus, in quo me non habebit adversantem, ut primum auctoritas Codd. accesserit; sed cum & vulgatum probum est, quod recte contendit Iensius, nihil movendum. REITZ.

ead. l. 3. Ὀπισδόμορος) Credibile est, fuisse magnum aliquod atrium, aut quid tale, Iovis templo annexum. Eodem in loco Herodotus olim suas recitavit historias, ut auctor est

Lucianus alibi, (Hr. c. 1.) Ceterum ὁπισθοδρόμος & προναὸς opponuntur. Diodorus XIV: οὐ μόνον γὰρ ἐν τοῖς προναοῖς καὶ τοῖς ὁπισθοδόμοις τῶν ἱερῶν &c. Legendus autem tibi omnino Lucianus in Fugitivis, (cap. 7) ubi historiam hanc ἐκκερυφοῖ. Ibi de Cynicis dicitur: καὶ θεῖς τὸν ὁπισθοδόμον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες. FABER. I. e. posterior pars templi Iovis Olympici. GUYET.

ead. l. 7. Κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνες) Qui sint κήρυκες & Εὐμολπίδαι, norunt omnes, praeter illum, qui Luciani Pseudomantim (cap. 39) convertit. Cum enim simpliciter interpretandum esset, Ceryces & Eumolpidae, (quemadmodum passim, praecipue autem apud Aemil. Probum in Alcibiade) homo meus praecones & egregios cantores esse maluit. Hoc autem loco nil nobis cum eiusmodi κήρυξιν. Non esse autem hunc locum de iis intelligendum, qui ἐν κύκλοις κηρύττουσιν, ludam, opinor, operam, si probem. Nec etiam de praeconibus ludorum placet accipi. Deinde quid sit retro praeconum certamen? Verum quidem est, ἀγὼν significare non certamen tantum, sed & locum certaminis, apud Homerum, norante Eustathio: quemadmodum οἶνος vinum, & locum, in quo venditur; ἔλαιον oleum, & locum, in quo venundatur, ex Poluce, & χορὸς apud Homerum in Od. Θ, pro loco τῆς χορείας, ita δαίγμα duplicem significationem habebat norante Schol. in orat. contra Polyclem: sed quid fiet τῷ κηρύκων; Sane locus hic a doctis examinari debuerat, quod quia nondum fecere, dicam, quod mihi videtur. Legendum hic puto non κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος, sed κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυῖας. Audi, quaeso, Pausaniam in Eliacis: τῇ στοᾷ δὲ, ἔνθα οἱ Ἑλλανοδίκαι διημερεύουσιν, ἐστὶν ἐγγὺς ἄλλη στοᾷ, τὸ μεταξὺ αὐτῶν, ἀγυῖα μία· ταύτην ὀνομάζουσι Κερκυραϊκὴν οἱ Ἡλεῖοι. Nemo non videt, quam recte huic Luciani loco conveniant, quae a Pausania dicuntur. In huiusmodi autem locorum appellationibus, vicorum, platearum &c. quam saepe peccent exscriptores librorum, nimis multa exempla probant. Haec nostra est de hoc loco sententia, donec aliquis meliora protulerit. FABER. Hunc locum sollicitavit vir doctus, & contendit legendum esse κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυῖας. Ignoscat, si non possum accedere suae sententiae: locus enim Luciani sanus est, nec minimam recipit mendii suspicionem. Κηρύκων ἀγὼν locus erat, ubi praecones de artis excellentia & vocis contentione certabant. Testis Diodorus lib. XVIII, ubi de epistola regis Alexandri,

quam miserat, ut in Olympica celebritate recitaretur, sic ait: ταύτην δὲ προσέταξεν ἐν τῇ πανηγύρει διὰ τοῦ νικη-
σαντος κήρυκος ἀναγνώσθηναι, id est, eam autem iussit in
publico coetu legi a praecone, qui victoriam obtinisset. Iulius
Pollux lib. IV, c. 12: πρότερον δ' Ὀλυμπίᾳσι τῶν ἐπιχω-
ρίων κηρυττόντων, οἱ ταῖς ἱερουργίαις ὑποδιηκονοῦντο, πρῶτος
τῶν ξένων ἠγωνίσατο τὰ Ὀλύμπια Ἀρχίας Ὑβλαῖος· καὶ
τρεῖς ἐφῆξεν Ὀλυμπιάδας ἐνίκα, καὶ Πυθοῖ δ' ἐνίκα, καὶ
εἰκὼν τις ἦν αὐτῷ Πυθική καὶ ἐπίγραμμα

Ὑβλαίῳ κήρυκι τόδ' Ἀρχία Εὐκλέος υἱῷ

Δέξαι ἄγαλμα' εὐφρων Φοῖβ' ἐπ' ἀπημοσύνη,

Ὅς τρίς ἐκηρυξεν τὸν Ὀλυμπίας αὐτὸς ἀγῶνα

Οὐδ' ὑπὸ σαλπίγγων, οὐτ' ἀναδείγματ' ἔχων.

Id est, Primum autem Olympiae, cum soli eius regionis prae-
cones, qui in sacris ministrabant, admitterentur, primus extero-
rum certavit Archias Hyblaeus, qui tres continue Olympiadas
vicit, & Delphis etiam Pythia vicit, & exstat eius quaedam
imago Pythica:

Hyblaei praeconis hanc Archiae Euclēi filii

Accipe statuam lubens, Phoebe, ob eius incolumitatem,

Qui ter ipse certavit praeconio in agone Olympico,

Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.

Ex his pater, praecones etiam de voce certasse, & inde se-
quitur, fuisse illi certamini locum assignatum, de quo hoc
loco fit mentio apud Lucianum. Videndus Georgius Syncel-
lus pag. 208, post Olympiadem 88, ubi inveniuntur haec
verba ex Africano: σαλπικτῶν καὶ κηρύκων ἀγὼν προσετέθη
ἐν Ὀλυμπίᾳ, id est, iubicinum & praeconum certamen aliis cer-
taminibus additum est Olympiae. Videtis Iosephi Scaligeri epi-
stolam numero 448. Ceterum de interpretatione vocum ὑπο-
σαλπίγγων & ἀναδείγματα non contendam, si quis certio-
ra docuerit: nam ex sola nostra coniectura eas interpreta-
tus sum sine auctoritate, nisi quod Hesychius habet ἀνα-
δείγματα ἡνίας περὶ τρεχέλοισ, quod satis firmat nostram
interpretationem: scilicet collum fasciis comprimebant, ne
rumperentur nimia contentione arteriae, & ut sonus vocis
elativer fieret. De voce ὑποσαλπίγγων, quam ex sola con-
iectura interpretatus sum, exspecto, qui me doceat: alibi
enim non reperitur. Hesychius in voce Σάλπιγξ haec ha-
bet: σιγνηροσαλπιγξ ἀντὶ τοῦ κήρυξ. Unde conieci, prae-
cones usos fuisse quodam tubulo argenteo vel aereo tanquam
tuba, ut eorum vox maior & clarior audiretur. PALM. No-

tavit pater quoque hic coniecturam liberam & indoctam T. Fabri, & ut ab ea caveretur, iussit inspicere Ciceronis epistolam ad Lucceium. In schedis notavit videndum Scaligerum in Graeca Eusebii pag. 420. Fabrum priorem in Agonistico pag. 293 & 294. Et sane quomodo latuerunt illa in extremo Demonacte, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἀναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα, Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἀθλῶν ταμίας, Καίρως δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν; GRON. Ὅπισθε δόμον Iovis Olympii fuisse auditorium, vel ex Herodoti Lucianei principio itemque Fugit. cap. 7 satis apparet. Nec ergo dubium, praeconum ibi etiam certamina potuisse institui. Ἀγὼν etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Porro κατόπιν tum ad locum tum ad tempus posse referri, tralaticium est. Itaque post agonem praeconum significat, vel, postquam certarunt praecones; vel, post s. pone eum locum, ubi certare solent. Utrum hic verius, difficile dictu est, & parum ad sententiam refert. GESN.

ibid. Κηρύκων ἀγῶνος) Non satis firma & liquida T. Fabri mihi videtur emendatio, ut recepta scriptura ideo muretur, quamvis corrupta esse possit. Integram itaque rem aliis relinquo, id tantum moniturus, in inscriptione a Palmerio ex Polluce allata legendum videri ἀναδείγματα, quod longe ad rem aptius, quam ἀναδείγματα. De certamine praeconum vid. Nostrium Δημων. c. 65. SOLAN.

ibid. Ἀγῶνος) Τύπου τινός. GUYET.

ead. l. 14. Μακρὰ χαίρειν) Cur hoc praeferam, vid. ad Navig. cap. 2, Rhet. Praec. cap. 10, Bis Accus. cap. 21, Gall. cap. 23. REITZ.

ead. l. 15. Πλὴν τότε τοσοῦτον ἐπήκουσα) Tunc magnum hoc audiavi, interpol. quod ridiculum ἐς τὸ ἀκρον. Neque enim hoc loco τοσοῦτο magnum hoc significat, & qui ita existimant, nae illi haud dum etiam multa Graece legerunt. Quid cum Graeci dicunt, τοσαῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο, &, καὶ ταῦτα εἰπας ἐπέσχε, & τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἰπὼν εἰς τὴν αὐλὴν ἐπανήλθεν, & Ioseph. in II ἀρχαιολογ. καὶ τοσοῦτον δεσφόρεβα δις. sub finem cap. 111, quomodo verteres? Videtis, haec una vacula sensum pervertit. Nimirum non animadverterat interpolator, τοσοῦτο nil esse aliud in huiusmodi loquendi generibus, quam τοῦτο. Cuius rei pudet citare testes; tamen si vacat, adi Suidam & Stephanum. Interpretem corrumpit interpolator. FABER. Plane non necessaria temporis illa definitio, & opinor scripsit πλὴν τότε τοσοῦτον. Sic alibi. GRON.

ead. l. 16. Χρυσῶ βίῳ) Ita Pindarus χρυσοῦς ἵππους vocavit eximios. Ita Catullus aureolos pedes puellae, & alia ὅσα κόνις. Sed non modo χρυσοῦς pro pulchro, verum & ἀργυροῦς. Ita plerumque exponit interpres Homeri, quem ineruditum vulgus Didymum vocat. FABER.

Pag. 296. l. 1. Ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι) Quod supra dixerat ἐξαερωθῆναι. FABER.

ead. l. 9. Προήσενθαι τῷ πυρὶ) Nec cum in ignem mitterent. Interpolat. falso. Non metuebat Peregrinus, ne in ignem ab adstantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto libello) sed non arbitrabatur permiffuros unquam, ut sese in ignem sponte & ultro coniiceret: qui sensus longe alius est. Interpretem sequi noluit corrector. FABER.

ead. l. 10. Δεδογμένα, ἀδόκητον) Restitue, ut in Mf. R. δεδογμένα, πάντῃ ἀδόκητον αὐτῷ &c. FABER.

ead. l. 11. Ὁχρίαν μᾶλλον) Rectius & elegantius in Cod. Mf. Bibl. Reg. ὡχρίαν ἔτι μᾶλλον ἐποίησε. FABER.

ead. l. 16. Τῇ αὐτῇ ποιῇ ἐλαύνονται) Hac poena exagitantur. Interp. Sed vertendum fuit, hac Furia exagitantur. Ποιῶν enim hoc loco Furia est: res notior, quam ut probari debeat. Inde supra dixit Lucianus (c. 30) δόξης ἐρινυῦ. FABER.

Pag. 297. l. 6. Τετράκισ) Olympias, qua se Peregrinus vivum cremavit, incidit in annum aerae Christianae CLXV. Vid. Euseb. Chron. cum Scaligeri notis. Quartam eandem viderat Lucianus. Si continuas spectasse ponas, in Graeciam appulerit post annum Chr. CL: si quando vero peregre fuisse, cum celebraretur, quod vero proprius adest, malis, paucis ante CLum annis in Graeciam primum venerit. Iuniorum autem, necdum clarum, venisse constat ex Δικ. c. 27. Ex quibus omnibus anno circiter CXX natum colligo; Rhetoricae CLX valedixisse; hunc denique librum ante quinquagesimum aetatis annum scripsisse. SOLAN.

ead. l. 8. Νύκτα — προειρήκει) Noctu praemonuit. Interpolator, male. Νύκτα enim hoc loco non est pro νυκτός, seu νύκτωρ: sed προειρήκει νύκτα dixit Lucianus, quemadmodum Iuvenalis, de Statio, opinor, promittique diem. Apud Cicero-nem est, & apud Varronem & Livium, prodixit seu praedixit diem. Interpres proxime ad verum, nossem ei rei destinavit. FABER.

ead. l. 11. Ἀρπίνης) Quid sit Harpina seu Harpinna, docebit Pausanias in Eliacis. FABER. Pausaniae locus est Eliac. 2, p. 200, 18 Wechel. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ἀρπινιάτης καλού-

μενός ποταμός καὶ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πόλεως Ἀρπίνης ἀλλὰ τε ἐρείπια, καὶ μάλιστα οἱ βωμοί. Οἰκίσαι τε Οἰνύμαον τὴν πόλιν καὶ δεῖσθαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Ἀρπίνης. Eadem Stephanus, qui v. Ὀλυμπία eandem urbem facit Pisam, Arpinam, Olympiam. Nempe in eadem proxima vicinia fuere, ut tamen distincta & Pisae & Arpinae rudera possent illa adhuc aetate ostendi. Fluctuante libri inter Ἀρπίνα & Ἀρπίννα. Etiam Straboni esse restituendam pro Ἐπίνα, videre Casaubonus, & Berkelius ad Steph. GESN.

ead. l. 15. Ἐς ὄργυιαν τὸ βάθος) Βάθος de altitudine, f. dimensione a solo ad auras assurgente, (ut Obsop. convertit) aequè dici ac de profunditate, nihil quidem est novi: sic βάθος ἀέρος, de summo coelo, quique ibi opponitur tartaro, Eurip. Med. v. 1297. Sed unius orgyae altitudo non est tanta, ut alta inde praedicetur pyra; nec repetitio illa ἐν βάθει, τὸ βάθος valde aridet. Interim βάθος de latitudine, f. densitate hic accipi potest, ut βαθὺ λήϊον Homer. Il. B, 1475 atque alibi passim, de segete densa, & βαθεῖα ὕλη. Il. E, 555. Et Aelian. V. H. XIII, 1. Χόρτοι καὶ θάμνοι βαθεῖαι, *gramina ac frutices profundae* convertit in Diod. Sic. Rhodom. L. II, c. 49, satis ad verbum, cum densae potuisset; licet & Virgil. *nemus profundum* eodem significatu dixerit, ut notavi in Ambiguis. Sic de densitate phalangis, sive latitudine, Arrian. Exp. Al. I, p. 7, ac Thucyd. frequenter. REITZ.

ibid. Δάδες ἦσαν τὰ πολλὰ) Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyrae formam & materiam describit. Putavit interpres, δᾶς non aliud significare, quam fax. Sed est arboris species, quae Latinis *taeda* dicitur, de qua Plinius passim, & ideo vertendum erat, *etaeda ut plurimum constabat*. PALM. An δᾶδες ἐστήσαντο πολλαί; sic certe mallet: nam etsi vulgatum probe Graecum, minus tamen huc conveniens videtur, prae altero illo. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Ἡ σελήνη ἀνέτ.) Media de nocte profectum audisti: Lunam nunc demum ortam legis: extremus hic celebritatis dies; ergo aut post XI^{um} lunaris mensis diem coepae erant Olympiae; aut ultra dies quinque ei solemnitati concedas necesse est: quorum neutrum a viris doctis facile impetrabis, quos Potterus secutus est. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ ἐκ Πατρῶν) Ille *Patranus*, interp. Stephanus; seu Hermolaus ἐν τοῖς ἔθνικοῖς agnoscit Πατρεύς, at Πατράνους non agnoscit. Itaque dicendum fuerat *Patrensis*, ut usur,

pavit Cicero. Ceterum locus hic de Theagene est intelligendus. FABER.

ead. l. 10. Ῥόπαλον) Alibi docet, quanti postea vaenierit; Ἀπαιδ. cap. 14; quem locum, si non memineris, omnino adi. SOLAN.

ibid. Ἔσθη ἐν θόβῳ) Pontius in passione Cypriani. LA CROZE.

ead. l. 13. Ἡ μεσημβρία) Versus meridiem nempe Zodiacus, solis & Planetarum via, templum peculiare Deorum. Item meridie quiescunt daemones, facile, si turbentur, irritandi. Vid. Theocr. Idyll. 1, 15, & illa μεσημβρινὰ ἀσυχία apud Callim. in Lav. Pall. 72. Huc forte pertinet τὸ μεσημβρινὸν δαιμόνιον, quod dederunt οἱ ὅ, J. 91, 6. GESN.

ead. l. 14. Δαίμονες μητρῷοι καὶ πατρῷοι) Deme Tragicam magnificentiam, & erunt, quos invocat, Daemones, ipsi Manes animae felices maiorum. Hierocles ad A. C. 3, p. 38 Needh. Τὰς ἀνθρωπίνας ψυχὰς ἀληθείᾳ καὶ ἀρετῇ κοσμηθείσας Δαίμονας καλεῖ, ὡς δαίμονας καὶ ἐπιστήμονας κ. τ. λ. Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequuntur. GESN.

ibid. Δέξασθέ με) Sic apud Sophoclem Orestes in Electra p. 66: ἀλλ' ὃ παιρῶτα γῆ θεοίτ' ἐγχαῖροι Δέξασθέ μ' εὐτυχούντα ταῖς δὲ ταῖς ὁδοῖς Σὺ τ' ὃ πατρῶον δῶμα. SOLAN.

ead. l. 16. Περισχέσθην) Περισχέθη a περιέχομαι, ut ἐσχέσθην ab ἔχομαι, sine litera serpentina in medio usitatus, quam ἐσχέσθην, quod tamen cum ab σχῆθω possit esse formatum, expungere non sustinui contra edd. optimas. REITZ.

Pag. 299. l. 8. Ἀποπνίγεις ἐπ' αὐτοῖς) Odore malo affectus, interpretes; sed nil tale. Ubi enim, quaeso, odor ille malus in ἀποπνίγεσθαι; Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur, nisi ad Cynicos περιστάντας τὴν πυρὰν, ut a Luciano describuntur? Sed ignoravit interpretes, quid sit ἀποπνίγεσθαι ἐπ' ἀνδρώπῳ, aut quid tale, praesertim vero apud Atticos, quos hic Noster studiosissime imitatur. Exempla sunt passim apud Aristophanem, & Demosthenem, & (quis interp. indiligentiam non miretur?) apud ipsummet Lucianum in dialogis ἑταιρικοῖς. Est autem ἀποπνίγομαι ἐπὶ τούτῳ πράγματι, quod Latini dicunt, ea res me urit, me enecat. Terent. uro hominem. Horat. uxor seu tibi candidos &c. Aristophanes κάομαι. Sed in re ita perspicua sit φεῖδ' ὁ τῶν παραδειγμάτων διὰ τὸ πλῆθος. FABER. Quae de vi verbi ἀποπνίγεσθαι hic Faber disputat, dubitatione carent: & tamen malim hic dixisse Lucianum causam aliquam Physicam sui discessus. Ridere se horum hominum stultitiam proficitur; vix ergo est, ut eo-

dem spiritu dicat, se ab illis s. propter illos ἀποπνιγῆναι, prae indignitate paene suffocatum. Itaque opto in aliquo libro bono inveniri ὑπ' αὐχμῆς vel ὑπ' ἀτμῆς, ut dicat, cum molestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus, discessionem se parasse. Interpretationem dedi, quae utrique sensui sic satis convenire videtur: nam ea res potest esse affectata illa Cynicorum tristitia, potest esse fumus & nidor ustulati Protei. GESN. Sic distinguendum: ἀποπνιγείς, ἐπ' αὐτοῖς ἀπώμεν φ. ὁ μ. i. e. post haec, his peractis. GUYET. Non inepta videtur Guyeti distinctio, eamque amplecterer, donec melius quid suppeditent libri. Ἀποπνιγείς autem sine effectu recte intelligitur, pro paene suffocatus sum, ut in fab. Aesop. 41, μύριμ' ὑπὸ τοῦ ρεύματος ἀπεπνίγεται, mox addito ἐσώθη. Sic moriens pro morti proximo, qui tamen sanatur. Phalar. Epist. 21, ὅτι καὶ θνήσκοντά με — ἔσωσεν. Iterum Epist. 52, ὅτι πρότερον τρίς ὑμᾶς ἀποθνήσκοντας ἐν σιτοδείᾳ εἴσωκα. Cic. 2 de Divin. cap. 66, cum — telo venenato ictus esset, eoque vulnere MORERETUR; eundem tamen sanatum esse, eodem capite narrat. Plura dedi in libro de Ambig. Tir. Facio. Ad do Diod. Sic. IV, cap. 63, pag. 307 m. ubi μετέπειθεν ait de Theseo aliter suadere conanti, at sine successu. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν) Ad fustes venerunt, interpol. Istud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter scribendum, scilicet ἦξαν, irruerunt, involarunt &c. Estque Attica syncope ab αἴσσω, ut apud Aristophanem linguae Atticae canonem legitur ἐν Πλουτῷ Ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεῶ, Exsiluerunt e templo dracones duo. Ita alibi Aristophanes, & ei synchronos Euripides. Atque ita legisse interpretem, fidem fecerit eius versio. Sic enim habet: A nonnullis quoque eorum ad fustes concursus est. Vides, lector, quantum interpolatori debeat interpretes. Quid si libellum aliquem absque ullo duce interpretandum suscepisset? FABER. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν) Sic edidi ex l. & Fabr. Nam est ab αἴσσω. Conf. supra Bis Accus. c. 6, ἐπὶ τὴν πύραν αἰξάντες. Nam etsi vulgatum ἦξαν, quod verterant, ad fustes concursus est, omnino defendi potest, & venire ad manus, tela, Latinis ac Graecis usitatum fateor: tamen quia aorist. ἦξα ab ἦκω mihi quoque suspectus, eo magis alterum arripui. ἦκον & praeterit. ἦκα frequentissimo quidem in usu, at ἦξα non dum notavi. Taceo, quod maiorem impetum atque iracundiam significet αἴσσω, quam ἦκω, adeoque hic aptius. Eandem ob causam Perizon. ad Aelian. V. H. III, c. 42 f.

ἐπὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἦξαν recte praetulit ex Ms. cum alii quodque ἦξαν ab ἡκω haberent. Confer infra Fugit. c. 6. Supra Demon. c. 4 pr. ἀνίπτοις γε ποσὶ πρὸς ταῦτα ἦξεν, ubi certe ἦξεν locum vix haberet. Sed punctum subscript. & illic operae male omisere: quod in talibus addendo lectionem emendare, non meretur nomen mutationis; adeoque nihil criminabuntur vulgatae patroni. REITZ.

ead. l. 15. ἦξαν) T. Fabri emendationem lubens amplector, mendose in *Amst.* ed. impressam: cum enim in omnibus suis Luciani impressis ἦξαν inveniret, ἦξαν restituit ab αἰσσω quod in *I.* ed. nisi me oculi fallunt, etiam exstat. Vid. apud Nostrum ipsum Δικ. cap. 6, ἐπὶ τὴν πῆραν αἰξάντες & Nep. c. 3; quin Δρακ. 6 ita etiam in *V.* 2. legitur; ubi vide notam nostram. SOLAN.

Pag. 300. l. 9. πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος) Legendum est voce unica προσανίσχοντα, id enim postulat τὸ ἀσπάσασθαι. Προσανέχω & προσανίσχω, οἷον. Prius illud apud Suidam, qui προσανέχοντι vertit per ἐξέχοντι, qui locus a Porto male intellectus est. Vertendum enim fuerat προσανίσχοντι, id est, orienti, ut ἐξεχ' ὃ φίλ' ἥλιε. Apud eundem Suidam linea sequenti lego unica voce προσανίσχοντα ἥλιον, ἀνατέλλοντα. Quem locum esse Luciani puto, hunc ipsum, inquam, qui nunc nobis in manibus est. FABER. Iubebat Solan. conferre Menip. cap. 7, ubi quidem lego, — εἰσθεὶς πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, videoque edd. nonnullas προσανατέλλοντα coniungere; sed male profecto. Utrum vero hic προσανίσχοντα cum Fabro connectendum sit, dubito. Non saltem illico id facio: etsi phrasis hic paulo alia, & ἀσπάσασθαι πρὸς ἥλιον sine subiecto, quod quis adorat, salutarve, insolentior videtur; tamen προσανίσχων aequae hic incommodum videtur ac προσανατέλλον, dum ratio duplicis compositionis nulla apparet: alioqui id admitterem, ubi auctoritas accederet; quia ἀσπάσασθαι πρὸς τινὰ minus Graecum videtur, quam verbum compositum, cuius exempla non habeo; sed analogia προσαναπίπτω & similia obvia. REITZ.

Pag. 301. l. 1. Χαρίεντα) Gratum, interp. Satis prodit, nescire se, quid sit χαρίεις. Est enim praeter significationes vulgares doctus, peritus, eruditus. Id fuse ostendit Casaubonus in commentariis ad Athenaeum, doctis, Iuppiter, & laboriosis. Sed, ne ἀσύμβολος abeam, addam loca aliquot. Lucianus in libello, cui titulus est, πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, ita scri-

bit (cap. 16:) πλὴν ἀλλὰ μετρίωτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν οἷος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαρίεντι καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς. Vide, τὸν χαρίεντα & τὸν ἰδιώτην inter se opponi. Sed is locus Luciani pessime conversus est. Apud Plutarchum cum Perianther quidam, medicinae arte clarus, laudaretur, verum mala poemata scriberet, ei Archidamus, τί δὴ ποτε, inquit, ὦ Περίανδρε, ἀντὶ χαρίεντος ἱατροῦ κακὰς ποιητὴς καλεῖσθαι ἐπιθυμοῖς; Ubi iterum videre est, κακὸν ποιητὴν opponi χαρίεντι ἱατροῦ. Hunc locum male intellexit Raphaël Regius. FABER. Conf. supra Iov. Trag. cap. 48, & Quom. Hist. c. 16, quaeque utroque loco notata. Adde hic, non semper tamen viros literatos intelligendos; sed generaliter omnes honestiores & gratiosos, quo sensu ap. Diod. Sic. frequens, ut L. XI, cap. 86 f. χαρίεστατοι τῶν πολιτῶν, atque alibi non semel. REITZ.

ead. l. 2. Ψιλὰ ἂν ὥσπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμενη) Eorum, quae gesta erant, vel tenuissima, quemadmodum tibi, exponerebam. Interpolator. Ubi, quis risum vel indignationem teneat? Hiscene licere hominibus bonos scriptores attingere? & quae optime ab interprete erant conversa, depravare? Sic enim plane & diserte interpres: illi rem omnem nude & simpliciter, ut aëla erat, quemadmodum tibi, commemorabam. FABER.

ead. l. 3. Βλάκας) Hos Dial. Alex. f. Pseudom. vocabat παχεῖς. BOURD.

ead. l. 7. Γύψ ἀναπτάμενος) Non opus est, ut cum Lemonio proleg. ad Var. Sac. fol. 11, suspicemur, rideri hic Christianorum, de columba e Polycarpi rogo evolante, fabellam; aut in totum adeo Polycarpum eadem opera perstringi, qui ignis supplicium appetierit. Satis, quod vel ex hoc libello apparet, audacter & petulanter insultat Christianis: nec causa, cur nomini parceret a se contemptissimo. Quid erat porro vulgatus, quam aquilam emitti in consecratione Romana? Vultur canis instar inter aves, ut inter homines Cynici. Facile ergo haec in mentem venire scurrae nostro poterant. Et quid si fabella ipsa Christiana est recentior? f. gratis conficta, f. ex corruptione actorum martyrii orta, quae ipse emendare conatur Lemonius? GESN.

ead. l. 8. Ἐλῖπον γὰρ) Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere γὰρ potius, quam γυν; Facit ea res πρὸς τὸ σεμνὸν, novaeque apothefei magis convenit. Somnium, inquires. At audi Eustathium ad Iliad. Quo loco ait Athenienses praetulisse τὸ, ὃ Δάματρε Doricum, τῷ, ὃ Διμήτηρ, quod commu-

ne erat & Atticum etiam. Locum ipsum praestat apponere : Ἀθηναῖοι δὲ προσλόμενοι τοῦ, ὃ Δῆμητες, κοινοῦ ὄντος καὶ Ἀττικοῦ, τὸ, ὃ Δάματες, Δωρικόν, ὅτε τι θαυμαστικῶς λέγουσι, μαρτυροῦσι καὶ αὐτοὶ σεμνὰ τῇ φωνῇ τοῦ Ἄλφα. Possem addere Hermogenis locum lib. 1. περὶ ἰδεῶν, cap. 6, ubi agit περὶ τῆς σεμνότητος sed non vacat transcribere. FABER.

Pag. 302. l. 2. Ἑπταφώνη στοᾶ) Pausanias in Eliacis auditor est, dictam quoque fuisse ποικίλην, (cave cum Attica eandem esse putes) & a nonnullis Ἠχοῦς Στοᾶν appellatam. Rationem addit, βοήσαντι δὲ ἀνδρὶ, ἑπτὰκις ὑπὸ τῆς ἠχοῦς ἡ φωνὴ ἐπὶ τὰδε καὶ ἐπὶ πλέον ἔτι ἀποδίδεται p. 170 editionis Sylburgianae. FABER. Addit cl. Bel. de Ball. Plutarchum de garrul. pr. τὴν μὲν γὰρ ἐν Ὀλυμπίᾳ στοᾶν ἀπὸ μιᾶς φωνῆς πολλὰς ἀντανακλάσεις ποιοῦσαν, ἑπτὰφωνον καλοῦσι.

ibid. Κοτίνῳ) Videlicet corona Olympiaca. FABER.

ead. l. 5. Ὅν ἐγὼ μικρὸν ἐμπροσθεν ἀφήκα πέτεσθαι) Quem ego paulo ante volare omisi, interpol. quo quid potest esse deterius? Luciani facetissimum dictum aperiam. Dixerat supra χαρίεστατος scriptor, se, dum Peregrini mortem fatuis quibusdam & κεχηνόσιν ἀνθρωπαρίοις narrat, paucula quaedam ἐπιτραγωδεῖν inter cetera autem evolasse vulturem e rogo &c. Quae res cito in plures sparsa est, ut est *humanum genus avidum auriculatum*, ait Lucretius. Itaque adeo hic senex, credulus & religiose mendax, vidisse se dicit vulturem illum; & tamen, ait Lucianus, memor eris, optime Croni, me auctorem fuisse illius fabellae, neque τῷ ὄντι quidquam tale factum fuisse; nam, nesciens ne sis, vulturem ego illum ἀφήκα πέτεσθαι, illum e sinu emiseram, id est, mendacium illud deridendis istis fungis asperseram &c. Interpres corruptus ab interpolatore scripserat: Quem ego paulo ante volantem dimiseram. FABER.

ead. l. 6. Καταγελῶντα τῶν) Lego καταγελῶν τῶν, alioqui διὰ σχήματος dictus fuerit vultur καταγελᾶν τῶν ἀνοήτων. FABER. Καταγελῶντα) Καταγελᾶν. GUYET. Καταγελῶν τὰ) Καταγελῶν necessario cum Fab. legendum duxi; sed ne periret syllaba, (risum teneatis amici) καταγελῶν τὰ meliore iure mihi coniiicere licere, dein cogitabam; cumque coniecturam meam a Fl. adiuvari deinde cognoscerem, quae καταγελῶν τα dispescuit, etsi accentu in τὰ omisso, (quod seqq. edd. occasionem praebuit ea connectendi) nil dubitavi sic edere. Nam licet non absurdum sit καταγελῶντα ad vulturem referre, qui fin. c. 39 etiam humana voce loquens in-

ducitur, id tamen non amplius hic agitur; sed manifestum est, risum esse hominis. Non videtur intellexisse Solan. qui adiecerat, Flor. lect. malam esse, & Fabro semel obsecutus forsan obnubilata mente invenire non potuit, qui τὰ τὸν τρόπον cohaerent. Sed non opus ista connectere, cum τὰ τὸν ἀνείηται scil. ἀνθρώπων πράγματα, καὶ βλακικῶν (κατὰ) τὸν τρόπον, optime procedant. REITZ. Igitur καταγελαῖν etiam accusativo iungitur? GESN. in *Addend.* Iungitur accusativo apud LXX, Syr. VII, 12, μὴ καταγέλα ἀνθρώπων ὄντα ἐν πικρίᾳ. Sic multa similia a κατὰ composita & genitivo & accusativo iunguntur, ut observat etiam Abresch. in anim. ad Aeschyl. Sed quia Lucian. alias perpetuo utitur gignendi casu, ut patebit ex Indice maiore, iam nihil muto; sed veniam oro, quod Solani mentem festinans non viderim, & recte sentientem castigarim. REITZ. *ibid.*

ead. l. 9. Τίνας δὲ κορώνας οὐκ) Ae. Menagius in animadversionibus ad Diogen. Laërtium (p. 148) multis scriptorum testimoniis confirmat legendum esse τίνες χειλιδόνας, quae verissima & maxime congruens lectio est. ALM. Nihil mutandum esse, monet Kuhnius ad Pausan. p. 787, quem vide. SOLAN. Si Menagius ad Laërt. 6, 78, ex libro, quod non indicat tamen, protulit χειλιδόνας, audiendus forte fuerit. Ceterum non dicit, quis praeterea hirundines ad sepulcrum Hesiodi congregarit: ac videtur totum hoc ἄπαξ λεγόμενον. Itaque temerarium fuerit mutare aliquid, idque tanto magis, cum κορώνη, Apollinea avis, prophetam proinde decens, longaevitatis porro & famae loquacis symbolum esse possit. Quid si etiam lusit hic Lucianus, & rapaces volucres voluit Cynici sepulcro addere? quid si ad νυκτοφύλακα retulit? noctuis certe noctem turbantibus & terrentibus, infestae cornices. Quidquid eius sit, nihil profecto nos cogit, ut dicamus, Hesiodi sepulcro certum genus avium ab Luciano hic assignatum. Hoc tantum cogitur ex illius verbis, similem olim de Hesiodi tumulo fabellam percrebuisse: quod genus avium eum celebraverit, nescio an alias, hic certe non refertur. GESN.

ead. l. 10. Τὸν Ἡσιόδου τάφον) De loco vide Thucyd. III, 96. Vid. Men. ad Diog. Laërt. pag. 148 F. qui pro κορώνας, χειλιδόνας reponit. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰκόνας) Luciani coniecturam eventus comprobavit. Athenagoram audi, p. 72 D. E. τοῦ Ἀλεξάνδρου ἔτι ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ ὁ τάφος καὶ ἡ εἰκὼν. Deinde parentatum

ei docet hoc titulo, ἐπηκόῳ Θεῷ, p. 73. Τὶ δὲ Πάριον Ἀλεξάνδρου καὶ Πρωτέως (Τρῶας) Νέρυλλίου εἰκόνας ἔχειν, ὃς ἀνὴρ τὸν καθ' ἡμᾶς. An & alibi habuerit, incertum. SOLAN. Recte coniecit Lucianus. Athenagoras Legat. p. 107 Dechair. Ἀρδρίας τοῦ Πρωτέως, τοῦτον δὲ οὐκ ἀγνοεῖτο (alloquitur M. Philosophum, eiusque L. Verum fratrem) ῥίψαντα ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ περὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ αὐτὸς λέγεται χρηματίζειν. GESN.

ead. l. 12. Οἷς καὶ ἐπεσταλμένοι) Hoc ad S. Ignatii imitationem factum putat Pearsonus Vindic. Ignat. P. I, c. 2, p. 261 ed. Cler. Temporis certe illius morem fuisse, cyclicas quasi epistolas dimittere, satis constat. Huc etiam referendi, quos appellasse ait Lucianus Protea suum νεκραγγέλους καὶ νερτεροδρόμους, quos cum Θεοδρόμοις illis Ignatianis recte vir summus comparabat. Exstat erudita commentatio Erdm. Rud. Fischeri edita Coburgi 1718 de Θεοδρόμοις veteris ecclesiae legatis, ubi nec huius loci mentio omittitur, pag. 119. GESN.

ead. l. 13. Ἐλεγον) In impressis omnibus ἔλεγον. Sed quis? lege ἔλεγον, ut referatur ad sequentia. SOLAN.

ead. l. 15. Διαθήκας) Testamenta, interp. Διαθήκας καὶ παραίνεσις, verte, praecepta & admonitiones. Alludit ad Pythagoreos, a quibus sua praecepta ita vocitabantur. At fortasse, dixerit quispiam, alluserit ad καινὴν διαθήκην Christianorum Lucianus, ut est semper derisor. Et si id concederem, non tamen inde sequeretur, vocem hanc verti per testamentum debere. Nam ἡ καινὴ διαθήκη significat novum foedus, quemadmodum ἡ παλαιὰ διαθήκη vetus foedus. Quis enim ibi mortuus est, cuiusea lex dici queat testamentum? FABER.

ead. l. 16. Καὶ τινὰς ἐπὶ τούτων πρεσβευτὰς) Legendum est ἐπὶ τούτοις. finem enim & προαίρεσιν designat istuc ἐπὶ. Cum haec ad oram libelli adscripsissem, animadverti in Cod. Reg. legi ἐπὶ τούτῳ. Cuius lectionis sententia eadem plane est. FABER.

ibid. Τούτῳ) Sic Mf. R. & G. In impressis omnibus τούτων. SOLAN.

Pag. 303. l. 9. Ἦκον) Si de reditu Peregrini ex Aegypto intelligas, incidet necessario in primum Luciani in Graeciam adventum; cum XV aut XX fere intercesserint anni. De voce Ἦκον monendus es, nostram esse l. edit. emendationem; in reliquis enim libris est ἤκον. SOLAN.

ead. l. 12. Τινὰ Ἀλκιβιάδην) Amores & παιδικὰ Socratis,

ut vulgus scriptorum existimat; sed quam ab hac foeditate remotus fuerit Socrates, omnium, quotquot unquam fuerit, hominum optimus & sanctissimus, satis superque ostendunt divina illa Xenophontis ὑπομνημονεύματα; tum praeterea ipsius vita nuper a viro doctissimo, & linguae Graecae peritissimo D. Carpentario conscripta. Hoc itaque ausim asserere: Si quis morte obita sensus tellure sub ima est, Socratici gaudent Manes, & grandior Umbra Ambulat Elysium, tanti scriptoris honore. FABER.

ead. l. 14. Γρόφου καταβάτος καὶ κύμα παμμέγες ἐγείραντος) Caligine oborta & fluctum ingentem excitante. Interpol. pessime. Γρόφος enim hoc loco turbo est. Idque satis ostendit nomen appositum καταβάς. Deinde, qui quaeso fieri possit, ut caligo attollat mare, quod diceret Lucianus, καὶ κύμα παμμέγες ἐγείραντος; Rem vero terribilem, caliginem noctu fuisse. Videlicet sunt haec aegri somnia. Intelligit enim Lucianus turbinem illum, qui vulgo dicitur ἐκνεφίας, de quo Apuleius in libello de Mundo, & alii. Eustathius enim vocem hanc (γρόφος) deducit a νέφος. Plerisque omnibus dici videtur δρόφος, quasi παρὰ τὸ δροεῖν τὰ νέφη. Quae tu passim reperies: neque iuvat transcribere. FABER.

in Schol. col. 1. l. 3. Εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ) Quid hoc sit, ignoro. SOLAN.

Pag. 304. l. 1. Θανάτου κρείττων) Morte potior. Interp. Quid sit ἀνὴρ θανάτου κρείττων, omnes, opinor, norunt; quid sit vir morte potior, non item. Vertendum itaque fuerat, vir morte superior, quem mortis metus non deprimit, non frangit, ut e contra ἀνὴρ θανάτου ἥττων is est, qui mortis pavore debilitatur, prosternitur & plane abiicitur. FABER. Fortior, robustior ipsa morte, s. victor mortis, vel qui eam contemnit. Ita χρημάτων κρείττων habuimus supra de Merced. Cond. § 19 f. θυμοῦ κρείττων, Hermot. cap. 12 f. Et φθόνου κρείττων, ibid. c. 76 &c. REITZ.

ead. l. 7. Ψυχρὸν) Subaudi ὕδωρ, ut νεαρὸν, pro νεαρὸν ὕδωρ, ἐλλείπει, Etymol. in νεαρὸν. A νεαρὸν est νερό Graecorhomaicum. GUYET. Supple ὕδωρ ellipsi. Ut νεκρὸν, pro νεκρὸν ὕδωρ. Vide Etymologicum Magnum in νεκρὸν. A νεκρὸν, est Graecorhomaicum νερό. MENAG.

ead. l. 8. Καίτοι) Forſan καί γε. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν) Ordo: ἐγὼ αὐτὸς αὐδὲ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Sed forte sic legendum:

Ἐγὼ δ' αὐτὸς, οὐδὲ πρὸ π. ἡ. &c. GUYET. Quae versio haec est, quam nobis offert Benédictus & sequitur Faber? ceterum ego neque ipse ante paucas dies vidi. Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid est? aut quomodo ad Graeca? multo melius & rectius Ob- sopoeus, ceterum ego quoque illum non ita multos ante dies conspexi. GRON. Emendationem Guyeti non reiicerem, si au- thoritas accederet: nam quamquam exempla haud pauca constructionis immutatae vidimus, ut de Calumn. cap. 19, ἐπειδὴν ἐντὸς ἀπαξ τευχῶν γέγονται; item Philop. cap. 22, Parasit. c. 16 & 2, Bis Accus. c. 34, Rhet. Praec. c. 18, de Imag. c. 11; sic tamen pro lubitu transponere negandi par- ticularum, periculosum est; verum & infra Tragopod. v. 313, Οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοῖβη Σάτυρος Μαρσύας. Et Homer. Il. E, 150. Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρον ἐκρίνατ' ὄνειρους, ubi οὐκ ad ἐκρίνατο pertinet, non ad ἐρχομένοις, & Scholiast, atque Eu- stathius amphibolian pronuntiant. Clarkius vertit, quibus non, ad bellum proficiscentibus, senex interpretatus est somnia, sive, quibus nequidquam, cum ad bellum proficiscerentur, inter- pretatus est somnia. Eoque minus, cum & in Dial. Meretr. XII, p. hui. ed. 254, οὐ sic transponitur, quando ait, οὐχ ἑώραν τὰ ἁσέμνα ἐν' ubi οὐχ omnino pertinet ad ἐν, nam non negat se vidisse, sensisse, sed non unum fuisse affirmat. Propter talia iam nihil mutarem. Confer & infra Sat. cap. 8 pr. REITZ.

Pag. 305. l. 1. Τῷ δακτύλῳ) Τοῦ ποδός. GUYET.

ead. l. 2. Τί σοι δοκεῖ ὁ Δημοκρίτης) Huius loci venusta- tem corrumpit interpolator. Quid tibi, inquit, videtur facturum fuisse Democritus, si haec vidisset? merito virum irrisset. Inter- pres autem, antequam interpolatus fuisset, quanto melius? Quid tibi, inquit, facturum fuisse videtur Democritus, si horum spectator contigisset? numquid pro dignitate virum derisset? Sen- tius est. Cum tanta in Peregrino gloriae sitis fuerit, censen- tu, Croni, satis unquam & κατ' ἀξίαν δοξάριον τοῦ ἀνθρώ- πινου derisurum fuisse Democritum? Dii boni! unde illi tantus risus suppetere potuisset? Haud dubie prius ei fuisset emoriendum, quam hominem pro virtutibus, ut dice- ret Terentius, exagitare potuisset. FABER.

ead. l. 4. Πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα) Quod de risu Democriti dixit Lucianus, idem de lacrimis Heracliti scripserat Iuvenalis: Mirandum est, unde ille oculis suffecerit humor. FABER.

IN FUGITIVOS.

Pag. 306. l. 1. ΔΡΑΠΕΤΑΙ) Dixi antea, hunc Dialogum non esse Luciani. BOURD. Non videtur esse Luciani. MARCIL. *Lucianeum non videtur.* Nihil est in hoc Dialogo Luciano indignum; sive stilum, sive rem ipsam spectes. Quare miror, cur Bourdelotius & Marcilius dubitent, eum esse Luciani. KUSTER.

ead. l. 2. ΑΠΟΛΛΩΝ) Personarum colloquentium nomina Graeca addidi ex *B. 1.* quae Ἀπόλλωνος, Ζηνος &c. Latina adscivi ex *P.* Inscriptio enim illarum tam Graeca, quam Latina, aberat ab cett. etsi in medio Dial. inserta personarum dimidiata nomina. REITZ.

Pag. 307. l. 3. Ὀπτομένων ἀνθρωπίνων σωμάτων) Corrige ὀπτομένων. Est enim ab ὀπτάω, *affo.* Recte id observatum in Epist. Saturnalib. c. 23, καὶ τὸν ἑλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτομένων &c. In Necyomant. cap. 14, οἰμογῆ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτομένων. IENS. Ὀπτομένων recte scribitur in sola *V. 2.* ut *Men. c. 14, Ἰστ. B, c. 29, Κρον. c. 23 & 35.* In reliquis enim prave est ὀπτομένων. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν κηλῖδα) Foeditatem. GUYET. Quis ante aut post hunc odoris sibi maculam finxit? SOLAN.

ead. l. 12, Ἡ τί τὸ ἀγαθὸν) Scribendum vel puer videat, etsi *Mf.* sileret, ἢ τί τὸ ἀγαθὸν ἀπανθρακωθῆναι ἐμπροσθέντα εἰς τὴν πυράν; quid prodest in pyram insipientem conflagrare? In vulgatis est contra τῶν γραμματικῶν canones ἐμπροσθόν. GRAEV.

ibid. Ἐμπροσθόν) Ἀν ἐμπροσθόντ' εἰς; &c. GUYET. Ἐμπροσθέντα legendum vel puerum videre, ait Graevius. Fateor, ad Grammaticam usitatus ita dici, ut supra *Iov. Conf. c. 7 f.* οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. *Gall. cap. 26, ἔμοι — ἀμάξαι ἐντεμόντα.* *Ibid. c. 4, ἡσθενηκεῖν φαγόντα.* *Rhet. Praec. cap. 1, ὡς ἄμαχον εἶναι, scil. σε.* Et *Evang. D. Marc. IX, 47, δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέναν τοῦ πυρὸς.* *Herodian. L. II, c. 8 f. (Νίγρος) ἡμέλει — δέον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτά.* Verum & similia vulgatae alibi occurrunt, ut non velim quidquam immutare. Nemo quidem dubitat, quin infinitivum, cum nominandi casu in alia constructione sit usitatissimus, idque Grammatici satis tradidere, & exemplorum occurrunt myriades; sed nominativo personae praemisso,

vel intellectu, tantum locum habere alterum illum nominativum, volunt. At in quibusd. modo nominativo, modo accusat. utitur Noster; ut, *μόνῃ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν*, in Bis Accus. cap. 2. f. Contra vero, *δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην*. In Parasit. c. 5. Nominativo Polyb. (notante Iensio in marg. Lect. Lucian.) pag. 655 ed. *Amst. ἐπισφαλῶς εἶχον, διὰ τὸ γυμνοὶ κινδυνεύειν*. Et sic p. 1434; nec non p. 963, *ἐτοιμῶς εἶχον πρὸς τὸ μὴ τοῖς ἐχθροῖς ὑποχείριοι γενέσθαι*. At in his Polybii, nominat. personae praecedat, ad quem etiam referri dicitur aliquo modo nominativus sequens. Vitiosum autem esse vulgatum ἀλλὰ κακουργοὶ τίνες φησὶ εἶναι, — καὶ μοιχεύουσι, docuit Iens. in Prometh. T. I, c. 16 pr. (qui multa de infinitivi structura, in Lect. Lucian. p. 72 — 83.) assentiente Hemsterhusio, nec tamen omnia, ob nimiam copiam, inferente, & frustra improbante Gesnero ad Philopatr. nam non modo κακουργοὶ τίνες improbat Iensius, per se, sed εἰς pro εἶναι requiri, bene monuerat, propter illico adiunctum καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι &c. Sed Homeri locus Il. B, 350, quem Gesn. affert, ubi φησὶ καταναῦσαι — Κρονίωνα Ἀστράπτων &c. huic nostro Fugitivor. probando convenit, aequae ac infra Philopatr. c. 4, ἀλλ' ὑποβεβρωγμένος καθεδεῖσθαι. At quod Gesn. etiam affert ex Dial. Marin. IX, σῶσαι δέήσει χαρισάμενος, id iam nihil probat; nam χαρισάμενος ex Codd. ibi restituit Hemsterhusius. Verum addi posset Dion. Halic. VII, p. 473, 10, quem iam adduxi ad Rhet. Praec. c. 24, δι' αἰσχύνῃ λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρων — ἐνείρατα ἐκφέρειν. Et Xenoph. p. 458, οἷονται δ' εἶν φρόνιμοι καὶ μέτριοι φαίνεσθαι, aliaque, quae afferuntur a Maittaire de Dial. p. 82, quaecum Polybianis modo adductis pro vulgata facere nonnullis videbuntur; sed quia & in iis ad nominativum personae respicitur, illa huc detorquere nolim; magis enim huc facit, quod nominativum & accusat. simul infinito adiunctum alibi iam dedimus, ex Ep. ad Ephes. IV, 1 & 2, ubi παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς — περιπατῆσαι ἀξίως — ἀνεχόμενοι ἀλλήλων, ubi & Elfsner. duo alia addidit. Notumque vel ex Grammaticis vulgaribus, illud Xenophontis, πρὸς τὸ ἀγαθοὶ φαίνεσθαι & ex eodem, Ὁ δὲ Ἀσσύριος — ἐγὼ μὲν οἶμαι ἰσπέας μὲν ἄξειν, pro τὸν δὲ Ἀσσύριον. Addo rursus Aret. Capp. vers. fin. L. I, p. m. 92, καὶ τόδ' εἰ μέντοι προευκρινήσας — πρήσσειν, pro προευκρινήσαντα δεῖ πρήσσειν cum tamen ἀποσχάσαντα — ἀφαιρέσειν ibid. paulo ante dixerit. Iterum L.

II, c. 4, p. 104, οἶτος γὰρ ὥκως — ὡς ῥηιδίως χυθεὶς ἐρρῶσθαι, pro χυθέντα in quo posteriore exemplo tamen ad nominat. praemiss. potest esse relatio, aequae ac in hoc Herodiani I, 10, 8, ὥθη δὲ ἰνὸν μέγα τι δράσας κατορθῶσαι. Sed Luciani vulgatae propius accedit hoc Diod. Sic. XII, c. 25 f. εἶν δὲ οἱ δῆμαρχοι μὴ συμφωνῶσι πρὸς ἀλλήλους κύριοι εἶναι τὸν ἀνὰ μέσον κείμενον· ubi κύριοι pro κυρίους. Sed Gronovii in Polyb. exempla ad L. V, p. notar. 430, paulo aliam habent rationem, pertinentque ad nominativum illum usitatissimum, de quo prius diximus. Sed satis est ostendisse, vulgatum Luciani non temere movendum; etsi nec diffimulandum, saepe a scribis peccatum esse in pervertendis verborum modis, ut vid. in Dial. Meret. XII, p. huius Tom. 529, not. penult. Plura ad Fugit. c. 2. REITZ.

ead. l. 15. ἤλατο) Adspirare ἤλατο in fab. Aesop. CXV, & Homer. Batrach. 248. Cumque ἄλλομαι certe adspiraretur, ut patet ex compositionis ἐφάλλομαι, καθάλλομαι, adspirationem contra edd. vet. assumpsi. REITZ.

Pag. 310. l. 9. Ἐντειλόμενος ἐπιμελεῖσθαι) Verto, dato negotio, ut eos curaret, vel sanaret. Verbum enim ἐπιμελεῖσθαι, κατ' ἐξοχὴν de Medicis usurpatur, qui faucios curant & sanant. Auctor mox pro eo bis utitur verbo ἰάσασθαι. Sic etiam in Symposio cap. 47, Διόνικος ἐπεμελεῖτο de quo paulo ante dixerat, ἀκυσσάμενον τὸ τραῦμα. Hinc ἐπιμέλεια & ἰασίς ut synonymae ponuntur Proverb. III, 8: Τότε ἰασίς ἔσται τῷ σώματι σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου· & v. 22, ἔσται δὲ ἰασίς ταῖς σαρκί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις. L. BOS.

ead. l. 15. Ἰάσασθαι) Vid. supra dicta ad Gall. c. 28. REITZ.

Pag. 311. l. 7. Ἠῆξα) Sic V. 2. nisi quod iora non erat subscriptum. Recte; non ut in reliquis, ἦξα. Confer Δημ. c. 4. SOLAN. Conf. paulo supra Mort. Peregr. c. 37 f. Nec dubitabis & ita hic scribendum, cum de volante sit sermo. Sic & mox ὀρμήσασα utitur. REITZ.

ead. l. 10. Ἐργάσασθαι) Ἐργάσασθαι hic legendum, non, ut edd. εἰργάσασθαι, alia occasione monet Iens. scilicet ad Hermot. c. 71 pr. ubi e contrario vulgatum ἐργάσω in εἰργάσω recte mutat, & Codd. addicebant. Sed eorum fidem hic expectasse nihil etiam opus; adeo res est manifesta: neque enim significatio τοῦ εἰργᾶν prohibeo, hic locum habet, neque si haberet, εἰργάσασθαι, sed εἰργάσαι in aor. dicendum foret. REITZ. Iensii emendationem firmat Mf. R. 3011.

ead. l. 12. Τῷ ζυγῷ) Αἰρεῖν ζυγὸν pro doctrina mandatisque observandis poni tradit I. Elſner. in Evang. Matth. XI, 29, ubi & haec Luciani eodem modo exponit. REITZ.

ibid. Ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς) Erudita & veriffima haec philoſophiae historia eſt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν τῷ βίῳ) I. e. in mundo. GUYET. Conf. ſupra Tim. § 25, Amor. c. 20 pr. & c. 33, Gall. c. 5. Et Geſn. ad Icarom. f. Berglerumque ad Alciphr. I, p. 120. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ Βραχμᾶνες) Steph. περὶ πόλεων. GUYET.

ibid. Βραχμᾶνες — πῦρὰν μεγίστην ἀναβάττες) Confer ſupra notata ad Mort. Peregr. c. 25. REITZ.

ead. l. 16. Νεχροῖς) Quenam iſta gens? Quid ſi Arachnidos reponas? SOLAN. Νυſſαῖς coniciebat cl. Bel. de Ball.

Pag. 312. l. 6. Ἡ τῆς καθέδρας) Καθέδρα hic ipſe ſedentis habitus atque ſitus, ut κατὰκλιſις ſupra de morte Peregr. c. 25 f. αὐτὸν ὄσον ὁλγὸν ἐντρέψαντες τῆς κατακλιſεως. Etiam alias καθέδρα non ipſam ſedem, ſ. id, in quo ſedetur, notat, ſed ſeſſionem, moram deſidendi &c. V. g. Thucyd. II, 18, ἐν τοιαύτῃ ὄργῃ ὁ ſτρατὶς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, propter moram. Offendit ibi Waſſius, ſynonymon eſſe καθέδραν ἐπιμονῆς, ἐπιſχεſεως, ἔδρας, διατριβῆς, ἀναβολῆς, μονῆς, κ. τ. λ. Neque obliſciſcitur loci Plutarchi, Camillo p. 260 H. Steph. ἦτε πρὸς τῷ Καπετωλίῳ καθέδρα καὶ ſχολὰ γενομένη χρόνιος. GESN.

ead. l. 12. Τὸν ὀπιſθόδομον) Ne cui forte Scholiaſtae auſtoritas imponat, non eſt hic ſermo de illo Palladis in arce Athenarum opiſthodomo, ſed de poſtico templi Iovis Olympii, quod auditorium fuiſſe praeconibus, philoſophis, & qui agere cum multitudine vellent, ad ſuperiorem de morte Peregrini libellum ſatis oſtenſum eſt. Vid. ad c. 32. GESN.

ead. l. 14. Αἰθιοπίαν) Quinam ibi philoſophi memorantur? SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μέρος τῆς ἀκροῦς) Non vidit Scholiaſtes, de opiſthodomo Olympico hic agi. Quam ſupine! SOLAN.

Pag. 313. l. 11. Ἐταίρους καὶ μαθητὰς) Honeſtiores diſcipulos ἑταίρους vocari, vid. apud I. Elſner. ad Evang. Matth. XXVI, 50, ubi & Iudae ait Servator: ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πατέρα; ſed hoc in vulgus notum. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ἄλλον) Ephēſius ille Heraclitus eſt, Abderitanus Democritus, quem & Mileſium quidam tradidere. V. Diog. Laërr. In Scholiis impreſſis perturbatiſſima haec antea erant omnia. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 5. 'Εξ 'Αβδ'ήρων) Hic omissum Δημόκριτος. CLER. Quod in C. reperitur. Sed non vidit editor, deesse hic 'Αβδ'ήρων, cuius Scholium est ἐξ 'Αβδ'ήρων. SOLAN.

Pag. 314. l. 7. 'Αν. οἱ δὲ) Sic forte legendum: ἢ σκιδαν ἐνίο-
τε ἰδόντες, ὥντ' ἂν ἀκριβῶς &c. vid. Codd. vett. GUYET.
Nihil varietatis in vett. libris invenio, nec desidero. Οἱ δὲ
enim non semel sic πλεονάζει vel ἐπανόδῳ inservit. Vid. Asin.
cap. 30 sub init. ὁ δὲ οὐδὲ κατῆλθεν. Et Hermot. cap. 28, ὃς
δέον — κατατοξεύσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμε. Herodian. II,
c. 8 f. (Νίγρος) ἡμέλει τοῖς τε Ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον
ἐπιφοιτῆσαι — ὁ δὲ οὐδὲ τῶν πραττομένων τι αὐτοῖς ἐδί-
δου. REITZ.

Pag. 315. l. 4. 'Ὀφελον) 'Οφελον Th. Mag. Nosterque ὡς
ὄφελον Amor. c. 41. Et alii ubivis, item Homer. frequentis-
sime, prima correpta, sive potestate interiectionis, sive aug-
mento verbi ὀφείλω abiecto dicas, perinde erit; sed quia re
vera est aor. 2 verbi ὀφείλω, nihil prohibet ὄφελον etiam
scribere, & ita Stephan. T. II, p. 1560, ex Demosth. παθόν-
των, ἀ μὴ ποτ' ὄφελον, aliaque ita scripta exhibet. Quare
in vulgato Luciani nihil mutassim. REITZ.

ead. l. 14. 'Εκείναι στρ.) Filer de la trame au rouet. GUYET.

Pag. 316. l. 9. Τέχναι δὲ γλίσχραι) l. e. tenues, ieiunae, ege-
nae. GUYET.

ead. l. 12. 'Αγκύραν ἱερὰν) Proverb. de quo in Iove Tragi-
oedo. BOURD.

ead. l. 15. 'Αμαθίαν) Vid. supra 'Ρητ. c. 15. KUSTER.

Pag. 317. l. 5. Αὐτοὺς εὖ μάλα) Lege αὐτοὺς. GUYET.

ibid. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Intellige ποιῶσι. GUYET.

ead. l. 6. Τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον) Vid. supra 'Αναβ. c. 32, ubi
eandem fabulam tangit, uti & 'Αποφρ. c. 3. SOLAN.

Pag. 318. l. 15. 'Εθέλης) Praceunte Mf. Regio 3011. ita
emendavimus, quod vulgo perperam legebatur ἐθέλοις. Sic
mox ante ἦν — ζήτης.

ead. l. 16. 'Εμπέπλησται — ῥαδιουργίας) Th. Mag. v. 'Ρα-
διουργός haec afferens, πᾶσα omittit, (saltem in ed. Blan-
kardi) qui hinc emendandus, si quid opus. REITZ.

Pag. 319. l. 3. Οἱ — οἶον) L. οἱ illud habet, quod recte a S.
erat pro vulgato ἢ restitutum. Οἶον, quod sequitur, ex FL
est, quod etiam recte habet S. cum ante eam editionem
omnes, excepta FL. οἱ haberent. SOLAN.

ead. l. 6. Λιχνύειαν) Sic scribi satius est, quam quod in
omnibus impressis antea erat λιχνίαν. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀφθόνοις) Sic iam emendare iusserat ad *Per. c. 16* T. Faber, quod in omnibus hic reperitur ἀφθόνως. SOLAN. *Peregr. cap. 16,* ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. REITZ. Ἀφθόνοις Mf. *Reg. 3011.* teste cl. Bel. de Ball.

Pag. 320. l. 2. Τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ) A Christiano Iudaeove scriptum dicas, qui de Man-na cogitaverit. Mellis quidem rivos fontesve apud hunc (ut *Kron. c. 7*) & alios legimus; sed hisce similia nullibi. SOLAN.

ead. l. 11. Πλάτωνός τι δόγμα) *Plat. Πολ. V. pag. 459 E.* SOLAN.

Pag. 321. l. 3. Γραθωνίδην — Στρουθίαν) Insignium assentatorum nomina. GUYET.

ead. l. 16. Χρυστόν μὲν &c.) Μίμησις. GUYET.

Pag. 322. l. 3. Οὐκ ὀβολοὺς — ἀλλὰ πλούτους) Sic apud *Heliod. lib. II,* καὶ ἐμοὶ δοκεῖτε τοιοῦδε ὄντες οὐκ ἀκόλους, ἀλλ' ἀοράς τε καὶ λέβητας αἰτήσεων. BOURD.

ibid. Ἀλλὰ πλούτους) Plurale πλούτοι frequentius occurrit, quam initio putaram ad *Hermot. c. 9.* Sed conf. ad *Icarom. c. 4,* ubi plura dedi. Adde *Diod. Sic. V, c. 20,* πλούτους μεγάλους ἤβροισαν. REITZ.

ead. l. 5. Πλήσειεν) Corrupta vox, pro qua forte rependum πλουτεῖεν, vel pro τοσοῦτον, legendum τὴν ναῦν. SOLAN. Πλουτήσειεν legend. videtur. Guyet. Parum abest, quin sic edam. Sed quia & Scholiast. vulgatum habet, & aliquis inest sensus, contextum immutare non fustinui. REITZ.

ead. l. 9. Συνοικίας) Vicos. GUYET.

ead. l. 14. Πολλοῦ) Subaudi διά. GUYET.

ead. l. 16. Τὸ τῆς Πηνελόπης) *Homer. Od. B, 94.* SOLAN.

Pag. 323. l. 1. Ὅπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφῆνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὐθις ἀναλύεται) Opinor, Lucianum scripsisse τοσοῦτο. Ratio clara est. IENS.

Pag. 324. l. 2. Παρὰ — δοκεῖ) Displicet utrumque: nam & παρὰ καιρὸν alienum ab eius mente est, & δόξει dictum oportuit. In libris nostris nihil est subsidii. SOLAN.

Pag. 325. l. 12. Ὑποπεπταμένον) Ita solet praeteritum πέπταμαι pro πεπέταμαι formari Homero; vid. *Il. Φ, 531,* ubi πεπταμένας πύλας Scholiast. interpretatur ἀνεσφγμένας, & saepe alibi ap. eundem. REITZ.

Pag. 326. l. 5. Ἐβρος μὲν οὗτος &c.) Cum paulo supra dixerit de eadem hac urbe, καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοῦσθ ἀνεσθηκότας, non est difficile divinare, de qua urbe loquatur: nimirum de Philippopoli, quae & Trimontium, & an-

tea Poneropolis, & Pulpudena, & Eumolpias, sita ad Hebrum inter Haemum & Rhodopen, quae Trimontium vocata est eo, quod tres montes suorum murorum ambitu complectebatur. PALM.

ead. l. 11. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων) An legendum, ὥστε τί οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων; GUYET. Non eget locus emendatione, & recte ceperunt interpretes. Vid. supra ad Vit. Auſt. c. 26, & Gron. ad Diff. cum Hef. c. 8. Infra Conviv. c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς. Sed cum & ipse Guyetus lectionem prioris istius loci isthic probarit, non videtur ignorasse phrasin, sed hic tantum interrogative voluit addito τί legi; cuius nullam necessitatem video. Verum & alibi etiam a se dissentit Guyetus; vid. mox ad c. 29. REITZ.

Pag. 327. l. 2. Κτήσοντας) Posidonios... aut possifundos Gron. AG. X, 220 E. SOLAN.

ead. l. 8. Καί τινα γυναῖκα ἐν χρῶ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακ.) Expofuit hunc locum Meursius Miscellan. L. I, c. 16. ALMEL. Vid. Meurs. in Misc. Lac. I, 16, p. 76. (Respexit ad Laconum morem, quo & virgines matrimonium initurae, ut amiculo virili a pronuba induebantur, ita quoque ad cutem usque, sicut viri, tadebantur. Plut. in Lyc. vid. not. ad B. πρ. 20, & Et. J. XII.) SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς τὸ Λακωνικόν) Σχῆμα subaudi, aut simile quid. GUYET. Ἔθος commode intelligitur. Phrasin eandem habuimus Navig. c. 30, εἰς τὸ Περσικόν. REITZ.

ead. l. 12. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπεταὶ γάρ) An, Πῶς τὰ ὑμέτερα; ΦΙΛ. Δραπεταὶ γάρ. MARCIL. ΦΙΛ. Δραπ.) Perturbata hic erant omnia, & , ut puto, corrupta; nam nec Mercurio praeconium, nec ceteris suae cuique satis recte partes assignantur. Medicinam aliquam fecit Marcilius, dum ΦΙΛ. ponit ante Δραπεταὶ, quod in reliquis deerat, quod exemplum sequi S. editorem decuerat. SOLAN. Cum illud ΦΙΛ. abesset in omnibus, praeter Par. admittere nolui. Et fane contra quam Marcilius sentio. Melius enim cohaereret, eosdem sua investigantes rationem addere, cur alii nullum ius in suos sit fugitivos, quam alium haec subiicere: idque ex addito γάρ patet. Quin ita vel ΦΙΛ. eiiciendum suaderem, si adesset in aliis. Et licet in Graecis adesset, in Latinis tamen etiam praetermisit Birkheimer. REITZ.

ead. l. 15. Εἴσεσθε δὲ καθότι) Obscuriusculus ab hoc inde loco libellus ob eam, puto, rationem, quod personae non satis diligenter appositae sunt: quod ut intelligatur, scopus

& oeconomia totius libelli inspicienda est. Videtur Lucianus aliquem de Peregrini s. Protei grege Cynicum odio publico voluisse exponere. Exordium petitur ab ipsa Protei morte, de qua contemtim Iuppiter loquitur. Supervenit Philosophia, ac de Pseudo-philosophorum iniuriis queritur, eorum praesertim, qui humili opificio, vel servili adeo conditione deserta ad pallium & philosophiae professionem confugiant, eamque sua humilitate atque flagitiis suis infament. Demittitur cum Mercurio atque Hercule, ad perquirenda illa dehonestamenta sui nominis, atque ulciscenda. Ut ea inveniantur, in Thraciam auriferam, nominatim Philippos Macedoniae urbem ire comites suos iubet Philosophia, & praeconio citare aliquem, qui a κτήσι vel κτήματι nomen habeat. (Substituimus *habendi* nomen in conversione nostra.) Credibile est igitur, Ctesiam, Ctesonem, Ctesiclem, Ctesibium, Ctesippum, Philoctetum, Polyctetum, Euctemona, aut simili nomine fuisse, quem perstringit Lucianus: nam de Epicteto illo nobili vix cogitare fas est; licet conditio servilis una cum nomine in ipsum conveniat; licet magnam vitae partem in Thraciae exegerit Nicopoli; licet sub Antoninis adhuc illum vixisse, Themistius Orat. § pr. f. pag. 63 D. & Suidas, tradiderint: qui tamen magnis argumentis refutantur ab H. Dodwello diff. § ad Geogr. minores Hudsoni § 9 seqq. Quare illud forte non absurdum fuerit coniecere, fuisse tum, & hic peti, Epictetum alium iuniorem, simiam forte illius maioris, servilis conditionis hominem & ipsum, sed principum virorum amicitias opes consecutum maiores, certe maledicentia terribiliorem, quam ut nimis aperte illum tangere vellet Lucianus. Hunc forte posteri miscuerunt cum archetypo illo Epicteto: qui (ut hoc addamus Dodwelli argumentis) si ad Antoninum Philosophum supervixisset, omitti non poterat in Macrobiis nostri. Sed haec obiter. Pergamus ad emendandum locum, quem tractamus. Delati Philippos Hercules, Mercurius, Philosophia, incidunt in viros quosdam, qui suos aliquot fugitivos quaerunt, & ita describunt, ut agnoscat Philosophia, esse in iis etiam illum suum, quem interea Epictetum vocabimus. Itaque, *Vah*, inquit, *hi quaerunt nostra*, hoc est, eundem hominem, quem nos quoque. Mirantur illi, & suos esse confirmant. Hic opportune Mercurius (vel ipsa adeo Philosophia) εἰς τοὺς δὴ (non δὲ) inquit: *Statim scietis, καλέτι*, quo respectu, quo nomine & nos illos quaeramus, no-

strosque esse dixerimus. *Iam modo faciamus praeconium!* Facit deinde praeconium Mercurius. Quo facto fugitivi Epicteti (sic enim licet interim dicere) dominus, qui est inter illos viros, negat se ex hoc praeconio intelligere, suum servum peri, & longe illum aliter describit. Nempe legendum puto ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ, οὗτος, ὃ κηρύττεις: sed reducitur in viam a Philosophia, quae eundem esse hominem, illum docet. Exclamat herus, & miratur Canthari sui audaciam. Sed reliqui viri, ipsius comites, bonum successum suae inquisitioni inde pollicentur, quod Philosophia negotium hoc intelligat. Itaque ante verba, ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν, personam ΑΝΔΡῶν ponendam arbitror. Hanc sententiam nostram interpretationi intexere non dubitavimus, non quo libellum ita interpolare audeamus, sine auctoritate Codicum; sed quod ita melius intelligi eum putamus. Qui Graeca possunt conferre, illis fraudi non erit haec nostra licentia: quam pudenter sumtam, uti demonstramus, superest. Nempe prima duo elementa nominis Ἑρμῆς, EP. coaluisse possunt cum literis ει, a quibus incipit εἰσεσθε: ut saepissime literae bis ponendae semel omittuntur. De reliquis suo loco. GESN.

Pag. 328. l. 2. Ἐν χρῶ κυρίαν) Emendavimus anrea interpretationem huius loci. BOURD. A nominativo ἐν χρῶ κυρίας. GUYET. Occurrit tam frequenter apud Nostrum, ut hoc, nedum plura, addere pigeat. REITZ.

ead. l. 4. Λοιδόρον) Τὸ αὐτόνομον post τὸ λοιδόρον subiungendum videtur. Interpretes ita legisse videtur. GUYET.

ibid. Μηνύειν ἐπὶ ῥητῶ αὐτόνομῳ) Primo notandus infinitivus, pro imperativo poni alias etiam solitus. Vid. Lexiph. princ. in herilibus ad servum imperiis cap. 2 seq. it. c. 3 extr. Deinde verborum ἐπὶ ῥητῶ αὐτόνομῳ hanc puto sententiam, quam indicat versio: promittitur generatim, accepturum indicem, quidquid ipse stipulatus sibi fuerit: ῥητὸν, de quo dictum vel conditum est potius: αὐτόνομον, quod in potestate vel sub lege quasi nostra est. Probat hanc interpretationem eventus in Orpheo. GESN.

ibid. Ἐπὶ ῥητῶ αὐτόνομῳ) Pro αὐτόνομῳ legendum μηνύτῳ. Aliter, qui fit, ut mox Ὀρφεύς, quasi dictum arripiat? Deinde nihil hic αὐτόνομον, nisi forte legere malis τῷ τοῦ νόμου. SOLAN.

ead. l. 6. ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ) Quomodo excidere potueris negatio οὐ, sic imaginabar. Cum scriptum est, Δεσ. οὐ
Lucian. Vol. VIII, P P

νοῶ legit librarius Δεσπ. νοῶ. Quanta similitudo sit in Mss. quibusdam inter π literam, & inter ν, norunt, qui vel libros antiquos, vel certe Montefalconii Palaeographiam trivere. De appellatione Canthari s. scarabaei vid. supra ad Ἀποφρ. cap. 3. Et quid si ad eandem rem ac turpitudinem respicitur? GESN.

ibid. Νοῶ οὗτος) Νοῶ, ὃ οὗτος. GUYET. Idque admisi, cum invenirem in Basf. Sed negationem sine auctoritate nondum addo, quia nimia videtur licentia: addendam tamen, Gesnero maxime concedo. REITZ.

ibid. Ὁν κηρύττεις) Etsi ὃ ad praemissum ἀνδράποδον, vel per se, recte habet; melius tamen ὄν, quia nova haec persona eum nomine masculino incipit appellare, ut vides ex Κάνθαρος & καθήμενος &c. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκῆμα) Vid. B. πρ. c. 20, ubi Cynicus philosophus ἐν χρῶ κυρίας dicitur, & quae illic annotata sunt. Hic vero, ut supra Περ. c. 15, κομῶν cum iidem Cynici dicantur, de barba intelligendum est, & aliquid excidisse videtur, quo illud designabatur, vel potius levi mutatione sanandus hic locus, legendumque ἐκῆμα δὲ τὸ γένειον καὶ ἐτίλλετο, quod iis optime conveniet, quae infra de eo dicentur, cap. ult. Mirabitur forsan aliquis, qui factum sit, ut qui barbam radere nollent, comam alere recusarint; dicam: in contraria omnia ituros certum est, quibus morosa ista ratio placebat. SOLAN.

ead. l. 9. Περιττὸν τοῖς ἱματίοις) Legend. Casaub. ad Theophrast. cap. de adulat. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκεῖνος αὐτὸς) Hoc interrogative pronuntians fortasse: ἐκεῖνος αὐτὸς ἐστὶν ὁ οἰκέτης ὁ σός; an legendum, ἐκεῖνος αὐτὸς ἦν ὁ οἰκέτης ὁ σός; talis erat servus tuus antea, sed nunc &c. sine interrogatione. GUYET.

ead. l. 15. Ἀμέλεις ἅπαντας) Literae ἄν. quae Ἄνδρες notare debebant, mixtae cum primis verbi ἀμέλεις, & sic omisae, ut paulo ante ἔρ. ante εἰ. GESN. Basf. 4. sic: ἈΝΔ. Ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος. EPM. Ἀμέλεις ἅπαντας ἀνευρ. — ὥς φησιν, αὐτῇ.

ibid. Ἀπαντας ἀνευρήσομεν) Ἀν ἅπαντας ἄν εὐρήσομεν, & subaudito τοὺς δραπετάς. GUYET.

ibid. Συνίησι γὰρ ὥς φησιν αὐτῇ) Ἀν ζυνίησι, i. e. simul sunt? Locus obscurus, nec integer videtur. Sed insititia & spuria videntur. GUYET.

Pag. 329. l. 2. Ὁ τὴν κισθάραν;) Subaudi ἔχων. Sed τὸ ἔχων

librario excidit fortasse. Vid. libb. vett. GUYET. O Guyete! Credatne quis, te Lucianum perlegisse? Perlegisti tamen, & probasti alibi ellipsin, nec meministi, perpetuo ἔχων in hisce omitti, aequae ac apud alios. Vid. supra notata ad Morn. Dial. X, § 4. Et Gall. c. 14, ὃ τὰ πιναρὰ, Bis Accus. c. 9, ὃ τῆς σύριγγα. Ibid. c. 20, ἢ τὰ ποικίλα. Et iis locis plura ex aliis allegata. REITZ.

Pag. 330. l. 2. Ἐκποδὼν) B. r. habere ἐκ ποδῶν appinxit Solan. male. Nam & illa, aequae ac FL. & aliae, habet ἐκποδῶν. Et licet ἐκ ποδῶν malim; tamen quia sic fere ubique adverbii more iungitur in vett. edd. earum scripturam servo. Ac nihil interesse, quidquid differentiae statuunt alii, vid. supra ad c. 29 pro Imag. Adde Iov. Trag. c. 24, ubi ἐκποδῶν ποιήσασθαι, e medio tollere. Et Xenoph. Cyr. p. m. 146 m. ἐκποδῶν ἐβούλοντο ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον γενέσθαι. Sed & καὶ ἐκ ποδῶν forsan legendum, eiecto ὑμῖν, adiecerat idem. At quae necessitas, quaeso? REITZ.

ead. l. 5. Τῶν Ὀμήρου) Iliad. I, 312. Od. E, 156. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐχθρὸς) Ex Iliad. 9. Cetera sunt ex Iliad. 1, 2, & 5. BOURD.

ibid. Ἀνθρ) Τὸ ἀνθρ eiiciendum, ut versus stet. GUYET.

ead. l. 10. Κάνθαρον σοι μισητέον) Ταῦτα πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν βαλφιδούσαν ὁ Ἑρμῆς λέγει. GUYET.

ead. l. 11. Ξεινοδόκον) Il. Γ, 354. SOLAN.

ead. l. 12. ΤΠΟΔ.) Maritum vocarunt hanc personam interpretes: non male. Est enim ὑποδεξάμενος s. hospes philosophorum, cui uxorem boni viri abduxere. GESN. ΤΠΟΔ.) I. e. ὑποδοχὴς. GUYET. Immo ὑπόδικος, si inscriptio Dialogi vera. REITZ.

ead. l. 14. Οἰνοβαρὲς) Homer. Il. A, 225. Cetera sunt ex Il. B, 202, 246 & 214. SOLAN.

ead. l. 16. Εἰν) Quia sic metrum constat, servavi lectionem Parisinae. Sed posses apostropho neglecta legere: Οὔτε ἐνί. Sed in Hdm. B; 202, legitur Οὔτε πόντ' ἐν πολέμῳ. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Πανάριστε) Πανάριστε ἐριζέμεναι. GUYET. Bene. Itaque ut haec iungenda appareat, punctum post κολοῖν suffuli. REITZ.

ead. l. 3. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔτη) Puto, hanc esse verborum heri indignabundi sententiam, Commode cadunt in ipsum hunc fugitivum nebulonem versus, quos cantillat, Homericus. Nempe introducit Lucianus βαλφιδούντα, & convicia HomERICA meditantiem Fugitivum Cynicum, quasi

usurum illis in concionibus: sed talia, quae in ipsum quoque convenirent; & quae proinde in hunc suum inimicum ipse revera iaculatur Lucianus. GESN.

ead. l. 4. Πρόσθε κύων, ὅπισθε δὲ λέων, μέσθι δὲ χίμαιρα &c.) Versus hic ita legendus: Πρόσθι κύων, ὅπιθεν δὲ λέων, μέσθι δὲ χίμαιρα. IENS. Depravate antea in omnibus praeter *P.* legebatur ὅπισθε pro ὅπιθεν, & μέσθι. Exstant etiam hi versus apud Hesiod. Θ. 323, quos, ut quid mutarit perspicias, exhibebo: Πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσθι δὲ χίμαιρα, Δεινὸν ἀποπνεύουσα πῦρὸς μένος αἰδομένοιο. SOLAN. Homer. Il. 2, 181, paulo aliter, scil. Πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσθι δὲ χίμαιρα. Sed studio ab Luciano mutatum est, ut philosophos Cynicos tangeret. REITZ.

ead. l. 6. Τρίτου κυνὸς) Ἀν τριπλοῦ; i. e. τοῦ Κερβέρου. Τὸ τρίτου hic non placet. GUYET.

ead. l. 7. ΥΠΟΔΕΞΑΜΕΝΟΣ) Sic integre scribenda haec vox; non, ut in aliis fit, contrahite ΥΠΟΔ. SOLAN.

Pag. 332. l. 2. Τειγαροῦν — μιὰρδς ὄν) Frigida sunt ista, & suspecta videntur. GUYET. Nullum iocum video in voce Κλεάνθην, nec ullam allusionem ad vocem κρεμήσεται. Ideo suspicor, non ita scripsisse Lucianum, & forte Χρέμντη scripserat, ad quod alludebat κρεμήσεται, ut paulo supra, eo quod multum auri habebat in pera, ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ Χρυσίππειον eum vocavit. PALM. Κρεμάντην emendabat cl. Bel. de Ball.

ibid. Κλεάνθην) Clarus hic Stoicus. At in eo errare auctor huius opusculi videtur, quod suspensum innuat, cum inedia vitam finivisse ab aliis tradatur. Vid. Μακρ. cap. 19. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑποσάβρων) I. e. vetulus, senex, vetustate putridus, marcidus. GUYET.

ead. l. 14. ΕΡΜ. Ἡρακλῆς — τὸ μετὰ τοῦτο) Haec omnia inepta & obscura sunt; nec Luciani esse videntur. GUYET. At si hoc non est urere & secare, quidvis licet amputare. Et si sic grassari velimus in scriptoribus vet. quid tandem sani relinquetur? REITZ.

Pag. 333. l. 4. Τριχάρανος) Huius nominis drama fecerat Varro, in quo Iulius, Crassus, Pompeius. BOURD. Τριχάρανος βιβλίον) Nisi librum intelligat, ab altero horumce nebulonum eo titulo conscriptum, quo tendat non assequor. Vid. Ἀποφρ. cap. 29. SOLAN. Est inter Theopompi Comoedias deperditas Τριχάρανος. Ac vix dubito, quin Var-

ro, cuius inter titulos *Tricipitina* est, ad hanc Graecam appellationem respexerit. GESN.

ead. l. 5. Τριφάλλης τῶν κωμικῶν εἰς) Si haec verba bene habent, sequitur, Triphallem fuisse Comicum. Sed nusquam comparat hoc nomen: nec hominis hic nomen requiritur, sed libri. Porro τριφάλλης, ἥτος, fabulae Aristophanicae nomen celebre, saepius laudatum Athenaeo, Polluci, aliis. Τριφάλλης, inquam, non τριφάλλης, quod hic pariter & in quibusdam Pollucis libris vitiosum puto: sive capitis, aut coni adeo in galea, notionem tribuas themati, ut propius ad τρικάρανον accedat; sive cum *phallo* cognatum putes, qui etiam φάλλης est. Sic Schol. Aristoph. *Lystr.* 772, itemque Eustath. ad *Od. A.* pag. 50, 52, τὸν φάλλητα interpretantur αἰδοῖον ἄνδρως. Quo sensu Τριφάλλητα acceperit Aristophanes, e fragmentis fabulae vix est ut colligas. Titulus Satirae Varronianae, ab ipso forte Aristophane acceptus, ad posteriorem rationem magis videtur accedere: est enim apud Non. Marc. p. 131, 29, (Goth. 2, 484.) duplex titulus h. m. *Varro Tripallo*, (Goth. *Triphalo*) περὶ ἀρρενότητος. Hinc etiam lascivo carmini reddere volunt Scal. in *Priap.* pag. 211, & Scioppius. Hoc manet, Τριφάλλης, f. Τριφάλλης potius, non est τῶν κωμικῶν εἰς. Superest, ut aut intelligamus τῶν κωμικῶν λόγων εἰς λόγος, aut pro εἰς legamus ἐστὶ, eadem sententia. Prius in interpretando sum secutus. GESN.

ead. l. 7. ΗΡΑΚ.) Nomen Herculis reposui pro Δραπ. quod in omnibus libris nostris reperio. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Λικυθίστα) Atqui fullonis mercenarius aut servus Cantharus c. 28; ergo cum Gallico interprete, viro acutissimo, legendum τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύειν τ. ῥ. τ. ὁ. τὸν Λ. δ' ἐαυτοῖς ἀ. τ. ἰ. τ. δ. &c. nec opus est, ut Myropnus nominetur, nisi Codices meliores praeceant; satis enim per καὶ τοῦτον intelligitur. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ τοῦτον) Τὸν Κάνθαρον. GUYET.

ibid. Παραδοῦναι τοῖς πιττωταῖς) Attigi hanc poenam supra ad *Mort. Peregr.* c. 9, ex *Interp. Aristoph. ad Nubes.* Coniunxit haec omnia *Lapith.* c. 32, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχίστα ἐπαθεῖς. BOURD.

ead. l. 16. Παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα) Παρατιλλόμενος τὸν προκτὸν admitterem, si quis liber praeiret. Sed quia subsequuntur προσέτι & εἶτα, quibus τὰ πρῶτα bene respondet, nihil immutō. Ceterum res ipsa satis nota. Conf. cap. 9

598 ANNOTATIONES IN FUGITIVOS.

de morte Peregr. atque de adulterorum hac poena Voss ad Catull. p. 41. REITZ.

ibid. Τὰ πρῶτα) Male haec scriptura habet. Suspicor, scriptum fuisse τὸν προκτόν. De παρατίλλομαι dictum est ad Μισθ. c. 33. SOLAN.

Pag. 334. *l.* 1. Γυναικεία τῇ πίττῃ) Nondum inveni πίτταν γυναικείαν, quae forte deterior pix fuerit, ut *tus pasculum* est praestantius, neque apud Dioscoridem, neque apud Plinium, aliumve. Itaque forte eam intelligemus, quae iam adhibita est ad turpes usus in femina. GESN.

ead. *l.* 4. Τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων) Videtur ad librum & locum eius, quem traducit, respicere, tragicis eiusmodi lamentationibus ridiculum. GESN.
